

Ο πατέρας Σλάβκο Μπαρμπάριτς βαπτίζει τη Γιουλιάννα Έμπερτ στις 19 Μαΐου 1984 στο Μετζουγκόριε.

(J) Η Γιουλιάννα μπροστά από το σπίτι της στη Μαύρη Δασώδη – Το 2014.

Ημερολόγιο Της Γιουλιάννα Έμπερτ

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Δήλωση

Σύμφωνα με το διάταγμα της Συνοδικής Επιτροπής για τη Διδασκαλία της Πίστεως, που εκδόθηκε από τον Πάπα Παύλο VI (14.10.1966), τα άρθρα 1399 και 2318 του Κανονικού Δικαίου έχουν καταργηθεί.

Τα θρησκευτικά κείμενα μπορούν να διαβάζονται και να διαδίδονται από τους πιστούς, ακόμη και χωρίς ρητή εκκλησιαστική άδεια έκδοσης, υπό την προϋπόθεση της τήρησης της γενικής χριστιανικής ηθικής.

Σχόλιο:

Ο Άγιος Κύριος και Θεός είναι ζωντανός Θεός και μέσα στην Ιερή Οσία. Ο Άγιος Θεός είναι παρών ακόμη και στα πιο μικρά σωματίδια (όπως φαίνεται στο Ιερό Σήμα του Rodalben: ένα μικρό κόκκινο σημείο, ορατό κάτω αριστερά στο Σήμα του Αίματος).

Γι' αυτό, κατά τη χορήγηση της Θείας Κοινωνίας πρέπει να χρησιμοποιείται πατένα.

Σύμφωνα με το θέλημα του Παντοδύναμου Αγίου Τριάδου Θεού,
† του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, εγώ, η
Julijana Ebert
το ημερολόγιο.

(Δωρεάν)

Εδώ μπορείτε να κατεβάσετε δωρεάν το ημερολόγιο, όλες τις προσευχές, τα θαύματα και τα CD:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn - Deidesheim - Niederkirchen - ΗΠΑ

Ολοκληρώθηκε για εκτύπωση: Μάρτιος
2026 Συγγραφέας: Ο Παντοδύναμος Άγιος Τριαδικός Θεός, Julijana
Ebert Μεταφορά από το πρωτότυπο ημερολόγιο: Bernhard
Korpenhagen Έλεγχος για τυπογραφικά λάθη από τον αδελφό εν
Χριστώ Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Απρίλιος 1991:

Για περίπου επτά χρόνια δίσταζα να καταγράψω όσα βίωσα από την ημέρα της βάπτισής μου, στις 19.5.84. Είχα βιώσει οράματα και τώρα ακούω φωνές, τη φωνή του Κυρίου Ιησού Χριστού, ή φωνές αγγέλων, ή τη φωνή του ακάθαρτου πνεύματος, και αισθάνομαι τις επιθέσεις του διαβόλου.

Γι' αυτό δίσταζα συνεχώς, επειδή δεν ήξερα αν θα ήταν τελικά χρήσιμο. Υπάρχουν τόσα πολλά παρόμοια πράγματα, όπως κασέτες και βιβλία για αυτό το θέμα. Επίσης, παλαιότερα θεωρούσα ότι κάθε καθολικός ακούει αυτή τη φωνή και αισθάνεται αυτή τη βαθιά ειρήνη κατά την ένωση με τον Κύριο Ιησού Χριστό στην Ιερή Κοινωνία. Δεν ήξερα ότι αυτό είναι ένα ιδιαίτερο χάρισμα και μια χάρη του Θεού. Ένας ακόμη λόγος για την διστακτικότητά μου ήταν οι περιορισμένες γνώσεις μου στα γερμανικά. Και το πιο σημαντικό, σκεφτόμουν ότι οι άνθρωποι που δεν προσεύχονται, δεν νηστεύουν, δεν κάνουν μετάνοια και δεν ζουν σύμφωνα με τις Δέκα Εντολές, δεν μπορούν ούτε ως ή άλλως να πιστεύουν στον Θεό, με εξαίρεση εκείνους στους οποίους ο Θεός χαρίζει τη χάρη της πίστης. Κι εγώ έλαβα αυτή τη μεγάλη χάρη, όχι επειδή ήμουν καλή, αλλά επειδή ήμουν αμαρτωλή. Ο ελεήμων Θεός δίνει τη χάρη σε όποιον θέλει, όταν θέλει, όπου θέλει και όσο θέλει. Διότι γνωρίζει την ψυχή μου καλύτερα από όλους τους καρδινάλιους, τους επισκόπους και τους ιερείς ολόκληρης της γης.

Συνειδητοποίησα ότι ο Τριαδικός Θεός είναι ο καλύτερος Πατέρας μου και η Παναγία είναι η καλύτερη μητέρα μου, ότι το πιο σημαντικό είναι «η αληθινή αγάπη», την οποία κανείς εκτός από Εσάς δεν μπορεί να δώσει. Διότι υπάρχει και η ψευδο-αγάπη, που καλύπτει την κακία της με την εμφάνιση της αρετής.

Όλη μου τη ζωή έψαχνα κάποιον που όχι μόνο να με αγαπά, αλλά και να τον αγαπώ κι εγώ. Μετά από μακρά αναζήτηση, το βρήκα. Όμως δεν βρήκα «κάποιον», αλλά τον αληθινό, ζωντανό Θεό, με τον οποίο ενώνω πνευματικά τον εαυτό μου πολλές φορές την ημέρα και τον οποίο λαμβάνω μία φορά την ημέρα στην Ιερή Κοινωνία.

Ειδικά ενώνω τον εαυτό μου μαζί Του στο Άγιο Μυστήριο, κατά τη λήψη της Ιερής Οστίας, όπου είναι παρών ως αληθινός Θεός και αληθινός Άνθρωπος από σάρκα και αίμα.

Μέσω της ουράνιας Μητέρας Μαρίας, η οποία στο Μετζουγκόριε αποκαλείται Βασίλισσα της Ειρήνης, μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω το πρώτο βήμα προς τον Θεό.

Πριν από το βάπτισμά μου ήμουν τυφλή και κουφή. Τότε δεν γνώριζα ακόμα την αληθινή ειρήνη. Συνεχώς με κυρίευε αυτή η εσωτερική ανησυχία και αμέτρητες νύχτες δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Τώρα είμαι μάρτυρας της αληθινής ειρήνης, την οποία μόνο ο Τριαδικός Θεός μπορεί να δώσει και κανένας άλλος άνθρωπος πάνω στη γη.

Γι' αυτό θέλω πάντα να λέω, όταν ενώνομαι μαζί Του στην Ιερά Κοινωνία: «Είσαι ο Βασιλιάς της Ειρήνης μου». Δεν φτιάχνουμε εμείς οι άνθρωποι την ειρήνη, αλλά πρέπει να ζητάμε την ειρήνη από τον Θεό και να την δεχόμαστε ως δώρο του Θεού και ως χάρη του Θεού.

24.04.91

Προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι από τις 12:05 έως τις 12:40. Πρέπει να πω ότι το παρεκκλήσι δεν μου αρέσει από εξωτερική άποψη. Μπροστά από το παρεκκλήσι υπάρχουν άσχημα αγάλματα και μέσα στο παρεκκλήσι το Ταμείο μοιάζει με φούρνο. Είναι, λοιπόν, διακοσμημένο με πολύ μοντέρνο τρόπο. Στην αρχή έκλαιγα συχνά όταν βρισκόμουν στο παρεκκλήσι και προσευχόμουν, γιατί το θεωρούσα προσβολή προς τον Θεό. Παρ' όλα αυτά, με τραβούσε ξανά και ξανά εκεί για να προσευχηθώ, γιατί ένιωθα ότι ο ζωντανός Θεός είναι παρών και σε αυτό το παρεκκλήσι.

Και παρόλα αυτά, τόσοι πολλοί άνθρωποι, γιατροί, νοσοκόμες και ασθενείς, περνούν καθημερινά μπροστά από αυτό το παρεκκλήσι, χωρίς να τιμούν τον Κύριό μας.

Όπως κάθε μέρα στο μεσημεριανό διάλειμμα, ήμουν βαθιά βυθισμένη στην προσευχή με τον Σωτήρα. Για πρώτη φορά άκουσα: «Είμαι ο πνευματικός σου οδηγός»:

Τρόμαξα λίγο, στην πραγματικότητα ήμουν περισσότερο έκπληκτος παρά τρομαγμένος. Μετά από λίγο, αυτό επαναλήφθηκε.

Μετά ρώτησα τον Σωτήρα τι πρέπει να κάνω πρώτα, αν είναι ο πνευματικός μου οδηγός. Ο Σωτήρας μου είπε: «Πρώτα πρέπει να αφιερωθείς σε Μένα».

Η πρώτη μου σκέψη ήταν: «Πάλι μια τέτοια λέξη που μου είναι δύσκολο να καταλάβω».

Είχα ακούσει βέβαια αυτή τη λέξη «αφιέρωση», αλλά δεν γνώριζα ακόμα την εσωτερική της έννοια. Είπα στον Ιησού ότι του είχα ήδη δώσει τα πάντα: την καρδιά μου, τη ζωή μου, την ψυχή μου, το σώμα μου.

Αλλά ο Σωτήρας μου είπε: «Θέλω το μέλλον σου».

Και απάντησα ότι μπορεί να τα έχει και αυτά.

Τότε ρώτησα τον Ιησού αν έπρεπε να το πω αυτό στους ιερείς, και σκεφτόμουν τον πάτερ Ντόχατ, τον πάτερ Ιωάννη, τον πάτερ Φογκτ και τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ, που αυτή τη στιγμή είναι οι πνευματικοί μου καθοδηγητές. Ο Σωτήρας είπε: «Ναι.»

Όλη την ημέρα ήμουν ευτυχισμένος όπως ποτέ άλλοτε στη ζωή μου. Ο Σωτήρας μου χάρισε τόσες χάρες, που δεν μπορώ να τις περιγράψω με λόγια, και για τις οποίες δεν μπορώ να ευχαριστήσω αρκετά. Ήταν απλά απερίγραπτο να νιώθω αυτή την εσωτερική χαρά. Ήμουν απλά ένας άλλος άνθρωπος.

Το βράδυ πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Εκεί εξομολογήθηκα.

Ο παπάς είπε μάλιστα ότι δεν ήταν αμαρτίες, αλλά εγώ ήθελα να είμαι εντελώς καθαρή. Μετά την Ιερή Κοινωνία έλαβα ακόμα περισσότερες χάρες. Σχεδόν δεν μπορούσα να το αντέξω πια. Η καρδιά μου έκαιγε από αγάπη. Όταν έφυγα από το παρεκκλήσι, έκλαιγα από την απέραντη χάρη που μου δόθηκε να λάβω. Εκεί συνάντησα τις φίλες μου από την ομάδα προσευχής, την Χίλντε και την Χέντβιχ, στις οποίες διηγήθηκα την εμπειρία μου. Χάρηκαν μαζί μου. Στο δρόμο για το σπίτι συνάντησα έναν τυφλό μαύρο άνδρα, τον οποίο οδηγούσε μια γυναίκα. Έδωσα στον τυφλό άνδρα ένα ροζάριο και στη γυναίκα μια εικόνα της Παναγίας, που ήταν αφιερωμένη, και παρακάλεσα τον Σωτήρα να δώσει και σε αυτούς τους ανθρώπους από τις χάρες που είχα την ευλογία να λάβω. Ο τυφλός άνδρας χάρηκε πολύ και μετά επέστρεψα στο σπίτι. Στο σπίτι δεν μπόρεσα να φάω τίποτα, επειδή είχαμε επισκέπτες. Προσευχηθήκαμε μαζί μια σειρά του ροζαρίου, το οποίο στη συνέχεια αφιέρωσα στην Παναγία.

Τη νύχτα, περίπου στις 23:30, ήρθε αμέσως και ο πειρασμός. Ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι και ξαφνικά ένιωσα σαν κάποιος να πηδά πάνω μου και να με ταρακουνάει. Είπα μόνο «Ιησού» και όλα εξαφανίστηκαν. Μετά συνέχισα να κοιμάμαι.

25.04.91 - Πέμπτη

Το βράδυ στο Ροτ. Στην εκκλησία, πριν από την Ιερά Λειτουργία, προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων. Μετά την Ιερή Κοινωνία, ενώθηκα με τον Ιησού. Ο Ιησούς μου είπε: «Σιωπή». Μετά από μερικά λεπτά σιωπής, ρώτησα τον Σωτήρα τι έπρεπε να κάνω, αφού του είχα παραδώσει τη θέλησή μου. Έλαβα την απάντηση από τον Σωτήρα: «Πρέπει να μου μένεις πάντα πιστή». Μετά επικράτησε και πάλι σιωπή, μέχρι που άκουσα: «Δεν πρέπει να φύγεις χωρίς εμένα». Σκέφτηκα τι ήθελε να πει ο Σωτήρας και σκέφτηκα μέσα μου ότι πρέπει να ενωθώ πνευματικά με τον Σωτήρα πριν φύγω. Αλλά αποφάσισα να ρωτήσω τον εξομολογητή μου γι' αυτό. Στο σπίτι, μετά την

Αγία Λειτουργία, με πήρε τηλέφωνο ο πάτερ Γιόχανες Ορντίνσκι. Με ευλόγησε μέσω τηλεφώνου. Λίγα λεπτά αργότερα, ο σύζυγός μου μου έδωσε ξανά το ακουστικό. Αυτή τη φορά ήταν ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ από το Ρέγκενσμπουργκ. Συμφωνήσαμε ότι θα τον επισκεπτόμουν την επόμενη Κυριακή στις 11:00. Και αυτός με ευλόγησε μέσω τηλεφώνου. Αυτή η ευλογία ήταν διαφορετική από εκείνη του πατέρα Γιόχανες. Κατά τη διάρκεια της ευλογίας του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ ένιωσα τόση αγάπη και δύναμη, που αμέσως μετά τη συνομιλία αυτή προσευχήθηκα για αυτόν τρία «Πάτερ Ημών».

Από τη βάπτισή μου μιλάω στους ασθενείς, όχι σε όλους, μόνο σε εκείνους που μου συνιστώνται από την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Έτσι και σήμερα, όταν μια ασθενής μου είπε ότι εδώ και τρεις ημέρες έχει πόνους στα μάγουλα που δεν υποχωρούν. Απάντησα αυθόρμητα: «Οι λίγο πιστοί πρέπει να υποφέρουν περισσότερο.» (Αυτά είναι λόγια που μου έδωσε το Άγιο Πνεύμα.) Χαμογέλασε και είπε ότι αυτό ήταν καλό.

26.04.91 - Παρασκευή

Στο χώρο εργασίας μου, ένας ασθενής παραπονήθηκε ενώ του έκανα ακτινογραφίες. Είχε υποβληθεί σε εγχείρηση πριν από 14 ημέρες, αλλά δεν είχε βοηθήσει σε τίποτα, και τώρα έπρεπε να εγχειριστεί ξανά. Αρχικά σκέφτηκα: «Δεν θα πω τίποτα». Αλλά όταν τελειώσαμε με τις ακτινογραφίες, τον ρώτησα ξαφνικά: «Προσεύχεστε τώρα περισσότερο ή λιγότερο;» Με υπερηφάνεια είπε ότι είναι ελεύθερος άνθρωπος, ότι δεν πιστεύει στον Θεό και ότι δεν υπάρχει Θεός.

Τότε του είπα: «Αν πιστεύετε ότι έχετε εγκέφαλο, τότε πιστεύετε και ότι υπάρχει Θεός». Γεμάτος χαρά απάντησε: «Αυτό είναι πολύ καλό, δεν το έχω ξανακούσει». Το βράδυ, στο Ροτ, στην εκκλησία πριν από την Θεία Κοινωνία, είδα την αδελφή (μοναχή).

Μου ήταν πραγματικά δύσκολο να πάω να κοινωνήσω με τη μοναχή και ρώτησα τον Ιησού: «Σου έδωσα τη θέλησή μου.» Ο Ιησούς είπε: «Πήγαινε στον ιερέα.» Και η αδελφή πέρασε δίπλα μου, χωρίς να μου προσφέρει το Σώμα του Χριστού για να το λάβω.

Έλαβα το Άγιο Σώμα του Χριστού από τον ιερέα.

27.04.91 - Σάββατο

Εκείνο το πρωί μου ήταν πολύ δύσκολο να σηκωθώ. Ωστόσο, είχα μεγάλη επιθυμία να παρακολουθήσω την Ιερά Λειτουργία. Στον ναό προσκυνήματος στο Waghäusel, η Λειτουργία ξεκίνησε στις 7.15 π.μ. Ήδη καθ' οδόν προς το Waghäusel και πριν από την Ιερά Λειτουργία στην εκκλησία, προσευχόμενοι για τον ιερέα που θα τελούσε τη Λειτουργία. Ένας ηλικιωμένος πατέρας, ο πατέρας Άλανους, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία και ένιωσα και είδα επίσης ότι ο πατέρας Άλανους είχε δυσκολίες να τελέσει τη Θεία Λειτουργία. Είχε διαταραχθεί η συγκέντρωσή του. Πριν από τη Μεταμόρφωση, είχα ένα όραμα. Είδα τον πατέρα Άλανους να στέκεται στο θυσιαστήριο μέσα στο σκοτάδι και να τελεί τη Θεία Λειτουργία. Εξεπλάγην πολύ από αυτό και αναρωτήθηκα τι θα μπορούσε να σημαίνει. Κατά τη διανομή της Ιερής Κοινωνίας, ένιωσα την απροθυμία του να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία ενώ ήμουν γονατισμένη. Επειδή δεν υπάρχει πάγκος Κοινωνίας στην εκκλησία, έπρεπε να γονατίσω στο πάτωμα. Μπορώ να λάβω την Ιερά Κοινωνία μόνο γονατισμένη, καθώς τρέφω μεγάλο σεβασμό προς τον Τριαδικό Θεό.

Δίστασε και κράτησε την Ιερά Οσία περίπου δέκα εκατοστά μακριά από το στόμα μου. Άνοιξα το στόμα μου, και η Ιερά Οσία πέταξε από μόνη της από αυτή την απόσταση μέσα στο στόμα μου. Δεν είναι η πρώτη φορά που το βιώνω αυτό εδώ· και με άλλους ιερείς το Ιερό Σώμα του Χριστού ήρθε από μόνο του σε μένα. Γύρω στις 10.30 π.μ. πήγα στο Σπάιερ, στο μοναστήρι των Καρμελιτών. Εκεί ήθελα να παραλάβω τα κεριά που φέρουν το σύμβολο του Πολύτιμου Αίματος του Ροντάλμπεν.

Στη συνέχεια, επισκέφθηκα τον πρελάτο Μπρούνο Τίμπες, στην οδό Ένγκελγκασε 4, στο γηροκομείο του Σπάιερ. Ήταν περίπου μεσημέρι και, καθώς έπρεπε να τον περιμένω, προσευχήθηκα ένα Ροζάριο για εκείνον στο παρεκκλήσι. Περίπου ένα χρόνο πριν είχα γνωρίσει τον κ. Πρελάτο Τίμπες στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Αγίου Ροχού. Μαζί με τον κ. Πατέρα Τσάιτλερ, από τους Ιεραπόστολους του Στυλ του Αγίου

Αυγουστίνου, είχαμε τότε συζητήσει για το Ροντάλμπεν, καθώς και για το θαύμα του αίματος του Ροντάλμπεν. Ο κ. Πρελάτος Τίμπες δεν το πίστευε τότε και είχε εκφράσει ρητά την αντίθεσή του.

Κατά τη διάρκεια αυτού του έτους προσευχήθηκα γι' αυτόν και ζήτησα από τον Ιησού να μην τον αφήσει να πεθάνει χωρίς να φωτιστεί σχετικά με τα γεγονότα του Ροντάλμπεν. Ο κ. Πρελάτος Μπρούνο Τίμπες με αναγνώρισε αμέσως κατά την επίσκεψή μου. Του χάρισα ένα μπουκέτο κόκκινων τριαντάφυλλων και ένα κεριό με το σύμβολο του

Πολύτιμου Αίματος του Ροντάλμπεν, καθώς και ένα βιβλίο του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ σχετικά με τα γεγονότα του Ροντάλμπεν. Χάρηκε πολύ γι' αυτά και μου ανέθεσε να χαιρετήσω τον πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ και να του μεταφέρω ότι είχε ενημερωθεί καλά για τα γεγονότα στο Ροντάλμπεν. Επίσης, δεν εξέφρασε την αντίθεσή του τόσο έντονα όσο ένα χρόνο πριν. Πριν από αυτή την επίσκεψη, βρισκόμουν στην αγορά του Σπάιερ και δεν ήξερα ποια λουλούδια να αγοράσω για τον πρελάτο. Ρώτησα τον Σωτήρα, και Εκείνος μου απάντησε: «Ό,τι έδωσες σε έναν ιερέα, το έδωσες σε Μένα». Γι' αυτό αποφάσισα να αγοράσω ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Είναι απλά όμορφο να βλέπεις τον Ιησού σε κάθε ιερέα.

28.04. 1991 — Κυριακή

Σήμερα συμμετείχα στην Αγία Λειτουργία στο μοναστήρι των Καρμελιτών στο Ρέγκενσμπουργκ. Εκεί πέρασα επίσης περίπου τεσσεράμισι ώρες με τον πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Ευχαριστώ τον Θεό που έχουμε τέτοιους πατέρες. Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας, του έθεσα πάνω από 20 ερωτήσεις, στις οποίες μου απάντησε με ειρήνη, ηρεμία και αγάπη. Ήταν σαν να είχα περάσει αυτό το χρόνο με τον Ιησού. Είναι 86 ετών, έχει πολύ καλή ακοή για την ηλικία του και είναι πολύ ακριβής στις απαντήσεις του. Αυτή η πίστη στον Θεό που έχει ο πατέρας Gebhard πρέπει να αποτελεί παράδειγμα για πολλούς ιερείς. Μετά τη συζήτησή μας, μου ευλόγησε κεριά, εικόνες και νερό. Μέσω αυτού έλαβα πολλές χάρες και μου ήταν δύσκολο να τον αποχαιρετήσω. Του έδωσα χρήματα που είχα συγκεντρώσει για λογαριασμό του στην ομάδα προσευχής μας, ώστε να εκδοθεί ένα νέο βιβλίο για το Ροντάλμπεν. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ ήταν μάρτυρας του θαύματος του αίματος του 1952, που συνέβη στο Ροντάλμπεν. Κάθε φορά που είχα την ευλογία να λάβω μεγάλες χάρες, αισθάνομαι στη συνέχεια τις επιθέσεις του διαβόλου ακόμα πιο έντονα. Έτσι συνέβη και κατά την επιστροφή από το Ρέγκενσμπουργκ προς το St. Leon—Rot. Ενώ ο σύζυγός μου οδηγούσε το αυτοκίνητο, παρατήρησα ότι άλλαζε, ένιωθε αδιαθεσία. Στην ψυχή μου, όμως, αισθανόμουν την παρουσία του ακάθαρτου πνεύματος. Ο σύζυγός μου κοκκίνισε και ένιωθε ναυτία. Του ζήτησα να σταματήσει στην άκρη της εθνικής οδού, αλλά μου απάντησε ότι αυτό δεν επιτρέπεται. Τότε συνειδητοποίησα αμέσως ότι αυτό ήταν μια δικαιολογία του ακάθαρτου πνεύματος, ράντισα αμέσως τον άντρα μου με αγιασμό και είπα δυνατά: «Σου διατάζω στο όνομα του Θεού, πήγαινε αμέσως στην άκρη και σταμάτα». Και το έκανε αμέσως. Ανταλλάξαμε θέσεις· στο ένα χέρι κρατούσα το ροζάριο και στο άλλο το τιμόνι, και οδήγησα ήρεμα προς το σπίτι. Ο άντρας μου αποκοιμήθηκε αμέσως και μετά από περίπου εκατό χιλιόμετρα ξύπνησε, και όλα είχαν τελειώσει. Όσο ο άντρας μου κοιμόταν, προσευχήθηκα θερμά γι' αυτόν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που βίωσα μια τέτοια επίθεση από τον δαίμονα.

29.04.1991 - Δευτέρα

Είχα μάλιστα ακούσει ήδη ότι ο εφημέριός μας είχε βρει δύο νέες βοηθούς για την Θεία Κοινωνία. Μετά την Θεία Κοινωνία ρώτησα τον Ιησού αν πραγματικά δύο γυναίκες θα μοίλευαν την Θεία Κοινωνία φορώντας κόκκινο. Ο Ιησούς είπε: «Ναι. Θα έρθουν ακόμα χειρότερα πράγματα».

Το βράδυ, γύρω στις 20:00, ξεκίνησε και πάλι η ομάδα προσευχής μας. Είχε έρθει και ο πάστορας Ντόχατ και είχε μαζί του την Ιερά Κοινωνία, την οποία μοιράζει στους πιστούς μετά την λατρεία. Προσκυνηθήκαμε τον Σωτήρα, εγώ γονάτισα περίπου ένα μέτρο μακριά από αυτόν. Κατά τη διάρκεια της προσευχής του Ροδαρίου άκουσα τον Σωτήρα να λέει: «Μόνο όσοι είναι άρρωστοι και δεν είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν τη Θεία Λειτουργία επιτρέπεται να λάβουν την Ιερά Κοινωνία». Αφού ολοκληρώσαμε την προσευχή μας, εξομολογήθηκα στον πάστορα Ντόχατ και του είπα ότι ο Ιησούς είναι ο πνευματικός μου καθοδηγητής. Είπε ότι το ήξερε εδώ και καιρό. Εκείνη την ημέρα ένιωσα ότι ήμουν εσωτερικά παραγμένη, μεταξύ άλλων και από την παρουσία του πάστορα Ντόχατ. Ωστόσο, δεν το έδειξα. Παραλίγο να χάσω την εμπιστοσύνη μου προς αυτόν. Από αυτό συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να προσεύχομαι περισσότερο γι' αυτόν. Εκείνο το βράδυ, ο σύζυγός μου είχε πάλι πέσει θύμα του ακάθαρτου πνεύματος. Μία από τις προσευχόμενες, η Μάργκα, το παρατήρησε κι αυτή. Θα ήθελε να τα σπάσει όλα. Όμως, κατά τη διάρκεια της προσευχής στην ομάδα μας, αποκοιμήθηκε.

Στην ομάδα προσευχής, μετά τη διανομή της Θείας Κοινωνίας, ο πάστορας Ντόχατ πήρε το κύπελλο στο οποίο φύλαγε τον Σωτήρα κατά τη μεταφορά και έριξε το υπόλοιπο, τα μικρά κομματάκια ή ψίχουλα της Θείας Κοινωνίας, στο αγιασμένο νερό. Ήταν σαν σοκ για μένα. Σκέφτηκα ότι αυτό δεν ήταν σωστό. Αλλά μετά πήγα για ύπνο.

30.04.1991 — Τρίτη

Νωρίς το πρωί, όταν ξύπνησα, έτρεξα αμέσως προς το αγιασμένο νερό, στο οποίο ο πάστορας Ντόχατ είχε ρίξει τα ψίχουλα της Ιεράς Κοινωνίας. Πήρα το κύπελλο με το αγιασμένο νερό στα χέρια μου και είπα: «Πίνω το ποτήριό μαζί Σου, Ιησού». Τότε ήπια όλο το κύπελλο με το αγιασμένο νερό, επειδή πίστευα ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν παρών.

Το βράδυ, μετά την Ιερά Κοινωνία, ρώτησα τον Ιησού αν ήταν σωστό αυτό που είχε κάνει ο πάτερ Ντόχατ. Ο Ιησούς είπε: «Δεν είναι σωστό». Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να το πω αυτό στον πάτερ Ντόχατ. Ο Σωτήρας είπε: «Ναι». Σκέφτηκα τι θα μου έλεγε ο ιερέας, αν θα με επέπληττε. Ο Ιησούς είπε: «Ο ιερέας θα το δεχτεί.»

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, στην εκκλησία τραγουδούσαν το ύμνο «Χαίρε, αληθινό Σώμα». Έκλαιγα και ζητούσα συγχώρεση από τον Σωτήρα για όλους τους ιερείς που δεν πιστεύουν ότι ο Σωτήρας είναι παρών ακόμη και στα πιο μικρά κομμάτια της Ιερής Οσίας.

Πρέπει να επιστρέψω στη Δευτέρα, **29 Απριλίου 1991**:

Το μεσημέρι, στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου, μετά το «Άγγελος του Κυρίου», ενώθηκα με τον Σωτήρα και Τον ρώτησα για τον πάτερ Αλάνο, τον οποίο είχα δει το προηγούμενο Σάββατο στο σκοτάδι και για τον οποίο ακόμα δεν ήξερα τι σήμαινε αυτό. Ο Ιησούς μου είπε:

«Έτσι μοιάζει ένας ιερέας χωρίς χάρη. Ο Σωτήρας μου επέτρεψε να πάω στον πάτερ Αιμιλιανό, επίσης στο Βάγκαουζελ, για να του μιλήσω γι' αυτό. Έτσι, την Τρίτη,

30.04.91, πήγα στον πατέρα Αιμιλιανό. Αυτό το γνώριζε και ο εφημέριος της περιοχής μου, ο πάτερ Φογκτ, στον οποίο το είχα διηγηθεί.

Όταν έφτασα στο μοναστήρι στο Βάγκαουζελ, ο αδελφός Αλόις με ανακοίνωσε στον πατέρα Αιμιλιανό. Ενώ τον περίμενα, ήρθε ο αδελφός Μπλασίους, με τον οποίο προσευχήθηκα δύο σειρές Ροζάριο, μέχρι να έρθει ο πατέρας Αιμιλιανός. Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας με τον πατέρα Aemilian ένιωσα ότι δεν ήμουν μόνος, γιατί προηγουμένως είχα ζητήσει από τον Ιησού να με συνοδεύσει, ώστε να μην πω τίποτα λάθος. Ήμουν δυνατός, ψύχραιμος και ήρεμος και μίλησα ακόμη και για την κοινωνία στο στόμα και στα γόνατα, καθώς και για τον πατέρα Alanus και για όσα είχα βιώσει το Σάββατο το πρωί. Κατά τη διάρκεια της συζήτησής μας, τον παρακάλεσα να προσευχηθεί για τον πατέρα Αλάνο, και υποσχέθηκα επίσης να προσευχηθώ για τον πατέρα Αλάνο, αλλά και για τον ίδιο.

Ο πατέρας Αιμιλιανός με ευλόγησε και, καθώς επέστρεφα στο σπίτι, ένιωθα χαρούμενη που είχα εκπληρώσει το θέλημα του Θεού.

04.05.91 - Σάββατο

Πήγα και πάλι στο Βάγκχαουζελ για την Αγία Λειτουργία στις 7.15 π.μ. Και πάλι ο πατέρας Αλάνος τέλεσε τη Λειτουργία και τον είδα ξανά μέσα σε αυτό το σκοτάδι.

06.05.91 — Δευτέρα

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ. Ακολούθησε η ομάδα προσευχής. Μετά μίλησα με τον πάστορα Ντόχατ και τον παρακάλεσα να μην ρίχνει πλέον τα υπόλοιπα κομμάτια και ψίχουλα της Ιερής Οσίας στο αγιασμένο νερό. Του είπα ότι ο Σωτήρας μου είπε ότι αυτό δεν είναι σωστό, και του εξήγησα ότι είχα πει όλο το αγιασμένο νερό την προηγούμενη εβδομάδα, επειδή ο Ιησούς Χριστός ήταν παρών, ακόμα και στα πιο μικρά κομμάτια, και ότι αυτή είναι η πίστη μου.

Μου υποσχέθηκε ότι στο μέλλον θα θα έπαιρνε τα ψίχουλα της Ιεράς Οσίας στο σπίτι του.

07.05.91 — Τρίτη

Στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου ενώθηκα με τον Σωτήρα. Είπα στον Σωτήρα ότι είμαι ένα τίποτα.

Στη συνέχεια του είπα: «Σωτήρα, σου έχω ήδη δώσει τα πάντα. Έχεις και τη θέλησή μου. Τι άλλο να σου δώσω;» Ο Σωτήρας απάντησε: «Θέλω την κίνησή σου». Δεν μπορούσα να το καταλάβω.

Αργότερα, κατά τη διάρκεια μιας ακτινογραφίας, μια ιδιωτική ασθενής ρώτησε γιατί δεν της έβαζαν μολυβένια ποδιά για να την προστατεύσει από τις ακτίνες Χ, παρόλο που η ποδιά κρεμόταν ήδη από την καρέκλα στην οποία καθόταν και είχε επαρκή προστασία. Της απάντησα εντελώς αυθόρμητα: «Πρέπει να προσευχηθείτε, για να βλέπετε τα πάντα και να ακούτε τα πάντα». Γέλασε και είπε ότι αυτό ήταν καλό και συνέχισε το δρόμο της.

08.05.91 — Τετάρτη

Την Τετάρτη πήγα στην παραμονή της Ανάληψης του Κυρίου στο Μίνγκολσχαϊμ,

09.05.91 — Πέμπτη — Ημέρα της Αναλήψεως

Την εορταστική ημέρα πήγα στο Ροτ για τη λειτουργία στην εκκλησία και στη συνέχεια συμμετείχα και στην πομπή στο χωριό. Ήταν πολύ όμορφα.

10.05.91 — Παρασκευή

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, όταν ενώθηκα με τον Σωτήρα στην Ιερή Κοινωνία •, ο Ιησούς μου είπε ότι μπορούσα να πω στον πάτερ Ιωάννη ότι τα βιβλία του δεν ήταν σωστά και ότι έπρεπε να πάω να τον βρω το Σάββατο και να του το πω.

11.05.91 — Σάββατο

Είχα χάσει την πρωινή λειτουργία, αλλά αμέσως προσευχήθηκα για μια ώρα. Περίπου στις 11.00 ήρθε σε μένα ο κύριος Ντέρικς από το Ζόιπερν και μου είπε ότι ο Ρόλαντ είχε φτάσει καλά στη Ρωσία με τα βιβλία του πατέρα Ιωάννη. Αυτό ήταν ένα βαρύ πλήγμα για μένα, γιατί ήξερα ότι αυτά τα βιβλία δεν είναι καλά.

Περίπου στις 15.30 πήγα στον εφημέριό μας, τον Vogt, στο Ροτ, και του είπα ότι ήθελα να πάω στον πατέρα Johannes και τον ενημέρωσα για όσα μου είχε πει ο Σωτήρας σχετικά με τον πατέρα Johannes. Στο τέλος, ζήτησα την ευλογία του πάστορα Βογκτ και μετά πήγα σπίτι. Στο σπίτι, προσευχήθηκα ένα ροζάριο για τον πατέρα Ιωάννη, πριν ξεκινήσω για να τον επισκεφτώ. Στην προσωπική και ειλικρινή προσευχή μου, ζήτησα από τον Ιησού να με συνοδεύσει στον πατέρα Ιωάννη. Όταν έφτασα στον πατέρα Ιωάννη, με υποδέχτηκε με ένα φιλί. Την πρώτη στιγμή σκέφτηκα το φιλί του Ιούδα και δεν μπόρεσα να ανταποδώσω αυτό το φιλί. Μόλις μπήκα στο σπίτι, μου είπε ότι σήμερα ήμουν εντελώς διαφορετική. Είπε: «Δεν είστε όπως συνήθως». Ήταν πολύ ανήσυχος. Είπα: «Ναι, δεν είμαι μόνος». Εκπληκτος απάντησε: «Α, έτσι». Και πράγματι δεν ήμουν μόνος, ένιωθα μια ιδιαίτερη ειρήνη μέσα μου, καθώς και δύναμη, και καθόλου ανησυχία για το τι θα έπρεπε να πω τώρα στον πατέρα Ιωάννη. Κατά τη διάρκεια της συζήτησής μας, του μετέφερα ό,τι μου είχε πει ο Ιησούς για τα βιβλία του.

Αμέσως άρχισε να βασανίζεται. Έδειξε την ανασφάλειά του και ένιωσα ότι τον βασάνιζαν πολλά ακάθαρτα πνεύματα, τα οποία όμως δεν μπορούσαν να μου κάνουν τίποτα, γιατί έτρεφε σεβασμό για μένα και για τον συνοδό μου (τον Ιησού). Εκπέμπαγα αγάπη και ηρεμία και ήμουν ταπεινή. Μου έδειξε πολλά βιβλία και προσπάθησε να δικαιολογηθεί. Τότε είπε: «Τώρα είμαι πάλι άρρωστος και πρέπει να πεθάνω.» Ήταν όμως πολύ παρορμητικός. Του απάντησα: «Αυτό είναι μόνο μια σταγόνα σε σύγκριση με την αιωνιότητα». Τον ενθάρρυνα και συνέχισα λέγοντάς του ότι είχα έρθει για να τον βοηθήσω. Με ρώτησε τι έπρεπε να κάνει τώρα, και του απάντησα ότι έπρεπε να σταματήσει τα βιβλία και να μην επιτρέψει τη διανομή τους.

Αργότερα, ο πατέρας Ιωάννης μου είπε ότι στις **7 Μαΐου 1991** είχε τηλεφωνήσει ο επίσκοπός του, ο επίσκοπος Γκορνίλιακ Πλάτων, και ότι αυτός του είχε ανακοινώσει ότι τα βιβλία του περιείχαν αιρετικές διδασκαλίες. Ο πατέρας Ιωάννης χαρακτήρισε αυτόν τον επίσκοπο ψυχοπαθή και τον θεωρούσε τρελό. Δεν ήθελε να τον ακούσει. Ως δώρο, είχα φέρει στον πατέρα Ιωάννη ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα με φρέζιες, ως ένδειξη ότι τον αγαπώ και ότι θέλω να τον βοηθήσω. Ο πατέρας Ιωάννης μου απαγόρευσε να μιλήσω με τον επίσκοπο Γκορνίλιακ Πλάτωνα και ήθελε να με προσκαλέσει, όταν θα παρουσιαζόταν η ευκαιρία, για να συζητήσουμε με άλλους επισκόπους για τα βιβλία του. Συνέχισε λέγοντάς μου ότι τώρα τον είχα κάνει εντελώς άρρωστο και ότι δεν θα με πίστευε, αλλά ότι παρ' όλα αυτά θα μου έδειχνε εμπιστοσύνη. Η απάντησή μου ήταν: «Με τέτοιες διάσπαρτες καρδιές δεν μπορεί κανείς να πιστέψει».

Χάρηκα που είχα αυτή τη συζήτηση με τον πατέρα Ιωάννη. Στην αρχή ρώτησα τον Ιησού αν μπορούσα να του το πω αυτό, αφού ήξερα ότι είναι άρρωστος. Αλλά ο Σωτήρας είπε: «Η αλήθεια προηγείται της ασθένειας».

12.05.91 - Κυριακή

Ο σύζυγός μου έγινε σήμερα 50 ετών. Δεν το γιορτάσαμε, γιατί σκεφτόμασταν τους ανθρώπους που λιμοκτονούν στον κόσμο.

Στην Αγία Λειτουργία στο Ροτ: Το κήρυγμα αυτή την Κυριακή το έδωσε η δεσποινίς Βέννεμπουχ. Δεν μου άρεσε, καθώς ήταν παρών και ο πάστορας Φογκτ, ο οποίος προσευχήθηκε ένα ροζάριο για αυτό το θέμα.

Το βράδυ ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στον επίσκοπο Γκορνίλιακ στο Μόναχο. Ο Ιησούς είπε: «Όσο το δυνατόν συντομότερα». Ήλπιζα να μπορέσω να ταξιδέψω το Σάββατο.

Η βραδινή προσευχή προς την Παναγία ήταν πολύ όμορφη. Ο πάστορας Vogt είχε διευθύνει πολύ καλά αυτή την προσευχή.

13.05.91 - Δευτέρα

Περίπου στις 10.00 π.μ. στην κλινική: Ρώτησα τον Σωτήρα, τι θα μου έδινε ως σίγουρο σημάδι ότι θα αντισταθώ στις αιρέσεις. Ο Σωτήρας μου είπε: «Θα σου δώσω τη λογική μου». Είπα: «Ω, αυτό είναι πάρα πολύ.» 12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής: Ένωσα ότι η επίσκεψη στον επίσκοπο στο Μόναχο ήταν επείγουσα, ότι βιαζόταν. Ρώτησα τον Σωτήρα πότε έπρεπε να πάω στον επίσκοπο, και Εκείνος απάντησε: «Την Παρασκευή.» Ρώτησα περαιτέρω, γιατί έπρεπε να επισκεφτώ τον επίσκοπο Γκορνίλιακ. Ο Σωτήρας είπε: «Για την Καθολική Εκκλησία.» Στην επόμενη ερώτησή μου, αν ο επίσκοπος θα μου μιλούσε καθόλου, ο Σωτήρας είπε: «Ναι.» Η επόμενη ανησυχία μου ήταν: «Ιησού, θα υπάρχει πολλή κίνηση την Παρασκευή, γιατί είναι Πεντηκοστή!» Όμως ο Ιησούς απάντησε: «Όχι το πρωί.» Έφυγα από το παρεκκλήσι με χαρά και ειρήνη.

Μεταξύ 16.30 και 17.00 τηλεφώνησα στον επίσκοπο Γκορνίλιακ Πλάτωνα στο Μόναχο. Πριν του μιλήσω, προσευχήθηκα πολλά ροζάρια γι' αυτόν. Στη συνέχεια, εξήγησα στον επίσκοπο τον λόγο για τον οποίο ήθελα να τον επισκεφτώ. Μου έδωσε ραντεβού για την Παρασκευή, στις 15.00.

Δέχτηκα.

Κατά τη διάρκεια αυτής της συνομιλίας, δεν είχα στην πραγματικότητα την εντύπωση ότι ο Επίσκοπος Πλάτων Γκορνίλιακ ήταν ψυχοπαθής, όπως τον είχε περιγράψει ο Πατέρας Ιωάννης. Αντίθετα, ήταν αντικειμενικός, σωστός και υποταγμένος στο θέλημα του Θεού. Ανυπομονούσα ήδη για την Παρασκευή, γιατί τότε θα τον γνώριζα καλύτερα.

Στις 19:00 βρισκόμουν στην προσευχή προς την Παναγία στο Ροτ και στις 20:00 ξεκίνησε η ομάδα προσευχής μας. Εκείνη την ημέρα, σύμφωνα με τα λεγόμενα μιας κυρίας Νούντσια από το Μάνχαϊμ, επρόκειτο να έχω μια εμφάνιση της Παναγίας. Ωστόσο, ο Σωτήρας μου είχε ήδη πει να μην πιστέψω αυτή τη γυναίκα. Κατά τη διάρκεια της προσευχής, ο δαίμονας έκανε αισθητή την παρουσία του. Με έσπρωχναν και με χτυπούσαν, και με ενοχλούσαν πολύ κατά τη διάρκεια της προσευχής μου. Τότε ράντισα τη θέση μου με αγιασμό. Σκέφτηκα μέσα μου ότι θα μπορούσα να του δώσω ένα χαστούκι. Δεν ήθελα όμως να χτυπηθεί κάποιος που γονάτιζε δίπλα μου. Με αυτές τις σκέψεις ξαφνικά ξέσπασα σε γέλιο. Στο τέλος της προσευχής είχα λάβει τόση χάρη, που αυτές οι ενοχλήσεις δεν με είχαν ενοχλήσει καθόλου.

14.05.91 - Τρίτη

Ο σύζυγός μου ενοχλήθηκε τη νύχτα από ένα ακάθαρτο πνεύμα, όπως και εγώ. Σπάνια ονειρεύομαι ή δεν μπορώ να θυμηθώ τα όνειρά μου, αλλά εκείνο το πρωί το όνειρο μου έμεινε στη μνήμη.

Το όνειρο ήταν ενδιαφέρον και θα ήθελα να το καταγράψω:

Είδα πάρα πολλά πουλιά, αμέτρητα πουλιά, τα οποία στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν στη γη.

Έμοιαζαν με σπουργίτια, αλλά ήταν σαν φουσκωμένα και τόσο μεγάλα όσο περιστέρια. Ξαφνικά μεταμορφώθηκαν σε ανθρώπους, οι οποίοι ήταν βρώμικοι, λερωμένοι και άθλιοι στην όψη. Ζητούσαν βοήθεια, και δεν μπορούσες παρά να τους λυπηθείς αμέσως. Τους ευλόγησα και εκείνη τη στιγμή άκουσα από την άλλη πλευρά εντελώς διαφορετικούς ανθρώπους να φωνάζουν: «Φύγε μακριά από αυτούς, έχουν AIDS και λέπρα». Δεν φοβήθηκα, γονάτισα και φώναξα με όλη μου τη δύναμη: «Ιησού, βοήθησε αυτούς τους ανθρώπους». Και οι βρώμικοι άνθρωποι γονάτισαν επίσης και ζήτησαν βοήθεια. Ξαφνικά, ένας από αυτούς χτύπησε το δεξί μου χέρι. Εκείνη τη στιγμή, το χέρι μου έκαιγε σαν φωτιά. Τότε κατάλαβα αμέσως ότι ήταν δαίμονες. Μετά ξύπνησα, ένωθα ακόμα για μερικά λεπτά το κάψιμο στο χέρι μου και μετά όλα σβήστηκαν.

Εκείνη την ημέρα κοιμηθήκαμε παραπάνω και άργησα να πάω στη δουλειά μου. Αυτό δεν μου είχε ξανασυμβεί από την ημέρα του βαπτίσματός μου το 1984.

Ο διάβολος θα ήθελε χθες να εμφανιστεί ως Παναγία. Όμως, χάρη στις προσευχές μας, την πίστη μας και την αγάπη μας για τον Ιησού και την Παναγία, δεν είχε την άδεια να το κάνει.

Διότι ο διάβολος μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο μόνο αν είναι θέλημα του Θεού και αν έχει την άδεια του Θεού. Μεταξύ 10:00 και 10:30 στην αίθουσα αναμονής της κλινικής:

Ρώτησα τον Ιησού για τους δαίμονες της χθεσινής ημέρας. Ο Ιησούς είπε: «Τέτοιες περιπτώσεις θα γίνουν ακόμα περισσότερες», εννοούσε με τον όρο «περιπτώσεις» τις επιθέσεις των δαιμόνων. Στη συνέχεια ρώτησα: «Αγαπητέ Θεέ, αν προσεύχεται κανείς πολύ, θα δέχεται ακόμα περισσότερες επιθέσεις;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, τους στερείς πολλές ψυχές!»

Η επόμενη ερώτησή μου ήταν: «Ξέρει ο πάτερ Ιωάννης ότι τα βιβλία δεν είναι σωστά;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ναι!» Τότε σκέφτηκα, γιατί τότε δεν σταματούν τα βιβλία, εννοώντας ότι τα βιβλία θα έπρεπε να εξαφανιστούν. Ο Ιησούς απάντησε:

«Ο Σατανάς έχει εξουσία πάνω του».

Περίπου στις 14:30 ο σύζυγός μου με πήρε τηλέφωνο από την κλινική και μου είπε ότι θα έπαιρνε μια μέρα άδεια για να έρθει μαζί μου στο Μόναχο, στον επίσκοπο Πλάτωνα Γκορνίλιακ, παρόλο που το πρωί μου είχε ήδη πει ότι θα έπρεπε να πάω μόνη μου. Και σήμερα το πρωί είχα προσευχηθεί ότι, αν ήταν θέλημα του Θεού να πάω στον επίσκοπο, τότε θα γινόταν. Γύρω στις 16:30 ο σύζυγός μου και εγώ φύγαμε από τη δουλειά για το σπίτι. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, ο σύζυγός μου μου διηγήθηκε πώς τον βασάνιζε ο διάβολος τη νύχτα. Είχε ένα όραμα της κόλασης και ο διάβολος του είπε: «Βλέπεις, η Παναγία δεν εμφανίστηκε στη γυναίκα σου. Όλα ήταν ψέματα και απάτη. Και στο Μετζουγκόριε δεν είχε καμία εμφάνιση της Παναγίας. Αυτό συνέβη τη νύχτα γύρω στις 2.30. Τότε σηκώθηκε, βούτηξε τα δάχτυλά του στο αγιασμένο νερό και προσευχήθηκε 30 Ave Maria, χωρίς να βγάλει τα δάχτυλά του από το αγιασμένο νερό. Μετά επικράτησε ησυχία και ξανακοιμήθηκε.

Στις 19.00 ήμουν στην προσευχή προς την Παναγία, την οποία τέλεσε ο πάστορας Vogt. Ήταν πολύ όμορφη. Προσευχήθηκε τη Λιτανεία της Παναγίας. Αυτό με χάρηκε πολύ, γιατί αυτή προσεύχεται τόσο σπάνια. Ήδη μπροστά από την εκκλησία συνάντησα μια ηλικιωμένη γυναίκα από τη Λιθουανία. Μου είπε ότι βασανιζόταν όλη τη νύχτα και δεν μπορούσε να κοιμηθεί, και ότι αυτό της συμβαίνει συχνά. Με συνόδευσε μέχρι το σπίτι και της έδωσε αγιασμό, αφιερωμένο αλάτι και αφιερωμένα κεριά. Όταν έφυγε για το σπίτι της, δέχτηκα και πάλι την επίσκεψη μιας γυναίκας από το Ροτ (Hedwig H.). Έκλαιγε και μου ζήτησε βοήθεια, γιατί είχε προβλήματα με τον άντρα της. Προσευχθήκαμε μαζί το Ροζάριο των Πόνων.

15.05.91 Τετάρτη

Νωρίς το πρωί ο άντρας μου μου διηγήθηκε το όνειρό του, στο οποίο είδε πολλά μαύρα πουλιά, τόσο μεγάλα όσο περιστέρια.

Γύρω στις 10.00 στο ιατρείο ρώτησα τον Ιησού: «Ιησού, αν ο άντρας μου βασανίζεται έτσι από δαίμονες, πώς θα πάω μαζί του στην Πολωνία;»

Ο Ιησούς απάντησε: «Είμαι μαζί σου!»

Στο μεσημεριανό διάλειμμα πήγα στο παρεκκλήσι, ενώθηκα με τον Ιησού και προσευχήθηκα. Τότε ρώτησα τον Ιησού τι θα σήμαιναν τα μαύρα πουλιά. Πήρα την απάντηση: «Αυτά είναι δαίμονες της ακαθαρσίας».

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα: «Αγαπητέ Ιησού, είναι θέλησή Σου να αγωνιστώ ενάντια στις αιρέσεις της Καθολικής Εκκλησίας;» Ο Ιησούς μου απάντησε: «Ναι, είναι το θέλημά Μου». Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να τα πω όλα στον πάστορα Βογκτ και ο Σωτήρας απάντησε: «Ναι». Μετά ο Ιησούς με ρώτησε: «Νιώθεις και τώρα την ειρήνη;» Απάντησα «Ναι» και άκουσα τον Ιησού να λέει: «Το ακάθαρτο πνεύμα δεν μπορεί να δώσει την αληθινή ειρήνη».

Στις 14:15 ήρθε ένας ασθενής για ακτινογραφία (του λαιμού) που είχε μόνο ένα χέρι. Μου είπε ότι το είχε χάσει στον πόλεμο στη Γαλλία. Μίλησα μαζί του και του είπα ότι περνούσε έναν δύσκολο σταυρό χωρίς το χέρι του. Τότε μου είπε ότι ο άνθρωπος συνηθίζει τα πάντα.

Τότε του απάντησα αμέσως:

«Θα ήταν καλό αν όλοι οι άνθρωποι συνηθίζανε τον Θεό».

Στις 19.30 παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Ο ιερέας είχε τελέσει την Αγία Λειτουργία με πολύ γρήγορο ρυθμό. Δεν ήταν όμορφο και ούτε ο κόσμος τραγούδησε όμορφα. Στη συνέχεια πήγα στον ιερέα και είχα μια περίπου 20λεπτη

συζήτηση εξομολόγησης. Ο ιερέας ήταν εσωτερικά αρκετά ανήσυχος. Στην καρδιά μου υπήρχε βαθιά ειρήνη και ένιωθα ότι δεν ήμουν μόνος, ο Ιησούς ήταν μαζί μου.

Όταν ο ιερέας σταμάτησε να μιλάει, του είπα: «Αυτή ήταν γήινη σοφία». Ήθελα να λάβω την άφεση των αμαρτιών και ο ιερέας μου είπε: «Δεν έχετε καμία αμαρτία».

Ζήτησα τότε την ευλογία του και έφυγα. Έξω με περίμενε ήδη η Γιούλχεν από το Μάλχενμπεργκ. Μου είπε ότι σήμερα θα γινόταν μια διάλεξη για τον Μονσινιόρο Λεφέβρ στο Κρόναου. Χάρηκα και πήγα αμέσως εκεί μαζί με τη Γιούλχεν. Μιλούσε ο εφημέριος του Μίνγκολσχαϊμ. Όμως δεν έλεγε την αλήθεια.

Παρουσίαζε τον Λεφέβρ τόσο αρνητικά, που σκέφτηκα: «Ποια μεγάλη αμαρτία θα ήθελε να συγκαλύψει στην Καθολική Εκκλησία;». Έβλεπε το σκουπίδι στο μάτι του Λεφέβρ, αλλά δεν έβλεπε τη δοκό στο δικό του μάτι.

Στο τέλος της ομιλίας, του έθεσα δύο ερωτήσεις: **1.** «Μιλάτε για την ανυπακοή του Λεφέβρ, και σχετικά με αυτό θα ήθελα να παρατηρήσω: “Δεν γνωρίζω καλά τον Λεφέβρ, αλλά η ψυχή μου αισθάνεται τι είναι καλό και τι κακό. Και τώρα θα ήθελα να ρωτήσω, πόσοι ιερείς υπάρχουν σε αυτόν τον κόσμο που είναι ανυπάκουοι, επειδή έχουν αφαιρέσει τα στασίδια της Θείας Κοινωνίας από την εκκλησία;

Υπάρχουν όμως ακόμα λογικές εκκλησίες, στις οποίες τα στασίδια της Θείας Κοινωνίας βρίσκονται ακόμα μέσα. Ο καθένας έχει την ελεύθερη βούληση να επιλέξει αν θέλει να λάβει τη Θεία Κοινωνία όρθιος ή γονατιστός, ή αν θέλει να κοινωνήσει με το στόμα ή με το χέρι. Όμως, σε όσους επιθυμούν να λάβουν την Κοινωνία στο στόμα γονατιστοί, πρέπει να τους δοθεί αυτή η δυνατότητα, και πρέπει να διατίθεται το στασίδι της Κοινωνίας. Διότι στην Αγία Οσία είναι παρών ο αληθινός Θεός και ο αληθινός Άνθρωπος από σάρκα και αίμα, γι’ αυτό γονατίζω κατά τη λήψη του ζωντανού Θεού».

Οι άνθρωποι γύρω μου ήταν σαν να τους είχε κυριεύσει ακάθαρμο πνεύμα. Μου φώναζαν και έλεγαν: «Φύγε από εδώ, ποιος σε προσκάλεσε άλλωστε; Αν θέλεις, μπορείς να γονατίζεις όλη μέρα στο σπίτι σου».

Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα τη Βίβλο και ότι ούτε ο Ιησούς είχε καλύτερη τύχη. Τότε ρώτησα εσωτερικά το Άγιο Πνεύμα αν έπρεπε να κάνω τη δεύτερη ερώτηση. Πήρα την απάντηση: «ΝΑΙ». Ευχαρίστησα τον Θεό για τη βαθιά ειρήνη που ένιωθα και έθεσα τη δεύτερη ερώτηση: «Κύριε πάστορα, δεν μπορείτε να συγκρίνετε την Ούτα Ράνκε-Χάινεμαν με τον Λεφέβρ!». Δίστασε λίγο πριν απαντήσει και είπε: «Ίσως λόγω της ανυπακοής».

Πήγα σπίτι με τη Γιούλχεν και έλαβα πολλές χάρες.

Γύρω στις 22.30 πήγα στο σπίτι στο άγαλμα της Παναγίας, άναψα ένα κερί για τον Λεφέβρ και προσευχήθηκα γι’ αυτόν, επειδή είχε προσβληθεί τόσο πολύ. Τότε ρώτησα την Παναγία με όλη μου την ψυχή: «Γιατί αφορίστηκε ο Λεφέβρ;» Έλαβα την απάντηση: «Ο Ιησούς ήταν μαζί του». Μετά πήγα για ύπνο.

16.05.91 Πέμπτη

Σχεδόν πάντα, όταν ξυπνάω το πρωί, αφιερώνω σε κάποιον τις συγχωρήσεις που θα ζητούσα εκείνη την ημέρα. Σήμερα αφιέρωσα όλες τις συγχωρήσεις στον Λεφέβρ. Στις 12.00 πήγα στο παρεκκλήσι της κλινικής. Αρχικά, δύο άτομα μιλούσαν πολύ δυνατά μεταξύ τους και μετά κάποιος έπαιζε πολύ δυνατά το όργανο. Σκέφτηκα να προσευχηθώ το «Άγγελος του Κυρίου», καθώς αυτό θα ήταν σίγουρα το θέλημα του Θεού, αφού ήταν 12.00. Αρχικά προσευχήθηκα για τους δύο κυρίους, λέγοντας αρκετές «Χαίρε Μαρία» και την προσευχή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Στη συνέχεια προστέθηκε ένας τρίτος άνδρας, ο οποίος συμμετείχε στη συζήτηση, και προσευχήθηκα και γι’ αυτόν. Η προσευχή μου εισακούστηκε, καθώς όλοι βγήκαν έξω. Ευχαρίστησα τον Θεό και μπόρεσα να συνεχίσω να προσεύχομαι με ησυχία.

Γύρω στις 15.30 βρίσκονται στο Αβαείο του Νέου-Μπούργκ. Για περίπου μισή ώρα μιλούσα με τον αδελφό Ιωάννη. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα μπροστά στο Ταμπερνάκλ για περίπου δύο ώρες. Έπειτα πήγα στο Ροτ. Επειδή εκεί δεν γινόταν Θεία Λειτουργία, πήγα στο Μάιλς και αφιέρωσα τη Θεία Λειτουργία για τον επίσκοπο Πλάτωνα Γκορνίλιακ.

17.05.91 — Παρασκευή

Νωρίς το πρωί, ο σύζυγός μου και εγώ πήγαμε στο Μόναχο για να επισκεφτούμε τον επίσκοπο Γκορνίλιακ. Ήταν ακριβώς όπως το είχε πει ο Ιησούς. Δεν υπήρχε κίνηση στους δρόμους, ούτε μποτιλιάρισμα, και όλα πήγαν υπέροχα.

Ο κύριος επίσκοπος μας υποδέχτηκε στις 15:00. Με εξέπληξε το πόση αγάπη και ηρεμία ακτινοβολούσε ο Επίσκοπος Γκορνίλιακ. Ο Επίσκοπος μου είπε ότι ο Πατέρας Ιωάννης είχε ήδη τεθεί σε διαθεσιμότητα μία φορά, επειδή είχε γράψει πολλά λάθη σχετικά με τις διδασκαλίες του Ιησού. Επιπλέον, μου είπε ότι είχε ήδη προειδοποιήσει γραπτώς πολλούς ιερείς ότι τα άρθρα του Πατέρα Ιωάννη δεν ήταν σωστά, αλλά κανείς δεν ήθελε να τον ακούσει.

Όπως φαίνεται, ο πατέρας Ιωάννης ήταν ανυπάκουος έναντι του επισκόπου του. Παρέμεινα περίπου μία ώρα με τον επίσκοπο και ευχαριστώ τον Θεό που μπόρεσα να μιλήσω μαζί του.

Στο δρόμο για το σπίτι, περάσαμε να δούμε τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ στο Ρέγκενσμπουργκ. Όταν αλλάξαμε τον αυτοκινητόδρομο προς το Ρέγκενσμπουργκ, ακούσαμε ένα υπέροχο τραγούδι. Για περίπου 20 λεπτά ακούγαμε τις χορωδίες των αγγέλων να τραγουδούν· δεν ήταν γήινο τραγούδι. Νιώσαμε μεγάλο δέος και, μέσα στις σκέψεις μας, ο καθένας από εμάς προσευχήθηκε πολύ ειλικρινά. Ευχαριστώ τον Θεό που ο σύζυγός μου είχε επίσης την ευκαιρία να το ακούσει αυτό, καθώς εγώ είχα ήδη ζήσει αυτή την εμπειρία πριν από μερικά χρόνια. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι, είχαμε προσευχηθεί επτά Ροζάρια και άλλες προσευχές. —Στον πατέρα Gebhard μείναμε περίπου μία ώρα.—

18.05.91 — Σάββατο

Πήγα στην πρωινή λειτουργία στις 6.30 στο Βάγκχαουζελ. Η Αγία Λειτουργία τελέστηκε για τους αποθανόντες γονείς μου και τα αδέρφια μου. Αυτή η μέρα ήταν επίσης η 7η επέτειος από τότε που μου είχε εμφανιστεί η Παναγία.

Το απόγευμα ενώθηκα με τον Σωτήρα και Τον ρώτησα: «Ιησού, αν ήσουν μαζί με τον επίσκοπο Lefebvre, γιατί επέτρεψες να αφοριστεί;» Ο Ιησούς απάντησε: «Για να σωθούν πολλές ψυχές». Αυτή η απάντηση μου φάνηκε κάπως ασαφής, αλλά τότε ο Ιησούς συνέχισε: «Με τα παθήματά του σώθηκαν πολλές ψυχές».

19.05.91 — Κυριακή της Πεντηκοστής

10.00 — Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ.

Περίπου στις 13.00 με τηλεφώνησε ο πάτερ Μπουράν από το Μάνχαϊμ. Μου είπε ότι ο πάτερ Ιωάννης ήταν καλά και ότι έπρεπε να πάει στη Γαλλία για να συναντήσει τον επίσκοπο. Ο πάτερ Μπουράν επαίνεσε τον Ιωάννη, αλλά εγώ δεν έκανα κανένα σχόλιο, γιατί ήξερα ότι δεν έλεγε την αλήθεια. Είχα την εντύπωση ότι ο πάτερ Μπουράν τηλεφώνησε επειδή ο πάτερ Γιόχανες είχε τύψεις και είχε αναζητήσει επαφή με τον πάτερ Μπουράν.

Το απόγευμα προσευχήθηκα ένα ροζάριο με την Χέντβιχ από το Ροτ.

Στις 19.00 πήγα στην εκκλησία για την προσευχή προς την Παναγία.

Γύρω στις 20.00 με επισκέφθηκε η Ζίτα από το Ροτ και προσευχηθήκαμε μαζί ένα Ροζάριο. Η Ζίτα μου είπε ότι ο εφημέριος του Μίνγκολσχαϊμ είχε κηρύξει ένα κακό κήρυγμα. Είπε ότι οι άνθρωποι δεν πρέπει να πηγαίνουν σε προσκυνηματικούς τόπους. (Αυτός ο εφημέριος είχε δώσει και τη διάλεξη εναντίον του Λεφέβρ. Εκείνες τις μέρες είχα ήδη προσευχηθεί πολύ για αυτόν τον ιερέα.

Ήταν μια πολύ όμορφη μέρα, γιατί σήμερα συμπληρώνονται επτά χρόνια από τη βάπτισή μου και παρέμεινα πιστή στον Ιησού και τη Μαρία. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη μεγάλη χάρη που μου χάρισε. Πόσο όμορφα είναι μαζί με τον Ιησού και τη Μαρία! Δεν θα μπορούσα πια να φανταστώ να ζω χωρίς τον Θεό. Αυτό θα ήταν φοβερό, γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό από το να απομακρυνθεί κανείς από τον Θεό.

20.05.91 — Δευτέρα της Πεντηκοστής

Στις 7.00 π.μ. παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ, η οποία τελέστηκε για τους αποθανόντες γονείς μου και τα αδέρφια μου. Ήταν πολύ όμορφα. Ενώθηκα με τον Ιησού και τη Μαρία. Ο Ιησούς είπε: «Συνέχισε να προσεύχεσαι έτσι, κόρη μου».

Στη συνέχεια, πήγαμε στην οικογένεια Hambsch στο Wiesental και πήραμε εκεί το πρωινό μας. Μου έδωσε ένα όμορφο μπουκέτο κόκκινων τριαντάφυλλων για την Παναγία. Ήταν το μπουκέτο που της είχε χάρισει ο σύζυγός της για την επέτειο του γάμου τους.

Όταν έφτασα στο σπίτι, προσευχήθηκα αμέσως ένα Ροζάριο για αυτή την οικογένεια.

Το απόγευμα, υπέστην μια δοκιμασία. Ένωθα αδιαθεσία και έκανα εμετό.

Ξάπλωσα για λίγο και με βασάνιζαν οι λέξεις: «Μην πας στην εκκλησία, είσαι άρρωστη, ήσουν ήδη μια φορά στην εκκλησία σήμερα, κ.λπ.».

Κοίταξα μια εικόνα του Ιησού και άκουσα: «Προσευχήσου!» Αμέσως σηκώθηκα και προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων και μετά το Ροζάριο της Ελεημοσύνης.

Τότε οι ταλαιπωρίες εξαφανίστηκαν ξαφνικά.

Πήγα στην εκκλησία για την προσευχή προς την Παναγία. Ένας νεαρός ιερέας τελούσε την προσευχή. Μόλις είχα περάσει πέντε λεπτά στο σπίτι, το δωμάτιο ήταν ήδη γεμάτο κόσμο. Κι ενώ πριν σκεφτόμουν ότι τη Δευτέρα της Πεντηκοστής δεν θα ερχόταν κανείς στην ομάδα προσευχής. Αλλά προσευχήθηκα πολύ για την ομάδα προσευχής μας. Εκείνη την ημέρα προσευχηθήκαμε ειδικά για τους ιερείς.

21.05.91 - Τρίτη

Από τις 9.00 έως τις 10.00 ήμουν στον οδοντίατρο. Προσέφερα τους πόνους για τη μεγαλύτερη δόξα του Θεού. Στο μυαλό μου προσευχόμουν καθ' όλη τη διάρκεια της θεραπείας. Επειδή ήξερα ότι η δεσποινίς Bennibusch θα τελούσε το βράδυ μια λειτουργία του Λόγου και στη συνέχεια θα μοίραζε την Ιερά Κοινωνία, ρώτησα τον Ιησού τι θα έκανε στη θέση μου. Ο Σωτήρας είπε: «Μην πας εκεί». Προσευχήθηκα στο σπίτι για περίπου μία ώρα και έλαβα πνευματική Κοινωνία.

22.05.91 - Τετάρτη

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Προσέφερα την Αγία Λειτουργία και την Ιερή Κοινωνία για τη νεαρή γυναίκα από την Ανατολική Γερμανία. Της έδωσα προσευχητικά φυλλάδια, αφιερωμένα μετάλλια και μια αφιερωμένη εικόνα της Παναγίας. Είχε ανατραφεί με κομμουνιστική ιδεολογία και χάρηκε πολύ για τα αφιερωμένα αντικείμενα. Δεν σκέφτηκα και πολύ το γεγονός ότι ο σύζυγός μου και εγώ παντρευτήκαμε καθολικά πριν από 26 χρόνια στο Waghäusel, χωρίς να έχω βαπτιστεί προηγουμένως. Επειδή τότε μιλούσα μόνο λίγα λόγια γερμανικά, δεν μπορούσα να καταλάβω καθόλου τον πατέρα. Σήμερα το θεωρώ αμαρτία, για την οποία έχω μετανοήσει πολλές φορές.

23.05.91 - Πέμπτη

Ήμουν στο παρεκκλήσι της κλινικής και ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να πάω στη λειτουργία της δεσποινίδας Μπενεμπούς. Ο Σωτήρας είπε: «Όχι». Τότε ρώτησα τον Σωτήρα αν ο Καλουτζέρο και ο Βέντι από το Κρόναου πρέπει να γίνουν ιερείς. Ο Σωτήρας είπε και για τους δύο: «Ναι».

Το βράδυ πήγα πρώτα στην εκκλησία του Malsch. Επειδή εκεί δεν γινόταν Θεία Λειτουργία, πήγα στο Mühlhausen και παρακολούθησα εκεί την προσευχή προς την Παναγία.

24.05.91 - Παρασκευή

Επειδή στο Ροτ δεν γινόταν Θεία Λειτουργία, πήγα στο Μάλς. Αλλά ούτε εκεί γινόταν. Τότε είπα στον Σωτήρα: «Αν θέλεις να ενωθώ μαζί Σου, βοήθησέ με να φτάσω εγκαίρως στο Μύλχαουζεν, γιατί είναι δύο λεπτά πριν τις επτά». Με τη βοήθεια του Θεού κατάφερα να φτάσω στην ώρα μου στο Μύλχαουζεν για τη Θεία Λειτουργία. Ήταν σαν θαύμα. Ήταν πολύ όμορφα, έλαβα πολλές χάρες και μπόρεσα να ενωθώ βαθιά με τον Σωτήρα. Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου και Θεέ μου.

25.05.91 — Σάββατο

Το πρωί, στις 7.15, πήγα στην Αγία Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ. Το απόγευμα ήρθαν η Μπέατε και η Μάριον Χάμπς από το Βίζενταλ και έφεραν μια τούρτα. Στη συνέχεια ήρθε και ο κύριος Ντίτερ Έρμπεν. Μαζί του προσευχήθηκα τρεις δεκάδες Ροζάριο για το αίτημά του.

26.05.91 — Κυριακή

Στις 10.00 π.μ. παρακολούθησα την πανηγυρική λειτουργία στην εκκλησία του Ροτ. Εκείνη την ημέρα υπέφερα από έντονους πονοκεφάλους, γι' αυτό ξάπλωσα από τις 13.30 έως τις 15.00. Στη συνέχεια ήρθε η Χέντβιχ από το Ροτ. Προσευχηθήκαμε οι τρεις μας το Οδυνηρό Ροζάριο, και ο σύζυγός μου προσευχήθηκε μαζί μας. Από τις 15.00 δεν είχα πλέον πονοκεφάλους.

Προσέφερα τα παθήματά μου για τη μεταστροφή των αμαρτωλών. Το βράδυ πήγα στο Ροτ για την προσευχή προς την Παναγία.

27.05.91 – Δευτέρα

Ήταν μια δύσκολη μέρα. Αισθάνθηκα το ακάθαρτο πνεύμα σε αρκετούς ασθενείς. Στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου συνάντησα μια Ρουμάνα, η οποία με ευχαρίστησε για τις προσευχές. Το βράδυ πήγα στο Ροτ για την Αγία Λειτουργία. Στις 20:00 ξεκίνησε η ομάδα προσευχής μας. Ήταν πολύς κόσμος εκεί, και πολλά παιδιά. Λατρεύσαμε τον Σωτήρα, και πολλοί εξομολογήθηκαν στον πάτερ Ντόχαρτ. Ήταν πολύ όμορφα και έλαβα πολλές χάρες.

28.05.91 — Τρίτη

Καλή ψαριά!

Μια καθολική γυναίκα, περίπου 30 ετών, ήρθε σε μένα ως ασθενής και ένιωσα πολύ καθαρά ότι ήταν «κατοικημένη».

Ο δαίμονας είχε αλλάξει εντελώς τη μύτη και το στόμα της. Η μύτη της ήταν εντελώς στραβή. Ήταν γεμάτη μίσος για τον Θεό και πολύ ανήσυχη.

Μετά ήρθε μια ασθενής από τη Ρουμανία, η οποία ήταν υποταγμένη στον άντρα της σαν σκλάβα. Αυτός ήταν 58 ετών και εκείνη 32. Της έδωσα μια εικόνα της Παναγίας, μενταγιόν και προσευχές. Ήταν ενδιαφέρον, γιατί δεν ήξερε γερμανικά, αλλά κατάλαβε ό,τι της είπα για τον Θεό.

Μετά ήρθε ένας Εβραίος, στον οποίο χάρισα επίσης μια εικόνα της Παναγίας.

Η επόμενη ασθενής ήταν μια Πολωνή, με την οποία μίλησα επίσης για τον Θεό. Στο παρεκκλήσι προσευχήθηκα για όλους. Από τις 15:00 έως τις 15:30, η Βερόνικα, μια συνάδελφος και εγώ προσευχηθήκαμε το Ροζάριο των Πόνων.

Όταν προσευχόμουν μόνη μου στο παρεκκλήσι, ενώθηκα με τον Σωτήρα, επικοινωνούσα πνευματικά μαζί Του και Τον ρώτησα αν έπρεπε να πάω και στην Ανατολική Γερμανία και στην Πολωνία. Η απάντηση ήταν: «Σώσε τις ψυχές». Είπα ότι χωρίς τον Ιησού δεν θα μπορούσα να σώσω τις ψυχές. Ο Σωτήρας είπε: «Είμαι πάντα μαζί σου». Ρώτησα τον Σωτήρα πώς θα βοηθήσω τους ασθενείς και Εκείνος απάντησε: «Προσευχήσου γι' αυτούς». Στη συνέχεια ρώτησα ακόμη αν έπρεπε να νηστεύσω γι' αυτούς. Ο Ιησούς απάντησε: «Αν μπορείς». Τότε προσευχήθηκα για τη Ρουμάνα ασθενή, στην οποία είχα κάνει ακτινογραφία το πρωί και την είχα ευλογήσει με αγιασμό και είχα προσευχηθεί γι' αυτήν. Προσευχήθηκα γι' αυτήν, ώστε ο άντρας της να μην μπορεί να της πάρει τα προσευχητάρια, γιατί ο άντρας της ήταν κακός και της απαγόρευε τα πάντα. Ήταν αδύνατη και άρρωστη, σαν σκλάβα, και βασανιζόταν από τον διάβολο. Ζήτησα από την Παναγία να την προστατεύσει.

Ζήτησα ξανά από τον Ιησού να μην μπορεί ο άντρας της να της πάρει τα προσευχητάρια, και τότε ο Ιησούς μου είπε: «Έχεις τόσο λίγη πίστη;» Ζήτησα αμέσως από τον Ιησού να μου χαρίσει περισσότερη πίστη. Μετά την προσευχή στο παρεκκλήσι ήμουν πολύ ευτυχισμένη, δεν ένιωθα καν κουρασμένη, παρόλο που είχα πάει για ύπνο μόλις γύρω στη 1:00 το βράδυ. Ο Σωτήρας μου έδωσε πολλή χάρη και δύναμη.

Ένας γιατρός, ο Δρ. Βένιγκ, μπήκε στο δωμάτιο των ακτινογραφιών. Σε μια συζήτηση που είχαμε, πρόσβαλε τον Σωτήρα. Ρώτησα τη Βερόνικα τι σήμαιναν τα λόγια του. Μου είπε ότι είχε βλασφημήσει τον Θεό. Μετά έφυγε γελώντας. Αμέσως μετά άκουσα μια φωνή: «Μην ρίχνεις τα μαργαριτάρια σου στα γουρούνια».

Στη σκέψη μου απάντησα αμέσως: «Σωτήρα, δεν ήξερα ότι είναι γουρούνι». Τρόμαξα από τις δικές μου σκέψεις. Όταν ο γιατρός επέστρεψε μετά από μισή ώρα, του είπα τι μου είχε πει ο Σωτήρας και τι μου είχε περάσει τόσο ξαφνικά από το μυαλό. Κόκκινισε και είπε ότι το είχε πει για πλάκα. Του απάντησα ότι δεν πρέπει να αστειευόμαστε με τον Θεό και ότι πρέπει και οι δύο να πάμε για εξομολόγηση.

Γύρω στις 16:15 έφυγα από την κλινική και ήθελα να πάρω τον άντρα μου από τη δουλειά. Πέρασα από το σιδηροδρομικό σταθμό. Μετά την πρώτη διασταύρωση προς το Römerkreis, σταμάτησα, καθώς έπρεπε να δώσω προτεραιότητα σε άλλο όχημα. Ενώ ήμουν σταματημένη, ένα μαύρο αυτοκίνητο έπεσε πάνω στο δικό μου. Ο προφυλακτήρας μου είχε παραμορφωθεί. Αισθάνθηκα αμέσως ότι σε αυτή την ψυχή υπήρχε ένας Σατανάς.

Δεν ήθελε να καλέσει την αστυνομία. Του είπα: «Έχεις καιρό να εξομολογηθείς». Μου απάντησε ότι δεν εξομολογείται ποτέ. Του είπα ότι η ζημιά ανέρχεται τουλάχιστον σε 500 DM. Μου είπε ότι θα μου έδινε 200. Είπα ότι αυτό ήταν εντάξει.

Άνοιξε το πορτοφόλι του, αλλά είχε μόνο 130 DM πάνω του. Πήρα τα 130 DM και του είπα: «Τα υπόλοιπα τα προσφέρω ως θυσία για τη μεταστροφή σας». Αντιστάθηκε και είπε ότι δεν χρειαζόταν τον Θεό, ότι τα πήγαινε καλά. Απάντησε: «Φοβάστε, όμως!»

Του είπα τότε ότι στην αιωνιότητα θα φοβόταν.

Αυτός απάντησε ότι όταν πεθαίνει κανείς, τότε δεν υπάρχει πια τίποτα.

Του είπα: «Ναι, υπάρχει» και του έδειξα το ροζάριο που κρατούσα ακόμα στο χέρι μου και του είπα ότι θα προσευχόμουν γι' αυτόν. Αντιστάθηκε και απάντησε οργισμένα ότι δεν χρειαζόταν να προσευχηθώ γι' αυτόν. Φώναξα τον άντρα μου και προσευχήθηκα, μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι, το Ροζάριο των Πόνων για αυτόν τον άντρα.

Στις 18:20 πήγα στην εκκλησία του Ροτ, προσευχήθηκα εκεί το Ροζάριο και πρόσφερα την Ιερή Κοινωνία για τους ασθενείς που είχα εξετάσει σήμερα με ακτινογραφία.

Όπως σήμερα ήταν καλή η ψαριά, έτσι και ο διάβολος είχε αντισταθεί. Πιστεύω ότι ο Ιησούς έδωσε σημασία σε αυτή την ψυχή με το ατύχημα, γιατί θα συνεχίσω να προσεύχομαι για αυτόν τον άνδρα.

29.05.91 — Τετάρτη

Δεν πήγα στην εκκλησία, ούτε στην Αγία Λειτουργία. Προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι και λυπήθηκα που δεν παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία.

30.05.91 — Πέμπτη — Σώμα και Αίμα του Κυρίου

Πήγα στην πομπή φορώντας κόκκινο. Ήταν υπέροχα. Πριν από την πομπή δέχτηκα επίθεση από τον Κακό. Μετά την πομπή έλαβα πολλές χάρες. Ο καιρός ήταν καλός, δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό και μπορούσε κανείς να προσεύχεται με ευλάβεια κατά τη διάρκεια της πομπής. Ο πάστορας Vogt το οργάνωσε πολύ όμορφα.

01.06.91 — Σάββατο

Το πρωί πήγα στην εκκλησία στο Βάγκχαουζελ. Την Αγία Λειτουργία τέλεσε ο πατέρας Ράινχολντ, ο οποίος είχε έρθει πρόσφατα στο Βάγκχαουζελ. Πριν από τη Μεταμόρφωση, ο πατέρας Ράινχολντ με κοίταξε βαθιά στα μάτια, και εγώ το ίδιο, γιατί προσευχόμουν να μου δώσει την Αγία Κοινωνία γονατιστή, καθώς καθόμουν στο πρώτο πάγκο, και ορισμένοι πατέρες φέρνουν την Αγία Θεία Κοινωνία στους πιστούς που κάθονται στο πρώτο στασίδι, ώστε να μπορούν να την λάβουν γονατιστοί. Τις προηγούμενες ημέρες, όπως μου είπαν όσοι πήγαιναν στην εκκλησία το πρωί, δεν είχε έρθει στο πρώτο στασίδι. Έμεινα γονατιστή στο στασίδι και ο πατέρας Reinhold ήρθε και έδωσε σε μένα και στους άλλους πιστούς την Θεία Κοινωνία. Οι άλλοι εξέπληξαν.

02.06.91 Κυριακή

Παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ, καθώς και την απογευματινή προσευχή, πριν από την οποία προσευχήθηκε το Ροζάριο.

Το βράδυ, μετά την προσευχή «Άγγελος του Κυρίου», έλαβα την Ιερά Κοινωνία πνευματικά. Στη συνέχεια, είπα στον Σωτήρα: «Δεν θα βρω ποτέ ηρεμία, αν δεν ξεκαθαρίσω το ζήτημα της χειροκοινωνίας». Ένιωσα μια βαθιά ειρήνη κατά την ένωση με τον Σωτήρα. Ξαφνικά άκουσα φωνές. «Θα με πιστέψεις αν σου πω κάτι;» Είπα: «Σωτήρα, αν μου το πεις, θα σε πιστέψω.» Εκείνος είπε: «Από εκείνους που απλώνουν το χέρι, τους στερώ τις χάρες.» Εκείνη τη στιγμή μου κόπηκε η ανάσα. Σκέφτηκα αμέσως τα άτομα στη Ροτ, που μεν λαμβάνουν την Ιερή Κοινωνία γονατιστοί, αλλά όμως κοινωνούν με το χέρι. Ο Σωτήρας μου είπε: «Αυτό το καταλογίζω σε αυτούς.» Στη συνέχεια, προσευχήθηκα ακόμα το Δοξαστικό Ροζάριο και το Ροζάριο της Ελεημοσύνης.

03.06.91 - Δευτέρα

Στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου. Στη συνέχεια, ενώθηκα με τον Σωτήρα και ένιωσα μια βαθιά ειρήνη. Ρώτησα τον Σωτήρα: «Πρέπει να πω στον πάστορα

Ντόχαρτ και στον πάστορα Βογκτ ότι αποσύρεις τη χάρη όταν λαμβάνουν το Σώμα του Χριστού με το χέρι; Άκουσα: «Ναι, κόρη μου, πες τους το, είναι σημαντικό.»

Απάντησα στον Σωτήρα: «Και τι θα γίνει αν πουν ότι υπακούν στον επίσκοπο;» Ο Σωτήρας απάντησε: «Τότε ρώτησέ τους αν υπακούν σε ό,τι λέει ο επίσκοπος.»

Στις 15.30 προσευχήθηκα μαζί με τη συνάδελφό μου Βερόνικα το Ροζάριο των Πόνων για τους ιερείς και για τη μεταστροφή των αμαρτωλών.

Περίπου στις 14.00 ενώθηκα με τον Σωτήρα, επικοινωνούσα πνευματικά. Ρώτησα τον Σωτήρα για μια εμπειρία με τον πάστορα Ντόχαρτ. Όταν έδινε την ευλογία, είδα πίσω του ένα πρόσωπο του ίδιου ύψους και σωματότυπου, ακριβώς όπως ο πάστορας Ντόχαρτ, με τα χέρια απλωμένα για να ευλογήσει, που στεκόταν μέσα σε έντονο φως. Το ρώτησα ήδη για δεύτερη φορά, καθώς την πρώτη φορά δεν το είχα καταλάβει σωστά. Ο Σωτήρας μου είπε: «Ήταν το ακάθαρτο πνεύμα». Εγώ είχα σκεφτεί ότι ήταν ο Ιησούς. Ο Σωτήρας μου είπε: «Βρίσκομαι μέσα στην καρδιά των ιερέων και όχι έξω από αυτήν».

Μου ήταν δύσκολο να το καταλάβω, γιατί ο πάτερ Ντοχάρτ είναι χαρισματικός. Αλλά σκέφτηκα μέσα μου ότι ίσως έπρεπε να δώσει την ευλογία, όπως ορίζει η Εκκλησία.

Στη συνέχεια ήρθε μια ασθενής, η οποία ένωσε πολύ άσχημα μετά από μια ένεση.

Πήρα αγιασμό, την ράντισα με αυτόν και αμέσως προσευχήθηκα μαζί της ένα «Χαίρε Μαρία». Αμέσως ένωσε καλύτερα. Η ίδια ασθενής είχε έρθει ήδη μία φορά το πρωί στο τμήμα ακτινογραφιών μας. Της είχα πει ότι έπρεπε να πάει να εξομολογηθεί, γιατί βλαστήμησε τον Θεό.

Στις 19:00 παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ. Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για τον κ.

Βέρμουθ, ο οποίος είχε υποστεί ατύχημα και ήταν σοβαρά άρρωστος.

Στις 20:00 ξεκίνησε η ομάδα προσευχής μας. Ήρθε και ο πάστορας Dochart και έφερε μαζί του την Ιερή Οσία, τον Σωτήρα. Κάναμε λατρεία. Μου ήταν λίγο δύσκολο, γιατί πονούσαν τα γόνατά μου, καθώς είχα γονατίσει αδιάκοπα για περίπου δύο ώρες.

Στη συνέχεια, εξομολογήθηκα τελευταία στον πάστορα Dochart. Δεν κατάλαβα καλά τι μου είπε, αλλά αποφάσισα να ρωτήσω τον Σωτήρα μετά, αν είναι αλήθεια.

4.6.91 — Τρίτη

Το απόγευμα ήρθε να με δει μια ασθενής από τη Ρουμανία, η Μόνικα Γκόρτσεα. Είχε ήδη κάνει ακτινογραφίες αρκετές φορές. Της έδωσα λίγο αφιερωμένο αλάτι. Στην πραγματικότητα, της το είχα δώσει για να το σκορπίζει όταν προσεύχεται, γιατί μου είχε πει ότι ένωθε μια τέτοια ανησυχία κατά την προσευχή. Αυτό το αλάτι είχε αφιερωθεί από τον πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ, ο οποίος είχε επίσης απαγγείλει πάνω του θεραπευτικές προσευχές και εξορκισμό. Μου αποκάλυψε ότι έπαιρνε αυτό το αλάτι συχνά. Έβαζε μερικά κόκκους από το ευλογημένο αλάτι στη γλώσσα της, για μερικές ημέρες, και θεραπεύτηκε γρήγορα από μια χρόνια ασθένεια. Ο γιατρός Δρ. Μαράν από την κλινική EBO αναρωτήθηκε γιατί θεραπεύτηκε τόσο γρήγορα. Η κυρία Γκόρτσεα μου είπε ότι δεν τόλμησε να πει στον Δρ. Μαράν τίποτα για το ευλογημένο αλάτι, επειδή δεν είναι καθολικός, αλλά μουσουλμάνος. Της έδωσα ακόμα μερικά φυλλάδια με προσευχές και έφυγε. Η Μόνικα Κορτσέα είναι μια ευσεβής γυναίκα και εργάζεται στο πανεπιστήμιο ως λέκτορας γερμανικών και αγγλικών στην πόλη Κλάουσενμπουργκ της Ρουμανίας. Είχε έρθει στη Γερμανία λόγω της ασθένειάς της. Ήταν ευτυχισμένη όταν με αποχαιρέτησε. Μου είπε επίσης ότι τώρα θα προσεύχεται περισσότερο από ό,τι παλαιότερα, και ευχαριστήσαμε τον Θεό για τη θεραπεία της.

Το βράδυ επισκέφθηκα την εκκλησία Hl. Messe Rot.

05.06.91 - Τετάρτη

Προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου. Ο Σωτήρας μου έδωσε περισσότερη διαφώτιση σχετικά με την κοινωνία με το χέρι. Υπάρχουν διάφοροι παράγοντες που παίζουν ρόλο. Πρέπει πραγματικά να λαμβάνουμε την Κοινωνία με το στόμα και να γονατίζουμε. Πρέπει να αναρωτηθούμε, γιατί μάλλον ονομάζεται «Το Άγιο των Αγίων του Θυσιαστηρίου»; Ή, για ποιο λόγο υπάρχει η χειροτονία των ιερέων και πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μας για τον Ιησού; Πόσο σημαντική είναι η ευλάβεια προς τον Θεό, και στη συνέχεια η αγνότητα, η υπακοή.

Ο Ιησούς στερεί τη χάρη από εκείνους που τείνουν το χέρι τους κατά την Ιερά Κοινωνία, αλλά ο Ιησούς υποφέρει γι' αυτό, επειδή δεν μπορεί να δώσει τη χάρη σε αυτούς τους ανθρώπους.

Όταν ο Ιησούς μου είπε ότι υποφέρει κατά τη χορήγηση της Θείας Κοινωνίας με το χέρι, ένιωσα και εγώ μεγάλη θλίψη στην καρδιά μου. Αναρωτήθηκα πώς θα έπρεπε να το πω αυτό στους ιερείς. Πιστεύω ότι πρέπει να προσευχηθώ πολύ για αυτό το θέμα.

Το βράδυ βρέθηκα στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Ένας ιεραπόστολος από την Κολωνία, ο οποίος

δραστηριοποιείται ιεραποστολικά στην Παραγουάη, τέλεσε την Ιερά Λειτουργία και κήρυξε. Κατά τη διάρκεια του κηρύγματος μιλούσε πολύ γρήγορα. Ζήτησα αμέσως από τον Σωτήρα: «Αγαπητέ Ιησού, δώσε μου αγάπη και ειρήνη, δώσε μου δύναμη να κηρύξω ό,τι πρέπει να γνωρίζουμε. Σε παρακαλώ, άφησέ τον να κηρύξει πολύ αργά».

Αμέσως άρχισε να κηρύττει πιο αργά και γεμάτος αγάπη. Μεταμορφώθηκε αμέσως. Μετά την Ιερή Κοινωνία, μπόρεσα να ενωθώ βαθιά με τον Σωτήρα.

Σήμερα ρώτησα τον Σωτήρα αν θα γίνω αγία. Η απάντηση ήταν: «Ναι, κόρη μου, θα γίνεις αγία». Είπα: «Διαμόρφωσέ με όπως θέλεις, γιατί σου έχω δώσει τα πάντα, ή πες μου τι πρέπει να κάνω». Ο Σωτήρας είπε: «Διάδωσε τα λόγια Μου». Είπα: «Ναι, θα το κάνω. Γιατί εσύ θα είσαι πάντα μαζί μου». Ρώτησα τον Ιησού αν πρέπει να δώσω στον ιεραπόστολο το βιβλίο του Ροντάλμπεν και το αφιερωμένο κερι του Ροντάλμπεν. Ο Σωτήρας είπε: «Ναι». Μετά την Ιερά Λειτουργία πήγα στον ιεραπόστολο στο ιερό και μίλησα μαζί του για περίπου 20 λεπτά. Χάρηκε πολύ.

Μου είπε ότι την ίδια μέρα είχε επισκεφτεί τον πάτερ Ιωάννη. Έμαθα από αυτόν ότι ο πάτερ Ιωάννης είχε γράψει σε πολλούς επισκόπους, επειδή χρειάζεται χρήματα για τα βιβλία του. Ενημέρωσα τον ιεραπόστολο ότι ο Ιησούς μου είχε πει ότι τα βιβλία του πάτερ Ιωάννη δεν είναι σωστά. Στο τέλος, ο ιεραπόστολος με ευλόγησε και μου φίλησε το χέρι. Ελπίζω να τον ξαναδώ.

06.06.91 — Πέμπτη

Η επιθυμία μου ήταν να ακούσω ξανά το κήρυγμα του πατέρα Ιωσήφ, του ιεραπόστολου από την Παραγουάη. Γι' αυτό πήγα και σήμερα στην Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Ήταν ένα καλό κήρυγμα.

07.06.91 — Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Ρώτησα τον Σωτήρα αν μπορούσε να μου πει περισσότερα σχετικά με το αν άνθρωποι που ζουν σε βαριά αμαρτία μπορούν να προσεγγίσουν την Ιερά Κοινωνία, καθώς κάποιος μου είπε ότι ο Σωτήρας δεν μπορεί να παραμείνει σε αυτές τις καρδιές. Ήθελα να μάθω περισσότερα γι' αυτό από τον Σωτήρα. Ο Ιησούς απάντησε: «Δεν μπορεί κανείς να υπηρετεί δύο κυρίους». Το βράδυ πήγα στο Ροτ για την Αγία Λειτουργία. Στη συνέχεια, οδηγήσαμε προς το Γκρόμππαχ, κοντά στο Σίνσχαϊμ. Αυτή είναι η ενορία του πάστορα Ντόχαρτ, ο οποίος διοργάνωνε μια νύχτα εξιλέωσης στην εκκλησία του τις Παρασκευές της Καρδιάς του Ιησού.

Ενώ περίμενα για την εξομολόγηση, προσευχήθηκα το Ροζάριο της Χαράς. Κατά τη διάρκεια της προσευχής, η Παναγία μου χάρισε ένα άρωμα τριαντάφυλλου. Λίγα λεπτά αργότερα, η κυρία Ρίτα Κνοχ, μια γυναίκα από την ομάδα προσευχής μου, μύρισε κι αυτή αυτό το άρωμα. Περίπου δύο μέτρα μακριά από εμάς βρισκόταν ένα σπήλαιο της Λούρδης με την Παναγία.

08.06.91 - Σάββατο

Ο πατέρας Γιόζεφ από την Παραγουάη ήθελε να με συναντήσει. Εκείνη την εποχή βρισκόταν ακόμα στο Μίνγκολσχαϊμ για θεραπεία. Συμφωνήσαμε να με επισκεφτεί το Σάββατο στις 20:00. Μιλήσαμε για περίπου δύο ώρες. Και οι δύο αισθανθήκαμε ότι είχαμε λάβει πολλές χάρες. Η συνάντησή μας ήταν καθοδήγηση του Θεού. Του έδωσα μια Βίβλο του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ, την οποία ήθελε.

09.06.91 - Κυριακή

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Στη συνέχεια, πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, όπου συνάντησα ξανά τον πάτερ Γιόζεφ. Ο Ιησούς μου είχε πει, κατά τη στιγμή της ένωσης στην Ιερά Κοινωνία, να πάω σ' αυτόν και να του πω ότι πρέπει να μιλήσει με τον Επίσκοπο Πλάτωνα. Ο πατέρας Γιόζεφ μου υποσχέθηκε ότι θα τον τηλεφωνούσε. Στη συνέχεια, ο πατέρας Γιόζεφ μου χάρισε μια εικόνα της Παναγίας και του Βρέφους Ιησού.

10.06.91 — Δευτέρα

Γύρω στις 19:00, ο σύζυγός μου και εγώ ξεκινήσαμε για διακοπές. Αφού είχαμε διανύσει περίπου 20 χλμ., ο σύζυγός μου ένωσε τόσο άσχημα που δεν μπορούσε πλέον να οδηγήσει το τροχόσπιτο. Πήρα το ροζάριο στα χέρια μου και οδήγησα εγώ η ίδια. Εκείνος αποκοιμήθηκε. Όταν άρχισα το δεύτερο ροζάριο, ένωσε και πάλι καλά. Κοιμηθήκαμε στο τροχόσπιτο, αλλά περάσαμε μια ανήσυχη νύχτα. Ο σύζυγός μου βασανιζόταν, δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά και μιλούσε και στον ύπνο του. Ο Πονηρός ήθελε να μας εμποδίσει να επισκεφτούμε τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ.

11.06.91 — Τρίτη

Περίπου στις 10.00 φτάσαμε στον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ, χωρίς να έχουμε κλείσει ραντεβού. Ήταν σημαντικό να βρεθώ εκεί. Μου έδωσε καλά βιβλία για να τα μοιράσω και μου ζήτησε να προσευχηθώ για το αίτημά του. Ήθελε να εκδώσει ένα βιβλίο για το Ροντάλμπεν, αλλά δεν μπόρεσε, επειδή οι αδελφές της Αννελίζε Βάφζικ ήταν αντίθετες.

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε το Mettenbuch, ένα προσκυνηματικό μέρος αφιερωμένο στην Παναγία των Θλιμμένων. Ήταν πολύ όμορφα εκεί. Ήταν ήδη η τρίτη φορά που βρίσκονται στο Mettenbuch και συνάντησα εκεί την Annemarie, που φροντίζει το προσκυνηματικό μέρος. Γύρω στις 17.30 ήμασταν ήδη στην Αυστρία. Ευχαριστώ τον Θεό, γιατί μπορέσαμε να προσευχηθούμε πολύ κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Νιώσαμε ότι από το Mettenbuch εκπέμπονταν πολλές χάρες.

12.06.91 — Τετάρτη

Φτάσαμε στη Σιντάβα, μια πόλη στην Τσεχοσλοβακία. Εκεί επισκέφθηκα την οικογένεια Μαρκούσκοβα, την οποία είχα γνωρίσει στο προσκυνηματικό κέντρο Τουρζόβκα το 1985. Στην Τουρζόβκα είχε εμφανιστεί η Παναγία το 1958.

13.06.91 — Πέμπτη

Σήμερα έδωσα μια ομιλία στα σλοβακικά για τη μεταστροφή μου στην καθολική πίστη στο Μετζουγκόριε.

14.06.91 — Παρασκευή

Το πρωί επισκέφθηκα τον πάστορα Ντάνιελ στη Σιντάβα. Του έδωσα βιβλία του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Μιλήσαμε περίπου μία ώρα. Του μίλησα για τη μεταστροφή μου στον καθολικό δόγμα και για το πώς διαμορφώνω τώρα τη ζωή μου μέσα στην πίστη.

Το βράδυ φτάσαμε στη Λιτμανόβα, ένα μέρος όπου η Παναγία εμφανίζεται αυτή την εποχή σε δύο παιδιά. Μόλις έφτασα εκεί, πήγα αμέσως στην εκκλησία και γνώρισα αμέσως τα παιδιά. Μετά την Αγία Λειτουργία πήγαμε στον πάστορα Γιαν, στον οποίο και διανυκτερεύσαμε, ο σύζυγός μου και εγώ. Από την πρώτη κιόλας μέρα κατάλαβα ότι οι εμφανίσεις είναι αληθινές και ότι τα παιδιά δεν λένε ψέματα. Τα παιδιά, αλλά και ο ιερέας, ακτινοβολούν μεγάλη αγάπη, και νιώθεις ότι καθοδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα.

Τη νύχτα υπέφερα από βασανιστήρια· ο δαίμονας ήθελε να με αποτρέψει από το να πιστέψω σε αυτές τις εμφανίσεις. Ονειρεύτηκα το ένα κορίτσι που είχε δει τις εμφανίσεις. Την είδα να στέκεται μπροστά μου με μεγάλους κυνόδοντες, με αποτέλεσμα να τη φοβηθώ.

Αλλά γνωρίζω τα έργα του διαβόλου και την πονηριά του. Μου έδειξε κάτι ψεύτικο, για να μου προκαλέσει αποστροφή προς τους οραματιστές. Αλλά δεν τα κατάφερε.

15.06.91 — Σάββατο

Ένιωθα σαν στο σπίτι μου με τον πάστορα Γιαν. Ήταν σαν να τον γνωρίζαμε ήδη 100 χρόνια. Σπάνια συναντά κανείς μια τόσο αγαπητή ψυχή. Ένα αληθινό δώρο του Θεού.

Το πρωί προσευχηθήκαμε όλοι μαζί το Ροζάριο στα λατινικά.

Στις 11.00 επρόκειτο να έρθει μια επιτροπή από τον επίσκοπο για να εξετάσει τα γεγονότα. Ενώ η αδελφή του πάστορα Γιαν ετοίμαζε το μεσημεριανό γεύμα, προσευχήθηκα το Ροζάριο του Αγίου Πνεύματος για την επιτροπή, η οποία βρισκόταν ήδη στο διπλανό δωμάτιο.

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων, τη Λιτανεία της Παναγίας, τη Λιτανεία του Ιησού και πέντε «Πάτερ Ημών» προς τιμήν του Πολύτιμου Αίματος.

Ήταν ήδη 13.00 και τα παιδιά ήταν ακόμα με την επιτροπή. Δύο ιερείς είχαν φτάσει στη Λιτμανόβα πολύ πριν από τους άλλους εξεταστές. Μίλησα μαζί τους σχεδόν μια ώρα για τη μεταστροφή μου και τη ζωή μου. Τους μίλησα επίσης για τις εμφανίσεις της Παναγίας που είχα την ευλογία να βιώσω στο Μετζουγκόριε. Ένας από τους δύο ιερείς έκλαψε. Στην επιτροπή παρευρισκόταν επίσης ένας ψυχίατρος. Μίλησα μαζί του το απόγευμα. Ήταν πολύ ευγενικός και γνώριζε επίσης καλά τη Βίβλο. Αργότερα συνάντησα τα δύο παιδιά-ορατές, την Κατερίνα και την Ιβέτα, στα οποία έμαθα το «Πάτερ ημών», το «Χαίρε Μαρία» και το «Δόξα στον Πατέρα». Και οι δύο απομνημόνευσαν πολύ γρήγορα τις λατινικές προσευχές.

16.06.91 - Κυριακή

Σήμερα μαγείρεψα για τον πάτερ Γιαν Ζαβάτσκι. Πήγαμε στην Αγία Λειτουργία στις 7.30. Ο πάτερ Γιαν έδωσε ένα πολύ όμορφο κήρυγμα. Το απόγευμα πήγαμε στον τόπο των εμφανίσεων, που ονομάζεται Μαϊντάν. Ήταν παρόντες μερικές χιλιάδες προσκυνητές και τα παιδιά-οραματιστές ηγήθηκαν της προσευχής του Ροδαρίου. Το βράδυ, μια γυναίκα από τη Μπρατισλάβα μας έδειξε μια ταινία για τις εμφανίσεις στη Λιτμανόβα. Στη συνέχεια επισκεφθήκαμε τη μητέρα του πάτερ Γιάν, η οποία κατοικούσε περίπου 40 χλμ. μακριά.

17.06.91 - Δευτέρα

Μαζί με τον πάστορα Γιάν κάναμε μια εκδρομή στο Όρος Τάτρα.

Μετά την Ιερά Λειτουργία το βράδυ, πολλοί άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του πάστορα Γιαν, και τους διηγήθηκα πώς οδηγήθηκα στην πίστη. Το Άγιο Πνεύμα με φωτίσε κατά τη διάρκεια της ομιλίας μου, και ο πάστορας Γιαν χρησιμοποίησε πολλά από αυτά για το κήρυγμά του την επόμενη μέρα.

Ο Θεός μας χάρισε μια όμορφη και χαρούμενη βραδιά.

18.06.91 - Τρίτη

Το βράδυ, στις 19:00, πήγαμε στην Ιερά Λειτουργία στη Λιτμανόβα. Μετά την Ιερή Κοινωνία, ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πω κάτι στον πάστορα Γιαν.

Ο Ιησούς απάντησε στα σλοβακικά: «Povedz mu, že ho ľúbim.» Αυτό σημαίνει στα γερμανικά: «Πες του ότι τον αγαπώ». Το είπα στον πάστορα Γιάν μετά την Ιερά Λειτουργία. Ο πάστορας Γιάν χαμογέλασε. Το απόγευμα, γύρω στις 16:00, βρίσκονται στην Κρακοβία, στο μοναστήρι όπου έζησε η αδελφή Φαουστίνη. Η εικόνα «Ιησού, σε εμπιστεύομαι», που κρέμεται εκεί, είναι τόσο όμορφη και ζωντανή, που έκλαψα εκεί για μισή ώρα και προσευχήθηκα μπροστά της. Γύρω στις 16.45 γνώρισα την αδελφή Μαρία Ρουθ από τη Γερμανία. Μου είπε ότι είχε ζωγραφίσει την εικόνα που κρέμεται στο παρεκκλήσι του Μέτενμπουχ. Μου χάρισε ένα ροζάριο της Ελεημοσύνης. Γνώρισα καλύτερα την αδελφή Μαρία Ρουθ· διαθέτει ψευδοταπεινότητα. Με διέκοψε αρκετές φορές κατά τη διάρκεια των εσωτερικών μου προσευχών.

19.06.91 — Τετάρτη

Σήμερα ήμασταν στο Άουσβιτς. Την ίδια μέρα πήγαμε και στο Τσένστοχαου, στη Βασίλισσα της Πολωνίας.

20.06.91 — Πέμπτη

Το βράδυ παρευρεθήκαμε στη Μεγάλη Λειτουργία, αφού το απόγευμα, περίπου στις 15:30, ακούστηκε η χορωδία των τρομπονιών και άνοιξε η κουρτίνα μπροστά από την εικόνα της Μαύρης Παναγίας στο Τσένστοχάου. Περίπου στις 22:30 το βράδυ, κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου, συναντήσαμε μια ηλικιωμένη γυναίκα από τη Βαρσοβία, η οποία δεν είχε κατάλυμα ούτε χρήματα. Της πληρώσαμε τη διανυκτέρευση στο ξενώνα προσκυνητών και μετά συνεχίσαμε το ταξίδι μας.

21.06.91 — Παρασκευή

Το βράδυ φτάσαμε στην Τουρζόβκα της Τσεχοσλοβακίας. Πήγαμε αμέσως στην εκκλησία. Μετά την Αγία Λειτουργία, ο οραματιστής Λάτους Μάτους μας έδωσε ένα μέρος για να διανυκτερεύσουμε στην αυλή ενός γείτονα.

22.06.91 — Σάββατο

Παρακολουθήσαμε την πρωινή Θεία Λειτουργία στη Βίσια, μια συνοικία της Τουρζόβκα. Από εκεί ξεκινά το μονοπάτι που ανεβαίνει προς τον τόπο των εμφανίσεων. Ένας νεαρός ιερέας, ονόματι Μπαλάζ, είχε τελέσει τη Θεία Λειτουργία. Είχε κηρύξει πολύ όμορφα. Η Θεία Λειτουργία τελέστηκε στο ύπαιθρο, επειδή υπήρχαν τόσοι πολλοί άνθρωποι που δεν χωρούσαν πια στο παρεκκλήσι. Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα πού θα έπρεπε να χτιστεί μια εκκλησία στην Τουρζόβκα. Διότι τα παιδιά από τη Λιτμανόβα είχαν πει ότι η Παναγία το επιθυμεί. Ο Σωτήρας μου απάντησε: «Τυ».

Ο Σωτήρας μίλησε και πάλι στα σλοβακικά· το «Τυ» σημαίνει εδώ.

Αμέσως μετά το είπα αυτό στον ιερέα, τον πάστορα Μιχαήλ Μπαλάζ. Μου είπε ότι είχαν ήδη χτιστεί δύο εκκλησίες, αλλά δυστυχώς σε λάθος θέση.

Το απόγευμα, στον τόπο των εμφανίσεων, μπροστά σε πολύ κόσμο, μίλησα για τη μεταστροφή μου και για τη Λιτμανόβα.

Περίπου μιάμιση ώρα αργότερα, με σταμάτησαν για να μιλήσω στους επιβάτες τριών τουριστικών λεωφορείων για τη μεταστροφή μου και για τη Λιτμανόβα. Ένας από αυτούς με είχε ήδη ακούσει να μιλάω εκεί πάνω στο βουνό.

Το ίδιο βράδυ επιστρέψαμε στη Λιτμανόβα, στον πάστορα Γιάν.

23.06.91 — Κυριακή

Παρακολουθήσαμε την πρωινή λειτουργία στη Λιτμανόβα. Το απόγευμα βρεθήκαμε στο βουνό των εμφανίσεων και προσευχηθήκαμε.

24.06.91 — Δευτέρα - Ημέρα του Ιωάννη

Το πρωί παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία. Το απόγευμα μίλησα στο Βουνό των Εμφανίσεων μπροστά σε εκατοντάδες ανθρώπους. Μαζί με τον πάτερ Γιαν, τον σύζυγό μου και τρεις άλλες γυναίκες, κάναμε μια εκδρομή στην εξοχή και ψήσαμε στη σχάρα.

Στη συνέχεια, επισκεφθήκαμε έναν βοσκό, από τον οποίο αγοράσαμε πρόβειο τυρί. Το βράδυ ήρθαν και πάλι πολλοί άνθρωποι και μίλησα για τη μεταστροφή μου και την τρέχουσα ζωή μου στην πίστη. Σήμερα συμπληρώθηκαν ακριβώς 10 χρόνια από τότε που η Παναγία εμφανίστηκε στο Μετζουγκόριε της Γιουγκοσλαβίας.

25.06.91 — Τρίτη

Επιστρέφοντας στη Σιντάβα, επισκεφθήκαμε την εκκλησία. Το βράδυ έδωσα μια ομιλία, στην οποία ήρθαν και πάλι πολλοί άνθρωποι.

26.06.91 — Τετάρτη

Πήγαμε στον πάστορα Ντάνιελ στη Σιντάβα, του φέραμε τρόφιμα και του δώσαμε λίγα χρήματα. Νωρίς το πρωί τελέστηκε η Θεία Λειτουργία μπροστά από την εκκλησία, καθώς η εκκλησία ανακαινιζόταν. Αμέσως μετά τη Λειτουργία με προσκάλεσαν στον Γιόζκο, ο οποίος επρόκειτο να χειροτονηθεί ιερέας σύντομα. Μίλησα και προσευχήθηκα μαζί του για περίπου δύο ώρες.

Το απόγευμα μας συνόδεψε σε μια επίσκεψη σε ένα παρεκκλήσι. Εκεί προσευχηθήκαμε και πάλι. Το βράδυ είχαν συγκεντρωθεί και πάλι άνθρωποι και μίλησα και πάλι για την πίστη μου.

27.06.91 — Πέμπτη

Αυστρία

28.06.91 — Παρασκευή

Το βράδυ επιστρέψαμε στο σπίτι μας στο Ροτ.

30.06.91 — Κυριακή

Πήγαμε στο Ροτ για τη Θεία Λειτουργία. Προσκάλεσα έναν Πολωνό ιερέα, τον πάτερ Στανισλάβ, να έρθει μαζί μας στο Ροντάλμπεν.

01.07.91 — Δευτέρα

Σήμερα στο Ροντάλμπεν τιμήθηκε το Άγιο και Πολύτιμο Αίμα.

Το πρωί ήμουν στο Ροτ για την Ιερά Λειτουργία. Γύρω στις 12.30 ο πάτερ Ντόχαρτ ήρθε για μεσημεριανό γεύμα. Ήρθε επίσης ο πάτερ Γιόζεφ από την Παραγουάη και έφαγε μαζί μας. Ήταν μεγάλη έκπληξη για μένα το γεγονός ότι δύο ιερείς και ακόμη 20 άλλοι άνθρωποι ήρθαν μαζί μας στο Ροντάλμπεν.

05.07.91 — Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Πήγα στη Νύχτα της Εξιλέωσης στο Γκρόμππαχ και εξομολογήθηκα εκεί. Στο τέλος ένιωσα μεγάλη θλίψη. Ήταν παρόντες τέσσερις ιερείς, και παρόλα αυτά ο πάτερ Ντόχαρτ πήγε προς τα πίσω και μοίρασε την Ιερά Θεία Κοινωνία στους πιστούς ενώ στέκονταν όρθιοι, παρόλο που στο πίσω μέρος υπήρχαν μόνο 8 ή 10 άτομα. Αυτό ήταν για μένα σαν χαστούκι. Κατά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας γονάτισα στο πάτωμα. Σκέφτηκα όμως τους ανθρώπους που δεν μπορούν να γονατίσουν στο πάτωμα χωρίς στήριξη ή βοήθεια. Αναρωτήθηκα, για ποιο λόγο έχουμε τα στασίδια της Θείας Κοινωνίας. Οι άνθρωποι δεν φταίνε σε τίποτα, ο ιερέας δεν είχε υπομονή και το έκανε μόνο για να γίνουν όλα πιο γρήγορα. Μετά τη Θεία Κοινωνία ρώτησα τον Ιησού αν αυτό ήταν σωστό.

Ο Ιησούς απάντησε αρκετά αυστηρά: **«Δεν ήταν σωστό»**.

08.07.91 - Δευτέρα

Το απόγευμα ρώτησα τον Σωτήρα για την επιστολή που μου είχαν γράψει οι αδελφές (και οι τρεις) της Anneliese Wafzig. Οι τρεις αδελφές αντιτάχθηκαν στην επιστολή, ώστε να μην εκδοθεί το βιβλίο για τον Rodalben. Ως λόγο για αυτό, οι τρεις αδελφές ανέφεραν ότι η Anneliese Wafzig κατέληξε να εθιστεί στη μορφίνη. Ο Ιησούς μου απάντησε ότι πρέπει να ακούσω τι θα μου πει ο πάτερ Γκέμπχαρντ. Επομένως, πρέπει να πάω ξανά στο Ρέγκενσμπουργκ, στον πάτερ Γκέμπχαρντ.

09.07.91 — Τρίτη

Προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου. Ρώτησα τον Ιησού αν, στη θέση μου, θα έχτιζε έναν χώρο προσευχής. Ο Ιησούς είπε: «Ναι».

Είπα στον Ιησού ότι δεν είχα χρήματα. Ο Ιησούς μου είπε: «Προσευχήσου γι' αυτό το θέμα». Έλαβα πολλές χάρες και ευχαρίστησα τον Ιησού γι' αυτό.

Το πρωί η συνάδελφός μου Βερόνικα κατέρρευσε. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο τμήμα επειγόντων περιστατικών της νευρολογίας.

10.07.91 — Τετάρτη

Ήμουν στο παρεκκλήσι και προσευχόμουν, αλλά σήμερα δεν παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία.

11.07.91 — Πέμπτη

Πήγα στη Ροτ για την Αγία Λειτουργία. Στις 16:30 πήγα στο μοναστήρι Stift-Neuburg για εξομολόγηση.

Ένας ηλικιωμένος πατέρας με εξομολόγησε. Δεν έμεινα ικανοποιημένη.

Μίλησε πολύ αρνητικά για όσους λαμβάνουν την Κοινωνία στο στόμα.

Το θεώρησε αντικειμενικό και πρόσθεσε ακόμη ότι ορισμένοι έχουν κακή αναπνοή. Του είπα ότι ο Ιησούς έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του, και εκείνος απάντησε ότι και αυτοί θα έπλεναν τα πόδια τους. Στη συνέχεια, πρόσθεσα ότι ο Ιησούς δεν αηδίασε να πλύνει τα πόδια των μαθητών Του, αλλά αποφάσισα να μην ξαναπάω σε αυτόν τον ιερέα.

Στις 23:00 ο Μπερντ ήρθε με τη σύζυγό του από το Λάντενμπουργκ. Μου έφερε πέντε βιβλία της Μαρίας Αγκρέδα για να διαβάσω.

13.07.91 — Σάββατο

Ο σύζυγός μου και εγώ πήγαμε στο Ρέγκενσμπουργκ, στον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ.

14.07.91 — Κυριακή

Στις 10.00 παρακολουθήσαμε την Αγία Λειτουργία στο μοναστήρι των Καρμελιτών. Από τις 11.30 έως τις 17.00 πέρασα το μεσημέρι με τον πατέρα Γκέμπχαρντ. Αυτός ο πατέρας είναι για μένα ένας ζωντανός Ιησούς. Μπορεί κανείς να μάθει μόνο καλά πράγματα από αυτόν. Ευχαριστώ τον Θεό που μου επέτρεψε να είμαι μαζί του. Στο τέλος μας ευλόγησε, ευλόγησε το τροχόσπιτό μας και ό,τι είχαμε φέρει μαζί μας για να ευλογηθεί: αλάτι, νερό, ροζάρια, εικόνες κ.λπ.

Αγίασε τα αντικείμενα υπέροχα, στα λατινικά, με την παλιά ευλογία και τον εξορκισμό. Κατά τη διάρκεια της επιστροφής προς το σπίτι προσευχηθήκαμε πολύ.

15.07.91 Δευτέρα

Πήγα με τον Φριντόλιν στην εκκλησία του Μάιλς. Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα για το βιβλίο σχετικά με το Ροντάλμπεν και το Πολύτιμο Αίμα. Ο Ιησούς μου απάντησε: «Ναι, κόρη μου, το βιβλίο πρέπει να γραφτεί». Αυτό το θέμα με απασχολούσε ακόμα πολύ, καθώς ο πάτερ Γκέμπχαρντ είχε λάβει επίσης μια επιστολή από τις τρεις αδελφές της Αννελίζε Βάφζιγκ. Είπα αμέσως τα πάντα και στον Φριντόλιν, ο οποίος άλλωστε κατάγεται από το Ροντάλμπεν.

Το βράδυ, ο Σωτήρας ήταν και πάλι μαζί μας στην ομάδα προσευχής. Ήρθαν πολλοί για να προσευχηθούν. Ο πάτερ Ντόχαρτ έλαβε τις εξομολογήσεις. Λατρεύσαμε τον Σωτήρα.

Ήταν πολύ όμορφα. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη μεγάλη χάρη. Πήγα για ύπνο στις 3.00 τα ξημερώματα.

16.07.91 - Τρίτη

Ένωσα τις πολλές ευλογίες που είχα την τύχη να λάβω, καθώς ήμουν γεμάτη ζωντάνια και ευτυχισμένη, παρόλο που είχα πάει για ύπνο τόσο αργά. Επειδή η συνάδελφός μου, η Βερόνικα, ήταν ακόμα άρρωστη, έπρεπε να κάνω μόνη μου όλες τις ακτινογραφίες.

17.07.91 - Τετάρτη

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Εκεί εξομολογήθηκα επίσης.

18.07.91 — Πέμπτη

Ο Φριντόλιν μου τηλεφώνησε και μου ζήτησε να ρωτήσω τον Σωτήρα αν, τώρα που υπάρχει πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, πρέπει να πάνε στο Μετζουγκόριε και αν ο Κλοντ από το Λουξεμβούργο θα έρθει μαζί τους. Το απόγευμα, στο παρεκκλήσι, ρώτησα τον Ιησού γι' αυτό. Ο Ιησούς μου είπε: «Πρέπει να πάνε. Ο Κλοντ από το Λουξεμβούργο δεν θα έρθει μαζί τους».

19.07.91 - Παρασκευή

Ο Φριντόλιν μου τηλεφώνησε ξανά και ήθελε να μάθει τι είχε πει ο Σωτήρας. Του το είπα.

20.07.91 - Σάββατο

Πήγαμε στη Χαϊδελβέργη για να βρούμε δουλειά για την ανιψιά μου, που ήταν εκείνη την περίοδο σε επίσκεψη εδώ. Βρήκε δουλειά ως βοηθός κουζίνας.

21.07.91 - Κυριακή

Πήγα στη λειτουργία της ΗΙ. στο Ροτ και, στις 13:00, στην προσευχή του Ροζαρίου στην εκκλησία και στη λατρευτική συνάθροιση. Το απόγευμα, ο σύζυγός μου και εγώ κάναμε μια εκδρομή, κάναμε βόλτα με το πλοίο στον Νέκαρο και περπατήσαμε. Ήταν πολύ όμορφα. Και στον σύζυγό μου άρεσε πολύ.

22.07.91 - Δευτέρα

Πήγα στην εκκλησία στο Ροτ. Ο πάστορας Βογκτ κήρυξε για τη Μαρία Μαγδαληνή. Όταν ανέφερε ότι η Μαρία Μαγδαληνή ήταν πόρνη, σοκαρίστηκα πολύ και ένιωσα πόνο στην καρδιά μου. Αμέσως πρόσφερα αυτόν τον πόνο για τη μεταστροφή των αμαρτωλών. Αυτή η δήλωση με πλήγωσε βαθιά, γιατί ένιωθα ότι δεν ήταν αλήθεια.

Μετά την Ιερή Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα: «Τι ήταν η Μαρία Μαγδαληνή;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ήταν αμαρτωλή». Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα, γιατί το είχε πει αυτό ο πάστορας Vogt;

Ο Ιησούς απάντησε: «Επειδή του άρεσε περισσότερο αυτό».

Στις 20:00 είχαμε και πάλι ομάδα προσευχής. Προσευχήθηκα πολύ για τον πάστορα Βογκτ. Σήμερα η ομάδα προσευχής κράτησε λίγο περισσότερο, ήταν πολύ ωραία.

23.07.91 - Τρίτη

Γύρω στις 18.00 ο Φριντόλιν τηλεφώνησε και μας ενημέρωσε ότι ο Κλοντ δεν θα ερχόταν μαζί μας στο Μετζουγκόριε. Ο Φριντόλιν είπε ότι ο Κλοντ φοβόταν να πάει στη Γιουγκοσλαβία, εξαιτίας του πολέμου. Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας, παρατήρησα ότι και ο Φριντόλιν φοβόταν. Δίσταζε μάλιστα να πάει στο Μετζουγκόριε. Του είπα: «Όσοι έχετε λίγη πίστη, πώς μπορείτε να φοβάστε, αφού ο Ιησούς είπε ότι πρέπει να πάτε;»

Το βράδυ παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ. Μετά την Ιερή Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να μιλήσω με τον πάστορα Βογκτ για την Κοινωνία στο χέρι και για τη Μαρία Μαγδαληνή. Ο Σωτήρας μου είπε: «Ναι, το Σάββατο».

24.07.91 - Τετάρτη

Αφού είχα ήδη προσευχηθεί αρκετές φορές το Ροζάριο εκείνη την ημέρα, ενώθηκα με τον Σωτήρα στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου. Τον ρώτησα αν ο πάτερ Βογκτ θα άλλαζε τη στάση του, αν του μιλούσα το Σάββατο για την Κοινωνία στο χέρι. Ο Ιησούς είπε ότι δεν θα άλλαζε. Είπα στον Ιησού ότι τότε δεν χρειαζόταν καν να του μιλήσω. Όμως ο Ιησούς απάντησε: «Ναι. Κάνε ό,τι σου λέει».

Σκέφτηκα ότι δεν θα ήταν εύκολο να κάνω ό,τι λέει ο πάστορας Βογκτ, αν ο πάστορας Βογκτ δεν κάνει ό,τι λέει ο Ιησούς.

Αλλά είπα στον Ιησού: «Θα το κάνω».

Αργότερα ρώτησα τον Σωτήρα αν ο γιος μου πρέπει να γίνει ιερέας ή αν πρέπει να παντρευτεί. Ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, πρέπει να γίνει ιερέας».

Αυτό δεν ήταν εύκολο για μένα, γιατί ήξερα ότι ο γιος μου δεν ήθελε να γίνει ιερέας.

Μετά ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να του το πω και ο Ιησούς απάντησε: «Όχι, εγώ θα του δώσω τη φώτιση, θα το καταλάβει μόνος του».

Τώρα ξέρω ότι πρέπει να προσεύχομαι πολύ για τον γιο μου. Κύριε και Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ που ξέρω ότι ο γιος μου πρέπει να γίνει ιερέας.

Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.

Ναι, Κύριέ μου, είναι ο μοναδικός μου γιος και όμως δεν είναι δικός μου, γιατί και οι δύο ανήκουμε σε Σένα.

25.07.91 — Πέμπτη

Ήμουν στη Ροτ στην εκκλησία για την Αγία Λειτουργία. Μετά την Αγία Κοινωνία ρώτησα τον Ιησού πότε πρέπει να πάω στον πάστορα Βογκτ. Εκείνος είπε: «Το Σάββατο».

26.07.91 — Παρασκευή

Μετά την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ, ρώτησα τον πάστορα Βογκτ αν μπορούσα να του μιλήσω το Σάββατο. Συμφώνησε και ορίσαμε ραντεβού για το Σάββατο, στις 16:00.

27.07.91 — Σάββατο

Στις 7.15 π.μ. παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ μαζί με την ανιψιά μου. Κατά τη διάρκεια της Μεταμόρφωσης, είδα τον ιερέα και την εκκλησία να βυθίζονται σε σκοτάδι, αλλά όχι εντελώς σκοτεινά. Όταν έλαβα την Ιερή Κοινωνία, είπα στον Ιησού: «Είσαι μαζί μου».

Όλοι στέκονταν όρθιοι κατά τη λήψη της Ιερής Οστίας. Εγώ γονάτισα στο πάτωμα. Ο πατέρας δίστασε να μου δώσει την Ιερή Κοινωνία. Έτρεμε, σαν να του τραβούσε πίσω το χέρι ο Σατανάς. Μετά την Ιερή Λειτουργία, προσευχήθηκα γονατιστή μπροστά στο Ταμείο για αυτόν τον πατέρα. Τότε ρώτησα κάποιον πώς λέγεται ο πατέρας και έμαθα ότι ήταν ο πατέρας Φλόριν.

Ήταν γυναίκες από την ομάδα προσευχής μου, τις οποίες γνώριζα, και τις παρακάλεσα να προσευχηθούν για το αίτημά μου και τους είπα ότι σήμερα θα είχα μια συζήτηση με τον πάστορα Βογκτ.

Στη συνέχεια, ζήτησα επίσης από την κυρία Βέτερ και την ανιψιά μου να προσευχηθούν για το αίτημά μου μεταξύ 16.00 -

17.00 να προσευχηθούν για το αίτημά μου.

Όταν πήγα στον πάστορα Βογκτ στις 16.00, με υποδέχτηκε φιλικά και μιλήσαμε μεταξύ μας για περίπου 50 λεπτά. Μιλήσαμε για την κοινωνία στο στόμα και στο χέρι και για τη Μαρία Μαγδαληνή. Του είπα ότι η Μαρία Μαγδαληνή δεν ήταν πόρνη, αλλά αμαρτωλή.

Από τις 17.45 έως τις 22.30 είχα επίσκεψη από τη Νικόλ και την Αντριάνα, δύο Σλοβάκες.

Μίλησα για τον Θεό και για τη μεταστροφή μου. Στη συνέχεια, διαβάσαμε τα μηνύματα της Παναγίας στη Λιτμανόβα (Τσεχοσλοβακία). Τις έμαθα να προσεύχονται το Ροζάριο.

Στη συνέχεια ήρθαν ακόμη δύο γυναίκες από τη Γιουγκοσλαβία, που ζουν στη Γερμανία.

28.07.91 — Κυριακή

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Προσευχήθηκα ένα Ροζάριο μαζί με την ανιψιά μου, την Τζακλίνα. Κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου στο δάσος, προσευχηθήκαμε ακόμα δύο Ροζάρια.

29.07.91 — Δευτέρα

Ομάδα προσευχής στις 20:00. Ήρθε και ο πάστορας Ντόχαρτ.

12.08.91 — Δευτέρα

Τις τελευταίες ημέρες προσευχόμεουν σχεδόν καθημερινά ώστε η Παναγία να μου στείλει πολλούς προσευχόμενους στην ομάδα προσευχής απόψε το βράδυ. Η Παναγία δεν με απογοήτευσε, όπως ποτέ. Αντίθετα, στο Malschenberg, στο παρεκκλήσι όπου ο πάστορας Dochart τέλεσε την Αγία Λειτουργία, επίσης στις 20:00 το βράδυ, υπήρχαν λίγα άτομα. Θα ήταν καλύτερα αν ο πάστορας Dochart είχε επιλέξει άλλη ώρα για αυτό.

Εκείνη την ημέρα, στην ομάδα προσευχής, διαβάσαμε τα μηνύματα της Παναγίας που έδωσε στη Λιτμανόβα.

19.08.91 — Δευτέρα

Χθες με τηλεφώνησε ο πάτερ Ντόχαρτ και με ρώτησε αν μπορούσε να έρθει σήμερα. Δύο μέρες πριν είχα δεχτεί επίσκεψη από τον πάτερ Μπουράν από το Μάνχαϊμ. Μου μετέφερε χαιρετισμούς από τον πάτερ Ιωάννη. Παρατήρησα ότι ο πάτερ Μπουράν δεν ήταν ειλικρινής και έγινα επιφυλακτικός. Πολλά πράγματα δεν μου άρεσαν σε αυτόν, π.χ. προτιμά την κοινωνία στο χέρι και έτσι δεν φαίνεται ότι είναι ιερέας, δεν φοράει σταυρό, ούτε ιερατικά ρούχα, ούτε κανένα άλλο διακριτικό. Μου φάνηκε σαν να τον είχε στείλει ο πάτερ Γίochανες ως ντετέκτιβ. Επίσης, ένιωσα ότι ήταν υπερήφανος. Είπε: «Κανείς δεν έχει τέτοια δύναμη όπως ένας ιερέας κατά τη μεταμόρφωση». Του απάντησα: «Ναι, έχετε δίκιο, αλλά κανείς δεν έχει τέτοια ευθύνη όσο ένας ιερέας». Δεν του άρεσε και πολύ αυτό που του είπα.

Εκείνη τη Δευτέρα, το βράδυ στην ομάδα προσευχής, ο πάτερ Ντοχάρτ είπε ότι η κοινωνία με το χέρι είναι εξίσου ταπεινή με την κοινωνία στο στόμα. Για μένα ήταν σαν να έφαγα ένα χαστούκι και με πόνεσε πολύ.

20.08.91 - Τρίτη

Η Ίνγκριντ Μπάουερ έμεινε μαζί μας έντεκα ημέρες. Σήμερα ο σύζυγός μου την συνόδευσε πίσω στο Πιρμανσένς. Έμενε εδώ δωρεάν και ήθελε να εδραιώσει την πίστη της.

21.08.91 — Τετάρτη

Είχα δοκιμασίες. Ο Σατανάς προσπαθούσε να μου ψιθυρίσει ότι δεν ήταν ο Ιησούς που μου μιλούσε, αλλά ο διάβολος. Αν και είχα εξομολογηθεί στις 14.08. και στις 19.08., οι πειρασμοί επέστρεφαν ξανά και ξανά.

Μετά την Πρώτη Κοινωνία, ρώτησα τον Ιησού: «Σου ζητώ φώτιση. Αν ο Σατανάς μου μιλήσει, πες το μου. Θα είμαι πιο προσεκτικός».

Μόλις το είπα αυτό, ο Ιησούς μου είπε: «Σου μίλησα». Ρώτησα και γι' αυτό, επειδή ο πάστορας Vogt είπε ότι είχα παρερμηνεύσει τον Ιησού πριν από μερικές εβδομάδες. Ευχαριστώ τον Θεό που έλαβα αυτή την επιβεβαίωση, ότι ο Ιησούς μου μιλάει και όχι ο διάβολος.

23.08.91 - Παρασκευή

Μετά τη Θεία Λειτουργία, ο σύζυγός μου και εγώ ξεκινήσαμε. Θέλαμε να πάμε στο Chevremont στο Βέλγιο.

24.08.91 — Σάββατο

Ήμασταν στο Banneaux, στη «Μητέρα των Φτωχών».

25.08.91 — Κυριακή

Στο Chevremont πραγματοποιείται κάθε χρόνο η «Διεθνής Συνάντηση των Μικρών Ψυχών». Λίγο πριν την Αγία Λειτουργία πήγα για εξομολόγηση. Ήθελα να απαλλαγώ από τις συγχωρητέες αμαρτίες μου και να είμαι εντελώς καθαρή. Κατά τη διάρκεια της προσευχής του Ροδαρίου άκουσα μια φωνή που με καλούσε να προσευχηθώ πρώτη μπροστά σε όλους τους προσκυνητές στα κροατικά. Μια σειρά του Ροζαρίου, όπως και πέρυσι στη Λούρδη. Σκέφτηκα ότι, αν είναι θέλημα του Θεού και το επιθυμεί η Παναγία, θα προσευχηθώ κι εγώ. Γύρω στις 15:00 το απόγευμα ήρθε η σειρά μου. Προσκάλεσα την Παναγία και τον Ιησού να προσευχηθούν μαζί μου και ζήτησα από τον Σωτήρα να είναι μαζί μου. Προσευχήθηκα πολύ θερμά, με όλη μου την καρδιά και καθαρά, και δεν φοβήθηκα να προσευχηθώ μπροστά σε τόσες χιλιάδες ανθρώπους. Αντίθετα, ένιωσα δύναμη στην προσευχή όπως ποτέ πριν. Ευχαριστώ τον Θεό και την Παναγία για την εμπιστοσύνη που τους έχω.

26.08.91 — Δευτέρα

Το πρωί έκανα ακτινογραφία σε έναν άνδρα, τον Τόμας Χένζε. Τον είχε χτυπήσει κάποιος, ήταν άστεγος και τραυματισμένος. Οι γιατροί τον εξέτασαν και τον έστειλαν σπίτι του, λέγοντας ότι ήταν άρρωστος.

Του είπα ότι μπορούσε να μείνει στο σπίτι μου μέχρι να αναρρώσει. Είδα σε αυτόν τον ασθενή τον Ιησού, όπως υπέφερε και ήταν αβοήθητος. Τηλεφώνησα στον άντρα μου και του είπα ότι θα έπαιρνα έναν άστεγο στο σπίτι. Ήταν αρκετά θυμωμένος. Αλλά επειδή είχα προηγουμένως προσευχηθεί για αυτό το θέμα στο παρεκκλήσι, ο άντρας μου έπρεπε να κάνει το θέλημα του Θεού.

Το κάνω αυτό από μεγάλη αγάπη για τον Ιησού και τη Μαρία, γιατί πιστεύω ότι όταν αγαπάς τον Ιησού με όλη σου την καρδιά, τότε αγαπάς και τους άλλους.

Γύρω στις 16:00 έφτασε ο ασθενής Τόμας. Τον πήρα μαζί μου στο σπίτι. Στο αυτοκίνητο προσευχήθηκα το Οδυνηρό Ροζάριο. Η μυρωδιά του Τόμας ήταν αφόρητη. Μύριζε φρικτά. Στο σπίτι του βρήκα καθαρά ρούχα και παπούτσια και μετά έκανε ντους. Το βράδυ φάγαμε γκούλας με ρύζι και σαλάτα. Ο φιλοξενούμενός μας έφαγε πάρα πολύ.

Μετά το φαγητό, του ζήτησα να ποτίσει τον κήπο και εγώ πήγα στην εκκλησία. Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία γι' αυτόν.

Ο Τόμας ήταν παρών και το βράδυ, κατά τη διάρκεια της ομάδας προσευχής, και προσευχήθηκε μαζί μας.

Ο πάστορας Ντόχαρτ έφερε σήμερα ένα μικρό τραπεζάκι για την Θεία Κοινωνία. Ελπίζω ότι την επόμενη φορά θα φέρει και την πατένα, ώστε ο Σωτήρας να μην πέφτει πια στο πάτωμα. Αυτό με πόνεσε πολύ. Ο πάστορας Ντόχαρτ μου υποσχέθηκε να φέρει την πατένα την επόμενη φορά.

27.08.91 — Τρίτη

Πήγα ξανά τον ασθενή Τόμας στο νοσοκομείο, όπου του έκαναν επανατοποθέτηση της μύτης.

28.08.91 — Τετάρτη

Πήγα με την Αντριάνη από το Emmertsgrund στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Mingolsheim και εξομολογήθηκα εκεί.

29.08.91 — Πέμπτη

Πήγα με τον Ράτκο, τον ανιψιό μου, στην εκκλησία του Ροτ.

30.08.91 — Παρασκευή

Βοήθησα τον Ράτκο να βρει δουλειά και πήγα μαζί του ξανά στην εκκλησία στο Ροτ. Προσευχήθηκε μαζί μου το Ροζάριο.

31.08.91 - Σάββατο

Το πρωί πήγα με την Τζακλίνα στην εκκλησία στο Βάγκχαουζελ. Στη συνέχεια πήγαμε για ψώνια στο Globus. Το απόγευμα ο Έριχ έφερε μια εικόνα που απεικονίζει τον 11ο σταθμό του Σταυρού.

01.09.91 — Κυριακή

Παρακολουθήσαμε τη Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

02.09.91 - Δευτέρα

Στο παρεκκλήσι της κλινικής ρώτησα τον Σωτήρα για τη συζήτηση που είχα χθες με τον πάτερ Γιόχανες. Ο πάτερ Γιόχανες ήθελε να μάθει τι είχε πει ο επίσκοπος Πλάτων.

Όμως δεν αποκάλυψα τίποτα για τη συζήτηση που είχα με τον επίσκοπο Πλάωνα Γκορνίλιακ.

Ο πατέρας Ιωάννης Ορτίνσκι είχε μάλλον τύψεις για τα βιβλία του. Ο Σωτήρας μου είπε στο παρεκκλήσι ότι έκανα το σωστό.

Δόξα στον Θεό.

Το βράδυ, ομάδα προσευχής: ο πάστορας Ντόχαρτ μοίρασε την Ιερά Κοινωνία, για πρώτη φορά με το στασίδι της Κοινωνίας και την πατένα. Παρατήρησα ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν ιδιαίτερα ευτυχισμένοι και είχαν λάβει χάρη.

06.09.91 — Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Το βράδυ παρακολούθησα τη Νύχτα της Εξιλέωσης στο Γκρόμπαχ. Μετά την Ιερά Λειτουργία, Σωτήρας. Κοίταξα την Οσθή και έκλαψα πικρά. Ο επίσκοπος Ράτσινγκερ είχε πει ότι το Μετζουγκόριε δεν είναι υπερφυσικό, έτσι έγραφε στην εφημερίδα «Bildpost».

Έκλαιγα για περίπου 15 λεπτά.

Τότε ο Ιησούς μου μίλησε. Η εσωτερική φωνή ήταν ξεκάθαρη και καθαρή, όπως ποτέ πριν.

Ο Ιησούς είπε: «Κοίταξε τον σταυρό Μου». Ο σταυρός κρεμόταν πάνω από το θυσιαστήριο και πάνω από τη Μονστράντζα. Κοίταξα τον σταυρό και άκουσα να συνεχίζει: «Μου πίστεψαν;»

Τότε σταμάτησα αμέσως να κλαίω.

Πιστεύω ότι ο Ιησούς με απάλλαξε από τα δάκρυα. Για μένα αυτό ήταν μια επιβεβαίωση ότι το Μετζουγκόριε είναι αληθινό, μόνο που η Εκκλησία δεν θέλει να το πιστέψει.

Την πρώτη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου είχα ρωτήσει τον Σωτήρα για τη Λιτμανόβα στην Τσεχοσλοβακία και έλαβα την απάντηση: «Οι εμφανίσεις στην Τσεχοσλοβακία είναι υπερφυσικές».

Τότε είπα ότι, άρα, τα παιδιά δεν λένε ψέματα. Μετά πήγα στο παρεκκλήσι της κλινικής και ρώτησα ξανά, γιατί είχα στο μυαλό μου τα αδιάφορα μάτια της Ιβέτκα, μιας οραματίστριας, και αυτά τα μάτια με έκαναν να σκεφτώ. Ρώτησα τον Σωτήρα αν και ο διάβολος θα μπορούσε να προκαλέσει αυτό το βλέμμα. Ο Σωτήρας είπε: «Ναι».

Στη συνέχεια επανέλαβε: «Οι εμφανίσεις είναι υπερφυσικές».

Δεν κατάλαβα ακόμα πολλά από όλα αυτά. Μπορώ μόνο να πω αυτό που λέει ο Άγιος Παύλος:

«Εξετάζετε τα πάντα και κρατάτε ό,τι είναι καλό».

12.09.91 — Πέμπτη

Πήγα για εξομολόγηση στο αβαείο του Νόιμπουργκ. Ο ιερέας μου έδωσε ως μετάνοια να αφήσω τον Σωτήρα να με κοιτάξει. Κανένας ιερέας δεν μου το είχε πει αυτό μέχρι τότε και ήμουν ευτυχισμένη που ο Σωτήρας ήθελε να με κοιτάξει.

13.09.91 — Παρασκευή

Προεορταστική λειτουργία στο Ροτ. Για τη «λειτουργία του Αγίου Ουβέρτου», η εκκλησία ήταν στολισμένη με έλατα. Δεν μου άρεσε αυτό, γιατί έμοιαζε με Χριστούγεννα και δεν ταίριαζε.

14.09.91 - Σάββατο

Πήγα στη Μεγάλη Λειτουργία στο Malschenberg. Ο σταυρός μου, που συνήθως βρίσκεται στο υπνοδωμάτιό μας δίπλα στο κρεβάτι μου, μεταφέρθηκε στην εκκλησία.

Την λειτουργία την οργάνωσαν νέοι. Ωστόσο, έλειπε ο σεβασμός. Πρέπει να διατηρούμε την παράδοση και να μην μετατρέπουμε την εκκλησία σε θέατρο.

16.09.91 - Δευτέρα

Πήγα στο παρεκκλήσι της κλινικής. Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Στη συνέχεια έγινε η ομάδα προσευχής, είχε έρθει και ο πάτερ Ντόχαρτ.

Οκτώβριος 1991

Μετά από πολύ ψάξιμο, βρήκα ξανά το ημερολόγιό μου.

Στην κηδεία του πρώην εφημέριού μας Κέστελ παρευρέθηκαν πολλοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και πολλοί ιερείς. Είχα την εντύπωση ότι ο εφημέριος Κέστελ τιμήθηκε περισσότερο από τον Θεό. Οι ιερείς πίεσαν τους πιστούς να λάβουν την Ιερά Κοινωνία όρθιοι, παρόλο που υπήρχε το στασίδι της Κοινωνίας.

Όταν έλαβα την Ιερή Οσία, γονάτισα στο πάτωμα. Αισθάνθηκα πολλά ακάθαρτα πνεύματα και συνειδητοποίησα ότι αυτά θα με είχαν κατασπαράξει αν μπορούσαν. Όταν, μετά την Ιερά Κοινωνία, ενώθηκα με τον Ιησού, είπα στον Σωτήρα: «Τώρα έχουμε τόσους πολλούς ιερείς και παρόλα αυτά μοιράζουν την Ιερά Κοινωνία με τέτοιο τρόπο ώστε οι άνθρωποι να στέκονται όρθιοι». Τότε άκουσα: «Συνέχισε να γονατίζεις, κόρη μου». Τότε κατάλαβα πολλά πράγματα.

Μετά από μερικές ημέρες, ενημέρωσα τον πάστορα Vogt για το θέμα. Ο πάστορας Vogt είπε ότι αυτό ισχύει μόνο για μένα και όχι για άλλους.

23.11.91

Πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχους στο Μίνγκολσχαϊμ για την Αγία Λειτουργία. Εκεί εξομολογήθηκα σε έναν ιεραπόστολο.

25.11.91 - Δευτέρα - Ημέρα της Αγίας Αικατερίνης

Πήγα στο Ροτ για την Ιερά Λειτουργία. Κατά την ένωση με τον Ιησού μετά την Ιερή Κοινωνία, ο Ιησούς μου είπε: **«Προσευχήσου, προσευχήσου πολύ, κόρη μου, έρχεται πόλεμος από τη Ρωσία!»**

Αρχικά τρόμαξα πολύ και μετά έκλαψα. Ρώτησα αν έπρεπε να πάω στον πάτερ Vogt. Ο Ιησούς είπε: «Όχι, δεν θα σε πιστέψει.» Τότε ρώτησα αν έπρεπε να το πω στην ομάδα προσευχής. Ο Ιησούς απάντησε καταφατικά.

Απορήθηκα, γιατί στην ομάδα προσευχής ήταν παρών και ένας ιερέας. Έφυγα από την εκκλησία με μεγάλο ψυχικό πόνο και έκλαιγα πικρά.

Μπροστά από την εκκλησία με περίμεναν ήδη η Ρίτα και άλλες δύο γυναίκες από το Πιμάσενς, που ήθελαν να έρθουν μαζί μου στην ομάδα προσευχής.

Πριν το αναφέρω στην ομάδα προσευχής, ζήτησα από τον πάτερ Ντόχαρτ να με ευλογήσει. Ο πάτερ Ντόχαρτ είχε φέρει μαζί του την Εικόνα του Σωτήρα και την προσκυνήσαμε. Όμως, δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι τα λόγια του Σωτήρα και έκλαιγα και λυγμολογούσα.

26.11.91 - Τρίτη

Σκεφτόμουν συνεχώς τον πόλεμο και ρώτησα τον Σωτήρα πότε θα γινόταν αυτό. Ο Σωτήρας είπε: **«Σύντομα».**

27.11.91 - Τετάρτη

Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτά τα λόγια ήταν σημαντικά μόνο για μένα. Ο Σωτήρας είπε: **«Πες το σε όλους!»**

29.11.91 - Παρασκευή

Στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου. Ήθελα να βεβαιωθώ και ρώτησα ξανά για τον πόλεμο. Το άκουσα για άλλη μια φορά: **«Θα ξεσπάσει πόλεμος στη Ρωσία.»**

02.12.91 - Δευτέρα

11:15 π.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής. Ήμουν χαρούμενος που μπόρεσα και πάλι να γονατίσω μπροστά στο Ταμείο. Επικοινωνώ πνευματικά και ρώτησα τον Σωτήρα που βρίσκεται όταν μου μιλάει. Ο Ιησούς απάντησε: **«Στα βάθη της καρδιάς.»**

Στη συνέχεια, Τον ρώτησα πώς θα έπρεπε να εξηγήσω στους άλλους ότι Τον ακούω. Ο Ιησούς είπε: «Αυτό είναι υπερφυσικό, αλλιώς δεν θα προερχόταν από Μένα». Ρώτησα επίσης αν ήταν πιθανό να είμαι υπνωτισμένος.

Ο Ιησούς είπε: «Όποιος ενώνεται με την καρδιά Μου, δεν μπορεί να υπνωτιστεί».

Σκέφτηκα τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και το γεγονός ότι οι οραματιστές Ιβάν και Γιάκοβ είχαν ταξιδέψει στο εξωτερικό. Ρώτησα αν έπρεπε και εγώ να φύγω από τη Γερμανία, λόγω του πολέμου που θα έρθει. Όμως ο Ιησούς είπε: «Δεν μου αρέσουν οι δειλοί».

Τότε μου ήρθε στο μυαλό η Αγία Ιωάννα της Ορλεάνης, που πολέμησε εναντίον των Άγγλων και απελευθέρωσε τη Γαλλία. Μίλησα επίσης στον Ιησού για τον γιο μου, λέγοντας ότι δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ένας πόλεμος θα ξεκινούσε από τη Ρωσία. Ο Ιησούς μου είπε: «Πρέπει να πάει επειγόντως να εξομολογηθεί.»

Το βράδυ, στην ομάδα προσευχής, μετά την 3η δεκάδα του Ροδαρίου, τηρήσαμε όπως πάντα μερικά λεπτά σιωπής, ώστε ο καθένας να μπορεί να προσευχηθεί με την καρδιά του και να κάνει προσευχές για τους άλλους. Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να μεταφέρω κάτι στην ομάδα προσευχής.

Ο Ιησούς είπε: «Πες σε όλους ότι τους αγαπώ».

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που άκουσα τον Σωτήρα στην ομάδα προσευχής.

03.12.91 - Τρίτη

Στο παρεκκλήσι της κλινικής άκουσα τη φωνή του Ιησού:

«Άκουσέ Με, κόρη Μου, προσευχήσου, προσευχήσου πολύ.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, κατά τη διάρκεια της Ιερής Κοινωνίας, ακουγόταν μουσική από δίσκους· δεν μπορούσα να ανοιχτώ στον Σωτήρα, η μουσική με ενοχλούσε.

04.12.91 — Τετάρτη

Στο δωμάτιο των γιατρών της κλινικής, περίπου στις 10:45: Ενώθηκα με τον Σωτήρα και άκουσα τη φωνή: «Είσαι η υπηρέτριά Μου, κάνε ό,τι σου λέω. Έχε μεγάλη εμπιστοσύνη σε Μένα.

Μείνε σταθερή. Έχεις μια σύντομη ζωή μπροστά σου. Θα σε πάρω κοντά Μου. Η απόδειξη γι' αυτό είναι η πίστη σου».

Μόλις το σημείωσα, ρώτησα τον Σωτήρα αν το είχα γράψει σωστά. Ο Ιησούς απάντησε: «Ναι, κόρη μου».

Το βράδυ: Προσευχόμουν κάθε μέρα όλο και περισσότερο για τον πάστορα Βογκτ και για τη διαφώτισή του και ζητούσα από τον Ιησού να μου δώσει την άδεια να μιλήσω με τον πάστορα Βογκτ. Ο Ιησούς είπε: «Πήγαινε».

Από τις 18:00 έως τις 18:45 μίλησα με τον πάστορα Βογκτ. Μετά από αυτή τη συζήτηση, ο πάστορας Βογκτ μου είπε ότι με θαυμάζει και ότι πρέπει να συνεχίσω έτσι.

Όταν τον ρώτησα τι σημαίνουν τα λόγια του Ιησού «η απόδειξη γι' αυτό είναι η πίστη σου», μου απάντησε: «Πρέπει να τα καταλαβαίνεις όλα;»

05.12.91 — Πέμπτη

Στις 9.00 το πρωί ρώτησα τον Σωτήρα αν πραγματικά δεν χρειάζεται να καταλαβαίνω τα πάντα, όπως είχε πει ο πάστορας Φογκτ. Ο Σωτήρας είπε: «Ναι, δεν χρειάζεται να καταλαβαίνεις τα πάντα. Όλα θα έρθουν στην ώρα τους. Ό,τι δεν καταλαβαίνεις, δώσ' το πίσω σε Μένα».

Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να στείλω την προειδοποίηση για τον πόλεμο από τη Ρωσία στον αρχισυντάκτη της εφημερίδας «Bild am Sonntag».

Ο Σωτήρας απάντησε ότι πρέπει να το κάνω ακόμα σήμερα.

06.12.91 - Παρασκευή

Πήγα στο παρεκκλήσι της κλινικής περίπου στις 8.25 και προσευχήθηκα εκεί με την ευχή να δημοσιευτεί η επιστολή. Κατά τη διάρκεια της προσευχής ρώτησα τον Σωτήρα αν η επιστολή ήταν καλή. Απάντηση: «Η επιστολή σου είναι καλή». Έλαβα χάρη και έκλαψα από χαρά που αγαπώ τον Σωτήρα.

Ο Σωτήρας μου είπε σχετικά: «Σ' αγαπώ πολύ, πηγαινε εν ειρήνη».

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ: Ρώτησα τον Σωτήρα πώς θα μπορούσε να αποτραπεί ο πόλεμος. Ο Σωτήρας απάντησε: «Μόνο με νηστεία και προσευχή».

Ρώτησα επίσης τον Σωτήρα, γιατί μιλούσε ακριβώς σε μένα, αφού είμαι αμαρτωλή. Ο Σωτήρας απάντησε: «Όλοι είναι αμαρτωλοί».

Παρόλα αυτά, συνέχισα να αναρωτιέμαι γιατί μου μιλούσε και άκουσα τη φωνή Του:

«Εγώ μπαίνω όπου θέλω».

07.12.91 — Σάββατο

Νωρίς το πρωί παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Μετά την Ιερή Κοινωνία, ο Σωτήρας μου είπε: «Μίλα στον ιεραπόστολο».

Μίλησα με τον ιεραπόστολο για τη μεταστροφή μου και για τον πόλεμο. Έκλαιγε καθώς μιλούσαμε.

Το απόγευμα προσευχήθηκα μαζί με τον Φριντόλιν Κάιλχαουερ, φοιτητή θεολογίας στο Λάντερσχοφεν.

08.12.91 — Κυριακή

Το πρωί παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Από τις 12:00 έως τις 13:00 ήμουν επίσης στην εκκλησία και προσευχόμουν· αυτή είναι η ώρα της χάρης την ημέρα της Ανωμής Σύλληψης της Παναγίας. Στη συνέχεια, υπήρξε ακόμη προσευχή μέχρι περίπου τις 14:00.

Το απόγευμα, κατά τη διάρκεια μιας συζήτησης με τον Φριντόλιν, με ρώτησε:

«Τι έχεις που να μην το έχεις λάβει από τον Θεό;»

Απάντησα, αφού το σκέφτηκα για λίγο: «Δεν έχω τίποτα και ό,τι έχω, το έχω από τον Θεό».

9.12.91 – Δευτέρα

Πριν από μερικές ημέρες, ο Σωτήρας μου είπε: «Δώσε μου ολόκληρη την ύπαρξή σου».

Δεν το κατάλαβα και το επέστρεψα στον Ιησού, όπως μου είχε πει. Τότε ο Σωτήρας συνέχισε: «Πρέπει να ρωτάς για τα πάντα».

Έτσι, σήμερα, γύρω στις 9.45, Τον ρώτησα: «Σωτήρα, τι να Σου δώσω;» Ο Ιησούς απάντησε: «Δώσε Μου τα πάντα».

Στη συνέχεια ρώτησα αν έπρεπε να μεταφέρω κάτι στην ομάδα προσευχής μας. Είπε ότι πρέπει να πολλαπλασιάσουν τις προσευχές τους και να νηστεύσουν.

Το βράδυ εξομολογήθηκα στον πάστορα Ντόχαρτ.

10.12.91 — Τρίτη

10:10 π.μ., ιατρείο: Ενώθηκα με τον Σωτήρα, και τότε άκουσα: «Γράψε: Αγαπώ τα πρόβατά μου και θέλω να φέρω πίσω όλα τα χαμένα. Ψάξ' τα. Βοήθησέ με. Για κάθε πρόβατο που θα βρεις, υπάρχει μεγάλη ανταμοιβή στον ουρανό. Ο στόχος σου είναι να ψάχνεις ξανά και ξανά. Μην σταματάς ποτέ. Ο Πονηρός παραμονεύει».

Είπα: «Κύριε, είμαι τόσο αδύναμος».

Ο Σωτήρας απάντησε: «Αλλά μαζί Μου έχεις δύναμη».

Το βράδυ στην εκκλησία στο Ροτ: Δεν ήξερα ποιο Ευαγγέλιο θα διαβάζονταν εκείνη την ημέρα. Έμεινα έκπληκτος όταν διαβάστηκε το Ευαγγέλιο του Ματθαίου για το χαμένο πρόβατο. Απορώ που ο Σωτήρας μου είχε ήδη μιλήσει γι' αυτό το πρωί. Σήμερα προσευχήθηκα για τον πάστορα Βογκτ περισσότερο από ό,τι συνήθως. Κοινωνήθηκα και μόλις ενώθηκα με τον Σωτήρα, άκουσα τη φωνή πολύ αργά και καθαρά: «Με ακούς;» Είπα: «Ναι.» Υπήρχε βαθιά σιωπή. Τότε άκουσα: «Πήγαινε στον ιερέα.»

Πάλι σιωπή. «Πες του» — σιωπή — «ότι μιλάω σοβαρά για τον πόλεμο». Με χτύπησε σαν γροθιά. Το επανέλαβα μέσα μου και ρώτησα αν το είχα καταλάβει σωστά και τότε έπρεπε να πάω στον ιερέα. Είπε: «Μετά την Αγία Λειτουργία».

Ο Σωτήρας επιβεβαίωσε ακόμη ότι είχα ακούσει σωστά. Τότε άρχισα να κλαίω πικρά. Η Ζίτα ήρθε κοντά μου και με ρώτησε τι μου συνέβαινε. Στη συνέχεια ήρθε και η κυρία Σπέκαρτ και με ρώτησε. Επιβεβαίωσαν το γεγονός και είπαν: «Δεν είναι κάτι καινούργιο, το ξέρουμε από τις νύχτες της εξιλέωσης». (Εννοούσαν τον πόλεμο από τη Ρωσία.) Τότε πήγα αμέσως στον πάτερ Βογκτ. Ο πάτερ Βογκτ με άκουσε και μετά είπε: «Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο παρά να προσεύχεσαι». Είχε περάσει μόλις μια εβδομάδα από τότε που του είχα μιλήσει για πρώτη φορά για τον πόλεμο από τη Ρωσία, όπως μου είχε αναθέσει ο Σωτήρας. Του ζήτησα την ευλογία του και μετά πήγα σπίτι.

11.12.91 — Τετάρτη

Λίγο μετά τις 10.00 στο δωμάτιο των γιατρών: Ενώθηκα με τον Σωτήρα. Τότε με περιέβαλε μια ευχάριστη ηρεμία και σιωπή. Ένιωσα μια ζεστασιά, αλλά δεν άκουσα τίποτα.

12.30 στην εκκλησία της κλινικής: Προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου, ενώθηκα με τον Σωτήρα και ένιωσα μια ευχάριστη ζεστασιά, ηρεμία και σιωπή. Για λίγο δεν άκουσα τίποτα και ξαφνικά άκουσα: «Αναπαύομαι στην καρδιά σου». Ήταν τόσο όμορφο και χάρηκα τόσο πολύ, που δεν μπορώ καν να το περιγράψω. Δυστυχώς, δεν μπόρεσα να παρατείνω αυτή τη στιγμή, καθώς η συνάδελφός μου ήταν ακόμα άρρωστη και έπρεπε να τα κάνω όλα μόνη μου.

Όταν ξέρεις ότι ο Σωτήρας αναπαύεται στην καρδιά σου, είναι ένα τόσο όμορφο συναίσθημα και νιώθεις μια ειρήνη που μόνο ο Κύριός μας μπορεί να δώσει.

Το βράδυ στο παρεκκλήσι του Ρόχου: Ρώτησα τον Σωτήρα πόσο καιρό δεν πρέπει να τρώει κανείς πριν από τη λήψη της Ιερής Κοινωνίας, επειδή μου το είχε ζητήσει η Ρίτα από το Βύρτσμπουργκ.

Ο Σωτήρας είπε: «Αρκετές ώρες πριν από την Ιερά Κοινωνία είναι σωστό». Είπα, τι θα έλεγε μάλλον ο ιερέας, αν του το έλεγα αυτό. Ο Σωτήρας απάντησε: «Θα μιλήσω εγώ για σένα. Πήγαινε με ειρήνη».

12.12.91 — Πέμπτη

10.15 π.μ. στο ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήμουν ψευδοπροφήτης, επειδή είχα διαβάσει κάτι στη Βίβλο σχετικά με την έσχατη ώρα. Ο Σωτήρας μου είπε: «Δεν είσαι ψευδοπροφήτης, είσαι υπηρέτριά Μου. Κάνε ό,τι σου λέω. Θα έρθει πόλεμος. Εγώ είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου. Θα δοκιμάζεσαι ξανά και ξανά».

Ρώτησα τον Σωτήρα αν θα μπορούσα να λάβω κάποιο σημάδι. Σωτήρας: «Θα σου δώσω ένα σημάδι, όταν έρθει η ώρα».

Ρώτησα αν αυτό το σημάδι ήταν για μένα. Σωτήρας:

«Για όλους».

12:15 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής: Προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό το σημάδι θα ήταν στον αέρα ή πάνω μου. Ο Σωτήρας με ρώτησε τότε: «Συμφωνείς;»

Απάντησα χωρίς δισταγμό: «Ναι».

Αλλά μετά συνέχισα λέγοντας στον Ιησού: «Μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από Σένα, γιατί Σ' αγαπώ πολύ». Ρώτησα τον Σωτήρα αν οι προσευχές που προσευχόμαστε στην ομάδα προσευχής είναι καλές ή αν πρέπει να αλλάξω κάτι.

Ο Σωτήρας είπε: «Προσευχήσου πολύ· διπλασίασε τις προσευχές. Όλες οι προσευχές είναι καλές».

13.12.91 Παρασκευή

Ιατρείο: Προσευχήθηκα, μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα και Τον άκουσα να λέει: «Άκουσε καλά, κόρη Μου. Πήγαινε στους ιερείς, πες τους το.

Το θέμα με τον πόλεμο το εννοώ σοβαρά».

Ρώτησα τον Σωτήρα πώς να το πω. Ο Σωτήρας απάντησε: «Θα μιλήσω εγώ για σένα».

Είπα ακόμη στον Σωτήρα ότι δεν θα με πίστευαν, αλλά ο Σωτήρας μου απάντησε: «Άφησέ το σε μένα». Σωτήρας: «Δεν καταλαβαίνεις το υπερφυσικό. Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει το υπερφυσικό εκτός από μένα.»

Ένωσα μια ζεστασιά και μια ηρεμία μέσα μου και είπα στον Ιησού: «Πιστεύω ότι είσαι μαζί μου.»

Ιησούς: «Το πιστεύεις! Τότε πίστεψε και τα άλλα.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ. Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτά που είχα γράψει μέχρι τότε ήταν σωστά.

Ο Ιησούς επιβεβαίωσε με ένα «ΝΑΙ» και είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

14.12.91 - Σάββατο

Στις 7.00 το πρωί βρισκόμουν στο παρεκκλήσι του Ρόχους στο Μίνγκολσχαϊμ. Προσευχόμουν για την ειρήνη και έκλαιγα. Τότε άκουσα: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

15.12.91 — Κυριακή

Πήγαμε στο Ρέγκενσμπουργκ και παρακολουθήσαμε την Αγία Λειτουργία στις 10.00 στο μοναστήρι των Καρμελιτών. Κατά την ένωση με τον Σωτήρα, ο Ιησούς είπε:

«Θέλεις να ακούσεις τη φωνή Μου;»

Απάντησα καταφατικά και ο Σωτήρας μου είπε: «Τότε πίστεψέ το.»

Είπα: «Δώσε μου, σε παρακαλώ, το σπέρμα της μουστάρδας, αλλιώς δεν μπορώ να μετακινήσω τα βουνά.» Τότε επικράτησε σιωπή.

Τότε ο Σωτήρας είπε: «Σ' αγαπώ.»

Μετά την Ιερά Λειτουργία,μίλησα με τον πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Εξέτασε τις εσωτερικές μου συνομιλίες, τις οποίες είχα καταγράψει στο ημερολόγιό μου. Ευχαριστώ τον Θεό που υπάρχει ακόμα, γιατί είναι ήδη 86 ετών. Δεν είναι γήινα σοφός, αλλά θεϊκά σοφός.

Κάποιον σαν αυτόν, πρέπει να τον ψάξεις με μεγεθυντικό φακό. Δεν με πειράζει που πρέπει να διανύσω συνολικά πάνω από 600 χλμ. για να του μιλήσω. Με βοήθησε πάρα πολύ. Τέλος, μου επιβεβαίωσε ότι δεν αποτελεί για αυτόν κάτι καινούργιο το γεγονός ότι ένας πόλεμος θα ξεκινήσει από τη Ρωσία. Ανέφερε την Τερέζα Νέουμαν (γερμανίδα μυστικίστρια — στιγματισμένη), η οποία είχε πει κάποτε ότι 30 χρόνια μετά το θάνατό της οι Ρώσοι θα ποδοπατούσαν τον τάφο της.

Πέθανε το 1962. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ ανέφερε επίσης το Χέρολντσμπαχ, το Μέπτενμπουχ και άλλα μέρη, στα οποία γίνεται αναφορά σε αυτόν τον πόλεμο.

Μας ευλόγησε επίσης τα αντικείμενα που είχαμε φέρει μαζί μας, π.χ. νερό, κεριά, εικόνες κ.λπ. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ ευλόγησε αυτά τα αντικείμενα με ιδιαίτερη ευλάβεια. Έτσι θα έπρεπε να ευλογεί κάθε ιερέας.

Όταν έφτασα στο σπίτι, μαγείρεψα αμέσως, γιατί είχαμε έναν πεινασμένο επισκέπτη. Εγώ δεν έφαγα τίποτα και πήγα στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ. Αφιέρωσα την Ιερά Λειτουργία στις φτωχές ψυχές.

Εκείνη την ημέρα προσευχήθηκα πολύ. Όμως στο Βάγκχαουζελ, μέσα στην εκκλησία, ένιωσα ότι η κόλαση με περιβαλλόταν. Δέχτηκα επίθεση. Ήταν πολύ άσχημα όταν έλαβα την Ιερά Κοινωνία γονατιστή.

Ένωσα ότι ο πατέρας αρνιόταν να μου δώσει την Ιερά

Κοινωνία ενώ ήμουν γονατισμένη. Μόνο μετά το τρίτο «Χαίρε Μαρία» μου έδωσε την Ιερή Οσία. Ένωσα στην ψυχή μου πολύ έντονες επιθέσεις. Δεν θα το ξεχάσω τόσο εύκολα. Όμως ο Σωτήρας θα είναι πάντα νικητής. Μετά την ένωση με τον Ιησού ένιωσα μέσα μου μια ειρήνη που μόνο ο Θεός μπορεί να δώσει.

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου.» Στη συνέχεια προσευχήθηκα για αυτόν τον ιερέα.

16.12.91 - Δευτέρα

Επειδή ένιωθα ότι η αναγνώριση της Κροατίας και της Σλοβενίας ως ξεχωριστών κρατών δεν ήταν καλή, ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν σωστό.

Ο Σωτήρας απάντησε: «Δεν χρειάζομαι σύνορα, αγαπώ όλους τους ανθρώπους.» Στις 17:00 πραγματοποιήθηκε χριστουγεννιάτικη γιορτή στην κλινική μας.

Ο καθηγητής Βάινταουερ, διευθυντής της κλινικής μας, μίλησε και μοίρασε δώρα. Μετά πήγα αμέσως στην εκκλησία, γιατί προτιμούσα να λάβω την Ιερά Κοινωνία παρά να παρευρεθώ σε όλες τις χριστουγεννιάτικες γιορτές που γίνονταν σε όλο τον κόσμο στους χώρους εργασίας. Ο Θεός να τους συγχωρήσει που το αποκαλούν χριστουγεννιάτικη γιορτή. Για μένα, αυτές είναι φαρισαϊκές χριστουγεννιάτικες γιορτές. Έτσι, πήγα στην εκκλησία στο Ροτ. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς το Ροτ, προσευχήθηκα για τους συναδέλφους που είχαν μείνει στη γιορτή.

Προσέφερα την Ιερά Κοινωνία για τους ετοιμοθάνατους και για τις φτωχές ψυχές του Καθατηρίου. Μετά την Ιερά Κοινωνία, ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό αυτό που έκανα απόψε.

Σωτήρας: «Ναι, έτσι είναι, σ' ευχαριστώ γι' αυτό.» Ο

Σωτήρας δεν το είχε πει ποτέ αυτό.

Είπα στον Σωτήρα ότι έπρεπε να τον ευχαριστήσω γι' αυτό.

Το πρωί, στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου, είχα ρωτήσει τον Σωτήρα για το χθεσινό βράδυ στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ, επειδή ο πάτερ Βέρνερ Έγκον είχε αρχικά αρνηθεί να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία ενώ ήμουν γονατιστός και είχα νιώσει έντονες επιθέσεις στην καρδιά μου. Ήταν μια επίθεση, μια επίθεση όπως δεν είχα ξαναζήσει ποτέ. Ρώτησα τον Σωτήρα, πόσοι διάβολοι ήταν γύρω μου;

Ο Σωτήρας είπε: «Αν τους είχες δει, θα είχες πεθάνει.»

Αυτός ο πατέρας δεν ζει στην χάρη του Θεού. Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να του το πω. Γιατί ζήτησα συγχώρεση για αυτόν τον πατέρα. Ο Σωτήρας είπε: «Πες το τους.»

Σκέφτηκα ότι θα πήγαινα στον πάτερ Αιμιλιανό για να του μιλήσω γι' αυτό.

18.12.91 - Τετάρτη

Ήμουν με την ανιψιά μου στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Όταν διανέμονταν η Θεία Κοινωνία, γονάτισα στο στασίδι της Θείας Κοινωνίας. Άλλοι στέκονταν όρθιοι κατά τη λήψη της Ιερής Οστίας ή γονάτιζαν στα σκαλιά μπροστά από τον ιερέα. Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε τόσο θάρρος ώστε να γονατίσω μόνη μου στο στασίδι της Θείας Κοινωνίας.

Περίμενα και προσευχόμουν για τον ιερέα, μέχρι που ήρθε κοντά μου. Μετά τη διανομή της Ιεράς Κοινωνίας, ο ιερέας γύρισε και προχώρησε περίπου δύο βήματα προς το ιερό.

Μια δύναμη τον έφερε πίσω. Ήρθε κοντά μου και μου έδωσε την Ιερά Κοινωνία. Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν σωστό.

Σωτήρας: «Συνέχισε έτσι, κόρη μου. Σ' ευχαριστώ για αυτό το θάρρος.»

Είπα στον Σωτήρα: «Σ' ευχαριστώ, γιατί αυτό το θάρρος προέρχεται από Σένα και όχι από μένα.» Το πρωί στο παρεκκλήσι της κλινικής: Ρώτησα τον Σωτήρα αν κάποιος που πεθαίνει ξαφνικά έχει χρόνο να μετανοήσει. Το ρώτησα επειδή λίγες μέρες πριν είχε γίνει συζήτηση για αυτό το θέμα. Ένας ιερέας είπε μάλιστα ότι δεν θα υπήρχε πλέον χρόνος.

Σωτήρας: «Υπάρχει κάποιος χρόνος για να μετανοήσει κανείς για τις αμαρτίες του. Αυτός ο χρόνος εξαρτάται από τον Θεό.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα πόσες φορές την ημέρα μπορεί κανείς να κοινωνήσει με το μυστήριο. Σωτήρας: «Μόνο μία φορά την ημέρα και πνευματικά όσες φορές θέλει κανείς.»

Ο Σωτήρας συνέχισε: «Αν κάποιος κοινωνεί πολλές φορές την ημέρα, δεν έχει αρκετή εμπιστοσύνη στον Θεό. Διότι αν κοινωνεί με ακάθαρτη καρδιά, τότε ακόμη και μετά τη δέκατη φορά η Ιερή Κοινωνία δεν αρκεί.»

19.12.91 – Πέμπτη

Με απασχολούσε το χθεσινό τηλεφώνημα του αδελφού Αλόις. Μου είπε ότι ο πατέρας Βέρνερ Έγκον είχε λάβει μια ανώνυμη επιστολή και ότι ενδεχομένως ήμουν ύποπτος. Όταν είπα στον αδελφό

Αλόις ότι ούτως ή άλλως σκόπευα να πάω στους ιερείς στο Βάγκχαουζελ, τρόμαξε και μου είπε ότι δεν έπρεπε να το κάνω αυτό, αλλιώς θα τον έδιωχναν από το μοναστήρι.

Πρέπει να αναφέρω ότι δεν θα έγραφα ποτέ ανώνυμες επιστολές σε κανέναν. Διότι πηγαίνω προσωπικά στους ιερείς, όταν αισθάνομαι ότι παραβιάζεται η αληθινή διδασκαλία του Χριστού.

Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στους ιερείς στο Βάγκχαουζελ, λόγω αυτού που βίωσα εκεί στις 15.12.91. Σωτήρας: «Πήγαινε στους πατέρες και πες τους το.» Τολμώ να πάω εκεί, αν είναι θέλημα του Θεού. Στη συνέχεια, ο Σωτήρας μου είπε επίσης: «Προσευχήσου πολύ κάθε μέρα.»

20.12.91 – Παρασκευή

Στο παρεκκλήσι της κλινικής: Ο Σωτήρας μου είπε: «Προσευχήσου πολύ, κόρη μου, ο πόλεμος πλησιάζει.» Ρώτησα τον Σωτήρα πότε θα έρθει ο πόλεμος.

Σωτήρας: «Πριν ακόμα από τον πόλεμο.»

Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα πόση ώρα πριν από την Ιερή Κοινωνία δεν πρέπει να τρώει κανείς.

Σωτήρας: «Το να μην τρώει και να μην πίνει κανείς για αρκετές ώρες πριν από την Ιερή Κοινωνία αποτελεί εξιλέωση για τους μη πιστούς!»

Ρώτησα αν έπρεπε να μεταφέρω κάποιο μήνυμα.

Σωτήρας: «Ο πάστορας Vogt πρέπει να προσεύχεται μαζί με τους πιστούς πολύ περισσότερο μπροστά στο Άγιο των Αγίων, απ' ό,τι μέχρι τώρα.» Το βράδυ ήμουν στην εκκλησία στο Rot.

21.12.91 – Σάββατο

Αγία Λειτουργία στις 7.15 π.μ. στο Βάγκχαουζελ.

Πριν από την Ιερά Λειτουργία προσευχήθηκα για τον ιερέα που θα τελούσε τη Λειτουργία. Ήταν ο πατέρας Άλανους. Αρχικά είδα την εκκλησία στο σκοτάδι, δεν έβλεπα τον πατέρα, παρόλο που τελούσε την Ιερά Λειτουργία. Προσευχήθηκα θερμά για τον πάτερ. Τότε είδα και τον πάτερ, αλλά και αυτόν στο σκοτάδι. Μετά τη Μεταμόρφωση, ολόκληρη η εκκλησία φωτίστηκε λίγο. Δεν ήξερα τι σήμαινε αυτό, και δεν πήρα καμία απάντηση. Μετά την Ιερά Λειτουργία, πήγα στην οικογένεια Hambsch.

Το βράδυ ήρθε ο κύριος Ζανκ και μου είπε ότι είχε στείλει ένα γράμμα σε έναν πατέρα στο Βάγκχαουζελ. Είπε ότι είχε γράψει ότι θεωρούσε το κήρυγμά του ανόητο και ότι στο γράμμα είχε αναφερθεί και λίγο στο Μετζουγκόριε. Ρώτησα τον κύριο Ζανκ αν είχε λάβει απάντηση από τον πατέρα. Είπε ότι δεν περίμενε απάντηση. Τον επέκρινα και τον ρώτησα γιατί δεν είχε πάει προσωπικά στον ιερέα. Διαισθάνθηκα ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν ειλικρινής και ότι έλεγε ψέματα. Μου φάνηκε δειλός. Τώρα κατάλαβα κάτι και σκέφτηκα την ανώνυμη επιστολή προς τον πατέρα Βέρνερ Έγκον, για την οποία μου είχε μιλήσει ο αδελφός Αλόις. Δεν θα τον προδώσω όμως στους πατέρες στο Βάγκχαουζελ. Σίγουρα οι ιερείς στο Βάγκχαουζελ θα με υποψιαστούν, για δεύτερη φορά. Δεν είμαι σε καλύτερη θέση από τον Ιησού. Η ευθύνη ρίχνεται στους αθώους.

22.12.91 – Κυριακή

Πριν πάω στην Θεία Λειτουργία στο Rot:

Το πρωί της Κυριακής προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα ειδικά για τον πάστορα Vogt και τους πατέρες στο Βάγκχαουζελ. Ρώτησα τον Σωτήρα για το χειροκρότημα με τα χέρια μέσα στην εκκλησία.

Σωτήρας: «Η Εκκλησία Μου δεν είναι θέατρο, πρέπει να έχεις περισσότερη εμπιστοσύνη στο "Ο Θεός να σε ανταμείψει"». Προσευχήθηκα πολύ για τους ιερείς και τους ανθρώπους που ήταν στην εκκλησία.

Ρώτησα τον Σωτήρα πότε θα με πάρει στην πατρίδα (τον Παράδεισο).

Είπε: «Σύντομα.» Τότε ο Σωτήρας με ρώτησε αν φοβόμουν. Του

απάντησα: «Όχι, αν είσαι μαζί μου.»

Το μεσημέρι ήμουν στην εκκλησία για την προσευχή του Ροζαρίου και τη λατρεία.

Το απόγευμα προσευχήθηκα μαζί με τον Έριχ δύο Ροζάρια. Ένιωθα μια έντονη ανάγκη να προσευχηθώ, σαν να μου είχε πει κάποιος ότι έπρεπε να προσευχηθώ. Το βράδυ άκουσα στο ραδιόφωνο ότι εκείνη την ώρα που προσευχόμουν, ένα αεροπλάνο είχε συντριβεί κοντά στο Χαϊδελβέργη και είχαν χάσει τη ζωή τους 26 άτομα. Γύρω στις 20:00 ρώτησα τον Σωτήρα, κατά τη διάρκεια της ένωσής μου μαζί Του, αν ο θάνατός μου θα ήταν μαρτύριο. Μια γυναίκα από το Μάνχαϊμ μου είπε ότι είχε δει τον θάνατό μου σε ένα όραμα. Μου περιέγραψε ένα βαρύ μαρτύριο, με εγκαύματα.

Επειδή ένιωθα ότι ο δαίμονας ήταν σε δράση, ήθελα να μάθω το ίδιο από τον Σωτήρα, αν αυτό ισχύει. Στην ερώτησή μου, ο Σωτήρας απάντησε: «Ναι, θα είναι ένα σύντομο μαρτύριο και θα είμαι μαζί σου.»

23.12.91 - Δευτέρα

Πρώτα προσευχήθηκα ολόκληρο το Ψαλτήρι και άλλες προσευχές στο σπίτι. Στη συνέχεια επικοινωνήσα πνευματικά, ήμουν ενωμένος με τον Σωτήρα για περίπου 20 λεπτά. Υπήρχε μια ιδιαίτερη ησυχία και ένιωθα μια βαθιά ειρήνη μέσα μου.

Καταγράφω μόνο τα σημαντικά πράγματα που ο Σωτήρας με αφήνει να γράψω. Η αλήθεια πρέπει να βγει στο φως, ακόμα κι αν είναι δύσκολο για κάποιον να τη γράψει.

Ρώτησα τον Σωτήρα πόσοι θα χάσουν τη ζωή τους στον πόλεμο.

Ο Σωτήρας είπε: «Σχεδόν όλοι. Όσοι μείνουν ζωντανοί, θα προτιμούσαν να ήταν νεκροί. Η αμαρτία είναι βαριά».

Σκέφτηκα την ατομική βόμβα.

Σωτήρας: «Και τα πυρηνικά εργοστάσια θα μολύνουν τη γη.» Είπα στον

Σωτήρα να μου πει κάτι.

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ πάρα πολύ, μείνε πιστός σε μένα, στάσου σταθερός και μην με εγκαταλείψεις.»

Τότε ζήτησα από τον Σωτήρα να μας δώσει ένα σημάδι στην ομάδα προσευχής, ώστε να παραμείνουμε ισχυροί στην πίστη. Είπα: «Ξέρω ότι δεν είμαστε άξιοι να λάβουμε αυτό το σημάδι, αλλά το αφήνω στον Κύριο, τον Θεό μας».

Μετά ένιωσα μια βαθιά ηρεμία και μια βαθιά ειρήνη, όπως δεν είχα νιώσει ποτέ πριν. Μόνο έτσι μπορεί να είναι: ότι ο Σωτήρας ήταν μέσα μου και εγώ μέσα Του.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να είσαι ένα με τον Σωτήρα. Ναι, ο Σωτήρας και μόνο αρκεί. Το μεσημέρι, μετά τις 11:00, πήγα με την ανιψιά μου Τζακελίνα στο δάσος. Προσευχηθήκαμε το Ροζάριο της Αμωμής. Στη συνέχεια, τραγουδήσαμε το «Salve Regina» στα λατινικά. Καθώς τραγουδούσαμε στη μέση του δάσους, ξαφνικά ήρθαν πολλά πουλιά και τραγούδησαν και σφύριξαν μαζί μας. Ο άνεμος φυσούσε δυνατά μέχρι τότε, αλλά ξαφνικά ησύχασε, δεν φυσούσε πια. Καθώς τραγουδούσαμε, μας κατέλαβε ένα αίσθημα δέους. Όταν τελειώσαμε το «Salve Regina», τα πουλιά πέταξαν μακριά και ο άνεμος άρχισε να φυσάει ξανά. Ήταν η τρίτη φορά που βίωνα αυτό το φαινόμενο με τα πουλιά και η δεύτερη φορά που ο άνεμος σταμάτησε να φυσάει.

Το βράδυ: Ομάδα προσευχής. Εξομολογήθηκα στον πάτερ Ντόχαρτ. Σήμερα πολλοί εξομολογήθηκαν στην ομάδα προσευχής. Λατρέψαμε τον Σωτήρα και, όπως πάντα, προσευχηθήκαμε το Ροζάριο και άλλες προσευχές.

24. 12.91 — Τρίτη — Παραμονή Χριστουγέννων

Πήγα στην Παθομεταμόρφωση και έκλαψα πολύ.

25. 12.91 — Χριστούγεννα

Πριν από την Αγία Λειτουργία προσευχήθηκα τον Ψαλτήρα, και μετά έλαβα πνευματική Κοινωνία. Για περίπου 20 λεπτά ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Είμαι πάντα μαζί σου.»

Ρώτησα τον Ιησού για πράγματα που είχα συζητήσει με τον πάστορα Ντόχαρτ. Σωτήρας:

«Αυτό που σου λέω, είναι για σένα, για τους ιερείς και για όλους.»

Ο Ιησούς μου είπε ότι πρέπει να πάω στον ιερέα όταν μου το πει ο Ιησούς, όχι όταν θέλω εγώ, αλλά όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή.

26. 12.92 - 2η ημέρα των Χριστουγέννων

Η μουσική εταιρεία συνέβαλε στη διαμόρφωση της Θείας Λειτουργίας. Δεν μου άρεσε. Κατά τη διάρκεια της μουσικής, προσευχήθηκα τη Λιτανεία του Αγίου Μυστηρίου και τη Λιτανεία της Καρδιάς του Ιησού.

Μπόρεσα να ενωθώ καλά με τον Σωτήρα και έλαβα πολλές χάρες.

27.12.91 - Παρασκευή

Το βράδυ παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ.

28.12.91 — Σάββατο

Προσευχήθηκα ολόκληρο τον Ψαλτήρα.

29.12.91 — Κυριακή

Από τις 6.30 έως τις 8.30 π.μ. προσευχήθηκα τον Ψαλτήρα πριν από την Αγία Λειτουργία. Ενώθηκα πνευματικά με τον Σωτήρα και ρώτησα για πρώτη φορά για την οικογένειά μου. Ρώτησα πώς είναι η κατάσταση με την οικογένειά μου. Σωτήρας: «Είναι όλοι στον ευρύ δρόμο. Μπορούν ακόμα να γυρίσουν πίσω, αν το θέλουν.» Ρώτησα για τον άντρα μου και την Jaqueline. Δεν πήρα απάντηση. Όταν ρώτησα για την οικογένειά μου, σκεφτόμουν τα αδέρφια μου που ζουν ακόμα στη Γαλλία, τη Γιουγκοσλαβία και εδώ στη Γερμανία. Μετά ρώτησα και για τον γιο μου. Σωτήρας: «Κι αυτός το ίδιο.»

30.12.91 - Δευτέρα

Ο κύριος Έρμπεν μου ζήτησε να ρωτήσω τον Σωτήρα αν είναι σωστό αυτό που κάνει αυτή τη στιγμή. Σωτήρας: «Ο δρόμος που έχει πάρει δεν είναι καλός.» Ρώτησα τον Σωτήρα αν το ενημερωτικό δελτίο της Μαρίας Ίπτεν (Rasenkreuz) είναι σωστό. Σωτήρας: «Η επιστολή είναι σωστή. Κάνε πολλά αντίγραφα. Όποιος δεν το πιστεύει, άφησέ τον σε μένα.» Εξομολογήθηκα στον πάστορα Ντόχαρτ.

31.12.91 — Τρίτη

Στην κλινική: ρώτησα τον Σωτήρα τι συμβαίνει με τον άντρα μου. Σωτήρας: «Προσευχήσου πολύ γι' αυτόν, κόρη μου. Είναι μάχη των ακάθαρτων πνευμάτων.» Αλλά είπα στον Σωτήρα ότι είχε εξομολογηθεί χθες. Σωτήρας: «Αμάρτησε ξανά.» Είπα στον Σωτήρα ότι ο άντρας μου είπε ότι ο ιερέας δεν τον είχε βοηθήσει. Σωτήρας: «Δεν μετάνιωσε βαθιά για την αμαρτία του.» Ρώτησα αν είναι σωστό ο πάτερ Ντόχαρτ να τελεί την Αγία Λειτουργία στο ιδιωτικό σπίτι του κυρίου Ντέρις από το Ζόιτερν. Σωτήρας: «Δεν είναι σωστό εκ μέρους του πάστορα Ντόχαρτ, διότι χρειάζεται άδεια. Αυτό σημαίνει ότι η Εκκλησία αρνείται να κάνει κάτι άδικο. Στην Εκκλησία Μου μπορεί κανείς να προσεύχεται πάντα.» Ρώτησα τον Σωτήρα αν οι χθεσινές προσευχές ήταν καλές. Σωτήρας: «Ήταν καλές, μου άρεσαν.» 12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής: Ήταν ιδιαίτερα όμορφο να είμαι ενωμένη με τον Σωτήρα. Είπα στον Σωτήρα: «Ω, Σωτήρα, δεν έχω πια καμία αμφιβολία, είναι τόσο όμορφο και πιστεύω τα πάντα.» Ο Σωτήρας απάντησε: «Η ψυχή σου είναι τώρα καθαρή.» Είπα ακόμα ότι Τον ακούω καλύτερα τώρα. Σωτήρας: «Επειδή άνοιξες καλύτερα την καρδιά σου προς Εμένα.» Ρώτησα τον Σωτήρα τι θα ήθελε να μου πει στο τέλος του έτους. Σωτήρας: «Συνέχισε, κόρη μου. Μου αρέσει ό,τι κάνεις.» Ρώτησα αν πρέπει να χτίσω την αίθουσα προσευχής. Σωτήρας: «Χτίσ' τον.» Τότε ρώτησα τι να κάνω αν ο άντρας μου δεν συμφωνούσε. Ο Σωτήρας είπε: «Θα συμφωνήσει.»

Παραμονή Πρωτοχρονιάς:

Ήμουν λυπημένη τη νύχτα, έκλαιγα πικρά, δεν μου άρεσαν οι πυροβολισμοί στις 24:00, επειδή τόσοι πολλοί άνθρωποι πεινάνε. Εκείνη την ώρα προσευχήθηκα.

01.01.92 - Τετάρτη

Θεία Λειτουργία στο Ροτ. Μετά την εκκλησία, μίλησα με την κυρία Σπέκαρτ για το αντίγραφο του Άιζενμπεργκ, το οποίο διαβάστηκε στην ομάδα προσευχής. Καθώς στεκόμασταν έτσι στο δρόμο, ο διάβολος έριξε μια διαβολική δυσσομία για περίπου 5 λεπτά, με αποτέλεσμα να ρίξω αγιασμό. Η δυσσομία εξαφανίστηκε αμέσως.

Από τις 16:00 έως τις 19:00 είχα μια συζήτηση με τον Άρτουρ Βάγκνερ, φοιτητή Θεολογίας. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης προσευχηθήκαμε και στα λατινικά.

Ρώτησα τον Σωτήρα γι' αυτό, επειδή ο κ. Ζίγκλερ, στο βιβλίο

«Medjugorje – Η προσφορά ειρήνης του Θεού στον κόσμο», που είχε γράψει, είχε αλλάξει το όνομα.

Σωτήρας: «Δεν είναι σωστό να παραποιεί κανείς τα ονόματα.»

Στη συνέχεια ρώτησα και για τον οραματιστή Ιβάν. Ο Ιβάν βρίσκεται συχνά στη Γερμανία, στο γειτονικό χωριό. Ρώτησα τον Σωτήρα γιατί δεν έρχεται να με επισκεφτεί,

καθώς τον είχα επισκεφτεί πολλές φορές στο Μετζουγκόριε.

Ο Σωτήρας απάντησε: «Άφησέ το σε μένα.»

12:10:

Ρώτησα τον Σωτήρα για τον τίτλο στο περιοδικό «Medjugorje—Aktuell», στη σελίδα 12, σε μια συνέντευξη με τον καθηγητή Μαξ Τύρκαουφ. Ο τίτλος ήταν: «Πρέπει να καταφέρουμε να ζούμε έτσι, ώστε να μας πιστεύουν ότι πιστεύουμε».

Ο Σωτήρας είπε σχετικά: «Την πίστη πρέπει να την ζητάμε.»

Μετά ρώτησα αν έπρεπε να διαβάσω αυτό το περιοδικό «Medjugorje—Aktuell».

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να διαβάσεις αυτό το περιοδικό, το βιβλίο των Μικρών Ψυχών είναι πιο σημαντικό από εκατομμύρια τέτοια περιοδικά.»

Μετά ρώτησα για τον άντρα μου, επειδή δέχεται συχνά επιθέσεις. Σκεφτόμουν τον δαίμονα.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, υπάρχουν πολλοί δαίμονες. Αυτός είναι ο σταυρός του. Είναι μια δοκιμασία. Με αυτό με βοηθάς να σώσω τις ψυχές.»

Είπα στον Ιησού ότι πολλοί άνθρωποι πιστεύουν τα κακά πράγματα που λέει ο άντρας μου για μένα.

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι πιστεύουν πολύ περισσότερο σε ό,τι λέει ο διάβολος. Η αλήθεια γίνεται ελάχιστα αποδεκτή. Αλλιώς δεν θα είχα σταυρωθεί.»

Το βράδυ στην εκκλησία στο Ροτ:

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό αυτό που είπα στον άντρα μου στις 17:20 σχετικά με την κατοχή.

Σωτήρας: «Ήταν σωστό. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Είμαι μαζί σου.» Ήμουν γεμάτη χαρά και ένιωθα μια βαθιά ειρήνη μέσα μου.

03.01.92 — Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στην εκκλησία του Ροτ.

04.01.92 — Σάββατο

Επισκέφθηκα τον άρρωστο πάτερ Μύλερ στο Μίνγκολσχαϊμ. Μίλησα μαζί του για περίπου 45 λεπτά.

Αργότερα ρώτησα τον Σωτήρα αν είχα μιλήσει σωστά.

Σωτήρας: «Όχι εσύ, αλλά εγώ μίλησα για σένα.» Αυτή η συζήτηση ήταν θέλημα του Θεού.

Μετά τη συζήτησή μας, εξομολογήθηκα σ' αυτόν.

05.01.92 — Κυριακή

Πριν από την Αγία Λειτουργία, ο διάβολος έκαψε το αντίγραφο της επιστολής της Μαρίας Ίπτεν (Άιζενμπεργκ). Παραλίγο να πάρει φωτιά το υπνοδωμάτιό μου.

06.01.92 — Δευτέρα, Εορτή των Τριών Μάγων

Πήγα στη Μεγάλη Λειτουργία στο Rot και στην προσευχή. Το βράδυ: ομάδα προσευχής, είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι.

07.01.92 - Τρίτη

10.00 π.μ. Ιατρείο: Επειδή την προηγούμενη μέρα ένιωθα την επιθυμία να λάβω την Ιερή Κοινωνία για δεύτερη φορά την ίδια μέρα, αλλά δεν το έκανα, ρώτησα τον Σωτήρα αν είναι σωστό να λαμβάνω την Ιερή Κοινωνία μόνο μία φορά την ημέρα.

Σωτήρας: «Μία φορά την ημέρα είναι σωστό.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να το πω στους ιερείς. Σωτήρας:

«Ό,τι σου λέω, είναι για σένα, για τους ιερείς και για τους άλλους.»

Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα αν, αν έλεγα στην ομάδα προσευχής ότι επιτρέπεται να λαμβάνει κανείς την Ιερή Κοινωνία μόνο μία φορά την ημέρα, θα έχανα τότε την ομάδα προσευχής.

Σωτήρας: «Ακόμα κι αν τους χάσεις όλους, η αλήθεια ισχύει.» Τότε

ρώτησα τον Σωτήρα αν υπάρχουν εξαιρέσεις.

Σωτήρας: «Μόνο μία φορά.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν το είχα γράψει σωστά.

Σωτήρας: «Το έγραψες σωστά, μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάσουν.»

Θυμήθηκα ότι ο πάστορας Vogt, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, είχε ευχαριστήσει τους λαϊκούς που μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία. Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό που ο πάστορας Vogt τους ευχαρίστησε γι' αυτό.

Σωτήρας: «Με αυτό με πλήγωσε.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα αν θα ζήσω να δω τους λαϊκούς να μην μοιράζουν πλέον την Θεία Κοινωνία.

Σωτήρας: «Ναι, θα το ζήσεις. Προσευχήσου γι' αυτό το θέμα.»

Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα (περίπου στις 12:00 το μεσημέρι στην κλινική) αν η Αγία Λειτουργία το Σάββατο βράδυ είναι Κυριακάτικη Λειτουργία, επειδή τόσοι πολλοί άνθρωποι πηγαίνουν στην εκκλησία το Σάββατο.

Σωτήρας: «Η Κυριακή είναι ιερή ημέρα, δεν πρέπει να ατιμάζεται.»

08.01.92 - Τετάρτη

Το βράδυ στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου:

Γονάτισα στο στασίδι της Θείας Κοινωνίας, αν και κανείς άλλος δεν γονάτιζε. Ρώτησα τον Σωτήρα αν η Θεία Κοινωνία και η Ιερά Κοινωνία είναι το ίδιο, επειδή αυτό μου είχε πει μια προτεσταντική μοναχή.

Σωτήρας: «Ένας προτεσταντικός ιερέας δεν έχει τη δύναμη και την εξουσία της μεταμόρφωσης. Ό,τι ισχύει για τον Πέτρο τότε, ισχύει και σήμερα.»

09.01.92 — Πέμπτη

10.15 π.μ. στο ιατρείο: Κατά τη διάρκεια της προσευχής υποσχέθηκα στον Σωτήρα ότι θα πιστέψω και θα κάνω ό,τι μου πει, αλλά τον παρακάλεσα επίσης, πριν μου πει οτιδήποτε, να μου αφαιρέσει τις αμφιβολίες που ακόμα είχα, να ντύσει την ανθρώπινη φύση μου με τη θεότητα και να μου χαρίσει αγνότητα και ειρήνη. Τότε Τον ρώτησα πότε πρέπει να πάω στον ιερέα, τον κ. Vogt.

Σωτήρας: «Το συντομότερο δυνατό! Έρχεται πόλεμος από τη Ρωσία. Ο ιερέας πρέπει να προσεύχεται περισσότερο μπροστά στο Άγιο των Αγίων και, πριν από την Ιερά Λειτουργία, να προσεύχεται το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς το Ροζάριο.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν θα προσευχόταν μαζί μου, αν του το έλεγα αυτό. Σωτήρας: «Ναι, θα προσευχηθεί μαζί μου. Θα πάρει λίγο χρόνο.»

Ρώτησα περαιτέρω τον Σωτήρα πώς πρέπει να προσεύχεται το Ροζάριο, μπροστά στον εκτεθειμένο Σωτήρα ή όχι.

Σωτήρας: «Όπως θέλει ο ιερέας.»

Η επόμενη ερώτησή μου ήταν αν πρέπει να το προσεύχεται μία φορά την εβδομάδα ή κάθε μέρα.

Σωτήρας: «Κάθε μέρα.»

Στην ερώτησή μου αν ο Σωτήρας θα ήταν μαζί μου όταν θα πήγαινα στον ιερέα, απάντησε: «Ναι, θα είμαι μαζί σου.»

12.20 Παρεκκλήσι στην κλινική: Προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι. Όταν ήμουν ενωμένος με τον

Σωτήρα, τον ρώτησα πώς να το πω στον κ. πάστορα Vogt. Εννοούσα τον τρόπο,

δηλαδή δεν ήξερα ακριβώς τις λέξεις που έπρεπε να χρησιμοποιήσω,

«πρέπει» ή «είναι απαραίτητο».

Σωτήρας: «Άκου, κόρη μου. Πρέπει να προσεύχεται κάθε μέρα το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς». Μετά τη δουλειά προσευχήθηκα ξανά. Από το πολύ που προσευχόμουν, ξέχασα να πάρω τον άντρα μου από το Bauhaus. Άργησα 30 λεπτά. Στο δρόμο προς τον άντρα μου, προσευχήθηκα στο αυτοκίνητο το δεύτερο Ροζάριο και μετά, μαζί με τον άντρα μου, το τρίτο. Προσευχήθηκα ειδικά για τον πάτερ Βογκτ.

Όταν έφτασα στο σπίτι, πήγα στο άγαλμα της Παναγίας και προσευχήθηκα να με βοηθήσει να κάνω αυτό που θέλει ο Θεός από μένα και να μου δείξει πότε πρέπει να πάω στον πάστορα Vogt.

Κάτι με πίεζε και δεν μου έδινε ησυχία, αν έπρεπε να πάω στον πάτερ Βογκτ.

Τότε γονάτισα μπροστά στον Εσταυρωμένο, προσευχήθηκα στα πέντε πληγώματα του Ιησού και Τον

ρώτησα πότε πρέπει να πάω στον πάτερ Βογκτ. Σωτήρας: «Πήγαινε μετά τη Θεία Λειτουργία.»

Ρώτησα ακόμα αν ο ιερέας θα είχε χρόνο για μένα.

Σωτήρας: «Ναι.»

Είπα: «Αν είναι θέλημα του Θεού, τότε θα πάω να τον δω.»

Μετά την Αγία Λειτουργία, ζήτησα από μερικούς ανθρώπους της ομάδας προσευχής, που ήταν ακόμα στην εκκλησία, να προσευχηθούν για μένα, επειδή έπρεπε να πάω στον πάτερ Βογκτ. Συνάντησα τον πάτερ στην πόρτα του πρεσβυτερίου και τον ρώτησα αν μπορούσα να του μιλήσω.

Είπε: «Αμέσως», αλλά δεν ήταν τόσο φιλικός όσο συνήθως, και πρόσθεσε: «Μόνο για λίγα λεπτά».

Όταν βρεθήκαμε στο γραφείο του, προσπάθησα να του τα πω όλα εν συντομία. Όταν του είπα ότι είχε πληγώσει τον Σωτήρα, όταν ευχαρίστησε τους λαϊκούς που μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία, είπε ότι δεν με πίστευε. Συνέχισα λέγοντας στον κ. πάστορα Vogt ότι ο Σωτήρας μου είχε ήδη πει ότι η διανομή της Ιερής Κοινωνίας είναι καθήκον του ιερέα. Στη συνέχεια, του είπα επίσης ότι ο Σωτήρας επιθυμεί να προσεύχεται το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς πριν από την Ιερά Λειτουργία.

Τότε ανησύχησε και είπε ότι ο Σωτήρας θα έπρεπε να του δώσει ιερείς, καθώς είχε αρκετή δουλειά με τους ακολούθους.

Στη συνέχεια, ο πάστορας Φογκτ πρόσθεσε ότι το Ροζάριο προσεύχεται ήδη πριν από την Ιερά Λειτουργία. Τότε του είπα ότι ίσως περισσότεροι άνθρωποι θα προσεύχονταν μαζί, αν προσεύχονταν και ο ίδιος.

Ζήτησα την ευλογία του και μετά πήγα σπίτι. Ήμουν μαζί του περίπου 30 λεπτά.

Όταν έφτασα στο σπίτι, προσευχήθηκα αμέσως στον Σωτήρα και Τον ρώτησα αν είχα πει κάτι λάθος στον ιερέα, λόγω της θλίψης του για τους βοηθούς της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Το είπες σωστά, κόρη μου, αυτός γνωρίζει τον πόνο Μου.» Είπα στον

Σωτήρα ότι ο εφημέριος δεν θα με πίστευε.

Σωτήρας: «Άφησέ το σε Μένα.»

Τότε είπα ακόμα στον Σωτήρα ότι δεν ήθελε να προσευχηθεί το Ροζάριο πριν από την Ιερή Λειτουργία.

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει ακόμα η ώρα που θα προσευχηθεί.»

10.01.92 — Παρασκευή

10.15 π.μ. στο ιατρείο: Είχα προσευχηθεί πολύ και είπα στον Σωτήρα ότι ο πάστορας Vogt θα ήθελε να έχει ιερείς.

Σωτήρας: «Αν είχε περισσότερους ιερείς, θα συνέχιζε να μοιράζει την Κοινωνία στο χέρι;»

Ελέγξα ξανά αν το είχα γράψει σωστά. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το έγραψες σωστά.»

14.15: Είπα στον Σωτήρα ότι, αν είναι θέλημα του Θεού, ο ιερέας να κάνει όλα αυτά, δηλαδή να προσεύχεται το Ροζάριο πριν από την Αγία Λειτουργία, να μην δίνει πλέον κοινωνία στο χέρι, αλλά μόνο γονατιστή κοινωνία στο στόμα και, με αυτόν τον τρόπο, να μεταστρέψει πολλές ψυχές, τότε θα ήμουν έτοιμη να υποφέρω τα ανοιχτά σημάδια των πληγών, αν παρέμενα πιστή στον Σωτήρα, αν δεν αποστρεφόμενοι ποτέ από αυτόν και αν μπορούσα να αντέξω αυτό το μαρτύριο μέχρι το τέλος, και αν αυτό είναι το θέλημα του Θεού.

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ για αυτή την προσφορά. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Ξαναέλεγα αν το είχα γράψει σωστά.

Σωτήρας: «Ναι, το έγραψες σωστά.»

Υ.Γ.: Γνωρίζω ότι τα ανοιχτά σημάδια των πληγών προκαλούν φρικτούς πόνους. Αλλά είμαι έτοιμος να υποφέρω μαζί με τον Σωτήρα, αν αυτό είναι το θέλημα του Θεού και αν με αυτόν τον τρόπο μπορώ να σώσω ψυχές μαζί με τον Σωτήρα. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.

11.01.92 - Σάββατο

Πήγα στην πρωινή λειτουργία στο Waghäusel. Κατά τη διάρκεια της Μεταμόρφωσης είδα τον πάτερ Βενέδικτο να στέκεται στο σκοτάδι. Γύρω του επικρατούσε ημίφως. Το είδα αυτό με κλειστά μάτια και ρώτησα τον Σωτήρα τι σήμαινε αυτό.

Σωτήρας: «Βλέπεις τον Ιησού που υποφέρει». Στη συνέχεια, προσευχήθηκα πολύ για τον πάτερ.

Στις 11:00 προσευχήθηκα μαζί με την ανιψιά μου, την Τζακελίνα, ώστε το κίνημα της Νέας Εποχής να μην εξαπλωθεί και να μην μπορέσει να προκαλέσει κακό.

Στις 17.00 πήγα για εξομολόγηση στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Το βράδυ, γύρω στις 20.00, ήρθαν πολλοί άνθρωποι και προσευχηθήκαμε ξανά, ώστε το κίνημα της Νέας Εποχής να μην προκαλέσει κακό, καθώς και ενάντια στη λειτουργία του Σατανά. Προσευχηθήκαμε περίπου μέχρι τις 23.00. Μίλησα για όσα μου λέει ο Σωτήρας και ενδυνάμωσα τους πιστούς.

12.01.92 — Κυριακή

Ακόμη και πριν από την Ιερή Λειτουργία είχα προσευχηθεί δύο Ροζάρια και τη Λιτανεία του Ιησού. Περίπου στις

11:40 ο πάτερ Βογκτ βρέθηκε στο σπίτι της πεθεράς μου και την συγχαίρεσε για τα 80η επέτειο των γενεθλίων της. Έφυγε γρήγορα και, μόλις έφυγε, έκλαψα, γιατί προσευχόμενοι ήδη οκτώ χρόνια γι' αυτόν και δεν είχε ανέβει ούτε για ένα λεπτό.

Αυτό με πόνεσε πολύ, και τότε αγκάλιασα τον μεγάλο σταυρό στο υπνοδωμάτιό μου και έκλαψα. Ξαφνικά σταμάτησα να κλαίω, σαν να μου είχαν πάρει τα δάκρυα, και τότε άκουσα τον Σωτήρα να λέει: «Μην κλαις, ο πάστορας Βογκτ έχει αμφιβολίες και δέος. Προσευχήσου γι' αυτόν, θα γίνει καλύτερα.»

Μετά χαρήκα και πήγα στην εκκλησία στις 13:00, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον πάστορα Βογκτ και έμεινα για την προσευχή.

Στις 17.00 η Μάργκα Φ. ήρθε μαζί με τον άντρα της. Αργότερα ήρθε και ο Έριχ. Μαζί με τον άντρα μου προσευχηθήκαμε το Ροζάριο των Πόνων.

Στις 19.00 ήμουν στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ στην Αγία Λειτουργία και κοινωνήθηκα πνευματικά. Ρώτησα τον Σωτήρα αν μπορούσα να υπολογίζω σε μια δωρεά για τον χώρο προσευχής μας.

Σωτήρας: «Ο κύριος Μύλερ θα σε βοηθήσει λίγο.»

Στη συνέχεια, ο Σωτήρας είπε κατά τη διάρκεια της εσωτερικής μας συνομιλίας:

«Σ' αγαπώ πολύ.»

Γύρισα στο σπίτι ευτυχισμένη, αλλά σύντομα ο Πονηρός πλησίασε τον άντρα μου.

Ήταν και πάλι δαιμονισμένος. Προσευχήθηκα αμέσως τη Λιτανεία του Πολύτιμου Αίματος, τη Λιτανεία της Καρδιάς του Ιησού, τη Λαυρετανική Λιτανεία και άλλες προσευχές. Μετά επανήλθε η ηρεμία.

13.01.92 - Δευτέρα

Όπως κάθε πρωί, ο σύζυγός μου και εγώ προσευχηθήκαμε κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς τη Χαϊδελβέργη μια σειρά από το Ροζάριο, το «Άγγελος του Κυρίου», το «Μαγνιφικάτ», το «Σαλβέ Ρεγκίνα», δύο προσευχές προς το Άγιο Πνεύμα, τη Λιτανεία προς την Παναγία, την Προσευχή της Φάτιμα, την Προσευχή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, την Προσευχή του Φύλακα Αγγέλου, την Προσευχή της Καρδιάς του Ιησού, το «Sanktus», το «Gloria» και το «Cor Jesu Sacratissimum». Έπειτα άφησα τον άντρα μου στο Bauhaus και συνέχισα να προσεύχομαι. Στο χώρο εργασίας μου συνεχίζω να προσεύχομαι μέχρι να έρθουν οι ασθενείς. Περίπου στις 10.00 π.μ. πηγαίνω στο γραφείο των γιατρών για να καταγράψω τους ασθενείς σε ένα βιβλίο. Ενώ οι άλλοι κάνουν διάλειμμα για τσιγάρο, εγώ συνεχίζω να προσεύχομαι στο γραφείο των γιατρών, ραντίζω αγιασμό για τις φτωχές ψυχές και ευλογώ τους ασθενείς, τους γιατρούς, τις νοσοκόμες και το λοιπό προσωπικό με τον Σταυρό του Βενέδικτου.

Στη συνέχεια, επικοινωνώ πνευματικά με τον Σωτήρα.

Σήμερα βρισκόμουν στο δωμάτιο των γιατρών περίπου στις 10.10. Έλεγα για άλλη μια φορά αν ο Σωτήρας μου επιβεβαίωνε ξανά αυτό που μου είχε πει στις 10.01.92, επειδή ο πάστορας Vogt ήθελε τελικά περισσότερους ιερείς. Ρώτησα τον Σωτήρα αν το είχα καταγράψει σωστά.

Σωτήρας: «Μ' ακούς, κόρη μου;» Εγώ:

«Ναι, Κύριε.»

Σωτήρας: «Αν είχε περισσότερους ιερείς, θα συνέχιζε να χορηγεί την Κοινωνία στο χέρι;»

Αυτά ήταν τα ίδια λόγια με αυτά που είχε πει τρεις μέρες πριν.

Σωτήρας: «Μπορείς να του το πεις. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι, θα είμαι μαζί σου.» Ρώτησα τον Σωτήρα τι θα γινόταν αν με αφορίσουν γι' αυτό.

Σωτήρας: «Με αγαπάς;» Εγώ:

«Ναι.»

Σωτήρας: «Μείνε πιστός σε Μένα.»

Ρώτησα ξανά: «Αυτό σημαίνει ότι θα με αφορίσουν.» Σωτήρας: «Θα αφοριστείς.»

Ρώτησα ξανά, γιατί πίστευα ότι στις μέρες μας κανείς δεν αφορίζεται πια.

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα αφοριστείς.» Εγώ: «Αυτό θα είναι μεγάλος πόνος.»

Σωτήρας: «Αλλά δεν θα είσαι αφορισμένη από Μένα. Εγώ θα είμαι μαζί σου.» Ρώτησα τον Σωτήρα αν ο λόγος για τον αφορισμό είναι οι λαϊκοί και η κοινωνία με το χέρι.

Σωτήρας: «Ναι, εξαιτίας των λαϊκών και της κοινωνίας με τα χέρια, αυτός θα είναι ο λόγος, το μάντεψες σωστά.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν το έγραψα σωστά και αν πρέπει να πάω στον πάτερ Βογκτ.

Σωτήρας: «Το έγραψες σωστά. Κάνε ό,τι σου λέω. Πήγαινε σ' αυτόν.»

Πριν από τη σημερινή μου συνομιλία με τον Σωτήρα, του είπα ότι θα πιστέψω ό,τι μου πει. Τον παρακάλεσα: «Θα πιστέψω ό,τι μου πεις, αλλά πρώτα διώξε την αμφιβολία μου, καθάρισε την ψυχή μου, πάρε την ανθρώπινη φύση μου και ντύσε με με τη θεϊκή σου φύση.»

Ο Σωτήρας μου είπε: «Θέλω τα υπάρχοντά σου.»

Δεν κατάλαβα όμως ακριβώς αυτά τα λόγια και είπα: «Μα σου έχω δώσει τα πάντα. Δεν έχω τίποτα, όλα σου ανήκουν, γιατί κι εγώ είμαι ένα τίποτα.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν οι άνθρωποι θα ερχόντουσαν σε μένα για να προσευχηθούν, αν ήμουν αφορισμένος.

Σωτήρας: «Ναι, μάλιστα πολλοί.»

Είπα στον Σωτήρα: «Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου, για όσα μου είπες. Λέω κι εγώ ΝΑΙ, αν με αυτόν τον τρόπο μπορούν να σωθούν ψυχές, και αν θα είμαι πάντα μαζί Σου.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν Του άρεσε το πώς το είχα γράψει. Σωτήρας: «Το ξέρεις, κόρη μου.»

Μετά ρώτησα αν μπορούσα να το πω στην ομάδα προσευχής, και στον πάτερ Ντόχαρτ για την αφορισμό. Σωτήρας: «Μπορείς να πεις τα πάντα. Εγώ είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου. Ό,τι σου εμπνέω είναι αλήθεια. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

12:10 μ.μ. Στο παρεκκλήσι της κλινικής: Κατά τη διάρκεια του Άγγελου, ενώ ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα, ρώτησα: «Κύριε, πώς πρέπει να καταλάβω το ότι θέλεις τα υπάρχοντά μου;»

Ο Σωτήρας είπε: «Πρέπει πάντα να ρωτάω πριν από ένα νέο έργο. Περιουσία — τα πάντα.

Η ψυχή σου, το σώμα σου.»

Εξέτασα την ψυχή μου, σε ποια κατάσταση βρίσκεται, και ένιωσα μια ιδιαίτερη ηρεμία, αγάπη, ειρήνη στην καρδιά μου, σαν να μην υπήρχε κανένα ελάττωμα στην καρδιά μου.

Σκέφτηκα ότι τώρα θα μπορούσα να πετάξω.

Το βράδυ, στην εκκλησία, κατά τη διάρκεια της Ιερής Κοινωνίας, ρώτησα τον Σωτήρα αν μπορούσα να πω στην ομάδα προσευχής αυτό που μου είχε πει σήμερα.

Σωτήρας: «Μπορείς, το περιμένω με χαρά ήδη.»

Το βράδυ στην ομάδα προσευχής: Πρώτα προσευχηθήκαμε, τραγουδήσαμε και μετά διηγήθηκα αυτό που μου είχε πει ο Σωτήρας.

Παρόλο που είχα ήδη μιλήσει με τον κ. Μύλερ από το Βύρτσμπουργκ για μια ώρα περίπου αργά το απόγευμα (ο κ. Μύλερ τα ηχογραφούσε όλα), το βράδυ στην ομάδα προσευχής μίλησα επίσης για τις συνομιλίες μου με τον Σωτήρα.

14.01.92 - Τρίτη

10:10 π.μ. στο ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στον Πάπα, αφού επρόκειτο για σημαντικά θέματα που θα με αφορούσαν, και αν έπρεπε να γράψω στον Άγιο Πατέρα ή αν θα ήταν καλύτερο να πάω προσωπικά σ' αυτόν.

Ο Σωτήρας είπε: «Πήγαινε σ' αυτόν, κόρη μου. Θα είναι καλό αν πας σ' αυτόν. Θα σε συνοδεύσω.»

Εγώ: «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς με το “θα σε

συνοδεύσω”». Σωτήρας: «Θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ συνέχισα: «Σωτήρα, θα είναι δύσκολο να του μιλήσω.» Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτός θα σου μιλήσει.»

Εγώ είπα: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Θα προετοιμαστώ να πάω σ' αυτόν με πολλές προσευχές.»

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου. Πήγαινε εν ειρήνη.»

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι μετά τον Άγγελο: Ρώτησα αν έπρεπε να πάω στον πνευματικό μου καθοδηγητή, τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ.

Σωτήρας: «Όχι ακόμα. Ό,τι κάνεις είναι σωστό, συνέχισε έτσι. Μην πας ακόμα στον πάστορα Vogt, πρώτα προσευχήσου γι' αυτόν.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ: ο πάστορας Βογκτ μου έσπρωξε την Ιερά Οσία κατά την Ιερή Κοινωνία με τέτοια δύναμη στα χείλη και στα δόντια μου, που νόμιζα ότι θα σπάσουν. Αυτό δεν είχε ξανασυμβεί με τον πάστορα Βογκτ.

Πόνεσα και έκλαψα, γιατί εκείνη την ημέρα είχα προσευχηθεί πολύ γι' αυτόν.

15.01.92 - Τετάρτη

10:10 π.μ., ιατρείο: Ρώτησα ξανά τον Σωτήρα για τον πάστορα Βογκτ, επειδή χθες δεν μου είχε δώσει την Ιερά Κοινωνία με τον κατάλληλο τρόπο.

Σωτήρας: «Το ακάθαρμο πνεύμα δεν του έδωσε χρόνο, τον πίεσε να δώσει γρήγορα την Ιερά Κοινωνία.»

Επειδή προσεύχομαι και για την κυρία Βέννεμπουχ, τη βοηθό της Κοινωνίας, ρώτησα τον Σωτήρα αν η κυρία Βέννεμπουχ δεν αισθάνεται ότι δεν είναι σωστό αυτό το τρόπο διανομής της Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, όλοι το ξέρουν ότι δεν είναι σωστό.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, αν ξέρω ότι η διανομή της Ιερής Κοινωνίας δεν είναι σωστή, τότε δεν θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, φοβούνται τον Σατανά.»

Δεν το κατάλαβα πολύ καλά και ήθελα ο Σωτήρας να μου το εξηγήσει λίγο πιο ξεκάθαρα.

Σωτήρας: «Αν είχαν ευλάβεια προς τον Θεό, δεν θα μοίλαζαν την Ιερά Κοινωνία.»

Ρώτησα τον Σωτήρα τι σημαίνει όταν ένας ιερέας αναγκάζει τους πιστούς να λάβουν την Θεία Κοινωνία με το χέρι.

Σωτήρας: «Δεν πράττει τα έργα του Θεού.»

Τότε ρώτησα, αν ένας ιερέας αναγκάζει τους πιστούς να σηκωθούν, ενώ αυτοί έχουν ήδη γονατίσει.

Σωτήρας: «Ακούει τις εντολές του Διαβόλου και προσπαθεί να τους αναγκάσει να σηκωθούν.»

14:30 Αίθουσα ακτινογραφιών: Προσευχήθηκα και επικοινωνούσα πνευματικά. Ρώτησα τι σημαίνει όταν λαμβάνω την Ιερή Κοινωνία από λαϊκό.

Σωτήρας: «Αν την πάρεις, κάνεις χάρη στον Διάβολο.»

Και αν μείνω καθισμένος και δεν κοινωνήσω, επειδή ο λαϊκός μοιράζει την Ιερά Κοινωνία από την πλευρά όπου κάθομαι;

Σωτήρας: «Τότε είσαι δειλός και κάνεις χάρη στον Διάβολο.»

Συνέχισα λέγοντας: «Τότε μπορώ να πάω για την Ιερά Κοινωνία, και όταν ο λαϊκός έρθει προς εμένα, μπορώ να υποκλιθώ μπροστά στον Σωτήρα, να μην λάβω όμως την Ιερά Κοινωνία, αλλά να κοινωνήσω πνευματικά και να επιστρέψω στη θέση μου.»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό μπορείς να το κάνεις.»

Είπα τότε επίσης ότι οι επίσκοποι είχαν εγκρίνει τη διανομή της Θείας Κοινωνίας από λαϊκούς. Σωτήρας: «Αυτοί φέρουν τη μεγαλύτερη ευθύνη.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν, όταν το λέμε αυτό στους πιστούς, θα είμαστε μόνοι. Σωτήρας: «Μόνος μπροστά στους ανθρώπους, αλλά δεν είσαι μόνος. Κόρη μου, είμαι μαζί σου.» Το απόγευμα αμάρτησα. Το μετάνιωσα. Το βράδυ πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Πριν από την Ιερά Λειτουργία προσευχήθηκα τις έξι στάσεις του Σταυρού.

Αν και είχα εξομολογηθεί μόλις πριν από τέσσερις ημέρες, ένιωσα την ανάγκη να εξομολογηθώ ξανά. Μετά την εξομολόγηση, ευχαρίστησα τον Θεό, ήμουν ευτυχισμένη και είπα ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να είναι καθαρή η ψυχή. Στη συνέχεια, πρόσφερα την Ιερά Κοινωνία για τον Άγιο Πατέρα, ο οποίος υποφέρει τόσο πολύ.

16.01.92 - Πέμπτη

10:10 π.μ. – Ιατρείο: Εδώ και μερικές ημέρες προσευχόμεναι ειδικά για τον πάτερ Βογκτ, όπως μου είχε συστήσει ο Σωτήρας.

Κατά τη διάρκεια της προσευχής και της ένωσης με τον Σωτήρα, ρώτησα πότε θα έπρεπε να πάω στον πάτερ Βογκτ.

Σωτήρας: «Άκου, κόρη μου, πήγαινε σ' αυτόν ακόμα σήμερα. Θα σε δεχτεί.» Ρώτησα: «Κύριε, αλλά τι να του πω;»

Σωτήρας: «Πάντα ανησυχείς για το τι θα πεις. Εγώ θα μιλήσω για σένα.»

Ρώτησα αν πρέπει να πάρω μαζί μου το ημερολόγιο.

Σωτήρας: «Μπορείς να το πάρεις μαζί σου.»

Μετά ακολούθησε σιωπή. Δεν άκουγα τον Σωτήρα για λίγο.

Τότε ο Σωτήρας είπε: «Πρέπει πάντα να διατηρείς τη σιωπή, ο Πονηρός παραμονεύει, γιατί θέλει κι αυτός να παρέμβει και να σου μιλήσει.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτά τα λόγια που μου είπες. Πρέπει απλώς να τα φυλάξω, σαν ένα μαργαριτάρι που είναι τόσο όμορφο και το προσέχεις, για να μην τη χάσει κανείς.»

Σωτήρας: «Ωραία το είπες.»

Ρώτησα τον Σωτήρα: «Κύριε, υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο σημάδι όταν παρεμβαίνει το ακάθαρτο πνεύμα;»

Σωτήρας: «Φέρνει αμέσως την αμφιβολία.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, νιώθω τώρα τόση όμορφη ηρεμία, ειρήνη και ζεστασιά. Δεν έχω καμία αμφιβολία.»

Σωτήρας: «Και σε αυτή την κατάσταση βρίσκομαι πάντα μαζί σου, κόρη μου.» «Πιστεύω ότι η ψυχή μου πρέπει να είναι τώρα όμορφη και αγνή.»

Με κάλεσαν στο δωμάτιο των ακτινογραφιών. Ο κύριος Pfleiderer, ένας μηχανικός της εταιρείας Müller, ήθελε να μου μιλήσει για τα μηχανήματα. Δεν μίλησα πολύ για την ακτινογραφική συσκευή, αλλά μίλησα πολύ για τον Θεό. Διότι ο κύριος Pfleiderer είναι μεγάλος σκεπτικιστής και κατακρίνει φοβερά τον Πάπα. Ο Σωτήρας μου έδωσε τις σωστές λέξεις και εκείνος έφυγε ικανοποιημένος.

12.00 μετά τον Άγγελο: Μετά την προσευχή, ρώτησα τον Σωτήρα για περαιτέρω χαρακτηριστικά ώστε να αναγνωρίσω το ακάθαρτο πνεύμα. Του είπα επίσης ότι φοβόμουν να πάω στον πάστορα Vogt.

Σωτήρας: «Βλέπεις, κόρη μου, τον φόβο; Εσύ όμως δεν φοβάσαι.» Εγώ είπα:

«Πράγματι, όχι.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι. Το ακάθαρτο πνεύμα ψιθυρίζει φόβο.»

Επανέλαβα: «Άρα, το δεύτερο χαρακτηριστικό μετά την αμφιβολία είναι ο φόβος;» Σωτήρας:

«Ναι, και μετά η ανησυχία.»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι σε αυτή την κατάσταση μερικές φορές δεν μπορούν να

συγκρατηθούν.» Εγώ: «Τότε δεν μπορεί κανείς να απευθυνθεί σε αυτούς τους ανθρώπους όταν βρίσκονται σε αυτή την κατάσταση.» Σωτήρας: «Όχι πολύ – όλα με ταπεινότητα.»

Το απόγευμα τηλεφώνησα στον πάστορα Vogt και τον ρώτησα αν είχε χρόνο για να του μιλήσω. Αρχικά είπε όχι. Όταν όμως του είπα ότι ήθελα να του μιλήσω μόνο για λίγο, για να του πω τι μου είχε πει ο Σωτήρας για εκείνον.

Τότε μου είπε ότι μπορούσα να πάω στις 17.30.

Στο δρόμο για το σπίτι προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων για τον π. Βογκτ, και όταν έφτασα στο σπίτι, έκανα τον εξορκισμό, προσευχές προς την Παναγία και τα σταθμούς 7, 8, 9, 10 και 11 του Δρόμου του Σταυρού.

Προσευχήθηκα ακόμη και μέσα μου για τον π. Βογκτ. Στη συνέχεια, πήγα στην εκκλησία και μπροστά από τη φάτνη προσευχήθηκα και πάλι για τον π. Βογκτ.

Ακριβώς στις 17.30 βρίσκονται στον π. Vogt.

Με υποδέχτηκε φιλικά. Ένιωσα μέσα μου ειρήνη και αγάπη για τον π. Vogt.

Ήξερα ότι δεν ήμουν μόνη, γιατί ο Σωτήρας μου είχε πει ότι θα ήταν μαζί μου, και αυτό το πιστεύω.

Όταν μίλησα στον ιερέα για όλα αυτά, μου είπε ότι έλεγα μόνο ό,τι μου άρεσε. Δηλαδή, ο Θεός μιλάει μέσα από εμένα ό,τι μου αρέσει.

Ιερέας: «Και σας λέω, τώρα θα εκραγείτε. Έχετε ψυχολογικές και θεολογικές γνώσεις και το επινοήσατε μόνοι σας, όπως σας αρέσει.»

Είπα: «Μα δεν ξέρω από θεολογία.» Ιερέας: «Ναι, ναι.»

Σκέφτηκα ότι δεν είχα παρακολουθήσει ούτε μία φορά μαθήματα καθολικής θρησκευτικής εκπαίδευσης.

Ρώτησα τον αιδεσιμότατο: «Τι από όσα σας έχω πει μέχρι τώρα είναι λάθος ή ανακριβές;»

Δεν απάντησε.

Ανέφερα ότι στις 12/12 είχε έρθει στο σπίτι μας κατά την επίσκεψη της πεθεράς μου και του είπα ότι έκλαψα πικρά, επειδή δεν είχε ανέβει ούτε για ένα λεπτό στον πάνω όροφο, όπου μένω. Του είπα ότι αγκάλιασα τον Σταυρό του Ιησού με όλη μου την καρδιά και έκλαιγα, και ότι είχα ρωτήσει τον Σωτήρα γιατί ο ιερέας δεν είχε έρθει να με δει, αφού προσευχόμουν τόσο πολύ γι' αυτόν. Ξαφνικά σταμάτησα να κλαίω και ο Σωτήρας μου είπε: «Μην κλαις, κόρη μου, έχει αμφιβολίες και δέος. Προσευχήσου γι' αυτόν.»

Ακόμη και για αυτό το περιστατικό, που διηγήθηκα στον εφημέριο, εκείνος παρέμεινε σιωπηλός. Αργότερα είπε: «Δεν μπορεί να τα έχει επινοήσει όλα, π.χ. τον πόλεμο.» Του είπα ότι σίγουρα δεν θα ακολουθούσε τον Σταυρό Δρόμο που ο Ιησούς επιθυμεί από μένα, και ότι το είχα ήδη υπαινιχθεί στην ομάδα προσευχής. Συνέχισα λέγοντάς του ότι, αφού δεν είχε χρόνο για μένα, δεν χρειαζόταν να του το πω τώρα, ίσως κάποια άλλη φορά, όπως είναι το θέλημα του Θεού. Ζήτησα ακόμα μια ευλογία. Γονάτισα στο πάτωμα. Με ευλόγησε. Πέρασα περίπου 25 λεπτά μαζί του, αν και ήθελα να του μιλήσω μόνο για περίπου 2 λεπτά. Στη συνέχεια, πήγα στην εκκλησία. Προσέφερα την Ιερά Κοινωνία για τον Αγ. Πάστορα και προσευχήθηκα γι' αυτόν το Ροζάριο της Χαράς. Στην αρχή της Θείας Λειτουργίας άκουσα μια φωνή: «Τον πιστεύεις;» Σκέφτηκα τον ιερέα και απάντησα αμέσως: «Όχι.» Κατά την ένωση με τον Σωτήρα, ρώτησα: «Σωτήρα, πες μου αν ο ιερέας έχει δίκιο, μπορεί να έχω κάνει λάθος». Σωτήρας: «Έχεις ήδη απαντήσει ότι δεν τον πιστεύεις.» Εγώ: «Μα, Σωτήρα, αυτό δεν μου αρκεί.» Ο Σωτήρας μίλησε τώρα λίγο πιο έντονα, ενώ συνήθως μιλάει με πραότητα: «Είπες τα πάντα σωστά, κόρη μου.» «Μα ο πάστορας μου είπε ότι τα είπα όλα αυτά από μόνη μου», είπα στον Σωτήρα. Σωτήρας: «Κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα από μόνος του.» Ένωθα ειρήνη μέσα μου, αλλά και εσωτερικό πόνο, γιατί αισθανόμουν ότι ο Σωτήρας είχε προσβληθεί βαθιά από τον πάστορα Βογκτ. Συνέχισα να προσεύχομαι στο σπίτι για τον πάστορα Βογκτ. Είχαν περάσει ακριβώς επτά ημέρες από την τελευταία φορά που είχα μιλήσει με τον πάστορα Βογκτ.

17.01.92 - Παρασκευή

Τα γενέθλιά μου — Ωστόσο, έπρεπε να δουλέψω: Ένας ασθενής, ένας στρατιώτης του NATO, ο Μάρτιν Βόλφγκανγκ Σπ., ήρθε για ακτινογραφία. Τον ρώτησα τι γνώμη είχε για τις σχέσεις Γερμανίας-Ρωσίας. Είπε ότι έχουν τα δικά τους προβλήματα. Τότε τον ρώτησα τι γνώμη είχε για την πείνα στη Ρωσία. Ήταν πολύ ανήσυχος και ένιωσα το ακάθατο πνεύμα που τον περιέβαλε, αλλά δεν το έδειξα. Τότε του έδειξα το ημερολόγιό μου, στο οποίο γράφει: «Προσευχήσου, προσευχήσου, κόρη μου, έρχεται πόλεμος από τη Ρωσία» Τότε έγινε ακόμα πιο ανήσυχος και ρώτησε με μεγάλη ένταση, σαν στρατηγός, ποιος το είχε πει αυτό. Είπα: «Ο Ιησούς». Με τον ίδιο τόνο συνέχισε: «Δεν υπάρχει Ιησούς. Είμαι άθεος». Μετά με ρώτησε αν μπορούσα να αποδείξω ότι υπάρχει Θεός. Του απάντησα: «Ζείτε, όμως». Εκείνος είπε: «Ποιος λέει ότι ζω;», διατηρώντας όμως τον αυστηρό τόνο. Του είπα: «Ξέρετε κάτι; Σας το είπα, ώστε να μην μπορείτε να πείτε ενώπιον της κρίσης του Θεού ότι δεν γνωρίζατε τίποτα». Αυτός: «Ποιος λέει ότι υπάρχει κρίση του Θεού; Δεν υπάρχει Θεός! Ποιος σας το είπε αυτό;» Τον ρώτησα: «Και αν ο Θεός σας καλέσει την επόμενη ώρα;» Τότε σταμάτησα να του μιλάω και του ζήτησα να περιμένει έξω για την ακτινογραφία του, γιατί είδα ότι δεν είχε νόημα να του μιλάω. Εσωτερικά ένιωθα σαν να βρισκόταν δίπλα του ολόκληρος στρατός από διαβόλους. Όταν έφυγε, ράντισα τα πάντα με αγιασμό. Περίπου μιάμιση ώρα αργότερα, στο ιατρείο, γύρω στις 10.10: Προσευχήθηκα και ευχήθηκα ως δώρο γενεθλίων να μεταστραφεί αυτός ο ασθενής, ο στρατιώτης του NATO. Επειδή ένιωθα ότι σε αυτόν τον άνθρωπο βρισκόταν ο δαίμονας, ρώτησα τον Σωτήρα ποιος ήταν αυτός. Σωτήρας: «Κόρη Μου, σκέψου: όποιος αρνείται τον Θεό, αυτός είναι ο δαίμονας του Λούσιφερ. Αυτή η ψυχή είναι νεκρή. Δεν μπορώ να εκπληρώσω αυτή την ευχή σου.» Τότε είπα ότι έχω μια δεύτερη ευχή:

«Εύχομαι να σου είμαι πάντα πιστή, να παραμένω σταθερή, να σε αγαπώ όλο και περισσότερο και να εκπληρώνω τις επιθυμίες σου και να σου λέω «ΝΑΙ» μέχρι την τελευταία μου ανάσα, και να είσαι πάντα μαζί μου.»

Σωτήρας: «Το επιβεβαιώνω.»

Επειδή δεν το κατάλαβα, ο Σωτήρας συνέχισε:

«Θα εκπληρώσω αυτή την επιθυμία σου.»

Είπα: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Αυτό ήταν το ωραιότερο δώρο που έχω λάβει ποτέ.»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου. Πίστεψέ το.» Εγώ: «Σ'

ευχαριστώ για αυτό το μπουκέτο με κόκκινα

τριαντάφυλλα.

Το βράδυ, στην εκκλησία, ντυμένη στα κόκκινα: Η αδελφή, μια μοναχή, μοίραζε την Ιερά Κοινωνία. Πριν από αυτό, είχα προσευχηθεί να μην λάβω την Ιερά Κοινωνία από κάποιον λαϊκό. Όταν ήρθε η σειρά μου, η αδελφή πέρασε δίπλα μου. Ένωσα σαν να μου σχιζόταν η ψυχή. Η καρδιά μου βυθίστηκε σε μεγάλη ανησυχία. Τότε ήρθε ο ιερέας και έλαβα από αυτόν την Ιερά Κοινωνία.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Κοινωνίας, καθώς ενωνόμουν με τον Σωτήρα, τον ρώτησα τι ήταν αυτό που ένωσα, όταν με κυρίευσε αυτή η έντονη ανησυχία.

Σωτήρας: «Ήταν ο Σατανάς, ήθελε να καταστρέψει την ψυχή σου, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου.»

Όταν γύρισα σπίτι, είχα απροσδόκητη επίσκεψη και χάρηκα πολύ. Μου έδωσαν ακόμα ένα μεγάλο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα, που μου θύμισαν τον Σωτήρα και τη συζήτηση του πρωινού.

18.01.92 - Σάββατο

Πρωινή λειτουργία στο Βάγκχαουζελ: Είδα τον πάτερ Αιμιλιανό και έναν ακόμη ιερέα να στέκονται στο σκοτάδι. Είχε μια διαταραχή κατά τη Μετάσταση. Μετά τη Μεταμόρφωση, το φως επανήλθε και είδα μόνο έναν ιερέα. Τότε άνοιξα τα μάτια μου και είδα ότι ο πατέρας Αιμιλιανός δεν είχε μαλλιά. Έκλεισα ξανά τα μάτια μου και είδα τον Ιησού αντί για τον πατέρα Αιμιλιανό, αλλά μέσα σε ένα ορισμένο σκοτάδι, παρόλα αυτά μπορούσε κανείς να διακρίνει ότι ήταν ο Ιησούς. Ο Ιησούς είχε μαλλιά μέχρι τους ώμους.

Στο σπίτι ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν αλήθεια αυτό που είχα δει, αφού είχα εξετάσει ξανά την κατάσταση.

Σωτήρας: «Ναι, είδες τον πάσχοντα Ιησού.»

19.01.92 – Κυριακή

Ηλ. Λειτουργία με κόκκινα άμφια

Ροζάριο και προσευχή στο Ροτ.

Ο σύζυγός μου δεν με πίστεψε ότι θα με αφορίσουν. Είπε ότι κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει πια στις μέρες μας.

Είπε ότι σήμερα θα με έθεταν σε διαθεσιμότητα.

Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Ο πόνος παραμένει ο ίδιος, είτε πρόκειται για αναστολή είτε για αφορισμό.»

Προσευχήθηκα πέντε Ροζάρια για τους ιερείς και τους πατέρες.

Είχα μια ταλαιπωρία και γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Υπήρχαν πολλά ακάθαρτα πνεύματα εκεί.»

Εγώ: «Τότε πρέπει να φοβάμαι.»

Σωτήρας: «Σου αφαίρεσα τον φόβο.»

20.01.92 — Δευτέρα

Κλινική — Γραφείο γιατρών: Ο αδελφός Αλδός μου είχε πει να μην διαδίδω τόσο πολύ αυτά που βιώνω με τον Σωτήρα. Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα.

Εκείνος είπε: «Πες ό,τι σου εμπνέω. — Η εποχή το απαιτεί.» Συνέχισε

λέγοντας: «Δεν πρέπει να ακούμε ανθρώπους που φοβούνται.»

Ρώτησα για τον πάστορα Ντόχαρτ.

Σωτήρας: «Μπορείς να του το πεις και σ' αυτόν. Δεν θα σου συμβεί τίποτα διαφορετικό από ό,τι συνέβη με τον πάστορα Βογκτ.» Ανησυχούσα μήπως οι ιερείς δεν θα έκαναν τίποτα, αν τους μετέφερα κάτι.

Ο Σωτήρας: «Το αν οι ιερείς θα κάνουν κάτι ή όχι, αφού τους έχεις μιλήσει, άφησέ το σε μένα. Αλλιώς δεν θα εκπληρώσεις ούτε το ένα τρίτο από ό,τι σου εμπνέω.»

Είπα: «Δώσε στο Βάγκχαουζελ τα στασίδια της Θείας Κοινωνίας».

Ο Σωτήρας: «Αν τους χαρίσω τα στασίδια της Θείας Κοινωνίας, οι πιστοί θα ξαναρχίσουν να λαμβάνουν την Κοινωνία στο χέρι.»

Το βράδυ, ομάδα προσευχής: Ήταν πολύς κόσμος εκεί. Έγινε εξομολόγηση και λατρεύτηκε ο Σωτήρας.

Μετά την ομάδα προσευχής, ο σύζυγός μου με εκνεύρισε πολύ. Δεν πιστεύει ότι ο Σωτήρας μου μιλάει.

Στη συνέχεια, ο πάτερ Ντόχαρτ επιβεβαίωσε στον σύζυγό μου ότι η Θεία Κοινωνία με το χέρι είναι επίσης σωστή.

21.01.92 Τρίτη

Το προηγούμενο βράδυ βρισκόμουν στην εκκλησία του Ροτ. Όταν γονάτισα μπροστά στο τραπέζι της Θείας Κοινωνίας, ήρθε προς το μέρος μου ο κ. Άντον, ένας βοηθός της Θείας Κοινωνίας, και ήθελε να μου δώσει την Ιερά Οσία. Υποκλίθηκα μπροστά στον Σωτήρα, αλλά δεν δέχτηκα την Ιερά Οσία και επέστρεψα στη θέση μου. Κοινωνήθηκα πνευματικά και ο Σωτήρας ήρθε κοντά μου· έλαβα πολύ ιδιαίτερες χάρες κατά τη διάρκεια της πνευματικής ένωσης.

Το μεσημέρι, στο παρεκκλήσι της κλινικής, ρώτησα τον Σωτήρα αν είχα πράξει σωστά την προηγούμενη μέρα.

Σωτήρας: «Ναι, είναι σωστό – τέλειο.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ: Πριν από την Ιερά Λειτουργία, το Αιώνιο Φως πάλι δεν έκαιγε.

Όταν το είδα, έτρεξα αμέσως έξω, είδα έναν ακολούθο και του είπα να το αναφέρει στον ιερέα. Επειδή μετά από κάποιο διάστημα δεν είχε εμφανιστεί ακόμα κανείς, αντί για το Ροζάριο προσευχόμενοι συνεχώς το «Sanktus». Τότε κάλεσα τον φύλακά μου, τους Αγίους Αρχαγγέλους Μιχαήλ, Ραφαήλ, Γαβριήλ, την Παναγία και τον Άγιο Ιωσήφ, για να φέρουν τον ιερέα που θα άναβε το Αιώνιο Φως.

Ο ιερέας ήρθε, πήγε μέχρι τα έλατα και βγήκε πάλι έξω, χωρίς να έχει ανάψει το Αιώνιο Φως. Συνέχισα να προσεύχομαι το «Sanktus», για όλη τη διάρκεια μιας σειράς του Ροδαρίου. Και τότε ήρθε η κυρία του ναού και άναψε το Αιώνιο Φως. Πρέπει να αναφέρω ότι με καταλαμβάνει μια εσωτερική ανησυχία όταν το Αιώνιο Φως δεν καίει.

22.01.92 - Τετάρτη

Νωρίς το πρωί ο σύζυγός μου μου είπε ότι τη νύχτα είχα ταλαιπωρηθεί, ότι γκρίνιαζα δυνατά.

10.10 π.μ., ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα αν τη νύχτα είχαν έρθει κοντά μου ακάθαρτα πνεύματα. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ήταν πολλά. Θέλουν να καταστρέψουν την ψυχή σου, αλλά δεν μπορούν, γιατί εγώ είμαι μαζί σου.»

Επανάλαβα τα λόγια του, για να βεβαιωθώ ότι τα είχα γράψει

σωστά. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

12.30 π.μ. στο παρεκκλήσι: Μετά την προσευχή, ο Σωτήρας μου είπε:

«Είναι θέλημα του Θεού να δώσεις μαρτυρία.»

Επειδή ο πάτερ Ντόχαρτ μου είχε πει κάποτε ότι ό,τι μου λέει ο Σωτήρας προορίζεται μόνο για μένα, ρώτησα ξανά.

Σωτήρας: «Είναι για σένα, για τους ιερείς και για όλους τους ανθρώπους.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα ποια είναι τα άλλα χαρακτηριστικά όταν δρα το ακάθαρτο πνεύμα.

Σωτήρας: «Σύγχυση, έλλειψη πίστης και έλλειψη αγάπης προς τον Θεό».

Πριν από λίγες μέρες, ο Σωτήρας μου είχε ήδη πει ότι το ακάθαρτο πνεύμα φέρνει μαζί του αμφιβολίες, ανησυχία και φόβο.

Από τις 16.30 έως τις 18.00 βρισκόμουν στο μοναστήρι του Νόιμπουργκ. Εμπιστεύτηκα το ημερολόγιό μου στον πατέρα Σβίντμπερτ. Είναι πολύ ευγενικός. Εξομολογήθηκα σ' αυτόν και εκείνος τέλεσε τον εξορκισμό πάνω μου. Όταν βγήκα από το μοναστήρι, με περίμενε ήδη ένας άνδρας που ήθελε να με συνοδεύσει πίσω στην πόλη. Τον ρώτησα αν είχε ήδη προσευχηθεί σήμερα το Ψαλτήρι. Απάντησε χαρούμενα «Ναι». Τότε τον ρώτησα αν είχε προσευχηθεί και την προσευχή «Εμπνεύσε με, Άγιο Πνεύμα». Είπε «Ναι». Τον πήρα μαζί μου στο αυτοκίνητο. Μόλις κάθισε στο αυτοκίνητο, κατάλαβα αμέσως ότι το ακάθαρτο πνεύμα ήταν μαζί του. Για πλάκα του είπα: «Ξέρετε ότι έχετε το ακάθαρτο πνεύμα;»

Αυτός: «Ναι, έχω πολλά. — και πώς λέγεται αυτό;» Του είπα ότι θα ρωτούσα τον Σωτήρα.

Αυτός ο άνδρας τραβούσε συνεχώς τη μύτη του με περίεργο τρόπο καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Το βράδυ πήγα στη εκκλησία του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ για την Ιερά Λειτουργία. Μετά την Ιερά Κοινωνία ένιωσα μια ηρεμία και μια ζεστασιά μέσα μου, καθώς και ειρήνη. Ρώτησα τον Σωτήρα για τον άνδρα που είχα πάρει μαζί μου στο αυτοκίνητο. Για λίγο δεν άκουσα τίποτα. Τότε άκουσα: «Αγιάζω την ψυχή σου.»

Επειδή ήδη εδώ και αρκετές μέρες πάλευα με το ακάθαρτο πνεύμα, είπα στον Σωτήρα: «Η ψυχή μου σίγουρα μοιάζει με ένα ξεσκισμένο κοτόπουλο». Γέλασα τότε.

Γύρισα στο σπίτι και εκεί με περίμενε ήδη ένας άνδρας που ανήκει στην οικογένειά μου και τώρα βρίσκεται σε διαδικασία διαζυγίου, αλλά σε όλη του τη ζωή είχε πάει στην εκκλησία μόνο λίγες φορές. Έτρωγε ασταμάτητα τα νύχια του και ήταν πολύ ανήσυχος. Βλέπει παντού ενοχή, μόνο όχι στον εαυτό του. Όταν το είδα αυτό, πήγα σε ένα άλλο δωμάτιο και προσευχήθηκα για αυτόν και τον άνδρα μου, κάνοντας εξορκισμό.

23.01.92 - Πέμπτη

Ρώτησα ξανά τον Σωτήρα για τον άνδρα που είχα πάρει μαζί μου στο αυτοκίνητο, ποιοι δαίμονες ήταν, επειδή τους αισθανόμουν πάνω του.

Σωτήρας: «Ο αρχηγός τους είναι ο Λούσιφερ. Ήταν πολλοί. Ο αρχηγός υποφέρει περισσότερο. Όταν βρίσκονται γύρω σου, είναι πάντα πολλοί.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήδη πολεμούσα με τον Λούσιφερ. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έχεις πολεμήσει μαζί του πολλές φορές.» Αλλά εγώ είπα ότι δεν μπορούσα καθόλου να πολεμήσω μαζί του.

Σωτήρας: «Γι' αυτό σου λέω, είμαι πάντα μαζί σου.»

Ο Λούσιφερ μπορεί να βρίσκεται παντού, είναι ελεύθερος και μπορεί να πειράξει τον καθένα.

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα, γιατί ο πάστορας Βογκτ δεν άναψε το Αιώνιο Φως την Τρίτη, ενώ βρισκόταν στην εκκλησία, και η κυρία Μέσνερ ήρθε αργότερα και άναψε το Αιώνιο Φως.

Σωτήρας: «Βλέπεις; Ζεις.»

Δεν το κατάλαβα καλά και γι' αυτό ρώτησα. Σωτήρας: «Πολλοί έχουν ήδη πεθάνει. Δεν ζουν πια και δεν βλέπουν πια.»

Μετά ρώτησα για την τηλεόραση.

Σωτήρας: «Όποιος το βλέπει, είναι ειδωλολάτρης.»

Ρώτησα αν έπρεπε να το σπάσω. Ο Σωτήρας μου το επέτρεψε.

Όταν γύρισα σπίτι, πρώτα κατέβασα την τηλεόραση κάτω και την κατέστρεψα, ώστε κανείς να μην μπορεί πια να την βλέπει. Δεν ήθελα να την πουλήσω, αν και ήταν μόλις δύο ετών, γιατί δεν ήθελα να παρασυρθεί κάποιος άλλος εξαιτίας της.

Το βράδυ: ΗΙ. Λειτουργία στο Κόκκινο:

Ρώτησα τον Σωτήρα για την τηλεόραση.

Σωτήρας: «Έκανες το σωστό. Είναι ένα βήμα προς εμένα.»

Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα για την πατένα. Τον ρώτησα τι θα έκανε αν ήταν στη θέση μου. Αν θα προτιμούσε να λάβει την Ιερά Κοινωνία με πατένα ή χωρίς.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, δεν θα μου ήταν αδιάφορο. Θα συνιστούσα πάντα στους ιερείς να χρησιμοποιούν πατένα.» Ρώτησα αν μπορούσα να το πω στον πάτερ Βογκτ.

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς να του πεις τα πάντα με αγάπη.»

Ο άνδρας για τον οποίο είχα προσευχηθεί χθες για εξορκισμό, με επισκέφθηκε σήμερα στο νοσοκομείο και μου είπε ότι δεν μπόρεσε να κοιμηθεί όλη τη νύχτα και ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Του έχω πει πολλές φορές να προσεύχεται και να πάει για εξομολόγηση, αλλά δεν το κάνει.

24.01.92 - Παρασκευή

Ηλ. Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

Ένα νεαρό ζευγάρι, που ζει σε συμβίωση, μου έχει τηλεφωνήσει ήδη μερικές φορές και με έχει προσκαλέσει να δω μια ταινία για έναν τόπο εμφανίσεων στην Ελβετία, κοντά στο Σαν Γκάλεν. Με έχουν επίσης πείσει πολύ να πάω εκεί.

Ο Σωτήρας μου είχε ήδη πει σχετικά: «Δεν χρειάζεται να δεις την ταινία.»

25.01.92 - Σάββατο

Θεία Λειτουργία στις 7.15 π.μ. στο Βάγκχαουζελ:

Είδα ξανά τον πατέρα να στέκεται στο σκοτάδι πριν από τη Μεταμόρφωση. Ήταν ο πατέρας Βέρνερ Έγκον. Μετά τη Μεταμόρφωση, το φως ήταν λίγο πιο έντονο. Προσευχήθηκα γι' αυτόν. Καθόμουν στο πρώτο πάγκο. Ο πατέρας Βέρνερ Έγκον, όμως, δεν μπορούσε να με κοιτάξει στα μάτια, όπως οι άλλοι πατέρες. Με εξέπληξε πολύ το γεγονός ότι δεν προσευχήθηκε για τους πιστούς.

Στις 12.15, στο σπίτι, μετά το «Άγγελος του Κυρίου», έλαβα πνευματική κοινωνία. Ρώτησα τον Σωτήρα γιατί ο πατέρας Βέρνερ Έγκον δεν είχε προσευχηθεί τις δεήσεις.

Σωτήρας: «Δεν μπορούσε.»

Είπα: «Δεν το καταλαβαίνω, δεν μπορείς να μου το πεις πιο ξεκάθαρα;» Σωτήρας: «Ο Σατανάς δεν τον άφησε να μιλήσει.»

Αυτός είναι πλέον ο τέταρτος πατέρας που έχω δει στο σκοτάδι.

Παρόλο που σήμερα δεν ήθελα καθόλου να πάω στο Βάγκχαουζελ, για να μην το δω αυτό.

Προτιμούσα να πάω στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Όμως ο γιος μου είχε παρκάρει το αυτοκίνητό του έτσι που δεν μπορούσα να βγω έξω. Εξαιτίας αυτού άργησα, και δεν θα προλάβαινα να φτάσω στο Μίνγκολσχαϊμ στις 7.00, την ώρα που αρχίζει η λειτουργία.

Είναι όμως θέλημα του Θεού να πάω στο Βάγκχαουζελ.

17.15: Έκλαιγα πικρά και σκεφτόμουν για ποιον θα έπρεπε να γράψω αυτό το ημερολόγιο και αν θα το διάβαζε καθόλου κανείς. Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να το γράψω ή όχι.

Σωτήρας: «Πρέπει να γράφεις, κόρη μου, θα βοηθήσει κάποιον.»

Ρώτησα για τη Μάριον στο W., αν είναι σωστό να γράφει το ημερολόγιο στη γραφομηχανή. Σωτήρας: «Ναι, της έχω δώσει και τη χάρη γι' αυτό.»

26.01.92 – Κυριακή

Ο πάστορας Βογκτ ήταν άρρωστος την Κυριακή και δεν μπόρεσε να τελέσει τη λειτουργία.

Σηκώθηκα στις 5.00 το πρωί, προσευχήθηκα το Ροζάριο και άλλες προσευχές.

Άναψα κεριά για τις φτωχές ψυχές και για τους ιερείς και τους μοναχούς που βρίσκονται ακόμα στο Καθαρτήριο, και έριξα αγιασμό για αυτούς. Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ρώτησα τον Σωτήρα, σχετικά με την δεσποινίδα Μπενεμπούς, επειδή σήμερα τελεί τη Λειτουργία του Λόγου, αν αυτό είναι σωστό ή λάθος.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είναι απόλυτη αίρεση.

Είπα στον Σωτήρα ότι ο ιερέας θα το είχε εγκρίνει. Σωτήρας: «Αυτός πρέπει να λογοδοτήσει γι' αυτό».

Εγώ: «Μπορώ να το πω αυτό στην ομάδα προσευχής;» Σκέφτηκα την κυρία Χάμπς, η οποία είχε πει ότι δεν πρέπει να λέμε τίποτα για τους ιερείς.

Σωτήρας: «Μην ακούς τους ανθρώπους, αν αυτό έρχεται σε αντίθεση με ό,τι σε διδάσκω.

Ρώτησα γιατί οι λαϊκοί κάνουν κάτι τέτοιο, εννοώντας τη διανομή της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Δεν έχουν σεβασμό προς εμένα, δεν ακούνε τη φωνή μου. Οι άνθρωποι είναι συνυπεύθυνοι.»

Εγώ: «Γιατί οι άνθρωποι;»

Σωτήρας: «Επειδή δεν προσεύχονται αρκετά γι' αυτούς. (για τους λαϊκούς)»

Εγώ: «Αλλά πολλοί άνθρωποι είναι ικανοποιημένοι με αυτό, όπως για παράδειγμα η πεθερά μου;» Σωτήρας: «Είναι τυφλοί.»

(Δεν ήθελα να γράψω «τυφλοί», αλλά ο Σωτήρας μου είπε: «Γράψ' το.») Στη συνέχεια, ο Σωτήρας πρόσθεσε: «Οι σκληρές καρδιές είναι δύσκολο να εκπαιδευθούν.» Εγώ: «Σωτήρα μου, τι να κάνω;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου για αυτά τα θέματα.»

Εγώ: «Σωτήρα μου, τότε θα βεβηλωθείς και θα ατιμαστείς τόσο πολύ.»

Σωτήρας: «Ναι, είμαι ήδη έτσι εδώ και πολύ καιρό.»

Εγώ: «Γιατί το επιτρέπεις αυτό;»

Σωτήρας: «Επειδή αγαπώ ακόμα τους ανθρώπους.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι ακόμα γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Είμαι ακόμα ο πάσχων Ιησούς.»

Το βράδυ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία. Σήμερα αρχίσαμε να γράφουμε το ημερολόγιο με τη γραφομηχανή.

27.01.92 - Δευτέρα

Ρώτησα τον Σωτήρα για τις λειτουργίες του Λόγου και του είπα ότι οι επίσκοποι είναι υπέρ αυτών.

Σωτήρας: «Τους επισκόπους που είναι υπέρ, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να τους ακούς.» Σωτήρας: «Άκου εμένα, κόρη μου.»

Εγώ: «Θα πιστεύω πάντα ότι είσαι μαζί μου και δίπλα μου.» Σωτήρας:

«Ναι, πίστεψέ το, κόρη μου.»

Εγώ: «Τι πρέπει να ξέρω, όταν κάτι με περιμένει;»

Σωτήρας: «Ο Σατανάς θα σε δοκιμάσει. Θα μιλήσεις και με τον επίσκοπο. Εγώ θα μιλήσω για σένα. Μείνε πιστή σε μένα και μείνε σταθερή. Ο Σατανάς θα σου προσάψει πολλά λάθη. Αυτά δεν είναι δικά σου λάθη. Είναι τα λάθη που κάνει η Εκκλησία. Θα δεχτείς πολλές απειλές. Μην τις δέχεσαι. Μείνε πιστή στην αλήθεια, γιατί στο τέλος η αλήθεια νικά. Μην βιάζεσαι. Δείξε υπομονή.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ για αυτά τα τρυφερά λόγια.

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, τελέστηκε μνημόσυνο. Ο πάστορας Βογκτ ήταν άρρωστος. Ο πάστορας Βέτερ τέλεσε την Αγία Λειτουργία.

Στη συνέχεια, στις 20:00 — ομάδα προσευχής. Ήταν πολύς κόσμος εκεί. Ο πάστορας Ντόχαρτ έκανε εξομολόγηση. Ο Χόλγκερ, που έχει προσευχηθεί μαζί μου πολλές φορές το μεσημέρι στην εκκλησιάκι του χώρου εργασίας μας το «Άγγελος του Κυρίου», ήταν σήμερα για πρώτη φορά μαζί μου στην ομάδα προσευχής. Ήρθε εδώ με τον Κρίστοφ από το Χίρχχορν.

Έχω γρίπη και είμαι σε αναρρωτική άδεια.

28.01.92 — Τρίτη

Έμεινα στο κρεβάτι και προσευχήθηκα. Χθες το βράδυ με πήρε τηλέφωνο ο Φριντόλιν και με ρώτησε αν θα μπορούσα να ρωτήσω τον Σωτήρα αν εκεί όπου μένει ο Κλοντ στο Λουξεμβούργο, αν υπήρχαν παλαιότερα εμφανίσεις της Παναγίας. Είπα στον Φριντόλιν ότι θα ένοιωθα αμηχανία να ρωτήσω κάτι τέτοιο τον Σωτήρα και ότι δεν ήμουν σίγουρη αν θα το έκανα, γιατί μου φαινόταν σαν περιέργεια και αυτό δεν μου αρέσει. Όμως σήμερα, μετά την προσευχή και κατά την ένωση με τον Σωτήρα στην πνευματική κοινωνία, τελικά ρώτησα.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είναι αλήθεια. Υπήρξε μια εμφάνιση της Παναγίας εκεί.»

Ρώτησα αν ήταν μόνο μία.

Σωτήρας: «Πολλές.»

Κάποιος χτύπησε τρεις φορές το κουδούνι της πόρτας, αλλά όταν πήγα να ανοίξω, δεν ήταν πια κανείς εκεί. Συνέχισα να προσεύχομαι και ενώθηκα ξανά με τον Σωτήρα. Ρώτησα για τον πάστορα Βέτερ, τον αναπληρωτή του πάστορα Φογκτ. Μοίραζε την Ιερή Κοινωνία τόσο γρήγορα, που παραλίγο να μου πέσει πάλι από το στόμα. Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό οφειλόταν σε μένα.

Σωτήρας: «Ο ιερέας μοιράζει την Ιερή Κοινωνία χωρίς ευλάβεια.»

Στις 9.25 με διέκοψαν ξανά. Ο Φριντόλιν τηλεφώνησε πάλι και ρώτησε για τις εμφανίσεις στο Λουξεμβούργο. Του είπα τι είχε πει ο Σωτήρας.

Μετά, ενώθηκα για τρίτη φορά με τον Σωτήρα και ρώτησα περαιτέρω:

«Σωτήρα, γιατί ο ιερέας μοίρασε την Ιερή Κοινωνία τόσο γρήγορα, αφού είχε χρόνο;» Ρώτησα επίσης αν αυτό οφειλόταν στον μεγάλο αριθμό των ανθρώπων και στο γεγονός ότι δεν υπήρχαν βοηθοί για την Κοινωνία.

Σωτήρας: «Ναι, αυτό είναι ο φόβος των ανθρώπων. Το ακάθαρτο πνεύμα προσπαθεί πρώτα να προκαλέσει στον ιερέα φόβο των ανθρώπων.»

Είπα ότι ο Έριχ βρήκε ωραίο τον τρόπο με τον οποίο το έκανε ο πάτερ Βέτερ.

Σωτήρας: «Δεν το βλέπουν όλοι το ίδιο. Εσύ βλέπεις πάντα περισσότερα από τους άλλους.»

Όταν, κατά τη λήψη της Ιερής Οστίας, η Οστία κρεμόταν μισή από το στόμα μου, ήμουν έτοιμος να τη σπρώξω με το δάχτυλό μου μέσα στο στόμα. Τότε άκουσα μια φωνή: «Μην την αγγίζεις με το δάχτυλό σου». Δεν το έκανα και την ίδια στιγμή η Αγία Κοινωνία μπήκε στο στόμα μου. Σήμερα ρώτησα τον Σωτήρα ποιος μου είχε μιλήσει έτσι χθες, γιατί εκείνη τη στιγμή, όταν άκουσα τη φωνή, δεν ήμουν ακόμα ενωμένος με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ήταν ο φύλακας άγγελός σου. Σου μιλάει συχνά.»

Εγώ: «Πόσο καλά που λατρεύω τον φύλακα άγγελο και του απευθύνω προσευχές».

Χθες το βράδυ στην ομάδα προσευχής:

Ενώ οι άλλοι μετέλαβαν με το μυστήριο, εγώ ενώθηκα πνευματικά με τον Σωτήρα πνευματικά, γιατί είχα ήδη λάβει την Θεία Κοινωνία στην εκκλησία του Ροτ. Ένιωθα ανησυχία και μπόρεσα να ενωθώ με τον Σωτήρα μόνο μετά από μερικά λεπτά. Ρώτησα τον Σωτήρα τι ήταν αυτό.

Σωτήρας: «Το ακάθαρτο πνεύμα προσπαθεί να εισχωρήσει και να πάρει τη θέση Μου, αλλά όταν Εγώ είμαι εκεί, αισθάνεται την παρουσία Μου και απομακρύνεται. Κάθε ψυχή πρέπει να προσέχει ποιος βρίσκεται στο σπίτι της. Μόνο όταν το σπίτι είναι καθαρό και ελεύθερο, εισέρχομαι.»

Μετά ήμουν τόσο ενωμένος με τον Σωτήρα, που δεν ήθελα καθόλου να χωριστώ από αυτόν, αλλά οι άνθρωποι περίμεναν να συνεχίσω να προσεύχομαι μαζί τους, παρόλο που ο ιερέας, ο πάστορας Ντόχαρτ, βρισκόταν δίπλα μου.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό που διέκοψα την ένωση μαζί Του. Σωτήρας: «Αυτό είναι ελεύθερη επιλογή του καθενός, όπως θέλει ο καθένας· κανείς δεν μπορεί να σε χωρίσει από Μένα εκτός από τη δική σου θέληση.»

Όταν άνοιξα χθες τα μάτια μου, όλοι με κοιτάζαν, γιατί πιθανώς ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα περισσότερο από τους άλλους. Αχ, αν οι άλλοι ήξεραν πόσο όμορφο είναι αυτό, θα ήταν κι αυτοί ενωμένοι μαζί Του για περισσότερο χρόνο. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα μαζί με όλη την ομάδα προσευχής την προσευχή «Ψυχή του Χριστού — αγιάσε με».

Ο Σωτήρας μου είπε και σήμερα ότι είμαι αγκάθι στα μάτια του ακάθαρτου πνεύματος, αλλά δεν το καταλαβαίνω ακόμα αρκετά. Θυμάμαι μια φράση. Λουκ. 21:36 «Αγρυπνείτε και προσεύχεστε πάντοτε, για να μπορέσετε να ξεφύγετε από όλα όσα θα συμβούν και να σταθείτε ενώπιον του Υιού του Ανθρώπου».

Στις 15:00 προσευχήθηκα στο σπίτι στην Παναγία, να με οδηγήσει στον Σωτήρα.

Ζήτησα από τον Σωτήρα να βοηθήσει τον Κλοντ από το Λουξεμβούργο, τον οποίο, αν και δεν γνωρίζω ακόμα προσωπικά, έχω ήδη προσευχηθεί πολύ γι' αυτόν.

Σωτήρας: «Είναι εκλεκτός. Πρέπει να γίνει ιερέας. Πρέπει να προσευχηθείτε πολύ γι' αυτόν.» Είπα: «Είναι τόσο ταλαιπωρημένος.»

Σωτήρας: «Όλοι οι εκλεκτοί εκτίθενται σε ισχυρούς πειρασμούς.» Ρώτησα γιατί.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, ο Σατανάς θέλει να νικήσει.»

Εγώ: «Υπάρχει ελπίδα για τον Κλοντ;»

Σωτήρας: «Ο Σατανάς θα νικηθεί σύντομα.»

Εγώ: «Τότε μπορούμε να ελπίζουμε.»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείτε να ελπίζετε.»

Εγώ: «Ναι, Σωτήρα, αλλά τώρα εργάζεται.»

Σωτήρας: «Δεν θα μείνει ικανοποιημένος με αυτό το έργο.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα για τον νέο φοιτητή στο Λάντερσχοφεν, τον Αντρέας. Ο Φριντόλιν μου είχε συστήσει να προσευχηθώ γι' αυτόν.

Σωτήρας: «Αυτές είναι πειρασμοί που πρέπει να

αντιμετωπίσει.» Εγώ: «Από εσένα ή από το ακάθαρτο πνεύμα;»

Σωτήρας: «Από το ακάθαρτο πνεύμα. Διότι τίποτα δεν αρέσει περισσότερο στο ακάθαρτο πνεύμα από το να αναγκάζει τους ιερείς να χορηγούν την κοινωνία στο χέρι.»

Ρώτησα γιατί.

Σωτήρας: «Επειδή λείπει ο σεβασμός. Ο Σατανάς γνωρίζει τις αδυναμίες των ανθρώπων.» Εγώ: «Μπορώ να το πω αυτό στον Φριντόλιν;»

Σωτήρας: «Γι' αυτό και στο είπα.»

Εγώ: «Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα του το πω.»

Τηλεφώνησα αμέσως στον Φριντόλιν και του τα είπα όλα. Αυτός τα σημείωσε. Τότε είπε: «Περίεργο. Χθες δεν τολμούσα να ρωτήσω αν μπορούσες να ρωτήσεις τον Σωτήρα αν ο Κλοντ είναι εκλεκτός.

Ήθελα να το μάθω και εσύ ρώτησες τον Σωτήρα. Του είπα ότι αυτό ήταν για μένα μια επιβεβαίωση ότι ήταν σωστό.

29.01.92 — Τετάρτη

Προσευχήθηκα στο κρεβάτι. Μετά από μακρά προσευχή, είπα στον Σωτήρα ότι είμαι ένας μεγάλος αμαρτωλός. Όσο πιο κοντά έρχομαι στον Σωτήρα, τόσο περισσότερο νιώθω ότι είμαι μεγαλύτερος αμαρτωλός. Έκλαιγα και στην αρχή δεν τολμούσα καν να ρωτήσω κάτι τον Σωτήρα. Όμως, στη συνέχεια ρώτησα για τον γιο μου, αν έχει ακόμα μια ευκαιρία να γίνει ιερέας.

Σωτήρας: «Αφησέ το σε Μένα.»

Μετά ρώτησα αν πρέπει καθόλου να συνεχίσω, δηλαδή να αρνούμαι τους βοηθούς της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Κάνε, κόρη μου, ό,τι σου έχω πει μέχρι τώρα.»

Ρώτησα αν πρέπει να είμαι σιωπηλή όπως η αδελφή Φαουστίνια.

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να είσαι σιωπηλή, η εποχή το απαιτεί.» Εγώ:

«Δεν καταλαβαίνω, ότι η εποχή το απαιτεί.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχουμε πολύ λίγο χρόνο.

Και πάλι δεν μου ήταν σαφές αυτό και ρώτησα αν ήταν περίπου όπως όταν πηγαίνω στη δουλειά και προσπαθώ να είμαι πιο γρήγορη, για να μην αργήσω.

Ο Σωτήρας: «Και θέλω να σας έχω εκεί όπου σας χρειάζομαι.» Εγώ:

«Μα ο χρόνος είναι αιώνιος.»

Σωτήρας: «Για μένα.»

Εγώ: «Αρα, τότε έχουμε περιορισμένο χρόνο.» Σωτήρας:

«Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Ποιος μπορεί τότε να σωθεί ακόμα;» Σωτήρας:

«Πολύ λίγοι. Όλοι ξέρουν τι κάνουν.»

Εγώ: «Μα εσύ είπες πάνω στο σταυρό: "Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν."» Σωτήρας:

«Είχαν όλοι χρόνο να συνειδητοποιήσουν τι κάνουν.»

Εγώ: «Τόσα φρικαλεότητες και ασεβείς πράξεις. Βλέπω τον κόσμο βυθισμένο σε μεγάλη αμαρτία.» Σωτήρας: «Και δεν μπορώ πλέον να τον αναστήσω.»

Εγώ: «Κύριε, λες ότι έχεις την αιωνιότητα για να τιμωρήσεις.»

Σωτήρας: «Ω, κόρη μου, αυτή είναι γεμάτη από φρικαλεότητες.»

Ήταν τόσο δύσκολο για μένα, που δεν μπορούσα πια να ρωτήσω και να μιλήσω με τον Σωτήρα. Πρέπει πρώτα να το χωνέψω αυτό.

Εγώ: «Ω, Κύριε, πρέπει καθόλου να πάω σε κάποιον ιερέα;»

Σωτήρας: «Μπορείς τώρα;»

Εγώ είπα: «Όχι.»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

Ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά. Δεν μπόρεσα όμως να γράψω πολλά, όπως θα ήθελα. Δεν είναι εύκολο, πρέπει πάντα να είσαι πολύ συγκεντρωμένη και να διατηρείς την ηρεμία σου, για να συνεχίσεις να ακούς τον Σωτήρα.

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα από τις 6.40 έως τις 9.50.

Στις 11.00 πήγα στην εκκλησία στο Ροτ. Ακριβώς μπροστά από το βωμό της Παναγίας άναψα δύο κεριά. Προσευχήθηκα το Ροζάριο της Ελεημοσύνης για ολόκληρο τον κόσμο. Το Ροζάριο των Πόνων το είχα ήδη προσευχηθεί στο σπίτι.

Το απόγευμα πήγα για περίπατο στο δάσος και προσευχήθηκα εκεί πολλά Ροζάρια για διάφορα αιτήματα. Ο καιρός ήταν όμορφος και ο ήλιος έλαμπε. Τότε σταμάτησα, τραγούδησα το «Ανε της Λούρδης» και ξαφνικά εμφανίστηκαν πάλι πολλά πουλιά, που σφύριζαν και τραγουδούσαν μαζί μου.

Ήταν πολύ όμορφα. Καθώς έτσι κι αλλιώς περνούσα από το νεκροταφείο, πήγα στον τάφο του π. Κέσλ και προσευχήθηκα εκεί.

Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Έκλαιγα κατά τη διάρκεια του Ροζαρίου πριν από την Αγία Λειτουργία, κατά τη διάρκεια της Αγίας Λειτουργίας και μετά. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου, σαν να έκλαιγε κάποιος μαζί μου.

30.01.92 — Πέμπτη

Προσευχήθηκα περίπου μία ώρα στο κρεβάτι. Στη συνέχεια, ενώθηκα με τον Σωτήρα και ξαναέκλαψα. Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα για χθες, όταν έκλαψα τόσο πολύ στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

Σωτήρας: «Ο Ιησούς σου κλαίει μαζί σου, για την κατάσταση που επικρατεί στον κόσμο.» Υπήρχε σιωπή και βαθιά ηρεμία. Είπα στον

Σωτήρα:

«Μου μιλάς πολύ λίγο.»

Σωτήρας: «Ένας Θεός που αγαπά, μιλάει

λίγο.» Εγώ: «Μα δεν σε ακούω και πολύ

καλά.» Σωτήρας: «Μα το κατάλαβες.» Εγώ:

«Ναι.»

Χθες ήμουν μόνος γονατισμένος στο στασίδι της Θείας Κοινωνίας και ρώτησα, λοιπόν, για τους ανθρώπους που λαμβάνουν την Ιερά Κοινωνία όρθιοι.

Σωτήρας: «Το να στέκεται κανείς ή να γονατίζει κατά την Ιερά Κοινωνία είναι ο τρόπος με τον οποίο ο καθένας με τιμά.» Εγώ: «Όταν οι πιστοί στέκονται όρθιοι, σε τιμούν;»

Σωτήρας: «Όχι. Αυτό είναι υπερηφάνεια.»

Εγώ: «Μα οι ιερείς, όταν δίνουν ο ένας στον άλλο την Ιερά Κοινωνία, στέκονται όρθιοι.»

Σωτήρας: «Ένας ιερέας είναι ένας δεύτερος Χριστός, πρέπει να του αποδίδεται τιμή. Ένας ιερέας που βρίσκεται στη χάρη του Θεού δεν θα αναγκάσει κανέναν να σηκωθεί όρθιος κατά τη λήψη της Ιερής Κοινωνίας.»

Σωτήρας: «Το ακάθαρτο πνεύμα δεν μπορεί να αναγκάσει κανέναν, παρά μόνο αν ο άνθρωπος του δώσει τη θέλησή του.»

Σωτήρας: «Πες στους ανθρώπους να προσεύχονται κάθε μέρα: “Κύριε, ελευθέρωσέ μας από τον φόβο των ανθρώπων. Διότι σχεδόν όλοι έχουν υποκύψει σε αυτόν.”»

Εγώ: «Τι είναι σημαντικό να γνωρίζω σχετικά με τον φόβο των ανθρώπων;»

Σωτήρας: «Ο φόβος των ανθρώπων προκαλείται πάντα από τον Σατανά.»

Εγώ: «Μα εμείς είμαστε παιδιά του Θεού και όχι παιδιά του Σατανά.»

Σωτήρας: «Γι' αυτό πρέπει να έχουμε σεβασμό προς τον Θεό και όχι προς τον Σατανά.»

Σωτήρας: «Πόσο λίγο προσεύχονται οι άνθρωποι: “Κύριε, δώσε μας το χάρισμα της διάκρισης των πνευμάτων.”»

Εγώ: «Αρα πρέπει να ζητάμε τα πάντα.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Ο φόβος των ανθρώπων είναι ένα μεγάλο κακό που μπορεί να πλήξει τους ανθρώπους.»

Εγώ: «Μπορεί ο φόβος των ανθρώπων να οδηγήσει τους ανθρώπους στην κόλαση;» Σωτήρας: «ΝΑΙ.»

Εγώ: «Θα το πιστέψουν αυτό οι ιερείς;»

Σωτήρας: «Λίγοι μόνο.»

Όλο αυτό το διάστημα ένιωθα μια ζεστασιά και μια γαλήνη, μια ιδιαίτερη ησυχία μέσα μου. Είναι ένα πολύ όμορφο συναίσθημα και νιώθεις ότι είσαι αποκομμένος από όλα τα εγκόσμια. Σ' ευχαριστώ, Κύριε μου. Σε μια τέτοια στιγμή πιστεύω με ιδιαίτερη βαθιά πίστη. Σε αυτές τις στιγμές της ένωσης δεν έχω ούτε ίχνος αμφιβολίας ούτε την αίσθηση ότι κάτι μπορεί να μην πάει καλά με μένα. «Γιατί δεν μπορεί να παραμείνει πάντα έτσι; Γιατί με κατακλύζουν πάντα αυτές οι συνεχείς πειρασμοί;», είπα στον Σωτήρα

Σωτήρας: «Από αυτές θα απελευθερωθείς μόνο στον

Ουρανό.» Εγώ: «Εννοείς στον Παράδεισο;»

Σωτήρας: «Ναι, ναι, το μάντεψες.»

Εγώ: «Σ' αγαπώ, Κύριέ μου και Θεέ μου, με όλη μου την καρδιά, με όλη μου την ύπαρξη.» Σωτήρας: «Κι εγώ σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

Από τις 9.00 έως τις 11.00 προσευχήθηκα πολλές προσευχές και το Ροζάριο του Αγίου Πνεύματος. Στη συνέχεια, ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά. Πρέπει επίσης να αναφέρω ότι απόψε, μεταξύ

2.00 — 3.00 ψάλλω το Ροζάριο των Πόνων, το Ροζάριο των Πληγών και τη Λιτανεία του Ιερού Πολύτιμου Αίματος.

Το απόγευμα, στο δάσος, προσευχήθηκα ακόμα δύο Ροζάρια στα λατινικά και άλλες προσευχές. Μετά το πρώτο Ροζάριο, τα πουλιά τραγούδησαν πάλι όμορφα μαζί μου το «Ave της Λούρδης».

Εδώ και αρκετές ημέρες προσεύχομαι για τον πάτερ Λες, τον οποίο γνώρισα στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

Μια δύναμη με ώθησε να πάω κοντά του και να του μιλήσω. Όταν επέστρεψα από το δάσος, πήγα στο άγαλμα της Παναγίας και προσευχήθηκα εκεί, μετά πήγα στο Σταυρό του Ιησού και προσευχήθηκα για λίγο. Στη συνέχεια, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ήμουν λίγο ανυπόμονος και δεν πρόσεξα καλά την ψυχή μου.

Παρόλο που βρήκα και μια ηρεμία μέσα μου, συνέβη το εξής:

Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στον πάτερ Λες, αν αυτό ήταν το θέλημα του Σωτήρα και αν ο πάτερ θα μου μιλούσε.

Τότε ακούστηκε η φωνή: «Τι θέλεις από τον ιερέα;»

Είπα διστακτικά: «Να εξομολογηθώ και να μιλήσω για όσα μου έχεις πει τις τελευταίες μέρες.»

Η φωνή: «Δεν χρειάζεται να πας σ' αυτόν. Μείνε σήμερα στο σπίτι.»

Αρχικά ξαφνιάστηκα, το σκέφτηκα και επανέλαβα μέσα μου τα λόγια («μείνε σήμερα στο σπίτι»), και σκέφτηκα, τι σημαίνει αυτό, αφού ο Σωτήρας θέλει να με έχει σήμερα στην εκκλησία.

Με κυρίευσαν αμφιβολίες και έκανα το σταυρό μου. Τότε ενώθηκα ξανά με τον Σωτήρα. Τότε άκουσα:

«Αναγνωρίζεις τώρα τη φωνή Μου;»

Στο μυαλό μου είπα: «Όχι και τόσο καλά.»

Τότε άκουσα: «Πήγαινε στον ιερέα. Θα σου μιλήσει.»

Είπα στον Σωτήρα: «Πρέπει να προσέξω μήπως μου μίλησε το ακάθαρτο πνεύμα», και το σημείωσα στο ημερολόγιό μου.

Σωτήρας: «Μέχρι τώρα όλα είναι σωστά. Αλλιώς θα σου το είχα ήδη επισημάνει.»

Μετά πήγα ήσυχη στον πάτερ Λες. Μίλησα μαζί του περίπου από τις 17:30 έως τις 18:30. Μου είπε ό,τι έπρεπε να ξέρω και αυτό με βοήθησε. Ο πάτερ Λες κατάγεται από το Σάαρ και είναι ιεραπόστολος στην Αφρική, ενώ αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε θεραπεία στο Μίνγκολσχαϊμ. Με άκουσε προσεκτικά και μου είπε να συνεχίσω να ακούω τη φωνή και να καταγράφω οπωσδήποτε τα πάντα, επειδή ο Σωτήρας θέλει να επαναλάβει ορισμένα πράγματα. Στο τέλος εξομολογήθηκα σ' αυτόν. Του είπα ότι, ακόμα κι αν πρόκειται για συγχωρητέες αμαρτίες, με βαραίνουν και ήθελα να είμαι εντελώς καθαρή. Μετά πήγα στο παρεκκλήσι, προσευχήθηκα τέσσερις στάσεις του Σταυρού και στη συνέχεια το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς: ο πατέρας Λες τέλεσε την Αγία Λειτουργία. Ήταν πολύ όμορφο.

31.01.92 — Παρασκευή

Προσευχήθηκα πάνω από μία ώρα στο κρεβάτι. Όταν τελείωσα το Ροζάριο των Πόνων, έλαβα πνευματική Κοινωνία. Ρώτησα τον Σωτήρα: Ήταν δαίμονας αυτός που μου μίλησε πρώτος χθες;

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Και ποιος ήταν;»

Σωτήρας: «Ο δαίμονας Λούσιφερ. Επέτρεψα να πέσεις σε πειρασμό.» Σωτήρας:

«Έτσι εξαπατά σχεδόν όλους τους ανθρώπους.»

Σκέφτηκα ξανά τη χθεσινή μέρα και τη φωνή του δαίμονα. Δεν υπήρχε καμία απαλότητα σε αυτή τη φωνή, όπως στον Σωτήρα, αλλά ήταν μια διατακτική, απότομη φωνή.

Τότε είπα στον Σωτήρα: «Εγώ όμως απευθύνθηκα σε σένα, γιατί λοιπόν μπορεί αυτός να μου μιλάει;»

Σωτήρας: «Το επέτρεψα, αλλιώς δεν θα μπορούσε να το κάνει.»

Πρέπει πάντα να μένουμε σε εγρήγορση, γιατί, όπως είπε ο Σωτήρας, έτσι εξαπατά σχεδόν όλους τους ανθρώπους.

Εγώ: «Χθες μίλησα με τον πάτερ Λες για περίπου μία ώρα. Είχε κάποιο νόημα αυτό;» Σωτήρας: «Ναι, έχει νόημα, μεγάλο νόημα γι' αυτόν.»

Αυτή τη στιγμή νιώθω πόνο στο δεξί χέρι και στο δεξί πόδι, στα σημεία όπου ο Σωτήρας τρυπήθηκε με καρφιά. Αυτό έχει συμβεί πολλές φορές, μερικές φορές λιγότερο, άλλες φορές περισσότερο. Μερικές φορές θα μπορούσα να ουρλιάξω από τον πόνο.

Ρώτησα τον Σωτήρα τι σημαίνει αυτό.

Ο Σωτήρας: «Αυτός είναι ο Σατανάς. Αλλά τον μεγάλο πόνο θα σου τον πάρω.»

Όταν, εν μέσω αυτών των πόνων, προσεύχομαι «Θυσιάζω αυτούς τους πόνους για τη σωτηρία πολλών ψυχών» ή «Ας μεταστραφούν από αυτό πλήθος ψυχών», τότε ο πόνος συχνά εξαφανιζόταν. Το ίδιο συμβαίνει και με τους πονοκεφάλους μου: όταν προσεύχομαι και ενώνω τους πονοκεφάλους μου με τα παθήματα του Ιησού για τη μεταστροφή των αμαρτωλών, τότε οι πονοκέφαλοι εξαφανίζονται. Από το βάπτισμά μου, πριν από οκτώ χρόνια, δεν έχω ξαναχρειαστεί χάπι. Αντ' αυτού, χρησιμοποιώ τώρα πολύ καλά ευλογημένο αγιασμό, ευλογημένο αλάτι για το μαγείρεμα και ευλογημένα κεριά. «Καλά ευλογημένο» σημαίνει: ευλογημένο σύμφωνα με τον παλιό τελετουργικό κανόνα στα λατινικά, για τη σωτηρία του σώματος και της ψυχής.

Στον παλιό τελετουργικό τρόπο, προσεύχεται επίσης ο εξορκισμός πάνω στα αφιερωμένα αντικείμενα. Αυτή η προσευχή είναι ιδιαίτερα σημαντική στην εποχή μας. Και στο αφιερωμένο νερό προστίθεται ακόμη και αφιερωμένο αλάτι, κάτι που οι σύγχρονοι ιερείς δεν κάνουν πια.

Ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ τελεί την αγιασμό όπως πρέπει. Αφιερώνει επίσης τον απαραίτητο χρόνο για την αγιασμό. Ευχαριστώ τον Θεό που μου δόθηκε η ευκαιρία να το δω αυτό.

Μετά από μια ώρα προσευχής, ενώθηκα με τον Σωτήρα και Τον ρώτησα ποιες ψυχές βρίσκονται στη λάσπη. Διότι μου είχε έρθει στο μυαλό ότι ο Σωτήρας μου είχε πει παλαιότερα να προσεύχομαι για όσους βρίσκονται στη λάσπη. Είχα ήδη ρωτήσει πέντε ιερείς τι σημαίνει αυτό, και ο καθένας έλεγε κάτι διαφορετικό.

Σωτήρας: «Γράψ' το. Οι ψυχές που κοινωνούν ανάξια βρίσκονται στη λάσπη.» (Η λάσπη είναι η αμαρτία.)

Σωτήρας: «Η λάσπη με αηδιάζει.»

Εγώ: «Ποιες ψυχές κοινωνούν ανάξια;» Σωτήρας: «Εκείνοι που περιφρονούν τη δόξα του Θεού!»

Σωτήρας: «Βρίσκονται στη λάσπη όσοι παρακολουθούν τη λειτουργία της μετάνοιας μόνο 1-2 φορές το χρόνο και δεν πηγαίνουν για εξομολόγηση. Όλοι οι ιερείς που χορηγούν (μόνο) κοινωνία στο χέρι βρίσκονται στη λάσπη. Οι πιστοί παίρνουν την Ιερά Οσία στο χέρι, είναι συνυπεύθυνοι, διότι δεν έχουν σεβασμό προς τον Θεό.»

Εγώ: «Τότε ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ είχε δίκιο, μου είπε ότι βρίσκονται στη λάσπη όσοι λαμβάνουν την Κοινωνία ανάξια, ενώ οι άλλοι ιερείς είπαν κάτι διαφορετικό. Ο τοπικός μου ιερέας, ο πάτερ Φογκτ, δεν πίστεψε αυτό που είπε ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ.» Σωτήρας: «Μου πίστεψαν;»

Πρέπει να γράψω: Είναι ενδιαφέρον ότι οι τέσσερις άλλοι ιερείς, τους οποίους ρώτησα επίσης, χορηγούν, εκτός από την στοματική Κοινωνία, και την Κοινωνία στο χέρι.

Ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ δεν έχει δώσει ποτέ την Ιερά Κοινωνία στο χέρι, δηλαδή χορηγεί μόνο την στοματική κοινωνία, όπως πρέπει. Γνωρίζω και άλλους ιερείς που χορηγούν μόνο στοματική κοινωνία.

Ευχαριστώ τον Θεό που υπάρχουν ακόμα αυτοί οι ιερείς που δεν χορηγούν την κοινωνία στο χέρι.

Σωτήρας: «Προσευχήσου να εξαλειφθεί αυτή η λάσπη από την Εκκλησία».

Εγώ: «Αχ, Σωτήρα, πόσοι λίγοι λαμβάνουν την Κοινωνία στο στόμα.

Σωτήρας: «Και πόσοι λίγοι βρίσκονται στον στενό δρόμο που οδηγεί σε Μένα.

Ο ευρύς δρόμος είναι γεμάτος. Αυτή τη στιγμή, στην Εκκλησία υπάρχουν περισσότεροι αμαρτωλοί από ό,τι έξω.» Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν μπορώ να γράψω άλλο.

Είναι πολύ βαρύ για μένα και μου φαίνεται σαν να βαραίνει πάνω μου αυτή η αμαρτία. Κλαίω, είναι πικρά δύσκολο για μένα.

Εγώ: «Ποιος θα με πιστέψει;»

Σωτήρας: «Μην ανησυχείς για το ποιος θα σε πιστέψει. Αυτό είναι δικό μου πρόβλημα.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, κάνω ό,τι μου είπες και ό,τι μπορώ να κάνω».

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα για όλους όσους λαμβάνουν την Κοινωνία στο χέρι, ώστε ο Θεός να τους συγχωρήσει και να τους χαρίσει βαθιά μετάνοια και να ξυπνήσει μέσα τους το δέος προς τον Θεό.

Προσευχήθηκα για τους ανθρώπους, ώστε όλοι να λάβουν το φως και να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό αποτελεί προσβολή προς τον Θεό.

Μετά από αυτό, έλαβα πολλές χάρες. Ένιωσα μια ζεστασιά στην καρδιά μου, μια βαθιά ειρήνη, και το βάρος που ένιωθα πριν είχε εξαφανιστεί.

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Εσύ δίνεις και εσύ παίρνεις.» Στη συνέχεια προσευχήθηκα ακόμα λίγο με πάθος,

και ο Σωτήρας είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη».

Με μεγάλη χαρά διάβασα ακόμα για μια ώρα ένα καλό βιβλίο.

11:50: Πήγα στον γιατρό. Καθώς καθόμουν στην αίθουσα αναμονής, άκουσα την εσωτερική φωνή:

«Προσευχήσου». Αρχικά ένιωσα το ακάθαρτο πνεύμα σε μια γυναίκα, και μετά σε δύο άνδρες. Δέχτηκα εσωτερικές επιθέσεις και προσευχήθηκα γι' αυτούς. Στη συνέχεια, ένιωσα πονοκέφαλο, ο οποίος γινόταν όλο και πιο έντονος. Η βοηθός του γιατρού με είχε ξεχάσει και είχε δώσει προτεραιότητα σε άλλους ασθενείς. Προσέφερα αυτή την υπομονή για τους ιερείς που μοιράζουν γρήγορα την Ιερά Κοινωνία. Πέρασαν περίπου 45 λεπτά, και μετά ήρθε η βοηθός του γιατρού και ζήτησε συγγνώμη επειδή με είχε ξεχάσει.

Της είπα: «Όχι, δεν με ξεχάσατε, ήταν θέλημα του Θεού. Διότι προσευχήθηκα για τους ασθενείς, στους οποίους είχαν εισχωρήσει δαίμονες».

Όταν καθόμουν στον γιατρό, αρχίσαμε να μιλάμε για τον Θεό. Ο πονοκέφαλός μου εντάθηκε και σκέφτηκα ότι το κεφάλι μου θα σκάσει από στιγμή σε στιγμή. Είπα στον γιατρό ότι αυτά ήταν πόνοι εξιλέωσης και ότι τα θυσίαζα για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και τη σωτηρία των ψυχών.

Ο γιατρός είπε ότι δεν θα έκανε κάτι τέτοιο. Μου μέτρησε την αρτηριακή πίεση και είπε: «Δεν τολμώ καν να το πω αυτό».

Τον ρώτησα: «Πόσο;»

Η αρτηριακή μου πίεση ήταν 180/90.

Το κεφάλι μου ήταν ολόκληρο κόκκινο και είχα πολύ έντονους πονοκεφάλους.

Ο γιατρός μου έγραψε ένα φάρμακο για την υψηλή αρτηριακή πίεση. Πήγα σπίτι και ξάπλωσα στο κρεβάτι.

Στο σπίτι, οι πόνοι έγιναν ακόμα πιο έντονοι. Με αυτούς τους πονοκεφάλους, προσευχήθηκα τον Σταυρό και μετά την προσευχή για τις επτά τελευταίες λέξεις του Ιησού.

Στις 15:00 οι πόνοι έφυγαν. Ωστόσο, δεν είχα πάρει κανένα φάρμακο. Μετά ένιωθα αρκετά αδύναμη, και στις 15:30 σηκώθηκα ξανά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Οι πόνοι είχαν εξαφανιστεί εντελώς.

Το βράδυ παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ. Μετά την Ιερή Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα: «Σε παρακαλώ, Σωτήρα, πες μου, ήταν σήμερα το μεσημέρι, μεταξύ 12:00 και τις 15.00, ήταν τα παθήματα εξιλέωσης που μου έδωσες;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Είπα ρωτώντας ότι δεν ήταν η πρώτη φορά. Σωτήρας: «Όχι. Θέλεις να το ξαναζήσεις;»

Εγώ: «Ναι, αν έτσι μπορούν να σωθούν οι ψυχές. Αλλά

Σωτήρα, ξέρεις πόσα μπορώ να αντέξω.

01.02.92 — Σάββατο

7.15 π.μ. στην Αγία Λειτουργία στο Waghäusel.

Το απόγευμα ενώθηκα με τον Σωτήρα και ρώτησα για το «Αιώνιο Φως», επειδή είχε σβήσει στο Ροτ μέσα στην εκκλησία. Ήμουν στο Ροτ μέσα στην εκκλησία και δεν μπορούσα να αντέξω το γεγονός ότι το Αιώνιο Φως είχε σβήσει. Αυτό μου προκαλούσε εσωτερικές ταραχές και δεν μπορούσα να προσευχηθώ. Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό να καλέσω κάποιον να το ανάψει.

Σωτήρας: «Το έκανες πολύ καλά.»

Ρώτησα περαιτέρω τον Σωτήρα αν πρέπει να πάω στον κ. πάστορα Vogt για να του μιλήσω για τα αιτήματα του Ιησού;

Σωτήρας: «Περίμενε λίγο ακόμα.»

Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να προσευχηθώ γι' αυτόν.» Σωτήρας:

«Ακριβώς.»

17:10: Γύρισα σπίτι και αμέσως προσευχήθηκα για τον πάστορα Βογκτ για περίπου 30 λεπτά. Αμέσως μετά δέχτηκα επιθέσεις στην ψυχή μου. Συνέχισα να προσεύχομαι αδιάκοπα για άλλη μία ώρα. Ο σύζυγός μου βρισκόταν κοντά μου, αλλά εσωτερικά ήταν δυσαρεστημένος, ανήσυχος και θυμωμένος. Όλα τον ενοχλούσαν.

Ήξερα ότι τα ακάθαρτα πνεύματα είχαν επιστρέψει και προσευχήθηκα ακόμα περισσότερο.

Μετά ήρθε ένας επισκέπτης. Αυτός ο επισκέπτης δεν ήξερε καν αν ήταν βαπτισμένος, γιατί ο πατέρας του ανήκε στα ανώτερα στρατιωτικά κλιμάκια του σερβικού, κομμουνιστικού στρατού.

Ήταν πολύ δύσκολο για μένα, συχνά ταπεινώθηκα και προσπάθησα να τον βοηθήσω με τα προβλήματά του. Εσωτερικά σκεφτόμουν ότι ολόκληρος ο σερβικός στρατός είχε στραφεί εναντίον μου. Εκείνη την περίοδο δεν μπορούσα να μιλήσω ούτε με τον άντρα μου, οπότε συνέχισα να προσεύχομαι, μέχρι που ο στρατός των ακάθαρτων πνευμάτων έφυγε και η ατμόσφαιρα βελτιώθηκε.

02.02.92 - Κυριακή — Υπαγία

Προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα. Είπα στον Σωτήρα ότι είχα παρατηρήσει ότι, όταν προσεύχομαι για τους ιερείς, δέχομαι ιδιαίτερες επιθέσεις.

Σωτήρας: «Το να έχεις έναν καλό ιερέα απαιτεί πολλή δύναμη για να πολεμήσεις τον διάβολο.

Προσευχήθηκες πολύ για τον ιερέα σου. Μην ξεχνάς ότι ένας καλός ιερέας είναι ένας δεύτερος Ιησούς. Και για έναν δεύτερο Ιησού πρέπει να προσευχηθείς πολύ.»

Εγώ: «Νιώθω ότι τα ακάθαρτα πνεύματα επιτίθενται και στον άντρα μου, για να με βάλουν σε πειρασμό.»

Σωτήρας: «Πρέπει να προσεύχεσαι περισσότερο.»

Εγώ: «Μα αυτή η μάχη με τον άντρα μου χθες διήρκεσε ασταμάτητα περίπου τρεις ώρες.» Σωτήρας: «Ο Σατανάς είναι εξοργισμένος, επειδή του παίρνεις πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Δεν φοβάμαι να παλέψω μαζί του.» Σωτήρας: «Σου έχω αφαιρέσει τον φόβο.»

Εγώ: «Δεν θα σταματήσω να παλεύω, γιατί σ' αγαπώ, αφού όλες οι ψυχές σου ανήκουν.» Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά και ο Σατανάς τις θέλει.»

Εγώ: «Τότε η μάχη θα είναι αδιάκοπη;»

Σωτήρας: «Ναι, μέχρι να εξοφληθεί και το τελευταίο λεπτό.» Εγώ: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα από όλα αυτά.»

Σωτήρας: «Μέχρι να εξιλεωθεί η τελευταία αμαρτία.»

Εγώ: «Αχ, Σωτήρα, να μην γράψω τίποτα πια;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψε, οι άνθρωποι πρέπει να προσεύχονται πολύ, αδιάκοπα. Η αμαρτία υπερτερεί του καλού. Οι άνθρωποι βρίσκονται σε μεγάλη λάσπη. Η λάσπη απειλεί να πνίξει την ανθρωπότητα.»

Δεν μπορώ να γράψω άλλο τώρα, γιατί μου είναι δύσκολο να καταγράψω όλα αυτά.

Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, σ' αγαπώ και σ' αγαπώ και για εκείνους που δεν σ' αγαπούν. Θέλω να σε λατρεύω και να σε δοξάζω πάντα για εκείνους που δεν το κάνουν.

Κυρίέ μου, παραδίδω στα χέρια Σου ό,τι μου συμβαίνει, μέσω της Αμωμής Καρδιάς της Παναγίας.

03.02.92 - Δευτέρα

Ρώτησα τον Σωτήρα αν γράφω σωστά το ημερολόγιό μου.

Σωτήρας: «Να είσαι σίγουρη ότι αυτό που έγραψες είναι σωστό. Το ακάθαρτο πνεύμα θα προσπαθεί πάντα να σε απομακρύνει από την αλήθεια.»

Εγώ: «Δώσε χάρη και στους άλλους.»

Σωτήρας: «Αν την δεχτούν.»

(Σκεφτόμουν τον άντρα μου και τους ανθρώπους που υποφέρουν από δοκιμασίες). Εγώ: «Τι δεν σου αρέσει στην ομάδα προσευχής μας;»

Σωτήρας: «Λείπει η ταπεινότητα, υπάρχει ακόμα τόσος πολύς υπερηφάνεια.» Εγώ: «Και να τους το πω αυτό;»

Σωτήρας: «Πρέπει να τους το πεις. Δεν πρέπει να κλείνουν τις καρδιές τους, αλλιώς δεν μπορώ να τους δώσω τη χάρη.»

Εγώ: «Γιατί συμβαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Πρέπει να προσεύχονται με ευλάβεια. Η προσευχή πρέπει να βγαίνει από την καρδιά και όχι μόνο από το στόμα.»

Εγώ: «Τι μπορείς να μας πεις για την εξομολόγηση;»

Σωτήρας: «Πρέπει να υπάρχει περισσότερη μετάνοια. Συνήθως λείπει η αποφασιστικότητα.

Μείνετε πιστοί σε Μένα. Σωτήρας: «Προσευχηθείτε περισσότερο από ό,τι μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Σωτήρα, σίγουρα θα υπάρχουν κάποιοι που δεν θα πιστέψουν αυτά που τους είπα.» Σωτήρας: «Εσύ το είπες, αυτό αρκεί.»

Εγώ: «Πώς να το καταλάβω αυτό, ότι αρκεί;» Σωτήρας:

«Όποιος έχει αυτιά, ας ακούσει.»

Συνέχισα να προσεύχομαι θερμά, ειδικά για την ομάδα προσευχής μου, ζητώντας τη βελτίωση της κατάστασής τους. Συνολικά, προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα.

Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ.

Μετά, στις 20:00, συγκεντρωθήκαμε με την ομάδα προσευχής μας και τους είπα τι είχε πει ο Σωτήρας.

Εκείνο το βράδυ η προσευχή ήταν πολύ πιο όμορφη και ευλαβική από ό,τι συνήθως.

Μετά τη συνάντηση της ομάδας προσευχής, το είπα και στον πάστορα Ντόχαρτ. Αυτός, όμως, δεν έκανε κανένα σχόλιο.

04.02.92 — Τρίτη

Νωρίς το πρωί βυθίστηκα στην προσευχή για περίπου δύο ώρες. Χθες το βράδυ, στην ομάδα προσευχής, έλαβα πνευματική κοινωνία, ενώ προηγουμένως είχα παρακολουθήσει την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ και είχα λάβει τη μυστική κοινωνία. Ρώτησα τον Σωτήρα αν δεν ήταν μαζί μου χθες το βράδυ, όταν έλαβα πνευματική κοινωνία.

Σωτήρας: «Ήμουν μαζί σου.»

Εγώ: «Γιατί χτυπούσε τόσο δυνατά η καρδιά μου; Κύριε, δεν μου μιλάς.»

Σωτήρας: «Ο Κύριός σου μιλάει όποτε θέλει.»

Ο Σωτήρας σιώπησε.

Έκλαψα και είπα: «Πώς μπορεί να υπάρχει το τίποτα χωρίς τον Θεό;»

Παρ' όλα αυτά, νιώθω μια ηρεμία και μια ειρήνη. Δεν είμαι μόνος, ο Κύριος είναι μαζί μου, αλλά σιωπά.

Συνήθως δεν μπορώ να φανταστώ ότι ο Θεός κοιμάται.

Τότε ένιωσα μια ιδιαίτερα ευχάριστη ηρεμία. Ένιωσα ελεύθερος από τα πάντα και θα μπορούσα να μείνω έτσι για ώρες, γιατί πιστεύω ότι είσαι μαζί μου, Κύριε.

Ο Κύριος μου αφαίρεσε τις αμφιβολίες που είχα. Δεν υπήρχε πια τίποτα. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, ένιωσα σαν να είχε θεραπευτεί η ψυχή μου από τους χθεσινούς πόνους, γιατί υπέφερα εξαιτίας της λάσπης στην εκκλησία. Ένιωσα σαν ένα μικρό παιδί που ο πατέρας κρατά στην αγκαλιά του και που αναπαύεται στο στήθος του. Το παιδί αγαπιέται από τον πατέρα και αυτή η αγάπη του αρκεί και συνεχίζει να αναπαύεται στην αγκαλιά του.

Πόσο γρήγορα όμως εμφανίζεται το κακό.

Λίγο αργότερα άκουσα μια φωνή:

«Είσαι τώρα ενωμένη;»

Είπα «Ναι», αλλά πιστεύω ότι αυτή δεν είναι η φωνή του Κυρίου μου· η φωνή του Κυρίου μου ακούγεται διαφορετικά. Ούτε άκουσα τη φωνή πραγματικά από τα βάθη της καρδιάς μου, όπως συνήθως. Ίσως ήταν πάλι ο φλύαρος, το ακάθαρτο πνεύμα, που δρα και θέλει μόνο να με μπερδέψει.

Έτσι, προσευχήθηκα ξανά για να τον διώξω, αλλιώς δεν θα τον ξεφορτωθώ.

Γιατί θέλει μόνο να με βάλει σε ανησυχία, σε σύγχυση και σε αμφιβολία· είναι μόνο το ακάθαρτο πνεύμα. Το βράδυ στο Ροτ, στην εκκλησία, στο Ροζάριο και στην Αγία Λειτουργία.

05.02.92 — Τετάρτη

Είχα ενοχληθεί, επειδή ένας ιερέας, κατά τη διάρκεια της εξομολόγησής μου, είχε αυτό το επίμονο βλέμμα στα μάτια του. Ήταν αηδιαστικό να κοιτάζω στα μάτια του. Κάτι τέτοιο δεν το έχω βιώσει ακόμα με τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Ρώτησα τον Σωτήρα γι' αυτό.

Σωτήρας: «Ήταν ένα ακάθαρτο πνεύμα που προσπαθεί να καταστρέψει την ακλόνητη πίστη σου.» Εγώ: «Ξέρει ο ιερέας τι κάνει με τα μάτια του;»

Σωτήρας: «Ναι, το ξέρει. Αυτές είναι πειρασμοί που η ψυχή σου αισθάνεται και αντισταθεί.» Αυτό το επίμονο βλέμμα στα μάτια το έχω βιώσει ήδη τρεις φορές.

Εγώ: «Γιατί το κάνει αυτό;»

Σωτήρας: «Επειδή του λείπει η υπερφυσική πίστη. Πολύ λίγοι ιερείς έχουν την υπερφυσική πίστη.»

Αυτός ο ιερέας δεν πιστεύει αυτό που λέω για την αφορισμό. Ούτε ο άντρας μου. Εγώ: «Τι να τους πω, αν δεν πιστεύουν;»

Σωτήρας: «Καλύτερα να σιωπήσεις.»

Εγώ: «Τι θα καταφέρω αν σιωπήσω;» Σωτήρας:

«Ταπεινότητα.»

Συνέχισα να μιλάω εγκάρδια με τον Σωτήρα για αρκετή ώρα ακόμα. Τότε είπα στον

Σωτήρα: «Απεχθάνομαι τα εγκόσμια.»

Ο Σωτήρας: «Γράψ' το αυτό.»

Εγώ: «Πόσο λίγο χρόνο έχουμε για να προετοιμαστούμε για την ουράνια ζωή. Πόσο χαίρομαι που πέταξα την τηλεόραση έξω από το σπίτι. Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν μπορώ να Σου ευχαριστήσω αρκετά γι' αυτό.»

07.02.92 - Παρασκευή

Εκείνη την ημέρα ήμουν στο σπίτι. Από τις 7.00 έως τις 8.30 προσευχήθηκα. Ρώτησα τον Σωτήρα αν θα υποστώ και πάλι ταλαιπωρίες εξιλέωσης.»

Σωτήρας: «Θα υποστείς και πάλι πόνους εξιλέωσης.»

Εγώ: «Θα θυσιάσω για να προσεύχεται ο κ. πάστορας το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς πριν από την Ιερή Λειτουργία, όπως επιθυμεί ο Σωτήρας. Και για να χορηγεί ο κ. πάστορας μόνο στοματική Θεία Κοινωνία, και για να μην χορηγούν πλέον οι λαϊκοί την Ιερή Κοινωνία.

Επιπλέον, θυσιάζω αυτά τα πάθη για να απελευθερωθεί ο ιερέας από τον φόβο των ανθρώπων και Σε παρακαλώ, αγαπητέ Σωτήρα, να του χαρίσεις ταπεινότητα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου. Εξιλέωση για όλους όσους Με προσβάλλουν στον τόπο σου και λαμβάνουν την Ιερά Κοινωνία χωρίς ευλάβεια.»

Εγώ: «Σε ικετεύω, Κύριέ μου και Θεέ μου, δώσε μου πολλές χάρες, ώστε να αντέξω τα παθήματα που μου δίνεις. Θα δεχτώ αυτά τα παθήματα, επίσης από μεγάλη αγάπη προς Εσένα, Κύριέ μου και Θεέ μου, και για τη σωτηρία των ψυχών που βρίσκονται στον ευρύ δρόμο.

Κύριέ μου και Θεέ μου, ας γίνει όμως το θέλημά Σου. Σωτήρας:

«Κάνε, κόρη Μου, όπως έγραψες.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ εκ των προτέρων, Κύριε και Θεέ μου, για τα παθήματα που θα μου δώσεις. Είμαι έτοιμη να υποφέρω μαζί Σου, γιατί Εσύ ξέρεις καλύτερα τι μπορώ να αντέξω.

Είπα στον Σωτήρα ότι θέλω να παραμείνω στην καρδιά Του και παρακάλεσα τον Σωτήρα αδιάκοπα για μερικά λεπτά: «Σωτήρα μου, συγχώρεση, χάρη και έλεος για μένα και για ολόκληρο τον κόσμο.

Από μόνος μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα, αλλά μαζί Σου μπορώ τα πάντα. Μέχρι τις 10.40 διάβαζα πάλι ένα καλό βιβλίο.

08.02.92 — Σάββατο

Πήγα στην Αγία Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ. Δεν μου άρεσε καθόλου ο τρόπος με τον οποίο ο πατέρας Βέρνερ Έγκον τέλεσε τη Λειτουργία· δεν προσευχήθηκε ούτε καν τις δεήσεις.

Από τις 16:20 έως τις 17:50 προσευχήθηκα αδιάκοπα γονατιστή, μόνο για τον πάτερ Vogt, τέσσερα ροζάρια και άλλες προσευχές.

Αυτό το χρόνο τον πρόσφερα πρόθυμα γι' αυτόν, γιατί έλαβα και τη χάρη γι' αυτό. Αρκεί ο Θεός να βλέπει πόσο πολύ προσεύχομαι για τον πάτερ Vogt. Ξέρω ότι δεν θα τον αγαπήσω όπως αγαπώ τον Χριστό, αλλά το εύχομαι, γιατί είναι ο δεύτερος Χριστός, και συνειδητοποιώ ότι έχει μεγάλη ευθύνη για τις ψυχές που του φέρνει ο Θεός. Γι' αυτό λέω ότι δεν μπορεί κανείς να προσευχηθεί αρκετά για τους ιερείς, διότι ένας ιερέας που ζει στην χάρη του Θεού μπορεί να προειδοποιήσει πολλές ψυχές για τον γκρεμό της κόλασης και να τις οδηγήσει στον παράδεισο.

09.02.92 - Κυριακή

Από τις 6.30 έως τις 8.00: Προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα και ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά.

Σωτήρας: «Αυτή τη στιγμή ο Σατανάς κυβερνά τις καρδιές.» Εγώ: «Μα εσύ είσαι ο Βασιλιάς όλων των καρδιών.»

Σωτήρας: «Σχεδόν όλοι κλείνουν τις καρδιές τους μπροστά μου.» Εγώ: «Το έγραψα σωστά;» Σωτήρας: «Το έγραψες για μένα.»

Εγώ: «Σωτήρα, για ποιο λόγο κλείνουν τις καρδιές τους;»

Σωτήρας: «Από υπερηφάνεια, από έλλειψη αγάπης προς εμένα, από μίσος και επειδή δεν θέλουν να στραφούν από τον ευρύ δρόμο.»

Εγώ: «Σωτήρα, όταν έκλαιγα πριν, όταν έλεγα “Avertere, avertere”, αυτό που είπες εσύ, ο Δον Μπόσκο, και που σημαίνει «να αλλάξω τη ζωή μου», δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου, σαν μαργαριτάρια και με γρήγορο ρυθμό. Ήταν κάτι εντελώς υπερφυσικό και με κατέλαβε δέος.» Σωτήρας: «Ναι, ήταν και δικά μου δάκρυα.»

Εγώ: «Χρειάζομαι έναν καλό πνευματικό οδηγό. Ναι, έχω εσένα, αλλά χρειάζομαι και έναν ιερέα.»

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να πας ακόμα στον πάστορα Βογκτ. Άσε να έρθει η κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: Σωτήρα, χθες προσευχήθηκα τέσσερα ροζάρια γι' αυτόν (τον πάστορα Vogt), είχε αυτό κάποιο αποτέλεσμα;»

Σωτήρας: «Ναι, είχε αποτέλεσμα πάνω του.»

Εγώ: «Σωτήρα, ο πάστορας Φογκτ πιστεύει ότι μιλάω για τον εαυτό μου.»

Σωτήρας: «Έτσι σκέφτεστε όλοι, αλλά χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα.»

Ο Σωτήρας: «Πόση ταπεινότητα χρειάζεστε ακόμα για να αναγνωρίσετε την ενοχή σας; Προσευχήσου, κόρη μου, προσευχήσου πολύ.»

Πήγα στη Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

Από τις 13:00 προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον πάστορα Βογκτ. Ήμουν ευτυχισμένη όταν είδα ότι, γονατιστός μπροστά στο Άγιο Θείο, προσευχόταν την προσευχή της Καρδιάς του Ιησού. Προσευχήθηκα να γίνει πρότυπο για όλους τους ιερείς στις γύρω περιοχές. Εύχομαι να υπάρχουν ιερείς τέτοιοι, ώστε να βλέπω μέσα τους μόνο τον Ιησού, και τέτοιους ιερείς πρέπει να ζητάμε. Διότι ο Θεός μας έχει άφθονες χάρες, αρκεί μόνο να τις ζητήσουμε. Πιστεύω ότι ο πάτερ Vogt είναι ένας αγαπητός ιερέας, όταν εκπληρώνει το θέλημα του Θεού.

Θα έρθουν μέρες που θα με καταλαβαίνει καλύτερα από ό,τι τώρα. Δεν θα σταματήσω ποτέ να προσεύχομαι γι' αυτόν.

14:30. Τηλεφώνησε κάποιος κύριος Παβάρ από την Ελβετία. Τηλεφωνεί κάθε τόσο. Ενισχύουμε η μία την άλλη στην πίστη. Τον γνώρισα στην Ιερουσαλήμ. Ήταν ο μόνος από την ομάδα των προσκυνητών που με άκουγε. Οι άλλοι Κροάτες μαζί με τους ιερείς με κορόιδευαν, με χλεύαζαν, ένιωθα μόνη, σαν να με είχαν εγκαταλείψει όλοι.

Όταν περπατούσαμε από την Ιερουσαλήμ προς τη Μασάντα, προσευχήθηκα πολλά ροζάρια για την ομάδα των προσκυνητών και για τους ιερείς. Όλοι έπαθαν πονοκέφαλο, ενώ εγώ ένιωθα τόσο ελαφριά που θα μπορούσα να ανέβω ξανά το βουνό. Χάρη σε αυτό έλαβα πολλές χάρες. Ο κύριος Παβάρ από την Ελβετία ήταν ο μόνος από την ομάδα που πίστεψε στη μεταστροφή μου στο Μετζουγκόριε.

17.00 - 18.00. Αρχικά διάβασα ένα βιβλίο της αδελφής Φαουστίνας. Μετά από μία ώρα ένιωσα μια λαχτάρα να ενωθώ με τον Σωτήρα. Προσευχήθηκα θερμά στον Κύριο. Όμως, με βασάνισαν και πειρασμοί. Έκλαιγα πικρά και σκεφτόμουν ότι είχα κάνει κάτι λάθος. Μετά, όμως, βρήκα ειρήνη. Ζήτησα από τον Σωτήρα να μου πει ξανά κάτι για την στοματική κοινωνία και υποσχέθηκα να Τον πιστέψω.

Σωτήρας: «Θέλω την προφορική κοινωνία γονατιστή και με ευλάβεια, μέσω των αφιερωμένων χεριών του ιερέα.»

Τότε ρώτησα για τους ακολούθους· σκέφτηκα ότι, επειδή υπηρετούν στη λειτουργία, θα είχαν προνόμια ενώπιον του Θεού. Σωτήρας: «Αυτό ισχύει και για τους ακολούθους.»

Εγώ: «Δηλαδή, ο πάτερ Φογκτ δεν το κάνει σωστά;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Να του το πω αυτό, Σωτήρα;»

Σωτήρας: «Αυτό περιμένω εδώ και πολύ καιρό.»

Εγώ: «Και αν του το πω, θα ακούσει τι λένε και κάνουν οι άλλοι ιερείς;» Σωτήρας: «Δεν θα το κάνει όπως το κάνουν οι άλλοι ιερείς, αλλά οι επίσκοποι το απαιτούν από αυτόν.»

Σωτήρας: «Ο ανώτατος επίσκοπος είναι ο Άγιος Πατέρας, σε αυτόν πρέπει να υπακούει.»

Εγώ: «Ω, Σωτήρα, θα κάνω τα πάντα για να μην προσβληθείς και να μην ατιμαστείς.

Δώσε μου τη χάρη και πες μου οποιαδήποτε λέξη, θα ακούσω.»

Σωτήρας: «Συνέχισε έτσι, κόρη μου.»

Γύρω στις 19:00 τηλεφώνησε η Μαρία από το Άουγκσμπουργκ. Της είπα να επιστρέψει στον και να εκπληρώσει το θέλημα του Θεού. Κάποτε δημοσιεύτηκε ένα άρθρο για μένα στο περιοδικό «Frau im Spiegel». Η Μαρία από το Άουγκσμπουργκ το διάβασε, μου έγραψε και με επισκέφθηκε. Έγινε μια ενθουσιώδης χριστιανή. Τότε, μετά την Ιερά Κοινωνία, ο Σωτήρας μου είχε πει ότι πρέπει να επιστρέψει στον άντρα της. Μέχρι σήμερα δεν το έχει κάνει ακόμα.

Σήμερα, μετά την Ιερά Κοινωνία, ρώτησα τον Σωτήρα αν ο πασιφισμός είναι σωστό, διότι ο Φριντόλιν είχε τηλεφωνήσει και μου είχε πει ότι ο Γιόζεφ είναι πασιφιστής και ότι δεν ξέρει ακριβώς αν αυτό είναι σωστό.

Σωτήρας: «Κόρη μου, ο πασιφισμός είναι σωστό – ο καθένας έχει το δικαίωμα να αμυνθεί.»

Δεν το κατάλαβα ακριβώς, γιατί δεν ξέρω ακριβώς τι σημαίνει ειρηνισμός.

10.02.92 – Δευτέρα

10.00 στο ιατρείο:

Ο Σωτήρας: «Ρώτησέ με τι μπορείς να αντέξεις.» Εγώ:

«Είμαι τόσο ανίκανη.»

Σωτήρας: «Με έχεις εμένα, απλά πρέπει να με χαρίσεις στους άλλους. Κάθε λέξη μου είναι η ζωή μου, και σε όσους δίνεις το λόγο, μέσα τους ζει.»

Εγώ: «Ω Θεέ μου, πόσο σημαντικό είναι τότε να μιλάω για σένα. Τώρα καταλαβαίνω καλύτερα, όταν προσεύχομαι στον Άγγελο: Ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε ανάμεσά μας.

Είναι και πάλι αυτό το ακατανόητο για έναν άνθρωπο.

Εγώ: «Τώρα καταλαβαίνω, όταν μου λες να ρωτάω μόνο ό,τι μπορώ να αντέξω.

Μίλησα σε δύο ασθενείς για την πίστη και τους είπα να πάνε να εξομολογηθούν. Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν σωστό.

Σωτήρας: «Ήταν σωστό, συνέχισε έτσι.» Σωτήρας:

«Αγάπησέ με πολύ, κόρη μου.»

Εγώ: «Μα μπορώ να Σ' αγαπώ μόνο με την αγάπη Σου, πώς να το καταλάβω αυτό;»

Σωτήρας: «Αγάπα τους άλλους, σαν να αγαπούσες εμένα.»

Εγώ: «Δηλαδή, θέλεις να σε αγαπούν μέσα από τις ψυχές των άλλων. Σε ικετεύω, Σωτήρα, να μου δώσεις τη χάρη να αγαπώ τους άλλους όπως αγαπώ εσένα».

Είπα στον Σωτήρα ότι πονάω όταν οι άλλοι Τον απορρίπτουν.

Σωτήρας: «Αυτός ο πόνος είναι ο δικός Μου πόνος, που εσύ νιώθεις. Δώσε στους ασθενείς περισσότερη αγάπη.»

12:45 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής: Κατά την ένωση με τον Σωτήρα, τον ρώτησα αν και οι Προτεστάντες πρέπει να εξομολογούνται.

Σωτήρας: «Ναι».

Εγώ: «Μα δεν αγαπούν τον Άγιο Πατέρα».

Σωτήρας: «Τότε δεν αγαπούν εμένα».

Ρώτησα αυτό, επειδή πολλοί έχουν ήδη απαντήσει, όταν τους είπα ότι πρέπει να πάνε για εξομολόγηση, ότι είναι Προτεστάντες και γι' αυτό δεν χρειάζεται να πάνε για εξομολόγηση.

Το βράδυ, στην Ιερή Λειτουργία στο Ροτ.

20:00 — Ομάδα προσευχής. Ήταν τόσοι πολλοί άνθρωποι εκεί, που μερικοί έφυγαν. Για μισή ώρα μίλησα για όσα μου λέει ο Σωτήρας. Δεν είχα προετοιμαστεί. Αλλά όταν το Άγιο Πνεύμα δίνει τα λόγια, τότε πρέπει να τα πεις. Μια γυναίκα από την ομάδα προσευχής μου έθεσε την ερώτηση, λέγοντας ότι ο Άγιος Πατέρας δίνει την Ιερή Κοινωνία και στα χέρια.

Της απάντησα: «Ο Άγιος Πατέρας αναγκάστηκε να το κάνει αυτό, επειδή οι άνθρωποι έχουν ελεύθερη βούληση και οι επίσκοποι το ενέκριναν, και επειδή οι Ελευθεροτέκτονες βρίσκονται και στο Βατικανό.

11.02.02 — Τρίτη

Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό αυτό που απάντησα χθες στη γυναίκα, σχετικά με την Κοινωνία στα χέρια και τον Άγιο Πατέρα.

Σωτήρας: «Απάντησες σωστά.»

12:20 μ.μ. στο παρεκκλήσι της εκκλησίας.

Σωτήρας: «Πρέπει απλώς να με ακούς.»

Εγώ: «Ο άντρας μου είπε ότι μίλησα πάρα πολύ χθες στην ομάδα προσευχής.» Σωτήρας: «Μπορεί κανείς να με σταματήσει όταν μιλάω;»

Στις 10.40 είχα ρωτήσει ακόμα τον Σωτήρα αν είχα καταλάβει σωστά το θέμα του πασιφισμού.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πασιφισμός είναι σωστός. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να αμυνθεί.» Εγώ: «Μπορείς να πεις κάτι ακόμα γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Έχετε τη Βίβλο.»

Εγώ: «Σωτήρα, αν ήσουν στη θέση μου, θα ρωτούσες κι εσύ;»

Σωτήρας: «Μπορείς να με ρωτήσεις, είναι σωστό, κόρη μου.»

12.02.92 - Τετάρτη

Πήγα στην Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Όπως πάντα, πριν από την Ιερή Λειτουργία, προσευχήθηκα το Ροζάριο. Προσευχήθηκα επίσης για τον ιερέα που θα τελούσε την Ιερή Λειτουργία.

Είδα αυτόν τον πατέρα για δεύτερη φορά. Δεν μου άρεσε όταν τέλεσε την Ιερά Λειτουργία την πρώτη φορά και σήμερα, τη δεύτερη φορά, τέλεσε τη Μεταμόρφωση τόσο γρήγορα και στο τέλος της Ιερής Λειτουργίας έσκυψε προς το Άγιο Τραπέζι και όχι προς το Ταμείο. Ρώτησα τον Σωτήρα: «Τι είναι σωστό τώρα;»

Σωτήρας: «Προς το Ταμείο.»

Εγώ: «Να του το πω, Σωτήρα;» Σωτήρας:

«Αν το θέλεις.»

Πρώτα προσευχήθηκα για τον πατέρα και μετά πήγα να τον βρω. Όταν χτύπησα την πόρτα, ρώτησα αν μπορούσα να του μιλήσω. Κατά τη διάρκεια της συζήτησής μας, αφού του είπα τι ήταν λάθος, άρχισε αμέσως να υπερασπίζεται τον εαυτό του και είπε ότι είναι καθηγητής.

Του είπα ότι τότε όλα μου ήταν ξεκάθαρα.

Αρχικά του είπα ότι είχε ψάλλει τη Μεταμόρφωση πολύ γρήγορα, και εκείνος απάντησε ότι και οι άλλοι το έκαναν έτσι. Τότε του απάντησα ότι πρέπει να υπακούμε περισσότερο στον Σωτήρα παρά στους ανθρώπους. Του εξήγησα ότι ήθελα να τον βοηθήσω και ότι, μετά την Αγία Λειτουργία, είχα ρωτήσει τον Σωτήρα γιατί έσκυψε προς το θυσιαστήριο για να αποχαιρετήσει και όχι προς το Ταμείο.

Τότε ο πατέρας επέκρινε λίγο το παρελθόν. Ήταν αρκετά ανήσυχος και υπερήφανος. Του είπα ότι ο Σωτήρας ήταν ο ίδιος Σωτήρας τότε και σήμερα.

Ο πάτερ μου υποσχέθηκε να τελεί την Ιερή Λειτουργία πιο αργά. Στη συνέχεια, ζήτησα την ευλογία και έφυγα. Και αυτή τη φορά δεν ήμουν μόνος. Ξέρω ότι ο Σωτήρας ήταν μαζί μου.

Όταν γύρισα σπίτι, πήρα αμέσως το ακουστικό του τηλεφώνου· ήταν ο Φριντόλιν. Μου είπε ότι ο νεαρός φοιτητής Ανδρέας δεν λαμβάνει πλέον την Κοινωνία στο στόμα, επειδή ο υποδιευθυντής είπε ότι θα ήταν καλύτερο για αυτόν αν λάμβανε την Κοινωνία στο χέρι.

Στις **28.01.92** ο Σωτήρας είχε ήδη πει κάτι για τον Αντρέας.

Ο Αντρέας είχε πει ψέματα στον Φριντόλιν. Έψαξε μια δικαιολογία και είπε ότι τα χείλη του ήταν ανοιχτά και γι' αυτό δεν μπορούσε να κοινωνήσει με το στόμα.

Δεν είπε όμως την αλήθεια, ότι αυτό του το είχε πει ο υποδιευθυντής.

Γύρω στις 13:30, στο παρεκκλήσι της κλινικής, ρώτησα τον Σωτήρα σχετικά με τον χώρο προσευχής.

Σωτήρας: «Μπορείς να ξεκινήσεις ήδη. Ήρθε ήδη η ώρα.»

Εγώ: «Μα δεν έχω ακόμα αρκετά χρήματα.»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

13.02.92 — Πέμπτη

Ρώτησα τον Σωτήρα αν η συζήτησή μας θα είχε κάποιο αποτέλεσμα στον πατέρα που είχε τελέσει την Ιερή Μεταμόρφωση τόσο γρήγορα.»

Σωτήρας: «Ο Λόγος ζει μέσα του.»

Μετά ρώτησα για τον Ανδρέα, τον συμφοιτητή του Φριντόλιν, γιατί ο Σωτήρας είχε επιτρέψει στον Ανδρέα να λαμβάνει πλέον την Κοινωνία με τα χέρια.

Σωτήρας: «Έχει ελεύθερη βούληση και αυτή η βούληση είναι νοσηρή.»

Εγώ: «Δεν μπορώ να φανταστώ ότι ορισμένοι καθηγητές κάνουν κάτι τέτοιο και παρακινούν τους φοιτητές της Θεολογίας να λαμβάνουν την Κοινωνία με το χέρι.»

Σωτήρας: «Αυτοί είναι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι που με σταύρωσαν. Για τον Ανδρέα πρέπει να νηστεύει κανείς την Τετάρτη — Αυτό είναι προδοσία.»

Εγώ: «Τι πρέπει να κάνει κανείς, όταν η βούληση είναι

άρρωστη;» Σωτήρας: «Να νηστεύει και να προσεύχεται το

Ψαλτήρι.»

14.02.92 — Παρασκευή

10.30 στο ιατρείο: Ρώτησα ξανά αν πρέπει να συνεχίσω να γράφω. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψε το ημερολόγιό σου, είναι σημαντικό.»

Εγώ: «Μου μίλησες χθες;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριε, ποιο είναι το θέλημά Σου; Άσε με να καταλάβω τώρα τι πρέπει να κάνω, γιατί Εσύ είσαι ο πνευματικός μου οδηγός, αλλά, Κύριε, μόνο αν είναι ακόμα το θέλημά Σου.»

Ο Σωτήρας: «Προσευχήσου πολύ, κόρη μου. Οι προσευχές είναι πολύ απαραίτητες.»

15.02.92 Σάββατο

Ο πάτερ Αιμιλιανός τέλεσε υπέροχα τη Λειτουργία της Αγίας Ευχαριστίας. Ήταν μια λατρεία προς την Παναγία. Είδα και πάλι τον πάτερ να στέκεται στο σκοτάδι, αλλά μετά τη Μεταμόρφωση, είδα κάτι φωτεινό γύρω από το κεφάλι του. Το είδα για πρώτη φορά, και μετά εξαφανίστηκε πάλι.

Προσευχήθηκα πολύ για τον πάτερ Vogt, ένα ολόκληρο Ψαλτήρι.

Ένα πράγμα κατάλαβα σήμερα: αν θέλει κανείς έναν καλό ιερέα, πρέπει να τον ζητήσει από τον Θεό.

Αγαπώ πολύ αυτόν τον ιερέα, αν και ξέρω ότι δεν κάνει πάντα ό,τι θέλει ο Σωτήρας. Έχω όμως την ελπίδα ότι κάποτε θα γίνει ένας υποδειγματικός ιερέας.

Έφυγα ευτυχισμένος από το εξομολογητήριο, οι προσευχές μου εισακούστηκαν.

Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη χάρη που έδωσες στον ιερέα και σε μένα.

16.02.92 Κυριακή

Προσευχήθηκα δύο ώρες στο σπίτι πριν από την Αγία Λειτουργία. Τις Κυριακές θέλω να προετοιμάζομαι ιδιαίτερα για την Αγία Λειτουργία. Πριν αρχίσω την προσευχή, τοποθετώ ένα σταυρό και το άγαλμα της Παναγίας πάνω στο τραπέζι, καθώς και αγιασμό για τις ψυχές των νεκρών. Στη συνέχεια, προσεύχομαι το «Confiteor», τον εξορκισμό και πολλές άλλες προσευχές, όπως τις λιτανείες και τα ροζάρια. Στο τέλος, λαμβάνω πνευματική Κοινωνία. Αυτή αποτελεί και την προετοιμασία για τη μυστηριακή Κοινωνία. Έτσι, η Θεία Λειτουργία γίνεται πιο ευλαβική, και λαμβάνει κανείς περισσότερη διαφώτιση, ενώ γνωρίζει επίσης τι είναι λάθος και αναγνωρίζει καλύτερα τα ακάθαρτα πνεύματα, διότι αυτά βρίσκονται και μέσα στην εκκλησία.

Επειδή χθες είχα εξομολογηθεί στον π. Vogt, ρώτησα τον Σωτήρα: «Γιατί δεν μίλησα για την Κοινωνία με το χέρι;»

Σωτήρας: «Δεν έχει έρθει ακόμα η ώρα.»

Εγώ: «Πιστεύει τώρα ο ιερέας ότι ακούω τη φωνή Σου;» Σωτήρας:

«Ναι, το πιστεύει, κόρη Μου.»

Εγώ: «Έχει ακόμα τέτοιες αμφιβολίες, ή όχι τόσο πολύ πια;» Σωτήρας:

«Συνέχισε να προσεύχεσαι γι' αυτόν.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά χθες έγραψε στο ενοριακό δελτίο ότι κάθε βαπτισμένος μπορεί να τελέσει τη Λειτουργία του Λόγου και στη συνέχεια να μοιράσει την Ιερή Κοινωνία, όταν ο εφημέριος απουσιάζει.»

Σωτήρας: «Αν ήξερε ότι εγώ είμαι αυτός που βρίσκεται στην Ιερή Οσία, δεν θα το ανέφερε στο εφημεριδάκι της ενορίας. Στην καρδιά του υπάρχουν ακόμα τόσα πολλά ασαφή.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, αυτός τελεί τη Μεταμόρφωση, ξέρει ότι Εσύ, ο ζωντανός Θεός, είσαι αληθινά, ουσιαστικά, με σάρκα και αίμα, με σώμα και ψυχή, με ανθρωπότητα και θεότητα, παρών στην Ιερή Οσία — την Ευχαριστία!

Σωτήρας: «Η πίστη διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο.»

Εγώ: «Σε τι οφείλεται το γεγονός ότι η πίστη διαφέρει;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, εξαρτάται από την πρώτη και τη δεύτερη εντολή, από την ανεπαρκή αγάπη προς Εμένα και προς τον πλησίον.»

Εγώ: «Άρα η πίστη εξαρτάται από την αγάπη, και την αγάπη πρέπει να την ζητάμε και να τη ζούμε. Είναι μεγάλη χάρη από τον Θεό.»

Σωτήρας: «Η αγάπη ρέει μέσα στις αγνές καρδιές.»

Εγώ: «Κύριε, πώς πρέπει να καταλάβω το “ρέει”;»

Σωτήρας: «Η αγάπη είναι πηγή· έλα στην πηγή και αναζωογονήσου.» Εγώ: «Πώς είναι η πίστη των καθηγητών;»

Σωτήρας: «Αυτή, κόρη μου, είναι η κοσμική πίστη, που δεν αποφέρει καρπούς.» Εγώ:

«Μα, Σωτήρα, αυτοί εκπαιδεύουν τους μελλοντικούς ιερείς.»

Σωτήρας: «Γι' αυτό πρέπει να προσεύχεστε γι' αυτούς.»

Εγώ: «Σωτήρα, πρέπει να ζητάμε τα πάντα με την προσευχή;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για την αγάπη και τη χάρη που μου έδωσες. Βιάστηκα να φτάσω νωρίτερα στην εκκλησία. Η Αγία Λειτουργία άρχισε στις 10.00 Uhr

Πριν από την Ιερά Λειτουργία, προσευχήθηκα τη Λιτανεία προς το Άγιο Πνεύμα για όλους όσους βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στην εκκλησία. Ο πάτερ Βογκτ τέλεσε την Ιερά Λειτουργία πολύ καλά. Το Ευαγγέλιο αφορούσε την Ομιλία στην Όρος (Ευαγγέλιο του Λουκά). Κατά τη διανομή της Ιερής Κοινωνίας, βοήθησαν τον πάτερ μας δύο λαϊκοί και ένας φοιτητής θεολογίας, ο κ. Άρτουρ Βάγκνερ.

Παλαιότερα είχα λάβει την Ιερά Κοινωνία από αυτόν. Τώρα όμως σκέφτηκα ότι ο Κύριος μου είπε ότι η Εκκλησία βρίσκεται στη λάσπη. Πώς θα μπορούσα λοιπόν να δεχτώ την Ιερά Κοινωνία από τον κ.

Βάγκνερ, του οποίου τα χέρια δεν έχουν ακόμη χειροτονηθεί, όπως αυτά ενός ιερέα;

Προσευχήθηκα στον Σωτήρα: Κύριε, αν είναι θέλησή Σου να λάβω την Ιερά Κοινωνία από τον διάκονο κ. Βάγκνερ, τότε ναι. Αλλά μόνο αν είναι θέλησή Σου.

Αν όχι, τότε μην τον αφήσεις να έρθει κοντά μου. Όλη μου την εμπιστοσύνη την εναποθέτω στα χέρια Σου. Ο κ. Βάγκνερ μοίραζε την Ιερά Κοινωνία δίπλα μου. Δεν ήρθε όμως κοντά μου και ένιωσα ξεκάθαρα ότι ήταν θέλημα του Θεού να μην μου δώσει την Ιερά Κοινωνία. Έλαβα την Ιερά Κοινωνία τελευταία και από τον πάστορα κ. Φογκτ.

Μετά την Ιερή Κοινωνία είπα στον Σωτήρα ότι, αν το επιθυμεί, θα μιλούσα με τον κ. Wagner, αλλά είπα επίσης ότι ο Σωτήρας πρέπει να του δώσει τη φώτιση, ώστε να γνωρίζει ότι δεν επιτρέπεται να μοιράζει την Ιερά Κοινωνία.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να το γράψω. Ο Σωτήρας είπε: «Γράψ' το».

Μετά προσευχήθηκα για ένα τέταρτο της ώρας ακόμα.

Όταν βγήκα από την εκκλησία, με περίμενε έξω ένα αγόρι, ο Κρίστιαν Φελχάουερ, ένα αγαπητό παιδί του Θεού. Μετά την πρώτη του Ιερή Κοινωνία, ήρθε κοντά μου και με ρώτησε τι πρέπει να κάνει για να μπορεί και αυτός να λαμβάνει την Ιερή Κοινωνία με το στόμα.

Του είπα να προσεύχεται κάθε μέρα μια σειρά του Ροδαρίου στην Παναγία για αυτό το αίτημα. Την επόμενη Κυριακή, μια εβδομάδα αργότερα, ήρθε σε μένα πανευτυχής και μου είπε γεμάτος χαρά: «Julijana, έλαβα την Θεία Κοινωνία με το στόμα».

Από τότε με χαιρετά συχνά μετά την Ιερά Λειτουργία, όπως και σήμερα. Του έδωσα την ευλογία με αγιασμό, τον οποίο έχω πάντα μαζί μου, και με ρώτησε αν το νερό ήταν καλά αγιασμένο. Του είπα ναι και του είπα ότι αυτό το νερό το είχε αγιάσει ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ από το Ρέγκενσμπουργκ. Κύριέ μου και Θεέ μου, αν κάτι δεν είναι σωστό, πες το μου, για να το διαγράψω. Σου έδωσα τα πάντα και όλα είναι δικά Σου.

Σωτήρας: «Τότε όλα είναι σωστά, ακόμα και αυτά που έγραψες.»

17.02.92 - Δευτέρα

10.00 Γραφείο γιατρών: Ρώτησα τον Σωτήρα, σχετικά με τους διακόνους, αν επιτρέπεται να μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, ένας διάκονος δεν επιτρέπεται να μοιράζει την Ιερή Κοινωνία, επειδή του λείπει η πλήρης χειροτονία.»

Εγώ: «Μα η Εκκλησία το έχει επιτρέψει.»

Σωτήρας: «Αυτό είναι αίρεση. Ένας διάκονος δεν είναι ιερέας. Μόνο ένας ιερέας επιτρέπεται να μοιράζει την Ιερά Κοινωνία.»

Προηγουμένως είχα προσευχηθεί να μου πει ο Θεός γιατί ο κ. Βάγκνερ δεν έπρεπε να μου δώσει την Ιερή Κοινωνία. Υποσχέθηκα στον Σωτήρα ότι ό,τι κι αν μου πει, θα το πιστέψω. Είθε ο Σωτήρας να μου χαρίσει γι' αυτό την ακλόνητη πίστη και να ντύσει την ανθρώπινη φύση μου με τη Θεότητα. Ακόμα κι αν δεν είναι σαφές και σε άλλους ότι οι διάκονοι δεν επιτρέπεται να το κάνουν αυτό, το έγραψα όπως το είπε ο Σωτήρας. Αμήν.

12:15 μ.μ. στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας: Σήμερα προσευχήθηκα στο παρεκκλήσι περισσότερο από ό,τι συνήθως. Έκλαψα για την αίρεση που είναι τόσο ισχυρή στην Καθολική Εκκλησία.

Με απασχόλησε επίσης μια γυναίκα από την ομάδα προσευχής μας, η οποία μου είχε πει κάποτε εμπιστευτικά ότι είχε πει στον ιερέα, ο οποίος έπαιρνε εξομολογήσεις στην ομάδα προσευχής, ότι είχε διαταραχές κατά την προσευχή του Ροδάριου. Ο ιερέας της είχε απαντήσει τότε: «Γιατί τότε προσεύχεσαι το Ροδάριο;»

Ρώτησα τον Σωτήρα τι είδους πνεύμα ήταν αυτό που έλεγε κάτι τέτοιο.

Σωτήρας: «Ήταν ένα ακάθαρτο πνεύμα».

Μετά προσευχήθηκα: Σωτήρα, φύλαξε την ομάδα προσευχής μου από την αίρεση και μην αφήσεις κανέναν λύκο με δέρμα προβάτου να μπει μέσα.

Αργότερα, στο χώρο εργασίας, η συνάδελφός μου Βερόνικα και εγώ προσευχηθήκαμε το Ροζάριο. Αυτό μπορούμε να το κάνουμε μόνο όταν δεν υπάρχουν ακόμα ασθενείς.

Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη, γιατί οι άλλοι συνήθως πάνε να καπνίσουν ένα τσιγάρο.

13:50: Έκανα ακτινογραφία σε έναν πολύ παχύ ασθενή. Όταν είδε τον σταυρό μου, που φοράω σε μια αλυσίδα στο στήθος μου, και τα διάφορα μετάλλια που κρέμονται από αυτόν, με ρώτησε τι όμορφο πράγμα έχω εκεί.

Του είπα και του το έδειξα: «Αυτό είναι ο σταυρός με τις 14 στάσεις. Πρέπει να τις περάσουμε όλες. Με τις 13 δεν φτάνουμε στον Χίρμελ, μόνο με τις 14.»

(Στο πίσω μέρος του σταυρού απεικονίζονται οι 14 Σταθμοί του Σταυρού.) Ο ασθενής ρώτησε με περιέργεια αν ο σταυρός ήταν από χρυσό.

Του είπα: «Δεν μου αρέσει το χρυσάφι και το ασήμι. Αυτά τα έχω εκεί πάνω στον ουρανό.»

Αυτός απάντησε: «Όταν φτάσετε εκεί πάνω, στείλτε μου κάτι από εκεί πάνω.»

Του είπα: «Αν συμφιλιωθείτε με τον Θεό και εξομολογηθείτε καλά, τότε θα μπορείτε να έχετε κι εσείς κάτι από αυτά.» Γέλασε και μετά έφυγε.»

18.02.92 Τρίτη

10.00 Πρωινή προσευχή: Όπως πάντα, προσευχήθηκα. Κατά τη διάρκεια της πνευματικής ένωσης ρώτησα τον Σωτήρα γιατί υπέφερα από βασανιστήρια μέχρι τις 2.30 περίπου το βράδυ, αφού είχαμε προσευχηθεί τόσο πολύ χθες το βράδυ.

Σωτήρας: «Αυτοί που σε βασάνισαν απόψε, ήταν δαίμονες του Λούσιφερ. Το επέτρεψα, για να ξέρεις ότι του παίρνεις πολλές ψυχές και πώς πρέπει τώρα να πολεμήσει ξανά.»

Εγώ: «Μα δεν μπορούσα να προσευχηθώ απόψε.»

Σωτήρας: «Προσπάθησε να σε δέσει, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί ήμουν μαζί σου. Έρχονται ήδη αμέτρητοι. Επιτρέπω μόνο ό,τι μπορείς να αντέξεις.»

Εγώ: «Το ακάθαρτο πνεύμα ήθελε να μου ψιθυρίσει και έλεγε συνεχώς ότι είναι Κυριακή, ότι δεν χρειάζεται να προσευχηθώ πριν από την Αγία Λειτουργία, ότι έχω προσευχηθεί αρκετά, ότι πρέπει να κοιμηθώ και να ξεκουραστώ. Παραλίγο να παρακοιμηθώ.»

Ο άντρας μου με ξύπνησε, αν και συνήθως ξυπνάω μόνη μου. Όταν ο άντρας μου με ρώτησε αν δεν ήθελα να πάω στη δουλειά σήμερα, του είπα: «Σήμερα είναι Κυριακή, άσε με να κοιμηθώ.»

Όταν μου είπε: «Δεν ήταν χθες Δευτέρα;», τότε κατάλαβα τα πάντα.

Όταν χθες είπα στον πάτερ Ντάχαρτ αυτό που μου είχε πει ο Σωτήρας για τους διακόνους, ότι δεν επιτρέπεται να μοιράζουν την Ιερά Κοινωνία, ο πάτερ Ντάχαρτ μου είπε ότι αυτό ισχύει μόνο για μένα.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό είναι αλήθεια.

Σωτήρας: «Αυτό που είπες στον πάστορα Ντόχαρτ είναι σωστό.» Εγώ: «Γιατί μίλησε διαφορετικά;»

Σωτήρας: «Αφησέ το σε μένα.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα αν ο καθηγητής θρησκευτικών, που τώρα θέλει να γίνει διάκονος και σπουδάζει γι' αυτό, θα μπορεί να μοιράζει την Ιερά Κοινωνία όταν τελειώσει τις σπουδές του;

Σωτήρας: «Αυτό επιτρέπεται μόνο στον ιερέα, που έχει χειροτονημένα χέρια.»

Είχα πονοκέφαλο και ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν πόνος εξιλέωσης. Σωτήρας: «Ναι, είναι πόνος εξιλέωσης, κόρη μου.»

Ξαφνικά ανησύχησα μήπως πέθαινα ξαφνικά. Σωτήρας: «Τότε θα έρθεις κοντά Μου.»

Ρώτησα αυτό, επειδή σκέφτηκα ότι ο αδελφός μου πέθανε εντελώς ξαφνικά από υψηλή αρτηριακή πίεση. Γι' αυτό, αργότερα ζήτησα από τις αδελφές να μου μετρήσουν την αρτηριακή πίεση, αλλά ήταν φυσιολογική.

Είχα τόσο έντονους πονοκεφάλους, που τους πρόσφερα ως θυσία για τη μεταστροφή των αμαρτωλών. Το απόγευμα ήρθαν λίγοι ασθενείς. Η συνάδελφός μου Βερόνικα και εγώ διαβάζαμε τη Βίβλο. Προτιμώ να διαβάζω τη Βίβλο του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Μετά έμαθα απ' έξω το τραγούδι «Ω, Ιησού, εσύ είσαι όλη μου η ζωή». Μου αρέσει πολύ αυτό το τραγούδι. Τις περισσότερες λατινικές προσευχές τις έμαθα απ' έξω είτε στο χώρο εργασίας είτε στο τιμόνι του αυτοκινήτου. Μόνο ο Θεός ξέρει πόσα ροζάρια έχω ήδη προσευχηθεί στο αυτοκίνητο, στο δάσος και στην εκκλησία.

Μετά τη δουλειά ήθελα να πάω για κολύμπι, αλλά τελικά προτίμησα να πάω στην εκκλησία. Ένωσα και πάλι παρεμβολές κατά την προσευχή του Ροζαρίου. Έχω παρατηρήσει πολλές φορές ότι δέχομαι ιδιαίτερες επιθέσεις όταν προσεύχομαι για τους ιερείς, τους φοιτητές θεολογίας και τους καθηγητές που τους εκπαιδεύουν.

Έτσι, προσευχήθηκα ειδικά για τον Φριντόλιν, τον Ανδρέα και τον υποδιευθυντή στο Λάντερσχοφεν.

Ο υποδιευθυντής έπεισε τους φοιτητές της Θεολογίας να λαμβάνουν την Κοινωνία στο χέρι, όπως κάνει ο Ανδρέας.

Προσευχήθηκα επίσης για τον πάστορα Vogt και για τον πάστορα Dochart. Εδώ και αρκετές ημέρες συμπεριλάμβανα τον πάστορα Vogt στις προσευχές μου, ώστε να αναγνωρίζει καλύτερα τη διάκριση των πνευμάτων και να με κατανοεί καλύτερα.

Στην εκκλησία του Ροτ, πριν από την έναρξη του γενικού Ροδαρίου, ένιωσα επιθέσεις από τα ακάθαρτα πνεύματα. Κατάλαβα επίσης αμέσως από πού προέρχονταν.

Λίγο πιο πέρα από μένα καθόταν ένας άνδρας, μεσαίου ύψους, με πυκνό γένι. Μπήκε μέσα, κάθισε και έβαλε και τα δύο χέρια μπροστά στο πρόσωπό του, έτσι ώστε να μην μπορεί να δει το Ταμείο. Ξαφνικά κούνησε το κεφάλι του με τόση ορμή, χειρότερα ακόμα και από ό,τι αν είχε ρίγη. Αυτό συνέβαινε κυρίως όταν ο πάτερ Βογκ μιλούσε ειδικά για τη δόξα του Θεού, π.χ. κατά την ανάγνωση ή το Ευαγγέλιο, όταν κηρύττονταν ο Λόγος του Θεού.

Τότε γελούσε και πολύ άσχημα. Οι ακολούθοι γελούσαν και ένας από αυτούς αναγκάστηκε μάλιστα να βγει έξω.

Κατά τη Μεταμόρφωση εξοργιζόταν ιδιαίτερα. Ο άνδρας σηκωνόταν, πλησίαζε τον ιερέα και το θυσιαστήριο και, με υψωμένα χέρια και γροθιές, απειλούσε τον πάστορα και τον έβριζε. Κατά τη διάρκεια της Λειτουργίας είχα ήδη προσευχηθεί για αυτόν τον άνδρα. Γιατί γνωρίζω ήδη τις εσωτερικές επιθέσεις των δαιμόνων.

Όταν ο ξένος ύψωσε τη φωνή του, του είπα διατακτικά: «Σιωπή».

Εκείνη τη στιγμή γύρισε, πέρασε δίπλα μου και με κοίταξε με πικρή οργή. Εγώ απλώς είπα: «Απομακρύνσου από μένα». Αυτός έβριζε και βγήκε από την εκκλησία.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα τι είδους δαίμονας ήταν αυτός. Σωτήρας:

«Ήταν ο δαίμονας του Λούσιφερ και πολλοί ήταν μαζί του».

Είπα στον Σωτήρα ότι εκείνος είχε βρεθεί κοντά μου εκείνη τη νύχτα.

Σωτήρας: «Αυτός μπορεί να βρίσκεται παντού.»

Σ' ευχαριστώ, Σωτήρα, για αυτόν τον πειρασμό στην εκκλησία, επειδή πολλοί δεν πιστεύουν ότι υπάρχει ο διάβολος.

Πάντως, πολλοί πιστοί ένιωσαν φόβο μετά την Αγία Λειτουργία και τα πόδια τους έτρεμαν.

Ο πάστορας Vogt τραγούδησε επιτέλους για πρώτη φορά και την τρίτη στροφή του ύμνου «Μαρία, άπλωσε το μανδύα σου».

Είχα ήδη βιώσει πολλές φορές τέτοιες περιπτώσεις με το ακάθαρτο πνεύμα μέσα στην εκκλησία.

Και σε άλλες εκκλησίες, όπως στη Λούρδη, την Ιερουσαλήμ, το Μετζουγκόριε, το Βάγκχαουζελ, στην κλινική, στον χώρο εργασίας, στο Ροτ, στο δημαρχείο (ήταν παρόντες 8 άτομα από το Ροτ) και στη Ρώμη, κατά τη διαδρομή προς έναν επίσκοπο στο Βατικανό, καθώς και σε διαλέξεις που έχω ήδη δώσει κ.λπ.

Για μένα αυτό είναι επίσης χάρη του Θεού, καθώς έτσι οι πιστοί γίνονται πιο ευλαβείς, προσεύχονται περισσότερο και τελικά πιστεύουν ότι ο διάβολος και η κόλαση υπάρχουν.

Μετά τη λειτουργία συνάντησα αρκετούς πιστούς, οι οποίοι είχαν επίσης αντιληφθεί ότι επρόκειτο για τον διάβολο και είχαν προσευχηθεί και για αυτόν τον άνδρα. Μια γυναίκα δεν το αντιλήφθηκε και είπε ότι αυτός ο άνδρας ήταν άρρωστος. Είπε επίσης ότι τις επισκέπτονταν οι φτωχές ψυχές. Αναρωτήθηκα: αν δεν έχει το χάρισμα της διάκρισης των πνευμάτων, πώς μπορεί να ξέρει αν είναι πραγματικά οι φτωχές ψυχές; Ωστόσο, δεν είπα τίποτα.

Αυτή η γυναίκα καθόταν στο ίδιο στασίδι με τον άγνωστο.

19.02.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. Ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα για τον πειρασμό που είχε συμβεί χθες.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, αυτή η πειρασμός ήταν η αρχή. Θα ακολουθήσουν κι άλλες. Ο Σατανάς παλεύει για τις ψυχές που έχει χάσει.»

Εγώ: «Να κάνω κάτι για την Εκκλησία μας;» Σωτήρας: «Να προσεύχεσαι, να προσεύχεσαι, να προσεύχεσαι πολύ.»

Τότε ένιωσα μια ζεστασιά και μια ειρήνη μέσα μου, ήταν ένα πολύ όμορφο συναίσθημα.

Το βράδυ βρέθηκα στο παρεκκλήσι του Ρόχου, πρώτα στην προσευχή του Ροδαρίου και μετά στην Ιερή Λειτουργία.

20.02.92 — Πέμπτη

10.10 Ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα για τη συνείδηση.

Σωτήρας: «Αυτό που είναι ακατανόητο στη συνείδηση είναι ότι εγώ ο ίδιος είμαι η συνείδηση.» Εγώ: «Ποιος είσαι εσύ, αυτός ο “εαυτός”;»

Σωτήρας: «Γράψ’ το, κόρη μου, εγώ είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου.»

Εγώ: «Γιατί δεν μας διδάσκουν από την αρχή ότι ο Θεός είναι η συνείδηση;» Σωτήρας: «Αυτό είναι το κοσμικό. Το ακατανόητο προέρχεται από εμένα.»

Εγώ: «Γιατί ορισμένοι ιερείς δεν αναγνωρίζουν ότι η εσωτερική φωνή που ακούω προέρχεται από σένα;»

Σωτήρας: «Επειδή δεν γνωρίζουν τη διάκριση των πνευμάτων. Έχουν αδύναμη πίστη, κηρύττουν τη Βίβλο, αλλά δεν τη ζουν.»

Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Προσευχήθηκα το Ροζάριο. Κατά τη λήψη της Αγίας Κοινωνίας, η μοναχή πέρασε δίπλα μου και δεν προσπάθησε καν να μου δώσει την Αγία Κοινωνία, επειδή ήξερε ότι δεν θα την δεχόμουν από αυτήν. Τότε επέστρεψα αμέσως στη θέση μου και κοινωνήθηκα πνευματικά. Έλαβα τόσες πολλές χάρες, και τότε άκουσα τη φωνή:

«Δεν θέλεις να προσφέρεις την Ιερά Κοινωνία για την αδελφή;»

Απάντησα αμέσως: «Ναι». Αλλά πρόσθεσα: «Την προσφέρω για την αδελφή, ώστε να λάβει φώτιση, ώστε να γνωρίζει ότι δεν επιτρέπεται να μοιράζει την Ιερά Κοινωνία».

Όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, ενώ ήμουν ακόμα βαθιά βυθισμένη στην προσευχή, η αδελφή ήρθε κοντά μου και με ρώτησε: «Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα;»

Ρώτησε, επειδή νόμιζε ότι θα περίμενα να λάβω την Ιερά Κοινωνία από τον πάτερ Βογκτ.

Της είπα: «Όχι, αδελφή, δεν είναι σωστό. Δεν πρέπει να μοιράζετε την Ιερά Κοινωνία, γιατί με ρωτήσατε ήδη μια φορά γι’ αυτό και ο Σωτήρας είπε: “Πες της, έχουμε ιερείς.”»

Αντιστάθηκε με νύχια και δόντια και είπε ότι και αυτή έχει χειροτονηθεί και ότι οι επίσκοποι το έχουν εγκρίνει.

Της είπα ότι πρέπει να υπακούει στον Ανώτατο Επίσκοπο.

Ήταν ταραγμένη και λίγο θυμωμένη και με ενόχλησε σε μια ακατάλληλη στιγμή. Είπε ότι έπρεπε να αλλάξω πλευρά. (δηλαδή να πάω στην πλευρά όπου ο ιερέας μοιράζει την Ιερά Κοινωνία)

Της είπα: «Όπου με βάζει ο Θεός, εκεί θα μείνω».

Προσευχήθηκα γι’ αυτήν.

Στη συνέχεια, πήγα με την Χέντβιχ και την Χίλντε στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Αμέσως ξεκίνησε και πάλι μια Ιερά Λειτουργία. Εκεί μπόρεσα τότε να λάβω τον Σωτήρα με το μυστήριο. Προσέφερα την Ιερά Θεία Κοινωνία για τις φτωχές ψυχές.

21.02.92 - Παρασκευή

10.30 π.μ. Ιατρείο:

Σωτήρας: «Με τη μοναχή, έκανες το σωστό — μάλιστα, το καλύτερο δυνατό.»

Ρώτησα ακόμα αν έπρεπε να αλλάξω πλευρά στην εκκλησία, όπως είχε πει η καλόγρια. Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να το κάνεις αυτό, γιατί έχεις δίκιο.»

Χθες το βράδυ, όταν γύρισα σπίτι, ο άντρας μου υπερασπίστηκε τη μοναχή. Ήταν πολύ ταραγμένος και είπε ότι έπρεπε να αλλάξω πλευρά κ.λπ.

Πήρα αγιασμό και τον ράντισα με αυτόν, καθώς και τον περιβάλλοντα χώρο, γιατί ένιωθα το ακάθαρτο πνεύμα. Αυτό το είπα στον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ήταν ο δαίμονας του Ιούδα στον άντρα σου.»

Είπα ότι είχα πει στον άντρα μου να πάει να εξομολογηθεί. Όμως ο άντρας μου είχε πει ότι αυτό δεν ήταν αμαρτία.

Σωτήρας: «Δεν αναγνώρισε την αμαρτία, επειδή έκλεισε την καρδιά του.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό, ότι έκλεισε την καρδιά του;»

Σωτήρας: «Τότε δεν μπορώ να μπω μέσα.»

Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι ο άλλος ήταν

μέσα.» Σωτήρας: «Αυτή τη φορά, ναι.»

Το απόγευμα προσευχήθηκα πολύ για τη μοναχή και τον πάστορα Βογκτ.

Όταν προσευχόμουν, έβλεπα πάντα ένα πρόσωπο να στέκεται πνευματικά μπροστά μου. Γνώριζα αυτόν τον άνδρα, γιατί είχε σταθεί μπροστά μου πολλές φορές. Ξέρω ότι είχε μοιράσει την Ιερή Κοινωνία και ότι δεν έλαβα τον Σωτήρα από αυτόν. Το καλοκαίρι, ένας βοηθός της Θείας Κοινωνίας είχε πεθάνει ξαφνικά, σε τροχαίο ατύχημα στον αυτοκινητόδρομο, αλλά δεν ήξερα αν ήταν αυτός ο άνδρας που τώρα στεκόταν πάντα μπροστά μου, τόσο πνευματικά. Αυτό το πρόσωπο ήταν τόσο επίμονο, που προσευχήθηκα γι' αυτόν ένα «Πάτερ Ημών», ένα «Χαίρε Μαρία» και ένα «Δόξα στον Πατέρα». Αλλά δεν πίστευα ότι αυτό αρκούσε για αυτόν τον άνδρα.

Επισκέφθηκα τη Μάργκα Φελχάουερ στο Ροτ και τη ρώτησα αν είχε μια φωτογραφία των τραγουδιστών της εκκλησιαστικής χορωδίας, γιατί ήξερα ότι αυτός ο άνδρας, που στεκόταν συνεχώς μπροστά μου πνευματικά, είχε τραγουδήσει και στην εκκλησιαστική χορωδία. Μου την έδειξε και τον αναγνώρισα. Όταν αυτός ο άνδρας βρήκε τραγικό θάνατο το καλοκαίρι, βρισκόμουν ακριβώς σε προσκύνημα στη Σλοβακία. Το βράδυ, στην εκκλησία, προσευχήθηκα το Ροζάριο για αυτόν τον άνδρα, που ονομαζόταν Βέρνερ Χάιντςμαν, και πρόσφερα τη Θεία Λειτουργία για χάρη του. Τον παρακάλεσα να προσευχηθεί και για μένα, ώστε να ξυπνάω τη νύχτα για να μπορώ να συνεχίσω να προσεύχομαι για την ψυχή του. Λυπήθηκα που είχα πει ότι με ενοχλούσε ήδη με την επιμονή του. Αλλά τότε δεν ήξερα ακόμα ότι είχε πεθάνει.

Τη νύχτα, γύρω στις 1:30, ξύπνησα και προσευχήθηκα το Ροζάριο γι' αυτόν και τη Λιτανεία προς το Πολύτιμο Αίμα. Άναψα ένα αφιερωμένο κερί γι' αυτόν και του έδωσα αγιασμό.

Μετά ρώτησα τον Σωτήρα τι να κάνω αν έρχονταν πάλι οι λαϊκοί για να μου δώσουν την Ιερά Κοινωνία.

Σωτήρας: «Κάνε πάλι το ίδιο.»

22.02.92 — Σάββατο

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Waghäusel. Ο πάτερ Βέρνερ Έγκον τέλεσε την Αγία Λειτουργία μαζί με έναν άγνωστο πάτερ. Κατά τη λήψη της Ιερής Κοινωνίας, ο πάτερ Βέρνερ Έγκον δίστασε να μου δώσει το Σώμα του Χριστού, επειδή ήμουν γονατισμένη μπροστά του. Επίσης, δεν είπε, όπως συνήθως, «Σώμα του Χριστού», αλλά παρέμεινε σιωπηλός. Ο σύζυγός μου ήρθε αμέσως μετά από μένα για την Ιερά Κοινωνία και είδε ακόμα τον πατέρα να κουνάει το κεφάλι του.

Πόσο έξυπνος πρέπει να είναι αυτός ο πατέρας. Χάρη σ' αυτόν έχει καθιερωθεί η συνήθεια οι πιστοί στην πρώτη σειρά να μπορούν να λαμβάνουν την Ιερά Κοινωνία γονατιστοί. Αλλά μόνο αυτοί στην πρώτη σειρά. Ναι. Και οι άλλοι; Δεν πρέπει να γονατίζουν μπροστά στον Σωτήρα μας; Έτσι δεν γίνεται. Όλοι πρέπει να γονατίζουν μπροστά στον Θεό μας. Όταν τελείωσε η Λειτουργία, μια γυναίκα, η Άλις, άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι «Ευλόγησέ μας, Μαρία». Ούτε αυτό άρεσε στον πατέρα, γιατί κούνησε το κεφάλι του.

Όταν έφυγε από την εκκλησία, προσευχήθηκα ακόμα μαζί με τους πιστούς τη Λαυρετανική Λιτανεία.

Μετά τραγουδήσαμε ακόμα το «Salve Regina». Αυτές τις προσευχές τις αφιέρωσα στους πατέρες. Στη συνέχεια, πήγα μπροστά από το Ταμπερνάκλ και γονάτισα στο πάτωμα. Εκεί προσευχήθηκα με μεγάλη ευλάβεια για τους πατέρες και τους πιστούς που βρίσκονταν μέσα στην εκκλησία. Όταν έφυγα από την εκκλησία, ένας άνδρας (ο Βάλτερ από το Χόκενχάϊμ) με πλησίασε και μου είπε: «Το κάνατε πολύ καλά».

«Παρακαλώ, προσευχηθείτε για τη γυναίκα μου. Έχει καρκίνο».

Του υποσχέθηκα να προσευχηθώ γι' αυτήν. Πιστεύω ότι ο Θεός εισάκουσε την προσευχή μου, την προσευχή για τους πιστούς που βρίσκονταν στην εκκλησία, αλλιώς αυτός ο άγνωστος άνδρας δεν θα είχε έρθει σε μένα.

16.30: Προσευχήθηκα το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς του Roter στην εκκλησία.

Μετά προσευχήθηκα ακόμα τρεις Ροζάρια και τα αφιέρωσα όλα στον πάτερ Βογκτ. Μου κόστισε θυσία, γιατί ήμουν γονατισμένος όλη την ώρα.

23.02.92 - Κυριακή

Στις 7.30 π.μ. άρχισα να προσεύχομαι, περίπου 1 ώρα πριν πάω στην εκκλησία. Παραπονέθηκα στον Σωτήρα για τον πάτερ Βέρνερ Έγκον.

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να τον ακούς. Άκου εμένα.» Εγώ:

«Εννοείς ότι πρέπει να συνεχίσω να γονατίζω μπροστά στο Σώμα του Χριστού;» Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Μπορώ να φύγω κι αν διστάζει να μου δώσει την Ιερή Κοινωνία, ενώ είμαι γονατισμένη;» Σωτήρας: «Μπορείς να φύγεις, θα έρθω πάλι κοντά σου, παρόλο που δεν με δέχτηκες με το μυστήριο.»

Εγώ: «Πώς γίνεται αυτό, Σωτήρα, όταν ξυπνάω τη νύχτα; Ποιος με ξυπνάει για να μείνω ξύπνιος και να προσευχηθώ; Είσαι εσύ ή είναι οι φτωχές ψυχές;»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι. Θέλω να μένεις ξύπνιος μαζί Μου.» Εγώ:

«Ναι, αλλά τότε προσεύχομαι για τις φτωχές ψυχές.» Σωτήρας:

«Τότε χαίρομαι ιδιαίτερα.»

Εγώ: «Κύριε, όμως δυσκολεύομαι να αρχίσω να προσεύχομαι.»

Σωτήρας: «Πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι από μόνος σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Γι' αυτό χρειάζεσαι τη χάρη Μου, γιατί ο Πονηρός δεν θέλει να προσεύχεσαι.»

Εγώ: «Είναι ο Πονηρός τόσο κοντά μου;»

Σωτήρας: «Ναι. Όπου είμαι εγώ, εκεί είναι και αυτός.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, σου έχω δώσει τα πάντα, σου ανήκω εξ ολοκλήρου, γιατί το ακάθαρτο πνεύμα δεν με αφήνει ήσυχο;»

Σωτήρας: «Τότε θα είχε το μυαλό Μου. Αλλά το μυαλό Μου δεν είναι το δικό του.» Εγώ: «Μα είναι έξυπνος.»

Σωτήρας: «Η νοημοσύνη δεν είναι νους.»

Εγώ: «Τότε δεν μου μένει τίποτα άλλο παρά να μένω ξύπνια; Ναι, τώρα μου έρχεται στο μυαλό αυτό που λέει η Αγία Γραφή: "Να αγρυπνείτε λοιπόν πάντοτε στην προσευχή, ώστε να είστε σε θέση να ξεφύγετε από όλα αυτά τα επερχόμενα πράγματα και να σταθείτε ενώπιον του Υιού του Ανθρώπου."»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, θέλεις να μου πεις κάτι; Σήμερα συμπληρώνω 27 χρόνια γάμου.» Σωτήρας: «Μείνε έτσι, συνέχισε να προσεύχεσαι, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου Ιησού, θα προσεύχομαι από αγάπη για Σένα και για τους ανθρώπους, για την αιώνια ζωή των πλησίων μου και για να σωθεί η δική μου ζωή.»

Μετά περίμενα λίγο ακόμα, μήπως ο Σωτήρας είχε να πει κάτι άλλο. Τότε άκουσα τον

Σωτήρα: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ για τη μεγάλη σου αγάπη. Σ' αγαπώ πάνω από όλα.

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ και εκεί συμμετείχα επίσης στην προσευχή και στο Ροζάριο μεταξύ

13.00 — 14.00.

24.02.92 Δευτέρα

10.00 στο δωμάτιο των γιατρών: Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Εγώ: «Γιατί ο πάτερ Βέρνερ Έγκον δίστασε να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία ενώ ήμουν γονατισμένη και γιατί δεν είπε «Σώμα του Χριστού», και γιατί κούνησε το κεφάλι;»

Σωτήρας: «Εσύ με δέχτηκες, κόρη μου. Πίστεψες ότι είμαι μέσα στην Ιερή Οσία. Αυτός όχι.»

Εγώ: «Μα αν δεν πιστεύει, τότε δεν μπορεί να προσευχηθεί για τη

Μεταμόρφωση.» Σωτήρας: «Ναι, έχω εξουσία πάνω του.»

Το βράδυ πήγα πρώτα στο Ροζάριο και μετά στην Ιερή Λειτουργία στο Ροτ. Στις 20:00 ήταν η συνάντηση της ομάδας προσευχής. Ήταν εκεί και ο πάτερ Ντόχαρτ.

Δεν μου άρεσε η συζήτηση με τον πάστορα Ντόχαρτ. Η Λιόμπα είχε πει ότι ο διάβολος είχε εμφανιστεί και στο Βάγκχαουζελ και ότι οι πατέρες τον είχαν διώξει από την εκκλησία.

Ίσως ήταν ο ίδιος άνδρας που βρισκόταν πριν από λίγες μέρες στην εκκλησία του Ροτ. Ο πάτερ Ντόχαρτ δεν συμφωνεί με την άποψη ότι οι ιερείς θα έπρεπε να μιλούν περισσότερο για τον διάβολο, προκειμένου να ενημερώνουν και να προειδοποιούν τους πιστούς.

Είπε: «Τι θα έλεγαν οι άνθρωποι;»

Εγώ: «Υπάρχει υπερβολική σιωπή σχετικά με την ύπαρξη του Διαβόλου.»

Είπα ότι οι ιερείς θα έπρεπε να κηρύττουν περισσότερο γι' αυτό. Πόσοι άνθρωποι βρίσκονται σήμερα στο δίκτυ και στα δίκτυα του Σατανά, χωρίς να το συνειδητοποιούν, μόνο και μόνο επειδή πάντα μιλάμε για το Ευαγγέλιο και επειδή λέμε:

Ο Θεός είναι καλοσύνη, ο Θεός είναι έλεος, ο Θεός δεν τιμωρεί.

Όλα αυτά είναι αλήθεια, βέβαια, αλλά ο Θεός έχει την αιωνιότητα για να τιμωρεί.

Δεν μου άρεσε όταν, λίγο αργότερα, ο πάστορας Ντόχαρτ σηκώθηκε και με κοίταξε με έντονα ατενίζοντα μάτια, σαν να τον είχα χαστουκίσει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα αυτά τα ατενίζοντα μάτια.

25.02.92 — Τρίτη

Ήδη νωρίς το πρωί προσευχήθηκα το Ροζάριο για τους ιερείς.

10.30 π.μ. Ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα για τον πάστορα Ντόχαρτ. Όταν του είπα ότι οι ιερείς πρέπει να προειδοποιούν τους πιστούς όταν ο διάβολος εισβάλλει στην εκκλησία και τρομάζει τους ανθρώπους, και ότι είναι λάθος εκ μέρους των ιερέων να σιωπούν γι' αυτό, είδα σε αυτόν αυτό το αδιάκριτο βλέμμα. Ήταν αποκρουστικό.

Σωτήρας: «Αυτό ήταν το ακάθαρτο πνεύμα, όταν μιλάς για την αληθινή διδασκαλία.»

Εγώ: «Μπορεί το ακάθαρτο πνεύμα να περάσει από τον ιερέα και να έρθει πάνω μου;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορεί, αν υπερασπίζεσαι την αληθινή διδασκαλία.»

Στην πραγματικότητα, έπρεπε να πάω να προσευχηθώ στον πάστορα Ντόχαρτ στο Μπρέττεν. Έπρεπε πάντα να ρωτάω τον Σωτήρα πού πρέπει να πάω.

Ρώτησα τον Σωτήρα για την Πέμπτη, γιατί δεν ήθελα να βασιστώ μόνο στον εαυτό μου (τις Πέμπτες γινόταν η βραδιά προσευχής στο Μπρέττεν).

Εγώ: «Σωτήρα, ξέρεις τι θέλω να σε ρωτήσω, πριν ακόμα σε ρωτήσω, το ξέρεις.» Η απάντηση ήρθε αμέσως, χωρίς να έχω προλάβει να διατυπώσω σωστά την ερώτηση.

Σωτήρας: «Μην πας εκεί, κόρη μου.» Εγώ:

«Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Απόψε, καθώς επέστρεφα στο σπίτι μετά την Αγία Λειτουργία, με πλησίασε μια κυρία Οέστρινγκερ. Η φωνή της έτρεμε και ακουγόταν φοβισμένη.

Μου είπε: «Δεν πρέπει να μιλάς μπροστά στον κόσμο. Οι άλλοι τα κάνουν όλα κρυφά.» Της είπα ότι είχα ρωτήσει τον Σωτήρα πότε και πού πρέπει να μιλήσω και ότι Εκείνος μου δίνει τα λόγια που πρέπει να πω.»

Ο Σωτήρας είπε αργότερα σχετικά με αυτό: «Μίλα, κόρη μου, μην ακούς αυτά που λένε οι άλλοι. Άκου εμένα. Όταν οι άλλοι σε προειδοποιούν ότι πρέπει να κάνεις κάτι κρυφά, αυτό είναι φθόνος. Σου έχω δώσει το χάρισμα να μιλάς.»

Εγώ: «Κύριε, συμφωνείς να πάω στο Ζενακέλ;» Σωτήρας: «Ναι, πήγαινε εκεί.»

Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα; Το θέλεις;» Σωτήρας: «Συνέχισε έτσι, κόρη μου.»

Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Θεέ.

13:00 στην εκκλησία της κλινικής:

Πρώτα προσευχήθηκα. Η καρδιά μου ήταν βαριά, έτσι που έπρεπε να κλάψω. Ναι, είναι πόνος, επειδή ο Θεός προσβάλλεται από τους ανθρώπους. Οι ασθενείς προσβάλλουν συχνά τον Θεό, μερικοί χωρίς να το ξέρουν. Διότι δεν αναγνωρίζουν πλέον την αμαρτία. Οι περισσότεροι λένε ότι δεν έχουν αμαρτίες.

Σήμερα ήρθε να με δει μια ασθενής που είπε ότι αρκεί να εξομολογείται μία φορά το χρόνο.

Ήταν όμως πολύ ανήσυχη και δογματική και ισχυριζόταν ότι δεν έχει αμαρτίες.

Μου είπε ότι γνωρίζει μια γυναίκα που είναι τόσο κακιά και πηγαίνει κάθε μέρα στην εκκλησία. Είπε ότι είχε ήδη πει σε αυτή τη γυναίκα να μείνει μακριά από την εκκλησία και επίσης από την εξομολόγηση.

Σε αυτή την ασθενή είπα κατά πρόσωπο: «Ο δαίμονας μιλάει μέσα από εσάς». Δεν μπορούσε πλέον να με κοιτάξει στα μάτια.

Αχ, υπάρχουν χιλιάδες τέτοιοι. Είναι πολύ δύσκολο να βοηθήσεις αυτούς τους ασθενείς, γιατί οι ψυχές τους είναι συνήθως σκουριασμένες. Τους συμπεριλαμβάνω στην προσευχή μου. Μερικοί είναι ευγνώμονες και φεύγουν χαρούμενοι, άλλοι με δάκρυα στα μάτια, όταν αποχαιρετούν ζητώντας μου να προσευχηθώ γι' αυτούς.

Αλλά με πονάει ακόμα περισσότερο όταν οι ιερείς διαδίδουν ή κηρύττουν αιρέσεις. Νιώθω έναν διαπεραστικό και καυτό πόνο στην καρδιά μου, σαν να έχω καρδιακή ανεπάρκεια.

Ναι, οι ιερείς μου προκαλούν τον μεγαλύτερο πόνο στην καρδιά. Δεν καταλαβαίνουν ότι έχουν τόσο μεγάλη ευθύνη για τις ψυχές;

Όταν έκλαιγα μπροστά στο Ταμείο, ρώτησα τον Σωτήρα, τι θα ρωτούσε τώρα στη θέση μου;

Σωτήρας: «Θα ρωτούσα τον Σωτήρα: "Μ' αγαπάς;"»

Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα ότι ο Θεός είναι Αγάπη και είπα: «Μα σ' αγαπώ». Σωτήρας:

«Βλέπεις, και εγώ σ' αγαπώ πολύ, πολύ, πολύ περισσότερο».

Εκείνη τη στιγμή χαμογέλασα μαζί με τον Σωτήρα και σταμάτησα να κλαίω. Ένωσα ότι τα βάσανα είχαν εξαφανιστεί, σαν να τα είχε σβήσει κάποιος.

Σ' ευχαριστώ, αγαπητέ Θεέ, για αυτές τις μεγάλες χάρες, που αμέσως θεράπευσαν την ψυχή μου. Θα μπορούσε να το κάνει αυτό ένας νευρολόγος ή ένας ψυχίατρος;

Ο καλύτερος γιατρός της ψυχής είναι ο αγαπημένος μας Σωτήρας:

Σε πόσους ασθενείς θα μπορούσαν να γλιτώσουν τις ακτινογραφίες, αν οι ασθενείς πήγαιναν πρώτα στην εξομολόγηση και μετά στον γιατρό. Σχεδόν όλοι οι ασθενείς δεν πηγαίνουν στην εξομολόγηση. Αλλά οι άνθρωποι φαίνεται να θέλουν πρώτα να πάνε στο Καθατήριο και μετά στον Παράδεισο. Πολλοί από αυτούς απορρίπτουν εντελώς τον Θεό. Δεν δείχνουν μετάνοια και έχουν επιλέξει οι ίδιοι τον Κύριό τους, τον Σατανά, που τους βασανίζει μέρα και νύχτα για όλη την αιωνιότητα.

Το βράδυ παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία και το Ροζάριο στο Rot.

26.02.92 — Τετάρτη

10.30 π.μ. — Ιατρείο: Κατά την ένωση με τον Σωτήρα, μια βαθιά ηρεμία και ειρήνη με κατέκλυσαν, καθώς και μια ξεστασιά. Ξέρω ότι τότε ο Σωτήρας είναι μαζί μου. Αυτός αναπαύεται μαζί μου και εγώ μαζί Του.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, τώρα αγιάζεις την ψυχή μου. Θέλεις να σιωπήσω.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Πόσο απαραίτητο είναι για μια ψυχή να περάσει λίγα λεπτά ηρεμίας με τον Σωτήρα. Δεν το ήξερα αυτό. Αυτό είναι το όπιο της αγάπης. Τα εγκόσμια είναι πολύ μακριά. Τι χάνουν τόσοι πολλοί άνθρωποι; Ω Κύριε, ελέησέ τους. Όταν είσαι έτσι ενωμένος με τον Σωτήρα, τα έχεις όλα. Είναι τόσο όμορφο. Είναι σαν τη Βασιλεία του Θεού. Τώρα καταλαβαίνω πολύ καλύτερα, όταν προσεύχομαι «Ελθέτω η βασιλεία Σου»

Ναι, η πνευματική κοινωνία είναι τόσο πολύτιμη, νιώθεις ότι πλησιάζεις όλο και πιο κοντά στον Παράδεισο. Αυτή τη στιγμή έχω την αίσθηση ότι δεν έχω πια προβλήματα, ούτε ανησυχίες, ούτε ερωτήματα. Πιστεύω ότι όλα μου έχουν αφαιρεθεί. Κύριέ μου και Θεέ μου, σε ευχαριστώ για αυτή τη χάρη.

12:30 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής:

Αρχικά, ο δαίμονας μου ψιθύρισε να μην πάω στο παρεκκλήσι, επειδή ήθελα να πάω ακόμα στο Zönnackel. Παραλίγο να το πιστέψω. Αλλά η συνάδελφός μου μου είπε: «Πρέπει να πας στο παρεκκλήσι»!

Πήγα λοιπόν αμέσως.

Έλαβα και πάλι πολλή χάρη και προσευχήθηκα για όλους όσους βρίσκονταν στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο και είπα στον Σωτήρα να τους καλέσει, όπως κάλεσε εμένα, για να έρθουν εδώ.

Σωτήρας: «Δεν ακούνε.»

Σκέφτηκα τη Βίβλο, όπου ο Σωτήρας λέει: «Τα πρόβατά Μου ακούνε τη φωνή Μου».

Ήθελα να θυσιάσω αυτή την Ιερή Πνευματική Κοινωνία για κάποιον και ρώτησα τον Σωτήρα, για ποιον να την θυσιάσω;

Σωτήρας: «Προσέφερε την για εκείνον που μου είναι τόσο αγαπητός τώρα.»

Μετά προσευχήθηκα ακόμα: Πάτερ ημών, Χαίρε Μαρία, Δόξα στον Πατέρα και Ιερότατη Καρδιά του Ιησού. Στις 15.00 ήμουν στο Bocksberg, στο Zönnackel. Εξομολογήθηκα.

Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για τον κ. πάστορα Vogt. Είθε ο Θεός να του δώσει τη φώτιση, ώστε να αναγνωρίσει το θέλημα του Θεού και να μην δίνει πλέον την Κοινωνία στο χέρι.

27.02.92 — Πέμπτη

12.30 μ.μ. στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας: Γονάτισα όπως πάντα μπροστά στο Ταμπερνάκιο και προσευχήθηκα. Η καρδιά μου ήταν βαριά και έκλαιγα πάλι, επειδή οι ασθενείς προσβάλλουν τόσο πολύ τον Θεό. Συνειδητοποίησα ακόμη περισσότερο πόσο μικρή είμαι μπροστά στον Θεό.

Είπα στον Σωτήρα: «Είμαι ανάξια να ακούσω τη φωνή Σου και σε σέβομαι όλο και περισσότερο. Και όμως, δεν είμαι τίποτα».

Τότε άκουσα: «Συνέχισε να είσαι παιδί».

Προσευχήθηκα το «Δόξα — Δοξασμένος ο Θεός» και άλλες εσωτερικές προσευχές.

Σήμερα, Πέμπτη, υπήρχε και πάλι ομάδα προσευχής στο Μπρέπτεν, στον πάστορα

Ντόχαρτ. Ρώτησα ξανά τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω εκεί.

Σωτήρας: «Όχι. Μην πας εκεί.»

Ρώτησα αν μπορούσα να το πω έτσι στον πάστορα Ντόχαρτ, αν με ρωτούσε γι' αυτό. Σωτήρας: «Θα χαιρόμουν αν του το έλεγες.»

Αργότερα πήγα για έναν μικρό περίπατο, στη λίμνη, πίσω από το παρεκκλήσι. Είχα ακόμα διάλειμμα και είχα μαζί μου ένα κομμάτι ψωμί για να ταΐσω τις πάπιες, τους γλάρους και τον ένα κύκνο. Ο κύκνος ήρθε προς το μέρος μου και ήθελε να φάει από το ψωμί. Πέταξα το ψωμί λίγο πιο μακριά στο νερό. Ο κύκνος ήταν ο πιο έξυπνος. Βγήκε από το νερό, ήρθε κατευθείαν προς εμένα και ήθελε ολόκληρο το κομμάτι ψωμί.

Του μίλησα σαν να ήταν άνθρωπος. «Τι θέλεις;»

Έτεινε το περήφανο λαιμό του, μουρμούρισε και θύμωσε, θα μπορούσε κανείς να

φοβηθεί μπροστά του. Μέχρι τότε δεν είχα βρεθεί ποτέ δίπλα σε

κύκνο. Του είπα να γυρίσει πίσω στο νερό. Ο κύκνος υπάκουσε και γύρισε πίσω στο νερό, και εγώ συνέχισα να ταΐζω το υπόλοιπο ψωμί, ένα κομματάκι σε κάθε ένα.

Σκέφτηκα ότι ακόμα και τα ζώα υπακούν καλύτερα από τους ανθρώπους.

Μετά τη δουλειά πήγα για κολύμπι. Στη συνέχεια πήγα να προσευχηθώ το Ροζάριο και στην Αγία Λειτουργία και την αφιέρωσα και πάλι στον πάτερ Βογκτ.

28.02.92 - Παρασκευή

Μπόρεσα να προσευχηθώ περισσότερο. Στις 10.00 πήγα στο δωμάτιο των γιατρών. Πρώτα έδωσα αγιασμό στην καμένη ψυχή, μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα και προσευχήθηκα.

Είπα στον Σωτήρα ότι θα πίστευα ό,τι μου έλεγε, αν πρώτα μου αφαίρεσε κάθε φόβο και κάθε αμφιβολία, ώστε κανείς να μην με μπερδέψει. Προσευχήθηκα να μου αφαιρέσει την ανθρώπινη φύση μου και να με ντύσει με τη θεϊκή Του φύση. Πάντα προσευχόμουν στον Σωτήρα για ταπεινότητα, ώστε να γίνω ταπεινή και πράα.

Εδώ, στη χώρα μας, δεν μιλάμε πολύ για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, αν και απόψε το βράδυ βομβαρδίστηκε και πάλι το Ντουμπρόβνικ.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν ο πόλεμος που πρόκειται να έρθει στη Γερμανία μετριάστηκε χάρη στις προσευχές.

Σωτήρας: «Έρχεται πόλεμος.» Εγώ:

«Από τη Ρωσία;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Δεν πιστεύουν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα πιστέψουν μόνο όταν θα είναι πολύ αργά.»

Εγώ: «Να το πω στην ομάδα προσευχής;»

Σωτήρας: «Ναι, πες τους να προσεύχονται περισσότερο.»

Στη συνέχεια ρώτησα αν θα μπορούσα να το πω και όταν ο πάστορας Ντόχαρτ είναι παρών μαζί με τον Σωτήρα και κάνουμε λατρεία;

Σωτήρας: «Φυσικά.»

Σκέφτηκα πώς θα ήταν η αντίδραση αν το έλεγα αυτό. Σωτήρας: «Άφησέ

το σε μένα. Το σημαντικό είναι ότι το είπες.» Εγώ: «Να το πω και κάπου

αλλού;»

Ο Σωτήρας: «Το έχεις ήδη πει στον ιερέα σου.»

Εγώ: «Πρέπει να προετοιμαστούμε για αυτόν τον πόλεμο με προσευχές ή με κάτι άλλο;»

Σωτήρας: «Πρέπει πάντα να είναι προετοιμασμένοι.»

Μετά τη δουλειά, πήγα για περίπατο στο δάσος και προσευχήθηκα τέσσερα Ροζάρια για τον πατέρα Βογκτ. Στη συνέχεια πήγα στην εκκλησία και συνέχισα να προσεύχομαι γι' αυτόν. Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για χάρη του. Μόνο ο Θεός ξέρει πόσο πολύ προσεύχομαι για αυτόν τον ιερέα. Την ανταμοιβή μου την περιμένω μόνο στον Ουρανό. Ακόμα κι αν ο πατέρ Βογκτ με πρόσβαλε, τον αγαπώ πολύ και θέλω πάντα να βλέπω τον Ιησού μέσα του.

Δεν έχω εύκολο έργο, αλλά ούτε και ο πατέρ Βογκτ. Έτσι, για τους δυο μας ισχύει: Per crucem ad lucem (μέσω του Σταυρού προς το Φως)

29.02.92 Σάββατο

Πήγα στην πρωινή λειτουργία στο Waghäusel. Κατά τη μεταμόρφωση άκουσα το ακάθαρτο πνεύμα να βρυχάται. Αυτή τη φωνή την είχα ακούσει ήδη στην Ελβετία, στον πατέρα Rudolf. Τότε ήταν περίπου 1:30 το βράδυ και προσευχόμουν, γιατί ο διάβολος με είχε τρομάξει πολύ.

Η φωνή αυτή δεν είναι σαν φωνή ανθρώπου.

Εδώ στο Βάγκχαουζελ, τη λειτουργία σήμερα τέλεσε ο πατέρας Αιμιλιανός. Πριν από τη λειτουργία είχα προσευχηθεί ειδικά για τους πατέρες. Τώρα καταγράφω επίσης αυτό που προσευχήθηκα, στις μεγάλες χάντρες: «Αιώνιε Πατέρα, σου προσφέρω το Σώμα και το Αίμα, την Ψυχή και τη Θεότητα του υπεραγαπημένου Σου Υιού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ως εξιλέωση για τις αμαρτίες μας και τις αμαρτίες των πατέρων και των αδελφών του Βάγκχαουζελ».

Στις μικρές χάντρες προσευχήθηκα: «Λόγω του οδυνηρού Πάθους Του, δείξε έλεος σε εμάς και στους πατέρες και τους αδελφούς του Βάγκχαουζελ».

Στο τέλος προσευχήθηκα τρεις φορές: «Άγιε Θεέ, άγιε ισχυρέ Θεέ, άγιε αθάνατε Θεέ, ελέησέ μας και τους πατέρες και τους αδελφούς του Βάγκχαουζελ.»

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα ακόμα το Ροζάριο της Χαράς, τον Εξορκισμό και άλλες προσευχές. Μετά τη Θεία Λειτουργία, η Αλίσε μου ζήτησε να ηγηθώ της προσευχής.

Προσευχηθήκαμε τη Λιτανεία της Παναγίας.

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα γονατισμένος στο πάτωμα μπροστά από το Ταμπερνάκλ για πολλά αιτήματα. Μόλις βγήκα από την εκκλησία, άκουσα ότι μια γυναίκα είχε παραπονηθεί, λέγοντας ότι η Λιτανεία της Παναγίας ήταν υπερβολική για εκείνη. Όμως ξέρω ότι αυτή η προσευχή ήταν θέλημα του Ουρανού, διότι ο διάβολος δεν συμπαθεί τη Λιτανεία της Παναγίας· αντίθετα, εξοργίζεται με αυτή την προσευχή, κάτι που έχω ήδη βιώσει.

Γιατί το έχω βιώσει ήδη πολλές φορές· αυτή η οργή του δαίμονα στο Μετζουγκόριε ήταν κάποτε ιδιαίτερα έντονη, όταν ένας νεαρός φοιτητής από τη Βιέννη, κατά τη διάρκεια της προσευχής της Λιτανείας της Παναγίας, φώναζε δυνατά: «Σταματήστε, καίει». Εγώ, παρ' όλα αυτά, συνέχισα να προσεύχομαι. Τότε σκέφτηκα ότι ο διάβολος θα μου έσκιζε την ψυχή, ενώ προσευχόμουν.

Αφού έκανα τα ψώνια το μεσημέρι και τακτοποίησα το διαμέρισμα, πήγα πάλι στην εκκλησία στις 16:15, ντυμένη στα κόκκινα, μέχρι τις 18:15. Άρχισα να προσεύχομαι και αναγκάστηκα να σταματήσω, γιατί το Αιώνιο Φως δεν έκαιγε πάλι. Η κυρία στο πρεσβυτέριο μου έδωσε σπύρτα και άναψα το φως. Προσευχήθηκα πολλά ροζάρια για τον πάστορα Vogt. Μου ήταν τόσο δύσκολο να προσεύχομαι, που θα ήθελα να κλάψω.

Θα ήθελα να έχω μια εξομολογητική συνομιλία με τον πάστορα Vogt, αλλά εύχομαι να το θέλει και αυτός και να μου μιλήσει πρώτος. Προσευχήθηκα ο Θεός να του δώσει τη χάρη γι' αυτό, γιατί έχω να του πω πολλά για όλα όσα μου έχει πει ο Σωτήρας μέχρι τώρα. Ο Σωτήρας μου είπε επίσης να προσεύχομαι γι' αυτόν.

Όταν γύρισα σπίτι, με βασάνιζε το ακάθαρτο πνεύμα, ο φλύαρος. Ήθελε να με πείσει: «Βλέπεις, δεν βοηθάει σε τίποτα. Δεν έχει νόημα, σταμάτα να προσεύχεσαι γι' αυτόν».

Αλλά δεν άκουσα το ακάθαρτο πνεύμα, αλλά συνέχισα να προσεύχομαι.

01.03.92 - Κυριακή

Προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα και μετά ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά.

Συνειδητοποίησα ότι είμαι και πάλι ένα τίποτα και ότι πρέπει να ζητώ από τον Σωτήρα ό,τι χρειάζομαι.

Έκλαιγα πικρά και ζήτησα τη βοήθεια του Σωτήρα. Χωρίς αυτόν δεν είμαι τίποτα, αλλά μαζί του καταφέρνω πολλά.

Αυτό που με βαραίνει περισσότερο αυτή τη στιγμή είναι η Θεία Κοινωνία με το χέρι, επειδή δεν καταργείται, αντίθετα, συνεχίζει να εφαρμόζεται, καθώς γνωρίζω ότι ο Σωτήρας δεν θέλει οι πιστοί να λαμβάνουν την Αγία Κοινωνία με το χέρι. Προσευχήθηκα τις Επικλήσεις της Θείας Ελεημοσύνης, το Ροζάριο της Ελεημοσύνης, προσευχές της Αγίας Τερέζας της Λισιέ, του Φραγκίσκου της Ασίζης, προσευχές έκτακτης ανάγκης και πολλές άλλες προσευχές.

Δεν είχα καταλάβει ακόμα αυτό που μου είχε πει κάποτε ο Σωτήρας, ότι αποσύρει τη χάρη μέσω της Θείας Κοινωνίας με το χέρι.

Έπρεπε να ρωτήσω ξανά τον Σωτήρα γι' αυτό, επειδή ήθελα να το καταλάβω καλύτερα. Σωτήρας: «Είναι προσβολή και αδιαφορία απέναντί Μου.»

Εγώ: «Τους δίνεις χάρη κατά τη μετάληψη με τα χέρια;»

Σωτήρας: «Όχι. Τους την αφαιρώ.»

Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό, “αποστέλλεις”;»

Σωτήρας: «**Ένα δέντρο πρέπει να φέρει καρπούς· με την κοινωνία με το χέρι δεν θα έχουν καρπούς.**»

Εγώ: «Ποιο είναι το χειρότερο στην κοινωνία με το χέρι;»

Σωτήρας: «Ότι όλοι βρίσκονται στη λάσπη.»

Εγώ: «Μα, Σωτήρα, αυτό δεν οφείλεται μόνο στους ανθρώπους; Άλλωστε, και οι ιερείς δίνουν την Κοινωνία στο στόμα.»

Σωτήρας: «Ποιος το έμαθε στους ανθρώπους;» Εγώ:

«Κύριέ μου, είναι έργο του Σατανά;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είναι έργο του Σατανά, ξεκάθαρα. Δεν θέλει καλούς καρπούς, θέλει μόνο κακούς. Όλοι οι κακοί καρποί ανήκουν σ' αυτόν.»

Εγώ: «Δεν το καταλαβαίνω, γιατί οι ιερείς δεν το πιστεύουν αυτό;»

Σωτήρας: «Επειδή δεν έχουν πια πίστη.»

Εγώ: «Πώς μπορεί κανείς να απομακρύνει αυτή τη λάσπη από την

Εκκλησία;» Σωτήρας: «Με προσευχή και νηστεία.»

Εγώ: «Η νηστεία είναι τόσο δύσκολη.»

Σωτήρας: «Τόσο δύσκολο είναι και για τους πλούσιους να μπουν στον Παράδεισο.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι ακόμα για την κοινωνία με το χέρι;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου αδιάκοπα, ώστε να καταργηθεί.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, θα το κάνω.»

Εγώ: «Πόσους εχθρούς θα έχω τώρα;»

Σωτήρας: «Περισσότερους από όσους μπορείς να φανταστείς. Είμαι μαζί σου, δεν χρειάζεται να φοβάσαι.» Εγώ: «Σωτήρα, το κατάλαβα σωστά;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το έγραψες σωστά.»

Αυτή τη στιγμή νιώθω ηρεμία, ειρήνη και διαύγεια μέσα μου, χωρίς αμφιβολίες, χωρίς φόβο.

Είναι ένα υπέροχο συναίσθημα. Ναι, ο Σωτήρας είναι μαζί μου. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.

Ρώτησα περαιτέρω τον Σωτήρα:

«Κύριε, χθες δεν μου είπες τίποτα στην εκκλησία, παρόλο που προσευχήθηκα για δύο ώρες για τον ιερέα, τον πάστορα Βογκτ. Μήπως οι προσευχές μου δεν ήταν καλές;»

Σωτήρας: «Υπέφερα μαζί σου, γιατί ο ιερέας δεν άκουσε τη φωνή Μου.» Εγώ:

«Κύριε, αν νηστέψω γι' αυτόν, θα υπάρξει κάποια αλλαγή;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, καλέ μου πνευματικέ οδηγέ, θα νηστέψω για τον ιερέα μου, τον πάτερ Φογκτ.»

Ιησού μου, σ' αγαπώ πάνω από όλα. Σ' ευχαριστώ για αυτή τη συζήτηση. Πήγα

λίγο νωρίτερα στη Θεία Λειτουργία και προσευχήθηκα για τους εχθρούς μου.

Είδα τον νεαρό φοιτητή Βάγκνερ, που είναι διάκονος. Τότε

ρώτησα τον Σωτήρα:

«Αν δεν είναι σωστό να μου δώσει ο κ. Βάγκνερ την Ιερά Κοινωνία, τότε Σε παρακαλώ να μου τη δώσει ο ιερέας.»

Έλαβα την Ιερά Κοινωνία από τον ιερέα.

Όταν έφτασα στο σπίτι, έβαλα το ψητό στο φούρνο, έφτιαξα μόνη μου σπατζλέ και έκοψα τη σαλάτα.

Στις 12:00 προσευχηθήκαμε τον Άγγελο του Κυρίου.

Στις 12:15 φάγαμε.

Στις 12.45 μ.μ. ήμουν πάλι στην εκκλησία. Γινόταν λατρεία, το Άγιο των Αγίων είχε εκτεθεί. Έμεινα στην εκκλησία μέχρι τις 14.45 μ.μ. και προσευχήθηκα.

Στις 15.30 ήρθε η κυρία Μπάρμπαρα. Μου άνοιξε την καρδιά της για τον γιο της. Όταν έφυγε, ήρθε η Μάριον μέχρι τις 17.30.

Γράψαμε τις σημειώσεις του ημερολογίου.

Στις 18.15 προσευχήθηκα στην εκκλησία μπροστά στο Άγιο Θείο Δύο Σειρές Ροζάριο για τον πάστορα Vogt, επειδή το Αιώνιο Φως πάλι δεν έκαιγε.

Δυστυχώς, δεν το είδε. Ψυχικά δεν ένιωθα και πολύ καλά. Με πόνεσε το γεγονός ότι ο πάτερ Βογκτ έστησε έναν προβολέα ακριβώς μπροστά από τη Μονστράντζ. Πιστεύω ότι ο ζωντανός Θεός είναι παρών στην Αγία Οσία.

Κανονικά, δεν τοποθετεί κανείς έναν προβολέα σε απόσταση περίπου μισού μέτρου μπροστά από κανέναν άνθρωπο. Το μόνο που συμβαίνει είναι ότι η Μονστράντζα είναι έντονα φωτισμένη και από μακριά λάμπει όμορφα και τυφλώνει. «Πρέπει ο Σωτήρας να υποφέρει και εδώ ακόμα;», αναρωτήθηκα, και ένιωσα το φως να με καίει στα μάτια. Σε ορισμένες στιγμές δεν μπορούσα να κοιτάξω προς τα εκεί.

Τελικά, δεν μπόρεσα να φύγω από την εκκλησία μέχρι που είδα την εκκλησιαστική υπάλληλο και της είπα ότι το Αιώνιο Φως δεν έκαιγε πια.

Μουρμούρισε κάτι και είπε: «Πάλι έσβησε».

Πριν πάω για ύπνο, προσευχήθηκα ακόμα το Ροζάριο των Πόνων για τις φτωχές ψυχές. Η μέρα μου πέρασε σαν αστραπή, τόσο γρήγορα.

Χάρηκα που δεν είχα τηλεόραση και ευχαρίστησα τον Θεό για τη δύναμη και την αγάπη που ένιωσα σήμερα.

02.03.92 - Δευτέρα

10.00 π.μ. Ιατρείο: Ράντισα το δωμάτιο με αγιασμό και ευλόγησα όλους όσους βρίσκονταν στην κλινική με το σταυρό του Βενέδικτου. Ενώθηκα με τον Σωτήρα και είπα: «Ξέρεις τι θέλω να σε ρωτήσω, ξέρεις τα πάντα και θα γράψω και θα πιστέψω ό,τι μου πεις. » Σκέφτηκα τον προβολέα που έκαιγε χθες και ίσως να καίει ακόμα και σήμερα μπροστά από το Άγιο των Αγίων.

Κατά τη διάρκεια των τριών ημερών του Καρναβαλιού, πραγματοποιείται πάντα λατρεία μπροστά στο Άγιο των Αγίων. Μέσα στη σιωπή άκουσα:

«Γράψ' το, κόρη μου, δεν είναι σωστό να κρατάνε τη λάμπα μπροστά Μου. Ας προσπαθήσει να κρατήσει τη λάμπα μπροστά του για 3 λεπτά.»

Εγώ: «Κύριε, δεν βρίσκω ησυχία όταν ξέρω ότι η λάμπα συνεχίζει να καίει τόσο κοντά Σου. Γιατί εγώ η ίδια νιώθω αυτόν τον πόνο.

Σωτήρας: «Αν το θέλεις, κάλεσέ τον.»

Εγώ: «Κύριε, μήπως το φαντάστηκα αυτό;» Σωτήρας:

«Είσαι στενά συνδεδεμένη μαζί μου.»

Εγώ: «Να διαβάσω στον πάστορα Βογκτ αυτό που έγραψα;» Σωτήρας: «Φοβάσαι;»

Εγώ: «Βασικά, όχι.» Σωτήρας:

«Τότε κάν' το.»

Εγώ: «Ναι, Σωτήρα, θα τον καλέσω, γιατί πιστεύω ότι Εσύ, ο ζωντανός

Θεός με σάρκα και αίμα, σώμα και ψυχή, ανθρωπότητα και θεότητα, αληθινά και ουσιαστικά μέσα στην Ιερή Οσία.»

12.30 Έκανα ακτινογραφία σε ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι, τον Μάρκου.

Τον συνόδευε μια νοσοκόμα. Μου είπε ότι όλοι στο θάλαμο είχαν τρομάξει όταν ένιωσε αδιαθεσία και τα μάτια του έμειναν εντελώς άκαμπτα.

Ρώτησα πότε ακριβώς είχε συμβεί αυτό και συνειδητοποίησα ότι ήταν την ώρα που έκανα τον εξορκισμό για όλους όσους βρίσκονταν στην κλινική, μάλιστα αρκετές φορές.

Όταν κοίταξα αυτόν τον νεαρό και τον ρώτησα αν ήθελε λίγο αγιασμό, απάντησε αμέσως: «Όχι, έχω στο σπίτι, το δίνω στα ζώα.»

Τότε του έκανα ένα σταυρό στο μέτωπο με αγιασμό και αμέσως τα μάτια του ξαναγύρισαν άκαμπτα.

Μπροστά στη νοσοκόμα τον ρώτησα αν μπορούσε να προσευχηθεί το «Χαίρε, Μαρία». Είπε

«Ναι» και άρχισε να προσεύχεται, αλλά ήδη από την τρίτη λέξη δεν μπορούσε πια να την προφέρει, οπότε συνέχισα να προσεύχομαι μόνος μου.

Του έδωσα ακόμα ένα φυλλάδιο με προσευχές για το Πολύτιμο Αίμα και του είπα ότι θα προσευχόμουν γι' αυτόν.

12:45 μ.μ. στο παρεκκλήσι: Προσευχήθηκα για τον Μάρκο και ρώτησα τον Σωτήρα αν το ακάθαρτο πνεύμα βρίσκεται μέσα του.

Το ήξερα, αλλά ήθελα να έχω την επιβεβαίωση από τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ναι, το έχει, και πρέπει να μείνει μέσα».

Ζήτησα από τον Σωτήρα να μου στείλει ξανά τον ασθενή Μάρκου.

Στις 14.10 μ.μ. ήρθε πράγματι, αυτή τη φορά με τη μητέρα του. Ο νεαρός ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Υποτίθεται ότι δεν μπορούσε να σηκωθεί. Όταν με είδε, μου ζήτησε αμέσως αγιασμό, και του τον έδωσα.

Τότε είπε στη μητέρα του να κοιτάξει την εικόνα της Παναγίας. Όταν η μητέρα είδε την εικόνα, του είπε:

«Πρέπει να τα ξαναδείς όλα αυτά;»

Ήταν γεμάτη υπερηφάνεια και είπε: «Ελπίζω να γυρίσεις σύντομα στο σπίτι.»

Όταν η μητέρα απομακρύνθηκε λίγο, είπα στον Μάρκου: «Έπαιζες με γυαλιά.» Κατάλαβε αμέσως τι

εννοούσα και είπε: «Ναι. Στο Βερολίνο και εδώ, αυτά είναι αβλαβή πράγματα.» Τον κοίταξα και τον

ρώτησα: «Πώς είπες;»

Και εκείνος απάντησε: «Και η μητέρα μου το ίδιο.»

Τώρα μου είχε γίνει σαφές γιατί ο δαίμονας έπρεπε να μείνει μέσα. Του έβαλα ένα μετάλλιο της Παναγίας

στο χέρι και το πήρε. Για αυτό το αγόρι έπρεπε να γίνει εξορκισμός και δεν έπρεπε να μείνει στη

νευρολογική κλινική. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα εδώ, γιατί ούτε η μητέρα ούτε ο γιατρός θα με πιστέψουν.

Προσευχήθηκα γι' αυτόν.

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον Μάρκου και στη συνέχεια αφιέρωσα τη Θεία Λειτουργία σε αυτόν.

Στις 20:00 – Ομάδα προσευχής:

Σήμερα είχαν έρθει πολλοί άνδρες, ο κ. Ντέρις, ο κ. Άρτουρ Βάγκνερ, ο φοιτητής θεολογίας Φριντόλιν, ο πάτερ Ντόχαρτ κ.ά.

Ήταν ωραία. Προσευχηθήκαμε επίσης για τον ασθενή Μάρκου. Ο πάτερ Ντόχαρτ και ο κ. Ντέρις ήταν λίγο ανήσυχοι. Έλαβα μεγάλη χάρη.

03.03.92 – Τρίτη

10.00 το πρωί, ιατρείο: Ρώτησα τον Σωτήρα για τον κ. Ντέρις.

Σωτήρας: «Ο Ντέρις δεν πρέπει να γίνει διάκονος, δεν έχει επιλεγεί γι' αυτό. Είναι η υπερηφάνεια που τον κάνει να θέλει να γίνει διάκονος. Στον πάστορα Ντόχαρτ ήταν πάλι το ακάθαρτο πνεύμα.»

Εγώ: «Ποιο Confiteor να προσευχηθούμε, το παλιό ή το καινούργιο;»

Σωτήρας: «Το παλιό, κόρη μου.»

Εγώ: «Σωτήρα, χθες μας έδωσες πολλή χάρη, περισσότερη από ό,τι συνήθως.»

Σωτήρας: «Μου άρεσαν οι προσευχές που προσευχηθήκατε.»

Εγώ: «Τι μπορώ να μεταφέρω στην ομάδα προσευχής, τι πρέπει να γνωρίζουμε και τι είναι σημαντικό για εμάς;»

Σωτήρας: «Να προσεύχεστε με την

καρδιά.» Εγώ: «Πώς δηλαδή, Σωτήρα;»

Σωτήρας: «Αφήστε τις καρδιές σας να μιλήσουν, όχι το στόμα. Ζητήστε πολλή

αγάπη.» Εγώ: «Άρα πρέπει να επικαλούμαστε περισσότερο το Άγιο Πνεύμα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Όταν το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τις καρδιές σας με αγάπη, τότε μπορείτε να προσεύχεστε με την καρδιά. Καθαρίστε τις καρδιές σας, ώστε το Άγιο Πνεύμα να μπορεί να εισέλθει και μέσα σας.

Μην κρατάτε πια τις αμαρτίες σας, γιατί αποτελούν μια μεγάλη πληγή και θεραπεύονται πιο αργά από μια μικρή πληγή. Οι μεγάλες πληγές προκαλούν μεγάλο πόνο, και τότε δεν προσεύχεστε πια τόσο πρόθυμα.»

«Γράψε, κόρη μου, το να προσευχόμαστε μόνο με το στόμα συμβαίνει επειδή δεν αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να ενεργήσει στις καρδιές μας. Προσευχηθείτε έτσι ώστε να γεννιέται αγάπη κατά την προσευχή.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δώσε μας τη χάρη να προσευχόμαστε με την καρδιά. Σωτήρα, είπες ότι στον άντρα μου υπάρχουν ακόμα ακάθαρτα πνεύματα. Αλλά χθες έλαβε την Θεία Κοινωνία.»

Σωτήρας: «Ο άντρας σου πρέπει να πάει να εξομολογηθεί.»

Εγώ: «Σίγουρα θα μου πει ότι έχει εξομολογηθεί.» Σωτήρας: «Πες

του, κόρη μου, να εξομολογηθεί όπως πρέπει.»

Από τις 16:00 έως τις 17:00 είχα αναλάβει να προϊσταμαι στην προσευχή και να τελώ λατρεία μπροστά στο Άγιο των Αγίων στην εκκλησία. Ο άντρας μου, ο Φριντόλιν και εγώ το κάναμε αυτό μαζί και προϊστάμε στην προσευχή. Ο άντρας μου ήταν λίγο ανήσυχος, παρόλο που είχα προσευχηθεί γι' αυτόν.

Ο πάτερ Βογκτ δεν είχε αφαιρέσει ακόμα το Σένβερφερ, παρόλο που του το είχα ήδη πει.

Στις 18.30 πραγματοποιήθηκε η Θεία Λειτουργία και πρόσφερα την Ιερή Κοινωνία για τον πάτερ Vogt.

04.03.92 — Τετάρτη — Τετάρτη των Τεφρών

Νήστευσα με νερό και ψωμί και είχα πονοκέφαλο για ολόκληρες 24 ώρες. Σε ορισμένες στιγμές ήταν αφόρητο. Ήταν πόνοι εξιλέωσης και τους πρόσφερα για τον πάστορα Βογκτ και για τη μεταστροφή των αμαρτωλών.

Νήστευσα για τον πάστορα Vogt και για τον Andreas (φοιτητή Θεολογίας).

Ρώτησα τον Σωτήρα γιατί η μοναχή συνέχισε χθες το βράδυ να μοιράζει την Ιερά Κοινωνία, παρόλο που ξέρει ότι δεν πρέπει να το κάνει. Τότε πρόσφερα την Ιερά Κοινωνία για εκείνη.

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να δώσεις τη χάρη σε μια σκληροκαρδιά. Προσευχήσου γι' αυτήν, νηστεύσε γι' αυτήν.»

Το βράδυ στην εκκλησία. Τρεις λαϊκοί και ο πάτερ Βογκτ βοηθούσαν στο ράντισμα του σταυρού με στάχτη.

Ζήτησα από τον Σωτήρα να λάβω το σταυρό με στάχτη από αφιερωμένα χέρια. Και ο πάτερ Βογκτ ήρθε προς εμένα, παρόλο που συνήθως βρισκόταν στην άλλη πλευρά. Κατά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας, ζήτησα και πάλι από τον Σωτήρα να λάβω την Ιερή Κοινωνία από αφιερωμένα χέρια, και έλαβα την Ιερή Οσία από τον πάστορα Vogt.

Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για τον πάτερ Vogt.

Ρώτησα, επειδή είδα ότι λαϊκοί έκαναν το σταυρό με την τέφρα. Μεταξύ των λαϊκών ήταν και ένας φοιτητής θεολογίας (ακόλουθος).

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ότι τη στάχτη πρέπει να τη μοιράζουν μόνο τα χειροτονημένα χέρια. Μόνο οι ιερείς, μόνο οι ιερείς. Αυτό συγκαταλέγεται επίσης στη λάσπη της Εκκλησίας.»

05.03.92 — Πέμπτη

Νωρίς το πρωί προσευχήθηκα το Ροζάριο της Ελεημοσύνης, τη Λιτανεία προς την Ελεημοσύνη του Θεού και άλλες προσευχές.

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, δεν μπόρεσα να δώσω τη χάρη, γιατί οι λαϊκοί μοίρασαν το σταυρό της τέφρας. Δίνω τη χάρη κατά τη διανομή της τέφρας μέσω των αφιερωμένων χεριών του ιερέα.»

Το απόγευμα προσευχήθηκα για μία ώρα, δεν υπήρχαν ασθενείς, και στη συνέχεια προσευχήθηκα το Ροζάριο.

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, προσευχήθηκα μαζί με τους πιστούς πρώτα το Ροζάριο και μετά την Αγία Λειτουργία. Προσέφερα και πάλι την Ιερά Κοινωνία για τον κ. πάστορα Βογκτ. Στην εκκλησία βρισκόταν επίσης ένας ιερέας από την Πολωνία, ο π. Στανίσλαου.

06.03.92 Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Στις 13:00 πήγα στο παρεκκλήσι. Ήταν όμως κλειστό. Αυτό με πόνεσε, αλλά πήγα να ψάξω το κλειδί.

Φώναξα τον θυρωρό του κτιρίου της κλινικής και αυτός άνοιξε το παρεκκλήσι. Μετά την πνευματική Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό αυτό που κάνει ο πατέρας Στανίσλαου από την Πολωνία, εννοώντας ότι μοιράζει την Ιερά Κοινωνία και στα χέρια.

Στην αρχή τα πήγαινα πολύ καλά με αυτόν τον ιερέα, τώρα όμως μου φαινόταν τόσο ξένος.

Ρώτησα περαιτέρω τον Σωτήρα αν και ο ίδιος μοίλαζε παλαιότερα την Θεία Κοινωνία στα χέρια. Σωτήρας: «Όχι, το κάνει για τα χρήματα. Με αυτό με πρόδωσε.»

Εγώ: «Μπορώ να το γράψω στο ημερολόγιό μου;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το, έχει χάσει πολλές χάρες εξαιτίας αυτού.»

Εγώ: «Ποιος τον επηρέασε ώστε να δίνει την Κοινωνία στα χέρια;»

Σωτήρας: «Είναι έργο του Λούσιφερ. Όσο χορηγούν την Κοινωνία στο χέρι, υπηρετούν τον Σατανά.» Εγώ: «Κύριέ μου, μπορώ να το πω αυτό στον πάτερ Στανίσλαου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν θα έρθει σε σένα.» Εγώ: «Ξέρει

ότι αυτό δεν είναι σωστό; Το νιώθει;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γνωρίζεις την αμαρτία σου όταν την διαπράττεις;»

Εγώ: «Μα, Κύριε, ίσως νομίζει ότι είναι σωστό;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αν δεν αναγνωρίζει κανείς την αμαρτία, τότε βρίσκεται σε κακή κατάσταση.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό, να βρίσκεται κανείς σε κακή κατάσταση;»

Σωτήρας: «Δεν βρίσκεται κανείς στη χάρη του Θεού.»

Τρόμαξα λίγο και μου κόπηκε για λίγο η ανάσα, και ρώτησα τον Σωτήρα αν μπορούσε να το επαναλάβει, μήπως δεν το είχα καταλάβει σωστά.

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου, δεν βρίσκεται κανείς στη χάρη του Θεού.»

Το πρωί είχα ζητήσει από τον Σωτήρα να μου πει κάτι για τις ψυχές στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο.

Σωτήρας: «Θα αντέξεις αυτό που θα σου πω;» Εγώ:

«Σωτήρα, με ξέρεις καλύτερα από ό,τι εγώ η ίδια.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, δεν είδα πια τον πάτερ Στανίσλαου.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, η εκκλησιαστική υπάλληλος μου φώναξε, επειδή της είχα υπενθυμίσει ότι το Αιώνιο Φως δεν έκαιγε. Φώναξε δυνατά σε όλη την εκκλησία, οργισμένη:

«Πήγαινε σπίτι σου, δεν σε αφορά. Προσευχήθηκα για αυτή τη γυναίκα. Ένας άνδρας από το Ροτ, ο Έριχ, μιλούσε ακόμα μαζί της έξω.

Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία στη Μάριον. Στις 20:00 προσευχήθηκα τον εξορκισμό και το Ροζάριο του Αγίου Πνεύματος, ώστε να μην μοιράζει πλέον την Ιερή Κοινωνία κανένας λαϊκός, καθώς οι βοηθοί της Κοινωνίας είχαν συνάντηση εκείνη την ώρα.

Ο Έριχ ήταν μαζί μου και προσευχόταν μαζί μου. Συμπεριέλαβα στην προσευχή μου και τον άντρα μου. Όμως, αυτός ήταν πολύ νευρικός και έβριζε, με αποτέλεσμα ο Έριχ να πάει σπíti. Πιστεύω ότι ο εξορκισμός είχε επίδραση στον άντρα μου. Τον άντρα μου τον ενοχλούσε τα πάντα εκείνο το βράδυ. Πριν πάω για ύπνο, προσευχήθηκα ακόμα δύο Ροζάρια.

07.03.92 - Σάββατο της Εξιλέωσης της Καρδιάς της Μαρίας

Νωρίς το πρωί ήμουν με την κυρία Κορντούλα στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ.

Από τις 16:15 έως τις 18:15 προσευχήθηκα για τον πάστορα Vogt. Το Αιώνιο Φως δεν έκαιγε όταν μπήκα στην εκκλησία. Προσευχήθηκα να έρθει κάποιος και να το ανάψει. Τότε είπα στον Σωτήρα: «Σου το προσφέρω αυτό, ώστε να σωθούν 100.000 ψυχές, αν μέχρι τις

τις 17:00 δεν έρθει κανείς να ανάψει το Αιώνιο Φως». Ήταν 17.05, όταν ήρθε η εκκλησιαστική υπάλληλος και ανάψε το Αιώνιο Φως· βιαζόταν πολύ. Έμεινα γονατισμένη τις δύο ώρες και προσευχήθηκα τέσσερα ροζάρια και πολλές άλλες προσευχές.

08.03.92 - Κυριακή

Στις 5.45 το πρωί σηκώθηκα και προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα, πρώτα στον Άγιο Πνεύμα, μετά το παλιό «Confiteor», τον εξορκισμό, μια προσευχή στον Άγιο Αρχάγγελο Μιχαήλ και στον φύλακα άγγελο, την αφιέρωση στην Παναγία, μια προσευχή στην Καρδιά του Ιησού και το Ροζάριο της Χαράς, και στη συνέχεια έλαβα πνευματική Κοινωνία.

Άρχισα πάλι να κλαίω με όλη μου την καρδιά, γιατί με βασάνιζαν τόσες πολλές δοκιμασίες. Οι χειρότερες είναι αυτές που πλήττουν τον άντρα μου. Θα ήθελα να τα παρατήσω όλα και να σταματήσω να προσεύχομαι τόσο πολύ.

Ζήτησα βοήθεια από τον Σωτήρα και του εκμυστηρεύτηκα τα βάσανά μου. Προσευχήθηκα επίσης στην Παναγία, λέγοντας ότι όλα αυτά ήταν πάρα πολλά για μένα. Είπα: «Με βασανίζουν από όλες τις πλευρές και, επιπλέον, ο ιερέας μου με έχει απογοητεύσει.

Ξαφνικά σταμάτησα να κλαίω. Μετά ένιωσα μια βαθιά ειρήνη και μια ηρεμία μέσα μου. Ζήτησα από τον Σωτήρα ένα σημάδι, που θα έβλεπαν ο ιερέας και όλοι στην εκκλησία.

Είπα στον Σωτήρα ότι είμαι αμαρτωλή και ανάξια να λάβω αυτό το σημάδι και πρόσθεσα: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου».

Σωτήρας: «Ναι, θα λάβεις ένα σημάδι που θα δουν όλοι.»

Εγώ: «Θα ήθελα να μάθω αν θα το δει και ο ιερέας τότε.» Σωτήρας:

«Ναι.»

Εγώ: «Θα είναι ένα καλό σημάδι, ώστε οι άνθρωποι να μεταστραφούν, ή θα μας τρομάξεις;»

Σωτήρας: «Ο Θεός δεν προκαλεί φόβο σε κανέναν.»

Εγώ: «Πότε θα έρθει αυτό το σημάδι, πριν από το Πάσχα ή μετά;»

Σωτήρας: «Πριν από το Πάσχα.»

Εγώ: «Θα αλλάξει ο ιερέας εξαιτίας αυτού του σημείου;»

Σωτήρας: «Όχι, δεν θα αλλάξει εξαιτίας αυτού.»

Εγώ: «Γιατί, Σωτήρα; Είμαι πλέον εντελώς εξαντλημένος. Νόμιζα ότι κάποτε θα αλλάξει.» Σωτήρας:

«Αυτό νόμιζες.»

Εγώ: «Μα γιατί, Σωτήρα;» Σωτήρας:

«Υπάρχει ακόμα τόσος πολύς

εγωισμός.»

Εγώ: «Κύριε, σε παρακαλώ, δώσε μου τότε έναν άλλο ιερέα, στον οποίο να μπορώ να εμπιστευτώ το ημερολόγιό μου.»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, σου αρέσει ο τρόπος που σου απευθύνομαι, π.χ. Κύριέ μου, Σωτήρα μου, αγαπημένε Ιησού, μεγάλη μου αγάπη, άγιε, ισχυρέ και αιώνιε Θεέ μου, Βασιλιά των Βασιλέων, Βασιλιά της Ειρήνης, παντοδύναμε και ελεήμονα Θεέ, κ.λπ. Σου αρέσει αυτό;» Σωτήρας: «Ό,τι βγαίνει από την καρδιά, αυτό λες.»

Ευχαρίστησα για αυτή τη συζήτηση και πρόσφερα την Ιερή Κοινωνία για όλους τους ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο και για τις φτωχές ψυχές στο Καθαρτήριο, όπως προσφέρω κάθε μέρα τις προσευχές για την άφεση των αμαρτιών για τις φτωχές ψυχές.

Ήταν περίπου 8.30. Ο σύζυγός μου σηκώθηκε και πήγε στο Βάγκαουζελ για εξομολόγηση. Η προσευχή μου εισακούστηκε, γιατί προσευχήθηκα στο Ροζάριο να του δώσει ο Θεός τη χάρη για μια καλή εξομολόγηση.

Από τις 9.45 έως τις 11.10 π.μ. βρισκόμουν στην εκκλησία του Ροτ. Πριν από την Ιερά Λειτουργία, προσευχήθηκα για όλους τους πιστούς που παρευρέθηκαν στην εκκλησία, απαγγέλλοντας τη Λιτανεία προς το Έλεος του Θεού. Προσέφερα και πάλι την Ιερή Κοινωνία για τις φτωχές ψυχές στο Καθατήριο. Όταν γύρισα στο σπίτι, ο σύζυγός μου είχε μεταμορφωθεί. Ήταν σαν καινούργιος άνθρωπος και ήρθε μαζί μου στην προσευχή. Όλη την ημέρα επικρατούσε ειρήνη, ήταν τρυφερός και ευγενικός. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη.

Τη νύχτα ξύπνησα στις 2.30 και έλαβα τη χάρη να μπορέσω να προσευχηθώ.

Προσευχήθηκα τα επτά τελευταία λόγια, κάθε φορά ένα «Πάτερ Ημών» και ένα «Χαίρε Μαρία» «και Δόξα στον Πατέρα», και στη συνέχεια το Ροζάριο της Ελεημοσύνης. Μετά έδωσα αγιασμό στις φτωχές ψυχές και συνέχισα να κοιμάμαι υπέροχα.

09.03.92 – Δευτέρα

10.00 π.μ. Γραφείο γιατρών:

Ρώτησα τον Σωτήρα για τους ανθρώπους στην κλινική, αυτούς που εργάζονται εκεί.

Την Παρασκευή ο Σωτήρας με είχε ρωτήσει αν μπορούσα να αντέξω ό,τι θα μου έλεγε, γι' αυτό του είπα τώρα να μου πει τουλάχιστον τα πιο ήπια λόγια, αν ήθελε.

Σωτήρας: «Πρέπει όλοι να μετανοήσουν. Σχεδόν όλοι βρίσκονται στον ευρύ δρόμο.» Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω για αυτούς, Σωτήρα;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου γι' αυτούς.»

Εγώ: «Μα οι προσευχές μου δεν μπορούν να σώσουν πολλούς.» Σωτήρας: «Ναι, μπορούν, γιατί μαζί μου μπορείς να σώσεις πολλούς.»

Είχε έρθει ένας γιατρός στο τμήμα ακτινογραφιών μας, ένας επισκέπτης από την Τουρκία, ένας μουσουλμάνος, που ήθελε να ενημερωθεί για τις ακτινογραφίες και τις λήψεις.

Του μίλησα περισσότερο για την καθολική πίστη παρά για τις ακτινογραφίες. Ιδιαίτερα του εξήγησα πόσο σημαντικό είναι το Άγιο Πνεύμα.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν σωστό, αφού ο γιατρός είναι μουσουλμάνος.

Σωτήρας: «Όλοι χρειάζονται την ίδια πίστη.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις πώς πρέπει να είμαι;»

Σωτήρας: «Μείνε όπως είσαι.»

13:00 στην εκκλησία της κλινικής.

Είπα στον Σωτήρα ότι τις Κυριακές υπάρχουν τόσοι πολλοί στην εκκλησία, ενώ τις καθημερινές μόνο λίγοι.

Ρώτησα: «Δεν θα μπορούσε ο ιερέας να μοιράζει μόνος του την Ιερή Κοινωνία; Χρειάζεται τους λαϊκούς;»

Σκέφτηκα ότι οι άλλοι πρέπει να περιμένουν υπομονετικά, και αν δεν μπορούν να περιμένουν, τότε ας προσεύχονται για νέους υποψήφιους ιερείς, ώστε να έχουμε περισσότερους ιερείς.

Σωτήρας: «Οι περισσότεροι που κοινωνούν μόνο τις Κυριακές, κοινωνούν ανάξια.» Εγώ:

«Αυτό πρέπει να το πούμε στον ιερέα. Δεν το βλέπει ο ιερέας;»

Σωτήρας: «Αν δεν μοίραζε την Κοινωνία με το χέρι, θα το έβλεπε.» Εγώ: «Μπορώ να το γράψω στο ημερολόγιό μου;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψ' το.»

Εγώ: «Πολλοί λένε ότι αμαρτάνουν περισσότερο με το στόμα παρά με το χέρι.»

Σωτήρας: «Δεν τους το πιστεύω αυτό. Αλλά είναι η αδιαφορία, το ότι δεν κάνουν πλέον διάκριση μεταξύ του Τριαδικού Θεού στην Αγία Οσία και του συνηθισμένου ψωμιού. Οι ιερείς πρέπει να τους κηρύττουν τη διαφορά, αλλά επειδή εφαρμόζουν την κοινωνία με το χέρι, δεν μπορούν πλέον να κηρύττουν γι' αυτό.»

Εγώ: «Λένε ότι και με το χέρι είναι ευλαβές.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ότι είναι ανάξιο να λαμβάνει κανείς την Ιερή Οσία με το χέρι και όταν κάποιος τη λαμβάνει ανάξια, είναι ταυτόχρονα και ασεβές.»

Εγώ: «Προκαλούνται πολλές ιεροσυλίες από την κοινωνία με το χέρι;»

Σωτήρας: «Περισσότερες από ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, ενώ ο εφημέριος διάβαζε το Ευαγγέλιο, μια γυναίκα έτρεξε μέσα από ολόκληρη την εκκλησία μέχρι ακριβώς μπροστά στον εφημέριο.

Έκανε τόσο θόρυβο με τα παπούτσια της και με το σφιχτό βήμα της, ώστε όλοι οι πιστοί έστρεψαν την προσοχή τους πάνω της. Υποτίθεται ότι υπήρχε κάποιος στην εκκλησία που της έκλεινε την έξοδο με το αυτοκίνητό του. Όμως η ανησυχία της μου φάνηκε περιέργη.

Έκανε νόημα με το χέρι στην εκκλησιαστική υπάλληλο, η οποία πήγε προς το μέρος της και στη συνέχεια διέκοψε τον ιερέα και του εξήγησε τα πάντα. Όταν ο ιερέας ρώτησε σε ποιον ανήκε αυτό το αυτοκίνητο, κανείς δεν απάντησε.

Μετά την Ιερή Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα για τον πάτερ Ιωάννη, γιατί ο Ρόλαντ μου είχε πει στο τηλέφωνο ότι ο πάτερ Ιωάννης είχε προσηλυτιστεί στον επίσκοπο Πλάτωνα και τώρα αποδεχόταν τα βιβλία του.

Σωτήρας: «Τα βιβλία του πατέρα Ιωάννη δεν είναι σωστά.»

Στη συνέχεια ρώτησα για τη διάλεξη που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στις 13.03.92 και αφορούσε το Γκαρραμπαντάλ. Είπα στον Σωτήρα: «Πιστεύω στις εμφανίσεις στο Γκαρραμπαντάλ, αλλά αυτή η προβολή της ταινίας και η συζήτηση που ακολουθεί, καθώς και η μεγάλη διαφήμιση γι' αυτήν, με ενοχλούν. Μήπως ο δαίμονας είναι πίσω από όλα αυτά και θέλει να καταστρέψει το καλό;»

Σωτήρας: «Το μάντεψες σωστά.»

Το βράδυ στις 20:00 ομάδα προσευχής. Ήταν παρόντες πολλοί άνθρωποι.

10.03.92 — Τρίτη

Ρώτησα τον Σωτήρα για τη γυναίκα που ήρθε χθες στην εκκλησία.

Σωτήρας: «Αυτό ήταν το ακάθαρτο πνεύμα. Εγώ το επέτρεψα. Θα έρθουν και άλλα τέτοια. Ήμουν στην εκκλησία του Ροτ και πρόσφερα την Ιερή Κοινωνία για τον πάστορα Βογκτ.

11.03.92 — Τετάρτη

10.10 το πρωί, ιατρείο:

Ρώτησα ξανά τον Σωτήρα για το σημάδι. Σωτήρας: «Θα λάβεις ένα σημάδι στην εκκλησία.» Εγώ: «Τι θα είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Μπορώ να διακρίνω τι προέρχεται από Σένα και τι από εμένα;» Σωτήρας: «Ναι, μπορείς.»

Ο Σωτήρας μου έδωσε πολλή χάρη. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.

Εγώ: «Πες μου κάτι, θέλω κι εγώ να ακούσω κάτι από Σένα.»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου.» Εγώ:

«Κάνει καλό να το ακούει κανείς αυτό.»

16.30: Ήμουν στο Zönnackel στο Boxberg και άκουγα μια διάλεξη. Επειδή άργησα, δεν μπόρεσα να συμμετάσχω στην Αγία Λειτουργία εκεί.

Στις 19.00 πήγα στη Θεία Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχους.

Γονάτισα και πάλι μόνη μου στο τραπέζι της Θείας Κοινωνίας. Ένας νέος πατέρας μου έδωσε την Θεία Κοινωνία μόνο στο τέλος. Ενώ περίμενα, προσευχήθηκα πολλά «Χαίρε Μαρία» για αυτόν τον πατέρα. Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία στη Μάριον.

Στις 20.30 ήρθε η Μάριον και γράψαμε τις σημειώσεις του ημερολογίου.

12.03.92 — Πέμπτη

Ήδη για δεύτερη μέρα δούλευα μόνη μου στην κλινική. Ήρθαν πολλοί ασθενείς. Παρ' όλα αυτά, κατάφερα να προσευχηθώ πολύ.

12.30 στο παρεκκλήσι της κλινικής:

Ήθελα να μάθω αν ήταν σωστό που χθες, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, γονάτισα μόνη μου στο τραπέζι της Θείας Κοινωνίας. Πολλοί από όσους γνώριζα στεκόντουσαν όρθιοι κατά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας ή γονάτιζαν απευθείας μπροστά στον πατέρα, πάνω στα σκαλιά, παρόλο που υπήρχε το τραπέζι της Θείας Κοινωνίας.

Ίσως έκανα λάθος, σκέφτηκα. Σωτήρας: «Συνέχισε να γονατίζεις, όπως μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Ποιος είναι ο λόγος που οι άλλοι δεν γονατίζουν στο τραπέζι της Θείας Κοινωνίας;»
Σωτήρας: «Ψεύτικη ταπεινότητα, φόβος για τους ανθρώπους, φόβος για τον ιερέα.»
Σκέφτηκα άτομα από την ομάδα προσευχής και ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να τους το πω.
Ο Σωτήρας: «Ναι, αλλά με αγάπη.»
Μου φαίνεται κάπως περίεργο. Όταν θέλεις να κάνεις κάτι καλό για τον Σωτήρα, μένεις μόνος σου.
Άλλωστε, όλοι έχουμε την υποχρέωση να αποδίδουμε δόξα στον Θεό.
Στο δρόμο για το σπίτι, προσευχήθηκα όπως πάντα το Ροζάριο.
Στις 16:00 πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ για κολύμπι στο λουτρό με αλατόνερο, για περίπου μιάμιση ώρα.
Το βράδυ πήγα στην εκκλησία του Ροτ και προσευχήθηκα και εκεί το Ροζάριο. Κατά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας, η καλόγρια πέρασε δίπλα μου.
Σηκώθηκα και επέστρεψα στη θέση μου, χωρίς να έχω λάβει τη μυστηριακή Κοινωνία.
Στο δρόμο από το στασίδι της Θείας Κοινωνίας μέχρι τη θέση μου, σκέφτηκα ότι οι διάβολοι θα ήθελαν να με κατασπαράξουν. Αλλά ο Σωτήρας ήρθε πνευματικά κοντά μου και έλαβα πολλή χάρη, μια ιδιαίτερη χάρη.
Προσέφερα τη Θεία Κοινωνία για τα άτομα στο νοσοκομείο όπου εργάζομαι.
Αμέσως μετά, πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου.
Εκεί, στις 19:30, γινόταν ακόμα μια Θεία Λειτουργία και εκεί έλαβα επίσης την Ιερή Κοινωνία, την οποία πρόσφερα για τους ιερείς και τους μοναχούς που βρίσκονταν ακόμα στο Καθαρτήριο, καθώς και για τη μοναχή που μοίραζε την Κοινωνία και για όλες τις άλλες ψυχές στο Καθαρτήριο.

13.03.92 - Παρασκευή

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα, απαγγέλλοντας τουλάχιστον 10 φορές τον εξορκισμό για ολοκληρή την κλινική, για την οικογένειά μου, για τον π. Dochart και τον π. Vogt.
Είχα πολλή δουλειά, αλλά παρόλα αυτά βρήκα χρόνο για τον Σωτήρα. Λείπουν δύο άτομα από το τμήμα ακτινογραφιών: η μία είναι άρρωστη και η άλλη θα έρθει μόνο τον Μάιο. Ζήτησα από τον Σωτήρα να μου δώσει τη χάρη να δουλέψω για τρεις.
Μου την έδωσε και, με τη δύναμη του Θεού, κατάφερα να δουλέψω καλά.
Στις 10.10 π.μ. πήγα στο δωμάτιο των γιατρών. Εκεί επικοινωνήσα πνευματικά, για δεύτερη φορά σήμερα.
Ρώτησα τον Σωτήρα τι ήταν αυτό που συνέβη χτες, όταν η καλόγρια πέρασε δίπλα μου με τον Σωτήρα και εγώ σηκώθηκα και επέστρεψα στη θέση μου, χωρίς να έχω δεχτεί τον Σωτήρα, και ένιωσα εσωτερικά έντονες επιθέσεις.
Σωτήρας: «Κόρη Μου, ήταν πάρα πολλά ακάθαρτα πνεύματα.»
Εγώ: «Πίστευαν ότι δεν θα ερχόσουν σε μένα, αν δεν σε δεχόμουν με το μυστήριο;» Σωτήρας: «Ναι, πάντα έτσι πιστεύουν.»
Εγώ: «Είχα την αίσθηση ότι εκείνη τη στιγμή ήθελαν να με διαμελίσουν. Μήπως το φαντάστηκα;»
Σωτήρας: «Κόρη μου, αν μπορούσαν, θα σε είχαν διαμελίσει.»
Εγώ: «Κύριε μου, όταν ήρθες πνευματικά σε μένα και ενώθηκα μαζί σου, έλαβα περισσότερη χάρη απ' ό,τι αν είχα κοινωνήσει με το μυστήριο. Ποιος είναι ο λόγος γι' αυτό;» Σωτήρας: «Επειδή επιθυμώ να προσφέρομαι στους πιστούς μέσω των αφιερωμένων χεριών του ιερέα.
Εγώ: «Πώς πρέπει να συμπεριφέρομαι απέναντι στον ιερέα;»
Σωτήρας: «Πρέπει πάντα να υπακούς στον ιερέα, αλλά αν αυτός προσβάλει την τιμή Μου, τότε όχι.»
Ήθελα να μάθω αν ήταν σωστό που έφυγα από την αδελφή χωρίς την Ιερή Κοινωνία· σκέφτηκα ότι ίσως αυτό να μην άρεσε στον Σωτήρα.
Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, αντίθετα, έκανες κάτι καλό.»
Εγώ: «Μα, Κύριε και Θεέ μου, αν ο ιερέας πει ότι δεν πρέπει να το κάνω;» Σωτήρας: «Τότε κάνε ό,τι λέει, με δική του ευθύνη.»
Εγώ: «Πότε μπορώ να μιλήσω με τον πάτερ Βογκτ; Θέλω να το μάθω από Σένα. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»
Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, μίλησέ του.» Εγώ:
«Πότε;»
Ο Σωτήρας: «Όσο το δυνατόν συντομότερα.

Εγώ: «Προσβάλλω την τιμή του Θεού επειδή φεύγω, ή εκείνοι που μένουν και λαμβάνουν την Ιερή Κοινωνία από λαϊκό;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άκουσε καλά. Όλοι όσοι λαμβάνουν την Θεία Κοινωνία με το χέρι και οι λαϊκοί που τη μοιράζουν, όλοι προσβάλλουν την τιμή του Θεού.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα κάτι: πρέπει να διαβάζω τα πάντα στον πάτερ Βογκτ ή μόνο κάποιες μέρες;»

Σωτήρας: «Όλα, κόρη Μου, όλα.»

Εγώ: «Κύριε, θα είσαι μαζί μου όταν πάω σ' αυτόν;» Σωτήρας:

«Ναι, θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Κυριέ μου και Θεέ μου, νιώθω τόση αγάπη και ζεστασιά, τόση χάρη στην καρδιά μου τώρα. Είναι αυτό μια επιβεβαίωση ότι πρέπει να πάω στον Αγ. Πάστορα Βογκτ; Χαίρεσαι που πηγαίνω σ' αυτόν;

Σωτήρας: «Χαίρομαι ιδιαίτερα γι' αυτό.»

Εγώ: «Έχω ήδη νηστεύσει τόσο πολύ, προσευχηθεί και προσφέρει την Ιερά Κοινωνία τόσες φορές για χάρη του. Θα αλλάξει τώρα λίγο, όταν του μιλήσω;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ήδη αλλάζει, αλλά θα καταλάβει τι θέλω από αυτόν.» Το βράδυ πήγα στην εκκλησία στο Ροτ και πρόσφερα την Ιερά Κοινωνία για τις φτωχές ψυχές.

14.03.92 - Σάββατο

Πήγα στην Αγία Λειτουργία νωρίς το πρωί στο Βάγκχαουζελ. Ο πατέρας Άλανους τέλεσε τη Λειτουργία. Μετά τη Λειτουργία, προσευχήθηκα στην εκκλησία τη Λαυρετανική Λιτανεία. Στη συνέχεια, πήγα με τη Μάριον να γράψω το ημερολόγιό μου.

Από τις 16.30 και μετά προσευχήθηκα για τον πάτερ Βογκτ. Στις 16.45 πήγα να εξομολογηθώ σ' αυτόν. Ήμουν πολύ απογοητευμένη και μάλιστα έκλαψα. Στη συνέχεια, συνέχισα να προσεύχομαι για τον πάτερ Βογκτ.

15.03.92 - Κυριακή

Τη νύχτα, στις 3.45, άρχισα να προσεύχομαι για όλους τους ανθρώπους. Συμπεριέλαβα στην προσευχή μου και τον π. Βογκτ. Είπα στον Σωτήρα: «Όλες οι ψυχές σου ανήκουν, όλες πρέπει να σωθούν».

Προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα, και μετά ενωθήκαμε. Έκλαψα. Ήταν πολύ δύσκολο για μένα μετά τη χρησιμοποίηση με τον πάτερ Vogt χθες.

Τότε με κυρίευσαν και πάλι αμφιβολίες, αν ο Σωτήρας μου μιλάει. Διότι αν έκανα αυτό που μου είχε πει ο π. Βογκτ, δεν θα χρειαζόταν πλέον να πηγαίνω καθόλου στην εκκλησία.

Ζήτησα απάντηση από τον Σωτήρα.

Είπα: «Κυριέ μου και Θεέ μου, Ιησού μου, πνευματικέ μου οδηγέ, Τριαδικός Θεέ μου, εσύ είσαι που μου μιλάς;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, εγώ είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου, ο Ιησούς σου, ο πνευματικός σου οδηγός.»

Εγώ: «Πώς να πάω στον πάτερ Βογκτ μετά την εξομολόγηση και να του διαβάσω από το ημερολόγιο;»

Σωτήρας: «Περίμενε ακόμα.»

Τότε ρώτησα ξανά για το σημάδι.

Σωτήρας: «Θα έρθει ένα σημάδι στην εκκλησία. Έχε εμπιστοσύνη σε Μένα.»

Εγώ: «Θα μεταστραφούν ψυχές εξαιτίας αυτού;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Πότε;»

Σωτήρας: «Θα γίνει πριν από το Πάσχα.»

Εγώ: «Νιώθω έναν καυτό πόνο στην καρδιά. Τι είναι αυτό;» Σωτήρας: «Είναι η πληγή Μου. Υποφέρω μέσα σου.»

Εγώ: «Μου μίλησες μέσω του ιερέα;» Σωτήρας: «Όχι, δεν με αφήνει να μπω στην καρδιά του.»

Ρώτησα αν είχα ενεργήσει σωστά στο εξομολογητήριο του πάτερ Βογκτ.

Ο Σωτήρας: «Ενήργησες σωστά στο εξομολογητήριο. Κόρη μου, συνέχισε να μου είσαι πιστή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα το κάνω, γιατί Σ' αγαπώ.»

Περίπου στις 6.00 π.μ. ξαναπήγα στο κρεβάτι και κοιμήθηκα ακόμα 2 1/2 ώρες. Από τις 10.15 έως τις 11.15 π.μ. προσευχήθηκα για την Εκκλησία στο Ροτ, ειδικά για τον π. Βογκτ, τους ακολούθους, τους λαϊκούς, τη χορωδία της εκκλησίας και όλους όσους κοινωνούν ανάξια στην Εκκλησία. Το απόγευμα πήγα στην προσευχή.

Το βράδυ παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Ο πατέρας έδωσε ένα πολύ όμορφο κήρυγμα και είχα την ευκαιρία να βιώσω μια πολύ όμορφη ένωση με τον Σωτήρα. Ήταν ήδη η τρίτη μέρα που είχα γρίπη και ευχαρίστησα τον Θεό που μπόρεσα να πάω στην εκκλησία.

16.03.92 — Δευτέρα

Με ταλαιπωρούσε ένα βαρύ κρυολόγημα. Σχεδόν όλη τη νύχτα δεν μπορούσα να κοιμηθώ και είχα έντονους πονοκεφάλους, πόνους στο λαιμό και στο στήθος.

Ο βήχας μου ήταν σχεδόν αδύνατο να κατασταλεί, κάτι που με πόνεσε πολύ. Επίσης, η θωρακική σπονδυλική στήλη μου πονούσε πολύ.

Έμεινα στο σπίτι και έκλεισα ραντεβού με τον γιατρό στις 11.30.

Όταν σηκώθηκα σήμερα το πρωί, προσευχήθηκα για 1 1/2 ώρα. Στη συνέχεια, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου. Η ζωή σου είναι στα χέρια Μου. Είσαι ολόκληρη μέσα Μου και μαζί Μου.»

Εγώ: «Μα δεν καταλαβαίνω ακόμα τίποτα από όλα αυτά. Νιώθω μεγάλη νοσταλγία για τον Ουρανό.»

Σωτήρας: «Επειδή μου ανήκεις ολόκληρη.»

Εγώ: «Είπες ότι έχω μια σύντομη ζωή στη γη. Τι σημαίνει αυτό;» Σωτήρας: «Σε παίρνω ήδη κοντά Μου. Αλλά ο χρόνος ανήκει σε Μένα.»

Εγώ: «Έχω ήδη εκπληρώσει το έργο μου στη γη;»

Σωτήρας: «Ω, κόρη μου, υπάρχουν ακόμα τόσα πολλά να γίνουν.»

Σωτήρας: «Μην κουβαλās τα προβλήματά σου. Άφησέ τα στα χέρια Μου. Μου ανήκεις ολόκληρη.» Εγώ: «Κύριέ μου, είμαι τόσο αδύναμη. Αφήνω την αδυναμία μου στα χέρια Σου.»

Εγώ: «Ιησού, είναι ωραία μαζί Σου. Δεν θέλω να χωριστώ από Σένα.»

Σωτήρας: «Καμία, κόρη Μου, δεν μπορεί πια να μας χωρίσει.»

Εγώ: «Εύχομαι να μείνει πάντα έτσι. Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου, με όλη μου την καρδιά και με όλη μου τη δύναμη. Έχουμε ήδη τη Βασιλεία του Θεού εδώ στη γη.

Πιστεύω ότι, αν έχει κανείς Εσένα, έχει τα πάντα. Η απόλυτη ικανοποίηση υπάρχει μόνο μαζί Σου, Κύριε και Θεέ μου.»

Ρώτησα για τον π. Βογκτ, επειδή ήμουν τόσο απογοητευμένος μετά την τελευταία εξομολόγηση. Ο Σωτήρας είπε αρχικά ότι ο π. Βογκτ ήταν δειλός. Δεν ήθελα να το γράψω αυτό. Όμως ο Σωτήρας το επανέλαβε για δεύτερη φορά.

Εγώ: «Πες μου κάτι άλλο, αντί για δειλός.»

Σωτήρας: «Δεν θα έχει πολύ χρόνο να κάνει αυτό που του ανέθεσα.» Εγώ: «Δεν καταλαβαίνω τίποτα από όλα αυτά.»

Σωτήρας: «Αυτός όμως θα το καταλάβει.»

Εγώ: «Θα έχω ακόμα μια ευκαιρία να του μιλήσω;» Σωτήρας: «Ναι, θα την έχεις.»

Εγώ: «Δεν θα πιστέψει όμως ό,τι του πω, είναι ουδέτερος.» Σωτήρας: «Δεν υπάρχει ουδετερότητα. Είτε πιστεύει είτε δεν πιστεύει.» Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αφήνω αυτό το πρόβλημα στα χέρια Σου.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον π. Βογκτ και αφιέρωσα την Ιερά Κοινωνία γι' αυτόν.

20:00 Ομάδα προσευχής:

Ήταν πολύ όμορφα. Προσευχηθήκαμε τον Σταυρό και όλοι επικοινωνήσαμε πνευματικά.

Είπα στην ομάδα προσευχής ότι, αν δεν υπάρχει ιερέας κοντά, όταν συμβεί κάτι, πρέπει να επικοινωνούμε πνευματικά και να ενωνόμαστε πνευματικά με τον Σωτήρα, και αυτό πρέπει να το μάθουμε και να το ασκούμε, κατά προτίμηση πολλές φορές την ημέρα.

Με αυτόν τον τρόπο πλησιάζουμε όλο και περισσότερο τον Ιησού, μαθαίνουμε να Τον αγαπάμε όλο και περισσότερο και λαμβάνουμε πολλή δύναμη και χάρη για την πνευματική ζωή. Όλοι λάβαμε πολλή χάρη.

Ο πάτερ Ντόχαρτ δεν ήταν παρών.

17.03.92 - Τρίτη

Χθες έλαβα χάρη και σήμερα το πρωί δάκρυσα. Με βασάνισε ο πειρασμός. Το ακάθαρτο πνεύμα ήθελε να με πείσει ότι αυτή δεν είναι η φωνή του Σωτήρα και ότι δεν είναι δυνατόν ο ιερέας να είναι δειλός. Είπε: «Βλέπεις, εσύ η ίδια είσαι». Άρχισα να κλαίω και αμέσως μετά προσευχήθηκα. Πόσο γρήγορα έρχεται η αμφιβολία.

Είπα στον Σωτήρα: «Κύριε, δεν θα Σου ζητήσω τίποτα μέχρι να λάβω το σημάδι που μου υποσχέθηκες. Ένα σημάδι που θα δει ο ιερέας, ώστε οι άνθρωποι να μεταστραφούν και ο ιερέας μου να λάβει τη φώτιση. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς ιερέα. Δεν θέλω να πεθάνω με αμαρτίες. Μόνο ένας χειροτονημένος ιερέας μπορεί να συγχωρήσει την αμαρτία. Εσύ του έδωσες την εξουσία. Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου, αλλά πρέπει να έχω έναν ιερέα, στον οποίο να μπορώ να εμπιστευτώ ό,τι μου λες.

Κύριε, είμαι έτοιμη να υποφέρω και για αυτόν τον ιερέα, τον οποίο αποκαλείς δειλό. Αλλά, Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.

Μετά από όλα όσα είχα πει, επικράτησε σιωπή και ηρεμία, δεν ήθελα να ρωτήσω τίποτα άλλο τον Σωτήρα. Τότε άκουσα μια φωνή.

Ο Ιησούς είπε: «Ναι, κόρη μου, έτσι θα γίνει.»

Με εξέπληξε που το άκουσα αυτό. Μετά προσευχήθηκα για περίπου 1 ώρα με περισσότερη ευλάβεια από ποτέ. Ήμουν περίπου 40 λεπτά μακριά για γυμναστική, λόγω των μεσοσπονδύλιων δίσκων, που με πονάνε αυτή την περίοδο.

Όταν επέστρεψα, η πυροσβεστική και η αστυνομία βρίσκονταν στο σπίτι του γείτονά μας. Το γκαράζ και το αυτοκίνητο είχαν πάρει φωτιά. Στο γκαράζ υπήρχε ένα μπουκάλι με εκρηκτική ουσία· θα μπορούσαν να ανατιναχθούν πολλά σπίτια στη γύρω περιοχή.

Σκέφτηκα ότι ο Πονηρός δεν βασάνισε μόνο εμένα σήμερα το πρωί, αλλά προκάλεσε και ζημιά στον γείτονα. Ήταν καλό που είχα προσευχηθεί πολύ, αλλιώς ίσως να είχαν συμβεί περισσότερα.

Το απόγευμα πήγα στο δάσος και προσευχήθηκα ακόμα τρεις Ροζάρια. Προσπάθησα να προσευχηθώ ακόμα περισσότερο για τον αιδεσιμότατο πάτερ Vogt. Στην εκκλησία προσευχήθηκα ξανά το Ροζάριο και αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία στον αιδεσιμότατο πάτερ Vogt.

Χάρηκα, γιατί στην εκκλησία ήταν η δεύτερη μέρα που κανένας λαϊκός δεν μοίραζε την Ιερή Κοινωνία, παρόλο που γινόταν νεκρώσιμη λειτουργία και υπήρχε πολύς κόσμος στη λειτουργία.

Λοιπόν, όλα πάνε θαυμάσια όταν ο Αγ. Πάτερ μοιράζει μόνος του την Ιερή Κοινωνία.

Πρέπει απλώς να προσευχόμαστε πολύ γι' αυτόν και για τους λαϊκούς, ώστε να μην μοιράζουν.

18.03.92 - Τετάρτη

Νωρίς το πρωί προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα. Κατά τη διάρκεια της ένωσης δεν άκουσα καμία φωνή, αλλά ο Σωτήρας ήταν μαζί μου, απλώς δεν μου μίλησε.

Ένωσα ειρήνη και ηρεμία και δεν στενοχωρήθηκα που δεν μου μίλησε, γιατί ήξερα τον λόγο.

Το μεσημέρι προσευχήθηκα το Ροζάριο και παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκκολσχαϊμ. Σήμερα νήστεψα για τον π. Βογκτ και αφιέρωσα την Αγία Λειτουργία σε αυτόν.

19.03.92 — Πέμπτη

Στις 3.30 ξύπνησα και χαιρέτησα τον Άγιο Ιωσήφ με αγάπη. Προσευχήθηκα για πάνω από μία ώρα, πριν ξαναπάω για ύπνο. Μετά από δύο ώρες πήγα πάλι να προσευχηθώ. Προσευχήθηκα για τον π. Vogt, μόνο γι' αυτόν το Ροζάριο της Χαράς. Στη συνέχεια, αντί για το Ροζάριο, προσευχήθηκα 50 φορές την προσευχή προς τον Αρχάγγελο Μιχαήλ με την προσθήκη

«Αγία Μαρία, Μητέρα της Εκκλησίας, Άγγελοι και Άγιοι όλοι, προσευχηθείτε για εμάς» και στη συνέχεια το «Πάτερ Ημών» στις μεγάλες χάντρες, καθώς και το «Γκλόρια Πατρί», το «Μαγνιφικάτ», 3 φορές το «Σανκτούς» και την προσευχή «Επίκληση της Παναγίας Μαρίας κατά των επαναστατημένων αγγέλων».

Σε αυτό το «Ροζάριο-Εξορκισμό» συμπεριέλαβα όλους τους εχθρούς μου, τον Αγ. Πάστορα Vogt, τους Πατέρες στο Waghäusel και στο Αβαείο Neuburg, στο Speyer και στο Freiburg, καθώς και όλους τους ιερείς της περιοχής. Επίσης, συμπεριέλαβα την ομάδα προσευχής μου, τον Αγ. Πάστορα Dochart και τους λαϊκούς που μοίραζαν την Αγία Κοινωνία, είχαν συμπεριληφθεί.

Μετά, έλαβα την Ιερή Κοινωνία πνευματικά. Όταν ενώθηκα με τον Σωτήρα, άκουσα τη φωνή: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου.»

Εκπλάγην λίγο που ο Θεός με ευχαρίστησε, αφού μόνο Εκείνος ξέρει πώς προσευχήθηκα. Τότε ευχαρίστησα κι εγώ για αυτή τη δύναμη που μου έδωσε για να προσευχηθώ. «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για τη χάρη που μου δίνεις να σε υπηρετώ».

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, ήρθε κοντά μου ο λαϊκός, ο βοηθός της Θείας Κοινωνίας. Υποκλίθηκα μπροστά στον Σωτήρα και επέστρεψα στη θέση μου χωρίς να έχω λάβει τη Θεία Κοινωνία. Έλαβα τη Θεία Κοινωνία πνευματικά και ο Σωτήρας ήρθε κοντά μου. Προσέφερα την πνευματική Κοινωνία στον Άγιο Ιωσήφ.

20.03.92 - Παρασκευή

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ρώτησα ξανά αν ήταν σωστό να μην λάβω την Ιερά Κοινωνία από τον λαϊκό.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ήταν σωστό. Συνέχισε έτσι, όσο μπορείς.» Ρώτησα για τον π. Ντόχαρτ, επειδή είχα ακούσει ότι αλλού υπερασπιζόταν την επικοινωνία με το χέρι.

Σωτήρας: «Κάνει ό,τι θέλει.»

Εγώ: «Πώς πρέπει να συμπεριφερθώ απέναντι σε έναν τέτοιο ιερέα, αν μιλάει κι αυτός για την Κοινωνία στο χέρι και την θεωρεί σωστή;»

Σωτήρας: «Πες του αυτό που σου είπα, ότι ο σωστός τρόπος είναι η Κοινωνία στο στόμα.» Ρώτησα τον Σωτήρα για τη Μεγάλη Πέμπτη. Ο αδελφός Αλόις είχε πει στην Χέντβιχ ότι κάτι θα συμβεί εκείνη την ημέρα.

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να πιστεύεις κάτι τέτοιο.»

Εγώ: «Ιησού, έχεις κάποια επιθυμία, θέλεις να μου πεις κάτι;»

Σωτήρας: «Ναι. Μείνε πάντα πιστός σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, επιθυμώ να σου είμαι πάντα πιστός. Γι' αυτό ζητώ τη χάρη να μπορώ να σου παραμένω πάντα πιστός, ακόμα κι αν ο σταυρός που μου δίνεις γίνει πιο βαρύς.»

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ, πρόσφερα την προσευχή του Ροδαρίου και την Ιερή Κοινωνία για τον π. Βογκτ.

21.03.92 - Σάββατο

Παρακολούθησα την πρωινή λειτουργία στο Βάγκχαουζελ και προσευχήθηκα ειδικά για τον πατέρα Βέρνερ Έγκον. Δεν μου άρεσε που μας ζήτησε να παραμείνουμε καθισμένοι κατά τη διάρκεια του Ευαγγελίου. Γονάτισα και σκέφτηκα ότι τώρα γονατίζω για όλους όσους κάθονται. Εκείνη τη

στιγμή ένιωσα μια εσωτερική επίθεση. Από τα βάθη της καρδιάς μου προσευχήθηκα τότε για τον πατέρα Βέρνερ Έγκον. Αυτή τη φορά μου έδωσε την Ιερή Κοινωνία χωρίς δισταγμό, ενώ ήμουν γονατισμένη στο πάτωμα. Ευχαρίστησα τον Θεό, την Παναγία, τους Αγίους Αρχαγγέλους Μιχαήλ, Γαβριήλ και Ραφαήλ και όλους τους στιγματισμένους, όπως τον πατέρα Πίο, γιατί τους είχα καλέσει όλους να είναι μαζί μου, όταν γονατίζω μπροστά στον Σωτήρα.

Το απόγευμα, από τις 16:15 έως τις 18:15, προσευχήθηκα όχι μόνο για τον Αιδεσιμότατο Vogt, αλλά και για τη λάσπη στην εκκλησία και για να μην μοιράζουν πλέον οι βοηθοί της Θείας Κοινωνίας την Ιερή Κοινωνία, ώστε οι πιστοί να μην κοινωνούν πλέον ανάξια με το χέρι και για να μην προσβάλλεται πλέον τόσο πολύ ο Θεός από την κοινωνία με το χέρι. Πήγα να εξομολογηθώ στον π. Vogt. Είχα μια αμαρτία και αυτή με ενοχλούσε. Ο π. Vogt μου έδωσε την άφεση και δεν μου είπε ούτε μια λέξη, σαν να είχα εξομολογηθεί σε μια ξένη χώρα. Βγήκα από το εξομολογητήριο και συνέχισα να προσεύχομαι, ακόμα ένα ροζάριο. Το βράδυ διάβασα ακόμα μια ώρα τη Βίβλο.

22.03.92 - Κυριακή

Στις 7.00 άρχισα να προσεύχομαι. Προσευχήθηκα για μία ώρα, και μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα. Έκλαψα για τον πάστορα Vogt και ευχαρίστησα τον Θεό για την άφεση των αμαρτιών. Τότε ρώτησα τον Σωτήρα, γιατί ο ιερέας δεν μου είπε ούτε μια λέξη.

Σωτήρας: «Προσευχήσου, κόρη μου, γι' αυτόν. Έχει και ο ίδιος προβλήματα τώρα.» Εγώ: «Νόμιζα ότι θα μιλούσες μέσω αυτού;»
 Σωτήρας: «Θα ήθελα πολύ να μιλήσω μέσω αυτού, αλλά δεν είναι ακόμα δυνατό.» Εγώ: «Έχω την αίσθηση ότι με έχει εγκαταλείψει ο ιερέας.»
 Σωτήρας: «Έτσι νιώθω κι εγώ.»
 Έχω αναρωτηθεί πολλές φορές αν είμαι όντως εκλεκτή ή αν απλώς το φαντάζομαι. Είπα στον Σωτήρα: «Αν το θέλεις, πες το μου.»
 Σωτήρας: «Σκέψου το καλά, κόρη μου.»
 Σκέφτηκα τότε πρώτα τα λόγια του Ιησού: «Είμαι ο πνευματικός σου οδηγός κ.λπ.»
 Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Είσαι εκλεκτή και προορισμένη από πριν.» Εγώ: «Μα έχω αμαρτήσει τόσα χρόνια.»
 Σωτήρας: «Όμως ήρθες σε Μένα.» Εγώ: «Ήμουν τόσο καιρό παραστρατημένη;»
 Σωτήρας: «Ναι. Όπως τόσα εκατομμύρια άνθρωποι τώρα.»
 Εγώ: «Μπορεί κανείς να φέρει πίσω αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπους;» Σωτήρας: «Προσευχήσου γι' αυτούς.»
 Ευχαρίστησα τον Σωτήρα και την Παναγία.
 Πήγα στην εκκλησία λίγο νωρίτερα, πριν αρχίσει η Αγία Λειτουργία. Εκεί προσευχήθηκα τη Λιτανεία προς το Άγιο Πνεύμα για όλους όσους θα έρχονταν στη Λειτουργία. Προσευχήθηκα με πάθος ώστε κανείς να μην λάβει την Ιερή Κοινωνία ανάξια.
 Πιστεύω ότι οι προσευχές μου εισακούστηκαν, γιατί πήγαν να κοινωνήσουν τόσο λίγοι όσο ποτέ άλλοτε.
 Πιστεύω ότι δεν χρειάζομαι πια σημάδια από τον Σωτήρα. Πρέπει να προσευχόμαστε, ώστε οι άνθρωποι να πάνε για εξομολόγηση.
 Όταν γονάτισα στο στασίδι κατά τη διάρκεια της Θείας Κοινωνίας, είπα στον Σωτήρα:
 «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου, από όποιον και αν λάβω τώρα την Ιερή Κοινωνία, είτε από τον ιερέα είτε από τον λαϊκό».
 Όταν ο λαϊκός πλησίασε και με είδε, γύρισε αμέσως και απομακρύνθηκε από μένα, σαν να είχε τρομάξει.
 Έτσι ήρθε ο πάτερ Βογκτ και μου έδωσε την Ιερά Κοινωνία.
 Το μεσημέρι πήγα στην εκκλησία για το Ροζάριο και την προσευχή. Το απόγευμα ήρθε η Μάριον και γράψαμε μαζί το ημερολόγιο.

23.03.92 - Δευτέρα

Από νωρίς το πρωί άρχισα να προσεύχομαι. Περίπου μετά από μιάμιση ώρα ενώθηκα με τον Σωτήρα και προσευχήθηκα με πάθος.
 Τότε ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν ένα σημάδι για μένα, επειδή τόσο λίγοι είχαν κοινωνήσει την Κυριακή.
 Σωτήρας: «Θα έρθει ακόμα ένα σημάδι πριν το Πάσχα, κόρη μου, πίστεψέ με, μην αμφιβάλλεις.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω να μου είσαι πάντα πιστή.»
 Εγώ: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»
 Σωτήρας: «Θα σε οδηγήσω στο μονοπάτι που οδηγεί σε Μένα.»
 Εγώ: «Φοβάμαι μήπως χαθώ.»
 Σωτήρας: «Κράτα πάντα το χέρι Μου.»
 Εγώ: «Κύριε, αν είμαι ήδη εκλεκτή, τι πρέπει να κάνω;» Σωτήρας: «Προσευχήσου να εξαλειφθεί η αίρεση.
 Γράψε, κόρη μου, η μετάληψη στο χέρι πρέπει να εξαλειφθεί.» Εγώ: «Αυτό είναι ένα δύσκολο έργο.»
 Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, αυτό πρέπει να κάνεις.»
 Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη.»
 Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη συζήτηση. Θα κάνω ό,τι είναι στο χέρι μου.»
 Η ψυχή μου βρισκόταν σε βαθιά ειρήνη και βαθιά ηρεμία. Πιστεύω ότι πρέπει να τα πάρω όλα πολύ πιο σοβαρά από ό,τι μέχρι τώρα.
 Πριν από την Αγία Λειτουργία προσευχήθηκα το Ροζάριο. Έβαλα όλα τα αιτήματά μου σε αυτή την προσευχή του Ροζαρίου. Την Αγία Λειτουργία την αφιέρωσα στις φτωχές ψυχές.

20:00 Ομάδα προσευχής: Είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι. Προσευχηθήκαμε για περίπου δύο ώρες, ειδικά για τους ιερείς, ώστε να μην χορηγούν πλέον την Κοινωνία στο χέρι.

24.03.92 - Τρίτη

Πρώτα προσευχήθηκα για μία ώρα, μετά έλαβα πνευματική κοινωνία.

Ένας Κροάτης καθηγητής, ιερέας, έδωσε διάλεξη στις 21.3.92 στο Σπάιερ. Έχω ήδη ακούσει την κασέτα με τη διάλεξη.

Ρώτησα τον Σωτήρα για τον ιερέα, τον καθηγητή, από την Κροατία. Ρώτησα αν αυτή είναι η φωνή της ερήμου.

Σωτήρας: «Εσύ όμως δεν πήγες εκεί.» Εγώ: «Ούτε εσύ με κάλεσες.»

Σωτήρας: «Σε έναν ιερέα θα βρεις πάντα κάτι που δεν είναι καλό. Ψάξε και κάτι καλό σε αυτόν.»

Εγώ: «Κύριε, αγαπώ τους ιερείς, γιατί εκείνοι δεν με αγαπούν;» Σωτήρας:

«Επειδή αναγνωρίζεις τις κακές τους πράξεις.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά δεν μπορούν να κρύψουν τις κακές τους πράξεις από σένα.»

Σωτήρας: «Όχι, δεν μπορούν, αλλά μπορούν να τις κρύψουν από τους ανθρώπους.» Εγώ: «Μου φαίνεται σαν να οδηγούν τυφλοί τυφλούς.»

Σωτήρας: «Ναι, το μάντεψες.»

Εγώ: «Κύριε, βρισκόμαστε σε τέτοιο σκοτάδι;» Σωτήρας:

«Προσευχήσου, για να γίνει πιο φωτεινά.»

Εγώ: «Κύριε, εσύ είσαι το φως. Σε παρακαλώ, διαπεράσε το σκοτάδι με το αιώνιο φως σου.»

Σωτήρας: «Σχεδόν όλοι βρίσκονται σε αυτό το σκοτάδι. Όλοι θέλουν να έχουν δύο πατέρες. Δεν μπορούν να αποφασίσουν για ποιον από τους δύο.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, όλοι οι άνθρωποι πρέπει να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Τότε μπορούμε να πούμε, όπως είπες στον Δον Μπόσκο: “Avertere, avertere!” Ρώτησα για το κλειδί του Πέτρου, αν όλοι οι Απόστολοι είχαν το κλειδί της πύλης του Ουρανού.

Σωτήρας: «Το σπίτι Μου δεν είναι γήινο σπίτι. Εδώ υπάρχει μόνο ένα κλειδί και τον έχει ο Πέτρος. Όλοι πρέπει να τον ακούνε.»

Εγώ: «Μα έχει τόσους πολλούς εχθρούς.»

Ο Σωτήρας: «Αυτό όμως είναι ένα σημάδι ότι καθοδηγείται από το Πνεύμα Μου.»

Να το θυμάσαι, κόρη μου, όποιος αντιτίθεται στην αναγνωρισμένη διδασκαλία του Ιησού Χριστού, αμαρτάνει κατά του Αγίου Πνεύματος. Αυτό είναι το χειρότερο κακό.

Δεν μπορεί κανείς να τους βοηθήσει πια.»

Εγώ: «Κύριε, δεν μπορώ να γράψω άλλο, μου είναι δύσκολο να το καταγράψω αυτό. Σ' ευχαριστώ για αυτή τη χάρη που μου έδωσες.»

Από τις 13:00 έως τις 14:00 ήμουν στο κολύμπι. Όπως παντού, έτσι και στο νερό έκανα σύντομες προσευχές. Στο μυαλό μου είπα στον Σωτήρα: «Αγαπητέ Θεέ, σ' αγαπώ τόσο πολύ, όσο είναι οι σταγόνες νερού στην πισίνα.»

Έλαβα αμέσως απάντηση από τον Σωτήρα: «Κι εγώ σ' αγαπώ, όσο όλες οι σταγόνες νερού σε όλες τις πισίνες που υπάρχουν.»

Χαμογέλασα τότε.

Το βράδυ στην εκκλησία στο Ροτ. Αφιέρωσα το Ροζάριο και την Ιερή Κοινωνία στον άντρα μου, ο οποίος σήμερα υποβλήθηκε σε εγχείρηση στο πόδι και βρισκόταν στο νοσοκομείο.

25.03.92 — Τετάρτη

Επειδή έχω βάλει τον Σωτήρα στην πρώτη θέση της ζωής μου, πρέπει πρώτα να προσευχηθώ.

Προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα, και μετά μπόρεσα να προσευχηθώ καλά εσωτερικά, με την καρδιά μου.

Είπα στον Σωτήρα: «Σήμερα δεν σου ζητάω τίποτα, ίσως έχεις κάτι να μου πεις ή θέλεις να μου ζητήσεις κάτι.»

Μίλα, Κύριε και Θεέ μου, η δούλη Σου ακούει. Αλλά, Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πάστορας Βογκτ πρέπει να ακούσει αυτό που έγραψες.»

Εγώ: «Πότε πρέπει να πάω σ' αυτόν;»

Σωτήρας: «Πήγαινε σ' αυτόν, ρώτησέ τον

ξανά.» Εγώ: «Θα είσαι τότε μαζί μου;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα είμαι μαζί σου.» Εγώ: «Θα μιλήσεις τώρα μέσω αυτού;»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Πότε να πάω σ' αυτόν; Πριν το Πάσχα ή μετά το Πάσχα;»

Σωτήρας: «Πήγαινε τώρα, αυτές τις μέρες.»

Εγώ: «Δεν θέλει να κάνει αυτό που θα του πω εκ μέρους

σου.» Σωτήρας: «Μου αρκεί να το ακούσει.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Έχουμε τόσο λίγο χρόνο.»

Δεν ήθελα να το γράψω, επειδή ο Σωτήρας μας το είχε πει. Όμως ο Σωτήρας το επανέλαβε άλλες δύο φορές.

Εγώ: «Να μεταφέρω κάτι ακόμα στον πάστορα Βογκτ;»

Σωτήρας: «Πες του ότι τον αγαπώ πολύ.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα κάνω ό,τι μου είπες. Σ' ευχαριστώ για αυτή τη συζήτηση.»

Κατά την ένωση με τον Σωτήρα ένιωσα μια ιδιαίτερα βαθιά ειρήνη και ηρεμία. Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο ελεύθερη ένιωθα και πόσο ένιωθα την αγάπη του Σωτήρα. Έλαβα επίσης πολλή χάρη.

Πόσο σημαντικό είναι, σκέφτηκα, το πώς προσεύχεσαι και τι προσεύχεσαι, εντελώς εσωτερικά, με την καρδιά. Αυτό δεν το ήξερα παλαιότερα. Ευχαριστώ, Θεέ μου, για αυτή τη χάρη.

Στις 15:45 ήμουν στον αιδεσιμότατο πάστορα Vogt. Μετά πήγα στην εκκλησία και προσευχήθηκα δύο ροζάρια για τον αιδεσιμότατο πάστορα Vogt.

16:30: Έμαθα από τη Μάργκα Φ. τι μέρα ήταν σήμερα, «Αναγγελία του Κυρίου».

Η Μάργκα κι εγώ ανατριχιάσαμε και οι δύο, γιατί ο Σωτήρας, ακριβώς σήμερα, μου είπε να πάω στον αιδεσιμότατο πάστορα Βογκτ και ότι ο πάστορας Βογκτ έπρεπε να ακούσει αυτό που έγραψα.

Πήγα σπίτι και προσευχήθηκα για περίπου 30 λεπτά για τον Αιδεσιμότατο πάστορα Vogt.

Στις 18.00 χτύπησα μία φορά το κουδούνι στο πρεσβυτέριο, αλλά κανείς δεν μου άνοιξε. Τότε πήγα στην εκκλησία και προσευχήθηκα μαζί με τους πιστούς. Μετά το Ροζάριο πήγα στον πάστορα Vogt.

Τώρα με δέχτηκε. Έδωσα στον π. Βογκτ να διαβάσει αυτό που μου είχε πει ο Σωτήρας σήμερα, στις 25.03.92.

Ο πάτερ Vogt δεν έκανε κανένα σχόλιο. Ζήτησα την ευλογία, γονάτισα στο πάτωμα και μετά έφυγα.

Στις 19:00 βρισκόμουν ήδη στην εκκλησία του Μίνγκολσχαϊμ. Εκεί παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία και πρόσφερα την Αγία Κοινωνία στην Παναγία.

Ήταν πολύ όμορφα, προσευχήθηκαν πολύ στα λατινικά. Έμεινα εντελώς έκπληκτος και σκέφτηκα ότι ο επίσκοπος Lefebvre πρέπει να προσεύχεται για αυτόν τον ιερέα, διότι ο ιερέας αυτός είχε δώσει διάλεξη εναντίον του Lefebvre. Στο τέλος πήγα στον ιερέα και τον ευχαρίστησα για αυτή την όμορφη Θεία Λειτουργία. Δεν έχω ακούσει ακόμα μια τέτοια, σχεδόν λατινική, Θεία Λειτουργία στην περιοχή μας.

Δόξα στον Θεό.

26.03.92 — Πέμπτη

Τη νύχτα, από τις 4:00 έως τις 5:00, προσευχήθηκα για όλες τις ψυχές δύο Ροζάρια και πολλές άλλες προσευχές.

Στις 9.30 άρχισα πάλι να προσεύχομαι, αλλά πρώτα έκλαψα. Έκλαιγα τόσο πικρά, που δεν μπορούσα παρά να λυγίζω από τα λυγμούς. Σκεφτόμουν τον π. Βογκτ και το ότι φέρθηκε τόσο ψυχρά απέναντί μου. Δεν μου έδωσε ούτε το χέρι, όπως συνήθως. Δεν μπορεί να κρύψει αυτό που κρύβεται πίσω από τη μάσκα του. Του είπα μάλιστα ότι δεν μου αρέσει να πηγαίνω σ' αυτόν, γιατί ξέρω ότι δεν με υποδέχεται με χαρά.

Του είπα ότι το κάνω αυτό επειδή έτσι το θέλει ο Σωτήρας.

Όταν το κλάμα μου έγινε πιο έντονο, άκουσα από τον Σωτήρα: «Δεν αξίζει αυτό περισσότερο να με αγαπάει Εγώ, παρά όλοι οι άνθρωποι;»

Τότε σταμάτησα αμέσως να κλαίω.

Είπα στον Ιησού: «Ναι, αυτό είναι αλήθεια, γιατί η αγάπη Σου είναι ισχυρότερη από την αγάπη όλων των ανθρώπων μαζί.»

Εγώ: «Κύριε, μου αφαίρεσες το κλάμα. Ο πόνος Σου ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον δικό μου.» Σωτήρας: «Ναι, αυτό είναι αλήθεια, κόρη Μου.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι έκανα κάτι λάθος με τον ιερέα, γιατί έφυγα από εκεί νιώθοντας τόσο κενή εσωτερικά.»

Σωτήρας: «Έκανες το σωστό με τον ιερέα, τα υπόλοιπα θα έρθουν αργότερα. Άφησέ τα σε μένα. Έχε εμπιστοσύνη σε μένα.»

Εγώ: «Και αυτό που μου είπε χθες η Μάργκα, ότι λέγονταν κακά πράγματα για μένα.» Σωτήρας: «Δεν πρέπει να δίνεις σημασία στα λόγια των ανθρώπων.»

Εγώ: «Όταν προσευχόμουν σήμερα τη νύχτα από τις 4:00 έως τις 5:00, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Τι ήταν αυτή η ανησυχία που με βασάνιζε;

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχεις πάρει πολλές ψυχές από τον διάβολο. Επέτρεψα αυτούς τους μικρούς πειρασμούς, για να καταλάβεις πόσο σημαντικό είναι να προσεύχεσαι τη νύχτα.» Αυτή η ένωση με τον Σωτήρα ήταν υπέροχη. Ένιωθα μέσα μου μια βαθιά ειρήνη, μια ηρεμία και μια ζεστασιά. Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι ανήκω μόνο στον Ιησού, αλλά δεν είναι έτσι.

Ο Ιησούς αγαπά όλες τις ψυχές, αλλιώς δεν θα ήταν ο Θεός της Αγάπης. Η πληγωμένη ψυχή μου θεραπεύτηκε για λίγα λεπτά. Αυτό είναι υπερφυσικό. Ένας γήινος γιατρός δεν μπορεί να το κάνει αυτό, αλλά μόνο ο ουράνιος, ο Σωτήρας μας.

Θα σκέφτομαι πάντα έτσι, ακόμα κι αν όλοι με εγκαταλείψουν και με παρατήσουν, ότι η αγάπη του Σωτήρα είναι ισχυρότερη από εκείνη όλων των ιερέων και των ανθρώπων μαζί. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, που δεν εγκαταλείπεις τη δούλη Σου.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν το είχα γράψει σωστά.

Σωτήρας: «Δεν θα το είχες γράψει αυτό, αν δεν σου είχε εμπνευστεί.»

Εγώ: «Κύριε, σε παρακαλώ, πάρε από μένα αυτό το παρορμητικό μου ταμπεραμέντο, για να είμαι πιο ήρεμη και να μπορώ να παραμείνω υπηρέτριά Σου.»

Σωτήρας: «Αυτό μου αρέσει τώρα σε σένα, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριε, μπορεί κανείς να σου δώσει τα πάντα, αυτό είναι όμορφο. Μπορείς να με διαμορφώσεις όπως θέλεις, γιατί σου ανήκω εξ ολοκλήρου. Θα μπορούσα να μιλάω μαζί σου για πολύ ακόμα, αλλά πρέπει να φύγω τώρα.

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

Όταν κοίταξα το ρολόι, ήταν ήδη 10.40. Στις 10.30 είχα ραντεβού στη γυμναστική. Έτρεξα γρήγορα προς τα εκεί. Στο δρόμο προσευχόμουν να με δεχτούν ακόμα.

Η γυμνάστριά μου είπε ότι είχα αργήσει, αλλά μου έδωσε ένα νέο ραντεβού στις 11.30, το οποίο ήταν το τελευταίο διαθέσιμο εκείνη την ημέρα. Χάρηκα που η προσευχή μου εισακούστηκε. Γιατί δεν υπάρχουν τυχαία γεγονότα. Σ' ευχαριστώ, Σωτήρα μου, που κατάφερα να κλείσω ακόμα ένα ραντεβού, γιατί τα ραντεβού για αυτή τη γυμναστική της σπονδυλικής στήλης κλείνονται μερικές εβδομάδες νωρίτερα.

Το βράδυ πήγα στην εκκλησία του Ροτ για το Ροζάριο. Τη Θεία Λειτουργία που ακολούθησε την αφιέρωσα στις φτωχές ψυχές.

Η Χέντβιχ και η Χίλντε πέρασαν για λίγο από το σπίτι μου. Στη συνέχεια ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

27.03.92 - Παρασκευή.

Μετά από περίπου ένα λεπτό προσευχής, επικοινωνήσα πνευματικά. Στη συνέχεια ρώτησα τον Σωτήρα, επειδή δεν μου ήταν ακόμα σαφές τι είχε πει ο Σωτήρας χθες: «Αυτό μου αρέσει τώρα σε σένα...»

Ρώτησα αν έπρεπε να αλλάξω το παρορμητικό μου ταμπεραμέντο.

Σωτήρας: «Μείνε όπως είσαι, κόρη μου.»

Ρώτησα ξανά για τον πάστορα Βογκτ, επειδή και πάλι δεν είχε πει ούτε λέξη, ούτε στο εξομολογητήριο ούτε στο πρεσβυτέριο του.

Σωτήρας: «Σου είναι δύσκολο τώρα;»

Εγώ: «Όχι.»

Σωτήρας: «Όλα έρχονται στην ώρα τους.»

Εγώ: «Κύριε μου, σε παρακαλώ πες μου αν με περιμένει κάτι για το οποίο πρέπει να προσέξω και να είμαι προσεκτική.»

Σωτήρας: «Ναι, θα αντιμετωπίσεις πολλούς πειρασμούς. Με τις προσευχές μπορείς να τους αποτρέψεις.» Εγώ: «Και εσύ αφήνεις να μου συμβούν αυτά;»

Σωτήρας: «Κανείς δεν είναι απαλλαγμένος από αυτά.»

Εγώ: «Ποιο είναι το ισχυρότερο όπλο ενάντια στους πειρασμούς;»

Σωτήρας: «Το ξέρεις, κόρη μου, η αγάπη.»

Εγώ: «Τότε σε παρακαλώ, μην με αφήσεις ποτέ να αποχωριστώ αυτή την αγάπη.»

Σωτήρας: «Ένας άνθρωπος χωρίς αγάπη δεν είναι πλέον άνθρωπος, αλλά σκλάβος του Σατανά. Από αυτούς δεν αποκομίζεις παρά κολασμένους καρπούς. Προσευχήσου να εξαλειφθούν.»

Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, το σημερινό μάθημα μου αρκεί. Σωτήρας:

«Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Το απόγευμα ήμουν στο κομμωτήριο. Προσευχήθηκα πολύ εκεί. Αλλά στο τέλος ο διάβολος με έπιασε τελικά. Μια κομμώτρια μίλησε άσχημα για έναν πιστό και εγώ το επιβεβαίωσα. Συνειδητοποίησα αμέσως ότι αυτό ήταν αμαρτία, γιατί δεν έχω το δικαίωμα να κρίνω. Αργότερα προσπάθησα να υπερασπιστώ αυτό το άτομο, αλλά πιστεύω ότι ό,τι έγινε, έγινε.

Το βράδυ μετάνιωσα βαθιά για αυτή την αμαρτία, πήγα να προσευχηθώ το Ροζάριο. Έλαβα την Ιερή Κοινωνία, αλλά δεν ήταν όπως συνήθως.

28.03.92 — Σάββατο

1:45 - 2:50 π.μ. προσευχήθηκα με ευλάβεια για όλες τις ψυχές.

Τότε άκουσα τον Σωτήρα να λέει: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου», τίποτα άλλο.

Το πρωί προσευχήθηκα και πάλι για περίπου μία ώρα και συγκεντρώθηκα, αλλά δεν άκουσα καμία φωνή.

15.45 — 17.15: Προσευχήθηκα δύο Ροζάρια, αλλά ήμουν αφηρημένη. Μετά πήγα πάλι για εξομολόγηση.

Ήθελα να απαλλαγώ από την αμαρτία της κουτσομπολιάς.

Κατά την εξομολόγηση, ο π. Βογκτ δεν είπε ούτε μια λέξη εκτός από την άφεση των αμαρτιών. Ευχαρίστησα τον Σωτήρα που μου είχε αφαιρέσει την αμαρτία μέσω του ιερέα. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα για τον π. Βογκτ ακόμα ένα ροζάριο.

Στις 19.00 βρισκόμουν ήδη στην εκκλησία του Bad Schönborn. Και εδώ προσευχήθηκα θερμά ώστε οι πιστοί να μην λάβουν την Ιερή Κοινωνία ανάξια, από συνήθεια ή ενώ βρίσκονται σε μεγάλη αμαρτία, διότι ο Σωτήρας έχει ήδη προσβληθεί αρκετά.

Δύο λαϊκοί και ο ιερέας μοίραζαν την Ιερή Κοινωνία. Καθόμουν στο πίσω μέρος της εκκλησίας. Ο λαϊκός ήρθε προς τα πίσω για να μοιράσει την Κοινωνία και περισσότεροι άνθρωποι πήγαν να κοινωνήσουν από τον λαϊκό παρά από τον ιερέα στο μπροστινό μέρος της εκκλησίας. Ο ιερέας είχε ήδη τελειώσει και ο λαϊκός μου έκλεινε το δρόμο. Παρ' όλα αυτά, πέρασα δίπλα του μέχρι το ιερό. Ο ιερέας είχε ήδη επιστρέψει στο ιερό, αλλά εγώ γονάτισα στα σκαλιά και περίμενα μέχρι να έρθει ο ιερέας και να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία. Ένιωθα ότι όλοι με παρακολουθούσαν. Για μένα ήταν πιο σημαντικό τι θέλει ο Θεός από μένα και όχι οι άνθρωποι. Μετά τη λειτουργία, η εκκλησία άδειασε σε μια στιγμή. Κανείς δεν ήταν ικανός να προσευχηθεί έστω και λίγο μετά την πολύτιμη Θεία Κοινωνία. Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι είχαν λάβει απλό ψωμί και όχι τον Τριαδικό Θεό με τη μορφή ψωμιού.

29.03.92 — Κυριακή

Αφού προσευχήθηκα για 45 λεπτά, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ρώτησα ξανά για τον ιερέα, επειδή ακόμα δεν μου είχε πει τίποτα.

Σωτήρας: «Πρέπει να συνεχιστεί έτσι.»

Τότε ρώτησα αν ήταν σωστό αυτό που είχα κάνει στο Bad Schönborn, ότι δηλαδή δεν πήγα στον λαϊκό, αλλά στον ιερέα, ακόμα κι αν αυτό μου κόστισε μεγάλη προσπάθεια.

Σωτήρας: «Κόρη μου, εκπλήρωσες το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Πριν ένιωθα μια τέτοια ανησυχία μέσα μου. Η καρδιά μου ήταν σαν να είχε σχιστεί.» Σωτήρας: «Τα ακάθαρτα πνεύματα παλεύουν για να μην κάνεις κάτι τέτοιο.»

Εγώ: «Μόνο όταν ήρθες σε μένα, ένιωσα βαθιά ειρήνη και αισθάνθηκα ότι η ανησυχία και οι επιθέσεις στην καρδιά μου είχαν ξαφνικά εξαφανιστεί, σαν να είχε τελειώσει ένας πόλεμος.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό επιθυμώ, συνέχισε έτσι.»

Εγώ: «Αγαπημένε Πατέρα, δεν με πειράζει αν οι άνθρωποι με κοιτάζουν σαν να κάνω κάτι λάθος, αλλά ο εσωτερικός αγώνας είναι πολύ χειρότερος. Αν δεν είχες έρθει σε μένα, δεν θα μπορούσα να το αντέξω. Αλλά επειδή ξέρω ότι έρχεσαι, όχι μόνο κατά τη μυστηριακή Κοινωνία αλλά και κατά την πνευματική Κοινωνία, σου έχω μεγάλη εμπιστοσύνη και θα συνεχίσω να κάνω ό,τι επιθυμείς από μένα.

Εγώ: «Ποιος καθοδηγεί τον λαϊκό, ώστε να πάει πίσω για να μοιράσει την Ιερή Κοινωνία; Είναι αυτό το θέλημα του ιερέα;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό είναι έργο του Σατανά.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου: Όλοι όσοι λαμβάνουν την Ιερή Κοινωνία από τον λαϊκό, έχουν κοινωνήσει ανάξια.»

Εγώ: «Κύριέ μου, διάβασα στο εκκλησιαστικό μας δελτίο ότι η δεσποινίς Βέννεμπουχ φέρνει την Ιερά Κοινωνία στους ασθενείς. Αυτό ανταποκρίνεται στην αληθινή διδασκαλία του Χριστού;» Σωτήρας:

«Αυτό είναι αίρεση.»

Ρώτησα ξανά αν είχα ακούσει σωστά.» Σωτήρας: «Αυτό αποτελεί αίρεση.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι άνθρωποι έχουν βυθιστεί τόσο βαθιά στη λάσπη, που δεν ξέρουν πια τι είναι σωστό.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα προσευχηθώ για αυτό το θέμα.»

Προσευχήθηκα ακόμα πιο θερμά για λίγο.

Τότε ο Σωτήρας είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ. Κατά τη λήψη της Αγίας Κοινωνίας, ο λαϊκός στεκόταν ακριβώς δίπλα μου. Δεν τολμούσε να μου δώσει την Αγία Κοινωνία. Ένωσα και πάλι επιθέσεις.

Ήταν φοβερό. Ο ιερέας ήρθε και μου έδωσε την Ιερά Κοινωνία.

Μόνο κατά την ένωση ένιωσα βαθιά ειρήνη. Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για το προσωπικό της κλινικής ΩΡΛ.

Στις 13:00 ήμουν στην προσευχή του Ροδαρίου, και μετά στην προσευχή στην εκκλησία. Στις 14:30 επισκέφθηκα τον άντρα μου στο νοσοκομείο.

30.03.92 - Δευτέρα

Ήμουν μόνη μου στη δουλειά. Η συνάδελφός μου ήταν ακόμα άρρωστη. Μέχρι να έρθουν οι ασθενείς, μπόρεσα να προσευχηθώ πολύ.

Τότε ήρθε ο επιμελητής και με φρόντισε, όταν του είπα ότι ήμουν μόνη μου, καθώς έλειπαν δύο εργαζόμενοι.

Είπε ότι θα μου έστελνε βοήθεια για μιάμιση ώρα. Ήρθε ένας εθελοντής από το τμήμα επειγόντων περιστατικών. Κατάφερα να εξυπηρετήσω τους ασθενείς, παρόλο που ήμουν μόνη μου στη δουλειά.

Περίπου στις 10.30 π.μ. πήγα στο δωμάτιο των γιατρών. Ρώτησα τον φύλακά μου αν με περίμενε κάποιος ασθενής στο πίσω μέρος.

Άκουσα: «Πήγαινε εκεί», αλλά αμέσως ένιωσα κάποιες αμφιβολίες.

Όταν έφτασα πίσω στην αίθουσα ακτινογραφιών, δεν υπήρχε κανένας ασθενής.

Περίπου στις 13:00 βρίσκoμουν στο παρεκκλήσι. Ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτός ήταν ο φύλακας άγγελος, γιατί μου φάνηκε λίγο περίεργο.

Σωτήρας: «Κόρη μου, παρεμβαίνει το ακάθαρτο πνεύμα. Εξέτασε καλά τη φωνή. Βιάστηκες. Πρέπει να αναγνωρίζεις τη φωνή της πραότητας.»

Εγώ: «Πες μου κάτι, για να αναγνωρίσω τι προέρχεται από

Σένα.» Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη Μου.»

Εγώ: «Σε ακούω τόσο άσχημα.»

Σωτήρας: «Το άκουσες όμως.»

Εγώ: «Αυτό προέρχεται από τα βάθη της καρδιάς.»

Σωτήρας: «Διατήρησε την ηρεμία και την ειρήνη όταν μιλάς μαζί μου.»

Εγώ: «Είπες ότι και ο φύλακας άγγελος μου μιλάει.» Σωτήρας: «Ναι, αλλά όχι όταν το θέλεις εσύ.»

Το βράδυ πήγα στην εκκλησία στο Ροτ. Αφιέρωσα το Ροζάριο και την Αγία Λειτουργία στις φτωχές ψυχές.

20:00 Ομάδα προσευχής.

Είχε έρθει και ο πάστορας Ντόχαρτ και προσκυνήσαμε τον Σωτήρα. Ο κόσμος εξομολογήθηκε επίσης.

Προσπάθησα να ενδυναμώσω τους πιστούς, μιλώντας για τις χάρες που είχα λάβει από τον Σωτήρα.

Αφού προσευχηθήκαμε για δύο ώρες, συζητήσαμε λίγο με τον ιερέα, όπως παλιά.

Δεν μου άρεσαν όλα όσα είπε ο ιερέας. Σήμερα εξομολογήθηκα και πάλι στον πάστορα Ντόχαρτ.

31.03.92 - Τρίτη

11.30 π.μ. στο ιατρείο:

Επειδή δεν μου άρεσε αυτό που είχε πει χθες το βράδυ ο πάτερ Ντόχαρτ για τον Πάπα, ρώτησα σήμερα τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ο Άγιος Πατέρας είναι αλάθητος. Είναι η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, που καθοδηγείται από το Πνεύμα Μου. Και όλοι πρέπει να υποτάσσονται σε αυτή την Εκκλησία.»

Ρώτησα αν ήταν σωστό αυτό που είχα πει στην ομάδα προσευχής. Σωτήρας: «Εγώ σου ενέπνευσα αυτά που είπες.»

Ρώτησα αν πρέπει να πάω στο Bretten, αφού ο Σωτήρας είναι ο πνευματικός μου καθοδηγητής.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, δεν χρειάζεται να πας εκεί.»

01.04.92 — Τετάρτη — Λατρεία του Πολύτιμου Αίματος — Rodalben.

Μέχρι να έρθουν οι ασθενείς, προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα.

Το βράδυ πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

Εκεί προσευχήθηκα το Ροζάριο και παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία.

02.04.92 - Πέμπτη

Πήγα στην εκκλησία στο Ροτ για να προσευχηθώ το Ροζάριο και να παρακολουθήσω την Ιερή Λειτουργία.

03.04.92 - Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

11:00 π.μ. Ιατρείο:

Μετά την προσευχή, κατά την ένωση με τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Πήγαινε στον ιερέα, πες του ό,τι έγραψες. Ως ιερέας, έχει το καθήκον να σε ακούσει.»

Εγώ: «Κύριε, και αν με διώξει;» Σωτήρας: «Τότε θα το κάνει και σε μένα.»

Εγώ: «Πότε να πάω;» Σωτήρας:

«Πήγαινε σήμερα, ρώτησέ τον.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα πάω και θα κάνω ό,τι θέλεις. Αγαπημένε μου Πατέρα, ποιος είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο πρέπει να πάω στον ιερέα;»

Σωτήρας: «Για να προσεύχεται πολύ μαζί με τους πιστούς και για να απομακρυνθούν από την αίρεση.» Εγώ: «Και αυτό πρέπει να του πω;»

Σωτήρας: «Αυτό πρέπει να του πεις.»

Εγώ: «Και αν με ρωτήσει, τι είναι η αίρεση;» Σωτήρας: «Το ξέρεις, κόρη μου.»

Εγώ: «Θα το κάνω, Κύριε και Θεέ μου.»

Το βράδυ, αφιέρωσα το Ροζάριο και την Ιερή Κοινωνία στον

τον πάτερ Βογκτ. Μετά την ένωση με τον Σωτήρα, ρώτησα τον Σωτήρα, επειδή ήθελα να είμαι σίγουρη, πότε έπρεπε να πάω στον πάτερ Βογκτ.

Σωτήρας: «Πήγαινε, ακόμα και σήμερα.»

Άρχισα να κλαίω. Μου κόστισε πολλή δύναμη να πάω στον πάστορα Βογκτ. Αυτή η ταπείνωση. Δεν μπορούσα να βγω από την εκκλησία από το πολύ κλάμα.

Ζήτησα από τον Σωτήρα να μου δώσει δύναμη.

Όταν στάθηκα μπροστά στην πόρτα του πρεσβυτερίου, δεν μπορούσα να πατήσω το κουμπί του κουδουνιού από το πολύ κλάμα. Τότε ήρθε ένας ακολούθος και φώναξε τον ιερέα.

Ο ιερέας ήρθε, είδε ότι έκλαιγα και είπε: «Λοιπόν, περάστε μέσα».

Του είπα: «Εσείς, ως ιερέας, έχετε το καθήκον να με ακούσετε και να ακούσετε τι θέλει ο Σωτήρας».

Μιλούσε ακατάπαυστα, αλλά δεν έλεγε το σωστό.

Είπε ότι θα έπρεπε να βρω έναν άλλο ιερέα, από κάποιο άλλο μέρος. Διότι αν το ανέφερε, θα έμπαινε σε έναν φαύλο κύκλο.

Αυτό με πόνεσε πικρά και του είπα:

«Ο Σωτήρας δεν μπαίνει σε έναν φαύλο κύκλο. Δεν είναι ωραίο αυτό που λέτε, δεν πρέπει να λέει κανείς τέτοια πράγματα.»

Τότε του είπα επίσης ότι προσεύχομαι γι' αυτόν, εξαιτίας των ανόητων αστείων στο εκκλησιαστικό δελτίο. Μετά έπρεπε να του πω ακόμα ότι το βράδυ στην εκκλησία, μετά την Ιερή Κοινωνία, πρέπει να βγαίνεις γρήγορα από την εκκλησία, επειδή τα φώτα σβήνουν αμέσως.

(Μια φορά μάλιστα με κλείδωσαν μέσα στην εκκλησία).

Τότε μου είπε ότι η κυρία Μεσνέρ πρέπει να πάει αμέσως σπίτι.

Του είπα ότι θα μπορούσαν να δώσουν το κλειδί της εκκλησίας και σε κάποιον άλλο. Είδα ότι δεν είχε νόημα και γύρισα σπίτι με βαριά καρδιά.

Στο σπίτι έκλαψα όπως ποτέ άλλοτε.

Μετά πήγα στην κυρία Hambsch, ήθελα να γράψω το ημερολόγιό μου, αλλά δεν τα κατάφερα. Όταν γύρισα σπίτι, προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα.

04.04.93 - Σάββατο

Το πρωί νωρίς ήμουν στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ. Μετά την Ιερά Κοινωνία προσευχήθηκα με πάθος στο πάτωμα μπροστά από το Ταμείο.

Σκέφτηκα ότι ίσως είχα πει κάτι λάθος στον π. Vogt. Σωτήρας: «Του μίλησες σωστά.»

Εγώ: «Τότε να συνεχίσω να γράφω το ημερολόγιο ή να σταματήσω;» Σωτήρας: «Συνέχισε να γράφεις, κόρη μου.»

Έτσι, στη συνέχεια πήγα στην οικογένεια Hambsch. Εκεί έφαγα πρωινό και μετά έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τη Marion.

Από τις 16:15 έως τις 18:15 προσευχήθηκα γονατιστή στην εκκλησία του Ροτ για τον πάστορα Βογκτ, για τα αιτήματα του Σωτήρα και για όλες τις ψυχές.

05.04.92 – Κυριακή

Πριν από την Ιερή Λειτουργία προσευχήθηκα για περίπου μιάμιση ώρα. Ενώθηκα με τον Σωτήρα και προσευχήθηκα με πάθος. Ήμουν απογοητευμένη από αυτά που είχε πει ο πάστορας Βογκτ την Παρασκευή, ότι αν το έκανε αυτό, θα έμπαινε σε έναν φαύλο κύκλο. Αυτά τα λόγια δεν μου έδιναν ησυχία.

Στην πραγματικότητα, αυτά τα λόγια σημαίνουν ότι εγώ βρίσκομαι σε έναν φαύλο κύκλο.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψ' το. Όλοι βρίσκονται σε έναν φαύλο κύκλο, αν δεν αλλάξουν αυτό που ζητώ από αυτούς.»

Εγώ: «Τι ζητάς από αυτούς;»

Σωτήρας: «Ένα βαθύ σεβασμό προς τον Τριαδικό Θεό. Η Θεία Κοινωνία με τα χέρια πρέπει να καταργηθεί το συντομότερο δυνατό. Εκτός από τα χειροτονημένα χέρια, κανείς δεν επιτρέπεται να μοιράζει την Αγία Κοινωνία. Αυτό έχει ήδη επιβεβαιωθεί από προηγούμενους Πάπες και πρέπει να παραμείνει έτσι και σήμερα.»

Εγώ: «Ο π. Βογκτ ήθελε να πάω σε έναν άλλο ιερέα, που δεν είναι από εδώ, ότι θα ήταν καλύτερος για μένα.»

Τότε επικράτησε βαθιά ησυχία για μισό

λεπτό. Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει

ακόμα.» Εγώ: «Τι δηλαδή, τι θα έρθει

ακόμα;» Σωτήρας: «Ο σωστός ιερέας.»

Εγώ: «Ο νέος ιερέας θα διαβάσει τότε το ημερολόγιό μου;»

Σωτήρας: «Θα κάνει ό,τι του πω.»

Εγώ: «Τότε μπορώ ήδη να προσευχηθώ για τον νέο ιερέα;»

Σωτήρας: «Ναι, κάν' το.»

Εσωτερικά αυτό με πόνεσε, γιατί γνώριζα τον π. Βογκτ εδώ και επτά χρόνια και προσευχόμουν μάλιστα ήδη οκτώ χρόνια γι' αυτόν, καθώς δεν είχε ακόμα φορέσει το κόκκινο, και προσευχόμουν για τον νέο ιερέα, επειδή ο παλιός ιερέας, ο π. Κέστελ, είχε ήδη συνταξιοδοτηθεί και επιπλέον ήταν άρρωστος.

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα κάνω ό,τι μου πεις.» Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.

Ο Σωτήρας ήταν σήμερα λίγο πιο αυστηρός. Είπε: «Αυτό σου αρκεί για σήμερα.»

Πήρα τον σταυρό που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι μπροστά μου, τον έσφιξα στην καρδιά μου και παρηγόρησα τον Σωτήρα. Στη συνέχεια, φίλησα τον σταυρό, όπως πάντα. Ζήτησα συγχώρεση από τον Σωτήρα για όσους, από αδιαφορία, λαμβάνουν τον Σωτήρα με το χέρι.

Είπα στον Σωτήρα: «Χάραξε το πρόσωπό Σου στην καρδιά μου, ώστε οι άνθρωποι να δουν τι μου έχεις δώσει, γιατί είμαι δούλη Σου και θα παραμείνω δούλη Σου όσο εσύ το θέλεις, Κύριε και Θεέ μου, πνευματικέ μου οδηγέ.

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, κάνε μαζί μου ό,τι θέλεις, σου ανήκω εξ ολοκλήρου. Στην αγάπη Σου, Κύριε και Θεέ μου, βρίσκεται τα πάντα. Χωρίς την αγάπη Σου δεν ήμουν τίποτα και δεν είμαι τίποτα. Και ό,τι έχω, είναι από Σένα, και το τοποθετώ στην πληγωμένη Σου καρδιά, την πηγή του ελέους.

Η ψυχή μου βρισκόταν τότε σε μια πολύ ιδιαίτερη ηρεμία και ζεστασιά. Η αγάπη του Σωτήρα γινόταν πιο έντονα αισθητή από ό,τι συνήθως. Και όμως, είναι ο πιο ζωντανός, ο πιο φοβερός, ο πιο δίκαιος και ο πιο ελεήμων Πατέρας.

10.00: Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ.

Στις 18.00 υπήρξε η προσευχή μετάνοιας, και δεν ένιωθα καλά εσωτερικά. Δεν πρέπει να με εκπλήσσει το γεγονός ότι τόσο λίγοι πηγαίνουν για εξομολόγηση.

Στις 20.00 ήρθε η Μάριον και γράψαμε ημερολόγιο για περίπου μιάμιση ώρα. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα ακόμα ένα Ροζάριο.

Πρέπει να γράψω ακόμα ότι σήμερα το απόγευμα, γύρω στις 13.30, δέχτηκα μια δοκιμασία.

Ήμουν ξαπλωμένη στον καναπέ του χώρου προσευχής. Αρχικά διάβαζα ένα βιβλίο της Μαργαρίτας. Τότε με κατέλαβε μια έντονη κούραση, εντελώς ξαφνικά. Ήθελα να σηκωθώ, γιατί ήθελα να γράψω κάτι ακόμα στο ημερολόγιό μου. Όμως δεν μπορούσα. Ήταν σχεδόν σαν να μου είχε κάνει κάποιος αναισθησία. Τότε ικέτευσα τον Ιησού: «Βοήθησέ με, σε παρακαλώ, θέλω να σηκωθώ, δεν έχω δύναμη».

Αυτό κράτησε για λίγο, και μετά είπα: «Η σάρκα μου είναι αδύναμη, αλλά το πνεύμα μου είναι πρόθυμο». Ξαφνικά άκουσα: «Σήκω και πήγαινε να γράψεις».

Ξαφνικά δεν ένιωθα πια καμία κούραση. Ήμουν τόσο γεμάτη ενέργεια και συνέχισα να γράφω στο ημερολόγιό μου.

06.04.92 — Δευτέρα

Αφού προσευχήθηκα, ήθελα να επιβεβαιώσω για άλλη μια φορά αν είχα ακούσει σωστά αυτό που είχε πει για τον νέο ιερέα.

Σωτήρας: «Έρχεται ένας νέος ιερέας.»

Εγώ: «Είναι το θέλημά Του ή το δικό Σου;»

Σωτήρας: «Είναι το δικό Μου.»

Εγώ: «Δεν ένιωθα καλά στην τελετή μετάνοιας χθες, κάτι έλειπε.» Σωτήρας: «Η τελετή μετάνοιας άρεσε στον Διάβολο, αλλά όχι σε μένα.»

Εγώ: «Τότε, τόσοι πολλοί ανάξιοι θα λάβουν την Ιερή Κοινωνία.» Σωτήρας:

«Ναι, κόρη Μου, το μάντεψες.»

Σωτήρας: «Προσευχήσου για αυτό το θέμα.

Γράψε, κόρη μου, η εξομολόγηση στο αυτί εξακολουθεί να ισχύει. Στην εξομολογητική συνάθροιση υπάρχει ακόμα τόσοι υπερηφάνεια και λείπει η μετάνοια από τους πιστούς.»

Μου ήρθαν μερικές σκέψεις στο μυαλό, σαν να προέρχονταν πραγματικά από εμένα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ σου τις ενέπνευσα. Από μόνη σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα.» Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας: Πρώτα ζήτησα από τον Σωτήρα να μου δώσει ακόμα μια ευκαιρία, να μιλήσω ξανά με τον π. Βογκτ. Προσευχήθηκα για λίγο, και μετά άκουσα:

«Να είσαι ταπεινή.»

Μετά επικράτησε και πάλι σιωπή, μέχρι που άκουσα:

«Ο πάστορας θα σου μιλήσει ξανά.» Ρώτησα αν πρέπει να του μιλήσω εγώ.

Σωτήρας: «Αυτός θα σου μιλήσει.»

Τότε ρώτησα τον Σωτήρα: «Τι εννοείς, Σωτήρα, με τη λέξη “ταπεινός”;» Σωτήρας: «Να είσαι μικρός.»

Το βράδυ προσευχήθηκα στην εκκλησία το Ροζάριο για τον πάστορα Vogt και στη συνέχεια παρακολούθησα την Ιερή Λειτουργία.

20.00 Ομάδα προσευχής:

Προσευχήθηκαμε περίπου δυόμισι ώρες. Και εδώ προσευχήθηκα για τον π. Βογκτ, γιατί τον συμπαθώ και δεν θέλω να τον χάσω, ούτε θέλω να φύγει.

07.04.92 — Τρίτη

Ρώτησα τον Σωτήρα αν η ομάδα προσευχής διήρκεσε πολύ.

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, δεν κράτησε πολύ. Πρέπει να προσεύχεστε ακόμα περισσότερο.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν Του άρεσε αυτό που είχα πει στην ομάδα προσευχής.

Σωτήρας: «Ό,τι λες είναι όλη αλήθεια.»

Το Ροζάριο της Εξιλέωσης, ως σωσίβιο για τον κόσμο, που προσευχηθήκαμε στην ομάδα προσευχής, ήταν πολύ κουραστικό. Πολλοί ήταν κουρασμένοι και εξαντλημένοι.

Σωτήρας: «Είναι ένα Ροζάριο Εξιλέωσης.»

Εγώ: «Πώς πρέπει να συμπεριφερθώ όταν πρόκειται για την αληθινή διδασκαλία του Χριστού; Πρέπει να υπερασπιστώ τον εαυτό μου;»

Σωτήρας: «Αρκεί να τους το πεις. Τα υπόλοιπα θα τα κάνω εγώ.»

13:00 στην εκκλησία της κλινικής:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Μην με απογοητεύσεις, μείνε πιστός σε μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, με τι θα σε απογοητεύσω;» Σωτήρας:

«Με αυτό που έγραψες.»

Εγώ: «Και αν ο ιερέας μου πει ότι πρέπει να το κάνω όπως θέλει αυτός;» Σωτήρας:

«Τότε κάνε ό,τι θέλει, με δική του ευθύνη.»

Κατά τη διάρκεια των ακτινογραφιών, στέλνω πολλούς ασθενείς και για εξομολόγηση. Έτσι έγινε και σήμερα με μια νεαρή γυναίκα, μια φοιτήτρια. Τη ρώτησα αν ένιωθε ζάλη.

Εκείνη απάντησε: «Ναι».

Τη ρώτησα επίσης αν είχε κρίσεις εφιδρώσεις και αν ένιωθε ναυτία. Απάντησε και πάλι καταφατικά.

Εγώ: «Έχεις καιρό να εξομολογηθείς;» Αυτή: «Ναι».

Τότε άρχισε να κλαίει. Την αγκάλιασα και κοίταξα ήρεμα τον σταυρό του Ιησού και την εικόνα της Παναγίας, που κρέμονταν στο δωμάτιο των ακτινογραφιών, και προσευχήθηκα μέσα μου:

«Αγαπητέ Σωτήρα, αγαπητή Παναγία, σας προσφέρω αυτή την ψυχή».

Έδωσα στη νεαρή γυναίκα και κάρτες με προσευχές. Χάρηκε και έφυγε ευτυχισμένη. Υπάρχουν χιλιάδες ασθενείς με αυτά τα συμπτώματα και αυτή τη διάγνωση, στους οποίους έχω ήδη κάνει ακτινογραφίες. Και στην ακτινογραφία δεν φαίνεται τίποτα. Αυτό είναι ένδειξη ότι τα συμπτώματα δεν είναι οργανικής φύσης.

(Οι ακτινογραφίες φυλάσσονται όλες ως αποδεικτικά στοιχεία για δέκα χρόνια, και μετά καταστρέφονται.) Θα ήταν καλύτερο οι ασθενείς να πηγαίνουν για εξομολόγηση πριν από το ραντεβού με τον γιατρό· έτσι θα γλιτώναμε πολλές ακτινογραφίες, επειδή αυτές οι ακτίνες είναι επιβλαβείς.

Τα συμπτώματα δεν είναι οργανικής φύσης, δηλαδή είναι ψυχικής προέλευσης, και η ευλογία του μυστηρίου της μετάνοιας θα βελτίωνε σημαντικά την κατάσταση της ψυχής.

Το βράδυ στην εκκλησία του Ροτ:

Αφιέρωσα το Ροζάριο και την Ιερά Λειτουργία στον π. Vogt, όπως είχα αποφασίσει.

Όταν ο πάστορας έδωσε στη διανομέα της Θείας Κοινωνίας το δίσκο με τις Ιερές Οστίες, ήξερα ότι η διανομέας θα ερχόταν προς εμένα και θα ήθελε να μου δώσει την Ιερή Οσία.

Και έτσι έγινε. Όμως δεν έλαβα την Ιερά Κοινωνία, υποκλίθηκα στον Σωτήρα και επέστρεψα στη θέση μου, χωρίς να έχω κοινωνήσει με το μυστήριο.

Ο Σωτήρας ήρθε πνευματικά κοντά μου. Ωστόσο, πριν έρθει, έπρεπε να παλέψω με το ακάθατο πνεύμα.

Αλλά μετά έλαβα μεγάλες χάρες, επειδή δεν ήθελα να λάβω την Ιερή Κοινωνία από τα μη αφιερωμένα χέρια ενός λαϊκού και δεν ήθελα να προσβάλω τον Σωτήρα.

08.04.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Ρώτησα σχετικά με την άρνηση της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, ήταν σωστό αυτό που έκανες.»

Είπα: «Υπήρχε τόση αναστάτωση από το ακάθατο πνεύμα, επειδή αρνήθηκα την Ιερή Κοινωνία.

Όταν ήρθες πνευματικά κοντά μου, επικράτησε απόλυτη ειρήνη. Εσύ όμως είσαι κρυμμένος από αυτούς (τα ακάθαρτα πνεύματα), πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό;

Σκέφτηκα ότι τα ακάθαρτα πνεύματα βλέπουν μεν ότι ο Σωτήρας δεν έρχεται σε μένα με τον τρόπο του μυστηρίου, αλλά δεν μπορούν να αναγνωρίσουν ότι εσύ έρχεσαι πνευματικά κοντά μου.

Σωτήρας: «Παραμένω κρυμμένος από αυτούς, αλλά όπου βρίσκομαι, πρέπει να υποχωρήσουν.» Εγώ: «Ήταν θέληση του Αιδεσιμότατου Πάστορα Vogt να λάβω την Ιερή Κοινωνία από λαϊκό;

Σωτήρας: «Ναι, ήταν η θέλησή του.»

Εγώ: «Γιατί κάνει κάτι τέτοιο, αφού ξέρει ότι δεν λαμβάνω την Ιερά Κοινωνία από λαϊκό;»

Σωτήρας: «Επειδή δεν έχει την πίστη που έχεις εσύ.»

Εγώ: «Μα προσεύχομαι γι' αυτόν. (Κύριε, δώσε του τη ζωντανή πίστη, την πίστη σαν το σπόρο μουστάρδας που μπορεί να μετακινήσει βουνά)»

Σωτήρας: «Την πίστη πρέπει επίσης να την αποδεχτεί κανείς.»

Εγώ: «Να συνεχίσω να δίνω την Θεία Κοινωνία σε κάποιους με τη βοήθεια των βοηθών, όταν έρχονται σε μένα;» Σωτήρας: «Ναι, κάν' το.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη, τη δύναμη και την αγάπη γι' αυτό, αλλά πάρε από μένα τον φόβο και τον φόβο των ανθρώπων. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Πατέρα.»

Ήμουν στο Zönnackel στο Boxsberg κοντά στη Χαϊδελβέργη, στην Αγία Λειτουργία, στην προσκύνηση και άκουσα ακόμα μια ομιλία.

Στη συνέχεια, επισκέφθηκα έναν ασθενή στο νοσοκομείο του Bruchsal. Στις 21:00

έγραψα το ημερολόγιό μου μαζί με τη Marion.

Στις 22:00 τηλεφώνησε ο κ. Ζίγκλερ από τη Φρανκφούρτη και μας είπε ότι το βουνό των εμφανίσεων στο Μετζουγκόριε είχε βομβαρδιστεί.

Στις 22:45 στείλαμε ένα τηλεγράφημα στον Ομοσπονδιακό Καγκελάριο Χέλμουτ Κολ, το οποίο δώσαμε τηλεφωνικά:

Προς το Γραφείο του

Ομοσπονδιακού

Καγκελάριου 5300

Βόννη

Αξιότιμε κύριε Καγκελάριε, Σας παρακαλούμε θερμά να διαμαρτυρηθείτε σε διεθνές επίπεδο ενάντια στις στρατιωτικές επιθέσεις κατά του προσκυνηματικού τόπου της Παναγίας στο Μετζουγκόριε της Γιουγκοσλαβίας – Βοσνία/Ερζεγοβίνη

Ομάδα προσευχής

Julijana Ebert

6837 St. Leon-Rot - (Τηλεγράφημα — αρ. Η 261)

09.04.92 — Πέμπτη

10.30 π.μ. στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Μείνε σε ό,τι έχεις γράψει μέχρι τώρα.» Ρώτησα ξανά για το σημάδι.

Σωτήρας: «Θα έρθει ένα σημάδι.»

Εγώ: «Δεν κατάλαβα αυτό με το “Μην με απογοητεύσεις”.» Σωτήρας: «Να παραμείνεις πιστός σε αυτό που μου υποσχέθηκες.»

Εγώ: «Ο πάτερ Μάιερ μου είπε στο Ζόννακελ, αφού του είχα πει ότι θα με αφορίσουν, ότι αν κάποιος είναι χωρισμένος από τον Πάπα, τότε θα είναι χωρισμένος και στον Παράδεισο.»

Σωτήρας: «Είσαι μαζί μου, κόρη μου, και θα μείνεις μαζί μου.» Ρώτησα για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία.

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος συνεχίζεται. Προσευχήσου, κόρη μου.»

Στις 16:45 βρισκόμουν στην εκκλησία του Rot. Κατά τη λατρεία ενώπιον του Αγίου Θεού, ηγήθηκα της προσευχής. Ακολούθησαν 15 λεπτά σιωπής. Λατρεία.

Στις 18:00 ψάλλαμε το Ροζάριο.

Στις 18:30 ακολούθησε η Θεία Λειτουργία. Μετά την Θεία Κοινωνία, έκλαψα για το Μετζουγκόριε. Τότε μου ήρθαν ξανά στο μυαλό τα λόγια που είπε ο Αιδεσιμότατος πάστορας Vogt μετά τη Μεταμόρφωση, περίπου έτσι: «προσπάτεψέ την από την ψευδή ασφάλεια». Σκέφτηκα ότι ίσως είχα την ψευδή ασφάλεια. Τότε ρώτησα τον Σωτήρα: «Αν έχω ψευδή αίσθηση ασφάλειας, πες μου το, και θα σταματήσω αμέσως να γράφω το ημερολόγιο».

Σωτήρας: «Δεν έχεις ψευδή αίσθηση ασφάλειας. Σ' αγαπώ, κόρη μου.»

Η φωνή ήταν πολύ πιο ευδιάκριτη και καθαρή από ό,τι συνήθως. Σταμάτησα αμέσως να κλαίω. Ήταν ένα συναίσθημα που μόνο ο Θεός μπορεί να δώσει. Χάρισα στον Σωτήρα ένα χαμόγελο και έφυγα από την εκκλησία για να πάω σπίτι.

10.04.92 — Παρασκευή

9.00 π.μ. στο ακτινολογικό:

Προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, πήγαινε στον ιερέα, ρώτησέ τον αν το ξανασκέφτηκε και θέλει να σου μιλήσει.»

Εγώ: «Μου είπες ότι θα μου μιλήσει αυτός, αυτό είναι αντίφαση.» Σωτήρας: «Πρέπει να συντομεύσω το χρόνο. Ο μεγάλος κίνδυνος βρίσκεται μπροστά σας.»

Εγώ: «Πότε πρέπει να πάω στον πάτερ Βογκτ;»

Σωτήρας: «Πήγαινε, κόρη μου, ακόμα σήμερα.»

Περίπου 30 λεπτά αργότερα:

Εγώ: «Να του τηλεφωνήσω ή να πάω να τον βρω;»

Ο Σωτήρας: «Τηλεφώνησέ του και όταν πας να τον δεις, θα σου πω εγώ τι πρέπει να του πεις.»

20 λεπτά αργότερα:

Ρώτησα τι εννοούσε ο Σωτήρας με τον χρόνο. Είπα:

«Ο χρόνος είναι αιώνιος.»

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ο χρόνος ανήκει μόνο σε μένα.»

Εγώ: «Δεν το καταλαβαίνω. Θα το γράψω, αν το λες εσύ, τότε έτσι είναι.» Ρώτησα αν πρέπει να γράψω κάτι ακόμα.

Σωτήρας: «Πήγαινε σ' αυτόν, πήγαινε (στον ιερέα).»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

12.15 Παρεκκλήσι στην κλινική:

Μετά την προσευχή:

Ρώτησα ξανά: «Θα μου μιλήσει ο ιερέας;» Σωτήρας: «Τι επιθυμείς, κόρη μου;»

Εγώ: «Ό,τι θέλεις Εσύ.» Σωτήρας:

«Τότε μίλησέ του.»

Περίπου στις 15.40:

Τηλεφώνησα στον κ. Vogt και του είπα τι είχε πει σήμερα ο Σωτήρας.

Εκείνος είπε: «Σας έχω ήδη πει να πάτε σε κάποιον άλλο ιερέα. Αφήστε το βιβλίο, αλλιώς θα βρεθούμε σε μπελάδες.»

Ο πάτερ Φογκτ δεν ήταν φιλικός στο τηλέφωνο.

Προσευχήθηκα: «Κύριέ μου και Θεέ μου, είναι μια μεγάλη πληγή μέσα μου. Με πονάει πολύ. Θα προτιμούσα να μην κάνω τίποτα πια. Αλλά για χάρη Σου, Σωτήρα μου, θα συνεχίσω να κάνω ό,τι θέλεις από μένα.»

Όσο περισσότερο προσεύχομαι για τον ιερέα, τόσο χειρότερα αντιδρά εναντίον μου.

Σήμερα δεν έγινε Θεία Λειτουργία στο Ροτ. Ο Φριντόλιν και εγώ πήγαμε στο Μπαντ Σένμπορν, αφού προσευχηθήκαμε μαζί το Ροζάριο στην εκκλησία του Ροτ.

Στο Μπαντ Σένμπορν – Μίνγκολσχαϊμ, στην εκκλησία, ένας πατέρας από το Ζαϊρ τέλεσε την Αγία Λειτουργία. Κήρυξε πολύ όμορφα και ένιωθε κανείς ότι καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα.

Δυστυχώς, σπάνια ακούει κανείς τέτοια κηρύγματα. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτό το κήρυγμα. Προσέφερα την Ιερή Κοινωνία για τον π. Vogt.

11.04.92 – Σάββατο

7.15 π.μ.: Ήμουν στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ για την Ιερά Λειτουργία. Μετά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας προσευχήθηκα με ευλάβεια. Μετά την Ιερά Λειτουργία, απήγγειλα τη Λαυρετανική Λιτανεία. Στη συνέχεια, ψάλαμε το «Salve Regina» και προσευχηθήκαμε την προσευχή «Παναγία Μητέρα μου!». Τότε είπα δυνατά μπροστά στους πιστούς: «Θα προσευχηθούμε ακόμα ένα Πάτερ Ημών για το Μετζουγκόριε, γιατί στον τόπο των εμφανίσεων, τον οποίο έχουν ήδη επισκεφθεί εκατομμύρια άνθρωποι, έπεσαν βόμβες». Μετά πήγα μπροστά στο Ταμπερνάκλ, γονάτισα στο έδαφος και προσευχήθηκα.

Ρώτησα τον Σωτήρα: «Να αφήσω το βιβλίο, αν αυτό δημιουργεί δυσκολίες;»

Σωτήρας: «Θα έφερνε βελτίωση, αλλά όχι δυσκολίες.»

Ρώτησα τον Σωτήρα ξανά, επειδή δεν το είχα καταλάβει ακριβώς. Ο Σωτήρας το επανέλαβε και εγώ το σημείωσα.

Ήδη από την Παρασκευή, στην εκκλησία του Μπαντ Σένμπορν, με απασχολούσε πολύ το γεγονός ότι ο πάστορας Φογκτ είχε πει ότι το βιβλίο θα μας έφερνε δυσκολίες.

Χθες ο Σωτήρας είχε πει επίσης: «Θα φέρει βελτίωση για την Εκκλησία, κόρη μου.»

Χθες ο Σωτήρας μου είχε πει επίσης, αφού τον ρώτησα αν είναι μαζί μου: «Είμαι πάντα μαζί σου.»

Μετά την εκκλησία πήγα στη Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Από τις 16:20 έως τις 18:20 προσευχήθηκα γονατιστή στην εκκλησία του Ροτ, διαβάζοντας πολλά ροζάρια για τον π. Βογκτ, για όλες τις ψυχές και για τα αιτήματα του Σωτήρα.

Στο σπίτι, από τις 20:30 έως τις 21:30, προσευχήθηκα για τον π. Βογκτ, επαναλαμβάνοντας πολλές φορές τον εξορκισμό, το Ροζάριο των Πληγών, το Ροζάριο του Αγίου Πνεύματος και άλλες προσευχές

12.04.92 — Κυριακή των Βαΐων

Προσευχήθηκα για περίπου μισή ώρα, και μετά έλαβα πνευματική

Κοινωνία. Σωτήρας: «Έρχεται ένας ιερέας.»

Εγώ: «Τότε δεν είναι ο σωστός ιερέας για μένα.»

Σωτήρας: «Όχι.»

Εγώ: «Τότε γιατί με έστειλες σ' αυτόν; Δεν το καταλαβαίνω.» Σωτήρας: «Με κάθε άνθρωπο δοκιμάζω τις δυνατότητές του.»

Εγώ: «Μα ήξερες εκ των προτέρων τι μπορεί να κάνει.»

Σωτήρας: «Δοκιμάζω και εσένα με αυτό.»

Εγώ: «Τότε απέτυχα σε αυτή τη δοκιμασία.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μέχρι τώρα τα πήγες μια χαρά.»

Ρώτησα για το σημάδι πριν από το Πάσχα: «Αλλάζεις την υπόσχεσή σου;» Σωτήρας:

«Όχι, δεν αλλάζω την υπόσχεσή μου.»

Τότε ακολούθησε μια σύντομη

σιωπή. Μετά άκουσα τον

Σωτήρα:

«Γράψε, κόρη μου, θα ήθελα», ακολούθησε μια σύντομη σιωπή και σκέφτηκα τι θα ακολουθούσε τώρα— «μια απάντηση από τον πάστορα Vogt, από τον ίδιο προσωπικά, χωρίς να ρωτήσει κανέναν». Ο

Σωτήρας συνέχισε:

«Αν βρισκόταν σε ανάγκη, θα ρωτούσε πρώτα τους άλλους ή εμένα;»

Ο Σωτήρας συνέχισε:

«Δεν χρειάζεται να περιμένεις απάντηση, είναι για μένα. Μπορείς να του γράψεις ή να πας να τον βρεις, όπως θέλεις.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, επέλεξα να του γράψω.» Σωτήρας: «Κάν' το.»

Εγώ: «Κύριέ μου, Υιέ του ζωντανού Θεού, τι να γράψω στο τέλος;» Σωτήρας: «Σας αγαπώ, παιδιά μου.»

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο Ροτ. Αφιέρωσα τη Θεία Λειτουργία στη Μάριον. Είθε ο Θεός να της δώσει τη χάρη να συνεχίσει να γράφει ό,τι θέλει ο Κύριος από εμένα.

Μεταξύ 13:00 και 14:00 προσευχήθηκα το Ροζάριο στην εκκλησία και παρέμεινα εκεί για προσευχή. Μετά τις 15:00 έγραψα την επιστολή προς τον π. Vogt.

Στις 20:15 το βράδυ, μαζί με τη Μάριον, το έριξα στο γραμματοκιβώτιο του πρεσβυτερίου.

Στην επιστολή έγραψα ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας νωρίς την Κυριακή των Βαΐων.

13.04.92 — Δευτέρα

Στο χώρο εργασίας, γύρω στις 8.00 το πρωί, η συνάδελφός μου Βερόνικα και εγώ προσευχηθήκαμε το Ροζάριο των Πόνων.

Στις 10.00 π.μ. προσευχήθηκα στο δωμάτιο των γιατρών.

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Το 1984, λίγες εβδομάδες μετά την εμφάνιση της Παναγίας, είχα νωρίς το πρωί ένα όραμα σεισμού που διήρκεσε περίπου 20 λεπτά. Όλη η γη γύρω μου ταρακουνιόταν έντονα.

Όλα ήταν πράσινα, όπως την άνοιξη. Τότε είπα στον άντρα μου να κοιτάξει, για να δει ότι δεν κοιμόμουν. Διότι το έβλεπα ενώ ήμουν ξύπνια.

Όμως ο άντρας μου κοιμόταν και δεν μπορούσα να τον ξυπνήσω.

Απόψε σκέφτηκα ότι αυτός ήταν ο σεισμός. (Πράγματι, τη νύχτα υπήρξε σεισμός, όπως αναφέρθηκε αργότερα στο ραδιόφωνο.)

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, θα έρθει ακόμα.»

Πιθανώς ο ισχυρός σεισμός, όπως τον είδα σε αυτό το όραμα το 1984, θα έρθει ακόμα, όπως είπε ο Σωτήρας.

Μετά ρώτησα για τον πάστορα Βογκτ.

Σωτήρας: «Ο πάτερ Βογκτ δεν θα μείνει για πολύ καιρό στον τόπο σας.» Εγώ: «Άρα θα έρθει άλλος ιερέας;»

Σωτήρας: «Έτσι είναι. Αυτός που θα έρθει θα γίνει ο πνευματικός σου καθοδηγητής.» Εγώ: «Θα πιστέψει τότε αυτό που μου λες;»

Σωτήρας: «Όχι αμέσως από την αρχή.»

Εγώ: «Δεν μου είναι αδιάφορο που ο π. Βογκτ φεύγει, αλλά όπως το λες εσύ, έτσι πρέπει να γίνει.

Τότε θα πρέπει να αρχίσω από την αρχή να προσεύχομαι για τον νέο ιερέα. Αυτό δεν είναι εύκολο.

Θα μου κοστίσει και πάλι πολλές θυσίες.»

Εγώ: «Πότε περίπου θα φύγει ο π. Βογκτ, επιτρέπεται να το μάθω;» Σωτήρας: «Μπορεί να είναι σύντομα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα σε χλευάσουν, θα σε αρνηθούν και θα σε περιγελούν, δέξου τα όλα.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά δεν καταλαβαίνω τι σημαίνει “εξευτελίζονται”. Θα το ψάξω στο λεξικό.»

Σωτήρας: «Οι εχθροί σου είναι περισσότεροι μέσα στην Εκκλησία παρά έξω.» Εγώ: «Μα αυτοί είναι πιστοί.»

Σωτήρας: «Μεταξύ των πιστών υπάρχουν πολλοί υποκριτές.»

Εγώ: «Πες μου, σε παρακαλώ, μια άλλη λέξη για τον υποκριτή, δεν την καταλαβαίνω πολύ καλά.» Σωτήρας: «Ψευδοπιστοί.»

Εγώ: «Μπορεί να το πει κανείς και αλλιώς;»

Σωτήρας: «Είναι οι αδιάφοροι πιστοί, που υπερασπίζονται την κοινωνία με το χέρι.» Εγώ: «Το έγραψα σωστά;»

Σωτήρας: «Ναι, έτσι είναι.»

Εγώ: «Σωτήρα, αν πω ότι όσοι λαμβάνουν την Κοινωνία με τα χέρια είναι υποκριτές, τότε τους προσβάλλω.»

Σωτήρας: «Έτσι με προσβάλλουν συνεχώς.»

Όταν χθες το βράδυ, γύρω στις 20:15, έριξα το γράμμα στο γραμματοκιβώτιο του πρεσβυτερίου, ένιωσα στην καρδιά μου αρκετές φορές ένα αμβλύ τσίμπημα, όπως όταν δέχομαι επίθεση όταν στέκομαι μπροστά στον λαϊκό κατά τη λήψη της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρ: «Και εκεί υπάρχουν ακάθαρτα πνεύματα. Στέκονται σαν φύλακες μπροστά από το πρεσβυτέριο.»

12:25 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής: Ήταν εκεί και ο Χόλγκερ. Αργότερα, ο Χόλγκερ ήρθε στο δωμάτιο ακτινογραφιών και συζητήσαμε για την επιστολή προς τον π. Βογκτ. Ο Χόλγκερ μου είπε ενδιαφέροντα πράγματα. Πρέπει να περιμένω.

Το βράδυ, στην εκκλησία του Ροτ. Αφιέρωσα το Ροζάριο και την Ιερά Λειτουργία στις ψυχές που έπεσαν τώρα στον πόλεμο.

20:00 Ομάδα προσευχής:

Ήταν πολύς κόσμος εκεί. Πρέπει οπωσδήποτε να φτιάξω την αίθουσα προσευχής. Δεν μου άρεσε ο τρόπος με τον οποίο ο πάτερ Ντόχαρτ άρχισε να προσεύχεται. Σήμερα δεν έκανε το σημάδι του σταυρού στην αρχή και άρχισε αμέσως να απαγγέλλει ένα ύμνο, χωρίς να αναφέρει πρώτα τη σελίδα.

Έτσι, κάποιοι δεν μπόρεσαν να ακολουθήσουν τα λόγια και να προσευχηθούν μαζί.

Στο τέλος καθίσαμε όλοι μαζί στην κουζίνα και συζητήσαμε. Ήμασταν μαζί με τον π. Ντόχαρτ, επτά άτομα. Όταν ο π. Ντόχαρτ είπε ότι δεν χρειάζεται να πιστεύει κανείς στις ιδιωτικές αποκαλύψεις εκ μέρους της Εκκλησίας, ένιωσα μεγάλο πόνο στην καρδιά μου. Μίλησα για τη Φάτιμα και τη Λούρδη και είπα ότι χωρίς τα προσκυνηματικά μέρη οι πιστοί θα γίνονταν αδιάφοροι.

Ο πάτερ Ντοχάρτ επανέλαβε για άλλη μια φορά ότι δεν χρειάζεται να πιστεύει κανείς σε αυτά. Τότε του είπα ότι από τους καρπούς γνωρίζει κανείς το δέντρο.

Είπα ότι, αν όλοι πίστευαν στις εμφανίσεις στο Μετζουγκόριε, ο πόλεμος δεν θα είχε ξεσπάσει.

Η Παναγία είπε στην αρχή των εμφανίσεων: «Προσευχηθείτε το Ροζάριο, έτσι μπορείτε να σταματήσετε τον πόλεμο».

14.04.92 - Τρίτη

Στο σπίτι, μεταξύ 8.30 και 10.30:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Παραπονέθηκα, επειδή ο πάτερ Ντοχάρτ είχε πει χθες ότι δεν χρειάζεται να πιστεύει κανείς στις ιδιωτικές αποκαλύψεις.

Σωτήρας: «Ο ιερέας δεν έχει δίκιο.» Εγώ:

«Γιατί ένιωσα αυτόν τον πόνο;»

Σωτήρας: «Επειδή σου επιτρέπεται να νιώθεις τους πόνους Μου, όταν Με προσβάλλουν.»

Εγώ: «Ήταν αυτή η προσβολή αμαρτία;»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Αν δεν είχα αυτές τις ιδιωτικές αποκαλύψεις, θα ερχόταν τότε ο πάτερ Ντόχαρτ σε μένα;»

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου. Δεν θα ερχόταν.»

Εγώ: «Ποιος είναι ο λόγος που έρχεται, εδώ και τόσα χρόνια (στην ομάδα προσευχής);»

Σωτήρας: «Ο Σατανάς θέλει, μέσω αυτού, να καταστρέψει ό,τι σου έχω εμπνεύσει για τη βελτίωση της Εκκλησίας.»

Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω τώρα;» Σωτήρας:

«Θα τον νικήσεις μαζί μου.»

Εγώ: «Ο πάτερ Μπουράν είπε ότι οι διάβολοι δεν επιτίθενται στους ιερείς.» Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου, σχεδόν όλοι ακούν ό,τι τους λένε οι διάβολοι.»

Ρώτησα για τη Μαρία Ίπτεν, επειδή ο πάτερ Βάγκνερ δεν είχε μιλήσει τόσο καλά γι' αυτήν, όσο μου είχαν πει οι πιστοί από την ομάδα προσευχής. Ρώτησα ξανά αν το φύλλο που έγραψε ήταν αληθινό.

Σωτήρας: «Το χαρτί της Μαρίας Ίπτεν είναι γνήσιο και αληθινό. Ο Σατανάς είναι ισχυρός. Πρέπει να παραμείνεις σταθερή σε ό,τι σου έχω πει. Κόρη μου, έχει το ίδιο πρόβλημα με σένα.» Εγώ: «Τι πρόβλημα είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Μείνε πιστή σε Μένα.»

Εγώ: «Κύριε μου, θα επισκεφτώ τη Μαρία Ίπτεν.» Σωτήρας:

«Κάν' το.»

Ρώτησα για την επιστολή που είχα γράψει στον πάστορα Vogt και αν θα είχα να αντιμετωπίσω κάτι.

Σωτήρας: «Θα αντιμετωπίσεις κάποιες μικρές δυσκολίες.» Εγώ:

«Πώς πρέπει να συμπεριφερθώ;»

Ο Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να απαντήσεις, γιατί σου έχω ήδη πει ότι δεν χρειάζεται να περιμένεις απάντηση. Μείνε ταπεινή, κόρη μου.»

Συνέχισα να προσεύχομαι με μεγάλη ευλάβεια. Ένιωθα μια τόσο βαθιά ειρήνη και αγάπη μέσα μου, ώστε θα μπορούσα να λέω συνεχώς: «Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου, με όλη μου την καρδιά και με όλη μου τη δύναμη».

Δεν ήμουν εγώ, ήταν ο Κύριος μέσα μου.

Τότε άκουσα ακόμα: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη χάρη, που μόνο Εσύ μπορείς να δώσεις.»

Από τις 13:00 έως τις 15:00 ήμουν στο δάσος και προσευχήθηκα τρεις Ροζάρια.

Στις 17.00 ήμουν στον ανιψιό μου, τον Ράτκο. Μου είπε ότι τη νύχτα τον στραγγάλισαν και ότι ένιωσε ένα χέρι και σχεδόν δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Όταν είπε «Ιησού», το αίσθημα εξαφανίστηκε. Δεν έχει βαπτιστεί ακόμα. Προσεύχεται, αλλά όχι αρκετά.

Θέλει να βαπτιστεί, αλλά δεν ξέρει ακόμα πότε.

Στις 18.00 στην εκκλησία του Ροτ: Το Αιώνιο Φως πάλι δεν έκαιγε, αλλά αυτή τη φορά ήρθε αμέσως η εκκλησιαστική υπάλληλος, το άναψε και δεν περίμενε τόσο πολύ όσο συνήθως.

20.30 η ώρα, ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιο.

15.04.92 — Τετάρτη

Έκανα ακτινογραφία σε μια ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία, όταν μπήκε, δίσταζε να μπει καθόλου για να κάνει την ακτινογραφία. Αισθάνθηκα το ακάθαρμο πνεύμα, την ευλόγησα και της έδωσα αγιασμό.

Μουρμούριζε κάτω από τη μύτη της. Τότε προσευχήθηκα το «Ave Maria», εκείνη άρχισε να βλασφημεί και μιλούσε τόσο γρήγορα, που δεν μπορούσε κανείς να την καταλάβει: «Μπεμπεμπεμπε.»

Όταν το είδε η συνάδελφός μου, είπε στην ασθενή: «Αυτό δεν είναι ωραίο, δεν γίνεται έτσι».

Η ασθενής της απάντησε: «Θα σε χτυπήσω».

10.30 π.μ. στο ιατρείο:

Ρώτησα τον Σωτήρα για αυτή την ασθενή.

Σωτήρας: «Είναι πολλά ακάθαρτα πνεύματα. Παραμένουν μέσα της. Εκείνη το ήθελε έτσι». Εγώ: «Ποιο είναι το ακάθαρμο πνεύμα που χλευάζει κατά τη διάρκεια του Ave Maria;»

Ο Σωτήρας: «Όλα χλευάζουν.»

Εγώ: «Πρέπει να προετοιμαστώ για το σημάδι, όταν έρθει;»

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, δεν χρειάζεται να προετοιμαστείς. Θα έρθει ένα.»

Εγώ: «Θα μου πεις και πότε θα έρθει αυτό το σημάδι, γιατί δεν ξέρω τι είδους σημάδι θα είναι;»

Σωτήρας: «Ναι, θα στο πω.»

Εγώ: «Σωτήρα, πρέπει να κάνω κάτι, να πράξω κάτι. Και αν πρέπει να κάνω κάτι, τότε πάρε από μένα τον φόβο και την αμφιβολία και ό,τι μπορεί να με εμποδίσει να πιστέψω ό,τι μου λες και να κάνω ό,τι θέλεις, γιατί σου ανήκω εξ ολοκλήρου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, πρέπει να πας στον Πάπα σύντομα και να του πεις ό,τι έγραψες.»

Εγώ: «Δεν πρέπει πρώτα να μιλήσω με έναν ιερέα;» Σωτήρας:

«Μπορείς, αλλά πρέπει να πας σ' αυτόν.» Σωτήρας: «Γράψ' του προσωπικά ότι θα πας.»

Εγώ: «Τι να κάνω αν οι ιερείς μου απαγορεύσουν να πάω στον Πάπα;» Σωτήρας: «Κόρη μου, κάνε ό,τι σου λέω.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Ο Πάπας θα είναι προετοιμασμένος για την άφιξή σου.»

Εγώ: «Κύριε, αυτό είναι ακατανόητο για μένα, αλλά αν το λες εσύ, τότε έτσι είναι και πιστεύω ότι έτσι θα γίνει.»

Σωτήρας: «Γράψε: Θα είσαι μαζί Μου.» Εγώ:

«Κύριε, δεν έχω άλλη ερώτηση.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ. Θα κρατηθώ σφιχτά από το χέρι σου, για να μην χαθώ. Κύριε, προστάτεψέ με, οδήγησέ με όπου θέλεις, γιατί είμαι μόνο υπηρέτριά σου.»

Σήμερα δεν πήγα στην Αγία Λειτουργία. Εδώ στο Ροτ δεν γινόταν καμία, ούτε και στο παρεκκλήσι του Ρόχου, αλλά μίλησα με τον πάτερ Γιόζεφ από το Ζαϊρ.

Στο σπίτι με περίμενε η Μάριον για να γράψω το ημερολόγιό μου.

Απόψε προσευχήθηκα για περίπου 45 λεπτά. Ήταν μετά τις 3:00 το πρωί, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ήταν οι δοκιμασίες πριν το Πάσχα.

Το μεσημέρι, στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου, μετά την προσευχή του «Αγγέλου του Κυρίου», ρώτησα τον Σωτήρα πώς θα έπρεπε να επικοινωνήσω με τον Άγιο Πατέρα.

Ο Σωτήρας μου είπε να στείλω στον Άγιο Πατέρα μια επιστολή με συστημένη αλληλογραφία, όχι τηλεγράφημα.»

16.04.92 — Πέμπτη

10:10 στο ιατρείο:

Η Μάριον μου είχε ζητήσει να ρωτήσω αν αυτά που είχαμε γράψει μέχρι τώρα ήταν σωστά. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτά που έχει γράψει η Μάριον μέχρι τώρα ήταν καλά.»

Εγώ: «Σωτήρα, ίσως έχεις κάτι να μου πεις.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, μου αρέσει ο τρόπος που είσαι.» Εγώ: «Σου έδωσα την κίνησή μου.»

Σωτήρας: «Μου έδωσες την κίνησή σου, αυτό μου αρέσει.» Εγώ:

«Τι εννοούσες με το “κίνηση”;»

Σωτήρας: «Να εκπληρώνεις πάντα το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Ήταν και χθες θέλησή Σου να μιλήσω με τον πάτερ Ιωσήφ από το Ζαΐρ, για λίγο περισσότερο από μισή ώρα, και να συζητήσουμε για την αίρεση;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό ήταν το θέλημά Μου, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριε, του είπα επίσης ότι πρέπει να μιλήσω με τόσους πολλούς ιερείς. Δεν είπε τίποτα γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Αλλά κατάλαβε το γιατί.»

Εγώ: «Ο πατέρας είπε ότι είναι αδύνατο να απομακρύνουμε όλους από την επικοινωνία με το χέρι, ώστε να λαμβάνουν την επικοινωνία με το στόμα. Σκέφτηκα ότι στον Θεό όλα είναι δυνατά και εσύ, Σωτήρα, τι λες γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Μετά την Κρίση, όλοι θα λαμβάνουν την Κοινωνία στο στόμα.» Εγώ: «Τι είναι αυτό, η Κρίση;»

Σωτήρας: «Είναι ο καθαρισμός των ψυχών.»

Εγώ: «Δεν καταλαβαίνω και πολλά γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Αρκεί αυτό για σήμερα. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Υποσχέθηκα στον Σωτήρα ότι θα πιστέψω και θα καταγράψω ό,τι μου λέει.

18.00 – 19.15 Θεία Λειτουργία και Ροζάριο στο Κόκκινο.

Μεταξύ 3.00 και 4.00 το βράδυ έκανα λατρεία στην εκκλησία. Κανονικά, ο σύζυγός μου είχε αναλάβει να τελέσει τη λατρεία εκείνη την ώρα, αλλά δεν μπόρεσε λόγω του πονεμένου ποδιού του. Προσκάλεσα την Παναγία να προσευχηθεί μαζί μου.

Ναι, και ένιωσα ότι δεν προσευχόμουν μόνη μου, τραγούδησα καλύτερα από ό,τι συνήθως και προσευχήθηκα πολύ καθαρά και με όλη μου την καρδιά.

Αλλά δεν μπορείς να εξηγήσεις ή να περιγράψεις σε κανέναν αυτό που ένιωσα τότε· ήταν σαν τις 18 Μαΐου 1984, όταν μου εμφανίστηκε η Παναγία και προσευχήθηκε μαζί μου, ένα τέτοιο συναίσθημα.

Όταν γύρισα σπίτι με τη Ρόσβιτα και τη μητέρα της, η μητέρα της Ρόσβιτα μου είπε ότι είχα προσευχηθεί όμορφα και είχα τραγουδήσει όμορφα. Αυτό με εξέπληξε, γιατί δεν ξέρω να τραγουδάω όμορφα.

Είχα προσευχηθεί όλη τη νύχτα, στο σπίτι μέχρι τις 3:00 το πρωί και μετά στην εκκλησία, όπου παρέμεινα τρεις ώρες, μέχρι περίπου τις 6:00 το πρωί.

17.04.92 — Μεγάλη Παρασκευή

Είχα κοιμηθεί περίπου τρεις ώρες και μισή, και μετά έπρεπε να σηκωθώ. Στις 14.30 πήγα πάλι στην εκκλησία.

Κατά τη Θεία Κοινωνία, ο Άντον, ένας βοηθός της Θείας Κοινωνίας, στεκόταν στη μέση της εκκλησίας. Πέρασα δίπλα του, αλλά υποκλίθηκα μπροστά στον Σωτήρα. Επειδή φορούσαμε κόκκινα

Επειδή υπήρχε πάγκος Θείας Κοινωνίας, ήθελα να λάβω και εγώ τον Σωτήρα εκεί, γονατιστή, όπως αρμόζει. Προσευχήθηκα από τα βάθη της καρδιάς μου να μου επιτραπεί να λάβω την Ιερά Κοινωνία από τον πάστορα Vogt.

Η κυρία Βέννεμπουχ είχε την ευκαιρία να έρθει προς το μέρος μου για να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία. Και το προσπάθησε. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου, αλλά αμέσως μετά έκανε ένα βήμα πίσω, με κοίταξε και έκανε πάλι ένα βήμα προς το μέρος μου, και μετά έκανε πάλι πίσω. Ο Κύριος μας δεν το επέτρεψε, ήταν απολύτως σαφές ότι η κυρία Βέννεμπουχ ήθελε να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία. Σκέφτηκα ότι αυτό ήταν ήδη ένα σημάδι, επειδή τόσοι πολλοί είχαν δει τι είχε συμβεί.

Τότε έλαβα την Ιερά Κοινωνία από τον πάστορα Vogt.

Όταν ήμουν βαθιά ενωμένος με τον Σωτήρα, χωρίς να Του έχω ζητήσει τίποτα, ο Σωτήρας είπε: «Αυτό είναι το μεγαλύτερο σημάδι που υπάρχει».

Τότε κοίταξα τον σταυρό μπροστά από το ιερό, τον οποίο είχα φιλήσει προηγουμένως με το πνεύμα μου. Στο Μετζουγκόριε, ο σταυρός φιλιέται από όλους τους πιστούς τη Μεγάλη Παρασκευή.

Εδώ μόνο ο εφημέριος και οι ακολούθοι υποκλίνονται μπροστά στον σταυρωμένο Ιησού. Οι πιστοί παρέμειναν στα στασίδια. Ρώτησα τον άντρα μου αν είχε στυλό, για να μπορέσω να γράψω αυτό που μου είχε πει ο Σωτήρας. Δεν είχε.

Ζήτησα από τον Σωτήρα να το επαναλάβει.

Σωτήρας: «Μπορείς τώρα να το γράψεις, αλλά να το θυμάσαι για πάντα:

«Αυτό είναι το μεγαλύτερο σημάδι που υπάρχει.»

Κοίταξα τον σταυρό του Ιησού, που βρισκόταν μπροστά από το θυσιαστήριο για την προσκύνηση του Σταυρού. Τότε άκουσα: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία για τις φτωχές ψυχές.

18.04.92 - Μεγάλο Σάββατο

Νωρίς το πρωί προσευχήθηκα για πάνω από μία ώρα. Ενώθηκα με τον Σωτήρα και προσευχήθηκα με πάθος, περίμενα για λίγο, αλλά δεν άκουσα καμία φωνή. Μου πέρασε από το μυαλό ότι ίσως έκανα κάτι λάθος, ή ότι δεν θα άκουγα πια τη φωνή...

Σήμερα προσευχήθηκα ειδικά για τους υποκριτές, για τους ιερείς, για τους βοηθούς της Θείας Κοινωνίας, και έκανα πολλές φορές τον εξορκισμό, ειδικά για τους εχθρούς μου.

Το απόγευμα, από τις 16:30 έως τις 18:45, προσευχήθηκα γονατιστή στην εκκλησία για τον εφημέριό μας και για τον καινούργιο που πρόκειται να έρθει. Ήταν κουραστικό να προσεύχομαι, γιατί ο κύριος Μπλανκ έκανε πρόβα στο εκκλησιαστικό όργανο. Σκέφτηκα πώς πρέπει να αισθάνεται ο Σωτήρας όταν κάνει πρόβα στην εκκλησία.

Αν πίστευε ότι ο ζωντανός Θεός βρίσκεται εδώ, δεν θα έπαιζε το όργανο τόσο δυνατά μέσα στην εκκλησία. 20.00 Εορτασμός της Ανάστασης

Δεν το καταλάβαινα καθόλου, γιατί στο Σύμβολο της Πίστεως προσευχόμασταν «ο οποίος την τρίτη ημέρα αναστήθηκε από τους νεκρούς», ενώ σήμερα ήταν μόλις η δεύτερη ημέρα. Κάτι μου έλειπε, δεν ήμουν ευτυχισμένη όπως στο Μετζουγκόριε. Εκεί γιορτάζονταν η Αναστάσιμη Λειτουργία από τα μεσάνυχτα. Εκεί η καρδιά μου πανηγύριζε κατά τη διάρκεια της Αναστάσιμης Λειτουργίας. Στην εκκλησία δεν άκουσα ούτε τη φωνή του Σωτήρα.

Στην πραγματικότητα, εδώ υπήρχε υπερβολική τελετουργία με τους ακολούθους. Ενδιάμεσα ένιωθα τσούξιμο στην καρδιά και δεν ένιωθα καλά.

Στο σπίτι έκλαψα, ήμουν σαν να είχα χάσει τα λογικά μου, σαν να μην είχα αναστηθεί μαζί με τον Σωτήρα.

19.04.92 - Κυριακή του Πάσχα

Προσευχήθηκα από τις 6.00 έως τις 8.10. Κύριε και Θεέ μου, δεν αισθάνομαι καλά μετά από αυτή την τελετή της Ανάστασης. Συνολικά, μου φάνηκε σαν να μην πήγε κάτι καλά. Χθες προσευχήθηκα αρκετά, πάνω από τέσσερις ώρες, και παρόλα αυτά ένιωθα την πληγωμένη μου καρδιά. Ποιος είναι ο λόγος, τι δεν κατάλαβα;

Κυριέ μου, πάρε από μένα τον φόβο, τη σύγχυση, τις αμφιβολίες, και δώσε μου, σε παρακαλώ, την ειρήνη που μόνο Εσύ μπορείς να δώσεις. Φώτισέ με με το φως του Αγίου Πνεύματος.

Κύριε, μίλα, η δούλη Σου ακούει, γιατί θα πιστέψω ό,τι μου εμπνεύσεις να γράψω, αλλά, Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Είμαι ένα τίποτα και από το τίποτα έφτιαξες μια δούλη και, αφού Εσύ, Κύριε και Θεέ μου, είσαι ο οδηγός της ψυχής μου, ανοίγω την καρδιά μου σε Σένα.

Διαμόρφωσέ με όπως θέλεις, και κάνε με ό,τι θέλεις.

Εσύ και μόνο Εσύ είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου, ο στοργικός Πατέρας μου, ο αγαπημένος μου Ιησούς και Σωτήρας.

Αρχικά ρώτησα αν το είχα ακούσει αυτό τη Μεγάλη Παρασκευή μετά την Ιερή Κοινωνία, αν το είχα καταλάβει σωστά, όταν κοίταζα τον Εσταυρωμένο μπροστά από το θυσιαστήριο, που βρισκόταν εκεί στο έδαφος, για προσκύνημα. Τον έχω φιλήσει πολλές φορές στο πνεύμα.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, άκουσες σωστά. Το μεγαλύτερο σημάδι όλων των εποχών είναι η σταύρωσή μου για εσάς τους αμαρτωλούς.»

Μετά ρώτησα για τη γιορτή της Ανάστασης, επειδή ήμουν τόσο θλιμμένη που έπρεπε να κλάψω.

Σωτήρας: «Κόρη μου, η Ανάσταση ακολουθεί την τρίτη ημέρα.»

Εγώ: «Αυτό μπορεί να προκαλέσει σύγχυση και αναστάτωση, αν γιορτάζεται ήδη τη δεύτερη μέρα.»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Μείνε πιστή σε Μένα.»

Συνέχισα να σκέφτομαι τις πολλές τελετές στην εκκλησία.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ο Σατανάς θέλει παντού τελετές για να αποσπάσει την προσοχή των ανθρώπων από την αλήθεια.»

Εγώ: «Είδα ότι οι ακολούθοι μπορούν να υποκλιθούν βαθιά, αλλά όταν λαμβάνουν την Ιερή Κοινωνία δεν μπορούν.»

Σωτήρας: «Δεν γνωρίζουν τον σεβασμό και δεν τον έχουν απέναντί Μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα ήθελες να μου πεις, μετά την Ανάσταση, τι πρέπει να γράψω και τι είναι σημαντικό τώρα;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, οι άνθρωποι πρέπει να μετανοήσουν επείγοντως.»

Εγώ: «Ιησού, ζωντανέ Θεέ, τι εννοείς με το “επείγον”; Μου είναι δύσκολο να γράψω. Κύριε, εσύ είσαι η αλήθεια και αν το λες εσύ, τότε πρέπει να είναι αλήθεια. Τι σημαίνει “επείγον”;»

Εγώ: «Κύριε, αλλά μόνο αν πιστεύεις ότι μπορώ να το αντέξω, πες το μου. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Σας περιμένουν πολλές καταστροφές. Γράψε, κόρη μου, πρέπει να προσευχηθείτε πολύ τον επόμενο καιρό.»

Εγώ: «Σ’ αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου, θα προσεύχομαι περισσότερο από ό,τι μέχρι τώρα.» Προσευχήθηκα θερμά και για τα θέματα που ο Κύριος θέλει από μένα.

Εγώ: «Είναι σωστό αυτό που έγραψα;» Σωτήρας: «Μου αρκεί, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.» Εγώ:

«Μα το “αγαπημένη μου κόρη” δεν το έχεις πει ποτέ.»

Σωτήρας: «Μπορείς να το γράψεις έτσι.»

Εγώ: «Κύριε, είμαι για Σένα μια αγαπημένη κόρη;»

Σωτήρας: «Ναι, σε αγαπώ.»

Εγώ: «Σ’ ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Σ’ ευχαριστώ.»

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ. Δεν μου άρεσε το κήρυγμα. Μετά την Ιερά Κοινωνία ήμουν ευτυχισμένη και έλαβα πολλές χάρες.

12.30: Ήρθε ο Φριντόλιν, φοιτητής Θεολογίας.

13.30: Ήμουν με τον Φριντόλιν στο Ροζάριο και στην προσευχή.

15.00-18.30: Διάβασα στον Φριντόλιν ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας. Ενισχύσαμε ο ένας τον άλλον στην πίστη.

20.04.92 Δευτέρα του Πάσχα

Περίπου στις 3.00 το πρωί με ξύπνησε μια φωνή του Αγίου Πνεύματος. Ένιωθα ηρεμία και ειρήνη, σε αντίθεση με κάποιες νύχτες, κατά τις οποίες ένιωθα ανησυχία και ξυπνούσα εξαιτίας αυτής.

Τα λόγια που άκουσα ήταν καθαρά και ευδιάκριτα, όπως ποτέ μέχρι τώρα.

Άκουσα: «Προσευχήσου πολύ, κόρη μου, γιατί μετά από λίγο, ο Λόγος θα νικήσει». Μετά επικράτησε ησυχία για λίγο και στη συνέχεια άκουσα:

«Ο Λόγος ζει.»

Λίγο μετά από μισή ώρα, αυτό επαναλήφθηκε. Θα μπορούσε κανείς να την ακούει ξανά και ξανά, τόσο ευχάριστη ήταν η φωνή.

Δεν ονειρευόμουν, ήμουν ξύπνια. Σηκώθηκα, γονάτισα μπροστά στον Εσταυρωμένο και είπα: «Ναι, Κύριε, θα προσευχηθώ. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, για να μπορέσω να προσευχηθώ.»

Έτσι, γύρω στις 3.30 άρχισα να προσεύχομαι. Προσευχήθηκα για τους εχθρούς, έκανα εξορκισμό, το Ροζάριο των Πληγών, το Ροζάριο της Ελεημοσύνης και πολλές άλλες προσευχές, και στη συνέχεια έλαβα πνευματική Κοινωνία και πρόσφερα την πνευματική Κοινωνία για ολόκληρο τον κόσμο.

Σήμερα καταλαβαίνω καλύτερα τη φράση: «Τα πρόβατά μου ακούνε τη φωνή μου».

Προσευχήθηκα μέχρι τις 4.30 και μετά πήγα για ύπνο.

Όταν σηκώθηκα, άνοιξα το ραδιόφωνο, ήταν 8.00 και άκουσα στις ειδήσεις ότι η πόλη Μόσταρ βομβαρδίστηκε σήμερα τη νύχτα.

Η πόλη Μόσταρ βρίσκεται κοντά στο Μετζουγκόριε και εκεί ζει ο επίσκοπος Ζάνιτς, ο οποίος αρνείται το Μετζουγκόριε. Είπε ότι τα παιδιά λένε ψέματα.

Όταν ήμουν μαζί του, το 1985, τη Μεγάλη Πέμπτη, και του είχα διηγηθεί τις εμπειρίες μου και την εμφάνιση της Παναγίας, είχε δάκρυα στα μάτια.

Μου είπε: «Γνωρίζετε την κατάστασή μου».

Είπα: «Ναι» και ήξερα ότι φοβόταν τους κομμουνιστές, για να το πω πιο ξεκάθαρα, φοβόταν τον Σατανά. Ο επίσκοπος Ζάνιτς είχε την πίστη, αλλά του έλειπε το θάρρος να την ομολογήσει.

Πού όμως είναι οι άλλοι επίσκοποι, από τους οποίους τόσο πολλοί ήταν στο Μετζουγκόριε;

Έχω ήδη δώσει την αναφορά για τη συζήτηση με τον επίσκοπο Ζάνιτς στον Κλάους Ζίγκλερ, ώστε να την συμπεριλάβει στο βιβλίο του, το οποίο εξέδωσε με το όνομα Πέτερ Ζίμερμαν.

Έγραψε για μένα, αλλά δεν δημοσίευσε την αναφορά για τη συζήτηση με τον επίσκοπο, κάτι που λυπάμαι.

Ο Ιησούς πέθανε για πολλούς, αλλά ο επίσκοπος Ζάνιτς δεν ήθελε να δώσει τη ζωή του για τον Ιησού. Η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου τον οδηγεί στον Παράδεισο, στο Καθαρτήριο ή στην Κόλαση.

Λέω ότι, όταν ο Θεός καλεί τον λαό Του μέσω της Μαρίας, τότε θέλει να σώσει όλους και να μην τους παραδώσει στον διάβολο. Δυστυχώς, οι κοσμικοί ιερείς δεν ακούν πλέον τη φωνή του Κυρίου. Είναι τυφλοί και κουφοί. Σήμερα διδάσκουν στην Εκκλησία ότι δεν χρειάζεται να πιστεύει κανείς στις ιδιωτικές αποκαλύψεις.

Ίσως πιστέψουν, όταν θα είναι πια πολύ αργά.

Συνέχισα να προσεύχομαι αμέσως μετά τις ειδήσεις. Περίπου στις 8.45, συγκεντρώθηκα και επικοινωνήσα πνευματικά. Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν Αυτός που με είχε καλέσει απόψε να προσευχηθώ.

Σωτήρας: «Ναι, πήρε πολύ χρόνο.»

Εγώ: «Κύριε, συγχώρεσέ με που δεν σηκώθηκα αμέσως και δεν προσευχήθηκα.

Το μετανιώνω πολύ. Κύριε, δεν μπορώ καν να πω στον ιερέα ότι έρχονται πολλές καταστροφές.

Τι να κάνω μέχρι να έρθει ο νέος ιερέας;» Σωτήρας:

«Προσευχήσου, κόρη μου, προσευχήσου πολύ.»

Εγώ: «Είναι όμως λυπηρό που δεν πιστεύουν στις ιδιωτικές αποκαλύψεις.» Σωτήρας: «Γι' αυτό θα πρέπει να λογοδοτήσουν.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.» Εγώ:

«Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Σωτήρα.»

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

12.30 μ.μ. – Μετά το μεσημεριανό γεύμα προσευχήθηκα για λίγο στο μπαλκόνι. Ο Σωτήρας επανέλαβε για άλλη μια φορά τα λόγια: «Ο Λόγος θα νικήσει, ο Λόγος ζει.»

Δεν είχα χαρτί στο μπαλκόνι. Όταν κοίταξα αργότερα, παρατήρησα ότι ήταν τα ίδια λόγια που μου είχε πει απόψε. Όταν ξαναδιάβασα αυτό που είχε συμβεί απόψε, συνειδητοποίησα ότι μου είχε συμβεί ό,τι και στους μαθητές της Εμμαούς. Είχα αναγνωρίσει τον Σωτήρα στο πνεύμα μόνο αργότερα. (Σήμερα διαβάστηκε το Ευαγγέλιο των μαθητών της Εμμαούς.)

21.04.92 - Τρίτη

10:10 π.μ. στο ιατρείο:

Μετά την προσευχή, κατά την ένωση με τον Σωτήρα, είπε: «Γράψε, κόρη μου, ο ρωσικός πόλεμος πλησιάζει.»

Εγώ: «Πώς να το καταλάβω αυτό; Αφορά μόνο τη Ρωσία;»

Σωτήρας: «Όλοι επηρεάζονται.»

Εγώ: «Θα είναι παρόμοιο με αυτό των Σέρβων και των Κροατών;»

Σωτήρας: «Αυτός ο πόλεμος δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνον.»

Εγώ: «Πώς να χτίσω λοιπόν ένα παρεκκλήσι, αν έρθει κάτι τέτοιο;» Σωτήρας:

«Χτίσε το παρεκκλήσι όσο το δυνατόν γρηγορότερα.»

Εγώ: «Δεν έχω ιερέα στον οποίο να μπορώ να του πω όλα αυτά για σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ο ιερέας θα έρθει σύντομα.»

Εγώ: «Θα μείνει στο χωριό μου;» Σωτήρας:

«Ναι, θα μείνει στο χωριό σου.» Εγώ: «Θα

έχουμε δύο ιερείς;»

Ο Σωτήρας: «Όχι, ο πάτερ Βογκτ θα πάει σε άλλο χωριό. Σωτήρας: «Έχε υπομονή, κόρη μου, όλα θα γίνουν την κατάλληλη στιγμή.» Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου πολύ, κόρη μου. Σ' αγαπώ, αγαπημένη μου

κόρη.» Εγώ: «Δεν μπορώ να το γράψω έτσι.»

Σωτήρας: «Γράψ' το έτσι.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Σωτήρα, νιώθω τα λόγια σου στην καρδιά μου σαν φωτιά. Δεν είναι μόνο αυτό που ακούει κανείς, αλλά κάνει καλό όταν λες κάτι τέτοιο, και έχει άμεσο αποτέλεσμα. Αυτό μου επιβεβαιώνει αυτό που μου έχεις ήδη πει: «Ο ΛΟΓΟΣ ΖΕΙ» και αυτό είναι αλήθεια.

Δεν μπορώ να Σου ευχαριστήσω αρκετά με τα λόγια μου. Κύριέ μου και Θεέ μου, Σ' αγαπώ πάνω από όλα.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.» Το βράδυ, Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

22.04.92 — Τετάρτη

Προσευχήθηκα όπως συνήθως, αλλά δεν άκουσα καμία φωνή, ούτε στο παρεκκλήσι, ούτε το βράδυ μετά την Ιερά Κοινωνία. Κατά την ένωση με τον Σωτήρα, όμως, ένιωσα την παρουσία Του. Ο Σωτήρας δεν με είχε εγκαταλείψει, αναπαυόταν μαζί μου.

Το βράδυ ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Στη δουλειά είχα σήμερα ασθενείς, στους οποίους μου ήταν δύσκολο να τους πείσω για την πίστη· για παράδειγμα, ρώτησα έναν κύριο αν δεν είχε κάνει την πασχαλινή εξομολόγηση. Είπε ότι δεν έχει αμαρτίες. Τότε τον ρώτησα πόσες φορές δεν είχε πάει στην εκκλησία τον τελευταίο καιρό.

Αυτός: «Ναι. Αυτό είναι αλήθεια.»

Ο επόμενος ασθενής παραπονέθηκε ότι ήταν άρρωστος εδώ και 10 χρόνια. Αισθάνθηκα τον δαίμονα πάνω του και τον ράντισα με αγιασμό. Αυτός έκανε στην άκρη, έκανε ένα βήμα πίσω και είπε: «Φύγετε από εδώ με τα χημικά σας». Η αποστροφή προς τον αγιασμό ήταν εμφανής.

Τελευταία έχουν έρθει αρκετοί τσιγγάνοι για ακτινογραφία. Όσοι ήρθαν σε μένα για ακτινογραφία ανήκουν όλοι στην ίδια αίρεση. Όταν άκουσα όλα όσα μου έλεγαν, μπορώ μόνο να πω ότι έχουν πέσει σε πλήρη αίρεση.

Όλοι, περίπου 6-7 άτομα, όρμησαν πάνω μου και οι φωνές τους γίνονταν όλο και πιο δυνατές.

Πήρα αγιασμό και τους ράντισα όλους. Στη συνέχεια, τους ευλόγησα όλους με το σταυρό του Βενέδικτου. Ξαφνικά, είχαν φύγει όλοι.

Το βράδυ, Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

23.04.92 — Πέμπτη

10:10 π.μ. στο ιατρείο:

Μετά την προσευχή ένιωσα αρκετές φορές έντονους πόνους στο δεξί μου χέρι, στο σημείο όπου ο Ιησούς φέρει τα σημάδια των πληγών. Ο πόνος ήταν έντονος, σαν να με είχε τρυπήσει κάποιος, αλλά δεν φαινόταν τίποτα.

Ρώτησα λοιπόν τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ναι, είναι το ακάθαρμο πνεύμα. Αν μπορούσαν, θα σε είχαν σταυρώσει εδώ και καιρό. Δεν τους αρέσει αυτό που προσεύχεσαι.»

Εγώ: «Και οι άλλοι προσεύχονται.»

Σωτήρας: «Τους στερείς πολλές ψυχές.» Εγώ: «Ο καθένας έχει έναν φύλακα άγγελο.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Έχεις περισσότερους από έναν φύλακα άγγελο.»

Εγώ: «Όταν νιώθω τα τσιμπήματα στο χέρι, οι φύλακες άγγελοι δεν είναι εκεί;»

Σωτήρας: «Ναι, αλλά εγώ το επιτρέπω. Πώς αλλιώς θα πίστευες ότι τα ακάθαρτα πνεύματα βρίσκονται γύρω σου;»

Εγώ: «Θα ήταν άσχημο αν σταματούσα να προσεύχομαι.» Σωτήρας:

«Συνέχισε έτσι, κόρη μου, όπως μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Τι θα μου συνιστούσες για το επόμενο διάστημα;»

Σωτήρας: «Να νηστεύεις.»

Εγώ: «Ναι. Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αυτό ισχύει μόνο για μένα, ή μπορώ να το πω και στην ομάδα προσευχής;» Σωτήρας:

«Ισχύει για όλους.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπητή μου κόρη.»

Το βράδυ προσευχήθηκα το Ροζάριο στην εκκλησία του Ροτ. Επειδή στο Ροτ δεν γινόταν Θεία Λειτουργία, πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, και παρακολούθησα εκεί τη Θεία Λειτουργία.

24.04.92 — Παρασκευή — Ο Σωτήρας μου μιλάει εδώ και ένα χρόνο.

10:10 π.μ. στο ιατρείο:

Προσευχόμουν.

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου. Αυτή η χρονιά και οι επόμενες ανήκουν όλες σε Μένα.» Εγώ:

«Ναι, Κύριε, αφού εγώ δεν είμαι τίποτα.»

Σωτήρας: «Ναι, το είπες σωστά. Κόρη μου, μου άρεσε το έργο σου μέχρι τώρα.» Εγώ: «Έχω την αίσθηση ότι δεν έχω κάνει καμία πρόοδο.»

Σωτήρας: «Αλήθεια δεν έχεις κάνει;»

Εγώ: «Προσεύχομαι σχεδόν κάθε ώρα, οπότε δεν ξέρεις ακριβώς τι έχεις κάνει. Αυτή η χρονιά μαζί Σου πέρασε τόσο γρήγορα, όσο καμία άλλη πριν.

Πώς θα συνεχιστεί η πορεία μου; Θα παραμείνεις ο πνευματικός μου καθοδηγητής;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα παραμείνω ο πνευματικός σου καθοδηγητής.»

Εγώ: «Είμαι λυπημένη, γιατί όλοι οι εκλεκτοί έχουν έναν ιερέα στον οποίο μπορούν να πουν τα πάντα, ενώ εγώ δεν έχω κανέναν.»

Σωτήρας: «Έτσι πρέπει να γίνει, κόρη μου, αλλά όχι για πολύ ακόμα.»

Ρώτησα τον Σωτήρα για τον πόλεμο που πλησιάζει.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος από τη Ρωσία θα είναι ένας μεγάλος πόλεμος. Κανείς δεν μπορεί να σταματήσει αυτόν τον πόλεμο.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά εσύ μπορείς να τον σταματήσεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η αμαρτία είναι πολύ βαριά.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι, επειδή σήμερα συμπληρώνεται ένας χρόνος από τότε που ακούω τη φωνή Σου;» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, προσεύχου αδιάκοπα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, θα το κάνω. Ό,τι μπορώ, μαζί Σου.» Σωτήρας: «Σ' αγαπώ πολύ, κόρη μου. Πήγαινε εν ειρήνη.» Το βράδυ, Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

25.04.92 — Σάββατο

Το πρωί παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Waghäusel. Μετά την Ιερή Κοινωνία, γονάτισα μπροστά στο Ταμείο. Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να γράψουμε μια επιστολή στον Ιερό Πατέρα ή αν υπάρχει ακόμα χρόνος.

Σωτήρας: «Ήρθε η κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: «Πώς γίνεται αυτό, Σωτήρα, αφού άλλοι λένε ότι δεν μου μιλάς θεολογικά; Μιλάς όπως μιλάω εγώ, με τον δικό μου τρόπο.»

Σωτήρας: «Αν μιλούσα έτσι όπως αρέσει σε όλους τους άλλους, εσύ δεν θα με καταλάβαινες.»

Μετά πήγα στη Μάριον και γράψαμε ένα γράμμα στον Άγιο Πατέρα.

Από τις 16:30 έως τις 18:30 προσευχήθηκα γονατιστός στην εκκλησία του Rot.

26.04.92 - Κυριακή

Στις 6.00 το πρωί σηκώθηκα και προσευχήθηκα ειδικά για όσους σήμερα θέλουν να λάβουν την Ιερή Κοινωνία χωρίς να είναι άξιοι και ειδικά για τον π. Βογκτ.

Μετά την ένωση με τον Σωτήρα, ρώτησα αν πρέπει να αλλάξουμε κάτι ακόμα στην επιστολή που είχαμε γράψει στον Πάπα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, η επιστολή είναι καλή. Στείλ' την.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, χθες ένιωσα μεγάλη θλίψη στην καρδιά μου, όταν άκουσα αυτό που μου είπε η Jyng, η οποία έλαβε την πρώτη της Θεία Κοινωνία: δεν επιτρέπεται να υποκλίνονται μπροστά στον Σωτήρα και μπροστά στο Ταμείο, όταν τραγουδάμε ή προσευχόμαστε μπροστά στο Άγιο Βήμα, επειδή ο πάστορας Vogt τους το είχε απαγορεύσει. Μου το είπε παρουσία του πατριού της και του άντρα μου, όταν τη ρώτησα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτός ο ιερέας δεν ζει στη χάρη του Θεού.»

Αρχικά δεν ήθελα να πιστέψω αυτό που μου είπε ο Σωτήρας, αλλά μετά το επανέλαβε για τρίτη φορά.

Εγώ: «Και πώς είναι η Μεταμόρφωση μαζί του;»

Σωτήρας: «Έχει την εξουσία για τη Μεταμόρφωση. Δεν μπορώ να του την αφαιρέσω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αυτό είναι φοβερό. Σύντομα δεν θα μπορώ να το αντέξω πια. Κύριέ μου, κανείς δεν θα με πιστέψει.»

Σωτήρας: «Επικρατεί μεγάλη τύφλωση.»

Εγώ: «Κύριέ μου, ξέρεις πόσο προσεύχομαι για τον πάτερ Φογκτ. Τι να κάνω;» Σωτήρας:

«Άφησε αυτόν τον ιερέα σε μένα.»

Ω, πόσο δύσκολο ήταν αυτό για μένα. Μόλις που κατάφερα να το γράψω, με χτύπησε σαν γροθιά. Εγώ:

«Ναι, Κύριε και Θεέ μου, τώρα καταλαβαίνω γιατί πρέπει να πάω στον Άγιο Πατέρα.

Κύριέ μου, βρίσκονται οι ιερείς σε κίνδυνο;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Σχεδόν όλοι βρίσκονται σε κίνδυνο. Δεν εκπληρώνουν το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Δεν θέλουν ή δεν μπορούν να εκπληρώσουν το θέλημά Σου;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, είναι αδιάφοροι όταν στέκονται μπροστά Μου. Πρέπει να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Μα έχουν την πίστη, έτσι δεν είναι;»

Σωτήρας: «Προσεύχονται ελάχιστα για αυτή την πίστη.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι η πίστη είναι δώρο του Θεού;» Σωτήρας:

«Ναι, αλλά μπορώ να τη δώσω σε όποιον θέλω.» Σωτήρας:

«Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σε ευχαριστώ για τη διδασκαλία σου, την καλοσύνη σου, την υπομονή σου μαζί μου και την πραότητα σου. Σ' αγαπώ και για τους ιερείς. Δείξε τους έλεος. Θα προσευχηθώ γι' αυτούς.»

Στην πραγματικότητα, προσεύχομαι ήδη εδώ και αρκετά χρόνια γι' αυτούς στην ομάδα προσευχής μου.

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Rot.

Δεν μπορούσα να το αντέξω και έπρεπε να ραντίσω αγιασμό μπροστά μου. Ένωθα σαν να είχε ξεσπάσει η κόλαση πάνω μου. Προσευχόμουν αδιάκοπα για τους πιστούς και τον ιερέα και πρόσφερα την Ιερά Κοινωνία για τον π. Vogt.

Η τελετή δεν μου άρεσε. Δεν ήταν σωστό που ο π. Vogt άφησε την δεσποινίδα Vennebusch να κηρύξει. Το γεγονός ότι ο π. Vogt χορηγούσε την πρώτη Ιερά Κοινωνία στους νεοφώτιστους στο Steten και στο χέρι, για αυτό θα πρέπει πραγματικά να λογοδοτήσει κάποια στιγμή.

Για μεσημεριανό γεύμα, με είχε προσκαλέσει η Jyng, το παιδί της «Λευκής Κυριακής», στο Schützenhaus.

Λίγο μετά το μεσημεριανό γεύμα, μια καλόγρια από το Καρλσρούη με συνόδευσε στο σπίτι και προσευχηθήκαμε μαζί.

Μετά ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Μετά, με επισκέφτηκαν πάλι ο αδελφός μου Βλαντιμίρ και ο ανιψιός μου Ράτκο.

Με επισκέφθηκε επίσης η Hedwig από το Rot. Στη συνέχεια, μεταγράψα τις σημειώσεις του ημερολογίου μου σε καθαρό αντίγραφο.

27.04.92 - Δευτέρα

Καθώς πήγαινα στη δουλειά με το αυτοκίνητο, έπεσα σε μπουτιλιάρισμα. Έτσι μπόρεσα να προσευχηθώ περισσότερο από ό,τι συνήθως. Στη δουλειά:

Άναψα αμέσως ένα κερί για τις ψυχές των αποθανόντων και τους έδωσα αγιασμό. Μέχρι να έρθουν οι ασθενείς, η συνάδελφός μου Βερόνικα και εγώ προσευχηθήκαμε μαζί το Ροζάριο της Χαράς και προσευχές προς το Άγιο Πνεύμα. Στη συνέχεια έκανα ακτινογραφίες σε μερικούς ασθενείς και μετά πήγα στην οδοντιατρική κλινική για να μου βάλουν σφραγίδα σε ένα δόντι. Έμεινα περίπου δύο ώρες στην οδοντιατρική καρέκλα. Ο οδοντίατρος με ρώτησε αν ήθελα αναισθητική ένεση. Αρνήθηκα και πρόσφερα τον πόνο για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και τη σωτηρία των ψυχών. Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια ολόκληρης της εξέτασης, προσευχόμουν αδιάκοπα για τον Άγιο Πατέρα, για τους εχθρούς του Αγίου Πατέρα, για τους επισκόπους και τους ιερείς, και μετά για τους γιατρούς, τις νοσοκόμες και άλλες ψυχές. Η θεραπεία διήρκεσε περίπου δύο ώρες. Ο οδοντίατρος ιδρώνει πολύ. Στο τέλος του είπα ότι δεν είχε εξομολογηθεί. Εκείνος, όμως, απέδωσε την εφίδρωση στη λάμπα, η οποία ήταν τόσο ζεστή και φωτεινή.

Πάλι έκανα ακτινογραφίες σε μερικούς ασθενείς.

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής:

Πρώτα προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου και μετά συνέχισα να προσεύχομαι πολύ ειλικρινά. Είπα στον Σωτήρα ότι δεν θα Του ζητούσα τίποτα, αφού είμαι ένα τίποτα, και αν ήθελε να μου πει κάτι, ας το έκανε.

Όταν ήμουν βαθιά ενωμένη, επικοινωνήσα πνευματικά.

Ο Σωτήρας μου είπε: «Γράψε, κόρη μου, πρέπει να μιλήσεις με τον πάστορα Vogt.» Εγώ: «Πριν στείλω την επιστολή στον Πάπα ή αφού την έχω στείλει;» Σωτήρας: «Αφού έχεις στείλει την επιστολή στον Πάπα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, τι θέλεις να του πω;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου: “Θα αλλάξει γνώμη ή όχι;”» Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δεν το καταλαβαίνω καθόλου αυτό τώρα.»

Εγώ: «Μεγάλε Θεέ, ισχυρέ Θεέ, αθάνατε Θεέ, πώς να του το πω και πότε;» Σωτήρας: «Πήγαινε σήμερα ακόμα σ’ αυτόν.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά δεν ξέρω ποια είναι η γνώμη του.»

Σωτήρας: «Αυτός το ξέρει.»

Εγώ: «Τι θα καταφέρω αν πάω σ’ αυτόν;» Σωτήρας: «Τη σωτηρία του.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αυτό όμως είναι το πιο δύσκολο που έχω να κάνω μέχρι τώρα.» Σωτήρας: «Κάν’ το, κόρη μου, είναι σημαντικό.»

Εγώ: «Κύριε, δεν μπορώ να γράψω άλλο, θα πάθω καρδιακή προσβολή αν πάω σ’ αυτόν.»

Σωτήρας: «Φοβάσαι;»

Εγώ: «Δεν φοβάμαι, αλλά μετά από όλα αυτά πιστεύω πλέον κι εγώ ότι δεν θα αλλάξει. Αλλά αν του δώσεις ξανά τη μεγάλη χάρη, τότε όλα μπορούν να πάνε πάλι καλά.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.» Εγώ:

«Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ότι τον αγαπώ ακόμα πολύ.» Εγώ:

«Κύριέ μου, να του διαβάσω και τα χθεσινά;» Σωτήρας: «Αυτά του σήμερα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Τότε ρώτησα ακόμα τον Σωτήρα αν θα ερχόταν μαζί μου στον ιερέα ή αν θα ήμουν μόνη μου.»

Σωτήρας: «Θα είμαι πάντα μαζί σου, όπου κι αν πας.»

Ευχαρίστησα τον Σωτήρα και βγήκα από το παρεκκλήσι για να πάω στη δουλειά μου. Είχα μείνει περίπου 40 λεπτά στο παρεκκλήσι. Συνήθως μένω μόνο περίπου 15 λεπτά στο παρεκκλήσι.

Μετά τη δουλειά, έστειλα την επιστολή στον Αγ. Πατέρα με συστημένη επιστολή από το ταχυδρομείο. Ήταν περίπου 16:15. Στο δρόμο για το σπίτι, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον Αιδεσιμότατο πάστορα Vogt. Περίπου στις 16:45 προσευχήθηκα για λίγο στην εκκλησία και στις 16:50 ήμουν στον Αιδεσιμότατο πάστορα Vogt. Ο πάστορας με άκουσε.

Ήταν φιλικός και είπε: «Θα δούμε πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.»

Του έδωσα να διαβάσει το αντίγραφο της επιστολής που είχα στείλει στον Άγιο Πατέρα.

Καθώς διάβαζε την επιστολή, ρώτησα εσωτερικά τον Σωτήρα τι έπρεπε να πω τώρα και άκουσα: «Σιωπή τώρα.»

Ήταν μια σύντομη συζήτηση, πιο σύντομη από ποτέ. Ζήτησα την ευλογία του π. Vogt. Με ευλόγησε και έφυγα.

Το βράδυ δεν έγινε η Αγία Λειτουργία

στο Rot. 20:00 Ομάδα προσευχής:

Λατρεύσαμε τον Σωτήρα. Όπως πάντα, γονάτισα ακριβώς μπροστά στον Σωτήρα.

Προσευχηθήκαμε τρεις λιτανείες, το Μαгниφικάτ, τη Λιτανεία της Αγίας Τριάδας, τη Λιτανεία της Καρδιάς της Παναγίας και τη Λιτανεία των Αγίων Πάντων. Ένιωσα έντονη ζεστασιά και χαρά που προερχόταν από τον Σωτήρα. Προσευχηθήκαμε για 2 1/2 ώρες.

Πολλοί είχαν εξομολογηθεί και πάλι, και στο τέλος το έκανα κι εγώ. Όλοι έφυγαν ευτυχισμένοι. Ο Σωτήρας μας χάρισε πολλές χάρες.

28.04.92 - Τρίτη

9.45 - 10.45 π.μ. στο ιατρείο:

Σήμερα δεν προσευχήθηκα τόσο πολύ όσο συνήθως. Ανησυχούσα για τον π. Βογκτ, αναρωτιόμουν πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ο πάτερ θα το σκεφτεί αυτό.» Εγώ: «Θα μιλήσω τώρα με άλλα πρόσωπα της εκκλησιαστικής αρχής;» Σωτήρας: «Θα μιλήσεις με αρκετούς.»

Εγώ: «Θα με αναφέρει ο π. Βογκτ στο Φράϊμπουργκ;»

Σωτήρας: «Ναι, ο αρχιεπίσκοπος Όσκαρ έχει ήδη ενημερωθεί από εμένα για τη φωνή σου.» Εγώ: «Ναι, δεν έδειξε μέχρι τώρα κανένα ενδιαφέρον να μιλήσει μαζί μου;»

Σωτήρας: «Θα έρθει η ώρα. Θα σου μιλήσει ακόμα.»

Σωτήρας: «Ακόμα κι αν άλλοι σε χλευάζουν, σε αρνούνται και σε περιγελούν, πρέπει να τα δεχτείς όλα. Μαζί μου θα αντέξεις μέχρι το τέλος.»

Ρώτησα ακόμα για τη βοηθό της Θείας Κοινωνίας, τη

Φραντσίσκα. Σωτήρας: «Θα σου μιλήσει ακόμα.»

Εγώ: «Να της πω κάτι για τη διανομή της Θείας Κοινωνίας;» Σωτήρας:

«Πες της ό,τι σου είπα.»

Χθες το βράδυ, μετά την ομάδα προσευχής, αφού είχα διηγηθεί κάτι από τις συνομιλίες μου με τον Σωτήρα, δύο γυναίκες μου είπαν ότι δεν θα ρωτούσαν τον Σωτήρα αν είναι μαζί τους, αν έπρεπε να πάνε στον ιερέα, γιατί είναι αυτονόητο ότι ο Σωτήρας είναι μαζί τους.

Σωτήρας: «Πρόσεξε. Μην απαντάς σε τέτοιες παρατηρήσεις· εγώ ξέρω καλύτερα από όλους τι θα έκαναν.»

Εγώ: «Πες μου, Σωτήρα, αν θέλεις να μου πεις κάτι.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, μπορείς να φανταστείς τώρα τι σου λέω;» Εγώ: «Όχι, Κύριε.

Είμαι περίεργη.»

Σωτήρας: «Θα λάβεις μια επιστολή από τον Άγιο Πατέρα. Μπορείς να πας σ' αυτόν.»

Στην αρχή δεν ήθελα να το πιστέψω, μετά σκέφτηκα ότι ίσως είχα γράψει κάτι λάθος και ζήτησα από τον Σωτήρα να μου το επαναλάβει.

Είπα: «Σε παρακαλώ, επανέλαβε το μου, αγαπημένε Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ.»

Τότε το άκουσα για δεύτερη φορά.

Σωτήρας: «Θα λάβεις μια επιστολή και θα μπορείς να πας στον Άγιο Πατέρα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τότε πρέπει να πάω εκεί; Το αφήνω στα χέρια Σου, γιατί ξέρεις πώς είναι η δουλειά μου εδώ. Και αν πρέπει να φύγω τώρα, θα πάω

με αεροπλάνο εκεί.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, χαίρομαι ήδη που θα μπορέσω να μιλήσω με τον Άγιο Πατέρα. Μεγάλε Θεέ, εσύ ξέρεις τα πάντα, βλέπεις τα πάντα, κάνεις τα πάντα όπως θέλεις και όλα είναι σωστά, όπως τα κάνεις. Μεγάλη μου αγάπη. Δεν πρέπει να χωριστεί κανείς από σένα.

Πιστεύω ότι αυτό θα μπορούσε να είναι το μεγαλύτερο κακό, αν κάποιος νομίζει ότι μπορεί να τα βγάλει πέρα και να ζήσει χωρίς Εσένα.

Σ' ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για την αγάπη και την πραότητα Σου, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Η ψυχή μου ήταν γεμάτη αγάπη και ειρήνη, και ήμουν τόσο ευτυχισμένη. Είχα μιλήσει με τον Σωτήρα για πάνω από 30 λεπτά.

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής. Μετά πήγα μια βόλτα έξω και μάζεψα ένα μικρό μπουκέτο λουλούδια για την Παναγία.

Από τις 15.00 έως τις 15.45 έγραψα στο ημερολόγιό μου. Πρώτα το ξεφύλλισα και διάβασα ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας τις προηγούμενες ημέρες.

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία φορώντας κόκκινο και πρόσφερα την Ιερή Κοινωνία για τον Πατέρα και για τη Μάριον.

Μετά την εκκλησία ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

29.04.92 - Τετάρτη

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα και πάλι περισσότερο.

Στις 10.00 στο ιατρείο ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, πρέπει να πας στον κ. Δεκάν Εντς.» Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, Ιησού μου, πνευματικέ μου οδηγέ. Γιατί;» Σωτήρας: «Πρέπει να του πεις το πιο σημαντικό πράγμα που σου ενέπνευσα.» Εγώ: «Ποιο είναι αυτό, το πιο σημαντικό;»

Σωτήρας: «Πες του αυτό για τον πόλεμο, γιατί η Εκκλησία πρέπει να βελτιωθεί επειγόντως.»

Εγώ: «Και ποια θα ήταν η βελτίωση;»

Σωτήρας: «Γράψε, αγαπημένη μου κόρη. Η Θεία Κοινωνία με τα χέρια πρέπει να καταργηθεί επειγόντως. Και η Θεία Κοινωνία πρέπει να διανέμεται μόνο από τα χειροτονημένα χέρια του ιερέα

Εγώ: «Να του πω ότι έγραψα μια επιστολή στον Άγιο Πατέρα;» Σωτήρας: «Μπορείς να του τη δείξεις.»

Ρώτησα ακόμη πώς ήθελε ο Σωτήρας να λαμβάνουν οι πιστοί την Ιερά Κοινωνία, όρθιοι ή γονατιστοί.

Σωτήρας: «Κόρη μου, να το θυμάσαι αυτό για πάντα. Εγώ είμαι ο Κύριος και ο Θεός, και όλοι πρέπει να δείχνουν τη βαθύτερη τιμή μπροστά Μου.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά η βαθύτερη τιμή είναι όταν κάποιος σκύβει μπροστά Σου και γονατίζει και Σε δέχεται με καθαρή καρδιά.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το ξέρεις.»

Εγώ: «Κύριε, πρέπει να πάω αμέσως στον κ. Δεκάνου ή να ενημερώσω τον κ. πάστορα Βογκτ, ώστε να μου κλείσει ραντεβού, αφού είναι ο τοπικός μου ιερέας;» Σωτήρας: «Πήγαινε στον κ. πάστορα Βογκτ και πες του να κλείσει ραντεβού με τον κ. Δεκάνου Ένζ.»

Εγώ: «Και αν ο πάστορας Βογκτ μου πει να το κάνω εγώ ο ίδιος;» Σωτήρας: «Τότε κάν' το με δική του ευθύνη.»

Εγώ: «Πότε πρέπει να το κάνω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, κάν' το όσο το δυνατόν γρηγορότερα.»

Εγώ: «Κύριέ μου, σήμερα είσαι λίγο αυστηρός.»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, το ποτήριο έχει ξεχειλίσει εδώ και καιρό.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, δεν το καταλαβαίνω πολύ καλά. Συγχώρεσέ με, τι σημαίνει: "Το ποτήριο ξεχειλίζει;"»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η αμαρτία είναι τόσο βαριά, που δεν μπορώ πλέον να την κρατήσω.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, ελέησέ μας, σώσε μας, αφού είμαστε τα παιδιά Σου. Ιησού, Υιέ του ζωντανού Θεού, πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, αυτό αρκεί. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Σ' ευχαριστώ από καρδιάς για τα λόγια Σου.»

Ήμουν ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά.

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι: Προσευχήθηκα θερμά, και μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα. Εγώ:

«Κύριε και Θεέ μου, έγραψα κάποια λόγια, τι θα έγραφες εσύ στη θέση μου;»

Σωτήρας: «Να το θυμάσαι, κόρη μου, είναι ένα μήνυμα για τους ιερείς.»

Ρώτησα αν έπρεπε να πάω τώρα, ακόμα αυτή την εβδομάδα, στον Αγ. Πατέρα Gebhard Heyder. Σωτήρας: «Το επόμενο Σαββατοκύριακο.»

Στη συνέχεια ρώτησα αν πρέπει να πάω στον Αγ. Πάστορα Vogt ή αν πρέπει να του τηλεφωνήσω, γιατί έτσι θα μπορούσα να πάω στον τον Αιδεσιμότατο Δεκάνου.

Σωτήρας: «Τηλεφώνησέ του.» (Αγ. πάστορα

Vogt) Εγώ: «Το έγραψα σωστά;»

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το έγραψες σωστά.»

Εγώ: «Κύριε, αν με ρωτήσουν πώς σε ακούω, δεν μπορώ να το εξηγήσω σωστά.» Σωτήρας: «Πες τους ότι με ακούς στα βάθη της καρδιάς σου και εκεί βρίσκομαι μαζί σου.»

Εγώ: «Μα εργάζομαι στην κλινική ωτορινολαρυγγολογίας και ασχολούμαι πολύ με τον ακουστικό πόρο, και δεν Σε ακούω μέσω των αυτιών μου.»

Ο Σωτήρας: «Αυτό είναι υπερφυσικό.»

Εγώ: «Μα θα πουν ότι το υπερφυσικό μπορεί να προέρχεται και από τον διάβολο.» Σωτήρας: «Πρέπει να προσεύχονται για τη διάκριση των πνευμάτων. Τότε θα αναγνωρίσουν αν το υπερφυσικό προέρχεται από το καλό ή το κακό πνεύμα.»

Γύρω στις 13:15 τηλεφώνησα στον αιδεσιμότατο πάστορα Vogt. Του είπα ότι ο Σωτήρας μου είχε πει να πάω στον αιδεσιμότατο δεκάνου Enz και ότι έπρεπε να κανονίσει ένα ραντεβού με τον αιδεσιμότατο δεκάνου. Έμεινε έκπληκτος και ρώτησε ξανά.

Το επανέλαβα για δεύτερη φορά.

Ο πάτερ Vogt είπε ότι έπρεπε να κλείσω εγώ η ίδια το ραντεβού. Τον ευχαρίστησα. Ο πάτερ Vogt ήταν κάπως απότομος.

14:00 στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας:

Έκλαιγα πικρά, μετά προσευχήθηκα για λίγο και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Πήγαινε προσωπικά σ' αυτόν (τον κ. Δεκάνου Ένζ) μετά τη δουλειά, μετά τη δουλειά. Μην του τηλεφωνήσεις πριν.»

Εγώ: «Θα είναι στο σπίτι του όταν πάω να τον βρω;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Δεν ξέρω καν πού μένει. Και αν δεν θέλει να με ακούσει;» Σωτήρας: «Θα σε ακούσει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, εναποθέτω όλη μου την εμπιστοσύνη στα χέρια Σου.

Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Σ' ευχαριστώ, θα κάνω ό,τι μου είπες.» Ήμουν στο παρεκκλήσι της κλινικής για περίπου 15 λεπτά.

Έλαβα χάρη, η ψυχή μου θεραπεύτηκε αμέσως και πάλι, ήμουν ευτυχισμένος και μπορούσα να εργαστώ ξανά.

Στο δρόμο προς το Βίσλοχ, για να επισκεφτώ τον κ. Δεκάνου Εντς, προσευχήθηκα ένα Ροζάριο και άλλες προσευχές για τον κ. Ερτς. Λίγο μετά τις 17:00 ήμουν ήδη στο Βίσλοχ, στην εκκλησία του Αγίου Λαυρεντίου.

Προσευχήθηκα για λίγο εκεί μέσα και είπα στον Σωτήρα: «Τώρα είμαι εδώ και δεν ξέρω καν πού μένει ο Αιδεσιμότατος Δεκάν Εντς».

Ζήτησα από τον Σωτήρα να μου δώσει δύναμη και ειρήνη, και να μου εμπνεύσει όλα όσα έπρεπε να πω όταν θα έφτανα στον Αιδεσιμότατο Δεκάνου Εντς. Και πιστεύω ότι ο Σωτήρας ήταν μαζί μου. Βγήκα από την εκκλησία και ρώτησα μια ηλικιωμένη γυναίκα πού μένει ο Αιδεσιμότατος Δεκάνου Εντς. Μου το είπε και, σαν αστραπή, βρέθηκα μπροστά στο πρεσβυτήριο.

Μια όμορφη γυναίκα μου άνοιξε και της είπα ότι έπρεπε να μιλήσω με τον κ. Δεκάν, επειδή ο Σωτήρας με είχε στείλει εδώ.

Μου είπε αμέσως ότι ο κ. Δεκάν δεν ήταν εκεί.

Τη ρώτησα αν ήταν σίγουρη, αφού ο Σωτήρας με είχε στείλει.

Μου απάντησε ότι βρισκόταν στο Δεκανείο, στην πλατεία Adenau, απασχολημένος με τα παιδιά που έλαβαν την πρώτη τους Κοινωνία.

Ρώτησα πότε θα επέστρεφε. Μου είπε να ξαναδοκιμάσω γύρω στις 19:00 και της είπα ότι θα τον έψαχνα.

Πρώτα πήγα στο κτίριο της Εφημέριας στην πλατεία Adenau. Εκεί, ένας άνδρας μου είπε ότι ο κ.

Εφημέριος Εντς είχε φύγει εδώ και πολύ ώρα. Τότε επέστρεψα στην εκκλησία και είπα στον Σωτήρα:

«Αγαπητέ Σωτήρα, μου είπες ότι, όταν θα πήγαινα στον κ. Εφημέριο, θα ήταν στο σπίτι του.»

Σωτήρας: «Είναι στο σπίτι του.»

Εγώ: «Τότε η γυναίκα είπε ψέματα.»

Σωτήρας: «Πήγαινε στο σπίτι.»

Τότε έφυγα από την εκκλησία και πήγα μπροστά από την πόρτα του πρεσβυτερίου. Δεν ήθελα να μπω μέσα και άρχισα να προσεύχομαι, γιατί μέσα μου ένιωθα επίσης ότι ο κ.

Δεκάνου Έντς ήταν μέσα στο σπίτι. Κρατούσα το ροζάριο στα χέρια μου και προσευχήθηκα πολλές φορές το «Ave Maria» στα λατινικά, την προσευχή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, καθώς και πολλές φορές το «Sanctus» στα λατινικά. Τότε ήρθε ένας νεαρός κύριος και μπήκε μέσα. Είδε ότι προσευχόμουν με το ροζάριο. Μετά ήρθε μια ηλικιωμένη γυναίκα, η μητέρα της οικονόμου του πρεσβυτερίου. Μετά ήρθε ακόμα ένας τεχνίτης, τον οποίο είχα ήδη δει στο σπίτι του Δεκάνου και στην εκκλησία. Ο τέταρτος άνδρας που ήρθε στάθηκε ακριβώς μπροστά μου και φώναζε και ούρλιαζε δυνατά: «Δεν μπορεί κανείς να με βοηθήσει!». Η φωνή του ακουγόταν απελπισμένη.

Αμέσως ένιωσα τον διάβολο μέσα μου και δεν του απάντησα. Συνέχισα όμως να προσεύχομαι ευλαβικά και με χαμηλή φωνή, ένα «Χαίρε Μαρία» μετά το άλλο.

Αυτός, όμως, μπορούσε να ακούσει την προσευχή μου. Θύμωσε και χτύπησε πολλές φορές το κουδούνι της πόρτας, έγινε ανήσυχος και με απείλησε να σταματήσω να προσεύχομαι.

Χλεύασε το Ροζάριο, σήκωσε το χέρι του εναντίον μου και είπε ότι θα με χτυπούσε. Δεν κουνήθηκα από τη θέση μου και συνέχισα να προσεύχομαι.

Τότε χτύπησε ξανά το κουδούνι της πόρτας και από το θυροτηλέφωνο ακούστηκε η φωνή της οικονόμου, που είπε ότι δεν ήταν κανείς εκεί. Ο άνδρας έφυγε τότε γεμάτος οργή και θυμό. Συνέχισα να προσεύχομαι και λίγο αργότερα επικαλέστηκα την Παναγία και τους Αγγέλους και ζήτησα τη βοήθειά τους. Παρακάλεσα: «Παναγία, άπλωσε το μανδύα Σου πάνω από αυτό το σπίτι».

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και η γυναίκα μου είπε ότι μπορούσα να μπω, καθώς ο κ. πάστορας είχε φτάσει εν τω μεταξύ. Κοίταζε αβέβαιη και ένιωσα ότι δεν ήταν ειλικρινής.

Της είπα: «Όπου είμαι εγώ, ακολουθεί αμέσως και ο διάβολος.»

Κρατούσα ακόμα το ροζάριο στο χέρι μου, όταν πήγα στον εφημέριο και του είπα ότι είχα προσευχηθεί μπροστά από την πόρτα, επειδή ο Σωτήρας μου είχε πει ότι ο ιερέας βρισκόταν μέσα στο σπίτι και ότι γι' αυτό δεν ήθελα να χτυπήσω το κουδούνι. Με κοίταξε έκπληκτος.

Του είπα αυτό που μου είχε πει ο Σωτήρας, ότι ο κ. Δεκάνος έπρεπε να το γνωρίζει.

Μιλήσαμε περίπου 25 λεπτά και του διάβασα τις τρεις τελευταίες σελίδες από το ημερολόγιο, ενώ του έδωσα και το γράμμα που είχα στείλει στον Αγίο Πατέρα για να το διαβάσει.

Μου είπε ότι θα μιλούσε με τον κ. πάστορα Vogt.

Ζήτησα την ευλογία του και γονάτισα μπροστά του στο πάτωμα. Μου έδωσε μια πολύ όμορφη ευλογία και έφυγα.

Στον χώρο στάθμευσης, όπου βρισκόταν το αυτοκίνητό μου, συνάντησα την οικονόμο της ενορίας και της είπα ότι έπρεπε να πάει να εξομολογηθεί. Μου απάντησε ότι αυτό ήταν ένα ψέμα ανάγκης. Της είπα ακόμη ότι ο Θεός το είχε δει. Τότε γέλασε και συνέχισε το δρόμο της.

Στις 18:25 ήμουν ήδη στην εκκλησία του Ροτ. Αφιέρωσα την Ιερά Κοινωνία για τον κ. Δεκάνου Εντς και για τον κ. πάστορα Φογκτ.

Μετά την Ιερά Κοινωνία, όταν είχα ενωθεί με τον Σωτήρα, Τον ρώτησα αν όλα ήταν σωστά με τον κ. Δεκάνου.

Σωτήρας: «Όλα ήταν σωστά.»

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ...» Μετά από λίγο, ο Σωτήρας συνέχισε: Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Μετά την εκκλησία, είχα μια συζήτηση με μια καλόγρια (Steinhauser). Την έσωσα από την αίρεση και μίλησα μαζί της για πάνω από 20 λεπτά. Στο σπίτι έφτιαξα κάτι να φάω και αμέσως ήρθε και πάλι επισκέπτης. Μίλησα και πάλι για τον Θεό, γιατί ο επισκέπτης δεν ήξερε αν ήταν βαπτισμένος.

Ο διάβολος μαινόταν μέσα στον άντρα μου. Ο θυμός και το μίσος είχαν εκδηλωθεί μέσα του, είχε μάλιστα στραμπουλήξει το άρρωστο πόδι του. Μετά ήρθε και η Λουκία.

Μου υποσχέθηκε ότι θα προσευχόταν για μένα και μου είπε ότι ανυπομονούσε ήδη για τη Δευτέρα, για την ομάδα προσευχής. Της αρέσει να έρχεται εδώ για να προσευχηθεί.

Στις 22:45 πήγα για ύπνο.

Έχω περάσει πολλές νύχτες κοιμόμενη τόσο λίγο, αυτό το ξέρει μόνο ο καλός Θεός. Και όμως, ο Σωτήρας μου δίνει τη δύναμη να συνεχίσω να εργάζομαι.

Πιστεύω ότι αυτή η μέρα ήταν ένα μεγάλο μάθημα για μένα. Διότι ο Σωτήρας μου επιβεβαίωσε ότι ακούω τη φωνή Του και ταυτόχρονα μου έδειξε πόσο θυμωμένος είναι ο Σατανάς μαζί μου.

Χωρίς τον Σωτήρα σίγουρα δεν θα τον νικούσα.

Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη μεγάλη χάρη που μου έδωσες σήμερα.

Για μένα ισχύει: «Όποιος αναζητά, βρίσκει», και για τον κύριο Δεκάν ισχύει: «Αγρυπνείτε, διότι δεν ξέρετε σε ποια ώρα θα έρθει».

30.04.92 — Πέμπτη

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα πολύ. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα το Ροζάριο μαζί με τη συνάδελφό μου. Στις

τις 10.00 βρισκόμουν στο ιατρείο και δούλευα. Κατά τη διάρκεια της εργασίας μου μπορούσα να προσεύχομαι καλά. Αργότερα, έκανα προσηλυτισμό στους ασθενείς μου που ήρθαν για ακτινογραφία, τα χαμένα πρόβατα που νομίζουν ότι δεν έχουν αμαρτία και δεν εξομολογούνται.

Ένας ασθενής ήταν από την Ουγγαρία, ένας άλλος από την Ιταλία, ένας τρίτος ήρθε από τη Ρουμανία και μετά ήρθε ακόμα ένας Γερμανός από το Mauer. Ήταν μια καλή ψαριά. Έτσι, έλαβα το μήνυμα του Σωτήρα μόνο στις 12.30 στο παρεκκλήσι της κλινικής.

Εγώ: «Όταν χθες προσευχόμουν μπροστά στην πόρτα του κοσμήτορα και ο άνδρας με το ακάθαρτο πνεύμα στεκόταν μπροστά μου, τότε ήσουν μαζί μου.»

Σωτήρας: «Ναι, ήμουν μαζί σου.»

Εγώ: «Γι' αυτό δεν μπόρεσε να με επιτεθεί.»

Εγώ: «Ποιο ακάθαρτο πνεύμα ήταν αυτό που είχε ο άνδρας; Σε ρωτάω, επειδή είσαι ο πνευματικός μου καθοδηγητής, και αν πρέπει να το ξέρω, πες μου το, αν το θέλεις εσύ.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ήταν ο Λούσιφερ.» Εγώ:

«Ο δαίμονας του Λούσιφερ ή ο ίδιος ο Λούσιφερ;»

Σωτήρας: «Ο ίδιος ο Λούσιφερ.»

Εγώ: «Ήταν μόνος του εκεί ή υπήρχαν και άλλοι μαζί του;»

Σωτήρας: «Όλες οι ορδές ήταν εκεί.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, ποιος ήταν ο στόχος του; Ήταν επειδή προσευχόμενοι μπροστά στην πόρτα του Δεκάνου; Ήρθε ακριβώς τώρα, τη στιγμή που είχα να συζητήσω σημαντικά θέματα με τον κύριο Δεκάνου. Κύριέ μου, πες μου, αν αυτό είναι σημαντικό για τους ιερείς.»

(Ο Σατανάς ήταν εξοργισμένος, επειδή μιλούσα με τον κ. Δεκάνου για την κατάργηση της κοινωνίας στο χέρι και για την καθιέρωση της κοινωνίας στο στόμα, διότι η κοινωνία στο χέρι είναι έργο του Σατανά.)

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι ιερείς πρέπει να εκπληρώσουν το θέλημά Μου.» Εγώ:

«Αλλά ποιος είναι ο στόχος του Λούσιφερ;»

Σωτήρας: «Θέλει να τους έχει όλους.»

Εγώ: «Κύριέ μου, το έγραψα σωστά;» Σωτήρας: «Ναι, έτσι είναι σωστό.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι ιερείς τώρα μπερδεύονται.» Εγώ: «Γιατί;»

Σωτήρας: «Επειδή βρίσκονται στη λάσπη. Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα και μείνε ακλόνητη.»

Εγώ: «Σωτήρα, κάτι με περιμένει. Μπορείς να μου το πεις, αφού είμαι μαζί σου και θα το πιστέψω.»

Σωτήρας: «Θα κοσκινιστείς.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τι σημαίνει “θα κοσκινιστείς”;»

Σωτήρας: «Θα σε ανακρίνουν πολλοί. Άκου καλά τη φωνή Μου.» Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αυτό όμως δεν είναι εύκολο.»

Σωτήρας: «Σου το έχω ήδη πει, στο τέλος θα νικήσεις μαζί μου.» Εγώ:

«Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα γίνει όπως το είπες.»

Ήμουν στην εκκλησία, ντυμένη στα κόκκινα. Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία στη Μάριον. Προσευχήθηκα ειδικά γι' αυτήν.

Ο αρχιτέκτονας Βόλφγκανγκ ήρθε και είδε το σημείο όπου θέλουμε να χτίσουμε τον χώρο προσευχής. Ήταν εκεί και η Ρόσβιτα.

Το βράδυ ήρθαν η Μάριον, η μητέρα της και ο Έριχ. Ενώ έγραφα το ημερολόγιο μαζί με τη Μάριον, ο σύζυγός μου, η Ίρμα και ο Έριχ προσεύχονταν το Ροζάριο.

Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη.

01.05.92 - Παρασκευή

Στο σπίτι, περίπου στις 7.00:

Μετά από 45 λεπτά προσευχής, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, Καλοσυνάτος Πατέρα και Σωτήρα μου, τι θέλεις να μου πεις για να το γράψω; Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Κύριέ μου, είμαι ένα τίποτα. Δεν τολμώ καν να Σου ζητήσω κάτι σήμερα. Ίσως γι' αυτό, Κύριέ μου, επειδή είμαι τόσο απογοητευμένη από τους ιερείς. Η καρδιά μου πονάει εξαιτίας τους. Ναι, Κύριε, κλαίω για τους ιερείς. Θέλουν να τους σώσουν από τη λάσπη, αλλά αυτοί δεν ακούν.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Πρέπει να μιλήσεις εκ μέρους Μου στο εγγύς μέλλον. Θα προσκληθείς στον κύριο Αρχιεπίσκοπο.»

Εγώ: «Σε ποιον; Στον Αρχιεπίσκοπο

Σάιερ;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Τι πρέπει να του πω;» Σωτήρας: «Αυτό που σου ενέπνευσα.»

Εγώ: «Πότε θα του μιλήσω, πριν πάω στον Αγίο Πατέρα ή αφού έχω μιλήσει με τον Αγίο Πατέρα;»

Ο Σωτήρας: «Πριν μιλήσεις στον Άγιο Πατέρα.»

Εγώ: «Δυνατέ, αθάνατε και άγιε Θεέ μου, πρέπει να προετοιμαστώ γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου και νηστεύσε.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω. Και εσύ θα είσαι μαζί μου.» Σωτήρας:

«Ναι, θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι. Γράψε, κόρη μου, κάτι ακόμα. Ό,τι σου έχω εμπνεύσει μέχρι τώρα, μείνε σταθερή και πιστή σε αυτό.»

Μετά από λίγο, ο Σωτήρας είπε:

«Πήγαινε εν ειρήνη.»

Ήμουν στενά ενωμένη με τον Σωτήρα για περίπου 30 λεπτά. Μετά προσευχήθηκα ακόμα, αλλά δεν τα έγραψα όλα. Πρέπει να είμαι σύντομη, αλλιώς η Μάριον δεν θα προλαβαίνει να τα γράφει.

Το βράδυ πήγα στην εκκλησία για το Ροζάριο. Ήταν η τελετή έναρξης της λατρείας της Παναγίας τον Μάιο. Θα ήταν καλύτερα αν προσευχόταν περισσότερος κόσμος.

Η Μάριον ήρθε το απόγευμα και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Η Χίλντε και η Χέντβιχ ήρθαν να με επισκεφθούν μετά την εκκλησία και τις ενδυνάμωσα στην πίστη. Προσευχήθηκα για την κυρία Βέννεμπουχ, ώστε να μην μοιράζει πλέον την Ιερή Κοινωνία.

Ο Σωτήρας μου είπε: «Πρέπει να προσευχηθούμε για αυτό το θέμα.»

02.05.92 — Σάββατο

Στις 7.15 π.μ. οδηγήθηκα στο Βάγκχαουζελ για την Ιερά Λειτουργία, στο πρώτο πάγκο μπροστά από το Ταμείο. Οι άλλοι πιστοί που συμμετείχαν στην Ιερά Λειτουργία κάθονταν στο πίσω, μικρότερο τμήμα της εκκλησίας, πίσω από το ιερό. Από εκεί δεν μπορεί κανείς να δει το Ταμείο και την Παναγία του Βάγκχαουζελ, τη Μητέρα με την καλοσυνάτη καρδιά.

Δεν μπορώ να περιγράψω πόση χάρη έλαβα αμέσως σε αυτό το σημείο μπροστά από το Ταμείο.

Η Αγία Λειτουργία τελέστηκε από τρεις πατέρες. Κοινωνήθηκα πνευματικά και ένιωσα ότι ο Σωτήρας είχε έρθει κοντά μου.

Στη συνέχεια πήγα στη Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Στις 12.00 προσευχηθήκαμε τον Άγγελο του Κυρίου. Κατά τη διάρκεια της προσευχής άκουσα ότι η πεθερά μου θα κληθεί κοντά στον Κύριο ακόμα αυτόν τον μήνα. Δεν μου ήταν απολύτως σαφές αυτό και το είπα στη Μάριον. Όταν γύρισα σπίτι, κούρεψα το τελευταίο κομμάτι στον κήπο και μετά έσπειρα λαχανικά.

Στις 16.25 πήγα στην εκκλησία του Ροτ, όπου παρέμεινα μέχρι περίπου τις 20.00.

Αρχικά προσευχήθηκα το Ροζάριο μαζί με μερικές γυναίκες. Στη συνέχεια, συνέχισα να προσεύχομαι μόνη μου μέχρι περίπου τις 17:25. Τότε ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Εγώ: «Σωτήρα, ήταν σωστό σήμερα το πρωί στο Βάγκχαουζελ που συμμετείχα στη Θεία Λειτουργία μπροστά από το Ταμείο;»

Σωτήρας: «Συνέχισε έτσι, κόρη μου.»

Εγώ: «Ο πάτερ Μπέρτολντ ήθελε να μου δώσει την Ιερά Κοινωνία. Επειδή όμως γονάτιζα στην άλλη πλευρά της εκκλησίας, δηλαδή όχι μαζί με τους άλλους πιστούς, αλλά μπροστά από το Ταμείο, ήμουν πνευματικά τόσο βαθιά ενωμένη με τον Σωτήρα, που ένιωθα ότι ήταν μαζί μου.

Και έτσι δεν έλαβα την Ιερά Κοινωνία με τον τρόπο του μυστηρίου, παρόλο που ο πάτερ Μπέρτολντ μου έκανε νόημα ότι μπορούσα να την λάβω. Σωτήρα, ήταν σωστό αυτό;»

Σωτήρας: «Αν θέλει να σου δώσει την Ιερά Κοινωνία, τότε πήγαινε σ' αυτόν.»

Εγώ: «Μα όταν ενώθηκα πνευματικά μαζί Σου, ήσουν μαζί μου.» Σωτήρας: «Ναι, ήμουν μαζί σου.»

Δεν ήθελα να ρωτήσω τίποτα άλλο.

Τότε επικράτησε σιωπή.

Μετά άκουσα: «Γράψε, κόρη μου». Μετά επικράτησε και πάλι σιωπή.

Σκέφτηκα, τι θα ακολουθήσει τώρα.

Μετά άκουσα να συνεχίζει: «Θα πάρω τη πεθερά σου κοντά Μου ακόμα αυτόν τον μήνα.

Προσευχήσου γι' αυτήν.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα προσευχηθώ γι' αυτήν.»

Εγώ: «Κύριέ μου, δεν έχω να σε ρωτήσω τίποτα άλλο. Είσαι καλός και ελεήμων. Σ' αγαπώ πάνω από όλα».

Πάλι επικράτησε σιωπή.

Ξαφνικά, ένα μεγάλο δάκρυ κύλησε από το δεξί μου μάτι. Σκέφτηκα τι θα μπορούσε να σημαίνει αυτό και τι θα ακολουθούσε.

Τότε άκουσα:

«Γράψε, κόρη μου: "Και στη Σερβία θα γίνει πόλεμος."» Εγώ: «Αυτό όμως είναι λυπηρό, Κύριε.»

Ρώτησα: «Θα καταστραφεί η πατρίδα μου;»

Και σκεφτόμουν τις δύο μεγάλες πόλεις, το Βελιγράδι και το Πάντσεβο.

Σωτήρας: «Έτσι θα γίνει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τι πρέπει να κάνω;»

Σωτήρας: «Προσευχήσου πολύ.»

Εγώ: «Κύριε, δεν ξέρω πια πώς να προσεύχομαι για όλα αυτά. Έχω τόσα πολλά να αντιμετωπίσω.»

Εγώ: «Πότε θα συμβεί αυτό, Κύριε και Θεέ μου;»

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σύντομα.» Ο Σωτήρας:

«Κόρη μου, μείνε δυνατή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα είμαι δυνατή, επειδή έτσι το θέλεις.» Εγώ:

«Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Αφού έμεινα γονατιστή και προσευχήθηκα για δυόμισι ώρες στην εκκλησία, έμεινα και για την Ιερή Λειτουργία. Την Ιερή Κοινωνία την αφιέρωσα για την πεθερά μου.

Όταν γύρισα σπίτι, ο άντρας μου ήταν θυμωμένος, επειδή έλειπα τόσο πολύ. Δεν μπορούσα να του πω τι είχα ακούσει για τη μητέρα του. Σιώπησα, γιατί δεν με πιστεύει και συνήθως αντιμάχεται εμένα.

03.05.92 — Κυριακή

7.30 π.μ. στο σπίτι:

Άρχισα να προσεύχομαι, και μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Είπα στον Σωτήρα: «Τι να κάνω; Αν το πω στην πατρίδα μου, θα με πιστέψουν.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, δεν θα σε πιστέψουν.»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι που δεν έχουν συμφιλιωθεί με τον Θεό πρέπει να μετανοήσουν επειγόντως, μόνο έτσι μπορούν να σωθούν.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αν καταστραφούν το Βελιγράδι και το Πάντσεβο, αυτό θα θεωρηθεί μέρος της τιμωρίας;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Κύριε, σε αυτή την πόλη έχουν γίνει οι περισσότερες αμβλώσεις.»

Σωτήρας: «Το μάντεψες.»

Εγώ: «Κύριε, μπορώ να κάνω κάτι για αυτούς τους ανθρώπους;» Σωτήρας: «Εδώ το μόνο που βοηθά είναι η νηστεία και η προσευχή.»

Μετά από λίγο άκουσα τον Σωτήρα να λέει:

«Κόρη μου, σ' αγαπώ. Μείνε πιστή σε Μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, χάρη και έλεος και συγχώρεση για όλους τους ανθρώπους που δεν έχουν ακόμα συμφιλιωθεί μαζί Σου. Κύριε και Θεέ μου, σώσε τους, για να μην χαθούν. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ, για τα ζωντανά Σου λόγια και τις πολλές χάρες που μου έχεις δώσει.»

Στις 10.00 π.μ. παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Ροτ.

Υπέφερα κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας. Τα παιδιά και ο ιερέας δεν έδειξαν κανένα σεβασμό προς τον Θεό. Το απόγευμα πήγα σε προσκύνημα στο Letzenberg.

Επέστρεψα στο σπίτι πάλι απογοητευμένη. Ο καθεδρικός κληρικός κήρυξε, αλλά όχι αυτό που πρέπει να ακούνε οι άνθρωποι σήμερα. Μιλούσε πάντα γύρω από το θέμα, χωρίς να μπαίνει στο ψητό.

Όταν, μετά την προσευχή στο Letzenberg, στο παρεκκλήσι της Παναγίας των Πόνων, κατέβαινα τον αμπελώνα, συνάντησα μπροστά από το πρεσβυτέριο, χωρίς να το έχω σκεφτεί, τον καθεδρικό ιερέα. Του είπα ότι την επόμενη φορά θα κήρυττα εγώ, για το Μετζουγκόριε. Με κοίταξε έκπληκτος. Του είπα ότι σύντομα θα πήγαινα στον αρχιεπίσκοπο Όσκαρ.

Μου έσφιξε το χέρι και έφυγα. Πιθανώς έπρεπε να του το πω αυτό. Στο σπίτι προσευχήθηκα το Ροζάριο. Μετά ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Ενώ γράφαμε, ο σύζυγός μου, η Ίρμα και η Χέντβιχ Χέγκερ προσεύχονταν μαζί το Ροζάριο.

Ο Πονηρός με βασάνιζε και σήμερα πάλι με έντονους πόνους στη βάση του δεξιού καρπού. Κάθε φορά που ρίχνω αγιασμό εκεί και θυσιάζω τον πόνο για τη σωτηρία των ψυχών, ο πόνος εξαφανίζεται.

04.05.92 - Δευτέρα

Μεταξύ 10.00 και 11.00 προσευχήθηκα με ευλάβεια στην οδοντιατρική καρέκλα της κλινικής.

12.00 στην εκκλησία της κλινικής:

Μετά την προσευχή, προσευχήθηκα με ευλάβεια την προσευχή της Φάτιμα και άλλες προσευχές.

Ρώτησα τον Σωτήρα, επειδή χθες στην εκκλησία υπέφερα πολύ, όταν τα παιδιά χόρευαν γύρω από το θυσιαστήριο.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτό δεν αρμόζει γύρω από το θυσιαστήριο. Είναι θυσιαστήριο. Με αυτόν τον τρόπο ο ιερέας θα απομακρύνει τα παιδιά από το σεβασμό.»

Εγώ: «Χθες το απόγευμα δεν μου άρεσε ούτε το κήρυγμα στο Λέτσενμπεργκ.» Σωτήρας:

«Το κήρυγμα δεν ανταποκρίνεται στη σημερινή εποχή.»

Εγώ: «Μου αρκεί αυτό που άκουσα.» Τότε

επικράτησε μια βαθιά ηρεμία.

Τότε άκουσα τον Σωτήρα να λέει:

«Γράψε, κόρη μου, —» Σιωπή — «Θα πρέπει να φύγεις,» — Σιωπή — «δεν ξέρεις τι θα ακολουθήσει τώρα, έτσι δεν είναι;»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου,» —Σιωπή— «Μεγάλε Θεέ, Άγιε Θεέ, πού πρέπει να πάω; Αλλά πριν μου το πεις, πάρε από μένα τον φόβο και τον φόβο των ανθρώπων και δώσε μου τη χάρη να κάνω και να εκπληρώσω ό,τι είναι το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Πρέπει να πας στον καγκελάριο Κολ. Πρέπει να καλέσει τον λαό στην προσευχή.» Εγώ:

«Τι να του πω, αν με ρωτήσει γιατί;»

Ο Σωτήρας: «Πες του ότι θα έρθει ο πόλεμος.»

Εγώ: «Να του πω επίσης ότι το Βελιγράδι και το Πάντσεβο θα καταστραφούν;» Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το, πρέπει να του το πεις.»

Εγώ: «Κύριε μου, αυτό όμως είναι σοβαρό θέμα.» Σωτήρας:

«Κάν' το, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Εγώ: «Πότε πρέπει να φύγω;»

Σωτήρας: «Πήγαινε όσο πιο σύντομα μπορείς.»

Εγώ: «Κυρίε μου, όταν πάω σ' αυτόν, θα με ακούσει;» Σωτήρας: «Ναι, θα σε ακούσει.»

Εγώ: «Θα το κάνω, δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη και ό,τι χρειάζομαι για να το κάνω.»

Τότε άκουσα τον Σωτήρα: «Σ' αγαπώ και σ' ευχαριστώ, κόρη μου. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Ο Χόλγκερ προσευχόταν δίπλα μου στο παρεκκλήσι και με παρακολουθούσε καθώς έγραφα.

Του είπα τι μου είχε αναθέσει ο Σωτήρας και μου έδωσε μια ιδέα για το πώς θα μπορούσα να συναντήσω τον Καγκελάριο.

Στο Λουδβιγκσχάφεν υπάρχει ένα μοναστήρι της Παναγίας, όπου πηγαίνουν και οι γιοι του. Σκέφτηκα αμέσως και τον πάτερ Στέφαν, αλλά αυτός βρίσκεται τώρα κοντά στην Κολωνία· το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Φριντόλιν έχει τον αριθμό τηλεφώνου του.

Μετά ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτός ο τρόπος ήταν σωστός.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι γίνεται επίσης.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, ή είναι όπως το θέλεις;» Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι είναι.»

Το διάλειμμα μου τελείωσε. Δεν βγήκα στον καθαρό αέρα και συνέχισα αμέσως τη δουλειά.

Στις 18:15 έλαβα από τον Φριντόλιν, που βρισκόταν στο Λάντερσχοφεν, τον αριθμό τηλεφώνου του πατέρα Στέφαν στην Κολωνία: 0221—214535 - St. Columba.

Προσπάθησα τρεις φορές να τον βρω σε αυτόν τον αριθμό. Όμως, κανείς δεν απάντησε στο τηλέφωνο.

Στις 18:40 ήρθαν σε μένα έξι άτομα από το Πίρμαζενς και τη γύρω περιοχή. Πήγαμε μαζί στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, και συμμετείχαμε εκεί στην Αγία Λειτουργία, καθώς στο Ροτ δεν γινόταν καμία. Τους είπα ότι όλοι μας πρέπει να αφιερώσουμε την Αγία Λειτουργία για τον κ.

Καγκελάριο Κολ και την οικογένειά του. Ήμασταν επτά άτομα που το κάναμε αυτό.

Στο σπίτι, έφτασα στην ομάδα προσευχής περίπου 15 λεπτά αργότερα. Ποτέ πριν δεν είχαν έρθει τόσο πολλοί άνθρωποι για προσευχή όσο σήμερα. Είχε έρθει και ο πατέρας που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στο παρεκκλήσι του Ρόχου, ο πατέρας Σέλνερ.

Προσευχηθήκαμε πολύ. Στο τέλος, οι πιστοί έφυγαν ευτυχισμένοι. Ο πατέρας αρχικά αρνήθηκε να δώσει την ευλογία.

Μετά μου έθεσε αρκετές ερωτήσεις, και μόνο τότε μας έδωσε σε όλους μια υπέροχη ευλογία.

Ένας πιστός, ο Τόνι, που έρχεται σχεδόν πάντα στην ομάδα προσευχής, αναστατώθηκε και προσβλήθηκε κάπως, επειδή ο πατέρας, όταν του ζητήσαμε να μας δώσει την ευλογία, αρχικά μας την αρνήθηκε.

Είπε ότι η Παναγία μας είχε ήδη δώσει την ευλογία. Εγώ είπα: «Ναι, το πιστεύω αυτό και είναι αλήθεια.»

Και παρόλα αυτά, ο πατέρας δεν ήθελε να μας ευλογήσει, ακόμα και αφού του το ζήτησα ξανά.

Τότε ο Τόνι είπε: «Τότε δεν είναι ούτε αληθινός ιερέας.»

Ο πατέρας ρώτησε ποιος μιλούσε από πάνω, αν ήταν κάποιος άγιος, γιατί ο Τόνι καθόταν στα σκαλιά που οδηγούσαν επάνω, αφού δεν υπήρχε πια χώρος. Ο Τόνι απάντησε: «Ναι, ο Αντώνιος.»

05.05.92 - Τρίτη

10.00 π.μ. στο δωμάτιο των γιατρών:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ρώτησα για τον πατέρα που είχε επισκεφτεί χθες το βράδυ την ομάδα προσευχής.

Σωτήρας: «Ήταν ένας πειρασμός.»

Εγώ: «Τι εννοείς με τον όρο “πειρασμός”; Γιατί εσύ λες ότι η μετάληψη με το χέρι πρέπει να καταργηθεί, ενώ ο πατέρας λέει ότι πρέπει να υπακούει στους επισκόπους.»

Σωτήρας: «Πρέπει να παραμείνεις σταθερή σε ό,τι σου έχω εμπνεύσει.»

Εγώ: «Κύριέ μου, είναι τόσο ασαφές.»

Σωτήρας: «Τα λόγια που σου έχω εμπνεύσει είναι ζωντανά λόγια.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Τα λόγια παραμένουν και κανείς δεν επιτρέπεται να τα διαγράψει.» Εγώ: «Οι επίσκοποι σίγουρα θα τα διαγράψουν.»

Σωτήρας: «Όχι όμως οι επίσκοποι που ζουν στην χάρη του Θεού.» Εγώ:

«Έκανε σωστά ο Τόνι;»

Σωτήρας: «Εγώ το επέτρεψα.»

Εγώ: «Πώς να το καταλάβω αυτό, πνευματικέ μου οδηγέ;»

Σωτήρας: «Ένας ιερέας πρέπει πάντα να δίνει ευλογία όταν του το ζητούν.»

Του είπα ότι δεν κατάφερα να επικοινωνήσω τηλεφωνικά με τον πάτερ Στέφαν. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, πήγαινε στο μοναστήρι.»

Εγώ: «Πού είναι αυτό, στο Λουντβιχσχάφεν ή στο Όγκερσχαϊμ;»

Σωτήρας: «Στο Όγκερσχαϊμ.»

Σωτήρας: «Εκεί θα συναντήσεις έναν πατέρα, ο οποίος θα σε φέρει σε επαφή με τον καγκελάριο κ. Κολ το συντομότερο δυνατόν.»

Εγώ: «Δεν πρέπει να περάσω από τους γιους του Καγκελάριου;» Σωτήρας: «Άκουσε καλά τον πατέρα.»

Εγώ: «Αυτός ο πατέρας θα ξέρει ότι έρχομαι;» Σωτήρας: «Ναι, θα το ξέρει.»

Εγώ: «Πότε πρέπει να πάω εκεί;»

Σωτήρας: «Πήγαινε ακόμα σήμερα.»

Εγώ: «Να πω στον πατέρα γιατί πρέπει να πάω στον κ. Κολ, τον καγκελάριο, ή πρέπει να σιωπήσω;»

Ο Σωτήρας: «Πες του γιατί πρέπει να του μιλήσεις.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου. Θα κάνω όπως μου είπες. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Αλλά Σε παρακαλώ, ελεήμων Θεέ μου, οδήγησέ με, για να μην παραστρατήσω. Και δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να εκπληρώσω το θέλημά Σου.»

Τότε πρόσθεσα: «Ό,τι συμβεί στη συνέχεια, το αφήνω στα χέρια του Θεού. Δεν ανησυχώ γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Όχι. Κόρη μου, δεν χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό.»

Ρώτησα για τον άντρα μου, καθώς χθες είχα αισθανθεί και πάλι ότι το ακάθατο πνεύμα βρισκόταν κοντά του. Ρώτησα αν είχα κάνει λάθος, ή μήπως το είχα φανταστεί.

Σωτήρας: «Τα ακάθαρτα πνεύματα είναι πιο κοντά σου απ' ό,τι νομίζεις.» Εγώ: «Είμαι συνεχώς εκτεθειμένη σε πειρασμούς.»

Σωτήρας: «Ναι, πρέπει πάντα να είσαι σε εγρήγορση.»

Εγώ: «Κύριέ μου, χωρίς εσένα είμαι χαμένη.»

Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά μαζί Μου δεν θα χαθείς ποτέ.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, αφού ρώτησα τόσα πολλά;»

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, που με ρώτησες. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

12:15 μ.μ. στο παρεκκλήσι:

Πριν μπω στο παρεκκλήσι, ήμουν σε δίλημμα. Νόμιζα ότι είχα γράψει κάτι λάθος, ότι το μοναστήρι βρίσκεται στο Λουντβιχσχάφεν. Ήμουν λίγο μπερδεμένη, γιατί ο Σωτήρας μου είχε πει ότι βρίσκεται στο Όγκερσχαϊμ.

Όταν μπήκα στο παρεκκλήσι, ήρθε και ο Χόλγκερ για να προσευχηθεί, την ίδια στιγμή.

Του είπα ότι έπρεπε να ρωτήσω ξανά τον Σωτήρα για κάτι που δεν μου ήταν σαφές. Στη συνέχεια, τον ρώτησα αν μήπως ήξερε ακριβώς πού βρίσκεται το μοναστήρι.

Εκείνος είπε: «Στο Όγκερσχαϊμ.»

Τότε του είπα ότι, σε αυτή την περίπτωση, δεν χρειαζόταν πλέον να ρωτήσω τον Σωτήρα. Άρα, αυτή η σύγχυση προήλθε μόνο από το ακάθατο πνεύμα, που πάντα θέλει να μου ψιθυρίζει το αντίθετο από αυτό που μου λέει ο Σωτήρας.

Προσευχήθηκα για λίγο και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Ρώτησα τον Σωτήρα, επειδή συχνά νιώθω αυτό το τσίμπημα στο πίσω μέρος του δεξιού μου χεριού, σαν μια κοφτερή μαχαίριά.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το ακάθατο πνεύμα προσπαθεί, αν το επιτρέψεις, να σου εντυπώσει τα σημάδια των πληγών. Αλλά αυτό δεν είναι το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Γιατί το κάνει αυτό;»

Σωτήρας: «Για να υποκύψεις πιο γρήγορα σε ό,τι σου εμπνέω.» Εγώ: «Αλλά είναι ένας δυσάρεστος πόνος, τι να κάνω;» Σωτήρας: «Μέχρι τώρα έκανες το σωστό, κόρη μου. Προσευχήσου πολύ.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αν προσεύχομαι πολύ, τότε θα με επιτεθεί ακόμα περισσότερο.»

Σωτήρας: «Θα γίνει όμως πιο αδύναμος.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, πρέπει τώρα να πάω στη δουλειά.»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

16:00: Πήγα στο Λουντβιχσχάφεν, αμέσως μετά τη δουλειά. Στο δρόμο, κατά τη διάρκεια της διαδρομής με το αυτοκίνητο, προσευχόμουν ήδη το Ροζάριο για τον πατέρα που θα συναντούσα. Δεν ήξερα καθόλου το δρόμο, αλλά οδηγήθηκα στην εκκλησία του Όγκερσχαϊμ. Μέσα στην εκκλησία υπήρχε μόνο ένας άνδρας που προσευχόταν μπροστά στο Ταμείο. Αφού προσευχήθηκα για λίγο, ρώτησα τον Σωτήρα τι έπρεπε να κάνω τώρα.

Σωτήρας: «Πήγαινε, θα σου δείξω.»

Βγήκα από την εκκλησία και αμέσως ο άνδρας, που μόλις πριν λίγο γονάτιζε μπροστά στο Ταμπερνάκιο, βρισκόταν πίσω μου. Τον ρώτησα αν υπήρχε μοναστήρι εδώ.

Ο άνδρας είπε «εδώ» και έδειξε το κτίριο μπροστά μου. Τότε ρώτησα αν ήταν γυναικείο ή ανδρικό μοναστήρι. Ο άνδρας απάντησε μόνο: «Ανδρικό».

Μπήκα στο μοναστήρι και είδα στο προθάλαμο μια εικόνα του Αγίου Φραγκίσκου. Εκεί προσευχήθηκα αμέσως στον Άγιο Φραγκίσκο ένα «Πάτερ ημών», ένα «Χαίρε Μαρία» και το «Δόξα στον Πατέρα» και τον παρακάλεσα να μου στείλει τον κατάλληλο πατέρα.

Ήρθε ένας πατέρας και του μίλησα. Πήγαμε σε μια αίθουσα συσκέψεων.

Αρχικά, μείναμε και οι δύο σιωπηλοί και βυθίστηκα για λίγο στην προσευχή, για να διαπιστώσω αν ήταν ο σωστός πατέρας. Άκουσα τη φωνή του Σωτήρα: «Μίλησέ του».

Μπορούσα να μιλήσω ελεύθερα μαζί του, γιατί ήταν και αυτός ταπεινός και ένιωθα την ειρήνη που είχε. Έμεινα εκεί για την Ιερά Λειτουργία. Μετά την Ιερή Κοινωνία άκουσα τον Σωτήρα: «Ήταν σωστό, κόρη μου».

Προσέφερα την Ιερά Κοινωνία για αυτόν τον πατέρα, για τον καγκελάριο, τον κ. Κολ, και για την πεθερά μου.

Στο δρόμο για το σπίτι, προσευχήθηκα ξανά στο αυτοκίνητο το Ροζάριο για τα αιτήματα του πατέρα.

Εκτός από τη βοήθεια που ζήτησα από αυτόν τον πατέρα, να μου κανονίσει ένα ραντεβού για συνομιλία με τον καγκελάριο, μίλησα επίσης για τον πόλεμο που έρχεται από τη Ρωσία και για την Κοινωνία με το χέρι, η οποία πρόκειται να καταργηθεί.

06.05.92 —Τετάρτη

Από τις 8.30 έως τις 11.30 π.μ. βρισκόμουν συνεχώς στην οδοντιατρική καρέκλα στην κλινική. Μου έβαλαν σφραγίσματα στα δόντια. Στο μυαλό μου προσευχόμουν αδιάκοπα και προσευχόμουν με την καρδιά μου. Δεν είχα ζητήσει να μου κάνουν ένεση και πρόσφερα τον πόνο για πολλά αιτήματα, ειδικά για τον κ. Δρ. Έμπερτ, ο οποίος είχε εργαστεί σε αυτή την κλινική ΩΡΛ και είχε σκοτωθεί αυτές τις μέρες σε τροχαίο ατύχημα.

Οι δύο οδοντίατροι που με περιποιήθηκαν έχουν επίσης αρχίσει σιγά-σιγά να μεταστρέφονται. Τον έναν από αυτούς τον είχα ήδη προειδοποιήσει κάποτε να πάει να εξομολογηθεί.

Μετά τον οδοντίατρο, επέστρεψα στη θέση εργασίας μου και έκανα ακτινογραφίες στους ασθενείς για δύο ώρες.

Στις 13:30 πήγα στο παρεκκλήσι: δεν ήθελα να κάνω άλλες ερωτήσεις στον Σωτήρα, αλλά είχα λαχτάρα να ενωθώ μαζί Του.

Προσευχήθηκα με πάθος και άκουσα τον Σωτήρα: «Γράψε, κόρη μου». Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ, θα γράψω. Αλλά σε παρακαλώ, δώσε μου χάρη και προστασία, ώστε να κάνω αυτό που θέλεις από μένα».

Σωτήρας: «Πρέπει να φύγεις» – Σιωπή – «κόρη μου» – Σιωπή –»

Εγώ: «Μεγάλε Θεέ, Άγιε Θεέ, πού;» (Εσωτερικά ήμουν τόσο περίεργη να μάθω τι θα ακολουθούσε.)

Σωτήρας: «Στον Καγκελάριο, τον Χ. Κολ, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, έχω ήδη πει στον πάτερ Ιωακείμ ότι πρέπει να μιλήσω με τον Χ. Κολ.»

Σωτήρας: «Θα σου τηλεφωνήσει.»

Εγώ: «Τότε πρέπει να περιμένω μέχρι να μου τηλεφωνήσει;» Σωτήρας: «Ναι, περίμενε.»

Εγώ: «Πρέπει να πω κάτι άλλο;» Σωτήρας:

«Αυτό που σου είπα.» Εγώ: «Ότι έρχεται ο πόλεμος.»

Ο Σωτήρας: «Ναι, ότι ο πόλεμος έρχεται σύντομα.»

Εγώ: «Και είπες ότι καλεί τον λαό στην προσευχή.» Σωτήρας: «Ναι, πρέπει να το κάνει.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, βρίσκεστε σε πολύ μεγάλο κίνδυνο. Ο κίνδυνος προέρχεται από τη Ρωσία.»

Εγώ: «Ποιοι είναι αυτοί οι “εσείς”;»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι στην Ευρώπη.»

Εγώ: «Έχω ακούσει από εσένα ότι από αυτόν τον πόλεμο κινδυνεύει μόνο η Γερμανία.»

Σωτήρας: «Όλοι κινδυνεύουν.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δεν μπορώ να το γράψω αυτό, είναι πολύ περίπλοκο για μένα. Κύριέ μου και Θεέ μου, θα μου δώσει ο πατέρας Ιωακείμ ραντεβού, ώστε να μπορέσω να μιλήσω με τον καγκελάριο, τον κ. Κολ;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα πάρεις το ραντεβού από τον πάτερ, ώστε να μπορέσεις να πας στον Καγκελάριο, τον Χ. Κολ.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, Σ' αγαπώ τόσο πολύ και είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι μου πεις.

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό σου αρκεί για σήμερα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Το απόγευμα, γύρω στις 15:00, διάβασα για πρώτη φορά το μήνυμα της 25ης Απριλίου 1992 από το Μετζουγκόριε, από τη Βασίλισσα της Ειρήνης. Έμεινα έκπληκτη. Με εντυπωσίασε τόσο πολύ, που πρέπει τώρα να καταγράψω το τελευταίο μέρος:

«Το Μετζουγκόριε είναι ένα σημάδι για όλους σας και μια έκκληση να προσεύχεστε και να ζείτε τις ημέρες της χάρις που σας δίνει ο Θεός. Γι' αυτό, αγαπημένα μου παιδιά, δεχτείτε σοβαρά την έκκληση για προσευχή.»

Το βράδυ πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Εκεί εξομολογήθηκα.

Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία για διάφορα αιτήματα.

07.05.92 - Πέμπτη

Η Θεία Λειτουργία με τον πατέρα στο Μίνγκολσχαϊμ δεν μου άρεσε. Ορισμένα πράγματα αντιβαίνουν στην αληθινή πίστη. Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, να είσαι προσεκτική με τέτοιους ιερείς.» Εγώ:

«Αγαπητέ μου Πατέρα, τι σημαίνει η φράση “τέτοιοι ιερείς”;» Σωτήρας: «Αυτοί που παραποιούν τη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο ιερέας πρέπει να είναι υπάκουος στον Άγιο Πατέρα.» Εγώ: «Θα ξαναμιλήσω με τον πάτερ Σέλνερ στην κλινική Ρόχους;» Σωτήρας: «Ναι, θα έχεις ακόμα μια συζήτηση μαζί του.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα. Τήρησε ό,τι σου έχω εμπνεύσει.»

Δεν μπορώ να καταγράψω όλα όσα προσεύχομαι και ζητώ από τον Σωτήρα. Αλλά ξέρω ότι προσεύχομαι πολύ, ώστε ο Σωτήρας να μου δώσει μια τέτοια πίστη, όπως για παράδειγμα: Όταν ο Πέτρος περπάτησε πάνω στο νερό και ο Σωτήρας στεκόταν πάνω στο νερό απέναντί του.

Είπα στον Σωτήρα ότι δεν θέλω να βυθιστώ στο νερό όταν με κατακλύζουν οι αμφιβολίες. Θέλω να έχω τέτοια πίστη, ώστε να μπορώ να περπατήσω πάνω στο νερό μέχρι εσένα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σου χαρίζω τη ζωντανή πίστη.» Εγώ: «Να το γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Ο Σωτήρας συνέχισε: «Αυτή η πίστη είναι το δώρο Μου για σένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αυτό είναι όμως το ωραιότερο δώρο που θα μπορούσα να επιθυμήσω.

Δεν υπάρχουν λόγια για να σε ευχαριστήσω αρκετά. Αλλά, Κύριε, σίγουρα θα απαιτήσεις πολλά από μένα, αν μου δώσεις κάτι τέτοιο;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα το απαιτήσω από σένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι ζητήσεις από μένα. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Είπα στον Σωτήρα ότι έπρεπε να πάω στη δουλειά. Σωτήρας:

«Έλα αργότερα να με βρεις, ρώτησέ με.»

12.15 - 13.00 στην εκκλησία της κλινικής:

Προσευχήθηκα και μετά ενώθηκα με τον Σωτήρα. Εγώ: «Τι

είναι η ζωντανή πίστη;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Έχεις εμένα και εγώ είμαι η πίστη σου.» Εγώ: «Αυτό

είναι όμως όμορφο. Σ' ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.»

Εγώ: «Βασιλιά μου, Βασιλιά των Βασιλέων, αγαπημένε Πατέρα μου, τι ζητάς από μένα;

Ξέρω ότι δεν ζητάς τίποτα αδύνατο και θα το γράψω με χαρά, αν το θέλεις.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ζητώ από σένα τη ζωή σου.» Εγώ: «Κύριέ μου

και Θεέ μου, Ιησού μου, σου τη δίνω.»

Εγώ: «Γιατί ζητάς τη ζωή μου, αφού σου την έχω ήδη δώσει;» Σωτήρας: «Μου την

έδωσες, αλλά δεν την έχω ζητήσει ακόμα από σένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν θέλω να σε ρωτήσω τίποτα άλλο τώρα, είναι δύσκολο να το καταλάβω, πες μου εσύ αν πρέπει να μάθω κάτι γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η ζωή σου. Γράψε, κόρη μου.» Εγώ:

«Κύριέ μου και Θεέ μου, τι να γράψω;» Σωτήρας: «Εγώ

καθορίζω τη ζωή σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε. Ας γίνει όπως θέλεις. Είμαι το τίποτά σου και μπορείς να με έχεις μόνο μέσω της Παναγίας Μαρίας.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, αυτό μου αρέσει.» Σωτήρας:

«Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Το βράδυ πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ για την Αγία

Λειτουργία. Προσέφερα την Αγία Κοινωνία για τις φτωχές ψυχές.

08.05.92 - Παρασκευή

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα και ρώτησα:

«Χθες είπες: "Εγώ καθορίζω τη ζωή σου", μπορείς να μου πεις κάτι περισσότερο γι' αυτό, αν θέλεις;»

Σωτήρας: «Ό,τι κάνεις, είναι έργο Μου.»

13.00 στην εκκλησία της κλινικής:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα το γράψω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.» Σωτήρας:

«Πρέπει να πας στον πατέρα, στο Όγκερσχαϊμ.»

Εγώ: «Ίσως σε κάποιον άλλο πατέρα;» Σωτήρας:

«Στο Όγκερσχαϊμ, στον πατέρα.»

Εγώ: «Ήθελα πρώτα να πάω στο Ρέγκενσμπουργκ, στον πατέρα

Γκέμπχαρντ.» Σωτήρας: «Πρώτα πήγαινε στον πατέρα στο Όγκερσχαϊμ.»

Εγώ: «Είπες ότι θα μου τηλεφωνήσει.» Σωτήρας:

«Ναι, θα το κάνει.»

Εγώ: «Τώρα μένει μόνο το ερώτημα, πότε;»

Σωτήρας: «Αυτό το Σαββατοκύριακο.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα πάω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.» Εγώ:

«Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, ρώτησέ με ξανά αργότερα.»

Όταν κοίταξα το ρολόι που κρεμόταν στο διάδρομο έξω από το παρεκκλήσι, συνειδητοποίησα ότι είχα ήδη ξεπεράσει το μεσημεριανό μου διάλειμμα κατά μισή ώρα. Ο χρόνος περνάει πολύ γρήγορα όταν είσαι ενωμένη με τον Σωτήρα.

15.30:

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα με πιστέψουν οι πατέρες όταν πάω σ' αυτούς;» Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, έχουν αμφιβολίες.»

Εγώ: «Γιατί να πάω σ' αυτούς, αν έχουν αμφιβολίες; Δεν το καταλαβαίνω.» Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν έχουν τόσο ανοιχτή καρδιά όσο εσύ, με την οποία με ακούν. Κόρη μου, άκου καλά τη φωνή Μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, ό,τι θα πω στους πατέρες, το αφήνω στα χέρια Σου.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι σωστό.»

Εγώ: «Τι θα καταφέρω αν μιλήσω στους πατέρες;»

Σωτήρας: «Να μιλήσεις το συντομότερο δυνατόν με τον καγκελάριο Χέλμουτ Κολ.» Εγώ:

«Αγαπητέ Σωτήρα, πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, ή αρκεί αυτό;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα πεις στους πατέρες ότι το εννοώ σοβαρά με τον πόλεμο.

Κόρη μου, μείνε πιστή σε μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

09.05.92 — Σάββατο

7.15 π.μ. στην Αγία Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ.

Μετά ήμουν μέχρι τις 13.00 στη Μάριον, και γράφαμε το ημερολόγιο. Από τις

16.15 έως τις 17.30 προσευχήθηκα στην εκκλησία στο Ροτ.

Το βράδυ ο διάβολος εξαπέλυσε επίθεση εναντίον μου, και συγκεκριμένα μέσω του άντρα μου.

Έπρεπε να προσευχηθώ πάλι πολύ. Μετά επανήλθε η ηρεμία.

10.05.92 — Κυριακή

Πριν από την Αγία Λειτουργία προσευχήθηκα.

Στις 10.00 π.μ. ήταν η Θεία Λειτουργία στο Ροτ, στην οποία παρευρέθηκα.

Περίπου στις 14:30 πέρασα μια δοκιμασία. Για περίπου 30 λεπτά ήθελα να προσευχηθώ, αλλά δεν

μπορούσα. Ήμουν ξαπλωμένη στον καναπέ. Τότε ikέτεψα τον Σωτήρα να με βοηθήσει. Τότε άκουσα:

«Πήγαινε, κόρη μου, κάνε ό,τι σου λέω. Προσευχήσου το Ροζάριο της Θλίψης».

Ένωσα μια δύναμη, εντελώς ξαφνικά, και αμέσως προσευχήθηκα δύο Ροζάρια και μια Λιτανεία.

Περίπου στις 16.50 ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Εγώ: «Είπες ότι θα τηλεφωνήσουν.» Σωτήρας: «Το

είπα.»

Εγώ: «Ποιος είσαι, ΕΓΩ;»

Σωτήρας: «Ο Ιησούς σου, κόρη μου. Ο Σατανάς έχει εξουσία πάνω στο μοναστήρι. Περίμενε μέχρι να σου πω πώς θα συνεχιστεί. Ο πάτερ Ιωακείμ θα επικοινωνήσει μαζί σου. Συνέχισε να προσεύχεσαι γι' αυτούς, κόρη μου.»

Το βράδυ, προσευχή προς την Παναγία.

11.05.92 - Δευτέρα

Μεσημέρι στην εκκλησία, 12:00:

Ήθελα να μάθω αν είχα ακούσει κάτι λάθος, σχετικά με τον πόλεμο στη Σερβία. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος στη Σερβία θα έρθει και το Βελιγράδι και η γύρω περιοχή θα καταστραφούν.»

Μετά ήθελα να μάθω αν ο Πονηρός είχε αναμικθεί, λόγω της πεθεράς μου. Ήθελα να το

ελέγξω ξανά και γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα. Σωτήρας: «Κόρη μου, η πεθερά σου θα

πεθάνει αυτόν τον μήνα.»

Σωτήρας: «Ο πάτερ Ιωακείμ θα σου τηλεφωνήσει, να είσαι έτοιμη.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Πρέπει να επιφέρω την τιμωρία πάνω στη γη.» Ρώτησα:

«Ποιος είσαι εσύ, «ΕΓΩ»?»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, είμαι ο Τριαδικός Θεός, ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός, ο Θεός Άγιο Πνεύμα.»

Εγώ: «Κυρίέ μου και Θεέ μου, τι επιτυγχάνεις με αυτό;» (Με την τιμωρία)

Σωτήρας: «Τις ψυχές που μου είναι πιστές.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αρκεί. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Στην ομάδα προσευχής συγκεντρώθηκαν πάρα πολλοί άνθρωποι. Ο πατέρας Μπέρτολντ από το Βάγκχαουζελ έδωσε σε όλους ξεχωριστά την ευλογία της πρώτης λειτουργίας. Η προσευχή μας, μαζί με την ευλογία, διήρκεσε λίγο περισσότερο από τρεις ώρες. Ευχαριστούμε τον Θεό για αυτή την απροσδόκητη ευλογία.

12.05.92 - Τρίτη

Ιατρείο:

Ρώτησα ξανά τον Σωτήρα σχετικά με την τιμωρία.

Σωτήρας: «Η τιμωρία είναι απαραίτητη, ώστε οι άνθρωποι να αναγνωρίσουν σε ποιον Πατέρα ανήκουν, διότι πρέπει να επιλέξουν έναν Πατέρα.»

Είχα πολλή δουλειά και έφτασα στην εκκλησία μόνο στις 15:00.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στον πάτερ Σέλνερ στο Μίνγκολσχαϊμ, καθώς είχε αρρωστήσει ξαφνικά.

Σωτήρας: «Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε σ' αυτόν.»

Εγώ: «Τι να του πω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Να κάνει αυτό που ζητώ και από τον κ. Δεκάνου Ένζ.

Πες του ότι θα μου δώσει μεγάλη χαρά με αυτό.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα του το μεταφέρω.»

Ο Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε με ειρήνη.»

Σήμερα ήταν τα γενέθλια του συζύγου μου.

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στη Ροτ, στην εκκλησία.

Ο γιος μου υποβλήθηκε σήμερα σε χειρουργική επέμβαση στη Στουτγάρδη. Ήταν επείγον. Ήμασταν συνολικά επτά άτομα και προσευχηθήκαμε γι' αυτόν.

13.05.92 - Τετάρτη

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, θα το γράψω.» Σωτήρας: «Ο γιος σου θα γίνει καλά.» Μετά από λίγο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η Σλοβακία βρίσκεται σε κίνδυνο. Ο κίνδυνος είναι πολύ κοντά. Ο πόλεμος της Ρωσίας θα φτάσει στη Σλοβακία.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.» Εγώ:

«Ναι, Κύριε και Θεέ μου.» Σωτήρας:

«Πήγαινε.»

- Επικράτησε σιωπή και ηρεμία.

Εγώ: «Προς ποιον να πάω;»

Σωτήρας: «Προς τον πάτερ

Ιωακείμ.»

Εγώ: «Δεν με κάλεσε. Γιατί δεν με κάλεσε; Εσύ το ξέρεις, Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού και πνευματικέ μου οδηγέ;»

Εγώ: «Αλλά, αν είσαι ο αγαπητός Θεός, τότε πες μου: “Ζήτηω ο Ιησούς και η Μαρία”.»

Σωτήρας: «Γράψ' το: “Ζήτηω ο Ιησούς και η Μαρία”.»

Εγώ: «Γιατί δεν τηλεφώνησε ο πάτερ Ιωακείμ;» Σωτήρας:

«Επειδή του λείπει η ζωντανή πίστη.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν ξέρεις όμως πώς θα είσαι αύριο.» Εγώ: «Καλά, τότε πρέπει να πάω στον πάτερ;»

Ο Σωτήρας: «Πήγαινε ακόμα σήμερα.»

Εγώ: «Θα είναι εκεί ο πάτερ Ιωακείμ όταν πάω;» Σωτήρας:

«Ναι, κόρη μου, θα είναι εκεί.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα μου μιλήσει ακόμα;» Σωτήρας:

«Ναι, θα σου μιλήσει.»

Εγώ: «Τι να του πω;»

Σωτήρας: «Πες του ότι το εννοώ σοβαρά με τον πόλεμο, και ότι πρέπει επείγοντως να σε φέρει σε επαφή με τον καγκελάριο κ. Κολ, ώστε να
.»

Εγώ: «Γιατί επείγοντως;»

Σωτήρας: «Το βάρος της αμαρτίας υπερτερεί.» Εγώ:

«Και αν πει ότι δεν μπορεί να το κάνει;»

Ο Σωτήρας: «Τότε, κόρη μου, θα έχεις κάνει το καθήκον σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, πνευματικέ μου οδηγέ, αλλά εσύ ξέρεις εκ των προτέρων αν θα το κάνει.»

Εγώ: «Και είπες ότι ο πόλεμος δεν μπορεί πλέον να σταματήσει. Και ο πόλεμος έρχεται. Γιατί πρέπει τότε να πάω σ' αυτόν;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Οι ψυχές που μου ανήκουν πρέπει να σωθούν.» Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, μπορείς να μου δώσεις ένα σημάδι που να προέρχεται από σένα και να δείχνει ότι εσύ με έστειλες;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα σου το δώσω.» Εγώ:

«Και τι θα είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πάτερ Ιωακείμ θα σου δώσει κάτι που θα σε εκπλήξει.»

Εγώ: «Προς το καλό ή προς το κακό;» Σωτήρας:

«Προς το καλό.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, θα πάω στον πάτερ Ιωακείμ. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Ήμουν με τη Βερένα στο Όγκερσχαϊμ. Ήταν όπως και κατά την επίσκεψή μου στον κ. Ντεκάν Εντς στο Βίσλοχ. Καθώς περίμενα μπροστά από το μοναστήρι, ένας άνδρας με το ακάθαρτο πνεύμα στάθηκε μπροστά μου. Θα ήθελε να με σκίσει.

Μόνο μετά το τρίτο δεκάδα του Ροζαρίου άνοιξε η πόρτα.

Είπα ότι ήθελα να μιλήσω με τον Αιδεσιμότατο Πατέρα Ιωακείμ. Αρχικά ήρθε ένας άλλος πατέρας, στον οποίο επίσης είπα τι επιθυμεί ο Σωτήρας.

Ήρθε ο Πατέρας Γιοάχιμ και μιλήσαμε. Στο τέλος, ο Πατέρας Γιοάχιμ είπε ότι θα προσπαθούσε, με τη βοήθεια της αστυνομίας, να με φέρει σε επαφή με τον κ. Κολ.

Έφυγα από το μοναστήρι στις 18:40.

Στις 19:25 βρισκόμουν ήδη στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Εκεί παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία, επειδή στο Όγκερσχαϊμ δεν γινόταν πια.

Στις 21:30 το βράδυ ήρθε ο Έριχ να με δει και μου είπε ότι ο πατέρας Σέλνερ, ο ιεραπόστολος, ο οποίος ήταν άρρωστος εκείνη την περίοδο, όταν συμμετείχε στην ομάδα προσευχής μαζί μου, είχε ρωτήσει δύο φορές πού είχε καταλήξει.

Στην ομάδα προσευχής είχε αποκοιμηθεί κατά τη διάρκεια της προσευχής. Εκείνο το βράδυ προσευχηθήκαμε επίσης τη Λιτανεία της Παναγίας.

14.05.92 - Πέμπτη

Ρώτησα για τον άνδρα που χθες στεκόταν έξω από το μοναστήρι.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ήταν ένα ακάθαρτο πνεύμα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Οι πατέρες θα κάνουν αυτό που συνέστησα στον πάτερ Ιωακείμ για σένα.»

Εγώ: «Θα μιλήσω τότε με τον Καγκελάριο, τον κ. Κολ;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Τις επόμενες μέρες θα συμβούν μερικές καταστροφές.»

Εγώ: «Πες μου κάτι γι' αυτό.» Σωτήρας:

«Προσευχήσου, κόρη μου.»

Εγώ: «Θα προσευχηθώ. Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου

15.05-22 – Παρασκευή

10.30 π.μ. στο ιατρείο:

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ο πόλεμος είναι πολύ κοντά. Πήγαινε στον ιερέα, στον πάτερ Vogt. Πήγαινε ξανά σ' αυτόν. Πήγαινε ακόμα σήμερα. Οι ιερείς πρέπει να προσευχηθούν το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς.»

Γύρω στις 11.20 ρώτησα ξανά. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, ακούω.»

Ο Σωτήρας: «Πήγαινε στον ιερέα, στον πάτερ Βογκτ. Να προσευχηθεί το Ροζάριο πριν από την Αγία Λειτουργία.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, του το έχω ήδη πει.»

Σωτήρας: «Το ξέρω, κόρη μου. Πρέπει να πας ξανά σ' αυτόν.» Εγώ: «Και αν ρωτήσει γιατί;»

Σωτήρας: «Πες του ότι ο πόλεμος είναι πολύ κοντά.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, δεν με πιστεύει.» Σωτήρας:

«Και παρόλα αυτά πρέπει να πας σ' αυτόν.»

Εγώ: «Να του πω κάτι άλλο, εκτός από αυτό με το Ροζάριο;» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ότι έτσι θα γλιτώσει από τα βάσανα.»

Εγώ: «Αυτό όμως είναι σκληρό να το πω. Δεν μπορώ να πω κάτι άλλο; Αλλά αν το θέλεις, τότε θα του το πω.»

Σωτήρας: «Θέλω να του το πεις αυτό.» Εγώ:

«Ναι, κύριέ μου, και τι είναι αυτό;»

Ο Σωτήρας: «Η ανυπακοή απέναντί μου είναι το μεγαλύτερο κακό που μπορεί να συμβεί σε έναν ιερέα.»

12:30 μ.μ. στο παρεκκλήσι:

Είπα στον Σωτήρα: «Αγαπητέ Θεέ, αυτό όμως είναι ακόμα πιο δύσκολο. Και μου είναι δύσκολο να πάω στον ιερέα, γιατί ξέρω ότι δεν με πιστεύει.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, και τόσο δύσκολο μου είναι να κρατήσω την αμαρτία, επειδή σας αγαπώ όλους.»

Σωτήρας: «Κάν' το, κόρη μου, πήγαινε.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω, επειδή είναι το θέλημά Σου, αλλά μου είναι πολύ δύσκολο.»

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, σ' αγαπώ. Πήγαινε με ειρήνη.»

14.30: Δεν ήξερα πώς έπρεπε να προσευχηθεί το Ροζάριο.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Ο ιερέας πρέπει να προσεύχεται το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς και να τους καθοδηγεί.»

Εγώ: «Θα έρθεις μαζί μου;»

Σωτήρας: «Ναι, θα έρθω μαζί σου.»

Τρόμαξα λίγο και ρώτησα πώς θα περπατούσε δίπλα μου. Τρόμαξα, γιατί σκέφτηκα: «Πώς θα θέλει να περπατήσει δίπλα μου, αφού δεν τον βλέπω;»

Σωτήρας: «Θα έρθω μαζί σου και θα είμαι δίπλα σου.»

Εγώ: «Δεν το καταλαβαίνω αυτό.»

Εγώ: «Κύριέ μου, μου είναι ακατανόητο ότι πρέπει να πάω στον ιερέα, αφού εσύ είπες ότι δεν βρίσκεται στη χάρη του Θεού.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το αυτό. Για κάθε ιερέα προσπαθώ να τον σώσω.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν θα σε ρωτήσω τίποτα άλλο. Θα πάω σ' αυτόν.»

Στην εκκλησία στο Rot, μετά τη λήψη της Ιερής Κοινωνίας:

Ο Σωτήρας: «Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε σ' αυτόν.»

Γύρω στις 19:45 βρισκόμουν στον κ. πάστορα Vogt. Του είπα ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας. Ο κ. πάστορας Vogt με ρώτησε αν έπρεπε να το γράψω.

Εγώ: «Πρέπει να τελέσετε τη Θεία Λειτουργία;»

Ο πάτερ Βογκτ: «Αυτό είναι το

επάγγελμά μου.» Εγώ: «Για μένα είναι το

θέλημα του Θεού.»

Ο πάτερ Βογκτ με ρώτησε αν ο Σωτήρας είχε πει ότι έπρεπε να το γράψω.

Του είπα: «Ναι, όλα είναι γραμμένα στο ημερολόγιο, αλλά δεν θέλουν να τους τα διαβάσω.» Ο πάτερ Βογκτ είπε: «Μπορεί να μου ψιθυρίσει κάτι.»

Μετά με ρώτησε αν είχα πάει στον κ. Δεκάνου.

Απάντησα: «Ναι, είπε πάλι ψέματα.»

Ο πάστορας Βογκ γέλασε.

Μετά του είπα τι είχε συμβεί όταν πήγα στον κ. Δεκάνου Ένζ. Ο πάστορας Βογκ το άκουσε.

Μου φάνηκε σαν να είχα πάει πάλι μάταια στον κ. Βογκτ. Πιστεύω ότι πίσω από αυτό το γέλιο κρύβεται κάτι σοβαρό. Ό,τι μπορούσα να κάνω, το έκανα, όλα τα άλλα τα αφήνω στα χέρια του Θεού.

Όταν βγήκα από το δωμάτιο και στάθηκα στο διάδρομο του πρεσβυτερίου, είδα ότι η μάγισσα κρεμόταν ακόμα από την οροφή, ως διακόσμηση.

Θυμήθηκα ότι, όταν πριν από δύο χρόνια βρισκόμουν στο Kohlgub για θεραπεία, στο ιατρείο μιας γιατρού κρεμόταν επίσης μια μάγισσα. Εξήγησα στη γιατρό ότι αυτό δεν ήταν σωστό και εκείνη αφαίρεσε τη μάγισσα. Με προσκάλεσε μάλιστα στο σπίτι της και της μίλησα για τη μεταστροφή μου.

Αναρωτήθηκα αν ο πάστορας Vogt θα έβγαζε κι αυτός τη μάγισσα, αν του το έλεγα.

16.05.92 — Σάββατο

1.30 - 2.30 π.μ. προσευχήθηκα τη νύχτα.

7.15 π.μ.: Θεία Λειτουργία στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ.

16.00: Επισκέφθηκα τον γιο μου στη Στουτγάρδη.

Στις 18.30 πήγα στο Rot για την Θεία Λειτουργία στην εκκλησία.

Περίπου στις 18.40 αφιέρωσα τον εαυτό μου και την οικογένειά μου στην Ιερά Καρδιά του Ιησού και της Μαρίας για τα αιτήματα της Παναγίας.

17.05.92 — Κυριακή

Προσευχήθηκα από τις 7.15 έως τις 8.50 και ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου. Μεγάλε Θεέ και Άγιε Θεέ, θα γράψω. Κλαίω για τους ιερείς και για τόσους νεκρούς και τραυματίες στον πόλεμο.»

Ποτέ δεν ήμουν τόσο απογοητευμένη από τους ιερείς όσο τώρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τι να γράψω;» Μετά από λίγο:

Εγώ: «Ακόμα δεν ξέρω τι να γράψω.» Σωτήρας: «Θα σου δώσω ένα σημάδι.»

Εγώ: «Πότε και πού;»

Σωτήρας: «Στην εκκλησία.»

Εγώ: «Το άκουσα σωστά;» Σωτήρας:

«Ναι, στην εκκλησία.»

Εγώ: «Θα μεταστραφούν οι πιστοί στην εκκλησία με αυτό;» Σωτήρας:

«Ναι, θα μεταστραφούν.»

Εγώ: «Μα στην εκκλησία είναι ήδη μεταστραμμένοι.»

Σωτήρας: «Όχι, πρέπει όλοι να μετανοήσουν.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένη Ιησού.»

Σωτήρας: «Οι ιερείς είναι αυτή τη στιγμή τυφλωμένοι. Κόρη μου, πρέπει να προσευχηθούμε πολύ για τους ιερείς.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, ξέρεις ότι προσεύχομαι ήδη πολύ γι' αυτούς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Είναι σημαντικό. Ο πόλεμος έχει ήδη αρχίσει.» Εγώ:

«Κύριέ μου, δεν το καταλαβαίνω αυτό τώρα. Εννοείς τον πόλεμο στη Βοσνία;»

Σωτήρας: «Τον πόλεμο σε όλες τις καρδιές.»

Εγώ: «Όλα αυτά μου είναι ακατανόητα. Δεν μπορείς να μου το πεις πιο ξεκάθαρα;»

Σωτήρας: «Ζητήστε ειρήνη.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, εξήγησέ μου ακόμα πιο απλά για τον πόλεμο.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Όπου δεν υπάρχει αγάπη, υπάρχει μόνο μίσος. Παιδί μου, ο πόλεμος αρχίζει πρώτα στην καρδιά. Ό,τι γεμίζει την καρδιά, αυτό βγαίνει από το στόμα. Προσευχηθείτε, ώστε οι καρδιές σας να γίνουν αγνές.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι ιερείς έχουν υποπέσει στο μεγάλο μαρτύριο.» Εγώ: «Το έγγραψα σωστά;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Το επανέλαβε αμέσως.

Εγώ: «Κύριέ μου, δεν τολμώ καθόλου να το γράψω αυτό.»

Σωτήρας: «Το έγγραψες όμως.»

Εγώ: «Ποιος είναι ο κύριος λόγος για το μαρτύριό τους;»

Σωτήρας: «Η ανυπακοή τους.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω άλλο, είναι πολύ βαρύ για μένα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Οι άνθρωποι βρίσκονται σε μεγάλο κίνδυνο. Η αμαρτία τους έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Δεν μπορώ πια να παρακολουθώ αυτή τη μεγάλη λάσπη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, σώσε μας.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πίστεψέ το, μην αμφιβάλλεις. Μείνε πιστή σε Μένα. Πήγαινε με ειρήνη.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ. Θα Σου μείνω πιστή.»

Υ.Γ.: Όταν μεταγράψω αυτή την ημέρα στο ημερολόγιό μου (αρχικά γράφω τα πάντα σε ένα χειρόγραφο), βασανίστηκα για 30 λεπτά από έναν βαθύ ύπνο. Προσευχόμουν συνεχώς στο μυαλό μου στον Σωτήρα, και μετά πάλι ήμουν εντάξει. Ο Πονηρός δεν θέλει να το γράψω αυτό.

Στις 10.00 π.μ. παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο Rot.

Γύρω στις 15.00 ήρθε η Μάριον, και μετά ήρθε η Αντριάνη. Προσευχηθήκαμε μαζί το Ροζάριο. Αργότερα ήρθαν ο Φριντόλιν και ο Κλοντ από το Λουξεμβούργο.

Μίλησα στον Κλοντ για τη μεταστροφή μου.

Μετά πήγαμε στην εκκλησία για την προσευχή προς την Παναγία. Ο Κλοντ φοιτούσε μαζί με τον Φριντόλιν στη Θεολογική Σχολή, αλλά τώρα την έχει εγκαταλείψει, επειδή απογοητεύτηκε από τους ιερείς.

Μετά την εκκλησία, του μίλησα και πάλι για τις εμπειρίες μου. Αισθάνθηκα το ακάθαρτο πνεύμα πάνω στον Κλοντ, αλλά παρατήρησα επίσης ότι η αφήγησή μου τον ενδυνάμωσε.

Ο Κλοντ μου είπε ότι παλαιότερα προσευχόταν πολύ και ότι οι ιερείς του είχαν πει ότι προσεύχεται υπερβολικά. Ως εκ τούτου, είχε σταματήσει, αλλά από τότε ένιωθε μια πνευματική ξηρασία και τώρα έχει αποχωρήσει από τη θεολογική σχολή. Αυτός και ο Φριντόλιν κοιμήθηκαν στο σπίτι μας και τη Δευτέρα το πρωί έφυγαν. Ο Κλοντ ρώτησε τον άντρα μου αν μπορεί να ξαναέρθει.

Έφυγε ευτυχισμένος και έλαβε πολλή χάρη εδώ.

18.05.92 - Δευτέρα

Σήμερα, πριν από οκτώ χρόνια, μου εμφανίστηκε η Παναγία στο Μετζουγκόριε.

8.45 π.μ. στο χώρο εργασίας:

Επειδή δεν είχα καταλάβει τι μου είχε πει ο Σωτήρας για τους ιερείς, τον ρώτησα ξανά. Ρώτησα τι σημαίνει ότι οι ιερείς βρίσκονται σε μαρτύριο.

Σωτήρας: «Δεν ακούνε τη φωνή Μου, αλλά τη φωνή του ακάθαρτου πνεύματος.» Εγώ: «Ποιος είναι ο λόγος του μαρτυρίου τους;»

Σωτήρας: «Η ανυπακοή τους!»

Συνέχισα να κάνω

ακτινογραφίες.

Όταν έμεινα πάλι μόνη, προσπάθησα να ενωθώ με τον Σωτήρα στο δωμάτιο των ακτινογραφιών. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου, πρέπει να φύγεις.»

Εγώ: «Πού, Κύριε και Θεέ μου; Δεν ξέρω πού.»

Ένωθα μια ζεστασιά και μια ειρήνη μέσα μου. Ήταν πολύ όμορφα εκείνη τη στιγμή. Πιστεύεις ότι δεν είσαι μόνη. Η αγάπη είναι εκεί.

Εγώ: «Ακόμα δεν ξέρω πού πρέπει να πάω.»

Ο Σωτήρας δίσταζε να μου το πει, ήμουν περίεργη να μάθω πού.

Εγώ: «Μήπως το φαντάστηκα αυτό, όταν άκουσα: “Πρέπει να φύγεις”; Η καρδιά μου καίει από αγάπη. Και περιμένω υπομονετικά. Ο Κακός είναι επίσης εκεί. Είναι ανυπόμονος και κάνει αισθητή την παρουσία του.» Και ο Σωτήρας σιωπά.

Ο Σωτήρας μου δείχνει πώς ο Κακός παραμονεύει. Μισή ώρα αργότερα, γύρω στις 10.15:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, πρέπει να φύγεις.»

— και πάλι καμία απάντηση —

Το βράδυ ήμουν στην εκκλησία του Ροτ για την Αγία Λειτουργία.

19.05.92 — Τρίτη

Σήμερα, πριν από οκτώ χρόνια, βαφτίστηκα.

Σήμερα δεν άκουσα καμία φωνή, ούτε κατά τη διάρκεια της προσευχής ούτε στην εκκλησία.

20.05.92 — Τετάρτη

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ιησού, ελεήμων Αγάπη, τι να γράψω; Δεν θέλω να σε ρωτήσω, εσύ τα ξέρεις όλα. Μόνο αν είναι το θέλημά σου, θα το γράψω, γιατί είμαι μια αμαρτωλή, νιώθω ότι δεν έχω το δικαίωμα να σε ρωτήσω, γιατί είμαι σκόννη μπροστά σου, τίποτα άλλο.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, είμαι έτοιμη να γράψω, επειδή είπες: “Γράψε, κόρη μου.” Αλλά μέσω της Μαρίας και υπό την προστασία της Αγίας Μαρίας, της Μητέρας του Θεού.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι σωστό, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, χθες υπήρξε μια μεγάλη επίθεση.» Εγώ:

«Μα, Κύριε και Θεέ μου, το ξέρω αυτό.»

Σωτήρας: «Εγώ το επέτρεψα. Ο Σατανάς θέλει να καταστρέψει τα πάντα. Ακόμη και την Πατρίς την έχει πάρει.»

Δεν ήθελα να ρωτήσω τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Περίμενε ακόμα, κόρη μου!»

Εγώ: «Μα εσύ τα ξέρεις όλα εκ των προτέρων.»

Σωτήρας: «Ναι, τα ξέρω όλα, αλλά εσύ είσαι στο σχολείο της αγάπης.»

Εγώ: «Κυριέ μου, πες μου, ποιο ακάθαρτο πνεύμα βρισκόταν κοντά στον άντρα μου. Αυτό ήταν αδύνατο. Γιατί είχα σκορπίσει αφιερωμένο αλάτι από τον πάτερ Χέιντερ, εκεί όπου βρισκόταν ο άντρας μου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κυριέ μου και Θεέ μου, Ιησού μου, πνευματικέ μου οδηγέ.»

Σωτήρας: «Ήταν πάλι ο Λούσιφερ με την ακολουθία του.»

Εγώ: «Προσευχόμουν συνεχώς, από το πολύ που προσευχόμουν σχεδόν δεν μπορούσα να αναπνεύσω.» Σωτήρας: «Κόρη μου, μην υποχωρείς, πρέπει να συνεχίσεις.»

Εγώ: «Κυριέ μου, ενοχλεί τον Λούσιφερ το γεγονός ότι πρέπει να πάω στον Καγκελάριο;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, και ακόμα ρωτάς κάτι τέτοιο;»

Εγώ: «Ναι, Κυριέ μου, γιατί είμαι ένα τίποτα. Σου έδωσα τα πάντα και δεν έχω τίποτα.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σ' αγαπώ, κόρη μου, όπως είσαι.»

Εγώ: «Νόμιζα ήδη ότι τα έκανα όλα λάθος εξαιτίας της επίθεσης του Λούσιφερ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα. Οι πειρασμοί πρέπει να έρθουν πάνω σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα ήθελα να έχω έναν ιερέα. Τι συμβαίνει με τον πάτερ Φογκτ, που ήταν τώρα σε πνευματικές ασκήσεις;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι πνευματικές ασκήσεις δεν είναι όπως τις θέλω εγώ.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τα αφήνω όλα στα χέρια Σου, προστάτεψέ με, καθοδήγησέ με και μην με αφήνεις μόνη, ΣεΚιντέ. Εμπιστεύομαι πλήρως στα χέρια Σου και θα παραμείνω πιστή σε Σένα, γιατί Σ' αγαπώ, ακόμα κι αν επιτρέπεις τέτοιους πειρασμούς να έρθουν πάνω μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα σου πω αργότερα πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα, όχι τώρα.» Εγώ: «Κυρίέ μου, σ' ευχαριστώ, σ' αγαπώ και συγχώρεσέ με.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Δεν έλαβα την Θεία Κοινωνία.

Ο πατέρας κάθισε και άφησε τους λαϊκούς να μοιράσουν την Ιερή Κοινωνία. Έτσι ήθελε.

21.05.92 — Πέμπτη

9.20 π.μ. στο ιατρείο:

Ρώτησα τον Σωτήρα αν ισχύει ότι θα πάρει τη πεθερά μου κοντά Του ακόμα αυτόν τον μήνα. (Αυτό ήταν ένας πειρασμός, θα επανέλθω σε αυτό αργότερα.)

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα πάρω την πεθερά σου κοντά Μου αυτόν τον μήνα.»

Εγώ: «Ο πατέρας στο Stift-Neuburg είπε ότι οι ιδιωτικές αποκαλύψεις με τους Αποστόλους έχουν ολοκληρωθεί.»

Σωτήρας: «Μόνο οι κοσμικοί ιερείς μπορούν να ολοκληρώσουν τις ιδιωτικές αποκαλύψεις.»

Ρώτησα για τον πάτερ Σέλνερ, επειδή δεν μοίλαζε την Θεία Κοινωνία, αλλά το άφηνε σε δύο βοηθούς της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Ο πατέρας στο Μίνγκολσχαϊμ δεν έπρεπε να αφήσει τους λαϊκούς να μοιράζουν την Ιερά Κοινωνία.»

Εγώ: «Τι να έκανε; Ένιωθε αδιαθεσία.»

Σωτήρας: «Να περιμένει. Το ότι ένιωθε αδιαθεσία, δεν προήλθε από Εμένα.»

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, άκου καλά. Θα έχεις μια εμφάνιση μέσα στην εκκλησία.» Ρώτησα αν είχα ακούσει καλά.

Ο Σωτήρας το επανέλαβε άλλη μια φορά.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, εννοείς στο Ροτ, στο Σαντ Λεόν-Ροτ;»

Σωτήρας: «Ναι, στο Ροτ, στο Σαντ Λεόν-Ροτ.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, πες μου πότε, επιτρέπεται να το μάθω;»

Σωτήρας: «Σύντομα.»

Εγώ: «Πώς θα ξέρω αν είναι η Παναγία ή ο διάβολος;» Σωτήρας: «Θα την αναγνωρίσεις.»

Εγώ: «Θα την δουν και άλλοι στην εκκλησία;» Σωτήρας:

«Ναι.»

Εγώ: «Όλοι;»

Σωτήρας: «Λίγοι.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Μετά έκανα ακτινογραφίες στους ασθενείς. Όταν τελείωσα, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Άλλοι πηγαίνουν να καπνίσουν εκείνη την ώρα, ενώ εγώ αναζητώ την εγγύτητα του Θεού.

Όταν ενώθηκα, άκουσα τον Σωτήρα να λέει:

«Γράψε, κόρη μου, αυτή την εμφάνιση». Ρώτησα

αμέσως: «Ποια εμφάνιση;»

Σωτήρας: «Η εμφάνιση της ουράνιας Μητέρας σας θα είναι ένα σημάδι ότι είναι πάντα εκεί και βρίσκεται κοντά σας.»

Εγώ: «Ελεήμων Θεέ, δεν μπορώ να Σου ευχαριστήσω αρκετά γι' αυτό. Χαίρομαι ήδη, αλλά αυτό σημαίνει ότι πρέπει τώρα να προσεύχομαι και να νηστεύω ακόμα περισσότερο. Κύριε και Θεέ μου, πρέπει να μάθω κάτι ακόμα για την εμφάνιση της Παναγίας στην Κόκκινη Εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, πρέπει να ξέρεις κάτι ακόμα.» Εγώ: «Και τι είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Να της παραμείνετε πάντα πιστοί.» (στην Παναγία).

Εγώ: «Ναι, Σωτήρα, ξέρεις ότι την αγαπάμε. Σου υπόσχομαι ότι θα είμαι πιστή στην Ουράνια Μητέρα.»

Εγώ: «Αλλά είπες “η εμφάνιση της Ουράνιας Μητέρας”. Σε ρωτάω ξανά, επειδή ο διάβολος δεν μπορεί να προφέρει το όνομα Μαρία. Θα μου το ακόμα μια φορά;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα έχεις την εμφάνιση της Ουράνιας Μητέρας Μαρίας.»

Εγώ: «Συγχώρεσέ με, Κύριε και Θεέ μου, εξέτασα προσεκτικά τη φωνή.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι σωστά, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχελμ.

22.05.92 – Παρασκευή

Στο παρεκκλήσι της κλινικής, μεταξύ 12:10 και 13:00.

Εγώ: «Χθες, στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου, κατά τη διάρκεια της Ιερής Κοινωνίας, ο πατέρας Σέλνερ δίστασε και με άφησε να περιμένω μέχρι το τέλος, ενώ εγώ ήμουν γονατισμένη στο τραπέζι της Κοινωνίας. Είχε επίσης δυσκολίες να μου δώσει την Ιερή Κοινωνία. Ήταν σαν κάποιος τραβούσε τα χέρια του.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτό ήταν το ακάθαρτο πνεύμα που βρισκόταν μέσα στον πάτερ. Το ακάθαρτο πνεύμα δεν θέλει να λαμβάνεις την Ιερή Κοινωνία γονατιστή και με το στόμα.»

Εγώ: «Είπες ότι θα μου μιλήσει.»

Σωτήρας: «Θα σου είχε ήδη μιλήσει, αν ο Σατανάς δεν είχε εξουσία πάνω του.» Εγώ: «Δεν μπορώ να τον βοηθήσω;»

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα, κόρη μου.» Σωτήρας:

«Ο πόλεμος συνεχίζεται.»

Εγώ: «Τι πόλεμος;»

Σωτήρας: «Ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία. Θα γίνει πόλεμος και στη Μακεδονία και στη Σερβία.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι θα σταματούσε τώρα.»

Σωτήρας: «Οι πόλεμοι εξαπλώνονται περαιτέρω.»

Εγώ: «Θα ήθελα να μάθω αν πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να το γράψεις.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, Ιησού μου, και τι είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Πρέπει να αναφέρεις στον ιερέα την ανακοίνωση για την χθεσινή εμφάνιση της Παναγίας.»

Εγώ: «Πότε;»

Σωτήρας: «Τις επόμενες μέρες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν θα με πιστέψει.» Σωτήρας:

«Κάνε το αυτό, κόρη Μου.»

Εγώ: «Μπορώ να το πω μόνο στον ιερέα, ή και σε άλλους που γνωρίζω;» (Εννοούσα την εμφάνιση).

Σωτήρας: «Πες το, κόρη μου, πες το τους.»

Τότε ρώτησα για τον πάτερ στο Όγκερσχαϊμ, γιατί δεν μου είχε τηλεφωνήσει. Σωτήρας: «Αν δεν είχε κλείσει την καρδιά του μπροστά Μου, θα είχε τηλεφωνήσει.» Σωτήρας: «Κόρη Μου, οι ιερείς βρίσκονται σε μεγάλη σύγχυση.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα το πω στον ιερέα. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.» Εγώ: «Σε ποιον να το πω πρώτα;» (Εννοούσα την εμφάνιση.)

Ο Σωτήρας: «Κόρη Μου, μπορείς να το πεις πρώτα στον ιερέα ή στους ανθρώπους, όπως θέλεις. Θα γίνει. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη Μου, σ' αγαπώ.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Θεέ, αγαπημένε μου Ιησού.»

Πήγα να προσευχηθώ το Ροζάριο και να παρακολουθήσω την Ιερά Λειτουργία «In Rot» στην εκκλησία.

23.05.92 - Σάββατο

7.15 π.μ. — Θεία Λειτουργία στο Waghäusel.

Μετά τη λήψη της Ιεράς Κοινωνίας, έμεινα μπροστά από το Ταμείο και προσευχήθηκα.

Πρώτα την Λιτανεία προς την Παναγία στα λατινικά, μετά το Ροζάριο και θερμές προσευχές. Όταν ενώθηκα για λίγο με τον Σωτήρα, άκουσα:

«Κόρη μου, γράψε»,

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, αλλά πρώτα απάλλαξέ με από τις αμφιβολίες και από ό,τι με εμποδίζει να κάνω ό,τι μου λες.»

Σωτήρας: «Η εμφάνιση της Παναγίας θα πραγματοποιηθεί.»

Αμέσως ρώτησα: «Πότε, Κύριε και Θεέ μου, πνευματικέ μου οδηγέ, αγαπημένε μου Ιησού;

Εννοείς στην Κόκκινη Εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Δεν ξέρω πότε, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Αυτές τις μέρες.»

Εγώ: «Σωτήρα, πες το μου, σε παρακαλώ, άλλη μια φορά, δεν είπες “Μαρία”». Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου, η εμφάνιση της Παναγίας, της ουράνιας Μητέρας Μαρίας, θα γίνει στην Κόκκινη Εκκλησία αυτές τις μέρες».

Εγώ: «Θα εναποθέσω όλη μου την εμπιστοσύνη στα χέρια Σου. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη.»

Τότε άκουσα ακόμα: «Σ’ αγαπώ πολύ, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα κάνω ό,τι μου είπες. Σ’ ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Αμέσως μετά ήρθαν οι πειρασμοί. Πήγα στο Globus για ψώνια. Συνήθως προσεύχομαι πάντα στο αυτοκίνητο, αλλά αυτή τη φορά δεν είχα προσευχηθεί. Και αμέσως έπεσα με το αυτοκίνητο πάνω σε ένα καροτσάκι supermarket.

Όταν γύρισα σπίτι, ήθελα να ανάψω ένα κερί προς μεγαλύτερη δόξα του Θεού και της Παναγίας. Καθώς το άναβα, μια μεγάλη φλόγα βγήκε από το κερί και έπεσε στο κεφάλι μου, και τα μαλλιά μου κάηκαν. Ο

Πονηρός θέλει να εμποδίσει την εμφάνιση της Παναγίας.

Το απόγευμα πήγα στην εκκλησία, όπου προσευχήθηκα από τις 16:30 έως τις 18:15.

Εν τω μεταξύ, εξομολογήθηκα και ρώτησα τον ιερέα αν μπορούσε να φανταστεί ότι η Παναγία θα εμφανιζόταν εδώ, σε αυτή την εκκλησία. Ο ιερέας απάντησε αρνητικά και εγώ είπα: «Ούτε εγώ».

Είπα ότι δεν είμαι άγιος να δω την Παναγία και ότι ούτε στο Μετζουγκόριε θα ήθελα να Την δω.

Ο καλός Θεός μας δοκίμασε και τους δύο.

Ο ιερέας μου είπε ότι δεν πίστευε ότι ο Σωτήρας μου είχε πει να προσευχηθώ το Ροζάριο πριν από την Αγία Λειτουργία.

Γύρισα σπίτι και έκλαψα. Όλη τη νύχτα σχεδόν δεν κοιμήθηκα. Ο άντρας μου με ξυπνούσε συνεχώς. Τον βασάνιζε το ακάθαρτο πνεύμα, ήταν αφόρητο.

24.05.92 - Κυριακή

Πριν από την Αγία Λειτουργία, στο σπίτι.

Προσευχήθηκα, πριν ενωθώ με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η εμφάνιση της Παναγίας θα γίνει στην Εκκλησία του Ρότερ στο Σαν Λεόν-Ρότερ.»

Εγώ: «Στο Ρότερ ή στο Σαν Λεόν; Έχουμε δύο εκκλησίες.»

Σωτήρας: «Στο Ρότερ, εκεί που πηγαίνεις πάντα.»

Σωτήρας: «Αυτή την εμφάνιση θα την αναγνωρίσεις. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Μετά από αυτή την εμφάνιση θα αλλάξουν πολλά.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, είπες ότι θα συμβεί αυτές τις μέρες.» Σωτήρας: «Εγώ καθορίζω τον χρόνο.»

Εγώ: «Ο πάτερ Vogt δεν πιστεύει ότι πρέπει να προσεύχεται το Ροζάριο πριν από την Αγία Λειτουργία. Πιστεύει ότι μπορεί να το προσευχηθεί και σε άλλη ώρα.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψ' το: ο ιερέας, ο πάστορας Βογκτ, είναι ένας ανυπάκουος ιερέας. Πρέπει να επιστρέψει και να αναγνωρίσει τη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα.»

Εγώ: «Ο πάτερ Βογκτ λέει ότι ό,τι του λέω για σένα, αυτό είναι το θέλημά Μου.» Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη Μου, το θέλημά σου είναι το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Τότε ο πάστορας Βογκτ επιβεβαίωσε επίσης ότι αυτό που είπε ο πατέρας στο Στίφτ-Νόιμπουργκ, ότι δηλαδή οι ιδιωτικές αποκαλύψεις ολοκληρώθηκαν με τους αποστόλους, είναι αλήθεια.»

Ο Σωτήρας: «Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα.»

Εγώ: «Πότε θα εμφανιστεί η Παναγία, πριν ή μετά την Ιερή Κοινωνία;» Σωτήρας: «Η Παναγία Μαρία εμφανίζεται μετά την Ιερή Κοινωνία.»

Εγώ: «Πριν από την ευλογία ή μετά την ευλογία; Τότε θα έχουν βγει όλοι έξω.» Σωτήρας: «Θα υπάρχουν ακόμα άνθρωποι μέσα.»

Εγώ: «Πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Μείνε πιστή σε Μένα, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, θα σου μείνω πιστή.»

Ο Σωτήρας: «Προσευχήσου πολύ, κόρη μου. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου, αγαπημένο μου παιδί.»

Εγώ: «Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία φορώντας κόκκινο. Το βράδυ έγινε η προσευχή προς την Παναγία. Πριν από αυτό, προσευχήθηκα μαζί με τους πιστούς το Ροζάριο.

25.05.92 - Δευτέρα

Σήμερα είχα ρεπό.

Από τις 7.00 έως τις 9.30 π.μ. προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, γράψ' το.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, θα το γράψω, γιατί δεν είναι η δική μου θέληση, αλλά η δική Σου. Διότι συνειδητοποίησα ότι είμαι ένα τίποτα και αυτό το τίποτα μπορεί μόνο αν το θέλεις Εσύ.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Η εμφάνιση της Παναγίας θα πραγματοποιηθεί στο Ροτ, στην εκκλησία, απόψε το βράδυ.»

Ήθελα να μάθω: «Κύριε, ποιος είσαι εσύ που μου μιλάς, πριν το γράψω;» Πρέπει να το ελέγξω. »

Σωτήρας: «Είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου, ο Ιησούς σου, ο Σωτήρας σου, ο πνευματικός οδηγός σου.» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, αν το λες εσύ, έτσι θα γίνει.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, επανέλαβε μου αυτό που μου είπες πριν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η εμφάνιση της Παναγίας θα γίνει απόψε το βράδυ στην εκκλησία του Ροτ.»

Εγώ: «Τι μέρα είναι σήμερα;»

Σωτήρας: «Σήμερα είναι 25 Μαΐου, η μέρα που μου αρέσει.»

Εγώ: «Μα άλλοι την έχουν δει με στέμμα και αστέρια στο κεφάλι.» Ρώτησα αυτό, επειδή εγώ έβλεπα την Παναγία μόνο με το άγιο φως. Σωτήρας: «Θα την δεις όπως είναι το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Είμαι όμως ανάξιος να δω την Παναγία.» Σωτήρας:

«Κανείς μέχρι τώρα δεν ήταν άξιος να την δει.»

Εγώ: «Να γράψω ό,τι λέει, ή να κρατήσω μέσα μου ό,τι λέει;» Σωτήρας: «Θα κρατήσεις μέσα σου ό,τι λέει.»

Μετά, έτρεξαν από τα μάτια μου δάκρυα που δεν ήταν δικά μου. Ρώτησα:

«Κλαις, Ιησού μου;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, αυτή τη στιγμή είμαι μόνο ο πάσχων Ιησούς. Οι φρικαλεότητες έχουν ξεπεράσει κάθε όριο. Γράψε, κόρη μου, πρέπει να προσευχηθεί τόσο πολύ όσο ποτέ μέχρι τώρα. Κόρη Μου, μείνε πιστή και σταθερή σε Μένα. Πρέπει να συντομεύσω τον χρόνο.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Ό,τι ήταν στο σχέδιό Μου, πρέπει να το επισπεύσω.»

Εγώ: «Ιησού, είσαι ο Σωτήρας. Είσαι ο Νικητής. Έχεις όλες τις ψυχές στα χέρια Σου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, γράψ' το. Αυτοί είναι μόνο ελάχιστοι.»

Εγώ: «Μα οι ιερείς κηρύττουν ότι είσαι ελεήμων, σαν να θα πάνε όλοι στον Παράδεισο.» Σωτήρας: «Οι ιερείς δεν κηρύττουν σύμφωνα με το θέλημά Μου. Κόρη Μου, αυτά για σήμερα. Σ' αγαπώ πολύ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Ένωσα ηρεμία και ειρήνη κατά τη διάρκεια της ένωσης.

Δεν ήθελα να πω τίποτα σε κανέναν, λόγω του αποψινού, και ένιωθα ότι δεν ήταν ούτε το θέλημα του Θεού. Με βασάνιζαν αμφιβολίες.

Πριν από την Αγία Λειτουργία, προσευχήθηκα το Ροζάριο και ράντισα με αγιασμό το σημείο όπου γονάτισα. Ζήτησα από τον Σωτήρα να μείνει μαζί μου, αν εμφανιστεί η Παναγία. Σήμερα δεν πρόσφερα την Ιερά Κοινωνία για άλλους, αλλά για μένα, ώστε να πάρω δύναμη, αν εμφανιστεί ο διάβολος, για να είμαι πιο δυνατός και να μην μπορεί ο διάβολος να μου κάνει τίποτα, και στο τέλος προσευχήθηκα ακόμα για τον πάτερ Βογκτ και για τον Ιερό Πατέρα, πάντα ένα «Πάτερ ημών», ένα «Χαίρε Μαρία» και το «Δόξα στον Πατέρα», την προσευχή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, και μετά πρόσφερα στην Παναγία ακόμα τρία «Χαίρε Μαρία». Μετά προσευχήθηκα το «Cor Jesu Sacratissimum».

Δίπλα μου καθόταν η Ροσβίτα και της είπα να μείνει μέχρι το τέλος. Δεν είπα τίποτα άλλο, επειδή βρισκόμασταν στη μέση της Αγίας Λειτουργίας. Έμεινε, αλλά δεν ήξερε γιατί.

Η Παναγία δεν εμφανίστηκε.

Έτσι, βγήκα από την εκκλησία. Δεν ήμουν λυπημένος, αυτό ήταν σίγουρα μια πειρασμός. Το βράδυ στις 20:00, στην ομάδα προσευχής:

Λατρεύσαμε τον Σωτήρα.

Ο πάτερ Ντόχαρτ έπαιρνε εξομολογήσεις. Πήγα σ' αυτόν και του μίλησα για τον πειρασμό. Έκλαιγα μπροστά του και ήθελα να τα παρατήσω όλα, όχι επειδή δεν μου επιτράπηκε να δω την Παναγία, αλλά επειδή ο διάβολος είχε αναμειχθεί και εγώ δεν το είχα καταλάβει.

Γιατί μου αρκούσε το ότι είχα δει την Παναγία μία φορά, στις 18.05.1984. Ήμουν θυμωμένη, επειδή ο διάβολος με είχε πειράξει έτσι.

Τώρα μου είναι πιο ξεκάθαρο. Ο πάτερ Ντοχάρτ ήταν καλός. Με ηρέμησε και μου είπε ότι και η Αγία Τερέζα της Αβίλα είχε υποστεί τέτοιους πειρασμούς. Μου έδωσε δύναμη και ξαναβρήκα τη χαρά μου και επέστρεψα στην ομάδα προσευχής.

26.05.92 - Τρίτη

Το πρωί προσευχήθηκα για μία ώρα. Δεν ένιωσα ενότητα με τον Σωτήρα.

Γύρω στις 16:30 τηλεφώνησε ο πάτερ Γιοάχιμ από το Όγκερσχαϊμ. Μίλησε μαζί μου στο τηλέφωνο για περίπου 25 λεπτά. Είπε ότι θα έπρεπε να γράψω στον κ. Καγκελάριο Κολ και να ζητήσω μια συνάντηση, όπως έκανα και με τον Άγιο Πατέρα.

Εγώ: «Θα κάνω ό,τι μου λέει ο Σωτήρας.»

18.30: Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

Και πάλι η μοναχή μοίρασε την Ιερά Κοινωνία. Δεν έλαβα την Ιερά Κοινωνία από αυτήν, επέστρεψα στη θέση μου και κοινωνήθηκα πνευματικά.

27.05.92 - Τετάρτη

Προσευχήθηκα περίπου 2 ώρες και ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, Ιησού μου, Υιέ της Μαρίας.»

Σωτήρας: «Άφησα το ακάθαρμο πνεύμα να σου μιλήσει, για να ξέρεις πόσο επικίνδυνο είναι να μην δίνεις προσοχή στη φωνή. Η εμφάνιση της Παναγίας θα έρθει ακόμα.

Εγώ: «Πότε;»

Σωτήρας: «Αυτό το αποφασίζω εγώ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, το ακάθαρμο πνεύμα μπορεί να μιμηθεί τα πάντα.» Εγώ:

«Είπες ότι θα λάβω μια επιστολή από τον Άγιο Πατέρα και, στη συνέχεια, ότι η πεθερά μου θα πεθάνει αυτόν τον μήνα.»

Σωτήρας: «Όλα θα γίνουν.»

Εγώ: «Και ότι ο πάτερ Ιωακείμ θα μου κλείσει ραντεβού με τον κ. Καγκελάριο Κολ.»

Ο Σωτήρας: «Περίμενε ακόμα για το ραντεβού, θα προκύψει. Δεν χρειάζεται να ζητήσεις να σου κλείσουν ραντεβού. Υπάρχει άλλος τρόπος.»

Εγώ: «Κύριε μου, είμαι απογοητευμένη από τους πατέρες στο Όγκερσχαϊμ. Κανένας από τους ιερείς δεν θέλει να κάνει τίποτα. Φοβούνται όλοι;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, βλέπουν και όμως δεν βλέπουν, και ακούν και όμως δεν ακούν.» Εγώ: «Κύριε μου, αυτές οι τρεις μέρες, το Σάββατο, την Κυριακή και τη Δευτέρα, με σοκάρισαν· μου φάνηκε σαν ο Σατανάς να μου είχε πει ψέματα για τα πάντα. Μου φάνηκε σαν το ακάθαρτο πνεύμα μέσα στην καρδιά μου να μου μιλούσε, και όχι εσύ.»

Σωτήρας: «Πρέπει να περάσεις από αυτούς τους πειρασμούς. Ο δρόμος προς Εμένα είναι αγκαθωτός, διαφέρει από τον άνετο δρόμο που ακολουθούν σχεδόν όλοι.»

Εγώ: «Και χθες το βράδυ η μοναχή μοίρασε και πάλι την Ιερή Κοινωνία. Δεν την έλαβα από αυτήν.»

Σωτήρας: «Έκανες το σωστό.»

Εγώ: «Και συνεχίζει να το κάνει, παρόλο που ξέρει ότι δεν πρέπει, δηλαδή να μοιράζει την Θεία Κοινωνία.

Σωτήρας: «Πάντα ακούει το ακάθαρτο πνεύμα.»

Εγώ: «Μα μετά τη Θεία Λειτουργία την είδα στο αυτοκίνητο. Μου έκανε νόημα, σαν να ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο.»

Σωτήρας: «Το ακάθαρτο πνεύμα μπορεί επίσης να της δώσει μια φαινομενική χαρά, ώστε να πιστεύει ότι κάνει το σωστό. Αυτή η φαινομενική χαρά δεν αποφέρει καρπούς.»

Εγώ: «Κύριε μου, δεν θα σε ρωτήσω τίποτα άλλο, αν το θέλεις, πες το μου.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, έχει εμπιστοσύνη σε μένα.»

Εγώ: «Τώρα νιώθω τόσο άσχημα και ανίκανη. Θα ήθελα να κρυφτώ και να προσεύχομαι μόνο στη σιωπή, δεν θέλω πια ούτε καν την ομάδα προσευχής.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, το να τα παρατήσεις είναι εύκολο, αλλά το να ασκείς υπομονή είναι πιο δύσκολο.

Προσευχήσου να έχεις υπομονή σε όλα. Ο αγρότης περιμένει μέχρι να ωριμάσει η σοδειά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, προσευχήσου πολύ. Μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν.» Πήγαινε με ειρήνη. Σ' αγαπώ.»

Προσευχήθηκα ακόμα πιο ένθερμα.

Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτό το μάθημα που τόσο πολύ χρειαζόμουν. Δεν έχω αμφιβολίες, αλλά το θέμα έχει γίνει πιο σοβαρό για μένα.

Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Πριν από αυτό είχα προσευχηθεί για 45 λεπτά, αλλά δεν άκουσα καμία φωνή.

28.05.92 — Πέμπτη - Η Ανάληψη του Χριστού

Αγία Λειτουργία και πομπή στο Ροτ.

Το βράδυ — Προσευχή προς την Παναγία. Πριν από αυτό είχα προσευχηθεί το Ροζάριο.

29.05.92 — Παρασκευή

Ήμουν στο σπίτι, έχω ακόμα διακοπές μέχρι την Τετάρτη, 10.06.92.

Νωρίς το πρωί προσευχήθηκα πρώτα για μία ώρα, μετά έλαβα πνευματική Κοινωνία.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο κόσμος καταστρέφεται. Χάνεται.»

Εγώ: «Δεν μπορώ να το γράψω αυτό, πες το μου, Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία.»

Άκουσα αυτό: «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία.»

Εγώ: «Μα εσύ είσαι ο ισχυρός και αθάνατος Θεός, δεν μπορείς να επιτρέψεις να χαθεί ο κόσμος.»

Σωτήρας: «Η λάσπη είναι πολύ μεγάλη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αν κάποιος ιερέας ακούσει από μένα ότι ο κόσμος χάνεται, θα με κηρύξουν τρελή.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο κόσμος δεν θέλει να μετανοήσει. Είναι πιστοί στον Πατέρα του Ψεύδους. Όλοι όσοι ανήκουν σε Μένα έχουν ήδη κηρυχθεί τρελοί.»

Εγώ: «Και οι άλλοι, που ανήκουν στον Πατέρα του Ψεύδους, δεν είναι τρελοί;»

Ο Σωτήρας: «Μόνο μέχρι να τελειώσει ο ευρύς δρόμος.»

Ρώτησα για την εμφάνιση της Παναγίας, επειδή ο Πονηρός είχε παρέμβει στις 25.05.92.

Ο Σωτήρας: «Θα έχεις την εμφάνιση της Παναγίας, αλλά μην ρωτάς πότε.»

Εγώ: «Και τι να πω στον πάτερ Βογκτ; (Σκεφτόμουν την εμφάνιση της Παναγίας). Σωτήρας: «Προσεύχεται πολύ λίγο μαζί με τους πιστούς.»

Εγώ: «Κύριε, μήπως το ακάθαρτο πνεύμα βρίσκεται τώρα δίπλα μου, γιατί νιώθω ότι είναι εδώ;»

Σωτήρας: «Ναι, είναι συνεχώς γύρω σου. Προσευχήσου αδιάκοπα. Μην φοβάσαι, είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, η κατάσταση στον κόσμο είναι άσχημη, όπως στη Σόδομα και τη Γόμορρα.»

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να τα συγκρίνεις. Η Σόδομα και η Γόμορρα ήταν μια προειδοποίηση για τον κόσμο. Αλλά ο κόσμος δεν ήθελε να την ακούσει.»

Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας:

«Προσευχήσου για τη σωτηρία των ψυχών.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, σε παρακαλώ δώσε μου τη δύναμη και την αγάπη για να προσεύχομαι, την επιμονή, την υπομονή και τη χάρη, ώστε να μην φοβάμαι ποτέ το ακάθαρτο πνεύμα και να σου είμαι πάντα πιστός. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Το μεσημέρι πήγα για περίπου 2 1/2 ώρες βόλτα στο δάσος. Ένιωθα μεγάλη δύναμη να προσευχηθώ και προσευχήθηκα τον Ψαλτήρα στο δάσος.

Το βράδυ πήγα στο Ροζάριο και στην Ιερά Λειτουργία στο Ροτ, στην εκκλησία.

30.05.92 - Σάββατο

Προσευχήθηκα για περίπου 1 1/2 ώρα νωρίς το πρωί.

Δεν πήγα στο Βάγκαουζελ. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθόλου. Ήμουν στη Μάριον και γράφαμε το ημερολόγιό μας.

Από τις 16:20 έως τις 20:00 προσευχήθηκα στην εκκλησία στο Ροτ.

Προσευχήθηκα τον Ψαλτήρα, τον Σταυρό Δρόμο και τα επτά λόγια του Ιησού στον Σταυρό, και μετά παρέμεινα στην Ιερή Λειτουργία και συμμετείχα στη λειτουργία.

31.05.92 — Κυριακή

Προσευχήθηκα πριν από την Ιερά Λειτουργία. Παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο Ροτ.

Κατά τη διάρκεια μιας ειλικρινούς συνομιλίας ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν Αυτός που μου είχε πει ότι θα έπαιρνε τη πεθερά μου ακόμα μέσα σε αυτό το μήνα;»

Σωτήρας: «Όχι, δεν ήμουν εγώ. Γράψε, κόρη μου, ό,τι σου ενέπνευσα· θα αναγνωρίσεις τι προέρχεται από μένα. Να επαγρυπνείς, να προσεύχεσαι, ο Πονηρός παραμονεύει. Μου ανήκεις εξ ολοκλήρου, σ' αγαπώ, γράψε, κόρη μου, είσαι το παιδί μου.»

Ρώτησα αν μπορούσε να μου πει «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία».

Το άκουσα τρεις φορές.

Μετά άκουσα: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.» Αυτό ήταν περίπου στις 8.30 το πρωί.

Στις 19.00 ήταν η προσευχή, πριν από την οποία προσευχηθήκαμε το Ροζάριο. Η προσευχή ήταν πολύ πανηγυρική, επειδή σήμερα ήταν η τελευταία μέρα που γινόταν η προσευχή του Μαΐου. Είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι. Περίπου στις 21.00 προσευχήθηκα ακόμα ένα Ροζάριο.

01.06.92 Δευτέρα

Ήμουν ακόμα σε διακοπές και βρισκόμουν στο σπίτι. Δεν έφυγα πουθενά, για να εξοικονομήσω χρήματα για την αίθουσα προσευχής.

Τη νύχτα, μεταξύ 3.00 και 4.00, προσευχήθηκα το Ροζάριο και τη Λιτανεία προς την Ιερή Καρδιά του Ιησού. Προσευχήθηκα επίσης μεταξύ 9.00 και 10.00.

Το μεσημέρι πήγα για περίπατο στο δάσος και προσευχήθηκα δύο Ροζάρια. Το βράδυ παρακολούθησα το Ροζάριο και την Αγία Λειτουργία στην Κόκκινη της εκκλησίας. Στις 20.00 είχε συνάντηση της ομάδας προσευχής.

Σήμερα μίλησα λίγο για την ευλάβεια και για το πώς πρέπει να λαμβάνει κανείς σωστά την Ιερά Κοινωνία. Σήμερα σκέφτηκα πόσο καλό είναι που ο Σωτήρας επιτρέπει τους πειρασμούς, γιατί η πεθερά μου θα είχε πεθάνει ήδη μετά από αυτούς τους πειρασμούς. Τότε ο διάβολος θα είχε νικήσει. Η πεθερά μου είναι καλή γυναίκα, αλλά είναι πεισματάρη. Αντί τις Κυριακές, πηγαίνει πάντα το Σάββατο βράδυ στην Ιερά Λειτουργία. Και στη γιορτή του Σώματος του Κυρίου δεν ήθελε να συμμετάσχει στην πομπή. Προτιμά την Κοινωνία στο χέρι και την λαμβάνει έτσι. Είτε λαμβάνει την Ιερά Κοινωνία από λαϊκό είτε από ιερέα, δεν αισθάνεται καμία διαφορά. Είναι οπαδός του Χίτλερ. Ακόμα και σήμερα τον θαυμάζει. Δεν θέλει να συμμετέχει στην ομάδα προσευχής μου. Και όταν γυρίζει σπίτι από την εκκλησία, δεν θέλει να περπατήσει μαζί μου. Η πεθερά μου προτιμά να επηρεάζεται από άλλους, από αυτά που λένε για μένα, αντί να έρθει σε μένα για να σχηματίσει τη δική της εικόνα για τη μεταστροφή και τις πεπαιθώσεις μου. Παρ' όλα αυτά, όμως, την αγαπώ, γιατί είναι η πεθερά μου. Είμαι ευγνώμων που είναι μαζί μας, γιατί, για παράδειγμα, μας απαλλάσσει από το σιδέρωμα. Τις Κυριακές, όταν μαζεύεται όλη η οικογένεια, η πεθερά μου τρώει μαζί μας στο τραπέζι, όπως πάντα. Ο διάβολος θα μου είχε καταστρέψει τα πάντα, αν η πεθερά μου είχε πράγματι πεθάνει τον Μάιο. Τότε ίσως να πίστευα ότι και η κοινωνία με το χέρι είναι σωστή. Αλλά ο καλός Θεός καθορίζει την ώρα που θα πεθάνει κάποιος. Παρ' όλα αυτά, παραμένω πιστή στον Σωτήρα, γιατί αυτή η πειρασμός δεν ήταν η πρώτη και δεν θα είναι η τελευταία.

02.06.92 — Τρίτη

Παρακολούθησα την πρωινή λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ στις 6.30. Μετά τη Θεία Λειτουργία, μίλησα με τον πάτερ Σέλνερ, έναν ιεραπόστολο της Στέιλερ, ο οποίος είχε υπηρετήσει στην Αφρική και τώρα ζει στο St. Augustin, κοντά στη Βόννη. Σε αυτή τη συζήτηση δεν ήμουν μόνος, ο Σωτήρας ήταν μαζί μου. Ο πάτερ χάρηκε όταν του είπα τι μου είχε πει ο Σωτήρας.

03.06.92 - Τετάρτη

Από τις 8.00 έως τις 9.45 π.μ. προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα. Έκλαψα πολύ, επειδή με κατακλύζουν πειρασμοί. Είπα ότι έπρεπε να εξετάσω τη φωνή και ζήτησα από τον Σωτήρα να με χαιρετήσει έτσι: «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία». Σωτήρας: «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία». Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου». Εγώ: «Ναι, ουράνιε Πατέρα μου, Τριαδικός Θεέ μου, γράφω, επειδή έτσι το θέλεις.» Σωτήρας: «Η Παναγία Μαρία θα εμφανιστεί στην Εκκλησία σας.» Εγώ: «Ποια είναι η Παναγία Μαρία;» Σωτήρας: «Είναι η νύφη Μου, η κόρη Μου, η Μητέρα Μου και η Μητέρα σας.» Σωτήρας: «Κόρη Μου, μην αμφιβάλλεις.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πες μου εσύ κάτι για αυτή την εμφάνιση, γιατί δεν τολμώ να ρωτήσω, επειδή είμαι ανάξια. Είμαι αμαρτωλή, Κύριε.» Σωτήρας: «Πιστεύεις τώρα ότι είμαι εγώ;» Εγώ: «Το πιστεύω, αλλά δεν είναι εύκολο. Ποιος είσαι;» Σωτήρας: «Είμαι ο Ιησούς σου.» Εγώ: «Γιατί δεν πραγματοποιήθηκε αυτό με τον επίσκοπο, τον Πάπα και τον καγκελάριο Κολ;» Σωτήρας: «Θα συμβεί ακόμα.» Ήθελα να μάθω κάτι ακόμα για την εμφάνιση της Παναγίας και υπενθύμισα στον Σωτήρα ότι δεν μου είχε πει ακόμα τίποτα.» Σωτήρας: «Θα εμφανιστεί. Δεν έχει έρθει ακόμα η ώρα.»

Εγώ: «Είπες ότι θα δώσεις ένα σημάδι μέσα στην Εκκλησία.»

Σωτήρας: «Αυτό το σημάδι θα έρθει πριν από την εμφάνιση της Παναγίας. Αυτό το σημάδι είναι και για τους ιερείς, γράψ' το, κόρη μου. Θα λάβεις μια επιστολή από τις εκκλησιαστικές αρχές. Πρόσεχε και μείνε πιστή σε Μένα, και πιστή στον Άγιο Πατέρα. Ό,τι αντιβαίνει στη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα, δεν χρειάζεται να το ακούς ούτε να το ακολουθείς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, κάνε πολλές θυσίες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα προσπαθήσω, αλλά δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, χθες, όταν μιλούσα με τον πάτερ Σέλνερ, δεν ήμουν εγώ.»

Σωτήρας: «Εγώ μίλησα για σένα.»

Εγώ: «Το ένιωσα ξεκάθαρα αυτό και με ενδυνάμωσε, και ο πάτερ ήταν εντελώς διαφορετικός, σαν να του είχε συμβεί κάτι. Τι ήταν αυτό;»

Σωτήρας: «Βλέπεις, κόρη μου, το έργο Μου αλλάζει έναν άνθρωπο. Και μπορώ να δράσω μόνο μέσω εσάς.»

Προσευχήθηκα ακόμα για λίγο με όλη μου την καρδιά, ζητώντας χάρη.

Τότε άκουσα: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.» Στη συνέχεια, έκανα μια προσευχή ευχαριστίας.

Καθώς έκανα πολλές προσευχές προς το Άγιο Πνεύμα, ένιωσα μια πολύ ιδιαίτερη ζεστασιά και πολλή αγάπη στην καρδιά μου. Ένιωσα ηρεμία και ειρήνη και δεν είχα καμία αμφιβολία.

Το βράδυ παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου.

04.06.92 — Πέμπτη

Τη νύχτα προσευχήθηκα από τις 4:00 έως τις 5:00, και μετά ξανά από τις 8:10 έως τις 10:00. Μετά από μια ώρα προσευχής, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε Ιησού, εσύ, Ζωντανός Λόγος.»

Σωτήρας: «Θα μιλήσεις ακόμα με τον ιερέα, τον π. Τρανκ.»

Σωτήρας: «Δεν μου αρέσει που έδωσε την Ιερά Κοινωνία στον αδελφό στο χέρι.» Εγώ: «Ναι, Κύριε, το είδα. Ο αδελφός είχε φάει την Ιερά Κοινωνία πριν ο ιερέας πει: "Κύριε, δεν είμαι άγιος..."»

Εγώ: «Κύριε, συγχώρεσέ με, γιατί εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα εσωτερικό γέλιο, αν και σίγουρα είναι λυπηρό. Μου φάνηκε τόσο άπληστο το πώς ο αδελφός πήρε την Ιερά Κοινωνία.»

Σωτήρας: «Με αυτό με προσβάλατε και οι δύο.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, αν ο ιερέας δεν είχε δώσει την Ιερά Κοινωνία στον αδελφό στο χέρι, δεν θα σε είχαμε προσβάλει.»

Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια. Προσευχήσου γι' αυτό το θέμα, ώστε ο ιερέας να μην δίνει την Ιερά Κοινωνία σε μη αφιερωμένα χέρια.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα πάω να εξομολογηθώ, γιατί Σε πρόσβαλα.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου.»

Εγώ: «Ναι, ουράνιε Πατέρα μου, θα το γράψω, γιατί εσύ με έχεις.» Εσύ είσαι τα πάντα μέσα μου. Χρησιμοποιείς και τα χέρια μου για να γράψω.»

Σωτήρας: «Αυτό μου αρέσει, κόρη μου.»

Εγώ: «Τι να γράψω, αγαπητέ Θεέ; Σου ζητώ χάρη και έλεος, ώστε να γράψω μόνο το σωστό. Δώσε μου, σε παρακαλώ, ακλόνητη πίστη.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σε προσκαλούν.» Εγώ: «Σε ποιον;»

Δεν άκουσα τίποτα και ρώτησα ξανά. Εγώ:

«Κύριε και Θεέ μου, σε ποιον;» Σωτήρας: «Σε μια επιτροπή.»

Εγώ: «Μήπως το φαντάστηκα αυτό;»

Σωτήρας: «Σε προσκαλούν σε μια επιτροπή.» Εγώ: «Πότε, πού και γιατί;»

Σωτήρας: «Θα έρθει η ώρα, να είσαι υπομονετική.»

Εγώ: «Θα είσαι μαζί μου, στην επιτροπή;» Σωτήρας: «Ναι, θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου, τότε δεν χρειάζεται να ανησυχώ για το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.»
«Τα αφήνω όλα στα χέρια Σου.»

Σωτήρας: «Έτσι θα γίνει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Δεν είχα ακόμη τελειώσει εντελώς την προσευχή, όταν ήδη με περίμεναν έξω δύο γυναίκες. Η μία ήταν η κουινιάδα της Ροσβίθας και η άλλη ήταν η αδελφή του πατέρα Φερδινάνδου Τόμε, που μένει στο Μέλανα Δάσος.

Ήταν 10.00 και μίλησα μαζί τους για περίπου 45 λεπτά σχετικά με τη μεταστροφή μου.

10.50: Ένωσα ότι έπρεπε να ενωθώ ξανά με τον Σωτήρα.

Αυτή η ανάγκη ήταν κάπως περίεργη. Αλλά πρέπει να μαθαίνουμε και από τους πειρασμούς, όταν έρχονται. Πιστεύω ότι το όραμα του 1984 ήταν ευκολότερο, λόγω της διάκρισης των πνευμάτων. Την Παναγία τη βλέπεις, αλλά όσον αφορά τη φωνή, απλώς την ακούς και χρειάζεσαι περισσότερο χρόνο για να την εξετάσεις.

Για να διατηρήσω την υπομονή να εξετάζω τη φωνή, ο Σωτήρας μου δίνει να νιώσω την αγάπη και επίσης τη χάρη, και επιτρέπει επίσης τους πειρασμούς, για να διακρίνει κανείς τη σιωπή.

Έτσι, καθώς σήμερα το πρωί με ενόχλησαν οι γυναίκες, ενώθηκα ξανά με τον Σωτήρα στις 10.50.

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψ' το. Η εμφάνιση της Παναγίας θα γίνει σε περίπου τέσσερις εβδομάδες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αγαπητέ Ιησού, ουράνιε Πατέρα, σε παρακαλώ, επανέλαβε το ακόμα μια φορά.» Ο Σωτήρας το επανέλαβε αμέσως.

Εγώ: «Πού;»

Σωτήρας: «Στην εκκλησία στο Ροτ.»

Εγώ: «Πρέπει να ξέρω κάτι άλλο;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, δεν χρειάζεται να φοβάσαι, είμαι μαζί σου. Κόρη μου, μην με απογοητεύσεις.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θέλω να είμαι πάντα ενωμένη μαζί Σου, τότε δεν θα Σε απογοητεύσω.» Σωτήρας:

«Προσευχήσου πολύ, κόρη μου, και νηστεύσε.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα προσπαθήσω.»

Σκέφτηκα τον Κλοντ του Λουξεμβούργου, αλλά δεν ήθελα να ρωτήσω, και τότε άκουσα:

«Μπορείς να γράψεις για τον Κλοντ. Δεν μπορεί να γίνει ιερέας τώρα. Πρέπει να συνεχίσετε να προσεύχεστε γι' αυτόν.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ, αγαπημένη Ιησού, σ' ευχαριστώ, αγαπημένο Άγιο Πνεύμα. Έχω εκπληρώσει το θέλημά Σου, όταν ενώθηκα ξανά μαζί Σου;»

Σωτήρας: «Ναι, εκπλήρωσες το θέλημά Μου. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη Μου κόρη.» Το βράδυ ήμουν στο Ροζάριο και στην Αγία Λειτουργία στο κόκκινο στην εκκλησία.

05.06.92 – Παρασκευή – Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Ήμουν ακόμα σε διακοπές και προσευχόμουν από τις 9:00 έως τις 11:00 το πρωί στο σπίτι, τη Λιτανεία της Καρδιάς του Ιησού, τη Λιτανεία της Παναγίας, προσευχές προς το Άγιο Πνεύμα κ.λπ.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτό το σημάδι στην εκκλησία θα συμβεί σε σένα.» Εγώ: «Κύριέ μου, σου έχω δώσει τα πάντα. Αλλά αν το λες εσύ, τότε έτσι θα γίνει. Πώς θα καταλάβω ότι προέρχεται από σένα;»

Σωτήρας: «Θα είμαι μαζί σου. Άσε αυτό το σημάδι, που έρχεται, να δράσει μέσα σου.»

Εγώ: «Πώς θα ξέρω ότι είσαι μαζί μου;»

Σωτήρας: «Η χάρη Μου δεν θα σου λείψει. Μείνε δυνατή και γενναία και μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, ξέρεις ότι είμαι τόσο αδύναμος.»

Σωτήρας: «Μαζί μου είσαι δυνατός.»

Εγώ: «Πότε θα έρθει αυτό;» Σωτήρας:

«Ο χρόνος ανήκει σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, σ' αγαπώ πολύ, μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από σένα.»

Είναι απερίγραπτα όμορφο να είσαι ενωμένη με τον Σωτήρα. Δεν μπορείς να το ευχαριστήσεις με λόγια.

Πρέπει να δοξάζεις και να υμνείς τον Κύριο συνεχώς, μέρα και νύχτα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι άνθρωποι βρίσκονται σε λάθος δρόμο. Δεν θέλουν να μετανοήσουν. Λίγοι είναι εκείνοι που έχουν συνειδητοποιήσει ότι Εγώ είμαι ακόμα εδώ. Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα, Εγώ είμαι ο δρόμος σου. Σε αυτόν τον δρόμο δεν μπορείς να χαθείς. Κόρη μου, σου δίνω τη χάρη να Μου είσαι πιστή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, δέχομαι τη χάρη να σου είμαι πιστή, γιατί εσύ και μόνο εσύ μου αρκείς, και εσύ μπορείς τα πάντα. Στη γη συνειδητοποίησα ότι εσύ είσαι η μακαριότητα και τώρα προσδοκώ τη μακαριότητα για όλη την αιωνιότητα.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, Μου έδωσες χαρά με όσα έγραψες.» Εγώ: «Ναι, αγαπητέ Θεέ, αυτό το είπε η καρδιά μου και όχι το στόμα μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι ακόμα ένα μπουμπουکی ενός ευωδιαστού λουλουδιού, που πρέπει πρώτα να ανθίσει.»

Μετά άκουσα τον Σωτήρα: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου». Για το Ροζάριο και την Αγία Λειτουργία ήμουν ντυμένη στα κόκκινα στην εκκλησία.

06.06.92 – Σάββατο

Πήγα στις 7.00 π.μ. στην Ιερά Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

Μετά τη Θεία Λειτουργία, μίλησα με έναν Γερμανό πατέρα, ο οποίος δραστηριοποιείται ως ιεραπόστολος στη Βραζιλία.

Μου είπε ότι είχε φυλακιστεί στην Κίνα. Μίλησα μαζί του για περίπου 20 λεπτά σχετικά με την στοματική κοινωνία. Περπατούσε με δύο πατερίτσες. Στο τέλος, έλαβα από αυτόν την ευλογία.

16.30 – 18.15: Προσευχήθηκα στην εκκλησία του Ροτ. Σήμερα εξομολογήθηκα επίσης στον πάτερ Βογκτ.

07.06.92 - Δευτέρα της Πεντηκοστής

Προσευχήθηκα από τις 7.45 έως τις 9.05.

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αν το θέλεις, μίλησέ μου. Η δούλη Σου ακούει.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη Μου, σου μιλάω. Είσαι ανυπόμονη.»

Εγώ: «Να το γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το. Έχε εμπιστοσύνη σε Μένα.»

Κανείς εκτός από τον Θεό δεν μπορούσε να ξέρει τι ήθελα να μάθω μέσα στην ψυχή μου. Όμως έλαβα απάντηση.

Σωτήρας: «Η εμφάνιση της Παναγίας θα γίνει σύντομα.» Εγώ: «Μα είπες σε τέσσερις εβδομάδες.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ξέρεις ότι θα εμφανιστεί.»

Εγώ: «Γιατί αφήνεις την Παναγία να εμφανιστεί στην Κόκκινη Εκκλησία;»

Σωτήρας: «Για να γίνονται πολλές προσευχές στην εκκλησία σας.»

Εγώ: «Μα στην εκκλησία μας προσεύχονται περισσότερο από ό,τι σε άλλες εκκλησίες της περιοχής.»

Σωτήρας: «Θέλω να βγάλω από αυτή την εκκλησία πολλούς γενναίους ομολογητές.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το σημάδι που σου δίνω, είναι το δικό Μου σημάδι. Κόρη Μου, αυτό το σημάδι θα προηγηθεί της εμφάνισης της Παναγίας.»

Εγώ: «Πώς πρέπει να συμπεριφερθώ μπροστά σε αυτό το σημάδι; Πρέπει να σιωπήσω; Είναι μόνο για μένα ή και για άλλους;»

Σωτήρας: «Δεν θα σου λείψει η χάρη. Θα γίνει όπως μου αρέσει.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τότε ας γίνει και ο δικός Σου θέλημα.»

Σωτήρας: «Το Άγιο Πνεύμα θα σου δώσει φώτιση. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς εκ των προτέρων.

Προσευχήσου στη Μητέρα Μου. Σε αγαπάει. Σε προστατεύει και σε καθοδηγεί.

Είσαι το αγαπημένο της παιδί.»

Εγώ: «Κύριε, δεν μπορώ να το γράψω αυτό.»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Η Μητέρα σου δεν σε άφησε ποτέ μόνη. Μην την απογοητεύσεις. Κόρη μου, μείνε πιστή σε εμάς.»

Εγώ: «Θα είμαι πιστή σε σένα και στην Παναγία, γιατί σας αγαπώ πολύ.» Σωτήρας: «Κόρη μου, σε ευλογώ τώρα.»

Γονάτισα στο έδαφος.

Άκουσα: «Η ευλογία του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος να κατέλθει επάνω σου.» Έκανα το σταυρό μου και είπα με ευλάβεια: «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία.»

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Μετά, ο Σωτήρας είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη Μου.» Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στο Κόκκινο.

08.06.92 – Δευτέρα της Πεντηκοστής

Προσευχήθηκα τη νύχτα από τις 2.20 έως τις 3.20 για την ειρήνη και για τις φτωχές ψυχές. Από τις 8.10 έως τις 9.10 συνέχισα να προσεύχομαι.

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, πολυαγαπημένε Πατέρα μου, σ' ευχαριστώ που με επιπλήτεις και επιτρέπεις πειρασμούς. Αυτό δεν με κάνει να σ' αγαπώ λιγότερο, αλλά περισσότερο. Τώρα δεν έχω καμία αμφιβολία και κανένα φόβο. Ξέρω ότι είσαι πάντα μαζί μου και ό,τι επιτρέπεις, πρέπει να γίνει, γιατί είναι το θέλημά Σου. Συγχώρεσέ με που σε πρόσβαλα και ήμουν ανυπόμονη. Σου υπόσχομαι να βελτιωθώ. Είδα ότι όλα έχουν τον καιρό τους και εσύ καθορίζεις αυτόν τον καιρό, και έτσι είναι σωστό. Ενώνομαι με την αγαπημένη Παναγία και μαζί Σου, αγαπητέ Ιησού, και ευχαριστώ τον Παντοδύναμο και Ελεήμονα Πατέρα, που μετά τον Αδάμ και την Εύα έχουμε τώρα και μια ουράνια Μητέρα και τον Σωτήρα Ιησού Χριστό.»

Προσευχήθηκα ακόμα πιο θερμά και είπα στον Σωτήρα: «Δεν χρειάζεται να Σου ρωτήσω τίποτα, Εσύ τα ξέρεις όλα.» (Οι σκέψεις μου ήταν στραμμένες στο σημάδι)

Σωτήρας: «Ναι, τα ξέρω όλα. Αυτό το σημάδι που λαμβάνεις είναι από Μένα, για όλους.

Πρέπει να δεχτείς το σημάδι.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, το καταλαβαίνω καλύτερα, θα το δεχτώ όταν έρθει.»

Σωτήρας: «Ο κόσμος βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Όλα τα παιδιά Μου βρίσκονται σε κίνδυνο. Να είστε έτοιμοι ανά πάσα στιγμή, για την ώρα που έρχεται.»

Εγώ: «Ποια ώρα;»

Σωτήρας: «Η Κρίση. Ο καθένας φέρει την ευθύνη για τον εαυτό του.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πρέπει να φοβάμαι τόσο πολύ ήδη τώρα για την κρίση;» Σωτήρας:

«Αγάπη! Ήδη τώρα. Η αγάπη είναι το μέτρο με το οποίο θα κριθείτε όλοι. Ζητάτε συνεχώς την αγάπη. Εγώ είμαι η αγάπη, παιδί μου. Και ο καθένας μπορεί να αντλήσει όσο θέλει.»

Εγώ: «Και αν οι άλλοι δεν έρθουν να αντλήσουν αυτή την αγάπη;» Σωτήρας:

«Έχουν ήδη επιλέξει τον Πατέρα τους.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα αντλήσω από αυτή την αγάπη περισσότερο από ό,τι μέχρι τώρα. Και Σου ζητώ αυτή τη στιγμή, δώσε μου πολλή αγάπη, για να τη χαρίσω και σε άλλους.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχε εμπιστοσύνη. Σ' αγαπώ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Το βράδυ, με κόκκινο ρούχο στην

Ιερά Λειτουργία. Στις 20:00 ήταν η

ομάδα προσευχής.

09.06.92 - Τρίτη

Σήμερα ήταν η τελευταία μέρα των διακοπών.

Τη νύχτα, από τις 4:00 έως τις 5:30, προσευχήθηκα για την ειρήνη, για τους ιερείς και για το Βατικανό.

Σωτήρας: «Μίλησες σωστά χθες στην ομάδα προσευχής. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι, συνέχισε να μιλάς έτσι.

Είμαι μαζί σου. Μου άρεσαν οι προσευχές σας (από τη Δευτέρα της Πεντηκοστής)». Εγώ: «Η Ροζβίτα είχε βασανιστήρια την προηγούμενη νύχτα. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί.» (Της είχα δώσει τα αντίγραφα του ημερολογίου για να τα φυλάξει)

Σωτήρας: «Τα ακάθαρτα πνεύματα δεν θέλουν να μάθει τι έγραψες. Δεν χρειάζεται να φοβάται. Βρίσκεται υπό την προστασία Μου.»

Εγώ: «Ο άντρας μου είπε ότι χθες μιλούσα πάρα πολύ.» Σωτήρας: «Το έχει ξαναπεί αυτό. Μην τον ακούς. Ο εχθρός βρίσκεται και στο σπίτι σου.»

Εγώ: «Ιησού μου, είναι τόσο όμορφα μέσα μου τώρα. Νιώθω τέτοια ηρεμία και ειρήνη μέσα μου.»

Σωτήρας: «Τώρα είμαστε ένα.»

Εγώ: «Ω, αγάπη μου, σ' ευχαριστώ. Θέλεις να μου πεις κάτι ακόμα;» Σωτήρας: «Κόρη μου, ξεκουράσου. Πήγαινε με ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, μεγάλε και ελεήμονα Θεέ μου. Πάω να κοιμηθώ.»

Στις 10:40 π.μ. προσευχήθηκα ξανά. Ήταν η τελευταία μέρα των 10 ημερών διακοπών μου. Είχα προσευχηθεί πολύ, αλλά όχι αρκετά για τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου

κόρη.» Εγώ: «Να γράψω;»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Πρόσεχε κάθε λέξη που προφέρεις.

Το ακάθαρτο πνεύμα θα σε μιμηθεί. Αυτό θέλει να καταστρέψει ό,τι έχεις κάνει μέχρι τώρα.

Προσπαθεί να καταστρέψει ό,τι έχεις γράψει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, το επιτρέπεις αυτό;»

Σωτήρας: «Θα σου προσφέρω προστασία. Κόρη μου, τον αναγνώρισες και θα τον αναγνωρίζεις πάντα, το ακάθαρτο πνεύμα. Δεν θα σου λείψει η χάρη. Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε με ειρήνη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Σ' ευχαριστώ από καρδιάς για όλες αυτές τις χάρες.»

Το βράδυ πήγα στην εκκλησία «In Rot» για το Ροζάριο και την Ιερή Λειτουργία.

Αφιέρωσα την Ιερή Κοινωνία στον πάτερ Gebhard Heyder.

10.06.92 — Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι βρίσκονται σε μεγάλο

κίνδυνο.» Εγώ: «Μα δεν μπορώ να κάνω τίποτα.»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς να κάνεις κάτι. Πήγαινε στον ιερέα, πες του το. Ο πόλεμος πλησιάζει.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, του το έχω ήδη πει.»

Σωτήρας: «Πρέπει να προσεύχεται περισσότερο μαζί με

τους πιστούς.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, έχετε λίγο

χρόνο.» Εγώ: «Σε ποιον ιερέα πρέπει να πάω;»

Σωτήρας: «Στον κ. πάστορα Βογκτ.»

Εγώ: «Μα εσύ είπες ότι είναι ανυπάκουος.»

Σωτήρας: «Πρέπει να το σκεφτεί καλά. Κόρη μου, πήγαινε σ' αυτόν.» Εγώ:

«Αυτός ο πόλεμος αφορά τη Γερμανία;»

Σωτήρας: «Όλους.»

Εγώ: «Μπορώ να του πω κάτι, ώστε να ξέρει ότι προέρχεται από Σένα;»

Σωτήρας: «Πες του το, τα πρόβατά Μου ακούνε τη φωνή Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα του το πω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Αγαπημένε μου Ιησού, Κύριε και Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σ' αγαπώ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Στις 12.00 προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου στο παρεκκλήσι του χώρου εργασίας μου. Ο Χόλγκερ μου έφερε βιβλία για να διαβάσω.

16.00: Επέστρεφα στο σπίτι και προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων για τον πάστορα Vogt.

Γύρω στις 17.50 βρίσκoμαι στην εκκλησία του Ροτ και προσευχήθηκα για λίγο.

Από τις 18.00 έως τις 18.30 ήμουν στον πάτερ Vogt. Του διάβασα αποσπάσματα από το ημερολόγιό μου, από τις 24.05.92, τις 29.05.92, τις 03.06.92, τις 05.06.92, τις 07.06.92, τις 08.06.92 και από σήμερα, 10.06.92. Εκείνος γέλασε.

Στο τέλος είπε ότι απλά πρέπει να προσευχόμαστε περισσότερο.

Ζήτησα την ευλογία του και μετά έφυγα. Καθώς τον αποχαιρετούσα, του είπα ακόμα ότι δεν το άντεχα πια.

Τότε ο πάστορας Vogt είπε: «Πείτε το αυτό στον Σωτήρα.» Εγώ απάντησα: «Το έχει ήδη ακούσει.»

Το είπα αυτό επειδή δεν πιστεύει ό,τι μου λέει ο Σωτήρας.

Στις 19:00 πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχου να προσευχηθώ το Ροζάριο και παρακολούθησα εκεί την Αγία Λειτουργία. Στη συνέχεια, είχα μια συζήτηση με τον πάστορα Τρανκ.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να μιλήσω τώρα με τον πάστορα Τρουνκ. Ο Σωτήρας απάντησε καταφατικά.

Εγώ: «Θα μου μιλήσει;» Σωτήρας: «Ναι, θα σου μιλήσει.»

Η συζήτησή μας διήρκεσε περίπου 30 λεπτά. Είπα στον πάτερ Τρανκ ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας.

11.06.92 — Πέμπτη

11.30 στο ιατρείο:

Είπα στον Σωτήρα ότι ο π. Vogt είχε πει χθες ότι όλα αυτά ήταν απειλητικά μηνύματα.

Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα, όλα θα γίνουν στην ώρα τους.»

Τότε ρώτησα για τον πάστορα Τρουνκ.

Σωτήρας: «Έκανες καλά που πήγες να τον δεις.»

Εγώ: «Μα είπε ότι ο Σεβασμιότατος Επίσκοπος Όσκαρ Σάιερ του είπε ότι πρέπει να δίνει την Κοινωνία με τα χέρια.»

Ο Σωτήρας: «Δεν το κάνει αυτό από δική του θέληση.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, εσύ είπες ότι όποιος παραποιεί τη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα, δεν χρειάζεται να τον ακούμε ούτε να τον ακολουθούμε.»

Ο Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια.»

Εγώ: «Πώς είναι τώρα; Πρέπει ο ιερέας να υπακούει στον επίσκοπο, αν αυτός του λέει ότι πρέπει να χορηγεί την κοινωνία στο χέρι;»

Σωτήρας: «Όχι.»

Εγώ: «Πες μου, σε παρακαλώ, κάτι άλλο εκτός από “όχι”.»

Σωτήρας: «Αυτός ο ιερέας είναι ανυπάκουος στα μάτια Μου.»

Εγώ: «Είπε ότι και ο Πάπας χορηγεί την κοινωνία στο χέρι.»

Ο Σωτήρας: «Ο Άγιος Πατέρας αναγκάζεται. Δεν ακούνε όλοι οι επίσκοποι τον Άγιο Πατέρα.»

Εγώ: «Είπε ότι θέλει να πάει στο Έργο των Αγγέλων, αλλά ο επίσκοπος δεν του δίνει την άδεια.

Μπορείς να μου πεις κάτι γι' αυτό, ή δεν με αφορά;»

Σωτήρας: «Ναι, σε αφορά. Ο ιερέας, ο πάστορας Τρουνκ, πρέπει να πάει στο Έργο των Αγγέλων.

Πρέπει να του πεις να έχει περισσότερη εμπιστοσύνη σε μένα.»

Εγώ: «Είπε ότι πρέπει να υπακούει στον επίσκοπο.» Σωτήρας:

«Αλλά είναι ανυπάκουος απέναντί μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, είναι το θέλημά του ή το δικό Σου να πάει στο Έργο των Αγγέλων;» Σωτήρας:

«Κόρη Μου, αυτό είναι το θέλημά Μου, εδώ και πολύ καιρό.»

Εγώ: «Να πει στον επίσκοπο αυτό που έγραψα;»

Σωτήρας: «Δεν θα το κάνει, γιατί ο επίσκοπος δεν πιστεύει στις ιδιωτικές αποκαλύψεις.»

Εγώ: «Δεν το καταλαβαίνω αυτό, πώς γίνεται, αν ο Άγιος Πατέρας αναγκάζεται να δώσει την κοινωνία στο χέρι, τότε μπορεί και ο ιερέας να πει ότι αναγκάζεται.»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, ο Άγιος Πατέρας μου είναι υπάκουος. Καθοδηγείται από το Πνεύμα Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν θα σε ρωτήσω ποτέ ξανά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου άρεσε ο τρόπος που ρώτησες. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Μεταξύ 12:05 και 13:00 στην εκκλησία:

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρόσεξε: εγώ είμαι η αγάπη, η ταπεινότητα, η πραότητα, η ειρήνη, η ηρεμία, η υπομονή, η χαρά, η αλήθεια, το φως, ο δρόμος· εγώ είμαι η ζωή σου.

Ό,τι αντιβαίνει σε αυτά, είναι ακάθατο πνεύμα. Να θυμάσαι: μετά τη συνομιλία μας, να διατηρείς την ηρεμία και την αγάπη. Το ακάθατο πνεύμα δεν αφήνει καλούς καρπούς.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, το ακάθατο πνεύμα επέστρεψε.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είμαι κι εγώ εδώ.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ό,τι γράφεις σήμερα, φύλαξέ το στη σιωπή.»

Εγώ: «Και η Μάριον, πρέπει να γράψει, και η Ροζβίτα πρέπει να το φυλάξει, έτσι δεν είναι;» Σωτήρας: «Αλλά κανένας άλλος.»

Εγώ: «Μα χρειάζομαι έναν ιερέα.»

Σωτήρας: «Θα σου δώσω έναν ιερέα. Περίμενε λίγο ακόμα.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι ήσουν εσύ που μου μίλησες; Πες μου, σε παρακαλώ, ακόμα μια λέξη γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτό που σου είπα θα γεμίσει την καρδιά σου.»

Εγώ: «Με τι;»

Σωτήρας: «Με αγάπη.»

Εγώ: «Τότε ας γίνει έτσι. Είθε η καρδιά μου να είναι γεμάτη με αγάπη, όχι μόνο τώρα, αλλά πάντα.»

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

12.06.92 — Παρασκευή

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, ουράνιε Πατέρα μου, Ιησού, ελεήμων Θεέ, τι να γράψω;»

Περίμενα τη φωνή, αλλά δεν άκουσα τίποτα. Είπα στον εαυτό μου ότι από μόνη μου δεν μπορώ να πω τίποτα.

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μην αφήσεις τον Πονηρό να παρέμβει.» Σωτήρας:

«Βλέπεις, αυτό μπορεί να το κάνει μόνο αν εγώ το επιτρέψω.»

Εγώ: «Νιώθω μια έντονη ζεστασιά μέσα μου, ηρεμία και ειρήνη. Η καρδιά μου καίει από αγάπη. Είναι ένα υπέροχο συναίσθημα που δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα δοκιμαστείς πολύ.»

Εγώ: «Μα δεν μπορώ να αντέξω τις δοκιμασίες χωρίς εσένα.»

Σωτήρας: «Ναι, γι' αυτό με χρειάζεσαι. Η δοκιμασία προέρχεται από τις αρχές.»

Εγώ: «Είμαι όμως τόσο κακή στις εξετάσεις. (Σκεφτόμουν τις εξετάσεις στο σχολείο) Σωτήρας: «Θα είμαι μαζί σου.»

Ρώτησα για την πεθερά μου, επειδή δεν είχε πεθάνει τον Μάιο. Σωτήρας: «Εγώ το επέτρεψα αυτό.

Το ακάθατο πνεύμα επιβεβαίωσε έτσι ότι η Θεία Κοινωνία με το χέρι είναι σωστή και επίσης ότι οι λαϊκοί μπορούν να μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία. Αν είχε πεθάνει, τότε θα πίστευες ότι η Θεία Κοινωνία με το χέρι είναι σωστή.»

Εγώ: «Αυτό όμως είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς, όταν παρεμβαίνει το ακάθατο πνεύμα.» Σωτήρας: «Πρόσεχε κάθε λέξη. Εγώ είμαι η πραότητα.»

Εγώ: «Και τι γίνεται με το Βελιγράδι; Εμπλέχθηκε και εκεί;» Σωτήρας: «Όχι, αυτό θα συμβεί αργότερα.»

Εγώ: «Μέχρι τώρα έχω παρατηρήσει ότι το ακάθατο πνεύμα έχει παρεμβαίνει, δύο φορές κατά τον θάνατο της πεθεράς μου και στις 25.3.92 κατά την ανακοίνωση μιας εμφάνισης της Παναγίας και κατά την ανακοίνωση, όταν ειπώθηκε ότι θα γινόταν σε τέσσερις εβδομάδες.»

Σωτήρας: «Αυτά είναι μόνο τα σημεία στα οποία έχει παρέμβει. Πρέπει να βιώσει κανείς αυτή την εμπειρία.»

Εγώ: «Τι είναι μια δοκιμασία;»

Σωτήρας: «Να υπερασπίζεσαι τη διδασκαλία Μου, να Μου μένεις πιστός, μην ανησυχείς εκ των προτέρων. Εγώ θα μιλήσω για σένα.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, τώρα το καταλαβαίνω καλύτερα.»

Εγώ: «Σήμερα το πρωί παραλίγο να συγκρουστώ με το αυτοκίνητο σε ένα τραμ. Λίγο έλειπε και θα είχα προκαλέσει ατύχημα. Ενώ οδηγούσα, προσευχόμουν τη Λιτανεία της Παναγίας. Ακριβώς τη στιγμή που προσευχόμουν το “Virgo Prudentissima – ora pro nobis”, τυφλώθηκα και δεν είδα το τραμ. Το πόδι μου ήταν ήδη στο φρένο, πριν καν αντιληφθώ το τραμ με τα μάτια μου. Πιστεύω ότι ήταν ο φύλακας άγγελος.»

Σωτήρας: «Προσεύχεσαι αδιάκοπα. Το ακάθαρτο πνεύμα θέλει να σε καταστρέψει, αλλά δεν μπορεί, εγώ είμαι μαζί σου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, στη Σλοβακία θα γίνει πόλεμος.» Εγώ: «Και τι θα γίνει με το Μαυροβούνιο;»

Σωτήρας: «Το Μαυροβούνιο θα καταστραφεί σύντομα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, προτιμώ να μην ξέρω τίποτα άλλο. Είναι τρομερό. Συγχώρεσέ με, Κύριε και Θεέ μου, θα προσεύχομαι περισσότερο. Δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να μπορώ να προσεύχομαι πολύ.

Πήγα στη Λειτουργία και στο Ροζάριο στην εκκλησία του Ροτ.

13.06.92 — Σάββατο

Πήγα στην πρωινή λειτουργία στο Μίνγκολσχελμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου (7.00 π.μ.).

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα δύο Ροζάρια για την οικογένειά μου, τα μέλη της οποίας δεν έχουν ακόμη βαπτιστεί. Στις 14.00 προσκλήθηκα στο σπίτι του αδελφού μου, ο οποίος επίσης κατοικεί στο Ροτ.

Ήταν η γιορτή των γενεθλίων του αδελφού μου Πολ.

Ο μικρότερος αδελφός μου, ο Βλαντιμίρ, ήταν επίσης εκεί, καθώς και η αδελφή μου Σόνια και πολλοί άλλοι, ανιψιοί

και ανιψιές κ.λπ.

Κανείς από αυτούς δεν με χλεύασε, όλοι ήταν πολύ ευγενικοί μαζί μου.

Από τις 16.30 έως τις 18.30 πήγα στην εκκλησία και προσευχήθηκα. Στον Σωτήρα είναι πιο όμορφα απ' ό,τι στο μπάρμπεκιου.

Εξομολογήθηκα στον π. Βογκτ. Κατά τη διάρκεια της εξομολόγησης του είπα επίσης τι δεν κάνει σωστά στην εκκλησία, π.χ. ότι κατά τη διάρκεια του Συμβόλου της Πίστεως δεν στρέφεται προς το Ταμείο, αλλά κοιτάζει προς το εκκλησίασμα, αφού πρέπει να αποτελεί πρότυπο στην πίστη στον Τριαδικό Θεό που βρίσκεται στο Ταμείο.

14.06.92 — Κυριακή

Προσευχήθηκα από τις 7.10 έως τις 8.25 π.μ.

στο σπίτι. Κατά την ένωση:

Σωτήρας: «Κόρη Μου, μίλησες άψογα στο εξομολογητήριο. Εγώ μίλησα για σένα. Ο ιερέας έχει άδικο σχεδόν σε όλα όσα είπατε.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, συγχώρεσέ τον. Δεν εκπλήσσομαι που οι εκκλησίες είναι άδειες.» Εγώ:

«Αγαπητέ Σωτήρα, τι πρέπει να ξέρω;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, ο πόλεμος εξαπλώνεται περαιτέρω. Ο πόλεμος στη Βοσνία θα επιδεινωθεί. Προσευχήσου για την ειρήνη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, ξέχασα να Σε ρωτήσω κάτι που είναι πολύ σημαντικό για μένα.»

Εγώ: «**Είσαι παρών στα μικρά κομμάτια της Ιερής Οστίας;**» Σωτήρας: «**Ναι, είμαι παρών και στα μικρά κομμάτια.**»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, όταν ο πόλεμος σταματήσει εκεί, τότε θα ξεκινήσει αλλού. Κόρη μου, οι άνθρωποι είναι δυσареστημένοι, αυτό δεν προέρχεται από Μένα.»

Μετά από λίγο άκουσα:

«Κόρη μου, σ' αγαπώ.»

Ρώτησα αν πρέπει να το γράψω. Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το.»

Εγώ: «Νιώθω μια βαθιά ειρήνη και μια ζεστασιά. Κύριε και Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ για αυτή τη χάρη που μόλις μου έδωσες.»

Λυπάμαι που δεν μπορώ να το περιγράψω πιο όμορφα. Νιώθω ότι δεν είμαι ικανή να γράψω κάτι τέτοιο. Δεν είμαι και ποιήτρια.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα, πήγαινε εν ειρήνη.»

10.00 π.μ. – Ιερή Λειτουργία στο Κόκκινο.

13:00 Ροζάριο και προσευχή.

Το απόγευμα ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιο. Στη συνέχεια, προσευχήθηκα το Ροζάριο.

15.06.92 — Δευτέρα

Στο δωμάτιο των γιατρών:

Προσευχήθηκα με όλη μου την καρδιά και παραπονέθηκα. Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου.» Εγώ: «Το άκουσα καλά.»

Ο Σωτήρας: «Μέχρι τώρα τα έκανες όλα σωστά. Μην ανησυχείς για ό,τι θα ακολουθήσει.»

Εγώ: «Κύριε μου, με πονάει που συνεχίζουν να δίνουν την Κοινωνία στο χέρι.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η Θεία Κοινωνία στο χέρι είναι ιεροσυλία. Κόρη μου, όλα θα αλλάξουν σύντομα. Το καθήκον σου είναι να επισημάνεις στους ιερείς ότι πρέπει να δίνουν στους πιστούς μόνο τη Θεία Κοινωνία στο στόμα.»

Εγώ: «Μα όλοι λένε ότι πρέπει να υπακούτε στους επισκόπους.»

Σωτήρας: «Πες τους ότι εγώ δεν το επιτρέπω.»

Εγώ: «Τότε πες τους ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να πιστεύουν στις ιδιωτικές αποκαλύψεις.»

Σωτήρας: «Οι ιερείς που δεν πιστεύουν στις αναγνωρισμένες ιδιωτικές αποκαλύψεις δεν ζουν στη χάρη του Θεού.»

Εγώ: «Κύριέ μου, το έγραψα σωστά;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, Μου αρέσει έτσι. Πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20.00 Ομάδα προσευχής: Παρέστησαν ο πάστορας Dochart και ο πατέρας Berthold από το Waghäusel. Είχε μαζευτεί πολύς κόσμος. Δεν υπήρχε πια ελεύθερη θέση.

16.06.92 - Τρίτη

10.00 στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο Σατανάς γίνεται ισχυρότερος. Πρέπει να προσεύχεστε ακόμα περισσότερο. Ο πόλεμος θα γίνει χειρότερος.»

Εγώ: «Τι εννοείς, αγαπητέ Θεέ, χειρότερος;» Σωτήρας: «Ο πόλεμος βρίσκεται σε όλες τις καρδιές.»

Εγώ: «Υπάρχει ακόμα τόσο μίσος;»

Σωτήρας: «Σχεδόν μόνο μίσος.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Πρέπει να το γράψεις. Η εκκλησία θα εγκριθεί. Θα έρθει μια δωρεά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, Σ' ευχαριστώ. Αυτό είναι μεγάλη χαρά για μένα. Γιατί είδες ότι δεν έχουμε πια χώρο και ότι τόσοι πολλοί άνθρωποι έρχονται να προσευχηθούν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε με ειρήνη.»

Κατά τη διάρκεια της ένωσης ένιωσα μεγάλη ζεστασιά και βαθιά ειρήνη.

Εγώ: «Αγαπημένη Σωτήρα, γνωρίζεις την καρδιά μου και την αγάπη μου για Σένα. Δεν χρειάζεται να Σου το πω αυτό. Θα παραμείνω πιστή σε Σένα.»

Στις 18:30 παρακολούθησα το Ροζάριο και την Αγία Λειτουργία στο Rot.

Αφιέρωσα την Ιερά Κοινωνία στους αποθανόντες γονείς και αδελφούς μου.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν αυτό ήταν σωστό, ή αν είχα καταλάβει σωστά σήμερα το πρωί στην εκκλησία.

Σωτήρας: «Μπορείς να το πιστέψεις, είναι αλήθεια.»

17.06.92 — Τετάρτη

10.00 στο ιατρείο:

Δίσταζα να γράψω, σκέφτηκα ότι ίσως ο Σωτήρας να μην θέλει να γράψω. Τότε άκουσα: Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να γράψεις.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, παραδίδομαι ολοκληρωτικά στο θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Ο κόσμος βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Οι ψευδοπροφήτες είναι εδώ.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, πες μου πιο ξεκάθαρα για τους προφήτες.»

Σωτήρας: «Αυτοί είναι παράσιτα για τους ανθρώπους.» Εγώ: «Και ποιο είναι το φάρμακο;»

Σωτήρας: «Να παραμείνετε πιστοί στην αληθινή διδασκαλία του Χριστού.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι είναι ψευδοπροφήτης;» Σωτήρας:

«Δεν καθοδηγούνται από το Πνεύμα Μου.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι καθοδηγείται από ακάθαρμο πνεύμα;»

Σωτήρας: «Ο ψευδοπροφήτης έχει πολλούς οπαδούς, συμπαθούντες.» Εγώ:

«Και οι άλλοι, που καθοδηγούνται από το Πνεύμα Σου;» Σωτήρας: «Είναι πολύ λίγοι.» (Οι οπαδοί)

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αυτό όμως δεν μου αρκεί. Τι άλλο πρέπει να ξέρω για τους ψευδοπροφήτες;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τους λείπει η αγάπη. Ένας ψευδοπροφήτης δεν μιλάει ποτέ για την αληθινή διδασκαλία του Χριστού. Μην τους πιστεύεις. Μαζί μου θα νικήσεις.»

Εγώ: «Κύριε, μόνο μαζί Σου μπορώ να τους ξεχωρίσω.» Σωτήρας: «Κόρη Μου, μόνο μαζί Μου.»

Εγώ: «Θα μιλήσω σύντομα με έναν τέτοιο προφήτη;»

Σωτήρας: «Ναι, με αρκετούς. Κόρη μου, έχε υπομονή. Μείνε πιστή σε Μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.» Τότε άκουσα ακόμα: «Αγάπησέ Με.»

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

18.06.92 — Ημέρα του Σώματος του Κυρίου — Πέμπτη

Προσευχήθηκα από τις 7.45 έως τις 8.45 και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, Οι άνθρωποι αυτή την εποχή οδεύουν προς τον άβυσσο.» Εγώ: «Τι είναι αυτό, ο άβυσσος; Δεν ξέρω ακριβώς.»

Σωτήρας: «Στην κόλαση, κόρη μου. Όλοι έχουν ασκήσει την ελεύθερη βούλησή τους γι' αυτό.»

Εγώ: «Οι άλλοι θα μου πουν ότι είσαι καλός και ελεήμων, αγαπητέ Θεέ, και ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί.»

Σωτήρας: «Οι ψυχές δεν ζουν πια. Έχουν επιλέξει τον Πατέρα τους.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, πώς αποκαλείς αυτόν τον Πατέρα;»

Σωτήρας: «Τον Άρχοντα του κόσμου.» Εγώ: «Γιατί τον αποκαλείς Άρχοντα;»

Σωτήρας: «Από την υπερηφάνειά του αναγνωρίζει κανείς τα παιδιά του.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σήμερα είναι γιορτή, η γιορτή του Σώματος του Κυρίου. Σήμερα το πρωί έγινε πομπή. Μπορείς να μου πεις κάτι γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Σε αυτή την εορτή με τιμούν ελάχιστα. Κόρη μου, οι καρδιές των ανθρώπων έχουν κρυώσει. Ο καθαρισμός των ψυχών πρέπει να έρθει σύντομα. Η τιμωρία είναι απαραίτητη, αλλιώς ακόμα περισσότερες ψυχές θα πάνε στην κόλαση.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας:

«Κόρη μου, σου ζητώ...»

Εγώ: «Αλλά, αγαπητέ Θεέ, πες το μου πρώτα. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία και Ζήτω ο Ιησούς και η Μαρία.»

Το άκουσα αυτό, και μετά ρώτησα: «Τι ζητάς από μένα;»

Σωτήρας: «Την απόλυτη παράδοση σε Μένα.»

Εγώ: «Τριάγιος Θεέ μου, Βασιλιά μου των βασιλέων, Σωτήρα μου. Σου παραδίδομαι ολόκληρη. Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να το γράψω έτσι στα γερμανικά, αλλά εσύ ξέρεις τι εννοώ.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, με έχεις ολόκληρο. Λυτρωτή μου, σ' αγαπώ πάνω από όλα.

Κάνε με ό,τι θέλεις. Άσε με να αναγνωρίζω πάντα ότι σου ανήκω.

Αγαπητέ Θεέ, γιατί θέλεις να τα πάρεις όλα πάλι, αφού σου τα έχω ήδη δώσει όλα.»

Σωτήρας: «Το ξέρεις, κόρη μου. Θα σου ανατεθεί και πάλι ένα έργο. Όχι ακόμα, κόρη μου. Μείνε πιστή και σταθερή σε Μένα.»

Ήταν 8.45. Είχα ξεχαστεί. Ο άντρας μου με φώναξε και μου είπε ότι ήταν ήδη πολύ αργά για την εκκλησία. Η λειτουργία ξεκινούσε σήμερα ήδη στις 9.00. Σηκώθηκα και ετοιμάστηκα τόσο γρήγορα, που έφτασα στην εκκλησία τρία λεπτά πριν τις 9.00. Στην εκκλησία προσευχήθηκα με όλη μου την καρδιά, ώστε οι πιστοί να μην λάβουν την Ιερά Κοινωνία ανάξια. Τελικά, λίγοι μόνο κοινωνήσαν. Στην εκκλησία βρισκόταν και ένας δαιμονισμένος. Πριν τη Μεταμόρφωση, έφυγε από την εκκλησία. Αφιέρωσα την Ιερά Κοινωνία για τον γιο μου.

Στην πομπή συμμετείχαν πολλοί άνθρωποι.

Στις 13.00 πήγα στην εκκλησία για την προσευχή του Ροδαρίου και μετά παρέμεινα για την προσευχή.

19.06.92 — Παρασκευή

Χωρίς φωνή. Παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία και το Ροζάριο φορώντας κόκκινο στην εκκλησία.

20.06.92 — Σάββατο

Προσευχήθηκα στο σπίτι από τις 7.00 έως τις 8.45, περίπου 45 λεπτά.

Κατά τη διάρκεια της ένωσης, είπα στον Σωτήρα: «Αν το θέλεις, Κύριε και Θεέ μου, τότε θα γράψω».

Σωτήρας: «Ναι, το θέλω, κόρη μου, γράψ' το».

Απογοητεύτηκα από όσα μεταδόθηκαν στην τηλεόραση από την Ημέρα των Καθολικών. Τα είχα παρακολουθήσει στο σπίτι της πεθεράς μου. Οι γυναίκες θέλουν να καταργηθεί η αγαμία και, ακόμα χειρότερα, θέλουν να τελούν την Αγία Λειτουργία.

Σωτήρας: «Αποκαλούν τον εαυτό τους καθολικές, αλλά δεν είναι. Λίγες είναι εκείνες που μοιάζουν με την καρδιά Μου. Δεν είναι θέλησή Μου να τελεί μια γυναίκα την Αγία Λειτουργία.

Γράψε, κόρη μου, είναι έργο του Λούσιφερ». Εγώ:

«Και η αγαμία;»

Σωτήρας: «Ένας ιερέας πρέπει, σύμφωνα με το πρότυπό Μου, να είναι ιερέας και να είναι πιστός στην παράδοση. Καθολικός σημαίνει επίσης να είσαι πιστός στον Άγιο Πατέρα.»

Εγώ: «Γιατί ο Αιδεσιμότατος πάστορας Vogt δεν στρέφεται προς το Ταμείο ή προς τον Σωτήρα κατά τη διάρκεια της Ομολογίας της Πίστewς, όταν το Άγιο των Αγίων είναι εκτεθειμένο; Γιατί στέκεται προς τον λαό;»

Σωτήρας: «Επειδή υπάρχει ακόμα τόσοσ πολύς υπερηφάνεια.»

Εγώ: «Κύριε μου, μιλάς πάντα για κινδύνους που αφορούν τους ανθρώπους. Αλλά δεν έχω κανέναν ιερέα στον οποίο να μπορώ να το πω αυτό.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει ένας ιερέας. Δεν θα αργήσει πολύ.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σ' αγαπώ και με απογοητεύεις, επειδή δεν πιστεύεις όσα σου λέω.»

Εγώ: «Επειδή έχει εισχωρήσει το ακάθαρτο πνεύμα.»

Σωτήρας: «Και αυτό πρέπει να γίνει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θέλω να το πιστέψω, αλλά ο πάτερ Ντόχαρτ, ο πάτερ Φογκτ και ο άντρας μου με μπερδεύουν.»

Σωτήρας: «Το ξέρω. Πρέπει να τους αποδείξεις ότι είμαι εγώ.» Εγώ:

«Πώς όμως;»

Σωτήρας: «Με έχεις εμένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου. Θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.» Σωτήρας:

«Αγαπητή μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Γύρω στις 9.00 π.μ. έφτασα στη Μάριον στο Βίζενταλ. Μαζί της ήταν νέοι. Μίλησα για τις εμπειρίες μου και για τη μεταστροφή μου. Καθώς μιλούσα, ένιωσα έντονες επιθέσεις από το ακάθαρτο πνεύμα. Το ακάθαρτο πνεύμα ήταν αρκετά ισχυρό, εμπόδισε πολλές φορές την αφήγησή μου.

Σε ένα αγόρι που καθόταν δίπλα μου, είπα: «Δεν έχεις εξομολογηθεί». Τον ράντισα με αγιασμό. Το απόγευμα, αυτό το αγόρι εξομολογήθηκε στην Καρλσρούη, στην Ημέρα των Καθολικών, όπου ήμουν και εγώ σήμερα. Είχε εξομολογηθεί για τελευταία φορά πριν από πέντε χρόνια και όταν τον ξαναείδα το απόγευμα, είχε ξαναζωντανέψει και φαινόταν τόσο ευτυχισμένος.

Σε αυτή την Ημέρα των Καθολικών είχα την ευκαιρία να κάνω πολλές ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Έπρεπε να υπερασπιστώ συχνά και έντονα τον Πάπα και την προφορική κοινωνία. Στη συνέχεια μίλησα μπροστά σε τρεις τηλεοπτικές κάμερες.

Μίλησα επίσης με τον επίσκοπο Βόλφγκανγκ Κίρχγκεςνερ, τον βοηθό επίσκοπο του Φράιμπουργκ. Τον ρώτησα τι γνώμη έχει για τους καρπούς του Μετζουγκόριε και γιατί δεν έχει πάει ακόμα εκεί. Είπε: «Ναι, ο Θεός είναι παντού».

Είπα: «Ναι, και εδώ».

Δεν έδειξε μεγάλο ενθουσιασμό να μιλήσει μαζί μου. Παρ' όλα αυτά, ζήτησα την ευλογία του. Η Μάριον ήταν μαζί μου.

Μετά από την κουραστική Ημέρα των Καθολικών, στο τέλος έπρεπε να εξομολογηθώ. Γνώρισα έναν ταπεινό ιερέα, τον πάτερ Ένγκελμπερτ Ρέκτενβαλντ. Ελπίζω να τον ξανασυναντήσω κάποια στιγμή, είναι καλός εξομολογητής.

Όταν μιλούσα μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, η Μπέατε Χάμπς ήταν εκεί τρεις φορές. Πιστεύω ότι η Μπέατε ξύπνησε πραγματικά σε αυτή την Ημέρα των Καθολικών στην Καρλσρούη, για να εργαστεί για τον Σωτήρα. Βίωσε ότι, όταν εργάζεσαι για τη σωτηρία των ψυχών, τότε λαμβάνεις πολλές χάρες από τον Σωτήρα. Και η Μάριον ήταν επίσης εργατική. Μίλησε πολύ για την καθολική πίστη, καθώς είχαν έρθει πολλοί «χαμένοι γιοι» σε αυτή την εκδήλωση. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη, που μας επέτρεψε να μεταδώσουμε τον Λόγο του Θεού.

21.06.92 — Κυριακή

Προσευχήθηκα από τις 7.45 έως τις 9.00 και έκλαψα για την Ημέρα των Καθολικών.

Ήμουν απογοητευμένη και αναρωτιόμουν αν ήταν σωστό αυτό που είχα πει χθες όλη την ημέρα στους ανθρώπους και στη συνέχεια μπροστά σε τρεις κάμερες.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, αυτό που έκανες χθες ήταν καλό. Μίλησα μέσω εσένα.»

Εγώ: «Και η Μάριον και η Μπέατε;»

Σωτήρας: «Είναι τα εργαλεία Μου, κόρη Μου, συνέχισε να Μου είσαι πιστή.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, έχεις δίκιο. Μπορεί κανείς να τα παρατήρει γρήγορα, όταν έχει δει όλα όσα συνέβησαν στην Ημέρα των Καθολικών. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι Καθολικοί δεν είναι πια καθολικοί.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η αγάπη πρέπει να ζητηθεί. Κόρη μου, θα είμαι πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Αλλά νιώθω ότι τώρα είναι εδώ και το ακάθαρτο πνεύμα. Κάνει αισθητή την παρουσία του και νιώθω ένα τράβηγμα στο χέρι μου.»

Σωτήρας: «Είναι επίσης θυμωμένο, επειδή δεν μπορεί να με βρει.»

Σωτήρας: «Μαζί μου θα τον νικάς πάντα. Όπου είμαι εγώ, εκεί είναι και αυτός.»

Εγώ: «Αλλά στην καρδιά μου υπάρχει ηρεμία, σιωπή και ειρήνη, το νιώθω απερίγραπτα όμορφο.» Σωτήρας: «Εκεί δεν μπορεί να μπει το ακάθαρτο πνεύμα, γιατί εσύ με επέλεξες.»

Εγώ: «Πες μου, ποιος είσαι;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου, ο οδηγός της ψυχής σου.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, συγχώρεσέ με που ρωτάω ξανά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

13:00 — Ροζάριο στην εκκλησία του Ροτ.

22.06.92 — Δευτέρα

Στο ιατρείο:

Εκείνη τη στιγμή αγαπούσα τον Σωτήρα τόσο πολύ, που τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου.

Προσευχόμουν με όλη μου την καρδιά. Όταν ενώθηκα με τον Σωτήρα, ένιωσα τόση αγάπη.

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε. Ό,τι γράψεις θα τυπωθεί σε ένα βιβλίο.

Πριν από την έκδοση, θα ελεγχθεί από έναν ιερέα.»

Εγώ: «Το θέλεις αυτό, Κύριε, ή μήπως πρέπει να μείνω στη σιωπή, στην αφάνεια;» Σωτήρας: «Θέλω το βιβλίο να φτάσει στον κόσμο.»

Εγώ: «Πρέπει να αφαιρεθούν κάποια πράγματα, αυτά που είναι περιττά.» Σωτήρας: «Αυτό θα το κάνει ο ιερέας.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν έχω ιερέα. Σωτήρας: «Θα σου δώσω έναν ιερέα.

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αν εκδοθεί το βιβλίο, τότε θα με αποβάλουν από την Εκκλησία.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έγραψες την αλήθεια. Είμαι μαζί σου.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το βιβλίο πρέπει να τυπωθεί σύντομα.» «

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, δώσε μας τη χάρη να καταφέρουμε να γράψουμε πιο γρήγορα.» Σωτήρας: «Ναι, μπορείς να το κάνεις.»

Εγώ: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου με το βιβλίο.»

Εγώ: «Πρέπει να διαβάσω την 11.06.92 στον Αιδεσιμότατο πάστορα Trunk;» Σωτήρας: «Ναι, κάν' το.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, που ακολουθείς το θέλημά Μου.» Εγώ:

«Το κάνω αυτό, επειδή Σ' αγαπώ, αγαπητέ Θεέ, πάνω από όλα.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία

Λειτουργία στο Rot

20.00 Ομάδα προσευχής

23.06.92 — Τρίτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα.

Κατά τη διάρκεια της ένωσής μου με τον Σωτήρα, με διέκοψαν αρκετές φορές οι γιατροί.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου Ιησού, τι θέλεις να γράψω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα ξεσπάσει ένας νέος πόλεμος στην Ευρώπη. Ο πόλεμος στη Ρωσία συνεχίζει να επεκτείνεται.»

Γύρω στις 10:55 έκανα ακτινογραφία σε ένα 12χρονο αγόρι. Είχε ρινορραγία και σπασμένη μύτη. Του είπα ότι πρέπει να προσεύχεται κανείς και όταν ξυπνάει το πρωί. Μου είπε ότι δεν του το είχαν μάθει αυτό και ότι κατάγεται από την πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας. Του έδωσα φυλλάδια με προσευχές και χάρηκε. Στη συνέχεια, του είπα μερικά λόγια για το βάπτισμά μου ως ενήλικη.

Μετά από λίγο (μετά την ακτινογραφία) στράφηκα και πάλι προς τον Ιησού. Ήταν σαν μια καθοδήγηση, έπρεπε να ενωθώ ξανά με τον Σωτήρα. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, είναι σημαντικό.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, και τι είναι αυτό;»

Ρώτησα επίσης αν θα μπορούσα να αντέξω αυτό που έπρεπε να γράψω.» Σωτήρας:

«Κάλεσέ τους όλους στην προσευχή.»

Εγώ: «Το άκουσα σωστά;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άκουσες σωστά.» Σωτήρας: «Κάλεσε όλους στην προσευχή.»

Εγώ: «Πώς να το κάνω αυτό; Οι ιερείς δεν ακούνε. Δεν μπορώ να πάω στον κ. Κολ. Πολλοί από όσους απευθύνομαι, κατακρίνουν τον Πάπα. Πολλοί έχουν αποχωρήσει από την Εκκλησία ή κατακρίνουν την πίστη. Η κατάσταση με τους ανθρώπους είναι τόσο άσχημη αυτή τη στιγμή.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δώσε μου, σε παρακαλώ, μια συμβουλή. Πώς να καλέσω τους ανθρώπους στην προσευχή;» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, πήγαινε εσύ η ίδια στον καγκελάριο κ. Κολ.»

Εγώ: «Πότε θέλεις να πάω σ' αυτόν;» Σωτήρας: «Όσο το δυνατόν συντομότερα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Σε παρακαλώ, οδήγησέ με, καθοδήγησέ με και μείνε μαζί μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι θα γίνει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σ' αγαπώ πάνω από όλα, σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, κάν' το σύντομα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα πάω στον Καγκελάριο.»

Σωτήρας: «Αυτός ο πόλεμος θα φέρει περισσότερους νεκρούς και περισσότερες καταστροφές.»

Εγώ: «Νιώθω γύρω μου ότι οι γύπες (δαιμόνια) έχουν επιστρέψει, παρόλο που έχυσα αφιερωμένο αλάτι.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, για αυτούς αυτό είναι βασανιστήριο, αλλά λόγω όσων γράφεις, αναγκάζονται να βρίσκονται κοντά σου. Ο Αρχηγός τους αναγκάζει.»

Εγώ: «Άρα, αυτός είναι ο Λούσιφερ.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το μάντεψες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, μετά την ομάδα προσευχής δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ήταν 1:00 το βράδυ. Ένιωθα μια ανησυχία, ήταν δυσάρεστο, σαν να είχα παντού σκουλήκια κάτω από το δέρμα, που έτρεχαν και κινούνταν κάτω από το δέρμα. Σκέφτηκα αμέσως τους δαίμονες και σηκώθηκα αμέσως από το κρεβάτι. Ράντισα τον εαυτό μου και το κρεβάτι με αγιασμό και προσευχήθηκα τον σύντομο εξορκισμό, και όλα εξαφανίστηκαν. Ράντισα τόσο πολύ αγιασμό, που το κρεβάτι στο οποίο αποκοιμήθηκα ήταν βρεγμένο.»

Σωτήρας: «Ναι, ήταν πολλά· αν τα είχες δει, θα είχες πεθάνει.» Εγώ: «Θεέ μου, θα με πιστέψει κανείς;»

Σωτήρας: «Θα πιστέψουν μόνο όταν θα είναι πολύ αργά.»

Εγώ: «Νομίζω ότι δεν θα το ξεχάσω τόσο γρήγορα. Με αηδιάζει, πώς πρέπει να είναι λοιπόν στην κόλαση; Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, σώσε τους ανθρώπους.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πήγαινε με ειρήνη.» Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

24.06.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα με όλη μου την καρδιά, και μετά είπα: «Κύριε, αν θέλεις να το γράψω, ας γίνει, Κύριε, το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψ' το.»

Εγώ: «Είναι τόσο όμορφο να νιώθεις τη ζεστασιά, την αγάπη του Σωτήρα και τη βαθιά ειρήνη. Θα μπορούσε κανείς να περάσει ώρες ολόκληρες έτσι.»

Σωτήρας: «Θέλω να συντομεύσω το χρόνο για τους ανθρώπους Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πες μου μια άλλη λέξη, δεν μου είναι σαφές.» Σωτήρας: «Οι άνθρωποι πρέπει να πεθάνουν νωρίτερα.» (από ό,τι στο σχέδιο του Θεού)

Με διέκοψαν πάλι. Με φώναξε η Βερόνικα, είχα επισκέπτη. Ήταν ένας νεαρός άνδρας που πριν από 10 χρόνια δούλευε κοντά μου ως εθελοντής στην πολιτική υπηρεσία και τώρα τελείωνε σύντομα τις σπουδές του στην Ιατρική. Τότε ήθελε να γίνει προτεσταντικός ιερέας, όχι επειδή πίστευε, αλλά επειδή πίστευε ότι θα έβγαζε καλά λεφτά εκεί. Του το υπενθύμισα και μετά του μίλησα για την πίστη μου σήμερα. Ο Αντρέας ήταν τώρα 30 ετών. Είπε και πάλι ότι, όταν τελειώσει τις σπουδές του, θα πάει στην Ελβετία, επειδή εκεί βγάζουν περισσότερα χρήματα, εκεί πληρώνουν περισσότερα.

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι. Βρίσκομαι πάντα στο παρεκκλήσι. Απλώς δεν το αναφέρω πια στο ημερολόγιο, για να μην γίνεται υπερβολικό.

19.30 στην εκκλησία του Ρόχου — Ιερή Λειτουργία.

25.06.92 — Πέμπτη

χωρίς φωνή — Ήμουν στην εκκλησία στο Ροτ για το Ροζάριο και τη Θεία Λειτουργία.

26.06.92 — Γιορτή της Ιεράς Καρδιάς

Ενωση Προσευχής:

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι πρέπει να μετανοήσουν, γιατί τους περιμένει ένας μεγάλος κίνδυνος.

Σας μένει τόσο λίγος χρόνος.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν τολμώ να Σε ρωτήσω. Βοήθησέ με, σε παρακαλώ. Εσύ τα ξέρεις όλα. Τι θέλεις από μένα;»

Σωτήρας: «Να μου μείνεις πιστή. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.» Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

27.06.92 - Σάββατο

Στις 7.15 π.μ. ήμουν στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ για την Ιερά Λειτουργία. Στη συνέχεια, έγραψα μαζί με τη Μάριον το ημερολόγιό μας και μια επιστολή προς τον Καγκελάριο της Ομοσπονδίας, Χ. Κολ.

Μεταξύ 16.30 και 18.15 ήμουν στην εκκλησία στο Ροτ, προσευχήθηκα εκεί και εξομολογήθηκα.

Το βράδυ ήρθαν από το Λάντερσχοφεν δύο φοιτητές θεολογίας, ο Ματθίας και ο Φριντόλιν.

Μέχρι αργά τη νύχτα τους διάβαζα από το ημερολόγιό μου.

28.06.92 - Κυριακή

Στο σπίτι προσευχήθηκα για περίπου μία ώρα. Ο Φριντόλιν τραγουδούσε στο μπάνιο. Ο σύζυγός μου με ενοχλούσε επίσης. Ήταν δύσκολο να ενωθώ με τον Σωτήρα.

Ο Φριντόλιν, ο Ματθίας και εγώ πήγαμε στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ. Μετά την Ιερά Κοινωνία, ο Σωτήρας μου επιβεβαίωσε το μήνυμα. Έκλαψα. Είχα σκίσει το χαρτί στο οποίο είχα γράψει το πρωί, δεν ήθελα να το πιστέψω. Και τώρα ο Σωτήρας το επανέλαβε. Έκλαψα πάρα πολύ, και παρόλα αυτά πήγαμε στον πάτερ Αιμιλιανό.

Μίλησα με τον πάτερ Αιμιλιανό για περίπου 20 λεπτά.

Ο Φριντόλιν και ο Ματθίας είχαν ακούσει. Ένιωσα ότι δεν ήμουν μόνη. Ο Σωτήρας ήταν μαζί μου.

Είπα ότι η στοματική Θεία Κοινωνία είναι ο σωστός τρόπος. Ο πατέρας Αιμιλιανός είπε ότι ο Σωτήρας βγαίνει από τα μικρά κομμάτια της Θείας Κοινωνίας. Μετά τη συζήτηση, ζήτησα ακόμα την ευλογία Του.

Μας έμενε πλέον μόνο μία ώρα και 15 λεπτά μέχρι το μεσημεριανό γεύμα. Ο Φριντόλιν προσευχόταν και ο Ματθίας με βοηθούσε στο μαγείρεμα.

Μετά, στις 13:30, πήγαμε στην εκκλησία για την προσευχή.

Όταν επιστρέψαμε στο σπίτι, προσευχηθήκαμε στα λατινικά το οδυνηρό ροζάριο για την ειρήνη.

29.06.92 - Δευτέρα

10.00 Ιατρείο:

Χθες ήμουν δυσαρεστημένη, μετά τη συζήτηση με τον πάτερ Αιμιλιανό. Γι' αυτό ρώτησα τον Σωτήρα αν βρίσκεται στα μικρά κομμάτια της Θείας Κοινωνίας.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ότι βρίσκομαι και στα μικρά κομμάτια. Άκου καλά, κόρη μου, ο πατέρας παραποιεί τη διδασκαλία του Αγίου Πατέρα. Προσευχήσου γι' αυτόν.»

Ο Σωτήρας συνέχισε: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος εξαπλώνεται πολύ γρήγορα. Όλοι θα πολεμήσουν.»

Εγώ: «Ποιοι είναι όλοι;»

Σωτήρας: «Όλοι όσοι έχουν μίσος στην καρδιά τους.» Εγώ: «Και όσοι έχουν αγάπη;»

Ο Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να πολεμήσουν.»

Εγώ: «Όμως, όσοι έχουν μίσος υπερισχύουν, είναι περισσότεροι από όσους έχουν αγάπη.» Σωτήρας: «Εγώ είμαι μαζί με τους λίγους, αυτοί θα νικήσουν.»

Εγώ: «Μου φαίνεται σαν τον Δαβίδ και τον Γολιάθ.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Εσύ ανήκεις στους λίγους που έχουν αγάπη.»

Εγώ: «Πρέπει λοιπόν οι άλλοι να φοβούνται;»

Σωτήρας: «Αν Με αγαπούν, δεν θα φοβηθούν.» Δεν ρώτησα, απλώς σκέφτηκα αν ήταν και ο νυμφίος μου. Σωτήρας: «Ναι, Είμαι ο νυμφίος σου.»

Εγώ: «Αλλά δεν το καταλαβαίνω ακόμα πλήρως.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι η νύφη Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Κύριε Ιησού Χριστέ, πες μου το, σε παρακαλώ, πιο ξεκάθαρα: τι είναι μια νύφη;» Σωτήρας: «Η νύφη είναι αυτή που Μου έχει ήδη δώσει τα πάντα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αλλά νομίζω ότι είμαι αμαρτωλή και δεν μπορώ να καταλάβω ότι είμαι η νύφη Σου.»

Σωτήρας: «Μέχρι τώρα κανείς δεν το έχει καταλάβει.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μείνε πιστή σε Μένα. Μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Σ' αγαπώ και Σ' ευχαριστώ, και δεν έχω άλλη επιθυμία παρά να Σου είμαι πιστή.»

ΗΙ. Λειτουργία και Ροζάριο με κόκκινα ρούχα.

Ένας πατέρας από την Ινδία είχε έρθει ως αντικαταστάτης, καθώς ο πάτερ Βογκτ βρισκόταν σε κουρ.

20:00 Ομάδα προσευχής: Ο πάτερ Ντόχαρτ εξέταζε εξομολογήσεις.

30.06.92 — Τρίτη

10.00 στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα με πάθος και ανέθεσα στον Σωτήρα πολλούς ανθρώπους, και στο τέλος όλες τις ψυχές.

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που είπες. Γράψε, κόρη μου, είσαι κουρασμένη, ξεκουράσου.»

Εγώ: «Μα αύριο θέλω να πάω στο Rodalben, κοντά στο Pirmasens. Εκεί βρίσκεται ένα μεγάλο σημάδι για τον κόσμο.»

Σωτήρας: «Ναι, πήγαινε εκεί, κόρη μου, αυτό το σημάδι είναι δικό Μου.» Εγώ: «Αυτό το σημάδι πρέπει σίγουρα να λατρεύεται στην εκκλησία.

Γιατί δεν το κάνουν;»

Ο Σωτήρας: «Επειδή οι ιερείς δεν ζουν στη χάρη του Θεού.»

Εγώ: «Μα έχουν περάσει ήδη 40 χρόνια. Πρέπει να γίνει κάτι.» Σωτήρας: «Θα γίνει κάτι. Όχι ακόμα.»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Σ' αγαπώ, κόρη μου.» Μετά από λίγο:

Σωτήρας: «Το σημάδι θα έρθει.» (Το σημάδι που μου είχε ήδη υποσχεθεί ο Σωτήρας.)

Εγώ: «Πρέπει να προετοιμαστώ γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Μείνε πάντα μέσα μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, η μόνη μου επιθυμία είναι να είμαι πάντα μαζί Σου, γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο.»

Σωτήρας: «Αυτό το σημάδι θα συμβεί μέσα στην εκκλησία.»

Σωτήρας: «Θέλεις αυτό το σημάδι να συμβεί σε σένα;»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου και Θεέ μου, Νυμφί μου, αλλά και για να μην χωριστώ από Σένα, και για να Σε δοξάζω και να Σε υμνώ μαζί με τους Αγίους εις τους αιώνες των αιώνων. Διότι δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να βρίσκομαι στην αγάπη Σου.»

Σωτήρας: «Έτσι θα γίνει, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Σου αναθέτω μια αποστολή: να με βοηθήσεις να σώσω τις άλλες ψυχές.» Εγώ: «Ποιες είναι οι άλλες;»

Σωτήρας: «Οι ψυχές που αμφιβάλλουν.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, είναι όμως πολλές. Αλλά θα το κάνω όπως εσύ το θέλεις, γιατί σ' αγαπώ πάνω από όλα.»

Σωτήρας: «Νύμφη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, άκουσα σωστά; Πες το μου, σε παρακαλώ, άλλη μια φορά.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είσαι η νύφη μου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, Νυμφί μου, σ' ευχαριστώ για όλα.»

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

01.07.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Μετά από περίπου 10 λεπτά ένθερμης προσευχής, ακολούθησε σιωπή περίπου 15 λεπτών, και μετά άκουσα τον Σωτήρα: «Κόρη μου, ο μεγάλος πόλεμος έχει ήδη αρχίσει. Όλοι οι άνθρωποι στη γη είναι υπεύθυνοι. Επιθυμώ να προσευχηθείτε πολύ. Μετανοήστε και νηστεύστε. Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Κύριε Ιησού. Δείξε έλεος σε όλους τους ανθρώπους. Σώσε μας, Κύριε, μην μας αφήσεις να χαθούμε, είμαστε τα παιδιά Σου.»

Το απόγευμα προσευχήθηκα στο σπίτι της οικογένειας Wafzig. Ήταν παρόντες αρκετοί πιστοί, και τα δύο δωμάτια ήταν γεμάτα. Στη συνέχεια πήγαμε στην Αγία Λειτουργία.

Ο πάτερ Βέμπερ τέλεσε την Ιερά Λειτουργία. Πιστεύω ότι αυτή ήταν η τελευταία που τέλεσα μαζί του. Ο πάτερ Βέμπερ θα συνταξιοδοτηθεί σύντομα.

Μετά πήγαμε στη Μπριγκίτε και τον Φραντς. Ο Φριντόλιν ήταν επίσης εκεί, μαζί με τρεις φοιτητές, τον Γιόζεφ, τον Μάρκους και τον Μαθία.

Υπήρχαν ακόμα πολλοί άλλοι άνθρωποι στη Brigitte και τον Franz και μίλησα για τις εμπειρίες μου, τα βιώματά μου και την πίστη μου.

02.07.92 - Πέμπτη

10.00 π.μ. Χώρος εργασίας – ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τι θέλεις να γράψω;» Σωτήρας: «Δώσε μου το μέλλον σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, Ιησού μου, σου το δίνω, γιατί έχω εναποθέσει τη ζωή μου και το μέλλον μου στα χέρια σου και σου ανήκουν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει ο τρόπος που το είπες.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, Ιησού, γιατί ξέρω ότι είσαι τόσο καλός και ότι κοντά Σου υπάρχει μόνο το καλό. Δεν μπορώ να φανταστώ τίποτα άλλο παρά να είμαι πάντα μαζί Σου. Είμαι ο κλάδος της αμπέλου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, εγώ καθορίζω το μέλλον.» Εγώ: «Πώς θα το αναγνωρίσω, αν εσύ το καθορίζεις;» Σωτήρας: «Αυτό που ζητώ από σένα, αυτό μόνο πρέπει να κάνεις.» Εγώ: «Πώς θα ξέρω ότι προέρχεται από σένα;»

Σωτήρας: «Θα σε κάνω να το καταλάβεις.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πρέπει να κάνω κάτι ήδη τώρα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Τι, Κύριε και Θεέ μου, Νυμφίε μου;» Σωτήρας: «Να πιστεύεις ακράδαντα σε ό,τι σου λέω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αγαπημένε και ελεήμονα Θεέ μου, θα το πιστέψω ακράδαντα, γιατί μου έχεις ήδη δώσει τη ζωντανή πίστη.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το μέλλον θα είναι όπως το θέλω εγώ.» Εγώ:

«Εννοείς το δικό μου μέλλον;»

Σωτήρας: «Ναι, το μέλλον σου, μου ανήκει.»

Εγώ: «Ας γίνει όπως το θέλεις, Κύριέ μου και Θεέ μου. Σ' αγαπώ πολύ, Κύριέ μου και Θεέ μου.» Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει το πώς το είπες.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σ' αγαπώ, νύφη μου, πήγαινε εν ειρήνη.» Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

Θυμήθηκα ότι ο Σωτήρας μου είχε πει ότι ήθελε να με μεταφέρει.

Σωτήρας: «Θέλω να σε μεταφέρω εκεί που θέλω Εγώ. Την ίδια στιγμή θα βρίσκεσαι σε δύο μέρη.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, είμαι μόνο μία.»

Σωτήρας: «Μπορώ να σε πολλαπλασιάσω.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν το καταλαβαίνω αυτό, αλλά πιστεύω ότι μπορείς να το κάνεις.» Εγώ: «Κύριε, για ποιο λόγο με χρειάζεσαι σε δύο μέρη;»

Σωτήρας: «Για να πείσω τους άπιστους. Αγαπημένη μου κόρη, είναι ωραίο που ρώτησες. Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα σου μείνω πιστή. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Πατέρα.»

02.07.92 - Πέμπτη

Ροζάριο και Λειτουργία ΗΙ στο Rot.

03.07.92 — Παρασκευή

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Προσευχόμουν με όλη μου την καρδιά, ήθελα να γράψω μόνο αν ήταν θέλημα του Θεού. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το γράψω, επειδή εσύ το θέλεις.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θέλω να αλλάξω την εποχή.»

Εγώ: «Πώς μπορεί κανείς να αλλάξει την εποχή;»

Σωτήρας: «Θα τον συντομεύσω.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, είμαι τόσο ανόητη, δεν καταλαβαίνω, πες το μου πιο απλά.» Σωτήρας: «Η πληγή έρχεται πάνω σας.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αυτό είναι πάλι ένα μήνυμα απειλής.»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι δεν θέλουν να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μπορώ να μάθω τι εννοείς με τον όρο “πληγή”;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, έρχεται μια καταστροφική ξηρασία.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, νιώθω και πάλι το ακάθαρτο πνεύμα. Με τραβάει από το δεξί χέρι. Είναι κάποιος, ή το φαντάστηκα;»

Σωτήρας: «Ναι, είναι πολλοί.»

Εγώ: «Προσευχήθηκα ήδη τόσο πολύ σήμερα το πρωί.»

Σωτήρας: «Συνέχισε να προσεύχεσαι.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σ' ευχαριστώ που δεν φοβάμαι.»

Σωτήρας: «Μαζί μου δεν χρειάζεται να φοβάσαι.»

Εγώ: «Πώς μπορώ να ξέρω αν είσαι πάντα μαζί μου;»

Σωτήρας: «Είμαι πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Στην πραγματικότητα, νιώθω σαν να μην είμαι ποτέ μόνη. Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Είσαι η αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου, πάνω από όλα και εύχομαι να μην σταματήσω ποτέ να Σ' αγαπώ.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Μεταξύ 16:00 και 17:00 πότισα τον κήπο. Μετά από 10 κανάτες νερό, ένωσα αδιαθεσία, ναυτία και ζάλη, και ένωσα έντονους πόνους στην καρδιά.

Δυσκολευόμουν να αναπνεύσω. Σιγά-σιγά πήγα στο κρεβάτι. Άμεσα ήπια αγιασμένο νερό που είχε ευλογήσει ο πατέρας Gebhard Heyder και ψέκασα στο στόμα μου Nitrolingual-Spray 04.

Ο γιος μου ήθελε να καλέσει τον γιατρό. Τότε ένωσα πόνο και στην άνω κοιλιακή χώρα.

Οι καρδιακοί πόνοι διήρκεσαν περίπου 15 λεπτά. Είπα στον Σωτήρα ότι δεν έπρεπε να πεθάνω, γιατί έπρεπε να τελειώσω το ημερολόγιό μου. Ήπια ξανά από το αγιασμένο νερό. Ένιωσα καλύτερα. Μετά πήγα στην εκκλησία. Μετά την Ιερά Κοινωνία ένιωθα ακόμα καλύτερα. Ο Σωτήρας μου είναι ο καλύτερος γιατρός. Μετά ήρθαν ο Φριντόλιν από το Λάντερσχοφεν και ο Έριχ από το Ροτ. Διαβάσαμε από το βιβλίο της Μπάρμπαρα Βάιγκαντ. Ένα βιβλίο που όλοι θα έπρεπε να διαβάσουν.

04.07.92 - Σάββατο

Μετά από μια ώρα προσευχής, ρώτησα τον Σωτήρα κατά τη διάρκεια της ένωσης αν θέλει να γράψω σήμερα.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θέλω να γράψεις.»

Εγώ: «Με ενοχλούν ο άντρας μου και η πεθερά μου. Δυστυχώς, δεν μπορώ να γράψω.»

Όταν κάποιος είναι ενωμένος με τον Σωτήρα, τίποτα δεν αρέσει περισσότερο στον διάβολο από το να ενοχλεί, ώστε να μην γράψει κανείς τίποτα.

Η πεθερά μου είναι άρρωστη αυτή την περίοδο. Δεν πήγε καν στην εκκλησία αυτές τις μέρες και μόλις που μπορεί να περπατήσει. Όμως τώρα, που γράφω το μήνυμα στο σπίτι, σκουπίζει τη σκάλα με τη βαριά ηλεκτρική σκούπα, σαν να είναι ο πιο υγιής άνθρωπος.

Βάζω τον Θεό στην πρώτη θέση. Όταν προσεύχεσαι πρώτα, αργότερα μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα καλύτερα με αγάπη, να καθαρίζεις ή να εργάζεσαι, και καταφέρνεις πολύ περισσότερα και καλύτερα.

Μόλις είχα ξαναβρεί την ηρεμία μου, ο άντρας μου με ενόχλησε.

Κανείς δεν λαμβάνει υπόψη ότι ο Σωτήρας μου μιλάει. Στο χώρο εργασίας είναι σχεδόν καλύτερα απ' ό,τι στο σπίτι. Ο σκύλος του γείτονα γαβγίζει τώρα, τα αυτοκίνητα στο δρόμο περνάνε τρέχοντας.

«Αγαπητέ Σωτήρα, προσπαθώ να σου μιλήσω.»

Περίπου 15 λεπτά αργότερα: Ο άντρας μου έφυγε και έμεινα μόνη. Έβαλα το ακουστικό του τηλεφώνου στην άκρη, για να μην χτυπάει.

Με κυρίευσε ένας πειρασμός. Έκλαψα για λίγο.

Σκεφτόμουν αν ήταν πράγματι ο Σωτήρας που μου μιλούσε. Ήταν δύσκολο για μένα. Είπα στον Σωτήρα ότι θα προτιμούσα να πεθάνω αμέσως, αν μου μιλούσε ο διάβολος και όχι ο Σωτήρας. Γιατί τα έχω δώσει όλα στον Σωτήρα και όχι στον διάβολο.

Τότε άκουσα:

«Γράψε, κόρη μου, ο δρόμος προς Εμένα είναι απότομος και στενός. Λίγοι άνθρωποι βρίσκονται πάνω του. Ναι, κόρη μου, κι εσύ βρίσκεσαι σε αυτόν τον δρόμο. Όσο πιο απότομος είναι, τόσο περισσότεροι πειρασμοί θα σε περιμένουν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, μου είναι δύσκολο να το γράψω αυτό, γιατί δεν έχω ιερέα που να μπορεί να ακούσει ό,τι μου λες. Είμαι τόσο άπειρη και νιώθω τόσο ανίκανη να γράψω, και κάνω πολλά λάθη. Είμαι ανάξια να ακούσω τη φωνή Σου. Ένα όμως πράγμα δεν μπορεί να με παραπλανήσει, και αυτό είναι η αγάπη μου για Σένα. Σωτήρα, δεν μπορώ να γράψω άλλο, τώρα.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με. Σ' ευχαριστώ επίσης για αυτούς τους πειρασμούς, που μου είναι τόσο δύσκολοι. Είμαι, τελικά, ένας αδύναμος άνθρωπος, ένα κόκκο σκόνης.»

16.30 - 19.45: Αυτή την ώρα βρισκόμουν στην εκκλησία του Ροτ. Προσέφερα τα πάντα, ακόμα και την Ιερά Κοινωνία, στην Παναγία. Στη συνέχεια εξομολογήθηκα στον πάτερ Πολ Αδαμπουκουλάμ, τον αναπληρωτή του π. Βογκτ.

05.07.92 — Κυριακή

7.30 - 9.15 π.μ.: Προσευχήθηκα στο σπίτι πριν από την Ιερά Λειτουργία και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου, σου δίνω χρόνο για το έργο που πρέπει να κάνεις.» Εγώ: «Κύριε, ποιο έργο πρέπει να κάνω; Έχει σχέση με την Εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό το έργο είναι για την Εκκλησία.»

Εγώ: «Μπορώ να συγκρίνω αυτό το έργο με το Ευαγγέλιο;» Σωτήρας:

«Ναι, μπορείς.»

Εγώ: «Δεν θέλω να μαντέψω, πες το μου, σε παρακαλώ.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Περίμενα για λίγο και είπα: «Δεν ξέρω, Κύριε μου, δεν μου είναι σαφές και δεν μπορώ ούτε να φανταστώ τι είδους αποστολή θα είναι.»

Σωτήρας: «Θα έρθει ακόμα. Αυτό το καθήκον που σου αναθέτω, πρέπει να το εκτελέσεις.» Εγώ: «Δεν μπορώ όμως να κάνω τίποτα, αν δεν ξέρω τι.»

Σωτήρας: «Την επιστολή προς τον Αγ. Πατέρα, δώσε την στον πατέρα που είναι εδώ ως εκπρόσωπος, και αυτός πρέπει να την παραδώσει προσωπικά στον Αγ. Πατέρα.»

Εγώ: «Ήθελες εσύ να έρθει αυτός ο πατέρας στην εκκλησία μας;»

Σωτήρας: «Ναι, ήταν θέλησή μου.»

Εγώ: «Θέλει κι αυτός να το κάνει;»

Σωτήρας: «Ναι, θα το κάνει.»

Εγώ: «Χαίρομαι που έχω ένα αντίγραφο της επιστολής προς τον Άγιο Πατέρα. Ναι, Κύριε μου, θα το κάνω. Ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Είπα ακόμα μια προσευχή ευχαριστίας.

Στις 13:30 ήταν το Ροζάριο, όχι η προσευχή. Αλλά η Χέντβιχ Χ., μετά το Ροζάριο, ηγήθηκε της Λιτανείας του Ιερού Πολύτιμου Αίματος.

Μπροστά από την εκκλησία στεκόντουσαν δύο άστεγοι που έψαχναν κουβέρτες για να κοιμηθούν.

Τους προσκάλεσα στο σπίτι μου. Η Χέντβιχ ήρθε επίσης μαζί.

Έδωσα φαγητό και στους δύο και μετά προσευχήθηκα το Ροζάριο μαζί με την Hedwig H. Ο ένας από τους δύο άστεγους αποκοιμήθηκε αμέσως και ο άλλος προσευχήθηκε μαζί μας. Τους χάρισαμε δύο κουβέρτες για να κοιμηθούν και έφυγαν.

18.30: Πήγα στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου, για το Ροζάριο και την Αγία Λειτουργία. Η Χέντβιχ ήταν επίσης μαζί μου.

06.07.92 - Δευτέρα

10.00 π.μ. Ιατρείο:

Ευχαριστώ τον Θεό που δεν υπήρχαν τόσοι πολλοί ασθενείς. Το καλοκαίρι είναι λιγότεροι από ό,τι τις άλλες εποχές. Έτσι, μπορεί κανείς να προσεύχεται περισσότερο, γιατί δεν μου αρέσουν οι άσκοπες συζητήσεις. Η αιώνια ζωή δεν αρχίζει μόνο μετά το θάνατο, αλλά τώρα, εδώ στη γη.

Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικές η πρώτη και η δεύτερη εντολή. Όπου δεν υπάρχει δόξα προς τον Θεό, εκεί δεν υπάρχει ούτε αγάπη.

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Ήρθε η ώρα που όλοι σας θα κριθείτε. Πρόσεξε, ο Σατανάς είναι ισχυρός. Πολλοί δεν αντέχουν αυτή τη δοκιμασία. Τους λείπει η αγάπη. Προσευχηθείτε αδιάκοπα. Το πνεύμα είναι πρόθυμο, η σάρκα όμως είναι αδύναμη. Το Πνεύμα του Θεού αναπαύεται μέσα σας. Πρέπει να Του αποδώσετε τιμή.» Σωτήρας: «Κόρη Μου, μην αμφιβάλλεις, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Νιώθω τώρα πολλή ζεστασιά και αγάπη μέσα μου, αλλά λυπάμαι που αποκαλώ τη φωνή απλώς "φωνή", γιατί είναι μια εσωτερική συνομιλία.

Φωνή, λέμε, όταν την ακούμε δυνατά ή όταν μιλάμε. Εγώ την ακούω από ένα βάθος που είναι τόσο ακατανόητο. Γι' αυτό σε παρακαλώ, Κύριε και Θεέ μου, συγχώρεσέ με.

Δεν αμφιβάλλω για την αγάπη Σου και την παρουσία Σου, αλλά εκπλήσσομαι που οι άλλοι άνθρωποι δεν ακούνε κάτι τέτοιο. Στην αρχή νόμιζα ότι όλοι το ακούνε, όπως εγώ. Αλλά μετά, όταν ακούς ότι δεν είναι έτσι, τότε σίγουρα χρειάζεσαι λίγο χρόνο μέχρι να καταλάβεις ότι αυτό είναι μια μεγάλη χάρη από Εσένα και όχι από εμένα την ίδια. Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, για αυτή τη μεγάλη χάρη.

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20.00 Ομάδα προσευχής: Προσευχηθήκαμε για δύο ώρες.

07.07.92 - Τρίτη

10.00 ιατρείο:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, χρειάζομαι...»

Εγώ: «Κύριε, ποιος είσαι εσύ, όταν λες: “Γράψε, κόρη μου;”» Σωτήρας:

«Μπορείς να γράφεις στον Ιησού.»

Σωτήρας: «Χρειάζομαι ισχυρούς ομολογητές στο εγγύς μέλλον. Δεν είσαι ακόμα τόσο ισχυρή, κόρη μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αγαπητέ Ιησού, τι πρέπει να κάνω για να γίνω ισχυρή;»

Σωτήρας: «Να εμπιστευτείς πλήρως Εμένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δώσε μου, σε παρακαλώ, αυτή τη χάρη, ώστε να έχω πλήρη εμπιστοσύνη σε Σένα.» Σωτήρας: «Κόρη μου, σου τη δίνω.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, είσαι ο στοργικός Πατέρας μου. Μου έχεις ήδη δώσει τη ζωντανή πίστη, μετά την πίστη σε Σένα και τώρα την εμπιστοσύνη σε Σένα.

Είναι αυτές αρετές;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτές είναι οι αρετές που έχεις τώρα.»

Εγώ: «Η κυρία Μπέκερ μου έδωσε ένα χαρτάκι, στο οποίο έγραφε ότι ένας νεαρός άνδρας, ο Ρ. Ντένινγκερ, πάσχει από τη νόσο του Κρον.»

Σωτήρας: «Αυτός ο κύριος πρέπει να φέρει αυτό το σταυρό με αγάπη.» Εγώ: «Έγραψα σωστά τη λέξη “σταυρός”;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό το σταυρό που του έδωσα.» Μετά:

Σωτήρας: «Κόρη μου, χαίρομαι που το βιβλίο της Μπάρμπαρα Βάιγκαντ σου δίνει χαρά και σε βοηθά.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου Ιησού, είναι πράγματι ένα από τα καλύτερα βιβλία. Όλοι θα έπρεπε να το διαβάσουν.»

Ρώτησα τον Σωτήρα για τις διακοπές μου, αφού έχω παραδώσει τα πάντα στον Σωτήρα. Εγώ: «Τι θα έκανες στη θέση μου;»

Σωτήρας: «Μείνε στο σπίτι, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Σ' ευχαριστώ για την καλή συμβουλή.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο κόκκινο.

08.07.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Η Βερόνικα και εγώ προσευχηθήκαμε μαζί το Ροζάριο των Πόνων, μετά τη Λιτανεία του Πολύτιμου Αίματος και άλλες προσευχές.

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, είναι ωραίο να σου δίνεις τα πάντα, τότε είσαι ελεύθερος από προβλήματα, θυμό, αμφιβολίες και φόβο. Όπως λες εσύ, έτσι θα γίνει. Όλα πρέπει να γίνουν όπως εσύ θέλεις.»

Σωτήρας: «Σύντομα θα συμβεί μια μεγάλη καταστροφή.»

Εγώ: «Πού;»

Σωτήρας: «Όλοι είναι παιδιά Μου, πρέπει να προσευχηθούν.»

Σωτήρας: «Ένα από τα πυρηνικά εργοστάσια θα εξοντώσει πολλούς ανθρώπους. Γράψε, κόρη μου, όλα γίνονται για τα χρήματα. Η Γερμανία θα συμμετάσχει σε αυτόν τον πόλεμο εναντίον της Σερβίας.» Εγώ: «Άρα τελικά θα γίνει πόλεμος στη Σερβία;»

Σωτήρας: «Ναι, σύντομα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, το πνεύμα Σου είναι ενωμένο με το δικό μου, γι' αυτό μου μιλάς.» Σωτήρας: «Ναι, έτσι είναι.»

Σωτήρας: «Πρόσεχε, οι πειρασμοί είναι ισχυρότεροι. Κόρη μου, κράτα σφιχτά το χέρι μου.»

Εγώ: «Αγαπημένε και ελεήμονα Θεέ μου, αυτό θα κάνω. Είθε ο φύλακας άγγελός μου να μου το υπενθυμίζει και να με προστατεύει, και παρακαλώ την Παναγία να απλώσει το προστατευτικό της μανδύα πάνω σε όλα τα παιδιά Της και πάνω μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

Στις 15:45 με πήρε τηλέφωνο ο πάτερ Γιοάχιμ από το Όγκερσχαϊμ. Μίλησα μαζί του για περίπου 10 λεπτά. Ήθελε να μάθει αν είχα μιλήσει με τον καγκελάριο Χ. Κολ. Του είπα του είπα ότι είχα δει τον Καγκελάριο, μαζί με τη σύζυγό του, ενώ παρακολουθούσαν μπαλέτο στο Μόναχο. (Τους είδα και τους δύο στην τηλεόραση, στις ειδήσεις, τις οποίες παρακολουθούσα στο σπίτι της πεθεράς μου.)

Ίσως αυτό να είναι πιο σημαντικό από το να διαβάσω την επιστολή και να εκπληρώσω το θέλημα του Θεού. Κατά τη διάρκεια των διακοπών, κάθε Τετάρτη γινόταν και η Θεία Λειτουργία, οπότε δεν χρειαζόταν να πάω στο παρεκκλήσι του Ρόχους.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Κόκκινο.

09.07.92 - Πέμπτη

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα για πάνω από μία ώρα. Κατά τη διάρκεια της ένωσης:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σε προσκαλούν στον Πάπα.»

Εγώ: «Πριν τις διακοπές της Βερόνικας ή μετά; Και θα έχω ακρόαση στον Άγιο Πατέρα;»

Σωτήρας: «Ναι, θα μιλήσεις μαζί του.»

Εγώ: «Κύριέ μου, πιστεύω ό,τι μου είπες. Πιστεύω τώρα ότι έτσι θα γίνει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν χρειάζεται να ξέρεις τι σε περιμένει στο άμεσο μέλλον. Το μέλλον σου ανήκει σε Μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, ας γίνει έτσι.»

Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να ανησυχώ για το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Εσύ με απαλλάσσεις από αυτή την ανησυχία.»

Σωτήρας: «Το έγγραφες σωστά, μου αρέσει. Έτσι θα γίνει.» Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο κόκκινο.

Λίγο μετά την Ιερά Κοινωνία, προσευχήθηκα να μου μιλήσει ο πατέρας Adambukulam, για να μπορέσω να του πω τι θέλει ο Σωτήρας.

Καθώς έβγαινα από την εκκλησία, ο πατέρας με ρώτησε αν θα πήγαινα αύριο στη Χαϊδελβέργη. Πρόλαβα να του πω ότι είχα ένα μήνυμα από τον Σωτήρα για εκείνον.

Μου είπε ότι αν δεν βρισκόταν μπροστά από την εκκλησία αύριο στις 6.45, τότε δεν θα ερχόταν μαζί μας στο Χαϊδελβέργη. Με αποχαιρέτησε φιλικά.

Ο Άντον, ένας βοηθός της Θείας Κοινωνίας, είδε ότι μιλούσα μαζί του.

10.07.92 - Παρασκευή

10.00 στο δωμάτιο των γιατρών:

Είπα στον Σωτήρα ότι σήμερα το πρωί, γύρω στις 6.50, ήμουν μπροστά από την εκκλησία του Ροτ και ότι ο πάτερ Παύλος δεν ήταν εκεί.

Στη συνέχεια, ο σύζυγός μου και εγώ προσευχηθήκαμε μαζί κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς τη Χαϊδελβέργη. Στην κλινική προσευχήθηκα μαζί με τη Βερόνικα.

Ο Σωτήρας ήθελε να το γράψω αυτό.

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι πρέπει να αναζητήσουν καταφύγιο από το αεροπλάνο.» Εγώ: «Αυτό ισχύει για τη Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Απειλείται η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία από αεροπλάνα;» Σωτήρας: «Ναι, σύντομα. Τα αεροπλάνα έρχονται από τα ανατολικά.»

Εγώ: «Κύριε μου, είναι όμως πολύ σκληρό αυτό που πρέπει να γράψω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει όλοι να προσευχηθούν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι άνθρωποι έχουν πέσει σε μεγάλο κίνδυνο. Κάλεσέ τους στην προσευχή. Πρέπει να συντομεύσω ξανά τον χρόνο. Ο καθένας έχει πια τόσο λίγο χρόνο.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, αγαπητέ Θεέ;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, ό,τι γράφεις πρέπει να τυπωθεί σύντομα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Σου ζητώ τη χάρη να γράφουμε πιο γρήγορα η Μάριον κι εγώ, γιατί έχουμε τόσες πολλές διαταραχές κατά τη διάρκεια της γραφής, που δεν προχωράμε τόσο γρήγορα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να προσπαθήσετε.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα προσπαθήσω να γράψω.» Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, πηγαινε εν ειρήνη.»

Κατά τη διάρκεια της ένωσης ένιωσα ζεστασιά και πολλή αγάπη και έλαβα τόση χάρη, ειδικά ηρεμία και ειρήνη. Ναι, ένιωσα ότι ο Σωτήρας ήταν παρών μέσα μου.

Μιλούσε σαν Σωτήρας που θέλει να σώσει όλα τα παιδιά Του.

15:00: Άνοιξα ένα πακέτο από τον εκδοτικό οίκο Miriam. Σε ένα ενημερωτικό δελτίο διάβασα ότι ο κ. Γιόζεφ Κούντζλι είχε πεθάνει. Είχα προσευχηθεί για αυτόν εδώ και πολύ καιρό, γιατί έπρεπε να εκτυπώσει το βιβλίο και τώρα είχε πεθάνει.

Άρχισα να κλαίω, άναψα ένα κερί για εκείνον, ράντισα αγιασμό για εκείνον και άρχισα αμέσως να προσεύχομαι γι' αυτόν.

18:30: Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot.

Μετά την Ιερά Λειτουργία, έδωσα την επιστολή για τον Ιερό Πατέρα, τον Αιδεσιμότατο Πατέρα Paul Adambukulam, και του είπα να την παραδώσει προσωπικά στον Ιερό Πατέρα. Στη συνέχεια, τον προσκάλεσα για τη Δευτέρα

στις 19.45 να του διαβάσω από το ημερολόγιό μου ό,τι είχε πει ο Σωτήρας γι' αυτόν. Τον προσκάλεσα επίσης στην ομάδα προσευχής στις 20.00, για να δει τι και πώς προσευχόμαστε. Είπε ότι θα ερχόταν στο σπίτι μου.

Στη συνέχεια ήρθε η Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

11.07.92 - Σάββατο

Έφτασα στην εκκλησία στο Βάγκχαουζελ στις 8.15 αντί για τις 7.15 και δεν το είχα καν καταλάβει. Η Ίρμα μου μίλησε και με ρώτησε αν ήξερα τι ώρα ήταν.

Όταν είπα «7.15», γέλασε και με ενημέρωσε ότι ήταν ήδη 8.15. Δεν μου έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο.

Μετά πήγα στη Μάριον και γράψαμε το ημερολόγιό μας.

Το απόγευμα πήγα στην εκκλησία μεταξύ 16.30 και 19.45. Προσευχήθηκα για πολλά θέματα.

12.07.92 - Κυριακή

7.50 - 9.00: Μετά την προσευχή, είχα ενωθεί.

Σωτήρας: «Ο κόσμος βρίσκεται σε πολύ μεγάλο κίνδυνο. Η Ευρώπη έχει λίγο χρόνο για να επανορθώσει.

Σχεδόν όλοι οι άνθρωποι θα χαθούν. Δεν είναι προετοιμασμένοι για την αιώνια ζωή.

Οι άνθρωποι έχουν παραδώσει τη θέλησή τους στον

Σατανά.» Εγώ: «Μα είναι τόσοι πολλοί αυτοί που

πηγαίνουν στην εκκλησία.» Σωτήρας: «Από αυτούς, πολλοί ακόμα θα αποστατήσουν.»

Εγώ: «Αυτό είναι το “κοσκίνισμα”;»

Σωτήρας: «Ναι, ο Σατανάς ήδη

κοσκινίζει.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο κόσμος δεν βρισκόταν ποτέ σε τέτοια αμαρτία όπως τώρα.

Ο πόλεμος θα εξαπλωθεί τόσο γρήγορα, όσο όλοι οι πόλεμοι μέχρι τώρα. Κόρη μου, προσευχήσου, προσευχήσου πολύ. Μέσω της προσευχής μπορείτε να επανορθώσετε πολλά.»

Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Χρειάζομαι πάρα πολλές ομάδες προσευχής.»

Εγώ: «Έχουμε πολλές ομάδες προσευχής στη γειτονιά μας.» Σωτήρας:

«Δεν είναι αρκετές για να σώσουν τον μεγάλο αριθμό των ανθρώπων.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τόσες πολλές ψυχές χάνονται κάθε μέρα. Η ομάδα προσευχής που ηγείσαι αποδίδει πολλούς καρπούς, αλλά πρέπει ακόμα να ωριμάσουν.»

Εγώ: «Τι πρέπει να κάνουν για να ωριμάσουν;» Σωτήρας:

«Πρέπει να αγαπούν.»

Εγώ: «Δεν τολμώ να ρωτήσω, όλα αυτά ακούγονται σαν απειλητικό μήνυμα.»

Σωτήρας: «Σχεδόν ολόκληρη η Αποκάλυψη είναι ένα μήνυμα απειλής. Παιδιά Μου, δεν μπορώ να σας παρηγορήσω. Πρέπει να προσεύχεστε πολύ και να νηστεύετε. Όσοι Με αγαπούν, θα σωθούν. Και όσοι δεν Με αγαπούν, έχουν ήδη επιλέξει τον Πατέρα τους, τον Άρχοντα του κόσμου.» Εγώ: «Αγαπημένε Ιησού, Εσύ είσαι ο Νικητής και ο Σωτήρας του κόσμου, μπορείς να τους σώσεις όλους.» Σωτήρας: «Κόρη μου, η ελεύθερη βούληση των ανθρώπων τους οδηγεί στον γκρεμό. Κόρη μου, σ' αγαπώ και αγαπώ ακόμα όλους τους ανθρώπους. Πήγαινε εν ειρήνη.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, συγχώρεσε μας όλους. Σ' αγαπώ και για εκείνους που δεν Σ' αγαπούν. Ελέησέ μας και σε παρακαλώ σώσε μας, για να μην χαθούμε. Σ' ευχαριστώ για αυτά τα οδυνηρά λόγια, που αποτελούν ένα μήνυμα προειδοποίησης για τον κόσμο.»
10.00: Πήγα στη Θεία Λειτουργία στο Rot.
13.30: Προσευχή του Ροζαρίου χωρίς ομιλία στο Ροτ, μέσα στην εκκλησία. Ο πάτερ Πολ δεν κάνει ομιλία.

7 Ιουλίου 1992 – Δευτέρα

10.00 π.μ. Ιατρείο:
Προσευχήθηκα με πάθος και στη συνέχεια ενώθηκα με τον Σωτήρα.
Σωτήρας: «Κόρη μου, άκουσε καλά. Όλα τα τυπωμένα φύλλα θα τα πάρει ένας ιερέας, θα τα ελέγξει και θα τα στείλει για εκτύπωση. Ποιος εκδοτικός οίκος θα τα εκτυπώσει, θα το αποφασίσει ο ιερέας. Δεν πρέπει να σε απασχολεί αυτό.»
Στη συνέχεια, ο Σωτήρας είπε:
«Φύλαξε το ημερολόγιό σου στη σιωπή, γιατί ο Σατανάς είναι ισχυρός. Θέλει να καταστρέψει όλα όσα έχω γράψει. Μόνο όταν το βιβλίο θα είναι έτοιμο, θα επιτρέπεται να διαβαστεί.»
Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»
Σωτήρας: «Ναι, πρέπει να γράψεις. Το Πνεύμα Μου είναι ενωμένο με το δικό σου, έτσι θα Με ακούς πιο καθαρά.»
Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος θα ενταθεί τις επόμενες μέρες.» Εγώ: «Ποιον εννοείς, στη Βοσνία ή στη Ρωσία;»
Σωτήρας: «Και στις δύο πλευρές, μπορείς να το γράψεις, κόρη μου. Προσευχήσου για τους ετοιμοθάνατους.» Εγώ: «Πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»
Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, μην πας μόνη σου, χωρίς εμένα.»
Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, εύχομαι να είμαι πάντα κοντά Σου και μαζί Σου.» Σωτήρας: «Έτσι μου αρέσει, κόρη μου, πήγαινε με ειρήνη.»
Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' αγαπώ και σ' ευχαριστώ.»

14.07.92 — Τρίτη

10:00 στο ιατρείο:
Κατά τη συνάντηση:
Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.» Εγώ: «Πάλι για τον πόλεμο;» Σωτήρας: «Ναι, προσευχήσου για τη Σερβία.»
Εγώ: «Νόμιζα ότι ο Χ. Πάνιτς τα κάνει όλα σωστά;»
Σωτήρας: «Είναι παγίδα του Σατανά.»
Εγώ: «Δηλαδή δεν είναι ο κατάλληλος άνθρωπος για τη Σερβία;» Σωτήρας: «Όχι, είναι λύκος με προβιά προβάτου.»
Εγώ: «Μπορεί να αποτραπεί αυτός ο πόλεμος, αν λες να προσευχηθώ για τη Σερβία;»
Σωτήρας: «Θα μπορούσαν να σωθούν πολλές ψυχές. Στον πόλεμο στη Σερβία θα χαθούν περισσότερες ψυχές από ό,τι στη Βοσνία και την Κροατία μαζί.»
Μετά από λίγο άκουσα:
«Γράψε, κόρη μου: Η Παναγία θα εμφανιστεί σύντομα.» Εγώ: «Πού;»
Ο Σωτήρας: «Στην Κόκκινη Εκκλησία. Προσευχήσου και νηστεία. Το σημάδι θα έρθει σύντομα, στο εγγύς μέλλον.»
Εγώ: «Γιατί λες “σύντομα”;»

Σωτήρας: «Επειδή εγώ καθορίζω το χρόνο. Σε αυτή την εκκλησία πρέπει να γίνεται προσευχή.» Σωτήρας: «Κόρη μου, άκουσε καλά. Μην με απογοητεύσεις.»

Εγώ: «Όχι, Κύριε και Θεέ μου, δεν θα σε απογοητεύσω. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να είμαι γενναία.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

Περίπου στις 21.00 με επισκέφθηκε ο πάτερ Πολ Αδαμπουκουλάμ. Μου υποσχέθηκε να έρθει ξανά στη ομάδα προσευχής τη Δευτέρα.

15.07.92 — Τετάρτη

10.00 στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι βρίσκονται στην παγίδα του Σατανά.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, όταν λες “οι άνθρωποι”, τότε σκέφτομαι όλους.» Σωτήρας:

«Μόνο ένας μικρός αριθμός δεν βρίσκεται εκεί.»

Εγώ: «Αυτό μοιάζει με το όραμα του Δον Μπόσκο.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, δεν έχεις άδικο. Πρέπει όλοι να μετανοήσουν. Για πολλούς είναι ήδη πολύ αργά.»

Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το, είναι μάλιστα πολύ σημαντικό.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, και τι είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Φέτος θα ξεσπάσει πόλεμος στη Σερβία. Γράψε, κόρη μου, ότι η μεγάλη διαφθορά στην Εκκλησία είναι συνυπεύθυνη. Οι επίσκοποι πρέπει να επιστρέψουν στην αληθινή διδασκαλία της Εκκλησίας.»

Εγώ: «Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα τώρα στην Εκκλησία, γιατί υπάρχει η διαφθορά στην Εκκλησία;» Σωτήρας: «Η βεβήλωση του Σώματός Μου. Πρέπει να καταργηθεί επείγοντως η κοινωνία με το χέρι.»

Εγώ: «Είμαι τόσο αβοήθητη.»

Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά μαζί μου δεν είσαι αβοήθητη.» Εγώ: «Τι να κάνω;»

Σωτήρας: «Να μιλάς συνεχώς γι' αυτό. Όσο γρήγορα εισήχθη, τόσο γρήγορα πρέπει και να καταργηθεί. Γράψε, κόρη μου, αν δεν το κάνουν, θα τους επιβληθεί τιμωρία. Η ανυπακοή απέναντί Μου είναι το μεγαλύτερο κακό που μπορεί να πλήξει όλους τους ανθρώπους.»

Σωτήρας: «Συνέχισε να μιλάς γι' αυτό. Θα είμαι μαζί σου όταν θα μιλάς γι' αυτό. Κόρη μου, μείνε πιστή σε μένα. Σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

16.07.92 — Πέμπτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου. Σ' ευχαριστώ που μου μιλάς και σ' αγαπώ πάνω από όλα, γιατί για μένα δεν πρόκειται για περιέργεια για το τι θα μου πεις, αλλά για τη σωτηρία των ψυχών και για το να εκπληρώσω το θέλημά Σου, επειδή λες ότι είμαι υπηρέτριά Σου. Επειδή ενώνω το πνεύμα μου με το Άγιο Πνεύμα Σου, δεν χρειάζεται να φοβάμαι ότι θα παρέμβει κάποιος άλλος. Αυτό είναι δυνατό μόνο αν Εσύ το επιτρέψεις.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, όλοι πρέπει να απομακρυνθούν από τον ευρύ δρόμο, διότι δεν έχουν πολύ χρόνο. Επειδή πρέπει να συντομεύσω τον χρόνο, η μετάνοια πρέπει να γίνει γρήγορα.

Υπάρχουν τόσοι πολλοί νεκροί και κανένας ιερέας δεν μπορεί να τους θάψει, προσευχήσου γι' αυτούς.»

Εγώ: «Αρκεί αυτό που έγραψα ή πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας: «Πρέπει να χτίσεις το παρεκκλήσι το συντομότερο δυνατόν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δώσε στον αρχιτέκτονα Βόλφγκανγκ τη χάρη να ετοιμάσει το σχέδιο πιο γρήγορα· δεν έχω ακόμα αρκετά χρήματα.»

Ο Σωτήρας: «Όλα θα είναι έτοιμα την κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, στείλε μου, σε παρακαλώ, και εργάτες που θα με βοηθήσουν να χτίσω το παρεκκλήσι.» Σωτήρας: «Κόρη μου, έχουμε λίγο χρόνο.»

Εγώ: «Γιατί λες “εμείς”;» Σωτήρας:

«Είμαι μαζί σας.»

Εγώ: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Θα προσπαθήσω να εκπληρώσω το θέλημά Σου. Σου ζητώ τη χάρη γι' αυτό.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

17.07.92 - Παρασκευή

10.00 στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, χρειάζομαι πολλές προσευχές. Ο πόλεμος έχει αρχίσει.» Εγώ:

«Είπες ότι ο πόλεμος άρχισε την 01.07.92.»

Σωτήρας: «Ο ρωσικός πόλεμος.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, γιατί αποκαλείς αυτόν τον πόλεμο ρωσικό πόλεμο;»

Σωτήρας: «Επειδή στέκονται πίσω από τους Σέρβους. Αυτός ο πόλεμος δεν θα μπορέσει να σταματήσει.» Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι. Θα υπάρξουν πολλοί νεκροί στο εγγύς

μέλλον.» Σωτήρας: «Κόρη μου, χρειάζομαι ισχυρούς προσευχόμενους.» Εγώ: «Σωτήρα, τι εννοείς με τον όρο

“ισχυροί προσευχόμενοι”;»

Ο Σωτήρας: «Αυτούς που προσεύχονται με την καρδιά τους. Γράψε, κόρη μου, σύντομα θα έχεις μια εμφάνιση της Παναγίας.»

Εγώ: «Μα μου το έχεις ήδη πει αυτό.» Σωτήρας:

«Πλησιάζει.»

Εγώ: «Τι σημαίνει “πλησιάζει”;»

Σωτήρας: «Να την αγαπάς.»

Εγώ: «Δεν την αγαπώ αρκετά;»

Σωτήρας: «Της μιλάς λίγο.»

Εγώ: «Αγαπημένη Ιησού, σου υπόσχομαι να μιλάω περισσότερο με την Παναγία μας στο μέλλον και να την αγαπώ περισσότερο.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που έγραψες. Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Το απόγευμα είδα ότι είχα λάβει αλληλογραφία από το Γραφείο του Ομοσπονδιακού Καγκελάριου (Αρ. πρωτ.: 012—K—0007772/92/0()01). — βλ. αντίγραφο, σελίδα - 155 -

Στις 18.30 προσευχήθηκα το Ροζάριο για αυτό το αίτημα στην εκκλησία και παρέμεινα και για την Ιερά Λειτουργία.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα τι έπρεπε να κάνω. Ήταν περίπου 19.40.

Σωτήρας: «Πιστεύεις ότι θα μιλήσεις μαζί του;» Εγώ: «Ναι, πιστεύω.»

Σωτήρας: «Προσευχήσου γι' αυτόν, θα λάβεις ακόμα ένα γράμμα από τον

Καγκελάριο.» Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα προσευχηθώ γι' αυτόν και για αυτό το θέμα.»

18.07.92 — Σάββατο

Στις 7.15 π.μ. ήμουν στην εκκλησία στο Waghäusel, και μετά στη Μάριον, όπως σχεδόν κάθε Σάββατο μετά τη Θεία Λειτουργία, επειδή τότε γράφουμε το ημερολόγιό μας. Σήμερα χάρισα στη Μόνικα Χάμπς το βιβλίο της Μπάρμπαρα Βάιγκαντ και της είπα ότι, αν το διάβαζε, θα με καταλάβαινε καλύτερα.

16.30-18.30 στην εκκλησία του Ροτ: Προσευχήθηκα και στη συνέχεια πήγα να εξομολογηθώ στον πάτερ Παύλο Αδαμπουκουλάμ.

Μόλις έφτασα στο σπίτι, δέχτηκα και πάλι επίθεση. Αυτή τη φορά ο δαίμονας επιτέθηκε μέσω της Hedwig H. και του άντρα μου. Η Hedwig θέλει οπωσδήποτε να φοράω μαντίλα στην εκκλησία, επειδή το είπε κάποια χαρισματική γυναίκα.

Της είπα: «Πιστεύω πράγματι ότι πρέπει να φοράμε μαντίλα, αλλά δεν χρειάζεται να με κοροϊδεύεις, όταν εσύ η ίδια δεν φοράς. Πιστεύω ότι για τον Σωτήρα είναι σήμερα πιο σημαντικό να έχει κανείς καθαρή καρδιά παρά 1000 γυναίκες που φορούν μαντίλα, αλλά έχουν ακάθαρτη καρδιά. Αν ο Σωτήρας θέλει να φορέσω μαντίλα στην εκκλησία μέσα σε αυτή την αφόρητη ζέστη, τότε είμαι έτοιμη να φορέσω μαντίλα αμέσως αύριο.»

Πήρα αμέσως το ροζάριο και προσευχήθηκα. Στη συνέχεια επικράτησε ησυχία. Περίεργο, αυτές οι πειρασμοί έρχονται αμέσως μετά την εξομολόγηση.

19.07.92 — Κυριακή

Προσευχήθηκα τη νύχτα από τις 4.20 έως τις 5.20 και το πρωί από τις 8.00 έως τις 9.15.

Επειδή χθες το βράδυ, σήμερα τη νύχτα και σήμερα το πρωί βασανιζόμουν από το ακάθαρτο πνεύμα, ρώτησα τον Σωτήρα κατά τη διάρκεια της ένωσης, μετά την προσευχή:

Εγώ: «Θέλεις να γράψω ή θέλεις να μην γράψω;» Σωτήρας: «Ναι, θέλω να συνεχίσεις να γράφεις.»

Εγώ: «Πιστεύω ότι μου μιλάς και έχω συνειδητοποιήσει ότι το ακάθαρτο πνεύμα δεν θέλει να γράψω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι άνθρωποι βρίσκονται κρεμασμένοι από ένα σχοινί και ταλαντεύονται.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πες μου κάτι άλλο, αυτό μου είναι τόσο ασαφές.»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι δεν είναι πλέον ικανοί να πιστέψουν.»

Εγώ: «Γιατί είναι τόσο ανίκανοι να πιστέψουν;» Σωτήρας:

«Επειδή δεν αγαπούν αυτόν που τους έσωσε.» Δεν ήξερα τι να πω.

Ο Σωτήρας: «Ρώτησέ με, κόρη μου.»

Εγώ: «Μου είναι δύσκολο, γιατί δεν έχω ακόμα ιερέα που να διαβάζει αυτά που γράφω.»

Σωτήρας: «Θα έρθει ένας ιερέας. Θα το διαβάσει και θα το στείλει για εκτύπωση το συντομότερο δυνατόν.»

Μετά:

Σωτήρας: «Ο πόλεμος θα γίνει χειρότερος στο εγγύς μέλλον.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι οι πολιτικοί είχαν συνάψει ειρήνη;»

Ο Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, δεν έχουν συνάψει ειρήνη μαζί μου. Εγώ είμαι ο Βασιλιάς αυτής της ειρήνης.

Εκτός από μένα, κανείς δεν μπορεί να δώσει ειρήνη. Η κοσμική ειρήνη είναι μόνο μια φαινομενική ειρήνη.

Αυτή δεν θα διαρκέσει πολύ. Το έχω προφητεύσει στο σχέδιό μου.»

Εγώ: «Τι είναι αυτό, το σχέδιό σου;»

Σωτήρας: «Έχω προφητεύσει ότι θα έρθει η εποχή του Αντίχριστου. Και η εποχή αυτή έχει ήδη φτάσει.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αυτό είναι όμως πολύ σοβαρό.»

Σωτήρας: «Οι ισχυροί θα κοσκινιστούν.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, Σωτήρα, βοήθησέ μας, γιατί είμαστε τόσο αδύναμοι.»

Σωτήρας: «Η υπερηφάνεια του ανθρώπου πρέπει να εξαλειφθεί. Οι άνθρωποι πρέπει να αγαπήσουν ξανά, για να αναγνωρίσουν τον Σωτήρα τους. Κόρη μου, αγάπησέ με, πήγαινε εν ειρήνη.»

Στις 10.00 π.μ. ήμουν στην εκκλησία του Ροτ για την Αγία Λειτουργία, και στις 13.30 μ.μ. για το Ροζάριο.

Σήμερα δεν υπήρχε λατρευτική συνάθροιση.

20.07.92 - Δευτέρα

10.00 π.μ. Στο ιατρείο:

Όπως κάθε πρωί, προσευχήθηκα και σήμερα, και μετά ενώθηκα μαζί Του.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, είναι σημαντικό.»

Από εκείνη τη στιγμή με διέκοψε τέσσερις φορές ο Δρ. Άρντ. Ο γιατρός ήταν αρκετά ανήσυχος.

Μπαινόβγαине συνεχώς βιαστικά. Αυτό συμβαίνει πολύ συχνά, όταν ο Σωτήρας μου μιλάει. Οι γιατροί δεν μένουν πολύ ώρα στο δωμάτιο. Συνήθως σε αυτό το δωμάτιο καταγράφουν τα ευρήματα των ασθενών ή κάνουν τηλεφωνήματα για επαγγελματικούς και προσωπικούς λόγους, και μάλιστα αρκετά. Όταν κάνουν άσκοπες συζητήσεις, τότε προσεύχομαι γι' αυτούς, γιατί στη δουλειά μου σε αυτό το δωμάτιο μπορώ να προσεύχομαι και να εργάζομαι. Εδώ μένω συνήθως μισή ώρα. Αλλιώς βρίσκομαι στο ακτινολογικό δωμάτιο, ένα δωμάτιο χωρίς φυσικό φως, όπου κάνω ακτινογραφίες στους ασθενείς.

Όταν το δωμάτιο άδειασε, ρώτησα τον Σωτήρα τι ήταν αυτό το σημαντικό που ήθελε να μου πει. Σωτήρας: «Κόρη μου, μην αμφιβάλλεις.»

Εγώ: «Κύριέ μου, δεν θα αμφιβάλλω. Θα πιστέψω ακράδαντα ό,τι μου λες και θα το γράψω.»

Σωτήρας: «Θα έρθει ένας μεγάλος σεισμός. Όλοι θα τον νιώσουν. Θα είναι πολύ ισχυρός.»

Εγώ: «Αυτό αποτελεί μέρος της τιμωρίας;»

Σωτήρας: «Ναι, για την ανυπακοή των ανθρώπων. Ανυπακοή απέναντί Μου.» Εγώ: «Τι μπορώ να κάνω;»

Σωτήρας: «Μπορείς να κάνεις κάτι. Προσευχήσου.»

Εγώ: «Έχω την αίσθηση ότι κανείς δεν με ακούει.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι, κόρη μου.»

Ο Σωτήρας μου είπε κάτι που δεν ήθελα να γράψω. Σωτήρας: «Μείνε πιστή σε Μένα, πηγαινε εν ειρήνη.»

Τότε αποφάσισα τελικά να γράψω αυτό που μου είπε ο Σωτήρας: «Οι ιερείς και οι πολιτικοί συνεργάζονται.»

Και αφού τελικά το έγραψα, άκουσα:

«Σ' ευχαριστώ, κόρη μου.»

18:30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20.00 Ομάδα προσευχής: Ο πατέρας Paul Adambukulam προσευχήθηκε μαζί μας, και στη συνέχεια εξέτασε τις εξομολογήσεις. Ήταν εκεί και ο Fridolin, καθώς και πολλοί άλλοι που είχαν καιρό να εμφανιστούν.

21.07.92 — Τρίτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Προσευχήθηκα με πάθος και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κι εγώ σ' αγαπώ. Μου ανήκεις ολόκληρη. Εγώ είμαι η ζωή σου. Επειδή μου έδωσες τα πάντα, εγώ φροντίζω για σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, υπάρχουν πολλά προβλήματα που πρέπει να λυθούν.» Εγώ:

«Και ποια είναι αυτά;»

Σωτήρας: «Ένα από αυτά είναι: Οι ιερείς πρέπει να ανήκουν σε Μένα. Πρέπει να απεχθάνονται τα εγκόσμια. Πρέπει να είναι πιστοί στον Άγιο Πατέρα και στην Παράδοση. Η απόκλιση από τον Άγιο Πατέρα σημαίνει απόκλιση από Μένα. Οι ιερείς πρέπει να επιστρέψουν στην αληθινή διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλιώς ο ιερέας δεν είναι ο δεύτερος Ιησούς.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, όλοι όσοι σε χλευάζουν, χλευάζουν εμένα. Αυτούς πρέπει να τους παραδώσεις σε μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Η δράση του σημείου Μου πάνω σου πλησιάζει. Μείνε πιστή σε Μένα και μείνε σταθερή.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πρέπει να ρωτήσω ακόμα μια φορά: επειδή μίλησα στον Χόλγκερ και στον Φριντόλιν για το ημερολόγιο, έκανα καλά;»

Σωτήρας: «Συνέχισε να το κάνεις αυτό, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει όταν ρωτάς.»

Εγώ: «Γιατί λες πάντα ότι πρέπει να σου μείνω πιστή; Δεν σου είμαι πιστή;» Σωτήρας: «Ναι, αλλά δεν ξέρεις τι θα σου συμβεί αύριο.»

Εγώ: «Κύριέ μου, τι εννοείς;»

Σωτήρας: «Επειδή έχεις ελεύθερη βούληση και δεν μπορώ να σου την αφαιρέσω.»

Εγώ: «Μα εγώ πάντα εναρμονίζω τη θέλησή μου με τη δική Σου.»

Σωτήρας: «Και όμως, την επόμενη μέρα μπορείς να αποφασίσεις διαφορετικά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τότε προτιμώ να πεθάνω τώρα, παρά να αποφασίσω διαφορετικά. Ω, αγαπητέ Θεέ, ξέρω ότι τα ξέρεις όλα εκ των προτέρων. Μην επιτρέψεις ποτέ να απομακρυνθώ από Σένα. Είμαι το παιδί Σου και θέλω να είμαι πάντα δική Σου.»

Σωτήρας: «Αυτό που έγραψες ήταν σημαντικό για μένα. Σ' αγαπώ, κόρη μου. Πηγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

22.07.92 — Τετάρτη

8.15 π.μ. στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να γράψεις.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, μου είναι τόσο δύσκολο, κανείς δεν παίρνει στα σοβαρά αυτά που γράφω.» Σωτήρας: «Θα έρθει η ώρα που θα πάρουν πιο σοβαρά αυτά που γράφεις.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα πολεμικά πλοία στην Αδριατική είναι έτοιμα να ξεκινήσουν τον πόλεμο με το Μαυροβούνιο.»

Εγώ: «Το Μαυροβούνιο και η Σερβία βρίσκονται προς το παρόν σε ειρήνη.» Σωτήρας: «Όχι όμως ειρήνη στις καρδιές τους.»

Εγώ: «Πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι, ο νέος ιερέας με τα κόκκινα θα έρθει σύντομα.»

Εγώ: «Είναι αυτό το θέλημα του Φράιμπουργκ ή το δικό Σου;»

Σωτήρας: «Αυτό είναι το θέλημά Μου. Ο νέος ιερέας θα προσεύχεται το Ιερό Ροζάριο πριν από την Ιερή Λειτουργία. Οι άνθρωποι που φορούν κόκκινο θα συνειδητοποιήσουν ότι βρίσκονται σε μεγάλη αμαρτία. Θέλω να σας σώσω όλους.»

Ήθελα να μάθω αν έπρεπε να πάω στον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ.

Σωτήρας: «Πήγαινε σ' αυτόν, πήγαινε. Μίλησέ του.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, σ' αγαπώ, προσευχήσου πολύ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Το απόγευμα πήγα για ψώνια στο Globus. Όταν τελείωσα και στάθηκα μπροστά στο αυτοκίνητό μου, είδα ότι κάτω από το χαρτί υγείας στο καρότσι υπήρχαν ακόμα ένα σαμπουάν και μια χτένα, τα οποία δεν είχαν χτυπηθεί στο ταμείο. Επέστρεψα αμέσως και τα πλήρωσα. Η ταμίας μου είπε ότι αυτό σπάνια συμβαίνει στις μέρες μας. Ήξερα ότι αυτό ήταν μια δοκιμασία για μένα. Παλαιότερα σίγουρα δεν θα είχα κάνει κάτι τέτοιο, αλλά τώρα, μετά το βάπτισμα, θέλω να είμαι καλός χριστιανός, γιατί έτσι το απαιτεί η συνειδήσή μου.

Αν μου είχαν χρεώσει 5 DM παραπάνω, θα είχα επιστρέψει κι εγώ και θα είχα διαμαρτυρηθεί. Γι' αυτό λέω ότι, αν είναι προς όφελός μου, τότε θα επιστρέψω κι εγώ, γιατί ο Θεός τα βλέπει όλα και ο διάβολος πέφτει στον λάκκο που μου έσκαψε.

18.30 μ.μ. Μεγάλη Λειτουργία και Ροζάριο στο Rot.

23.07.92 — Πέμπτη

Από τις 9.30 έως τις 10.30 π.μ. ήμουν στο ιατρείο.

Σωτήρας: «Με ακούς, κόρη μου;»

Εγώ: «Ναι, σε ακούω, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο κόσμος βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Ο Σατανάς επιδεικνύει την απόλυτη δύναμή του. Ο κόσμος έχει τυφλωθεί από αυτόν. Αυτή τη φορά παίρνει μαζί του μεγάλη λεία. Σχεδόν όλοι τον υπακούν.»

Εγώ: «Πρέπει να ξέρω ή να κάνω κάτι;»

Σωτήρας: «Ναι, κάνε κάτι για μένα. Γράψ' το, σε παρακαλώ, κόρη μου. Ό,τι γράψεις, πρέπει να το εκτυπώσεις.»

Εγώ: «Είπες ότι θα το κάνει ένας ιερέας.»

Σωτήρας: «Ναι, θα έρθει και ένας ιερέας. Αυτός θα το κάνει.»

Εγώ: «Κύριε, φοβάμαι ότι θα αφαιρέσει το κομμάτι για την κατάργηση της Θείας Κοινωνίας στο χέρι, καθώς και αυτό που λέει ότι οι λαϊκοί δεν επιτρέπεται να μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία. Φοβάμαι ότι δεν θα το εκτυπώσει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν θα το κάνει αυτό.» (Δεν θα αφαιρέσει τίποτα.)

Εγώ: «Τότε αυτός ο ιερέας θα έχει ζωντανή πίστη και θα βρίσκεται στη χάρη του Θεού.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, εκ των προτέρων για αυτόν τον ιερέα. Θα προσευχηθώ πολύ και θα νηστεύω γι' αυτόν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, κάνε το αυτό.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα ήθελα να σε ρωτήσω αν πρέπει να πάω εκεί, στον τόπο όπου μένουν ο Γιόζεφ και η Γκίζελα, για να δώσω μια διάλεξη. Είναι αυτό και το θέλημά Σου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα χαρώ πολύ αν πας εκεί και δώσεις διάλεξη.» Εγώ: «Κύριε, θα είσαι μαζί μου;»

Σωτήρας: «Ναι, είμαι πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Σ' ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, τι νομίζεις ότι θα ακολουθήσει τώρα;» Εγώ:

«Είμαι πολύ περίεργη.»

Περίμενα με έκπληξη να δω τι θα έλεγε τώρα ο Σωτήρας.

Σωτήρας: «Το σημάδι θα έρθει.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν ρωτάω τώρα πότε. Αλλά, Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Γιατί δεν θέλω ποτέ να χωριστώ από Σένα. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που βάζω Εσένα, τον ζωντανό και αγαπητό, Τριαδικό Θεό, στην πρώτη θέση της ζωής μου.»

Μετά με δέκοψε ο Δρ. Άρντ. Κλείδωνε τηλεφωνικά το ιδιωτικό του αεροπορικό ταξίδι διακοπών. Όσο μιλούσε στο τηλέφωνο, εγώ προσευχόμουν γι' αυτόν και κόλλαγα τους αριθμούς στις σακούλες των ακτινογραφιών. Έτσι διακόπηκε η συνομιλία μου με τον Σωτήρα.

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής.

Μετά την προσευχή, επικοινωνήσα με τον Σωτήρα:

Εγώ: «Μου είπες το πρωί κάτι για το σημάδι. Πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα συμβεί σε σένα.»

Εγώ: «Κύριε, δεν ανησυχώ γι' αυτό. Σου ανήκω εξ ολοκλήρου.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, αυτό μου αρέσει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, σ' αγαπώ, θα σου μείνω πιστή. Σ' ευχαριστώ που μου μίλησες και πάλι.»

Κατά τη διάρκεια της ακτινογραφίας: Μια νεαρή γυναίκα είχε πέσει και είχε προσκρούσει με το πρόσωπό της στο έδαφος. Έπρεπε να της κάνω ακτινογραφία. Της είπα ότι πρέπει να προσεύχεται το πρωί.

Αυτή: «Προσεύχομαι το πρωί και το

βράδυ.» Εγώ: «Πρέπει όμως να πάτε για

εξομολόγηση.» Αυτή: «Είμαι όμως

προτεσταντική.»

Την κοίταξα και εκείνη έκλαιγε. Της έδωσα φυλλάδια με προσευχές και έφυγε χαρούμενη.

Ο επόμενος ασθενής ήταν ένας νεαρός άνδρας. Κάποιος του είχε σπάσει ολόκληρο το πρόσωπο σε ένα πάρτι πριν τον γάμο. Του εξήγησα πώς το ακάθαρτο πνεύμα ενεργεί μέσα από τους ανθρώπους. Του είπα επίσης ότι πρέπει να συγχωρήσει αυτόν που του το έκανε, να προσευχηθεί γι' αυτόν και να ευχαριστήσει τον Θεό για αυτή τη δοκιμασία.

Του έδωσα φυλλάδια με προσευχές και τον έστειλα να εξομολογηθεί. Χάρηκε και πήγε πάλι στον γιατρό για περαιτέρω εξετάσεις.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

24.07.92 - Παρασκευή

9.00 π.μ. στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, χρειάζομαι πολλούς ομολογητές που θα υπερασπίζονται την πίστη Μου.»

Εγώ: «Μα, αγαπητέ Θεέ, οι άνθρωποι φοβούνται τους ανθρώπους και επιπλέον έχουν και άγχος.»

Σωτήρας: «Βλέπεις, κόρη μου, με το φόβο των ανθρώπων κανείς δεν έρχεται σε Μένα. Προσευχήσου, κόρη Μου, για να απελευθερωθείς από το φόβο των ανθρώπων. Το ακάθαρτο πνεύμα προκαλεί το φόβο των ανθρώπων. Δεν μπορεί κανείς να υπηρετεί δύο κυρίους. Κόρη Μου, γράψε.

Μέχρι τώρα τα έχεις γράψει όλα σωστά.» Εγώ:

«Μα έχω κάνει τόσα λάθη.»

Σωτήρας: «Δεν έχει σημασία πόσα λάθη έχεις, αλλά αυτό που σου λέω.»

Εγώ: «Είσαι ο πνευματικός μου καθοδηγητής, μπορώ να διαβάσω από το ημερολόγιό μου στον πάτερ Γκέμπχαρντ στο Ρέγκενσμπουργκ;»

Σωτήρας: «Μπορείς.»

Εγώ: «Πρέπει να κάνω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς να κάνεις κάτι.»

Εγώ: «Τι;»

Αρχικά δεν άκουσα τίποτα.

Μετά από λίγο:

Σωτήρας: «Βλέπεις, δεν μπορείς να μιλάς για τον εαυτό σου.»

Εγώ: «Ναι, το έχω συνειδητοποιήσει ήδη πολλές φορές. Αλλά οι άλλοι δεν το συνειδητοποιούν. Νομίζουν ότι μιλάω στον εαυτό μου.»

Σωτήρας: «Πρέπει να ακούς περισσότερο τον Θεό παρά τους άλλους.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν η Μπέατε μπορεί να διορθώσει το ημερολόγιο, λόγω των λαθών. Σωτήρας:

«Μπορείς να το κάνεις αυτό. Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

25.07.92 — Σάββατο

Πήγα στην πρωινή Θεία Λειτουργία στο Βάγκχαουζελ. Όταν η Μπέατε μπήκε στο εξομολογητήριο, προσευχήθηκα γι' αυτήν και για τον πάτερ Βέρνερ Έγκον, καθώς παρέμεινε στο εξομολογητήριο για περίπου μία ώρα. Το βράδυ θέλαμε να φύγουμε για το Ρέγκενσμπουργκ, αλλά το τροχόσπιτο δεν λειτουργούσε. Έτσι, αποφασίσαμε να φύγουμε με το αυτοκίνητο την επόμενη μέρα.

26.07.92 — Κυριακή

Περίπου στις 9.45 π.μ. ο σύζυγός μου και εγώ βρισκόμασταν στο Ρέγκενσμπουργκ, στην εκκλησία του μοναστηριού των Καρμελιτών. Στη συνέχεια, πέρασα το διάστημα από τις 10.45 έως τις 15.45 μ.μ. με τον πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Ένας θαυμάσιος δάσκαλος. Εξέτασε μερικές ημέρες από το ημερολόγιό μου.

Εξέτασε ό,τι μου εμπνέει ο Σωτήρας και είπε ότι συνάδει με τη Βίβλο. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ γνωρίζει καλά τη Βίβλο, καθώς είναι και βιβλικός μελετητής και έχει μεταφράσει ο ίδιος τη Βίβλο και την έχει σχολιάσει.

Του διάβασα πολλά αποσπάσματα από το ημερολόγιο και, για ορισμένες ημέρες, μου είπε αμέσως ποιο απόσπασμα της Βίβλου αντιστοιχούσε σε αυτά,

π.χ. το ημερολόγιο της 03.07.92 συμφωνεί με το Ευαγγέλιο κατά Ιωάννη, κεφάλαιο 14, εδάφιο 23.

Όταν είπα στον πάτερ Γκέμπχαρντ ότι οι άνθρωποι θα με θεωρήσουν τρελό, ο πάτερ Γκέμπχαρντ μου ανέφερε και πάλι μια φράση από το Ευαγγέλιο...

Και έτσι συνεχίστηκε, για αρκετές ώρες μαζί του.

Ευχαριστώ τον Θεό που είχα την τιμή να μιλήσω με αυτόν τον ιερέα. Στο τέλος, μου ευλόγησε νερό, κεριά, αλάτι και εικόνες.

Μετά εξομολογήθηκα σ' αυτόν.

Με εντυπωσίασε ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο πατέρας Γκέμπχαρντ γνώριζε ήδη όσα μου είχε πει εκ των προτέρων ο Σωτήρας για τον κόσμο και για το τι θα συμβεί σε αυτόν.

Έτσι, αυτά τα μηνύματα αποτέλεσαν επιβεβαίωση γι' αυτόν και ταυτόχρονα και για μένα. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ είναι πολύ ακριβής στον τρόπο που μιλάει και πολύ ορθός.

Καθώς γυρίζαμε από το Ρέγκενσμπουργκ προς το σπίτι, ο άντρας μου δέχτηκε και πάλι επίθεση από το ακάθατο πνεύμα. Έτσι, αναγκάστηκα να οδηγήσω μόνη μου για περίπου 200 χλμ., ενώ εκείνος κοιμόταν δίπλα μου στο αυτοκίνητο.

Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδρομής, προσευχόμουν το Ροζάριο και άλλες προσευχές, συνεχώς. Ο σύζυγός μου είχε εξομολογηθεί και στο Ρέγκενσμπουργκ, και παρόλα αυτά βασανιζόταν. Τώρα πια δεν αναρωτιέμαι πια γιατί. Προσφέρω τα πάντα στον Σωτήρα.

Όταν φτάσαμε στο σπίτι, ήθελα να γράψω και να ενωθώ με τον Σωτήρα.

Δυστυχώς, όμως, αυτό ήταν αδύνατο. Είχαν έρθει γυναίκες που έκαναν άσκοπες συζητήσεις. Έτσι, με ενοχλούσαν. Ένωσα πώς το ακάθατο πνεύμα δρούσε μέσα από αυτές τις γυναίκες. Δεν ήταν δύσκολο να αναγνωρίσω το ακάθατο πνεύμα.

Πήγα για ύπνο γύρω στα μεσάνυχτα, χωρίς να έχω ακούσει λόγια από τον Σωτήρα.

27.07.92 - Δευτέρα

10.30 π.μ. στο δωμάτιο των γιατρών:

Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο πόλεμος θα επιδεινωθεί στο εγγύς μέλλον. Προσευχηθείτε πολύ. Θα γίνει πόλεμος στο Ιράκ. Αυτός ο πόλεμος θα εξαπλωθεί ευρέως. Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη».

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

20.00 Ομάδα προσευχής. Ο πάστορας Dochart εξέτασε τις εξομολογήσεις.

28.07.92 — Τρίτη

10.00 στο σπίτι:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα. Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου.

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Ούτε εσύ μπορείς να ξέρεις τι πρέπει να γράψεις τώρα.» Τότε δεν άκουσα τίποτα για πολύ ώρα.

Εγώ: «Ναι, Κύριε, δεν ξέρω τι να γράψω. Πιστεύω ό,τι λες, δεν αμφιβάλλω πια.»

Σωτήρας: «Φοβάσαι;»

Εγώ: «Δεν φοβάμαι. Αλλά αν έρθει ο φόβος, μετά τη συνομιλία μαζί Σου, τότε δεν θα είναι εξαιτίας Σου, γιατί Εσύ δεν προκαλείς φόβο στους ανθρώπους.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψ' το: Οι άνθρωποι...»

Εκείνη τη στιγμή δίστασα να συνεχίσω να γράφω ό,τι άκουγα. Δεν ήθελα να γράψω άλλο, γιατί σκεφτόμουν τι θα ακολουθούσε.

Σωτήρας: «Γράψε λέξη προς λέξη.» Εγώ:

«Ναι, θα το κάνω, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι απειλούνται από πολλές καταστροφές. Μία από αυτές είναι πολύ κοντά.»

Στο μυαλό μου αναρωτήθηκα, πού.

Σωτήρας: «Ρωτάς πού; Τα παιδιά Μου είναι παντού. Πρέπει να προσευχηθούμε για όλους.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα προσευχηθώ για όλους.»

Τώρα σκέφτηκα τον Βόλφραμ και προσευχήθηκα για τα

αιτήματά του. Σωτήρας: «Όλα θα πάνε καλά.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι γι' αυτό;» Σωτήρας:

«Αυτό που κάνει είναι το θέλημά Μου.»

Σωτήρας: «Μπορείς να γράψεις κάτι ακόμα. Όμως αυτό που πρέπει να γράψεις δεν είναι καλό.» Εγώ: «Μα, Κύριε, ό,τι προέρχεται από Σένα είναι καλό.»

Σωτήρας: «Αυτό είναι αλήθεια, κόρη μου.»

Εγώ: «Να το διαγράψω τότε;» Σωτήρας:

«Όχι.»

Εγώ: «Ζητάς κάτι από μένα;» Σωτήρας:

«Ναι.»

Εγώ: «Μπορώ να μάθω τι, παρακαλώ;»

Σωτήρας: «Την υγεία σου.»

Εγώ: «Ορίστε, δεν καταλαβαίνω, πες το μου ξανά, σε παρακαλώ, ίσως το φαντάστηκα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω την υγεία σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, δεν το καταλαβαίνω αυτό, αλλά σου δίνω την υγεία μου. Γιατί η αγάπη σου είναι ισχυρότερη από την υγεία μου. Σε παρακαλώ, μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από Σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που έγραψες. Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ, που μου μίλησες και που αγαπάς εμένα, μια αμαρτωλή.»

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο κόκκινο.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα: «Αγαπητέ Σωτήρα, μου ζήτησες σήμερα το πρωί την υγεία;

Το κατάλαβα σωστά; Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με που ρωτάω ξανά.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, σου ζήτησα την υγεία και εσύ μου την έδωσες

.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

29.07.92 - Τετάρτη

10:05 - 11:45 π.μ. στο σπίτι:

Προσευχήθηκα με πάθος και ενωθήκαμε.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει ότι θέλω να έχω την υγεία σου. Διαθέτω την υγεία σου όπως θέλω.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις.»

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου, με έναν εντελώς υπερφυσικό τρόπο, χωρίς καμία δική μου παρέμβαση. Ρώτησα: «Κλαις, Κύριέ μου;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, τα δάκρυά μου είναι πόνος. Αυτά που βγαίνουν από τα μάτια σου, είναι τα δάκρυά μου.»

Εγώ: «Νιώθω σαν να είμαι ένα μαζί Σου. Δηλαδή, δεν είμαι μόνη. Νιώθω επίσης μια πολύ ιδιαίτερη ειρήνη μέσα μου. Είναι τόσο όμορφο, νιώθω εσωτερικά τόσο ελεύθερη, σαν να έχουν εξαφανιστεί όλα τα προβλήματα και οι ανησυχίες. Δεν έχω φόβο, δεν έχω αμφιβολίες, δεν νιώθω κανένα βάρος μέσα μου.»

Εγώ: «Ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα για την υγεία που σου έδωσα. Θέλω να μάθω αν το κατάλαβα σωστά. Δεν ξέρω αν είναι σωστό αυτό που σκέφτομαι.»

Σωτήρας: «Πες μου τι σκέφτεσαι.»

Εγώ: «Εννοώ, όταν μου δίνεις μια ασθένεια, μια ταλαιπωρία, δεν λες πότε, αλλά τη δίνεις όταν εσύ το θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, αυτά είναι παθήσεις εξιλέωσης.»

Εγώ: «Τι επιτυγχάνω με αυτές τις παθήσεις εξιλέωσης;»

Σωτήρας: «Πρώτα απ' όλα, υποφέρεις μαζί μου. Με βοηθάς να κουβαλήσω τον σταυρό.

Έτσι θα σωθούν πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, μπορώ να κουβαλήσω αυτόν τον σταυρό, αφού εσύ το ξέρεις εκ των προτέρων; Ανησυχώ εκ των προτέρων μήπως απομακρυνθώ από σένα, αφού είμαι τόσο αδύναμος άνθρωπος.»

Σωτήρας: «Χωρίς εμένα σίγουρα θα απομακρυνόσουν, αλλά μαζί μου όχι.» Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω για να είμαι πάντα μαζί Σου;»

Σωτήρας: «Να μου είσαι πιστός.»

Εγώ: «Κύριε, σου είμαι πιστός τώρα, αλλά δεν ξέρω πώς θα είναι αύριο.» Σωτήρας: «Μην σκέφτεσαι το αύριο, δώσε αυτό το αύριο σε μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Θα λάβεις το σημάδι Μου. Τα σημάδια των πληγών

Μου.» Εγώ: «Πού, στο σπίτι;»

Σωτήρας: «Στην εκκλησία.»

Εγώ: «Σε ποια μέρη του σώματος;»

Σωτήρας: «Και στα πέντε. Στην καρδιά, στα χέρια και στα πόδια.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, στα ορατά, αυτά που δεν πυορροούν.»

Εγώ: «Δηλαδή, θα σταυρωθείς ξανά, μέσα μου.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το μάντεψες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα πρέπει να δουλεύω στο νοσοκομείο με τα σημάδια των πληγών;»

Σωτήρας: «Το μέλλον μου ανήκει, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, σου έχω ήδη παραδώσει το μέλλον μου. Αγαπητέ Θεέ, αλλά τα σημάδια του Σταυρού είναι ο μεγαλύτερος πόνος.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι. Αλλά με αυτούς τους πόνους μπορείς να σώσεις πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου, σου ανήκω εξ

ολοκλήρου.» Σωτήρας: «Κόρη μου, ο σταυρός μαζί Μου είναι γλυκός.»

Εγώ: «Τι σημαίνει γλυκός;»

Σωτήρας: «Θα τον φέρεις μαζί μου μέχρι το τέλος.»

Εγώ: «Κύριε, είναι αυτά τα σημάδια των πληγών όπως του Αγίου Φραγκίσκου και του Πατέρα

Πίο;» Σωτήρας: «Ναι, είναι τα ίδια, όπως του Αγίου Φραγκίσκου και του μακαρίου Πατέρα Πίο.»

Εγώ: «Αλλά τότε πρέπει να είναι άγιος και ο Πατέρας Πίο.»

Σωτήρας: «Ναι. Σύντομα θα γίνει.»

Εγώ: «Και αν πεθάνω με τα σημάδια;» Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ είμαι αθάνατος.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, σ' αγαπώ πέρα από κάθε όριο.»

Σωτήρας: «Η αγάπη δεν έχει ούτε όρια ούτε μέτρο.»

Εγώ: «Χαίρομαι που το ακούω αυτό. Σ' ευχαριστώ, έχω μιλήσει τόσο πολύ μαζί σου. Δεν μπορεί κανείς να βρει τέλος μαζί σου.»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η αρχή και το τέλος.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, Νυμφίε μου, πνευματικέ μου οδηγέ, είμαι έτοιμη να κουβαλήσω το σταυρό μαζί σου. Αλλά για ποιες ψυχές;»

Σωτήρας: «Για τους αμαρτωλούς, που ζουν στο σκοτάδι και μπορούν ανά πάσα στιγμή να πάνε στην κόλαση.» Εγώ: «Μπορούν και οι ιερείς να πάνε στην κόλαση;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορούν κι αυτοί.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα υποφέρεις για όλες τις ψυχές.» Εγώ:

«Μα είναι πάρα πολλές.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τις αγαπώ όλες.»

Εγώ: «Αυτό είναι όμορφο και έτσι πρέπει να αγαπάμε κι εμείς τους ανθρώπους.»

Σωτήρας: «Μαζί Μου μπορείτε να το κάνετε αυτό. Χωρίς Εμένα δεν μπορείτε να αγαπάτε. Κόρη Μου, σ' αγαπώ και σ' ευχαριστώ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Το βράδυ ήμουν στο παρεκκλήσι του Ρόχου για τη Θεία Λειτουργία, την οποία τέλεσε ένας ιερέας από το Ζαΐρ. Διάβαζε την Ιερά Λειτουργία λίγο γρήγορα. Κατά τη διανομή της Ιερής Κοινωνίας δεν με είχε δει, επειδή ήμουν γονατισμένη στο στασίδι της Κοινωνίας.

Μια αδελφή έπρεπε να του κάνει νόημα ότι ήθελα να λάβω τον Σωτήρα. Στεκόταν περίπου ένα μέτρο μακριά μου και όμως δεν με είδε.

Το παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου είναι ένα παρεκκλήσι μέσα σε ένα κτίριο κλινικής υγείας. Περίπου κάθε τέσσερις εβδομάδες αλλάζουν οι ιερείς εκεί. Συνήθως οι ιερείς βρίσκονται εκεί για θεραπεία και κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ασκούν ποιμαντική δραστηριότητα. Συχνά οι ιερείς ανήκουν στους Ιεραπόστολους του Στίλερ και γι' αυτό έρχονται πολλοί ιερείς από πολλές χώρες.

30.07.92 — Πέμπτη

9.00 - 10.45 π.μ. στο σπίτι:

Πρώτα προσευχήθηκα, μετά ενώθηκα με τον Κύριο. Και μετά έκλαψα πολύ, γιατί φοβήθηκα μήπως δεν αντέξω αν μου δοθούν οι Πέντε Ιερές Πληγές. Φοβόμουν ότι δεν θα αντέξω μέχρι το τέλος και ότι ίσως θα απομακρυνθώ από τον Σωτήρα.

Τότε ζήτησα από τον Σωτήρα να μου δώσει τη χάρη γι' αυτό, και τότε θα ήμουν έτοιμη να υποφέρω για τη σωτηρία των αμαρτωλών.

Αγαπώ τον Σωτήρα τόσο πολύ, που δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα Τον χάσω. Αυτό θα ήταν το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να μου συμβεί.

Εύχομαι ο καθένας να σκεφτεί πώς στέκονται τα πράγματα με την εγγύτητα και την αγάπη του προς τον Θεό και τον πλησίον. Μπορώ ήδη να πω ότι ο Θεός είναι πραγματικά Αγάπη και χωρίς αυτή την αγάπη δεν μπορώ πλέον να ζήσω.

Είμαι έτοιμος να φέρνω μαζί Του τα πέντε ανοιχτά σημάδια των πληγών, για να μην χάσω την αγάπη και να παραμείνω συνδεδεμένος με τον Σωτήρα, προκειμένου να σώσω τους αμαρτωλούς. Από μόνος μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα.

Προς το παρόν δεν φοβάμαι πια και δεν κλαίω πια. Μου το αφαίρεσαν.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, σ' αγαπώ πολύ. Τα τραύματα που θα φέρεις είναι τα δικά Μου τραύματα.»

Σωτήρας: «Αυτό σημαίνει ότι θα είσαι μαζί Μου και δεν θα σε εγκαταλείψω. Θα γίνουμε ένα.» Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν μπορώ να το καταλάβω, αλλά το πιστεύω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου και ελεήμονα Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Τα παθήματα της εξιλέωσης που θα υποστείς θα έρθουν πολύ σύντομα.» Εγώ:

«Πρέπει να κάνω κάτι ή να προετοιμαστώ;»

Σωτήρας: «Όπως είσαι τώρα, μου αρκεί. Μείνε πιστή στο λόγο σου, σε ό,τι έχεις πει.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, σου το υπόσχομαι, σε παρακαλώ δώσε μου τη χάρη σου, ώστε να το τηρήσω και να μην αντιφάσω.»

Σωτήρας: «Θα έχεις τη χάρη γι' αυτό. Κόρη μου, μείνε πιστή σε Μένα, συνέχισε να Με αγαπάς. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εδώ και αρκετές εβδομάδες πονάει ο αριστερός μου ώμος και ο βραχίονας. Πρόκειται για οστεϊτίδα. Προσέφερα τους πόνους για τη σωτηρία των ψυχών.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

Ο π. Βογκτ επέστρεψε από την κουρ.

Μετά την Ιερά Κοινωνία, είπα στον Σωτήρα: «Ξέρεις τι θέλω να σου πω. Δεν αμφιβάλλω και το πιστεύω, αλλά θέλω να είμαι σίγουρη.»

Ο Σωτήρας ήξερε τι ήθελα να ρωτήσω και απάντησε:

Σωτήρας: «Θα λάβεις τις πέντε πληγές του Χριστού. Δεν θα αργήσει. Πίστεψέ το. Δεν έκανες λάθος.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, που μου το επιβεβαίωσες μετά την Ιερή Κοινωνία.» Όλη την ημέρα ένιωθα τόση χαρά και αγάπη. Δεν μπορεί κανείς να το περιγράψει.

31.07.92 — Παρασκευή

9.00-11.00 π.μ. στο σπίτι:

Προσευχήθηκα και ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Εγώ: «Αγάπη μου ατελείωτη, αγαπημένε μου Ιησού, αν το θέλεις, είμαι έτοιμη να γράψω.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη Μου, γράψε, χρειάζομαι πολλές ψυχές που να Μου είναι πιστές, που να κατευνάζουν την οργή Μου.»

Εγώ: «Είσαι Θεός, ακόμα και με οργή;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι άνθρωποι είναι ανυπάκουοι.» Εγώ: «Οι ιερείς δεν μιλούν για την οργή του Θεού.»

Σωτήρας: «Οι ιερείς που βρίσκονται στη χάρη Μου κηρύττουν ήδη ό,τι τους εμπνέω. Κόρη Μου, είναι όμως πολύ λίγοι. Προσευχήσου να υπάρξουν περισσότεροι καλοί ιερείς. Οι ιερείς σήμερα δεν κηρύττουν πια. Έχουν κλείσει την καρδιά τους μπροστά Μου.»

Εγώ: «Να πω ότι θα λάβω τα πέντε σημάδια των πληγών από Σένα;» Σωτήρας: «Κόρη Μου, κράτησέ το ακόμα μυστικό.»

Εγώ: «Γιατί δεν επιτρέπεται να το πω ακόμα; Μπορώ να το μάθω;»

Σωτήρας: «Τα πέντε πληγώματα που θα λάβεις είναι τα δικά Μου πληγώματα, και κανένας από αυτούς δεν μπορεί ακόμα να το καταλάβει.»

Εγώ: «Το έχουν καταλάβει οι άλλοι που έφεραν τα τραύματά Σου, όπως π.χ. στον Άγιο Φραγκίσκο και σε άλλους;»

Σωτήρας: «Ναι, η Εκκλησία το έχει καταλάβει, αλλά αυτοί (οι ιερείς) το χλευάζουν συνεχώς.» Εγώ: «Μπορείς να μου πεις μια άλλη λέξη για το “χλευάζουν”;»

Σωτήρας: «Έχουν γίνει αδιάφοροι κατά τη Μετάσταση.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, ούτε εγώ μπορώ να το καταλάβω αυτό σχετικά με τις ιερές πληγές.» Σωτήρας: «Τότε δεν είσαι εσύ ο ίδιος, αλλά εγώ είμαι μέσα σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, το καταλαβαίνω καλύτερα τώρα. Είμαι τελικά ένα κόκκο σκόνης μπροστά Σου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ο κόσμος βρίσκεται σε κρίση. Δεν μπορεί πλέον να βγει από αυτήν.»

Εγώ: «Τι εννοείς με τον όρο κρίση, αγαπητέ Θεέ;»

Σωτήρας: «Η κρίση είναι η απόλυτη απομάκρυνση από τον Θεό τους.» Εγώ: «Αυτός είναι ο κύριος λόγος αυτής της οργής;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το μάντεψες.»

Εγώ: «Μα, Θεέ μου, υπάρχουν ακόμα τόσοι πολλοί που παραμένουν πιστοί σε Σένα.» Σωτήρας: «Κόρη μου, βρίσκονται στο δίκτυ του Σατανά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, για ποιους θα υποφέρω τότε μαζί Σου ως εξιλέωση;» Σωτήρας: «Για εκείνους που βρίσκονται στο δίκτυ του Σατανά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πρέπει να είναι κανείς μεγάλος μαχητής.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μαζί μου είσαι ήδη μεγάλη. Έδωσα στους ανθρώπους την ελεύθερη βούληση και οι άνθρωποι θα ανήκουν εκεί που έχουν επιλέξει και εκεί που θέλουν να ανήκουν.»

Ρώτησα αν το είχα γράψει σωστά. Σωτήρας: «Μου αρκεί.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, μείνε πιστή σε Μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Όταν τελείωσα το γράψιμο, έκλεισα τη μεγάλη μεταλλική συρόμενη πόρτα που οδηγούσε στο μπαλκόνι.

Και αμέσως το δάχτυλό μου πιάστηκε ανάμεσα στην πόρτα. Ένιωσα έντονο πόνο και αιμορραγούσα.

Στον γιατρό μου έκαναν ένεση κατά του τετάνου. Προσέφερα τους πόνους μου για τη μεγαλύτερη δόξα του Θεού.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

01.08.92 - Σάββατο

Στις 7.15 π.μ. ήμουν στην εκκλησία του Waghäusel.

Από τις 13.20 έως τις 14.10 μ.μ. στο σπίτι:

Σωτήρας: «Κόρη μου, είμαι μαζί σου. Σ' αγαπώ.» Εγώ: «Να το γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Μπορείς να το γράψεις.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ για την αγάπη Σου, την οποία νιώθω τόσο έντονα εδώ και αρκετές ώρες.»

Νόμιζα ότι ήταν μόνο δική μου επιθυμία να ενωθώ τόσο λαχταρά με τον Σωτήρα, ώστε δεν μπορούσα να περιμένω.

Σωτήρας: «Κόρη μου, ήταν δική μου θέληση να ενωθώ μαζί σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, με περιμένει κάτι, επειδή ήθελες να ενωθείς μαζί μου;» Σωτήρας: «Ναι, σε περιμένει κάτι.»

Εγώ: «Μπορώ να το μάθω, Κύριε και Θεέ μου; Σου ζητώ τη χάρη να αντέξω ό,τι έρχεται προς εμένα. Κύριε και Θεέ μου, το δέχομαι, αν και δεν ξέρω τι με περιμένει. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου και όχι το δικό μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι εκλεκτή, έχεις αμφιβολίες, κόρη μου;» Εγώ: «Όχι, Κύριέ μου.»

Μετά δεν συνέβη τίποτα για πολύ καιρό και σκεφτόμουν τι θα μου συμβεί. Σωτήρας: «Δεν

μπορείς να πεις ότι προέρχεται από σένα.»

Εγώ: «Όχι. Δεν ξέρω τι θα συμβεί. Πρέπει να κλάψω για αυτό που με περιμένει;» Σωτήρας: «Μπορείς να χαίρεσαι.»

Εγώ: «Τι θα είναι αυτό για το οποίο θα χαρώ; Δεν μπορώ να φανταστώ τίποτα για το οποίο θα έπρεπε να χαίρομαι τώρα.»

Σωτήρας: «Θα είσαι πάντα ενωμένος με την Παναγία Μαρία.» Εγώ: «Δεν ήμουν ενωμένος μαζί της;»

Σωτήρας: «Μπορείς επίσης να της μιλήσεις.»

Εγώ: «Της έχω ήδη μιλήσει.» Σωτήρας: «Και εκείνη θα σου μιλήσει.»

Εγώ: «Δηλαδή, θα την ακούω, όπως ακούω εσένα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα την ακούς όπως ακούς εμένα.» Εγώ:

«Πώς θα μπορώ να το ξεχωρίσω όταν μιλάει;»

Σωτήρας: «Θα σου συστηθεί, θα αναγνωρίσεις τη φωνή της.» Εγώ: «Ναι,

Κυριέ μου, χαίρομαι ήδη. Πότε θα γίνει αυτό;» Σωτήρας: «Μόλις έρθει το σημάδι.»

Εγώ: «Μα είπες ότι θα εμφανιστεί στην εκκλησία του St. Leon-Rot.» Σωτήρας: «Ναι, θα εμφανιστεί.»

Εγώ: «Μία φορά;»

Σωτήρας: «Πολλές φορές.»

Σωτήρας: «Κράτα τα πάντα μυστικά.»

Εγώ: «Κύριε, σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να κρατήσω όλα αυτά μυστικά. Λες ότι ό,τι γεμίζει την καρδιά, αυτό βγαίνει από το στόμα. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να σιωπήσει η γλώσσα μου γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα την λάβεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η Παναγία και εγώ σε αγαπάμε. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σε ευχαριστώ για τόση χάρη. Ευχαριστώ την αγαπημένη Παναγία που θέλει να μιλήσει και σε μένα, την αμαρτωλή. Ω, Μητέρα του Ελέους, καταφύγιο των αμαρτωλών, καθοδήγησέ με και προστάτεψέ με.»

15.30 - 18.15: Προσευχήθηκα στο Ροτ μέσα στην εκκλησία και εξομολογήθηκα στον π. Βογκτ.

02.08.92 — Κυριακή

8.00 - 9.20 π.μ.:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, με αγάπας με την αγάπη Μου. Αυτή η αγάπη είναι ένα δώρο από Μένα για το «ναι» σου προς Εμένα. Και αυτή η αγάπη είναι το μεγαλύτερο δώρο που σου έχω δώσει». Εγώ: «Νιώθω ότι πρέπει να είμαι πάντα ενωμένη μαζί Σου. Με τραβάει συνεχώς προς Εσένα. Περιμένω με τόση λαχτάρα να ενωθώ μαζί Σου».

Σωτήρας: «Επειδή μου ανήκεις ολόκληρη.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω από σένα την αυτοπεποίθησή σου.» Εγώ: «Σε παρακαλώ, πες μου μια άλλη λέξη γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα μόνη σου, εγώ ενεργώ για σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πώς θα λειτουργήσει ή πώς θα συμβεί αυτό; Δεν το καταλαβαίνω. Κύριέ μου, βοήθησέ με να το καταλάβω καλύτερα.»

Σωτήρας: «Ό,τι κάνεις, το κάνω εγώ.»

Εγώ: «Δηλαδή δεν είμαι εγώ, αλλά εσύ είσαι αυτός που το κάνει.» Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι εσύ το κάνεις;»

Σωτήρας: «Πες, πριν κάνεις κάτι: "Κάνε εσύ αυτό, Κύριε, όπως θέλεις."» Εγώ:

«Τότε είμαι το εργαλείο σου, το οποίο χρησιμοποιείς.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, θα το κάνω όπως εσύ θέλεις. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να μπορέσω να το κάνω, γιατί σίγουρα δεν είναι εύκολο.»

Σκεφτόμουν τότε την ταπεινότητα.

Σωτήρας: «Πες το, κόρη μου, είναι σωστό, γι' αυτό χρειάζεσαι την ταπεινότητα.»

Εγώ: «Κύριε, ζητώ κάθε μέρα ταπεινότητα, αυτή είναι η πιο δύσκολη αρετή.»

Σωτήρας: «Θα την αποκτήσεις μόνο αν είσαι μαζί Μου. Και όταν συνειδητοποιήσεις ότι εσύ δεν είσαι τίποτα και ότι Εγώ είμαι τα πάντα μέσα σου, και όταν συνειδητοποιήσεις ότι από μόνη σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα, τότε θα έχεις φτάσει στην ταπεινότητα που Μου αρέσει τόσο πολύ.»

Ήθελα να βιαστώ, για να φτάσω εγκαίρως στην εκκλησία για την Ιερά Λειτουργία. Σωτήρας:

«Ναι, κόρη μου, σε χρειάζομαι και εκεί. Σ' αγαπώ, κόρη μου, πήγαινε εν ειρήνη.»

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

13.30 Ροζάριο – Στη συνέχεια προσευχήθηκα στα Ιερά Τραύματα. Στις 19.00 προσευχήθηκα το οδυνηρό Ροζάριο στο σπίτι.

03.08.92 – Δευτέρα

8.00 - 10.00 στο ιατρείο:

Αφού προσευχήθηκα θερμά στον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, σε άκουσα καλά. Αυτό που θα συμβεί σε σένα, αυτό με απασχολεί, καθώς και ό,τι πρόκειται να έρθει. Το καθήκον σου, κόρη μου, είναι να με υπηρετείς όπως εγώ θέλω.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά σε παρακαλώ, άσε με να καταλάβω τι θέλεις. Πες μου τι θέλεις να κάνω.» Σωτήρας: «Πρέπει να βασιστείς απόλυτα σε Μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, αυτό θα κάνω.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αφού έχω ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα Σου, σε παρακαλώ μην επιτρέψεις στο πνεύμα μου να παρεμβαίνει ενώ γράφω, γιατί αυτό θα με έκανε να αισθάνομαι ανασφαλής».

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, έχω καταστρώσει ένα σχέδιο για σένα. Αυτό το σχέδιο πρέπει να εκπληρωθεί.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, φοβάμαι μήπως δεν εκπληρωθεί.» Σωτήρας: «Θα εκπληρωθεί, αν είσαι πάντα μαζί Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θέλω να είμαι πάντα μαζί Σου. Σε παρακαλώ, μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από Σένα. Αγαπητέ Θεέ, τώρα νιώθω δέος να Σου ζητήσω κάτι ακόμα. Πες μου Εσύ αν πρέπει να γράψω κάτι ακόμα. Κάνε μαζί μου ό,τι θέλεις. Σου ανήκω εξ ολοκλήρου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε το. Μην ανησυχείς γι' αυτό, έχω κάποιον που θα φέρει σε πέρας αυτό το έργο.»

Εγώ: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω γιατί αυτό ονομάζεται έργο.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό το έργο είναι δικό Μου και αφορά τη σωτηρία των ψυχών. Είναι ένα έργο για τη σωτηρία των ψυχών. Έχουμε πολύ λίγο χρόνο, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριέ μου, όταν μου λες κάτι τέτοιο, τότε απαιτείς κάτι από μένα.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, τα παθήματα της εξιλέωσης.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, Τριαδικός Θεέ μου, ελεήμων Ιησού μου, είμαι έτοιμη να υποφέρω μαζί Σου για τη σωτηρία των ψυχών από αγάπη προς Εσένα και προς τους ανθρώπους. Αγαπητέ Θεέ, δεν έχω αλλάξει γνώμη, γιατί η γνώμη Σου είναι τώρα η δική μου. Διότι αυτό που εννοείς Εσύ είναι σωστό και όχι αυτό που εννοώ εγώ.»

Σωτήρας: «Μου αρέσει, κόρη μου, αυτό που έγραψες.» Εγώ: «Δεν έχω πια καμία επιθυμία.»

Σωτήρας: «Πραγματικά δεν έχεις καμία επιθυμία;»

Εγώ: «Δεν τολμώ να ευχηθώ κάτι, αφού είμαι τόσο ανάξια.» Σωτήρας: «Εύχεσαι, κόρη μου, εγώ το θέλω.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, τότε εύχομαι να μπορέσω να φέρνω το σταυρό που μου δίνεις, με αγάπη και πίστη, μαζί Σου μέχρι το τέλος, και η εκκλησία στο St. Leon-Rot να γίνει μια υποδειγματική εκκλησία σύμφωνα με τη γνώμη του Αγίου Πατέρα, ώστε άλλες εκκλησίες να την πάρουν ως παράδειγμα.

Εύχομαι η Ιερά Κοινωνία να διανέμεται εν γονυκλισία, με εξαίρεση όσους δεν μπορούν να γονατίσουν, και να διανέμεται ως στοματική κοινωνία με πατένα.

Εύχομαι να μας χαρίσεις ιερείς που θα είναι καθημερινά στη διάθεσή μας για την Ιερή Εξομολόγηση και τη συνομιλία της εξομολόγησης, και η Ιερή Κοινωνία να διανέμεται με ευλάβεια μόνο από τα χειροτονημένα χέρια του ιερέα.

Επίσης, να λατρεύονται και πάλι περισσότερο στην εκκλησία η Παναγία, ο Άγιος Ιωσήφ, οι Άγιοι Άγγελοι και οι Άγιοι.

Εύχομαι ο ιερέας να προσεύχεται το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς πριν από την Ιερά Λειτουργία και ο ιερέας να στρέφεται προς το Ταμείο μαζί με τους βοηθούς, κατά τη διάρκεια της Ιερής Λειτουργίας, με εξαίρεση το κήρυγμα.

- Να γίνεται πάντα προσευχή για τη σωτηρία των ψυχών στο παρεκκλήσι που χτίζεται στο σπίτι. Ιδιαίτερα πρέπει να λατρεύονται τα Άγια Τραύματά Σου.

- Να θεραπεύονται οι άνθρωποι σωματικά και ψυχικά σε αυτό το παρεκκλήσι, με τη μεσιτεία της Παναγίας και του Αγίου Ιωσήφ.

- Να μην χαθεί κανείς από όσους προσεύχονται σε αυτό το παρεκκλήσι.

- Να σωθούν η οικογένειά μου, η σημερινή και οι τρεις προηγούμενες γενιές.

- Ζητώ ιδιαίτερη προστασία για αυτό το παρεκκλήσι και να συνεχίσουν να προσεύχονται εκεί μετά το θάνατό μου.

- Να σου προσφέρονται, Θεέ μου, σε αυτό το παρεκκλήσι περισσότερη δόξα, έπαινος και ευχαριστία από ό,τι μέχρι τώρα σε οποιοδήποτε άλλο παρεκκλήσι

Κύριέ μου, πολλά είναι αυτά που ανέφερα. Αλλά, Κύριε, λέω: αν το θέλεις, ας γίνει, όχι επειδή είμαι κάτι, αλλά επειδή Εσύ είσαι τα πάντα μέσα μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι θα γίνει.» Εγώ:

«Κύριέ μου, άκουσα σωστά;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, θα γίνει όπως το έγραψες.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.»

Αυτή τη στιγμή έξω βροντάει και βρέχει πολύ δυνατά, είναι σαν καταιγίδα. Η ψυχή μου βρίσκεται σε ηρεμία, ειρήνη και μεγάλη αγάπη προς τον αγαπητό Θεό και την Παναγία.

Στο Rot δεν υπήρχε Θεία Λειτουργία, πήγα στο παρεκκλήσι του Ρόχου στις 19.30.

20:15 Ομάδα προσευχής. Η ομάδα προσευχής λειτουργεί εδώ και πέντε χρόνια.

04.08.92 - Τρίτη

Στο σπίτι μεταξύ 10.55 - 11.55. Πρώτα προσευχήθηκα, μετά ενώθηκα.

Σωτήρας: «Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν μου αρέσουν.» Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τι δεν σου αρέσει;»

Σωτήρας: «Το ότι ο Μαθθίας νήστεψε μαζί με τον Ανδρέα (André από το Βέλγιο).» Εγώ: «Μα και παλιά οι Απόστολοι το έκαναν αυτό.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, δεν είναι το θέλημά Μου.» Εγώ:

«Πρέπει να ξέρω κάτι άλλο για τον Μαθθία;» Σωτήρας:

«Προσευχήσου γι' αυτόν.»

Εγώ: «Και τι γίνεται με τη Μπέατε;»

Σωτήρας: «Δεν πρέπει να συνεχίσει να διαβάζει το

ημερολόγιό σου.» Εγώ: «Μα είπες ότι μπορεί να

διορθώνει.» Σωτήρας: «Όχι όμως να αλλάζει.»

Εγώ: «Τι γίνεται με τον Φριντόλιν; Μπορεί να πει στον πάστορα Στέφαν για τα σημάδια που θα αποκτήσω;»

Ο Σωτήρας: «Να το κρατήσει μυστικό.»

Εγώ: «Θέλεις να πάω σε πνευματικές ασκήσεις σύντομα;» Σωτήρας:

«Όχι ακόμα.»

Σωτήρας: «Είμαι ο πνευματικός σου καθοδηγητής, μου ανήκεις εξ

ολοκλήρου.» Ρώτησα τον Σωτήρα για εκείνη τη γυναίκα με τη

βρύση.

Ο Σωτήρας: «Πες στον Φριντόλιν να προσέχει με αυτή τη γυναίκα. Προσευχήσου για τον Φριντόλιν.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα προσευχηθώ για όλα αυτά τα θέματα. Και για τον Φριντόλιν θα προσευχηθώ περισσότερο.»

Σωτήρας: «Χαίρομαι που ο Φριντόλιν επιθυμεί να έρχεται κάθε Δευτέρα στην ομάδα προσευχής.» Εγώ:

«Τότε φοβάμαι ότι η Μάριον δεν θα συνεχίσει να γράφει το ημερολόγιό της.»

Σωτήρας: «Θα συνεχίσει να γράφει.»

Εγώ: «Τι θα έκανες στη θέση μου, για τη μητέρα του Μαθθία;» Σωτήρας: «Κόρη μου, άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Θέλεις να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας: «Ναι, θέλω να

γράψεις κάτι ακόμα.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου.»

Σκέφτηκα τον δήμαρχο.

Ο Σωτήρας: «Μίλησέ του, θα σου υποδείξω τι θα του πεις.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, έχω όμως ακόμα μια ερώτηση: πρέπει να πάω στο Σκίο τον Αύγουστο;»

Σωτήρας: «Δεν πρέπει να πας εκεί. Μείνε υπάκουη σε Μένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό που θα ακολουθήσει τώρα, πρέπει να το γράψεις. Τα σημάδια του Σταυρού που θα λάβεις, θα συμβούν ακόμα φέτος.»

Εγώ: «Ποιο έτος εννοείς;» Σωτήρας:

«Το 1992.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, καλέ μου Ιησού, ας γίνει όπως το είπες.» Σωτήρας: «Κόρη μου, μην με απογοητεύσεις.»

Εγώ: «Κύριε, δώσε μου τη χάρη να μην σε απογοητεύσω ποτέ.»

Σωτήρας: «Άκου μόνο εμένα, μην αφήνεις άλλους να σε επηρεάσουν. Αυτό το σημάδι που θα λάβεις από εμένα θα είναι μαρτυρία για όλους τους τυφλούς, ώστε να ξαναδούν, και για τους κωφούς, ώστε να ξανακούσουν. Γράψε, κόρη μου, αυτό το σημάδι, τα σημάδια των πληγών μου μέσα σου, θα προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στον κόσμο.»

Εγώ: «Κύριε, δεν το καταλαβαίνω όμως απόλυτα αυτό, μπορείς σε παρακαλώ να μου πεις κάτι άλλο;»

Ο Σωτήρας: «Θα είναι ένας ζυμομύκτης. Μέσω του βιβλίου σου θα εξαπλωθεί γρήγορα. Δεν μπορούν να αντισταθούν στα σημάδια των πληγών που θα λάβεις, γιατί θα προέρχονται από Εμένα. Κόρη Μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Το βράδυ ήμουν στην εκκλησία του Malsch. Πρώτα πήγα στο Mingolsheim, αλλά εκεί δεν γινόταν λειτουργία. Έτσι, πήγα στο Malsch για να μην χάσω την Αγία Λειτουργία.

05.08.92 - Τετάρτη

Στο σπίτι μεταξύ 10.45 — 12.45.

Προσευχήθηκα και στη συνέχεια ενώθηκα με τον Σωτήρα. Με κατέκλυσε μεγάλη μετάνοια για όλες τις αμαρτίες μου και έκλαψα. Ένιωσα ότι ήμουν αμαρτωλός και ότι ο Κύριος με είχε επιλέξει να γίνω όργανο Του. Ω, πόσο ανάξιος νιώθω μπροστά στον Θεό! Πόση ταπεινότητα χρειάζεται για να αναγνωρίσει κανείς τις αμαρτίες του. Πηγαίνω για εξομολόγηση σχεδόν κάθε εβδομάδα, μετανοώ κάθε μέρα για την αμαρτία, και όμως πάντα πέφτω ξανά στην αμαρτία. Για μερικούς, οι αμαρτίες που μετανοώ δεν είναι αμαρτίες, αλλά για μένα η μικρότερη αμαρτία είναι η μεγαλύτερη. Σίγουρα πολύ λίγοι θα το καταλάβουν αυτό, ούτε καν ο πάτερ Βογκτ.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα πιστέψεις ό,τι σου λέω;»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, μου έχεις ήδη χαρίσει την πίστη, οπότε μπορώ να πιστέψω.» Σωτήρας: «Αλλά ακόμα αμφιβάλλεις.»

Εγώ: «Μπορείς, σε παρακαλώ, να μου αφαιρέσεις και την αμφιβολία;» Σωτήρας: «Μα αυτές επανέρχονται συνεχώς.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, πάρε τις πάλι μακριά μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η αμφιβολία δεν προέρχεται από Μένα. Πρέπει να προσεύχεσαι ξανά και ξανά: “Φύλαξέ μας από την αμφιβολία.”»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, σε παρακαλώ, φύλαξέ με από την αμφιβολία, ώστε η πίστη μου να είναι ακλόνητη.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, άσκησε την υπομονή.»

Εγώ: «Η υπομονή είναι μεγάλη αρετή, νόμιζα ότι την παίρνει κανείς από Σένα.» Σωτήρας: «Θα την πάρεις, αλλά όχι ακόμα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, θα ασκήσω υπομονή. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με για την ανυπομονησία μου. Σε παρακαλώ, καθάρισε την ψυχή μου, ώστε να γίνω εντελώς καθαρή και να μπορέσω να γίνω άγια, για να σε δοξάζω και να σε υμνώ πάντα μαζί με όλους τους Αγίους στον Ουρανό.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αυτό ήθελες να μου πεις, αν θα το πιστέψω;» Σωτήρας: «Έρχεται κάτι εντελώς διαφορετικό. Γράψ' το, λέξη προς λέξη.»

Σωτήρας: «Θέλω από σένα ολόκληρη την ύπαρξή σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, καλέ μου Ιησού, σου το δίνω, ολόκληρη την ύπαρξή μου.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τα παθήματα εξιλέωσης που δέχεσαι είναι τα δικά μου παθήματα.»

Εγώ: «Μα αυτό μου το έχεις ήδη πει.»

Σωτήρας: «Τότε θα είσαι μέσα Μου.»

Εγώ: «Τι γίνεται τότε με το σώμα μου;»

Σωτήρας: «Το σώμα σου είναι το ορατό σημάδι για τους ανθρώπους.»

Εγώ: «Είμαι τόσο ανόητη που δεν μπορώ να το καταλάβω.»

Σωτήρας: «Αν μπορούσες να το καταλάβεις, τότε δεν θα προερχόταν από Εμένα. Ακόμη και για τους θεολόγους είναι δύσκολο, επειδή δεν μπορούν να το καταλάβουν.»

Εγώ: «Κύριέ μου, αν είμαι ένα σημάδι για τους ανθρώπους, τι κερδίζουν οι άνθρωποι μέσω εμού;»

Σωτήρας: «Το φως που θα βγει από το σκοτάδι.» Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι οι τυφλοί θα ξαναδούν;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Τα ανοιχτά σου σημάδια θα λάμπουν για όλους. Ακόμη και ο τυφλός θα ξαναδεί. Λόγω αυτών των σημείων που θα αποκτήσεις, θα σε χλευάσουν και θα σε ειρωνευτούν πολύ.

Δέξου τα όλα, έτσι θα σωθούν πολλές ψυχές από την καταδίκη.»

Εγώ: «Κύριέ μου, το έγραψα σωστά; Να διαγράψω ό,τι δεν είναι σωστό;»

Σωτήρας: «Όχι, εγώ το έγραψα, όχι εσύ. Τα χέρια σου είναι το εργαλείο μου. Κόρη μου, σ' αγαπώ πολύ, μείνε πιστή σε μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα ρούχα.

06.08.92 — Πέμπτη

Προσευχήθηκα για μια ώρα με ευλάβεια, πριν ενωθώ με τον Σωτήρα. Έδωσα τα πάντα στον Ιησού.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη Μου, έτσι ήταν σωστό.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι άνθρωποι πρέπει επείγοντως να μετανοήσουν. Έχουν λίγο χρόνο μπροστά τους. Ο Σατανάς είναι ισχυρός. Πρέπει να υποταχθεί με προσευχές. Οι άνθρωποι προσεύχονται πολύ λίγο αυτή τη στιγμή. Πες το στον δήμαρχο, να προσπαθήσει να σε φέρει σε επαφή με τον κ. Καγκελάριο Κολ. Ας μην διστάσει να το κάνει αυτό.» Εγώ: «Να του δείξω το γράμμα του κ. Καγκελάριου Κολ;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, μπορείς. Αν θέλει, ας γράψει στον Καγκελάριο ότι πρέπει να του μιλήσεις. Πες του ότι ο δήμαρχος φέρει επίσης ευθύνη για να ζουν οι άνθρωποι ειρηνικά.»

Εγώ: «Μπορώ να του το διαβάσω;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, μπορείς, αλλά τίποτα άλλο.»

Εγώ: «Δεν σε ρωτάω τι να γράψω, πες το εσύ, σε παρακαλώ. Ίσως αυτό να αρκεί.»

Σωτήρας: «Δεν αρκεί, κόρη μου, γράψ' το. Ο κόσμος δεν βρισκόταν ποτέ σε τέτοια αναταραχή όπως τώρα. Όλοι βρίσκονται μπροστά σε μεγάλο κίνδυνο. Θα μπορούσα σχεδόν να τους ξεράσω όλους, αλλά τους αγαπώ ακόμα. Είναι όλα τα παιδιά μου. Αλλά μόνο ένας τόσο μικρός αριθμός θα σωθεί!»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω να γράψεις κι άλλο. Κόρη μου, εκπλήρωσε την επιθυμία Μου.»

Εγώ: «Ποια επιθυμία; Σου έχω δώσει τα πάντα, δεν μπορώ να κάνω τίποτα.»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς τα πάντα μαζί Μου.»

Εγώ: «Κύριε, ποια είναι η επιθυμία Σου; Και αν είμαι μαζί Σου, θα εκπληρώσω κάθε επιθυμία Σου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η επιθυμία Μου είναι να σε κουβαλήσω κοντά Μου.»

Εγώ: «Πώς να το καταλάβω αυτό; Αν όμως αυτή είναι η επιθυμία Σου, τότε θα την εκπληρώσω, και τότε θα μπορείς να με μεταφέρεις όπου θέλεις.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, μπορείς να είσαι ταυτόχρονα εκεί και εκεί όπου θέλω εγώ.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα κάνω ό,τι θέλεις, γιατί ξέρω ότι ό,τι κάνεις είναι καλό, και γι' αυτό σ' αγαπώ πάνω από όλα, και σ' ευχαριστώ για τα πάντα.»

Τότε με διέκοψε ο άντρας μου. Δεν αντέδρασα, γιατί ο Σωτήρας ήταν τώρα πιο σημαντικός για μένα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, η καρδιά σου θα διαπεραστεί.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, ας γίνει όπως θέλεις Εσύ.»

Σωτήρας: «Η καρδιά σου θα γίνει τότε η καρδιά Μου. Το αίμα που θα ρέει από την καρδιά σου, είναι το αίμα Μου. Αυτό το αίμα θα χυθεί για τη σωτηρία των ψυχών. Κάθε σταγόνα αίματος είναι πολύτιμο.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δεν μπορώ να το καταλάβω έτσι. Πες το μου πιο απλά.» Σωτήρας:

«Το αίμα Μου είναι η σωτηρία σας.»

Εγώ: «Ω, Κύριε, πόσο φοβερό πρέπει να είναι, όταν σε δέχεται κανείς στην Αγία Οσία με το , όταν τα Ιερά Σωματίδια πέφτουν στο πάτωμα. Ω, πόσο τυφλοί πρέπει να είναι οι ιερείς. Κύριε, σε παρακαλώ, συγχώρεσέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν όταν δίνουν την Ιερή Οσία στο χέρι.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Κύριέ μου, μου είναι πολύ δύσκολο να γράψω. Θα έπρεπε να κλαίω δάκρυα αίματος, εξαιτίας αυτών των ιεροσυλιών, της έλλειψης ευλάβειας και της αδιαφορίας απέναντί Σου, τον Τριαδικό Θεό. Άσε το Άγιο Φως Σου να λάμψει, ώστε να βγουν από το σκοτάδι και να σωθούν μέσω του πολύτιμου Αίματός Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι θα γίνει. Αγαπημένη μου κόρη, χάρηκα που συνέχισες να γράφεις. Αγάπησέ Με, πήγαινε εν ειρήνη.»

Γύρω στις 16.15 βρισκόμουν στον δήμαρχο, τον κ. Μάρτιν. Μίλησα μαζί του για τον καγκελάριο κ. Κολ. Μου είπε ότι θα προσπαθήσει να με φέρει σε επαφή με τον κ. Κολ. Στο τέλος του είπα ακόμη ότι δεν πρέπει να παραλείπει τις λειτουργίες της Εκκλησίας.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

07.08.92 - Παρασκευή - Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

10.00 - 11.30 στο σπίτι:

Προσευχήθηκα με πάθος και είπα στον Σωτήρα: «Θα κάνω ό,τι θέλεις, αλλά υπάρχει ένα πράγμα που φοβάμαι: να αποχωριστώ από Σένα ενώ υποφέρω»,

Σωτήρας: «Όταν υποφέρεις, είμαι μαζί σου. Υποφέρω μαζί σου». Μετά από λίγο, σιωπή.

Έκλαιγα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, **ο Λόγος έγινε σάρκα**, η καρδιά σου θα γίνει δική μου. Τα λόγια που θα βγαίνουν από την καρδιά σου θα είναι τα δικά μου.»

Εγώ: «Θα μιλάει το Άγιο Πνεύμα μέσα από εμένα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το Άγιο Πνεύμα θα μιλήσει μέσα από εσένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, θα το αντιληφθούν οι άλλοι;»

Σωτήρας: «Όχι όλοι. Μόνο εκείνοι που βρίσκονται στη χάρη του Θεού.» Εγώ:

«Και τι θα γίνει με τους άλλους, που δεν το αναγνωρίζουν;»

Σωτήρας: «Αυτοί θα σε χλευάσουν, θα σε κοροϊδέσουν και θα σε θεωρήσουν τρελή.»

Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω τότε;»

Σωτήρας: «Δεν θα κάνεις εσύ κάτι, αλλά εγώ θα κάνω κάτι. Κόρη μου, τότε θα είσαι το εργαλείο μου.»

Εγώ: «Θα το αναγνωρίσω ότι είσαι εσύ;» Σωτήρας:

«Ναι, το έχεις αναγνωρίσει ήδη πολλές φορές.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, θα συμβεί κάτι ακόμα; Πώς θα είναι όταν θα είσαι μαζί μου; Θα μπορώ να φάω; Εννοώ, όταν λάβω τα σημάδια των πληγών σου; Αλλά λέω εκ των προτέρων, Κύριε, όπως εσύ θέλεις, έτσι να γίνει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, το μέλλον μου ανήκει.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, το ξέχασα πάλι. Συγχώρεσέ με, σε παρακαλώ.» Εγώ:

«Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, χρειάζομαι κάτι ακόμα από σένα.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, μπορείς να το έχεις.»

Σωτήρας: «Γράψ' το, χρειάζομαι την απόλυτη αφοσίωσή σου σε Μένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου, σου έχω ήδη δώσει τα πάντα. Σου δίνω και πάλι τα πάντα. Κάνε μαζί μου ό,τι θέλεις. Σου ανήκω εξ ολοκλήρου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, μείνε πιστή σε Μένα, θα κάνω ό,τι θέλω. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο κόκκινο.

08.08.92 - Σάββατο

11.00 - 12.45: Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να το πω στον Αιδεσιμότατο πάστορα Vogt, ότι θα λάβω τα πέντε σημάδια του Χριστού και ότι η καρδιά μου θα διατρυπηθεί.

Σωτήρας: «Ναι, πες στον ιερέα σου, τον πάτερ Βογκτ, ότι θα λάβεις από Μένα τα πέντε σημάδια των πληγών και ότι η καρδιά σου θα διαπεραστεί.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, σίγουρα πάλι δεν θα το πιστέψει. Τι να κάνω;» Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα το πιστέψει όταν θα είναι πια πολύ αργά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τότε δεν έχει νόημα να του το πω.» Σωτήρας: «Ναι, έχει νόημα, κόρη μου.»

Εγώ: «Τι νόημα έχει αυτό;»

Σωτήρας: «Δεν θα μπορεί πια να πει ότι δεν ήξερε τίποτα.»

Μίλησα ακόμα για λίγο με τον Σωτήρα, αλλά δεν έγραψα τίποτα. Σωτήρας:

«Τώρα, γράψε, κόρη μου. Άκου καλά.»

Εγώ: «Ναι, Σωτήρα, ακούω προσεκτικά. Ξέρω ότι ο νους μου δεν θα το καταλάβει, αλλά η καρδιά μου θα το αναγνωρίσει και θα το νιώσει, γιατί η καρδιά μου ξέρει τι θέλεις από μένα, αλλά οι άνθρωποι δεν το ξέρουν. Γι' αυτό θα ακούω πάντα πρώτα εσένα, γιατί η αγάπη σου δεν με έχει απογοητεύσει ακόμα.»

Σωτήρας: «Ό,τι γράφεις, φύλαξέ το καλά.» Εγώ: «Μα αυτό μου το έχεις πει ήδη μια φορά.»

Σωτήρας: «Ο Σατανάς δεν επιθυμεί τίποτα περισσότερο από το να καταστρέψει, μέσω καλών ανθρώπων, ό,τι γράφεις.» Εγώ: «Αγαπητέ Ιησού, θα το φυλάξω καλύτερα.»

Μετά από λίγο, εν μέσω ηρεμίας και σιωπής, ρώτησα αν ακούσε αυτό που είχα γράψει. Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, ό,τι έχεις γράψει είναι επίσης σημαντικό για μελλοντικούς καιρούς.» Σωτήρας: «Το έργο Μου θα ολοκληρωθεί. Οι Μεγάλοι θα μείνουν έκθαμβοι.»

Εγώ: «Ποιοι είναι οι Μεγάλοι;»

Σωτήρας: «Οι επίσκοποι. Σε αυτό το έργο θα αναγνωρίσουν τους καρπούς. Εγώ είμαι η άμπελος αυτού του έργου. Θα χύσω το αίμα Μου για όλους, δηλαδή ακόμα και ο μεγαλύτερος αμαρτωλός μπορεί να μετανοήσει, αν το θελήσει. Ήρθα στον κόσμο για τους αμαρτωλούς. Κάθε αμαρτωλός μου είναι αγαπητός, όπως και οι δίκαιοι. Κόρη μου, το έργο, τη σωτηρία των ψυχών, θα το ολοκληρώσεις μαζί μου. Ό,τι έχω αρχίσει, θα το ολοκληρώσω. Σώζω τα παιδιά μου, όσους μπορούν ακόμα να σωθούν. Ο δρόμος σου, κόρη μου, είναι ο δικός μου δρόμος.»

Εγώ: «Τότε δεν θα χαθώ σε αυτόν τον δρόμο.»

Σωτήρας: «Δεν θα χαθείς σε αυτόν τον δρόμο. Είσαι μαζί Μου. Αγαπημένη Μου κόρη, σε ευχαριστώ που ήρθες σε Μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

16.30 μ.μ. Στο Ροτ, στην εκκλησία: Προσευχήθηκα το Ροζάριο. Επειδή σήμερα δεν έγινε εξομολόγηση στο Ροτ, πήγα να εξομολογηθώ στο παρεκκλήσι του Ρόχου γύρω στις 17.45 μ.μ.

19.00 μ.μ. Παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στην εκκλησία του Μίνγκολσχαϊμ.

09.08.92 — Κυριακή

8.15 - 9.45: Μετά την προσευχή, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Όταν ενώνω τον εαυτό μου με τον Σωτήρα, κάνω πάντα πνευματική κοινωνία και προσεύχομαι με ευλάβεια. Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα γράψω.»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, πρέπει να δοκιμάσω τα παιδιά Μου μέχρι τέλους, γιατί το έργο που τους αναθέτω πρέπει να εκπληρωθεί. Ό,τι έγραψες, έχω ήδη φροντίσει να εκπληρωθεί.»

Σκέφτηκα αν ο Σωτήρας το είχε κάνει αυτό εκ των προτέρων.

Σωτήρας: «Ναι, εκ των προτέρων. Γι' αυτό μην ανησυχείς για το πότε θα συμβεί κάτι. Το καθήκον σου είναι να αγαπάς Εμένα και τους ανθρώπους, και να εκπληρώνεις το θέλημά Μου. Η αγάπη που θα λάβεις ακόμα από Μένα είναι σαν ένα πολύτιμο κόσμημα που λάμπει από όλες τις πλευρές. Και όπου λάμπει, εκεί θα ρέει η αγάπη.»

Εγώ: «Κύριε, θα λάβω ακόμα περισσότερη αγάπη;»

Σωτήρας: «Ναι, αν υποφέρεις μαζί Μου, θα λάβεις και θα δώσεις περισσότερη αγάπη. Θα μπορείς να χαρίσεις πολλή αγάπη. Κόρη Μου, γράψε ακόμα αυτό: Τα Στίγματα που θα λάβεις θα διαρκέσουν για μεγάλο χρονικό διάστημα, ώστε να σωθούν πολλές ψυχές. Χθες ο ιερέας (στο παρεκκλήσι του Ρόχου) σου είπε ότι τα Στίγματα είναι ένα δώρο χάριτος. Μπορείς να γράψεις ότι είναι ένα σπάνια μεγάλο δώρο χάριτος. Το δίνω σε όποιον θέλω. Σημείωσε ότι θα μπορείς να εργάζεσαι με τα σημάδια των πληγών, και θα πρέπει να τα φέρεις για πολύ καιρό. Όσο καιρό το θέλω Εγώ.» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε Πατέρα μου. Σου ευχαριστώ ήδη για αυτό το σπάνια μεγάλο δώρο χάριτος που θα λάβω. Είμαι έτοιμη και εύχομαι να μπορέσω να φέρνω και να αντέχω τα σημάδια μαζί Σου, για όσο διάστημα θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, ανησυχείς για τα σημάδια των πληγών. Άφησε αυτή την ανησυχία στα χέρια Μου. Ας είναι δική Μου ανησυχία και όχι πια δική σου.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, διψάω τόσο πολύ για την αγάπη Σου τώρα. Σε παρακαλώ, δώσε μου πολλή αγάπη.»

Σωτήρας: «Θα σου χαρίσω πολλή αγάπη, αλλά όχι ακόμα. Θα μπορούσες να την αντέξεις τώρα;» Εγώ: «Δεν πρέπει να γράψω τίποτα άλλο τώρα;»

Σωτήρας: «Ναι, πρέπει να γράψεις κάτι ακόμα.» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τι λοιπόν;»

Σωτήρας: «Ο πόνος που νιώθεις στην καρδιά σου, είναι ο δικός μου πόνος.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι ίσως οφείλεται στη ζέστη. Είναι ένας καυστικός πόνος.» Σωτήρας: «Το επιτρέπω λίγο, για να νιώσεις την αγάπη Μου.»

Εγώ: «Τα παθήματά Σου είναι αγάπη;»

Σωτήρας: «Ναι, η αληθινή αγάπη για εσάς, παιδιά μου.»

Εγώ: «Κύριέ μου, σ' ευχαριστώ για όλα τα παθήματα που μου δίνεις, εύχομαι να σε αγαπώ πάντα. Σε παρακαλώ, άσε με να μην χωριστώ ποτέ από σένα, ακόμα και μέσα από βαριά παθήματα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που έγραψες. Σ' ευχαριστώ. Είναι επιθυμία μου να είμαι μαζί σου και κοντά σου. Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

13:30 Ροζάριο στο κόκκινο στην εκκλησία. Σήμερα δεν υπήρχε προσευχή, παρέμεινα στην εκκλησία για τη βάπτιση ενός παιδιού.

19.00 μ.μ., παρακολούθησα την Ιερά Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

10.08.92 - Δευτέρα

Μετά την προσευχή:

Δεν ήθελα να ρωτήσω τίποτα τον Σωτήρα, γιατί δεν είμαι άξια.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, θέλεις να γράψω κάτι;» Σωτήρας: «Ναι, θέλω να γράψεις, κόρη μου.» Μετά ακολούθησε σιωπή.

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε, λέξη προς λέξη.» Εγώ:

«Ναι, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Ό,τι υποφέρεις, πρόσφερε το σε Μένα για τους βαριά αμαρτωλούς. Σου έχω αφαιρέσει τον φόβο σου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, το ένιωσα όταν έκλαιγα πριν και φοβόμουν ότι δεν θα άντεχα τα σημάδια των πληγών. Και τότε ξαφνικά το κλάμα έφυγε και δεν φοβόμουν πια.» Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, ο πόλεμος στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη θα γίνει ακόμα πιο έντονος. Οι γειτονικές χώρες βρίσκονται σε κίνδυνο.» Εγώ: «Κύριέ μου, ήθελα να σε ρωτήσω κάτι: αν πρέπει να στείλω φαξ στον καγκελάριο Κολ, αν αυτό είναι το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Ναι, κάν' το.» Εγώ:

«Θα είσαι μαζί μου;»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω απόλυτη διακριτικότητα, δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν.» Εγώ: «Και στον κ. πάστορα Ντόχαρτ;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, σ' αυτόν, αλλά σε κανέναν άλλο. Όταν θα έχεις τα σημάδια των πληγών, θα τα δουν όλοι. Κόρη μου, συνέχισε να μ' αγαπάς όπως μέχρι τώρα. Είναι η θέλησή Μου και η δική σου, να είμαστε πάντα ενωμένοι. Κανείς δεν μπορεί να σου πάρει αυτή τη θέληση, εσύ μου την έδωσες.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου και Θεέ μου, με ανακουφίζει αυτό που μου είπες τώρα. Σ' ευχαριστώ, μεγάλη μου αγάπη. Αγαπημένε μου Ιησού, πρέπει να προετοιμαστώ ακόμα για τα παθητικά;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε ξύπνια και μην κλείνεις ποτέ την καρδιά σου μπροστά μου.»

Εγώ: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω πολύ καλά όταν λες "μην κλείνεις την καρδιά σου μπροστά μου", πες μου σε παρακαλώ, τι εννοείς, πες μου σε παρακαλώ, με άλλα λόγια.»

Σωτήρας: «Θέλω να εισέρχομαι στην καρδιά σου όποτε το θέλω εγώ και όχι όποτε το θέλεις εσύ.»

Εγώ: «Μα, Κύριε μου, μπορείς να το κάνεις αυτό ανά πάσα στιγμή και εύχομαι να μένεις πάντα μαζί μου και να μην με εγκαταλείψεις ποτέ.»

Σωτήρας: «Θα μένω πάντα μαζί σου, πίστεψέ το.» Εγώ:

«Μα κάποιοι έχουν πει ότι έχουν εγκαταλειφθεί.»

Σωτήρας: «Ο Θεός δεν εγκαταλείπει ποτέ τα παιδιά Του.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψε κάτι ακόμα.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, θέλω να μου το πεις όταν έχω κλείσει την καρδιά μου.» Σωτήρας: «Το κάνεις συχνά.»

Εγώ: «Μα δεν το ξέρω αυτό. Πώς θα καταλάβω ότι στέκεσαι μπροστά στην πόρτα της καρδιάς μου;»

Σωτήρας: «Προτίμησέ με πρώτα από τα εγκόσμια.»

Εγώ: «Μα δεν ξέρω ακόμα πότε στέκεσαι μπροστά στην πόρτα.»

Σωτήρας: «Άσε την καρδιά σου να είναι εκεί όπου είναι ο θησαυρός σου.»

Εγώ: «Ούτε αυτό μπορώ να το καταλάβω απόλυτα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αγάπησέ με όπως είσαι.»

Εγώ: «Κύριε, συγχώρεσέ με, ήθελες να μου πεις κάτι ακόμα.»

Σωτήρας: «Εκπλήρωσε την επιθυμία Μου.»

Εγώ: «Ναι, ω, Κύριε και Θεέ μου, σε ικετεύω να μου δώσεις τη χάρη να εκπληρώσω αυτό που επιθυμείς από μένα, χωρίς να ξέρω εκ των προτέρων τι με περιμένει. Άσε την επιθυμία σου να εκπληρωθεί με τη βοήθειά σου.»

Σωτήρας: «Επιθυμώ να φοράς τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις από Μένα χωρίς γάντια.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Ιησού μου, πνευματικέ μου οδηγέ, πώς, παρακαλώ; Ίσως δεν κατάλαβα καλά ή μπήκε ανάμεσα το πνεύμα μου. Σε παρακαλώ, πες το μου ξανά.»

Ο Σωτήρας το επανέλαβε, ότι δεν πρέπει να φοράω γάντια. Εγώ: «Και αν οι γιατροί πουν ότι πρέπει να τα φοράω;»

Ο Σωτήρας: «Τότε πες αυτό που σου είπα.»

Εγώ: «Και αν οι άλλοι πουν ότι θέλω να καυχηθώ;» Σωτήρας: «Μην ακούς αυτά που λένε οι άλλοι.»

Σκέφτηκα το AIDS ή τις μολύνσεις. Σωτήρας:

«Αυτές οι πληγές δεν πυορροούν.»

Εγώ: «Να τις αφήσω εντελώς ακάλυπτες, εντελώς ακάλυπτες;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω, όπως εσύ θέλεις.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, θα λιποθυμήσω όταν λάβω τα σημάδια των πληγών;» Σωτήρας: «Θα τα λάβεις ενώ θα είσαι συνειδητή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, κατάλαβα.»

Εγώ: «Θα τα λάβω όλα με τη μία, ή πρώτα στα χέρια;» Σωτήρας: «Άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, ας γίνει όπως θέλεις Εσύ.» Σωτήρας:

«Κόρη Μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Αυτή η μιάνιση ώρα με τον Σωτήρα μου φάνηκε σαν 5 λεπτά.

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια στην εκκλησία.

20:00 – Ομάδα προσευχής

11.08.92 – Τρίτη

Από τις 9.00 έως τις 10.00 προσευχήθηκα με τον Φριντόλιν.

Από τις 11.00 έως τις 13.00 προσευχήθηκα μόνη μου και ενωθήκαμε.

Σωτήρας: «Αγαπητή μου, γράψ' το.»

Σκέφτηκα ότι σήμερα δεν θα πει «κόρη μου».

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου, έτσι πρέπει να γράψεις.» Εγώ: «Ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Ό,τι γράφεις θα τυπωθεί το συντομότερο δυνατό, όπως θέλω εγώ. Άφησέ το στον ιερέα που σου δίνω. Αυτός θα το κάνει, όπως θέλω εγώ. Γράψε, κόρη μου, μην δίνεις σημασία στα λάθη σου. Αυτά παραβλέπουν το πιο σημαντικό.»

Εγώ: «Κύριε, γιατί βιάζεσαι με αυτό το κείμενο και γιατί πρέπει να γίνει βιβλίο;»

Σωτήρας: «Πρέπει να συντομεύσω και πάλι τον χρόνο. Οι άνθρωποι δεν θέλουν να επιστρέψουν στον Πατέρα τους, που τους αγαπά.»

Εγώ: «Θα βοηθήσει το βιβλίο τους ανθρώπους να επιστρέψουν;»

Σωτήρας: «Θα το μάθουν. Το άλλο θα έρθει αργότερα. Να είσαι πεπεισμένη ότι αυτό το βιβλίο θα βοηθήσει πολλούς.»

Εγώ: «Κύριε, δεν θέλω να εκφράσω γνώμη γι' αυτό. Ας γίνει όπως θέλεις Εσύ.» Μετά:

Σκέφτηκα τον Φριντόλιν.

Σωτήρας: «Μου άρεσε που προσευχηθήκατε μαζί. Είμαι πάντα μαζί σας.» Σκέφτηκα ότι και ο Φριντόλιν έδειχνε λίγη περιέργεια.

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα γίνει ιερέας. Συνέχισε να προσεύχεσαι μαζί

του.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε, θα συνεχίσω να το κάνω.»

Μετά μου ήρθε στο μυαλό ο πάστορας Ντόχαρτ και αναρωτήθηκα αν αυτό ήταν σωστό σύμφωνα με το θέλημα του Σωτήρα.

Σωτήρας: «Με χάρηκε που του το είπες αυτό.»

Τότε σκέφτηκα τον Φριντόλιν, επειδή του είχα πει ότι θα αποκτούσα τα σημάδια του Σταυρού.

Φοβόμουν μήπως δεν ήταν σωστό που του το είχα πει.

Σωτήρας: «Μπορείς να του το πεις αυτό, το ξέρεις, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, μου το έχεις πει ήδη μια φορά, αλλά δεν ήμουν σίγουρη.» Ρώτησα περαιτέρω τον Σωτήρα:

«Γιατί, αν αποκτήσω τα σημάδια των πληγών, θέλεις να μην φοράω γάντια;» Σωτήρας: «Χρειάζομαι γενναιόδωρους ομολογητές και γι' αυτό το φως πρέπει να λάμπει πάνω σε όσους βρίσκονται στο σκοτάδι.»

Ήταν 12:00 και διέκοψα τη συζήτηση για να προσευχηθώ στον Άγγελο του Κυρίου. Μετά την προσευχή είπα στον Σωτήρα:

«Χαίρεσαι όταν προσεύχομαι στη Μητέρα του Θεού.»

Σωτήρας: «Είμαι κι εγώ μαζί σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, αυτό είναι αλήθεια. Κύριε, είναι ένα τόσο όμορφο συναίσθημα στην καρδιά μου, νιώθω τόσο ελεύθερη και δεν μπορώ να το περιγράψω με λόγια.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, Μου έχεις δώσει τα πάντα, ακόμα και τη σημερινή και την αυριανή μέρα που σε περιμένει. Έτσι πρέπει να είναι.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, κάνε το όπως θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε κι άλλο. Σου δίνω λίγο ακόμα χρόνο να σκεφτείς αυτό που σου ζητήσα. Αυτός ο χρόνος είναι περιορισμένος.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, λέω ήδη «ΝΑΙ». Είμαι ο αμπελός σου. Μπορώ να αποδώσω καρπούς μόνο αν μείνω ενωμένη με την άμπελο. Κάνε ό,τι θέλεις μαζί μου, ώστε να μπορώ να αποδώσω καλούς καρπούς. Και αυτό, Κύριε, μπορώ να το κάνω μόνο μαζί σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τότε θα κλαδευτείς, για να μπορείς να δώσεις καλούς καρπούς.» Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω;»

Σωτήρας: «Απόθεσε τη ματαιοδοξία. Ντύσου πιο ταπεινά. Δώσε τα ρούχα σου στους φτωχούς. Θα τα βγάζεις πέρα με λίγα. Δώσε τα παπούτσια σου στους φτωχούς.»

Σκέφτηκα τότε πόσα θα έπρεπε να κρατήσω, ίσως δύο ζευγάρια.

(Δεν ήθελα να γράψω αυτό με τα παπούτσια. Αργότερα το έγραψα τελικά, γιατί ένιωσα ότι έπρεπε να το γράψω.)

Εγώ: «Θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι που δεν έχω ρωτήσει ποτέ. Θέλεις να φοράω ένα μαντήλι ή ένα κασκόλ στο κεφάλι; Έχει σημασία αυτό, επειδή είμαι η νύφη σου;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό έχει μεγάλη σημασία για μένα.»

Σωτήρας: «Φόρεσέ το, κόρη μου, το κάλυμμα του κεφαλιού.»

Εγώ: «Στο νοσοκομείο ή στην εκκλησία;»

Σωτήρας: «Παντού.»

Εγώ: «Θα μου είναι όμως δύσκολο να φοράω κάλυμμα κεφαλής. Εγώ:

«Γιατί;»

Σωτήρας: «Για να μην γίνεις ματαιόδοξη και, επιπλέον, οι εκλεκτές μου φορούσαν πάντα κάλυμμα στο κεφάλι.»

Εγώ: «Είναι λόγω της παράδοσης ή επειδή έτσι το θέλεις εσύ;»

Σωτήρας: «Επειδή έτσι το θέλω εγώ.»

Εγώ: «Μα ο πάστορας Βογκτ δεν θα το καταλάβει αυτό.»

Σωτήρας: «Είσαι η νύφη μου;»

Εγώ: «Και οι άλλοι; Πρέπει κι αυτοί να φορούν κάλυμμα κεφαλής;» Σωτήρας: «Ναι, αλλά δεν το απαιτώ από όλους.»

Εγώ: «Αν το κάνω αυτό, οι άλλοι θα πουν ότι είμαι τρελή.» Σωτήρας:

«Κάν' το, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα φορέσω κάλυμμα κεφαλής, επειδή έτσι το θέλεις εσύ και από αγάπη για σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, κάνε αυτό που θέλω από σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, Σου ζητώ τη χάρη να αναγνωρίζω πάντα αυτό που θέλεις από μένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι το μαργαριτάρι μου, που πρέπει να προσέχω. Μείνε πιστή σε Μένα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Στις 18:30 ήμουν με τον Φριντόλιν στην εκκλησία του Ροτ, για το Ροζάριο και την Ιερή Λειτουργία. Πριν και μετά την Ιερή Κοινωνία είπα στον Σωτήρα ότι είχα σκεφτεί καλά τι ζητά από μένα και έδωσα το «ΝΑΙ» μου. Και μετά παρακάλεσα τον Σωτήρα να μου δώσει τη βοήθεια της Παναγίας για να φέρνω το σταυρό και να είναι η Παρηγορήτριά μου στον πόνο.

Του είπα ότι δεν θέλω ποτέ να χωριστώ από Αυτόν.

Επανέλαβα ότι, από αγάπη για τον Ιησού και για τους ανθρώπους, για τη σωτηρία των ψυχών και τη μεταστροφή των αμαρτωλών, είμαι έτοιμη να φέρνω μαζί Του αυτά τα εξιλεωτικά παθήματα. Μετά την Ιερά Κοινωνία, ο Σωτήρας μου είπε κατά τη στιγμή της ένωσης:

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, σ' αγαπώ, μείνε πιστή σε Μένα. Το δέχομαι.»

12.08.92 - Τετάρτη

Προσευχήθηκα τη νύχτα από τις 2.30 έως τις 3.30 και το πρωί από τις 9.30 έως τις 11.30. Το πρωί προσευχήθηκα και ενώθηκα:

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένα και ελεήμονα Πατέρα, αγαπημένο Ιησού, αγαπημένο Άγιο Πνεύμα.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις από Μένα θα χαραχθούν στα χέρια σου, στα πόδια σου και στην καρδιά σου. Θα χυθεί πολύ αίμα για τις ψυχές που έχουν καλή θέληση. Θα είναι το αίμα Μου, κόρη Μου, για τη σωτηρία των ψυχών. Το αίμα Μου πρέπει να τιμάται πολύ. Το καθήκον σου είναι να εκπληρώσεις το θέλημά Μου, όταν θα χύσω αυτό το αίμα. Θα είναι ένας μεγάλος πόνος. Θα σου επιτραπεί όσο μπορείς να αντέξεις. Γνωρίζω το μέτρο που μπορείς να αντέξεις. Έχε εμπιστοσύνη σε Μένα. Είμαι ο Νυμφίος σου. Είναι επίσης θέλησή Μου να είμαι πάντα ενωμένος μαζί σου. Δεν θα σου λείψει τίποτα μαζί Μου.»

Εγώ: «Κύριε, τι εννοείς ότι δεν θα μου λείψει τίποτα;» Σωτήρας: «Εγώ κατέχω όλα όσα χρειάζεσαι.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, το πιστεύω. Αγαπητέ Θεέ, θέλω να σου πω ότι σε αγαπώ τόσο πολύ τώρα, που θέλω να κάνω ό,τι θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τα σημάδια των πληγών θα αιμορραγήσουν, πρώτα την Παρασκευή. Τότε δεν χρειάζεται να δουλέψεις. Θα σε απαλλάξουν από τη δουλειά.»

Εγώ: «Θα μπορώ τότε να προσευχηθώ;»

Σωτήρας: «Οι άλλοι θα πρέπει να προσευχηθούν πολύ. Κόρη μου, να είσαι σίγουρη, θα το κάνουν.»

Σωτήρας: «Αγαπώ όλους τους ανθρώπους.» Σκέφτηκα το ακάνθινο στεφάνι.

Σωτήρας: «Αυτό θα έρθει ακόμα. Το ακάνθινο στεφάνι είναι μέρος αυτού. Πρώτα θα υποστείς τη μαστίγωση, και μετά την ακάνθινη στέψη. Θα συμβεί όπως υπέφερα εγώ στο Γολγοθά. Είναι η σταύρωσή μου μέσα σου. Ο πόνος σου θα είναι δικός μου. Αυτά τα παθητικά είναι τα δικά μου παθητικά. Είμαι μέσα σου και εσύ είσαι μέσα μου. Τότε θα είμαστε ένα.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, Κύριε και Θεέ μου, απλώς πάρε από μένα τον φόβο, ώστε να μην φοβάμαι τον διάβολο και να μην μπορεί να μου κάνει τίποτα. Αν μου κάνει κάτι, τότε αμέτρητες ψυχές θα σωθούν από την καταδίκη.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα το φροντίσω εγώ αυτό.»

Σωτήρας: «Θα υποστείς περισσότερες πειρασμούς από τις άλλες ψυχές. Γι' αυτό θα προσευχηθούν πολύ γι' εσένα. Είναι θέλησή Μου να προσευχηθούν πολύ.»

Σωτήρας: «Το καθήκον σου είναι ακόμα να μου είσαι πάντα πιστή.»

Εγώ: «Για να σου είμαι πιστή, μου έχεις ήδη δώσει τη χάρη.» Σωτήρας: «Ναι, το έχω ήδη κάνει.»

Εγώ: «Αλλά χρειάζομαι έναν ιερέα.»

Σωτήρας: «Θα έρθει κάποιος. Δεν θα σου λείψει ιερέας.» Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, αρκεί αυτό για σήμερα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

19:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

13.08.92 — Πέμπτη

9.50 - 11.00 στο σπίτι:

Προσευχήθηκα με πάθος και ενωθήκαμε.

Σωτήρας: «Ω, κόρη μου, γράψ' το. Ό,τι γράφεις είναι το θέλημά Μου. Δεν είσαι τίποτα και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα χωρίς Εμένα. Γι' αυτό Με χρειάζεσαι σε όλα. Εγώ είμαι ο Κύριος και ο Θεός για όλους. Όλα πρέπει να τακτοποιούνται σύμφωνα με Εμένα. Εσείς, αμαρτωλοί άνθρωποι, πρέπει να ξυπνήσετε. Έχει έρθει η ώρα να κριθείτε με βάση ό,τι Μου έχετε προσφέρει.

Ο καθένας πρέπει να λογοδοτήσει ενώπιόν Μου. Τίποτα δεν μπορείτε να κρύψετε από Μένα. Σας έδωσα μάτια για να βλέπετε και αυτιά για να ακούτε. Τι κάνετε, δεν βλέπετε ούτε ακούτε. Όλα είναι απλώς τρέλα. Η οργή Μου θα πέσει πάνω σε όλους. Παιδιά Μου που δεν υπακούτε, ξυπνήστε! Είμαι Θεός του Φωτός και όχι του Σκότους. Μείνετε στο Φως Μου. Ζητήστε το Φως που σας φωτίζει. Διότι, όταν έρθει το Σκότος, δεν θα μπορείτε πλέον να ζητήσετε. Και τότε θα ανήκετε στον Θεό του Σκότους. Τότε

ο πόνος τους θα είναι αιώνιος. Κόρη Μου, κάλεσέ τους όλους στην προσευχή. Η Μητέρα Μου και η Μητέρα σας σας αγαπά όλους και σας έχει στο καρδιά της, επιστρέψτε όλοι σε Αυτήν. Σας περιμένει με ανοιχτές αγκάλες. Αγαπήστε την. Θα μεταφέρει τις προσευχές σας (μεσολάβηση) σε Μένα. Δεν θα απορρίψω καμία μεσιτεία από αυτήν. Κόρη μου, ό,τι πρόκειται να σου συμβεί, εναπόθεσε το στην αμωμο καρδιά της Μαρίας, διότι η καρδιά της είναι και η δική μου καρδιά. Εκεί πρέπει να υποχωρήσει ο εχθρός. Αγαπητή κόρη μου, συνέχισε να γράφεις. »

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε Πατέρα μου.»

Σωτήρας: «Μην ανησυχείς τόσο πολύ για τα εξιλεωτικά σου παθήματα. Αυτό είναι δικό Μου πρόβλημα, όχι δικό σου. Σ' ευχαριστώ για το «Ναι» σου και το δέχτηκα. Δεν θα σου λείψει τίποτα. Έχε εμπιστοσύνη. Εγώ είμαι η ζωή σου, κόρη Μου. Γνωρίζω την αδυναμία σου.

Θα σου δώσω ό,τι χρειάζεσαι την κατάλληλη στιγμή. Μην ανησυχείς εκ των προτέρων. Τα δεινά της εξιλέωσης που θα υποστείς βρίσκονται προ των πυλών. Θα χτυπήσω την πόρτα όταν έρθει η ώρα. Σε Μένα όλα συμβαίνουν την κατάλληλη στιγμή.

Κόρη Μου, σ' αγαπώ πολύ και σε ευλογώ τώρα.» Γονάτισα στο έδαφος για να λάβω την ευλογία.

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου, στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Είπα: «Αμήν».

Μετά: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό».

Δεν ήξερα αν το είχα πει σωστά. Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει.»

Λίγο πριν το μεσημεριανό γεύμα είπα στον γιο μου να παίρνει τα πάντα πιο σοβαρά όσον αφορά τον Θεό. Του είπα επίσης να πάει να εξομολογηθεί.

Μου είπε: «Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορώ να σε πιστέψω.»

Τότε του είπα ότι θα πίστευε όπως ο Θωμάς, μόνο όταν δει τα σημάδια των πληγών. Είχα παρατηρήσει εδώ και καιρό ότι αποφεύγει την ομάδα προσευχής, αν και μερικές φορές θα μπορούσε να συμμετέχει.

Προς το παρόν, όλη η οικογένειά μου ακούει ό,τι τους ψιθυρίζει το ακάθαρτο πνεύμα. Εγώ παραμένω πιστή στον Κύριό μας και Θεό, ακόμα κι αν είμαι μόνη.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

Δεν είχα ιδέα ότι σήμερα στο Ευαγγέλιο αναφερόταν ο Θωμάς, ο οποίος δεν πίστευε ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί, όταν του το είχαν πει οι άλλοι μαθητές.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να πάω στον πάστορα Vogt και να του πω ότι έλαβα τα σημάδια των πληγών του Σωτήρα.

Σωτήρας: «Πήγαινε σ' αυτόν, μίλησέ του.»

Έτσι, μετά τη λειτουργία, πήγα στον αιδεσιμότατο πάστορα Vogt και του το είπα. Χαμογέλασε ελαφρώς και είπε: «Το πιστεύετε».

Εγώ: «Ναι, το πιστεύω.»

Τότε του είπα ακόμα ότι ο Σωτήρας είχε πει ότι εκείνος θα το πίστευε μόνο όταν θα ήταν πια πολύ αργά. Ζήτησα ακόμα την ευλογία του και γύρισα χαρούμενη στο σπίτι.

14.08.92 - Παρασκευή

10.00 - 11.45 π.μ. στο σπίτι:

Προσευχή - Ενωση

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω να γράψεις.» Εγώ: «Ναι, αγαπημένε Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ο πόλεμος εντείνεται. Επικρατεί χάος στον κόσμο. Ο εχθρός έχει ήδη αρπάξει μεγάλη λεία. Οι άνθρωποι περιμένουν πάρα πολύ καιρό μέχρι να συμφιλιωθούν με τον Θεό τους. Ο πόλεμος έχει ήδη προκαλέσει αρκετή ζημιά, αλλά θα προκαλέσει ακόμα περισσότερη. Κάλεσε τους πολιτικούς να μετανοήσουν. Είναι τυφλωμένοι από το πέπλο του Σατανά. Θα πρέπει να λογοδοτήσουν ενώπιόν Μου για μεγάλη ευθύνη. Κανένας πολιτικός δεν θα απαλλαγεί από αυτό. Θα αναγκαστώ να απορρίψω πολλούς.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, Μου αρέσει που τα καταγράφεις όλα. Θα ανταμείψω ιδιαίτερα αυτό το έργο.»

Εγώ: «Κύριε, θα ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα για τα σημάδια. Είπες ότι στέκεσαι μπροστά στην πόρτα και ο πάτερ Βογκτ δεν μίλησε καλά. Πρέπει να ξέρω ή να αναγνωρίσω κάτι ακόμα, πριν χτυπήσεις την πόρτα της καρδιάς μου, γιατί πρέπει να προσέχουμε να μην παρεμβαίνει το ακάθατο πνεύμα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια που θα λάβεις είναι δικά Μου και εύκολα αναγνωρίσιμα.»

Εγώ: «Πώς, αγαπητέ Τριαδικό Θεέ;»

Σωτήρας: «Το αίμα που θα ρέει από τις πληγές είναι το δικό Μου αίμα. Ο άνθρωπος δεν έχει τόσο αίμα ώστε να ρέει από αυτές.»

Εγώ: «Αλλά αυτό δεν αρκεί στους επιστήμονες.»

Σωτήρας: «Αυτές οι πληγές δεν επουλώνονται και δεν πυορροούν. Αυτές οι πληγές θα ακτινοβολούν το φως που θα δώσει ξανά όραση στους τυφλούς. Αυτό το αίμα, που θα χύσω μέσω εσού, θα είναι η σωτηρία τους. Κόρη μου, αν κάποιος δεν πιστέψει τότε, δεν θα μπορέσει να πιστέψει ούτε αργότερα. Γράψε, κόρη Μου, για μερικούς σταυρώθηκα και για μερικούς θα σταυρωθώ μάταια. Αυτές οι ψυχές έχουν ήδη επιλέξει τον Πατέρα τους.»

Μίλησα για λίγο ακόμα με τον Σωτήρα. Τότε:

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου. Θα βγάλεις δυνατές κραυγές όταν χαραχθούν τα σημάδια των πληγών στην εκκλησία. Η κραυγή του πόνου είναι απαραίτητη.»

Εγώ: «Κύριε, πονάει τόσο πολύ;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είναι ο μεγαλύτερος πόνος.» Εγώ:

«Θα τρομάξουν τότε πολλοί;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, το να τρομάξουν δεν είναι τίποτα μπροστά στον πόνο που θα νιώσεις. Αυτός ο κολασμένος πόνος είναι μια σταγόνα μπροστά στην κόλαση.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα. Όπως θέλεις, έτσι θα γίνει.» Σκεφτόμουν αν θα ακολουθούσε κάτι ακόμα και αν ο Σωτήρας θα μου έλεγε κάτι άλλο.

Σωτήρας: «Ναι, θα ακολουθήσει κάτι ακόμα. Θα σου χαράξω τα σημάδια των πληγών, το συντομότερο δυνατόν.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, παραδίνομαι στο θέλημά Σου. Άσε με μόνο να Σ' αγαπώ και να είμαι μαζί Σου, τώρα και στους αιώνες των αιώνων.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σε έχω επιλέξει. Είσαι η πιο αγαπημένη μου, τώρα και στους αιώνες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, να διαγράψω το "αγαπημένη μου";»

Σωτήρας: «Δεν μπορώ να το πω αυτό σε όποιον θέλω;»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Εγώ: «Αισθάνομαι τόσο ανάξια για τη λέξη "αγαπημένη μου".»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευλογώ τώρα.»

- Γονάτισα -

Σωτήρας: «Σε ευλογώ στο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Αλληλουία στον Ιησού Χριστό, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

Όπως συνήθως, πρόσφερα μια ευχαριστήρια προσευχή και αφιέρωσα την πνευματική κοινωνία για όλους τους ανθρώπους και όλες τις φτωχές ψυχές στο Καθατήριο.

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα αν έπρεπε να στείλω ένα φαξ στον καγκελάριο Χ. Κολ.

Σωτήρας: «Κάν' το, κόρη μου, αυτό θέλω.»

Αργά το βράδυ πήγα στη Ροζβίτα. Ο γιος της με βοήθησε να στείλω με φαξ μια επιστολή στον Καγκελάριο.

Γύρω στις 23.30 προσευχήθηκα ακόμα ένα Ροζάριο.

15.08.92 — Σάββατο — Κοίμηση της

Θεοτόκου Στις 4.15 το πρωί άρχισα να προσεύχομαι. Ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Η επιστολή ήταν σωστή. Μην ανησυχείς για την επιστολή.»

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου, εντελώς ελεύθερα, χωρίς δική μου παρέμβαση.

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου, ο πόλεμος εντείνεται. Οι Γερμανοί δεν πρέπει να αναμιχθούν σε αυτόν τον πόλεμο.»

Εγώ: «Πρέπει να το πω αυτό;»

Σωτήρας: «Αν σου το ζητήσουν. Ο λαός πρέπει να κληθεί στην προσευχή. Μέσω της προσευχής μπορώ να αλλάξω πολλά. Κόρη μου, προσευχήσου πολύ. Ο Σατανάς είναι ισχυρός. Πολλοί καλοί χριστιανοί θα πέσουν θύματα του.

Ό,τι γράφεις τώρα, φύλαξέ το καλά. Θα σου δώσω μια ιδιαίτερη προστασία. Κόρη μου, σ' αγαπώ, πήγαινε εν ειρήνη.»

Από τις 10.30 έως τις 12.30 ήμουν στη Μάριον και γράφαμε.

Από τις 16.30 έως τις 19.45 ήμουν στην εκκλησία στο Ροτ. Εκεί εξομολογήθηκα και παρέμεινα και για την Αγία Λειτουργία στις 19.00.

16.08.92 – Κυριακή

Από τις 8.30 έως τις 10.00 προσευχήθηκα.

Παρέδωσα στον Σωτήρα πολλές ψυχές μέσω της Αμωμής Καρδιάς της Παναγίας, καθώς και τις φτωχές ψυχές.

Έκλαψα από τα βάθη της καρδιάς μου και είπα στον Σωτήρα:

«Αγαπημένε Ιησού, είμαι έτοιμη να υποφέρω εξιλέωση για όλες τις ψυχές.»

Ξαφνικά, μεγάλα και βαριά δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια μου. Ναι, δεν ήταν δικά μου δάκρυα. Ήταν τα δάκρυα του Σωτήρα που έχυσα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα υποφέρεις για όλες τις ψυχές. Τις αγαπώ όλες. Όλες είναι παιδιά Μου.

Δεν θέλουν όλες να εκπληρώσουν το θέλημά Μου. Τα εξιλεωτικά σου παθήματα είναι πολύ κοντά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ πολύ. Γράψ' το. Η αγάπη που σου δίνω και που θα σου δώσω είναι η αγάπη μου και το δώρο μου για σένα.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά αυτή είναι η μεγαλύτερη αρετή.»

Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το. Αυτή την αρετή την αποκτούν λίγοι. Μπορώ να τη δώσω σε όποιον θέλω. Με αυτή την αγάπη θα νικήσεις τα πάντα.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, πώς μπορώ να Σου ευχαριστήσω για αυτό το μεγάλο δώρο;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου έχεις ήδη ευχαριστήσει, με το ότι μου έδωσες τα πάντα. Μπορείς να μεταδώσεις αυτή την αγάπη από μένα, αν το θέλεις. Δεν θα σου λείπει η αγάπη. Από σένα μπορούν να αντλήσουν πολλές ψυχές. Κόρη μου, είσαι το Ιερό Μου»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δεν μπορώ να τα καταλάβω όλα αυτά.»

Σωτήρας: «Αν μπορούσες να το καταλάβεις, δεν θα προερχόταν από Μένα.

Γράψε, κόρη μου, είμαι και ακατανόητη αγάπη. Είπες στον ιερέα σου ότι η καρδιά σου μπορεί να το καταλάβει. Ο νους δεν μπορεί να καταλάβει αυτό που καταλαβαίνει η καρδιά. Βρίσκομαι μέσα στην καρδιά σου, κόρη μου. Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα.

Μόνο η αγάπη μπορεί τα πάντα. Χωρίς αυτήν δεν μπορείτε να ζήσετε. Μόνο εγώ μπορώ να δώσω αγάπη. Κόρη μου, ο ιερέας που περιμένεις θα έρθει. Μην ανησυχείς γι' αυτό. Μην ανησυχείς εκ των προτέρων.»

Εγώ: «Σωτήρα μου, σε παρακαλώ, μην με αφήσεις να χωριστώ από σένα εν μέσω των μεγάλων πόνων.»

Σωτήρας: «Κανείς δεν μπορεί να σε χωρίσει από μένα, γιατί ανήκεις εξ ολοκλήρου σε μένα.»

Σκέφτηκα αν θα μπορούσα να αποχωριστώ από μόνη μου.

Σωτήρας: «Από μόνη σου δεν μπορείς να κάνεις τίποτα.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, τώρα νιώθω ήρεμη και ανακουφισμένη.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Άσε με, λοιπόν, να υποφέρω μαζί Σου, για όσο διάστημα θέλεις, ως εξιλέωση για τη σωτηρία των ψυχών.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει ιδιαίτερα αυτό που έγραψες.»

Είναι θέλησή Μου να το κάνεις αυτό. Δεν θα σου λείψει τίποτα μαζί Μου. Ό,τι λες, είμαι Εγώ. Ναι,

κόρη Μου, είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου. Το σώμα σου είναι το σώμα Μου. Η θέλησή σου είναι η

θέλησή Μου. Η ευλογία σου είναι η ευλογία Μου.»

Εγώ: «Κύριε, μπορώ λοιπόν να ευλογώ;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να ευλογείς πολύ.»

Είπα ότι η ευλογία είναι κάτι πολύ μεγάλο. Σωτήρας:

«Κι εγώ είμαι μεγάλος.»

Εγώ: «Πώς πρέπει να ευλογώ;»

Σωτήρας: «Θα καθοδηγήσω εγώ το χέρι σου.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, τώρα τελείωσα. Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα; Το θέλεις; Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, αγάπα με περισσότερο μέσα στον πλησίον σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σε ευλογώ τώρα. Στο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.»

Εγώ: «Αμήν. Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία τώρα και

στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, ήταν σωστό που ανέφερα και τη Μαρία;» Σωτήρας:

«Χαίρομαι που το ακούω.»

13:00 Ροζάριο και προσευχή στο Rot.

19.00 Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

17.08.92 - Δευτέρα

10.00 στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ πάνω από όλα.» Εγώ:

«Κύριε, δεν μπορώ να το γράψω αυτό.»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Κόρη μου, μου αρέσει ο τρόπος που ενεργείς. Συνέχισε έτσι. Μην φοβάσαι ότι δεν θα λάβεις αρκετή αγάπη. Είμαι ο Θεός της Αγάπης. Δώσε πάντα παραπέρα την αγάπη που λαμβάνεις από Μένα. Δεν θα σου λείψει η αγάπη. Να είσαι ταπεινή και πράα. Είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριε, νόμιζα ότι θα ήμουν μαζί Σου μόνο όταν λάβω τα σημάδια των πληγών;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, είσαι ήδη μαζί Μου. Εγώ είμαι τα πάντα μέσα σου.»

Εγώ: «Κύριε, νιώθω μια φλόγα στην καρδιά μου.»

Σωτήρας: «Είμαι η Φωτιά της Αγάπης. Αυτή τη φωτιά δεν μπορεί να τη σβήσει κανείς. Καίει εκεί που εγώ θέλω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα μπορούσα να κλάψω τώρα. Πόσο σε αγαπώ, μόνο εσύ το ξέρεις. Αγαπητέ Σωτήρα, πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Άσε τα πράγματα να έρθουν από μόνα τους. Μην ανησυχείς εκ των προτέρων.»

Εγώ: «Κύριέ μου, πιστεύω ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να είμαι μαζί Σου στην αγάπη.

Ω, αγαπημένε μου Ιησού, και εσύ έρχεσαι στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο, σε αυτό το ιατρείο, και κατεβαίνεις σε μια τόσο ταπεινή βοηθό ακτινολογίας.

Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ παλιότερα ότι υπάρχει κάτι τέτοιο. Κύριέ μου, δεν μπορώ να Σου ευχαριστήσω με λόγια. Σ' ευχαριστώ με την αγάπη μου προς Εσένα και προς τους πλησίον.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, Εσύ είσαι η πηγή της αγάπης. Τη νιώθω τώρα τόσο έντονα.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, να είσαι έτοιμη για ό,τι σου ζητώ.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, είμαι έτοιμη, αν σου αρκώ έτσι.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, μου αρκείς όπως είσαι.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, τότε μην διστάζεις πολύ. Κι εγώ διψάω.»

Σωτήρας: «Χάρηκα που το άκουσα αυτό από σένα.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Θεό, τον Κύριο.»

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

20:00 Ομάδα προσευχής.

18.08.92 — Τρίτη

10.00 στο ιατρείο:

Μετά από μια βαθιά και ειλικρινή προσευχή, τα δάκρυα ξαναγεμίζουν τα μάτια μου.

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ, γράψ' το. Έφτασε η ώρα που θα ολοκληρώσω το έργο Μου. Ανήκεις εξ ολοκλήρου σε Μένα».

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου, τα οποία δεν ήταν δικά μου.

Ρώτησα: «Είναι δικά Σου τα δάκρυα;»

Σωτήρας: «Ναι, είναι τα δικά Μου δάκρυα. Είναι τα παθήματα για σένα. Κόρη Μου, άφησε το έργο Μου να δράσει μέσα σου.»

Εγώ: «Κύριε, πώς ονομάζεις το έργο Σου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είναι η σταύρωσή Μου μέσα σου.» Εγώ:

«Πόσες ώρες θα διαρκέσει αυτό;»

Σωτήρας: «Όπως στο Γολγοθά.»

Εγώ: «Θα είναι παρούσα η Παναγία;»

Σωτήρας: «Η ουράνια Μητέρα σου είναι παρούσα σε κάθε σταύρωση. Θα σου προσφέρει παρηγοριά.

Αγάπησέ την, όπως αγαπάς εμένα.»

Εγώ: «Θα χύσω πολύ αίμα κατά τη σταύρωση;» Σωτήρας:

«Σχεδόν όλο.»

Εγώ: «Θα μπορώ τότε να ζήσω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό είναι το ακατανόητο για εσάς.»

Σωτήρας: «Μπορώ να αντικαταστήσω ό,τι λείπει. Δεν θα σου λείπει τίποτα. Εγώ είμαι η ζωή σου.»

Εγώ: «Τότε, μέσω αυτού του χυμένου αίματος θα σωθούν ψυχές.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, πάρα πολλές και πάρα πολλές ψυχές θα μεταστραφούν χάρη σε αυτό. Θα γίνουν θεραπείες.»

Εγώ: «Ποιος μπορεί να θεραπευτεί;»

Σωτήρας: «Ο καθένας.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά δεν είναι όλοι άρρωστοι.»

Σωτήρας: «Ναι. Η μεγαλύτερη ασθένεια είναι ότι σχεδόν όλοι δεν με αγαπούν πια.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, εγώ όμως σε αγαπώ.»

Σωτήρας: «Το ξέρω, κόρη μου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις, θα συμβεί τις επόμενες ημέρες. Να είσαι έτοιμη, κόρη μου.»

Εγώ: «Αγαπημένε Ιησού, Σου ζητώ τη χάρη να αντέξω τα πάντα και να παραμείνω σταθερή και πιστή, και να Σ' αγαπώ ακόμα περισσότερο αφού συμβεί αυτό.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, να είσαι σίγουρη ότι μετά θα με αγαπάς περισσότερο.» Εγώ:

«Αυτό συμβαίνει στην Εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, θα συμβεί στην εκκλησία.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άφησε τα πάντα σε μένα, είσαι το όργανό μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε Πατέρα μου, ας γίνει όπως εσύ θέλεις.» Σωτήρας: «Κόρη μου, θα σε ευλογήσω με άφθονη χάρη. Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

19.08.92 — Τετάρτη

10.00 — Ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, λέξη προς λέξη. Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις από Μένα θα αιμορραγούν κάθε Παρασκευή, εκτός από τις μεγάλες γιορτές. Το αίμα που θα ρέει είναι ιερό αίμα.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά δεν είμαι άγια.»

Σωτήρας: «Τότε δεν είσαι εσύ. Εγώ είμαι. Τα σημάδια που θα λάβεις θα είναι βαθιά.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν καταλαβαίνω τη λέξη «βαθιά», τι εννοείς;»

Σωτήρας: «Δεν είναι επιφανειακά σημάδια. Γράψε, κόρη μου, γι' αυτό θα χυθεί πολύ αίμα. Δεν χρειάζεται να τρομάξεις από αυτή την ποσότητα αίματος που θα χυθεί.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχω ορίσει για σένα την ημέρα που θα λάβεις τα σημάδια. Είναι η ημέρα που ευχαριστεί εμένα και τη μητέρα μου και τη δική σας.»

Εγώ: «Κύριε, δεν θέλω να ξέρω πότε. Ή μήπως πρέπει να το ξέρω; Το αφήνω σε Σένα. Σε παρακαλώ, δώσε μου πολλή χάρη, όταν έρθει εκείνη η μέρα, ώστε να είμαι γενναία και να μην φοβάμαι και να μην αμφιβάλλω, και ώστε το ακάθαρμο πνεύμα να μην βρίσκεται κοντά μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι θα γίνει.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, δεν ξέρω αν πρέπει να γράψω κάτι ακόμα.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω να τα φυλάξεις όλα στη σιωπή.» Εγώ: «Μπορώ να μάθω γιατί;»

Σωτήρας: «Εξαιτίας της έλλειψης χώρου και επειδή οι περίεργοι είναι οι πρώτοι που φτάνουν.» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα υπακούσω στο θέλημά Σου.»

Εγώ: «Κύριε, δεν χρειάζεται να μάθω τίποτα άλλο τώρα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, πρέπει να τα υπομένεις όλα με υπομονή και αγάπη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αυτό δεν θα μου λείψει, γιατί μου έχεις δώσει την αρετή της υπομονής, και την αγάπη θα μου τη δώσεις ακόμα. Πιστεύω και εύχομαι να το κάνω αυτό.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είμαι και θα είμαι πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριε, όταν έρθει αυτό (τα σημάδια), θα το καταλάβω από πριν;» Σωτήρας: «Θα νιώσεις την αγάπη Μου. Εγώ είμαι η αγάπη, κόρη Μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου και Θεέ μου.» Σωτήρας:

«Αγαπημένη μου κόρη, σε κουβαλάω μαζί μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, μπορείς να με κουβαλήσεις όπου θέλεις.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, σ' αγαπώ τόσο πολύ. Είμαι πάντα τόσο ευτυχισμένη μαζί σου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό.»

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ, στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου.

20.08.92 - Πέμπτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω την κίνησή σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αυτό μου το ζήτησες ήδη από την αρχή, αλλά δεν το καταλαβαίνω ακόμα πλήρως, και παρόλα αυτά σου δίνω την κίνησή μου.»

Σωτήρας: «Εγώ αποφασίζω πού πρέπει να πας.»

Εγώ: «Κύριε, θα πάω όπου θέλεις. Σε παρακαλώ, κάνε με να καταλάβω ότι το κάνω αυτό.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Εγώ είμαι ο Κύριος και ο Θεός για όλα όσα κινούνται. Όποιος μου ανήκει, πρέπει να υποτάσσεται σε μένα.»

Γράψε, κόρη μου, θέλω να υποτάσσεται αυστηρά σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θέλω να το κάνω, βοήθησέ με, σε παρακαλώ. Είμαι τόσο αδύναμη και σε παρακαλώ, άσε τη γλώσσα μου να σιωπήσει, όταν πρέπει να σιωπήσω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα μιλήσεις όταν το θελήσω εγώ. Μην ανησυχείς γι' αυτό.» Εγώ: «Αλλά, Κύριε, δεν καταλαβαίνω το “αυστηρά”. Πες μου κάτι γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Ό,τι έχω αρχίσει, θα το ολοκληρώσω.»

Εγώ: «Τώρα φοβάμαι ότι θα κάνω κάτι λάθος.» Σωτήρας: «Κόρη μου, μαζί μου δεν θα το κάνεις.»

Εγώ: «Μπορείς να μου πεις κάτι ακόμα για το “αυστηρό τακτοποίηση”;»

Σωτήρας: «Το “Ναι” σου σημαίνει “Ναι”, και το “Όχι” σου σημαίνει “Όχι”.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σήμερα έχω περισσότερο την αίσθηση ότι είσαι και πιο αυστηρός Πατέρας από ό,τι συνήθως. Μήπως το φαντάστηκα;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι φρικαλεότητες είναι μεγάλες στον κόσμο. Έχω συντομεύσει τον χρόνο. Ο εχθρός είναι παντού. Οι άνθρωποι δεν ξέρουν τι κάνουν. Θα επιτρέψω πολλά από αυτά που θέλει ο εχθρός. Οι άνθρωποι πρέπει να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, δώσε χάρη και έλεος σε όλους. Είμαι έτοιμη να σώσω τις ψυχές μαζί Σου. Με έχεις ολοκληρή. Κάνε ό,τι θέλεις και όποτε θέλεις μαζί μου. Σ' αγαπώ πολύ, καλέ και ελεήμονα Τριαδικό Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, έχε ακόμα λίγη υπομονή, μέχρι να έρθει η κατάλληλη ώρα. Είμαι μαζί σου, μην ανησυχείς γι' αυτό. Κράτα σφιχτά το χέρι Μου.»

Εγώ: «Ιησού, Βασιλιά των Βασιλέων, θα το κάνω.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, σ' αγαπώ. Πήγαινε εν ειρήνη.» Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό.»

12:00 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής.

Σωτήρας: «Θέλω να γράφεις κάτι. Θέλω να εκπληρώσεις το θέλημά Μου.» Εγώ: «Κυρίέ μου και Θεέ μου, ποιο είναι το θέλημά Σου;»

Σωτήρας: «Να φέρεις τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις μέχρι το τέλος.»

Εγώ: «Κυρίέ μου, θα το κάνω μαζί Σου, επειδή Σ' αγαπώ, επειδή είναι το θέλημά Σου και επειδή θέλω οι ψυχές να σωθούν από την καταδίκη.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια θα σου φέρουν πολλά προβλήματα, θλίψη. Δώσε μου όλα τα προβλήματα, όλη τη θλίψη, εγώ θα τα λύσω όλα. Μην κάνεις τίποτα μόνη σου. Πρέπει να μου είσαι υπάκουη. Κόρη μου, πρώτα πρέπει να με ακούσεις.

Κόρη μου, θέλω να είσαι πειθαρχημένη απέναντί Μου.»

Εγώ: «Κυρίέ μου και Θεέ μου, σου ζητώ τη χάρη να είμαι υπάκουη. Είναι μια μεγάλη αρετή, την οποία χρειάζομαι τόσο πολύ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, θα λάβεις την υποταγή ήδη σήμερα. Είναι επιθυμία μου να σου τη δώσω.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, πήγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

21.08.92 – Παρασκευή.

10.00 π.μ. στο ιατρείο:

Χθες παραλίγο να σταματήσω εντελώς να γράφω. Ήμουν θυμωμένη, επειδή γράφω και καταλαβαίνω τόσο άσχημα. Από αγάπη για τον Ιησού συνεχίζω να γράφω.

Σωτήρας: «Είναι θέλησή Μου να γράφεις. Κόρη Μου, δεν θα πάρει πολύ ακόμα για να συνεχίσεις να γράφεις. Κάποιος άλλος θα γράφει για σένα. Μέχρι τότε πρέπει να έχεις ακόμα υπομονή.»

«Γράψε, κόρη Μου, θα δώσω στον άντρα σου τα παθήματα του Σταυρού.»

Εγώ: «Να το γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το. Πρέπει να το δεχτεί και δεν έχει άλλη επιλογή.»

Εγώ: «Κύριε, δεν θέλω να ξέρω τι βάσανα θα υποστεί. Ξέρω μόνο ότι, αν του τα δώσεις, θα είναι για το καλό του. Σε παρακαλώ, μην αφήσεις να χαθεί. Ξέρω ότι είναι απερίσκεπτος.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, του δίνω χρόνο για να μετανοήσει.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Ο άντρας σου θα κάνει ό,τι θέλω. Η τιμωρία είναι απαραίτητη.» Εγώ:

«Σωτήρα, χθες δεν με κατάλαβαν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου ανήκεις. Λίγοι θα σε καταλάβουν, γιατί δεν είσαι εσύ, αλλά εγώ, και αυτοί δεν θέλουν να με καταλάβουν. Δεν αντέχει ο καθένας την αλήθεια. Γράψε, κόρη μου, Εγώ είμαι η αλήθεια. Μην εκπλησσεσαι αν οι άνθρωποι σου συμπεριφέρονται έτσι.

Έτσι μου φέρθηκαν και τότε. Συνέχισε να είσαι ταπεινή και πράα». Εγώ: «Κύριε, Σου ζητώ ταπεινότητα και πραότητα. Δεν μου αρκούν. Δώσε μου, σε παρακαλώ, πολλή αγάπη, για να μπορώ να τη μεταδώσω. Μόνο με την αγάπη Σου καταφέρνω τα πάντα».

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μου αρέσει ο τρόπος που ενεργείς. Μην κατηγορείς τον εαυτό σου ότι αυτό δεν είναι σωστό. Κάνω μαζί σου ό,τι θέλω. Αυτό δεν θα αρέσει στους άλλους. Όλοι πρέπει να υποτάσσονται σε Μένα. Είναι και το δικό Μου θέλημα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, κάνε όπως θέλεις.» Μετά από λίγο:

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψ' το. Αποφάσισα να πραγματοποιήσω το σχέδιό Μου. Θα λάβεις από Μένα τα πέντε σημάδια των πληγών. Το «ΝΑΙ» Μου είναι «ΝΑΙ». Δεν θα σου λείψουν ούτε ο πόνος ούτε η χάρη. Να είσαι σε εγρήγορση και έτοιμη.»

Εγώ: «Αγαπημένε Θεέ, σ' αγαπώ τόσο πολύ τώρα. Ρίχνομαι τώρα στην αγκαλιά Σου και θέλω να μένω πάντα στην καρδιά Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου ανήκεις για πάντα. Κανείς δεν μπορεί πια να μας χωρίσει. Είμαστε πλέον αχώριστοι. Σου χύνω τώρα την αγάπη Μου, ώστε να αντέξεις ό,τι σου έρθει. Με αυτή την αγάπη θα νικήσεις τα πάντα.

Εγώ: «Κύριε, νιώθω στην καρδιά μου ότι είναι καυτή και γίνεται όλο και πιο καυτή.» Εγώ:

«Πώς το καταφέρνεις αυτό;»

Σωτήρας: «Είμαι ο Θεός της Αγάπης.»

Εγώ: «Είναι τόσο όμορφο. Δεν σκέφτεσαι πια τον θυμό. Πιστεύω ότι η αγάπη έχει εξαλείψει τον θυμό.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη μεγάλη χάρη.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Προσευχήθηκα, όπως πάντα, μια προσευχή ευχαριστίας.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

22.08.92 — Σάββατο

7.30 π.μ. – 9.00 π.μ. Προσευχή – Ένωση.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, λέξη προς λέξη.» Εγώ:

«Ναι, αγαπημένε μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω την απόλυτη αφοσίωσή σου.»

Εγώ: «Κύριε, σου έχω ήδη δώσει τα πάντα. Υπάρχει κάτι ακόμα που δεν σου έχω δώσει;»

Σωτήρας: «Δώσε Μου τις αισθήσεις σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, σου τα χαρίζω. Όλα να σου ανήκουν.» Σωτήρας:

«Εγώ θα βλέπω και θα ακούω για σένα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα λάβεις από Μένα άλλα αισθητήρια όργανα. Θα βλέπεις και θα ακούς ό,τι οι άλλοι δεν βλέπουν και δεν ακούν.»

Εγώ: «Κύριε, αυτό ανήκει στη μυστικιστική εμπειρία;» Σωτήρας: «Ναι, αυτό ανήκει στη μυστικιστική εμπειρία.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ζητώ ακόμη από σένα τη συγκατάθεσή σου για τα Στίγματα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε και ελεήμονα Ιησού μου, ακατανόητη και άπειρη αγάπη μου, σου δίνω τη συγκατάθεσή μου, ώστε να μπορείς να χαράξεις τα σημάδια των πληγών στο σώμα μου· το σώμα μου είναι τώρα το σώμα σου. Και αυτό είναι για τη σωτηρία όλων των ψυχών και τη μεταστροφή των αμαρτωλών που έχουν καλή θέληση.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρκεί.» Σωτήρας:

«Έπρεπε να το ελέγξω ακόμα μια φορά.»

Σωτήρας: «Είσαι η πιο αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Κύριε, να το γράψω αυτό;» Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το.»

Εγώ: «Κύριε, δεν μπορώ να καταλάβω ότι είμαι η πιο αγαπημένη Σου.»

Σωτήρας: «Είσαι, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριε, φοβάμαι ότι είμαι η μεγαλύτερη αμαρτωλή.»

Σωτήρας: «Αυτό το σκέφτεσαι επειδή είσαι τόσο μικρή.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, διψάω και πάλι για την αγάπη Σου, είμαι τόσο ακόρεστη. Σε

παρακαλώ, βύθισέ με στην πηγή της αγάπης Σου, για να μην διψάσω ποτέ.»

Σωτήρας: «Για να γίνεις τέλεια και να μην διψάς ποτέ, αυτό θα το βιώσεις μόνο στον Παράδεισο.»

Εγώ: «Κύριε, νόμιζα ότι η γη είναι ήδη ο Παράδεισος, όταν σου δίνεις τα πάντα.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, έχεις ακόμα το ένδυμά σου.»

Εγώ: «Τι εννοείς με το "ρούχο";»

Σωτήρας: «Το σώμα σου. Βρίσκεσαι σε ένα προ-στάδιο του Παραδείσου, όπως υπάρχει και ένα προ-στάδιο της Κόλασης.»

Εγώ: «Δηλαδή, μπορώ ακόμα να πάω στο Καθαρτήριο;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άφησέ το σε μένα. Χαίρε που είσαι μαζί μου.»

Σωτήρας: «Μέχρι τώρα έχεις εκπληρώσει το θέλημά Μου. Μείνε μέσα Μου και μαζί Μου, και θα εκπληρώσεις και ό,τι άλλο θα σου συμβεί.»

Εγώ: «Κύριέ μου, Αγαπημένε Πατέρα μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ, που δεν έχω άλλη επιθυμία παρά να εκπληρώσω το θέλημά Σου και να είμαι πάντα μέσα Σου και μαζί Σου.» Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου, στο Όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Δοξασμένος ο Ιησούς και η Μαρία, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

Μεταξύ 16.30 και 17.15 προσευχήθηκα στην εκκλησία του Ροτ και

εξομολογήθηκα στον π. Βογκτ.

Στις 18:15 παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία στην εκκλησία του Μίνγκολσχαϊμ. Η Αντριάννα ήταν εκεί. Ζήσε μια όμορφη εμπειρία, όταν γονάτισα στο πάτωμα και έλαβα την Ιερή Κοινωνία από τον πάστορα Κέζενχαϊμερ.

Γύρω στις 21.00 προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων.

23.08.92 - Κυριακή

8.20: Όπως πάντα, προσευχήθηκα πριν ενωθώ μαζί Του.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Το καθήκον σου είναι να οδηγήσεις πολλές ψυχές προς Εμένα. Αγάπα τις όλες. Κάθε ψυχή Μου είναι αγαπητή, η μία όσο και η άλλη. Μην κρίνεις καμία.»

Ρώτησα για χθες, όταν γονάτισα μπροστά στον εφημέριο του Μίνγκολσχαϊμ και δέχτηκα επιθέσεις.

Πριν από την Ιερή Κοινωνία ένιωθα ειρήνη και μόνο μετά τη λήψη και μετά την ένωση βρήκα ξανά την ειρήνη.

Σωτήρας: «Τα ακάθαρτα πνεύματα είναι πάντα γύρω σου και θα δέχεσαι πάντα επιθέσεις από αυτά. Αυτό δεν θα σου γλιτώσει. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι, είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριε, αν είσαι μαζί μου, γιατί επέτρεψες στα ακάθαρτα πνεύματα να με επιτεθούν όταν γονάτισα;»

Σωτήρας: «Για να δεις πώς πολεμούν τα ακάθαρτα πνεύματα, όταν κάποιος γονατίζει μπροστά Μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε μου, ελπίζω οι άλλοι να δεχτούν αυτό το δίδαγμα και να θυσιάζονται, να γονατίζουν μπροστά Σου κατά τη λήψη της Ιεράς Κοινωνίας.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω κάτι από σένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα σου το δώσω, χωρίς να ξέρω τι θέλεις.»

Σωτήρας: «Θέλω το «ναι» σου σε όλα.»

Εγώ: «Κύριε, άκουσα σωστά;» Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Τριαδικό Θεέ, σου δίνω το «Ναι» μου για τα πάντα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αλλά σε παρακαλώ, άσε με να αναγνωρίζω ότι είσαι Εσύ, όταν λέω το «Ναι». Γι' αυτό πρέπει να έχω και τη διάκριση των πνευμάτων.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θα λάβεις τη χάρη της διάκρισης των πνευμάτων, δεν θα αργήσει πολύ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου έδωσες πραγματικά τα πάντα.» Δεν ήθελα να το γράψω αυτό.

Σωτήρας: «Γράψ' το. Το έργο Μου μπορεί να αρχίσει.»

Εγώ: «Κύριε μου, μπορείς να μου χαρίσεις ακόμα αγάπη; Η ψυχή μου λαχταρά περισσότερη αγάπη. Χρειάζομαι πολλή αγάπη, δεν μου αρκεί. Νιώθω σαν ζητιάνος που ικετεύει για ψωμί. Εσύ είσαι η φλεγόμενη εστία της αγάπης. Βυθίζομαι σε αυτή την αγάπη»

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να το αντέξεις ακόμα. Όταν υποστείς τα παθήματα της εξιλέωσης, θα το κάνω. Κόρη μου, δεν σου λείπει η αγάπη, είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου. Πρέπει να είναι κανείς ικανοποιημένος με ό,τι έχει.»

Εγώ: «Τι να κάνω με το γράμμα του κα. Καγκελάριου Κολ;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, περίμενε ακόμα. Θα σου υποδείξω τι πρέπει να κάνεις. Συνέχισε να προσεύχεσαι για τους πολιτικούς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ. Πήγαινε εν ειρήνη.» Εγώ: «Σ'

ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για όλα.»

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

13:00 Ροζάριο και προσευχή.

Το απόγευμα είχα έντονους πονοκεφάλους, αλλά ένιωθα παράλληλα μεγάλη αγάπη για τον Σωτήρα.»

24.08.92 - Δευτέρα

9.45 π.μ.:

Εγώ: Αγαπητέ Θεέ, είχα έντονους και οξείς πονοκεφάλους χθες και σήμερα το πρωί μεταξύ 3.00 και 6.00.

Σωτήρας: «Κόρη μου, ήταν τα παθήματα εξιλέωσης που υπέφερα εγώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, κοιμήθηκα 2 1/2 ώρες απόψε, τώρα πρέπει να δουλέψω και απόψε το βράδυ έχω ακόμα την ομάδα προσευχής. Αυτή τη στιγμή νιώθω τόσο γεμάτη ενέργεια, σαν να είχα κοιμηθεί όλη τη νύχτα. Είναι χάρη από Σένα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, αλλιώς δεν θα άντεχες.»

Εγώ: «Θα ήθελα να σε ρωτήσω αν πρέπει να πάω στον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ το Σαββατοκύριακο, είναι αυτό το θέλημά Σου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πήγαινε στον πάτερ Γκέμπχαρντ, πήγαινε σ' αυτόν.»

Εγώ: «Μπορώ να του πω για τα σημάδια που θα λάβω από Σένα;» Σωτήρας: «Πρέπει να του το πεις ή να του διαβάσεις αυτό που έγραψες.»

Εγώ: «Κύριε, τότε πρέπει να πάρω τις διακοπές μου;»

Σωτήρας: «Πρέπει να τον εγγράψεις τον Σεπτέμβριο.»

Εγώ: «Χθες ανησυχούσα αν ήταν σωστό αυτό που είπα στον Κλαύδιο από το Λουξεμβούργο (για τα σημάδια των πληγών).»

Σωτήρας: «Δεν το είπες εσύ, αλλά εγώ ήμουν αυτός που το είπε. Μην ανησυχείς πια γι' αυτό. Είσαι απλώς το εργαλείο μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, ήταν χθες η αρχή των παθητικών πόνων;» Σωτήρας:

«Ναι, αυτή ήταν η αρχή.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια που θα λάβεις από Μένα· θα συμβεί πολύ σύντομα.»

Εγώ: «Κύριε, μου το έχεις ήδη πει αυτό.»

Σωτήρας: «Θέλω να είσαι έτοιμη.» Εγώ: «Τι εννοείς με το “έτοιμη”;»

Σωτήρας: «Να μπορώ να δράσω, την ώρα που μου ταιριάζει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τι εννοείς με τον όρο “το συντομότερο δυνατόν”;»

Σωτήρας: «Αυτό μπορεί να συμβεί κάθε στιγμή, κάθε ώρα ή κάθε μέρα.» Εγώ: «Μου είπες “να είσαι έτοιμη”, τι άλλο εννοείς με το “να είσαι έτοιμη”;»

Σωτήρας: «Πρέπει να είσαι μεγαλόψυχος.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σου ζητώ τη χάρη να είμαι μεγαλόψυχη και να είμαι έτοιμη όπως εσύ το θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σου χαρίζω τη χάρη ήδη από τώρα. Αλλά οι γενναιόδωροι είναι λίγοι.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ για αυτή τη μεγάλη χάρη.»

Εγώ: «Αγαπημένη μου Ιησού, η καρδιά μου καίει σαν φωτιά. Ω, καυτή μου αγάπη, σ' αγαπώ πάνω από όλα. Πιστεύω ότι η αγάπη νικά όλα τα βάσανα.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, θα τα νικήσει.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, περιμένω από σένα υπομονή και αγάπη για όλα. Δεν θα σου λείψουν αυτά, απλώς πρέπει να συνεχίσεις να τα χαρίζεις.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, χθες χάρηκα που υπέφερα μαζί σου.» Εγώ: «Κι εγώ, Κύριε, σ' αγαπήσα τόσο πολύ μέσα στα βάσανα, που αυτό είναι για μένα ακατανόητο.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι. Αγαπημένη μου κόρη, σ' ευχαριστώ. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό.»

Έκανα ακτινογραφία σε έναν ασθενή από την Κροατία. Και οι δύο λάβαμε χάρη, όταν του μίλησα για τον Θεό. Ο ασθενής έκλαψε και έφυγε ευτυχισμένος.

Ένας άλλος ασθενής ήρθε από το Αμβούργο, γεννημένος το 1909.

Μου είπε ότι ο Θεός δεν υπάρχει και καταριόταν το παρελθόν. Τον ράντισα με αγιασμό και τον ευλόγησα, χωρίς να το δει. Τότε συνέχισε να καταριέται, ειδικά τον Άγιο Πατέρα.

Του είπα ότι, αν βρισκόταν τώρα μπροστά στο δικαστήριο του Θεού, θα πήγαινε στην κόλαση. Τότε του είπα να προσευχηθεί.

Σε αυτό απάντησε ότι θα προτιμούσε να δαγκώσει τη μύτη του παρά να προσευχηθεί. Του είπα να δαγκώσει τη μύτη του και μετά να φύγει.

Λίγο πριν είχα ήδη προσευχηθεί γι' αυτόν, και μετά σκέφτηκα τη Βίβλο: «Μην ρίχνετε τα μαργαριτάρια σας στους χοίρους».

Ένας άλλος ασθενής ήρθε από τη Ρωσία, από τη Βόλγα. Είχε εργαστεί για χρόνια στη Σιβηρία. Ήταν ταπεινός και χάρηκε με τα προσευχητάρια που του έδωσα.

18.30 – Ροζάριο και Θεία Λειτουργία.

20.00 Ομάδα προσευχής.

25.08.92 - Τρίτη

26.08.92 - Τετάρτη

10.00 π.μ. Ιατρείο:

Εγώ: «Σε παρακαλώ, Κύριε και Θεέ μου, μπορείς να μου πεις μια άλλη λέξη για το “ταχύτερο χρόνο”; Στη γερμανική γλώσσα δεν υπάρχει κάτι τέτοιο.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αλλά εσύ το κατάλαβες.» Εγώ: «Ναι, αλλά οι άλλοι δεν το καταλαβαίνουν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αν σου το έδινα με τέτοιο τρόπο ώστε να το καταλάβουν οι άλλοι, τότε εσύ δεν θα το καταλαβαίνες. Μιλώ σε σένα και όχι στους άλλους.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το δεχτώ όπως το είπες.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, δεν σου μένει πολύς χρόνος μέχρι να λάβεις τα σημάδια των πληγών. Κόρη μου, άκουσέ με καλά. Είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου. Οι άλλοι θα προσπαθήσουν να σε αποτρέψουν από τα πάντα. Μην τους ακούς. Μαζί μου θα τους αναγνωρίσεις όλους. Η αληθινή αγάπη βρίσκεται μέσα μου. Αγαπημένο μου παιδί, γράψ' το, θα έχεις τόσους ζηλόφθονους, όσους κανείς άλλος μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Κύριε, και πρέπει να τα υπομείνω όλα αυτά;»

Σωτήρας: «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, κόρη μου, θα το υπομείνω μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου, πάρε από μένα το “εγώ”.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, το “εγώ” σου είμαι Εγώ.»

Εγώ: «Αυτή είναι ακόμα μια συνήθειά μου, την οποία πρέπει να ξεπεράσω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, περίμενα για λίγο, δεν συνέβη τίποτα, δεν είπες τίποτα, πρέπει να γυρίσω τώρα στη δουλειά μου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχω ενδυναμώσει την ψυχή σου, ώστε να έχεις το θάρρος για τα πάντα.»

Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι είμαι τώρα θαρραλέα.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Κόρη μου, αγαπώ ιδιαίτερα τους θαρραλέους. Σ’ αγαπώ, πηγαινε με ειρήνη.»

Εγώ: «Σ’ ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

19:00 — Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

27.08.92 — Πέμπτη

10.00 π.μ. Ιατρείο στην Ένωση:

Σωτήρας: «Κόρη μου, με ακούς;» Εγώ: «Ναι,

Κύριε, σε ακούω.»

Μετά δεν άκουσα τίποτα για λίγο, γιατί μπήκε η κα δρ. Χέρμαν.

Αργότερα:

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, με περιμένει κάτι;»

Σωτήρας: «Ναι, η Σταύρωση, δέξου τα πάντα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα το κάνω.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι προέρχεται από Σένα;»

Σωτήρας: «Δεν θα σου λείψει η αγάπη. Θυσιάσε το για τους βαριά αμαρτωλούς.» Εγώ:

«Ναι, Κύριέ μου, θα το θυσιάσω για τους βαριά αμαρτωλούς.»

Σωτήρας: «Να είσαι έτοιμη, κόρη μου.»

Εγώ: «Θα συμβεί την ημέρα ή τη νύχτα;»

Σωτήρας: «Τη νύχτα, κόρη μου.»

Εγώ: «Η μαστίγωση θα είναι χωρίς αίμα ή θα είναι αιματηρή;» Σωτήρας: «Θα είναι αιματηρή μαστίγωση.»

Σωτήρας: «Αντέξε τον πόνο.»

Εγώ: «Ναι, θα το κάνω, αγαπημένε Θεέ, γιατί Σ’ αγαπώ τόσο πολύ. Κύριε και Θεέ μου, την ημέρα μετά τη μαστίγωση την αφήνω στα χέρια Σου. Δεν ανησυχώ για το τι θα ακολουθήσει και τι θα γίνει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ανέλαβα εγώ τη φροντίδα σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, ας γίνει όπως θέλεις. Σ’ αγαπώ, Κύριέ μου και Θεέ μου, περισσότερο απ’ ό,τι πίστευα ότι μπορούσα να Σ’ αγαπήσω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ μαστιγώνομαι μέσα σου. Θα νιώσουμε τον πόνο μαζί. Θα επιτρέψω όσο μπορείς να αντέξεις. Κόρη μου, το ζυγό μου είναι γλυκό.»

Εγώ: «Να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Αρκεί. Αγαπημένη μου κόρη, πηγαινε εν ειρήνη.» Εγώ:

«Σ’ ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

28.08.92 - Παρασκευή

10.00:

Ο Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ’ το.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, το λέω ήδη τώρα, γιατί δεν ξέρω τι θέλεις από μένα, ή αν πρέπει να κάνω κάτι, λέω «ΝΑΙ». Κύριε μου, ας γίνει όπως θέλεις Εσύ. Όλα για τη μεγαλύτερη δόξα Σου και για τη σωτηρία των ψυχών.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γνωρίζω τις επιθυμίες σου. Μου αρέσουν πολύ. Η θέλησή Μου είναι να σε φέρνω μέσα Μου. Μέχρι τώρα έχεις περάσει τις δοκιμασίες. Οι άλλες θα έρθουν ακόμα.»

Εγώ: «Κύριε, πρέπει να φοβάμαι μήπως δεν τις περάσω;»

Εγώ: «Ω, Κύριε και Θεέ μου, έχω τώρα μια και μοναδική επιθυμία, και αυτή είναι να μην χωριστώ ποτέ από Σένα, ούτε καν μέσα στα μεγάλα παθήματα.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Τα μεγάλα παθήματα είναι τα δικά Μου παθήματα. Θα λάβεις τα εξιλεωτικά παθήματα, τα πέντε ιερά σημάδια ταυτόχρονα. Άφησέ τα να δράσουν.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα τα αφήσω να δράσουν.»

Σωτήρας: «Θα είμαι μέσα σου, θα είμαι κοντά σου και θα είμαι μαζί σου. Το ακάθαρτο πνεύμα δεν θα βρίσκεται κοντά σου.»

Εγώ: «Είναι αυτό το γεγονός πολύ κοντά;»

Σωτήρας: «Τόσο κοντά, που μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή.»

Εγώ: «Κύριε, είπες ότι θα συμβεί στην εκκλησία στο Ροτ.»

Σωτήρας: «Με τη συντόμευση του χρόνου μπορώ να αποφασίσω όπως θέλω.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, καταλαβαίνω. Κύριέ μου, έχεις πάντα δίκιο.» Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου, σε μένα δεν υπάρχει τίποτα άδικο.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ό,τι πρέπει να υποφέρεις μαζί Μου, θα είναι η μεγάλη σου ανταμοιβή στον Ουρανό.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα μια φορά, αν πρέπει να φέρνω τα Στίγματα φανερά και αν το κατάλαβα σωστά την τελευταία φορά. (Εννοούσα χωρίς γάντια ή κάλυμμα.)»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, όταν τα αποκτήσεις, φόρεσέ τα φανερά. Είναι θέλησή Μου να τα φοράς έτσι.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα, θα το κάνω.» Εγώ: «Και αν

αιμορραγούν τις Παρασκευές;»

Σωτήρας: «Τότε θα κάνεις ό,τι σου υποδείξω. Μην ανησυχείς για το τι λένε οι άλλοι, κάνε πάντα ό,τι σου λέω Εγώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, ή μπορώ να πάω πίσω για την ακτινογραφία;»

Σωτήρας: «Πήγαινε, κάνε το καθήκον σου, αγαπημένη Μου κόρη, Είμαι μαζί σου. Είμαι η ειρήνη σου.» Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, ας πάμε λοιπόν στη δουλειά.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ από καρδιάς για όλα.»

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

Μετά την Ιερά Κοινωνία ρώτησα τον Σωτήρα για τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ, αν πρέπει να πάω να τον δω.

Σωτήρας: «Πήγαινε σ' αυτόν, κόρη Μου,

πήγαινε.» Εγώ: «Θα με δεχτεί;» Σωτήρας: «Θα σε

δεχτεί.»

29.08.92 — Σάββατο

7.15 π.μ. στο Ροτ, στο σπίτι:

Στην πραγματικότητα ήθελα να πάω στον πάτερ Γκέμπχαρντ στο Ρέγκενσμπουργκ, αλλά ένιωσα ότι έπρεπε πρώτα να γράψω. Έξω μαίνονταν καταιγίδα. Ακουγόταν βροντές και υπήρχε δυνατή καταιγίδα, και αυτό νωρίς το πρωί.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, γράψ' το. Υπάρχουν πολλές δυσκολίες που θα αντιμετωπίσεις. Μία από αυτές τις δυσκολίες είναι ότι δεν έχεις ακόμα έναν ιερέα που να στέκεται στο πλευρό σου. Ο πάτερ Γκέμπχαρντ είναι ο μόνος. Χαίρομαι που πηγαίνεις σ' αυτόν. Άκουσέ τον καλά. Θα σου μιλήσω μέσω αυτού. Ο πάτερ Γκέμπχαρντ είναι ο κατάλληλος ιερέας για σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μπορώ να διαβάσω αυτό που είπες;» Σωτήρας:

«Ναι, μπορείς.»

Εγώ: «Τι άλλες δυσκολίες υπάρχουν;»

Σωτήρας: «Οι άνθρωποι είναι άπιστοι. Έχουν μια φαινομενική πίστη. Έχεις πολλούς εχθρούς γύρω σου.»

Σωτήρας: «Δεν θα σε εγκαταλείψω. Μαζί μου θα τους νικήσεις όλους. Κόρη Μου, γράψε λέξη προς λέξη.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Φωνή: «Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις, μπορεί να συμβούν ανά πάσα στιγμή, αλλά εγώ καθορίζω την ώρα.»

Εγώ: «Ποιος είσαι τώρα, «εγώ»;»

Φωνή: «Γράψε, κόρη μου, ο Θεός-Πατέρας σου μιλάει τώρα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, δεν μπορώ να το καταλάβω, αλλά πιστεύω ό,τι λες.» Ο Θεός Πατέρας: «Είσαι εκλεκτή από εμένα, από τον Υιό μου και από το Άγιο Πνεύμα. Και ανήκεις στον Τριαδικό Θεό. Η Ουράνια Μητέρα σου θα στέκεται δίπλα σου και θα μένει μαζί σου, όσο υποφέρεις εξιλέωση μαζί με τον Υιό μου. Εγώ, ο Υιός Μου και το Άγιο Πνεύμα είμαστε μαζί σου. Κόρη Μου, τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσεις, θα τις ξεπεράσεις όλες, τη μία μετά την άλλη, μαζί μας. Ο Σταυρός σου είναι και δικός μου Σταυρός. Θα πρέπει να Τον περπατήσεις μέχρι το τέλος.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα διανύσω τον Σταυρό μαζί Σου μέχρι το τέλος.» Εγώ: «Σου ζητώ μακροθυμία, επιμονή και αντοχή, και πολλή αγάπη.»

Ο Θεός Πατέρας: «Κόρη μου, δεν θα σου λείψουν αυτά.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, νόμιζα ότι ο Ιησούς είχε επιλέξει την ώρα για τα Σταυροσήματα.» Θεός

Πατέρας: «Αυτό που είμαι εγώ, αυτό είναι και ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα. Είμαστε ένα.

Είμαστε αχώριστοι.»

Εγώ: Σκεφτόμουν ότι, κατά τη διάρκεια των παθημάτων, θα λάβω λίγη αγάπη.

Ο Θεός Πατέρας: «Εγώ είμαι η Αγάπη, ο πόνος είναι η εξιλέωση. Θα υποφέρεις για τους αμαρτωλούς, κόρη Μου.»

Εγώ: «Το κατάλαβα, Κύριε και Θεέ μου. Ω, μεγάλη μου Αγάπη, μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από Σένα.»

Ο Θεός Πατέρας: «Κόρη μου, δεν θα σου λείψει τίποτα με τον Τριαδικό Θεό. Σε ευλογώ τώρα, κόρη μου: Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, εκλεκτή μου κόρη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό. Ας είναι δοξασμένος και υμνημένος ο παντοδύναμος και ελεήμων Τριαδικός Θεός.»

-Ρέγκενσμπουργκ-

Αφού τελείωσα το γράμμα, κατευθυνθήκαμε προς το Ρέγκενσμπουργκ. Καθ' οδόν, ο σύζυγός μου βασανιζόταν από το ακάθαρτο πνεύμα. Έπρεπε να προσεύχομαι πολύ. Έξω μαίνονταν μια καταιγίδα. Όταν φτάσαμε στο Ρέγκενσμπουργκ, ο σύζυγός μου ένιωθε πάλι καλά και η καταιγίδα είχε περάσει.

Συνάντησα τον πάτερ Γκέμπχαρντ και μιλήσαμε πρώτα για μισή ώρα.

Μετά πήγα στην εκκλησία, που βρίσκεται μέσα στο μοναστήρι. Το Άγιο Θείο έλαβε θέση και προσκυνήθηκε. Ο ιερέας ηγήθηκε της προσευχής του Ροδαρίου. Μετά επικράτησε σιωπή.

Το βράδυ, στις 17:15, στο μοναστήρι των Καρμελιτών, άκουσα τον Σωτήρα και μετά κατέγραψα μπροστά στο Άγιο Θείο Δώρο.

Σωτήρας: «Θα μιλήσω στον άντρα σου μέσω του πατέρα Γκέμπχαρντ, ώστε να λάβεις τα σημάδια των πληγών Μου. Να είσαι σίγουρη, όλα θα πάνε καλά, δεν χρειάζεται να φοβάσαι.»

Εγώ: «Κύριε, τι θα γίνει με τον γιο μου;»

Σωτήρας: «Ο σύζυγός σου θα το πει στον γιο σου, όταν εμφανιστούν τα σημάδια των πληγών.» Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ που ήρθες εδώ.»

Εγώ: «Ήθελες να έρθω εδώ;» Σωτήρας: «Ναι, ήθελα να έρθεις εδώ.» Εγώ: «Τότε εκπλήρωσα το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Το έκανες, κόρη μου. Είσαι ένα διαμάντι.» Δεν ήθελα να το γράψω αυτό.

Σωτήρας: «Γράψ' το.»

Εγώ: «Κύριε, γιατί με αποκαλείς «πολύτιμο πετράδι»;»

Σωτήρας: «Ένα πετράδι είναι πολύτιμο, πρέπει να το προσέχεις.»

Εγώ: «Κύριε, είμαι υπό την προστασία Σου και της Παναγίας.» Σωτήρας:

«Γράψ' το αυτό. Ναι, αυτό είσαι, κόρη Μου. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Επειδή ξέχασα τον εαυτό μου στην εκκλησία του μοναστηριού, ο σύζυγός μου έπρεπε να με περιμένει πάνω από μία ώρα. Βιάστηκα να πάω να τον βρω.

Είχαμε παρκάρει το τροχόσπιτο στο πάρκινγκ του Δούναβη. Είχα ραντεβού με τον πάτερ Γκέμπχαρντ γύρω στις 18:30.

Ο πατέρας Γκέμπχαρντ ήρθε και μιλήσαμε. Στη συνέχεια, ο πατέρας Γκέμπχαρντ αποχώρησε για περίπου δύο ώρες στο δωμάτιό του στο μοναστήρι.

Όταν επέστρεψε, ο πατέρας Γκέμπχαρντ μας έφερε ένα μεγάλο άγαλμα της Παναγίας, το οποίο προοριζόταν για το παρεκκλήσι μας. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ είχε πει στον άντρα μου ό,τι έπρεπε να ξέρει για μένα και για ό,τι θα μου συμβεί. Ο άντρας μου εξομολογήθηκε επίσης στον πατέρα Γκέμπχαρντ.

Όταν ο σύζυγός μου έφυγε, ο πάτερ Γκέμπχαρντ και εγώ συζητήσαμε για τη θρησκεία και συνέχισα να του διαβάζω από το ημερολόγιό μου. Γύρω στις 21.00, ο σύζυγός μου και εγώ συνοδεύσαμε τον πάτερ Γκέμπχαρντ πίσω στο μοναστήρι.

Βρήκα τον Ιησού στον πάτερ Γκέμπχαρντ, και για μένα είναι χάρη το ότι μπόρεσα να είμαι και πάλι μαζί Του. Είναι ένας ταπεινός ιερέας, γεμάτος αγάπη και γαλήνη. Λέει την αλήθεια καθαρά και ξεκάθαρα, με ακρίβεια σε όλα, ένας καλός μελετητής της Βίβλου, που μπορεί να την εξηγήσει καλά. Τώρα που χρειάζομαι τόσο πολύ έναν καλό ιερέα, είναι εκεί για να με βοηθήσει.

Δυστυχώς, οι σύγχρονοι ιερείς δεν μπορούν να βοηθήσουν, γι' αυτό πρέπει να πηγαίνω στον πατέρα Γκέμπχαρντ Μαρία Χάιντερ. Ευχαριστώ τον Θεό που μου έδωσε αυτόν τον ιερέα.

30.08.92 - Κυριακή

Στο τροχόσπιτο «Salve Regina» στο Ρέγκενσμπουργκ, στο πάρκινγκ του Δούναβη:

7.45 το πρωί, Συνάθροιση Προσευχής:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, γράψ' το.» Ξαφνικά ένιωσα ζεστασιά και αγάπη.

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η αγάπη. Κόρη μου, δεν σε εγκατέλειψα, είμαι μαζί σου.» Εγώ: «Θα μείνεις μαζί μου;»

Σωτήρας: «Μου ανήκεις.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, είναι τόσο όμορφα μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Αυτό που είπες χθες στον πάτερ Γκέμπχαρντ ήταν σωστό. Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις από Μένα θα εμφανιστούν σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Είναι τόσο κοντά, σαν να έχει ήδη συμβεί. Είμαι μαζί σου, μην ανησυχείς για τίποτα.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μπορεί να συμβεί να λάβω τη Σταύρωση αργότερα;» Σωτήρας: «Μπορώ να το κάνω όπως θέλω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, θέλω να φέρεις τα σημάδια στα χέρια σου ανοιχτά και όχι δεμένα. Το απαιτώ από σένα.»

Εγώ: «Μα γιατί είναι τόσο σημαντικό;»

Σωτήρας: «Θα ακτινοβολήσω φως από τα σημάδια των πληγών.» Εγώ:

«Κύριε, είναι ορατό φως;»

Σωτήρας: «Αυτοί που βρίσκονται στο σκοτάδι θα το δουν. Ω, κόρη μου, είναι τόσοι πολλοί στο σκοτάδι. Χρειάζονται αυτό το φως για να ξαναδούν.»

Εγώ: «Και πώς είναι με το κρύο;»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η φλεγόμενη φωτιά της αγάπης. Μαζί μου δεν θα κρυώνεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να σημειώσεις κάτι ακόμα. Μην αφήσεις κανέναν δημοσιογράφο να σε φωτογραφίσει στην αρχή. Έτσι θα αποφύγεις πολλή περιέργεια. Η περιέργεια προέρχεται από το ακάθαρμο πνεύμα. Θα οδηγήσω ανθρώπους προς εσένα, χωρίς δημοσιογράφους. Μην αφήνεις τους περιέργους να σε επηρεάσουν. Μην ξεχνάς, εγώ είμαι ο Κύριος, στον οποίο ανήκουν τα Σταθμά. Εσύ είσαι το εργαλείο Μου. Κόρη Μου, μαζί Μου δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Σ' αγαπώ και θα σε προειδοποιώ για τους κινδύνους. Άκου καλά τη φωνή Μου. Τα πρόβατά Μου γνωρίζουν τη φωνή Μου.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ για όλες τις μεταστροφές και τις πολλές χάρες που μου έχεις ήδη χαρίσει μέχρι τώρα.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, να είσαι προσεκτική, πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό.»

Στις 9.30 π.μ. προσευχήθηκα κατά την έκθεση του Αγίου Θείου Μυστηρίου.

Στις 9.45 π.μ. τελέστηκε η Αγία Λειτουργία στο μοναστήρι των Καρμελιτών, στην οποία συμμετείχαμε. Μετά το μεσημεριανό γεύμα, ο πατέρας Γκέμπχαρντ ήρθε και πάλι στο τροχόσπιτό μας.

Μας χάρισε ένα σταυρό. Τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου. Στο σπίτι είχαμε κρεμασμένο ένα σταυρό περίπου ίδιου μεγέθους και έπρεπε να τον επιστρέψω, δεν μας ανήκε. Είχα αγαπήσει αυτόν τον σταυρό και τον παρέδωσα με βαριά καρδιά.

Και τώρα, μέσα σε 24 ώρες, παίρνουμε έναν άλλο σταυρό, στον οποίο τα πέντε ιερά σημάδια είναι σημειωμένα με κόκκινο χρώμα.

Πριν ξεκινήσουμε για το Ρέγκενσμπουργκ, ζήτησα από τον Σωτήρα, αν ήταν θέλησή Του, να μου δώσει ένα μικρό σημάδι για να ξέρω αν έκανα το σωστό. Τώρα το ξέρω, έλαβα ένα σταυρό.

Μου δόθηκε η ευκαιρία να εξομολογηθώ και πάλι στον πάτερ Γκέμπχαρντ. Άκουσε ό,τι του διάβασα από το ημερολόγιό μου και μου έδωσε διδασκαλίες, δύναμη, θάρρος και με παρηγόρησε για τα παθήματα που θα με περίμεναν. Η παρηγοριά του ήταν για μένα ενθάρρυνση.

Ο πατέρας Γκέμπχαρντ γνωρίζει καλά τη μυστικιστική παράδοση και είμαι ευγνώμων που με δίδαξε.

Ήταν σαν να μιλούσε ο Σωτήρας μέσω αυτού και τα λόγια χαραχτηκαν βαθιά στην καρδιά μου.

Ο πατέρας Γκέμπχαρντ μας ευλόγησε πολλά κεριά και αγιασμό.

Στην επιστροφή προς το σπίτι, ο σύζυγός μου οδήγησε μόνος του, χωρίς καμία ταλαιπωρία. Ήταν ευτυχισμένος και χαρούμενος.

31.08.92 - Δευτέρα

10.00 π.μ. – Ιατρείο:

Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, γράψε.»

Εγώ: «Ναι, Τριάντος Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις αναμένονται αυτές τις μέρες. Κόρη μου, να είσαι έτοιμη. Θα συμβεί μέσα στην εκκλησία. Είναι το θέλημά Μου. Μην ανησυχείς για το τι θα ακολουθήσει.

Έχω αναλάβει εγώ όλες τις ανησυχίες. Είσαι το όργανό Μου. Φύλαξε καλά όλα όσα έγραψες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τι πρέπει να ξέρω, πάνω απ' όλα, για τα σημάδια;» Σωτήρας: «Να Με αγαπάς. Μέσα από την αγάπη θα αντέξεις τα πάντα. Δεν θα σου λείπει η αγάπη. Είμαι μαζί σου, μαζί σου και μέσα σου. Είσαι ολόκληρη μέσα Μου.»

Σωτήρας: «Αυτές τις μέρες θα νιώσεις μια μεγάλη φλόγα στην καρδιά σου. Είναι η φλόγα της αγάπης Μου. Πολλοί από τους εκλεκτούς Μου δεν μπόρεσαν να αντέξουν αυτή τη φλόγα.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, αλλά εγώ θα αντέξω αυτή τη φλόγα;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψε το. Μετά την πρώτη φορά θα πρέπει να μείνεις στο κρεβάτι (πόνος – ίσως τα σημάδια των πληγών, σκέφτηκα) για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα.»

Εγώ: «Και η ομάδα προσευχής;»

Σωτήρας: «Προσεύχονται.»

Εγώ: «Θα είσαι μαζί μου, ακόμα κι αν μείνω στο κρεβάτι;»

Σωτήρας: «Είμαι πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου, ας γίνει όπως θέλεις Εσύ. Σ' αγαπώ τόσο πολύ.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, και εγώ σ' αγαπώ τόσο πολύ, πηγαινε με ειρήνη.»

Εγώ: «Είναι σωστό αυτό που έγραψα;»

Σωτήρας: «Ναι, σ' ευχαριστώ.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία.

20.00 Ομάδα προσευχής

01.09.92 — Τρίτη

Στο ιατρείο:

Σωτήρας: «Κόρη μου, χθες έκανες τα πάντα σωστά, μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Αυτούς τους πειρασμούς, όπως χθες, θα τους αντιμετωπίζεις συχνά. Μείνε δυνατή. Παραδίδε πάντα αυτούς τους ανθρώπους σε Μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Εγώ: «Κύριε, θέλω να γράφω ό,τι θέλεις Εσύ και όχι ό,τι θέλω εγώ.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που είπες.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω στο μέλλον να συμβουλευέσαι τα πάντα μαζί μου. Συζήτησέ τα πρώτα μαζί μου. Παραπονέσου σε μένα. Ό,τι δεν σου αρέσει, πες το πρώτα σε μένα. Αν χρειαστείς κάτι, ρώτησέ με πρώτα. Μπορώ να σου δώσω και να αντικαταστήσω τα πάντα. Δεν θα σου λείψει τίποτα. Με αυτά τα παθητικά έργα εξιλέωσης θα σωθούν πολλές ψυχές.

Να είσαι πάντα χαρούμενη, κόρη μου.»

Εγώ: «Κυρίε μου, δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να είμαι πάντα χαρούμενη.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτή τη χάρη θα την έχεις. Κόρη μου, είμαι μαζί σου. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, μεγάλη μου αγάπη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

Περίπου στις 20.30 τηλεφώνησε ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ και του είπα για το μυστικό που μου είχε δώσει ο Σωτήρας σήμερα το πρωί και που προοριζόταν μόνο για μένα. (Ο Σωτήρας μου είχε επιβεβαιώσει αυτό το μυστικό στις 12.15 και ξανά μετά την Ιερά Κοινωνία στην εκκλησία.)

Ο πάτερ Γκέμπχαρντ με παρηγόρησε, όταν του εμπιστεύτηκα το μυστικό.

02.09.92 — Τετάρτη

10:00 στο ιατρείο:

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Θέλω να το γράψεις.» Εγώ: «Ναι,

Κύριε, τι;»

Σωτήρας: «Εγώ το θέλησα, ο πατέρας Γκέμπχαρντ να τηλεφωνήσει, για να σου αποδείξει ότι ακούει τη φωνή Μου. Θα σου τηλεφωνήσει ξανά. Άκουσέ τον προσεκτικά.

Κόρη Μου, γράψε: τα παθητικά θα αρχίσουν ήδη σήμερα. Θα τα αναγνωρίσεις, γιατί Εγώ είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Πώς θα είναι τα πάθη; Αιματηρά ή άλλα;» Σωτήρας:

«Άφησέ τα να έρθουν προς εσένα.»

Εγώ: «Μπορώ τότε να πάω για δουλειά αύριο και μεθαύριο;» Σωτήρας:

«Ναι, μπορείς.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, κατάλαβα.» Εγώ: «Μπορώ

να πάω για κολύμπι σήμερα;» Σωτήρας: «Πήγαινε για

κολύμπι.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, πρέπει να σου πω κάτι ακόμα.» Εγώ:

«Ναι, Κύριε και Θεέ Μου.»

Σωτήρας: «Άσε να δράσει αυτό που σου χαρίζω.» Εγώ:

«Κύριε, τι μου χαρίζεις, παρακαλώ;»

Σωτήρας: «Τα πέντε ιερά μου σημάδια.»

Εγώ: «Κύριε, θα τα αφήσω να δράσουν μέσα μου. Σε παρακαλώ, δώσε μου δύναμη και θάρρος, αγάπη και ό,τι χρειάζομαι, ώστε να μπορέις να δράσεις μέσα μου, γιατί είμαι αδύναμη και μόνη μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα τα λάβεις όλα αυτά.»

Εγώ: «Κύριε, δεν φοβάμαι, δεν έχω αμφιβολίες και πιστεύω. Σου έχω μεγάλη εμπιστοσύνη. Παραμένω πιστή σε Σένα, γιατί ξέρω ότι είσαι μαζί μου, δίπλα μου και μέσα μου. Σου ευχαριστώ με την αγάπη μου για Σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μείνε έτσι. Εκπληρώνεις το θέλημά Μου.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου. Μπορείς τώρα να μείνεις καθισμένη.»

(Ίσως μπόρεσα να μείνω καθισμένη επειδή εκείνη τη στιγμή μπήκε ένας γιατρός, ο οποίος σίγουρα θα αναρωτιόταν τι έκανα στο πάτωμα.)

Σωτήρας: «Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό, αινείται η Αγία Τριάδα.» ΗΙ. Λειτουργία

στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

03.09.92 - Πέμπτη

Τμήμα ακτινογραφιών — Αρχείο, μεταξύ 10.30 και 11.05:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου,

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, πνευματικέ μου οδηγέ.

Σωτήρας: «Πρέπει να κάνεις κάτι για Μένα, κόρη Μου. Ό,τι και αν λάβεις από Μένα, υπομένε το με υπομονή. Η αρχή είναι πολύ δύσκολη. Κανένας από τους εκλεκτούς Μου δεν είχε εύκολο δρόμο. Όλοι ακολούθησαν τον ίδιο δρόμο που ακολουθείς εσύ τώρα. Θα λάβεις τα πέντε ιερά Σημάδια Μου, ξέρεις πότε.

Εγώ: «Την ημέρα ναι, αλλά όχι την ώρα. Το πρωί ή το βράδυ.»

Σωτήρας: «Μετά την Ιερή Κοινωνία. Θα λάβεις και τα πέντε σημάδια ταυτόχρονα.» Εγώ:

«Τότε θα πεθάνω από τον πόνο.»

Σωτήρας: «Δεν θα πεθάνεις. Είμαι μαζί σου. Θα επιτρέψω τόσο πόνο όσο μπορείς να αντέξεις.»

Εγώ: «Πρέπει να πάω ακόμα στον γιατρό;»

Σωτήρας: «Όχι, μετά μπορείς να πας στο κρεβάτι.» Εγώ:

«Μπορώ ακόμα να περπατήσω;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς ακόμα να περπατήσεις.»

Εγώ: «Έχω κάνει κάτι λάθος μέχρι τώρα;» Σωτήρας: «Όχι, συνέχισε όπως μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Μπορώ να το πω σε μερικούς, ώστε να έρθουν στην εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, αλλά μην πεις τι θα συμβεί. Πες το μόνο σε μερικούς. Σήμερα θα υποστείς και πάλι ταλαιπωρίες εξιλέωσης. Θα ματώσουν σήμερα.»

Εγώ: «Εννοείς τη μαστίγωση;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να αντέξω τα πάντα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν θα σου λείψει. Είμαι μαζί σου, κόρη μου. Σ' αγαπώ πολύ, μείνε κοντά μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου Ιησού, κι εγώ σ' αγαπώ πολύ. Θα σου μείνω πιστή.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, συνέχισε να γράφεις. Σου έχω ετοιμάσει ένα όμορφο σπίτι στον ουρανό.»

Εγώ: «Και αυτό να το γράψω;» Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το.»

Σωτήρας: «Γι' αυτό σε παρακαλώ, περπάτησε αυτόν τον Δρόμο του Σταυρού μέχρι το τέλος. Μαζί μου θα τα καταφέρεις.»

Εγώ: «Αγαπημένε Ιησού, θα κάνω ό,τι θέλεις, αλλά μόνο αν είμαι πάντα μαζί Σου.»

Ρώτησα τον Σωτήρα αν είχα καταλάβει σωστά, ότι πρέπει να χαράξω τα Στίγματα και να μείνω στο κρεβάτι.

Σωτήρας: «Πρέπει να μείνεις στο κρεβάτι για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Πρέπει να προσευχηθείς πολύ.» Σωτήρας: «Την Ιερή Κοινωνία θα την λάβεις στο σπίτι. Εγώ θα το φροντίσω αυτό.» Εγώ: «Σε παρακαλώ, δώσε μου πολλή αγάπη πριν την αποτύπωση των πληγών.»

Σωτήρας: «Θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου, τώρα.» Γονάτισα στο πάτωμα.

Σωτήρας: «Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό.»

Εγώ: «Δόξα στον Ιησού Χριστό και στη Μαρία. Σ' ευχαριστώ για όλα, Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού».

04.09.92 — Παρασκευή

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ. Θέλω τώρα να γράψω ό,τι έχω στην καρδιά μου. Χθες μου ζήτησες μια θυσία, να μαστιγωθώ μέχρι αίματος τη νύχτα. Ήμουν έτοιμη για το μαστίγωμα, αλλά εσύ δεν το επέτρεψες και σήμερα πρόκειται να μου χαραχθούν τα Άγια Στίγματα. Πώς να το καταλάβω αυτό; Σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Δεν Σ' αγαπώ λιγότερο γι' αυτό και θέλω να Σου παραμείνω πιστή.»

Σκέφτηκα τον Αβραάμ και τον Ιώβ και κατάλαβα κάποια πράγματα.

Εγώ: «Δεν μου έσωσες τα παθήματα της εξιλέωσης. Δεν έχω ξαναζήσει τόσο έντονους πονοκεφάλους που να διαρκούν τόσο πολύ. Τους πρόσφερα ως θυσία και δεν αρνήθηκα να τους ξαναζήσω. Ένας σύγχρονος ιερέας ίσως θα έλεγε ότι αυτή η δοκιμασία προήλθε από τον διάβολο, αλλά εγώ δεν το πιστεύω αυτό, γιατί η αγάπη Σου και η ειρήνη Σου δεν έλειψαν. Δεν φοβήθηκα το τι θα ακολουθούσε. Τι θα μου πεις γι' αυτό, Κύριε και Θεέ μου;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Με ακούς;» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Όλα όσα έγραψες είναι σωστά. Όλα όσα περίμενες θα συμβούν. Εγώ καθορίζω τον χρόνο. Κόρη μου, γράψ' το. Όλοι όσοι θα βρίσκονται απόψε στην εκκλησία θα θαυμάσουν για ό,τι θα συμβεί. Είναι σχεδόν όλοι τυφλοί. Ένα φως θα λάμψει γι' αυτούς. Συνέχισε να κάνεις το καθήκον σου, όπως μέχρι τώρα.

Από το έργο Μου θα θερίσουν καρπούς. Εγώ είμαι το ζωντανό Δέντρο, εσύ είσαι ο καρπός Μου. Κόρη Μου, σ' αγαπώ, πηγαινε εν ειρήνη.»

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

05.09.92 - Σάββατο

8.00 π.μ. — Σύλλογος Προσευχής

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ. Άλλαξα το σχέδιό Μου. Θα συνεχιστεί όπως θέλω Εγώ.

Εγώ: «Νόμιζα ότι έκανα κάτι λάθος, γιατί ήμουν έτοιμη να συμβεί ό,τι είπες.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, έκανες τα πάντα σωστά. Εγώ καθορίζω τον χρόνο.» Εγώ:

«Είπες ότι θα συμβεί μετά την Ιερή Κοινωνία.»

Σωτήρας: «Μπορώ να το αλλάξω.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ πια να σε ρωτήσω. Πες εσύ ό,τι θέλεις. Δεν καταλαβαίνω όλα αυτά, γι' αυτό τα αφήνω όλα στα χέρια σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει η ώρα που δεν θα έχετε άλλη επιλογή και θα πρέπει να κάνετε ό,τι θέλω εγώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Ιησού, μπορείς να μου το πεις πιο ξεκάθαρα; Δεν το καταλαβαίνω.»

Σωτήρας: «Έρχονται χειρότεροι καιροί.»

Εγώ: «Πες μου σε παρακαλώ, αγαπητέ Θεέ, ποιο είναι το χειρότερο που θα συμβεί;» Σωτήρας: «Ο μεγάλος πόλεμος στην Ευρώπη.»

Εγώ: «Τότε δεν χρειάζεται να χτίσω εκκλησιάκι;»

Σωτήρας: «Ναι, χτίσ' το. Θα γλιτώσει. Ο πόλεμος πλησιάζει και εξαπλώνεται με ταχύτητα.»

Σκέφτηκα αν θα λάμβανα ακόμα τα Στίγματα.» Σωτήρας: «Ρωτάς. Ναι. Θα τα λάβεις. Εγώ καθορίζω την ημέρα.» Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, ας γίνει και το δικό Σου θέλημα.»

Σωτήρας: «Προσευχηθείτε πολύ, παιδιά μου, προσευχηθείτε. Η δύναμη του Σατανά είναι ανυπολόγιστη. Εγώ το επέτρεψα έτσι. Ας πάρει ό,τι έχει απομακρυνθεί από Μένα. Οι άνθρωποι το θέλουν έτσι. Έχουν επιλέξει τον ευρύ δρόμο τους. Μείνε πιστή σε Μένα, κόρη Μου, όπως μέχρι τώρα. Έχω δώσει στα πιστά Μου παιδιά την προστασία της ουράνιας Μητέρας σας, της Μαρίας. Βρίσκονται κάτω από το προστατευτικό μανδύα της, εκεί ο εχθρός δεν έχει θέση. Προσευχηθείτε στη Μητέρα σας, πολύ. Δεν θα απορρίψω τη μεσιτεία της. Δεν εγκαταλείπει τα παιδιά της.»

Εγώ: «Μα αυτόν τον πόλεμο μπορεί κανείς να τον σταματήσει.» Σωτήρας: «Μόνο με νηστεία και προσευχή.»

Εγώ: «Πρέπει να κάνω κάτι;»

Σωτήρας: «Μην ανησυχείς εκ των προτέρων. Όλα θα έρθουν την κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε, για την αγάπη και τη συμβουλή σου και για το μήνυμα σχετικά με το τι μας περιμένει.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου.» Γονάτισα.

Σωτήρας: «Να σε ευλογεί, κόρη μου, ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα.

Πηγαινε εν ειρήνη.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

16.30 - 19.45 προσευχήθηκα στην εκκλησία και εξομολογήθηκα. Μετά έμεινα για την Αγία Λειτουργία.

06.09.92 - Κυριακή

7.30 - 9.20:

Προσευχήθηκα και ξαναένιωσα λίγη αμφιβολία. Στο μυαλό μου είχα πολλές ερωτήσεις. Μετά προσευχήθηκα με πάθος.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα Στίγματα που θα λάβεις θα συμβούν ακόμα αυτές τις μέρες. Εγώ καθορίζω την ώρα.»

Εγώ: «Κύριε, ποιος είσαι τώρα;»

«Εγώ!», κόρη μου, σε σένα μιλάει τώρα ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός, ο Θεός Άγιο Πνεύμα. Μην αμφιβάλλεις, κόρη μου, με προσβάλλεις. Ανήκεις εξ ολοκλήρου σε μένα. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Μείνε πιστή και σταθερή σε μένα.

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου και Θεέ μου, συγχώρεσέ με, σε παρακαλώ, δεν θα μπορέσω ποτέ να σε καταλάβω, αλλά ρίχνομαι στην αγκαλιά σου και σε αγκαλιάζω σαν μικρό παιδί. Αγαπημένε μου Πατέρα, ας γίνει όπως θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, τα πέντε σημάδια των πληγών θα τα λάβεις από Μένα.»

Εγώ: «Νόμιζα ότι θα τα λάβω από έναν άγγελο, όπως στην περίπτωση της Αγίας Τερέζας της Αβίλα. Ίσως επειδή μου το είχε πει ένας πατέρας.»

Σωτήρας: «Μπορώ να το κάνω όπως θέλω εγώ.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, μου έχει γίνει πολύ πιο σαφές. Δεν πρέπει να βασιζόμαστε σε ό,τι γράφεται σε ορισμένα βιβλία. Εσύ το κάνεις, όπως εσύ το θέλεις.» Σωτήρας: «Ναι, έτσι είναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Η καρδιά σου θα διαπεραστεί από ένα φως που θα προέρχεται από Μένα. Αυτό το φως θα διαπεράσει την καρδιά σου. Θα αναφλεγεί μια φωτιά στην καρδιά σου. Αυτή η φωτιά είναι η αγάπη Μου. Τότε δεν θα μπορείς πλέον να κάνεις ό,τι θέλεις. Εγώ είμαι τα πάντα μέσα σου. Κάνεις ό,τι θέλω Εγώ.»

Εγώ: «Αυτό ακούγεται σαν τον Άγιο Παύλο.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, επαναλαμβάνω αυτό που έχει ήδη συμβεί. Είμαι ο ίδιος Θεός, όπως τότε. Κόρη μου, είσαι και θα είσαι μόνο το εργαλείο μου, το οποίο θα χρησιμοποιήσω.»

Εγώ: «Κύριε, πρέπει να πάω τώρα στην εκκλησία;»

Σωτήρας: «Ναι, κάνε το, κόρη μου.»

Εγώ: «Είναι ήδη 9.15.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, αγαπημένη μου κόρη.»

Γονάτισα.

Σωτήρας: «Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός. Ευχαριστώ τον Κύριο Θεό. Αμήν.»

10.30 π.μ. Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

13:00 Ροζάριο και προσευχή.

07.09.92 - Δευτέρα

Έχω τρεις εβδομάδες διακοπές.

8.30 π.μ.:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, Αγαπημένε Πατέρα μου, Νυμφί μου.»

Σωτήρας: «Ο Εξιλεωτικός Σου Πόνος θα έρθει σύντομα.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό, ΣΥΝΤΟΜΑ, Κύριέ μου;»

Σωτήρας: «Αυτό το “Σύντομα” το καθορίζω εγώ, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα. Κόρη μου, θα γίνει όπως θέλω εγώ.»

Εγώ: «Κύριε, τι θα γίνει όπως εσύ το θέλεις; Μπορεί κανείς να το γνωρίζει;» Σωτήρας: «Το μέλλον σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, ας γίνει όπως εσύ θέλεις και όπως σου αρέσει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Ιησού, αυτή τη στιγμή είναι δύσκολο για μένα, γιατί είναι ακατανόητο και νιώθω σαν να είμαι ο πιο ηλίθιος. Νιώθω σαν να μην ανήκω σε αυτόν τον κόσμο. Μου φαίνεται ότι όλοι είναι πιο έξυπνοι από μένα, σαν να πηγαίνω στην πρώτη τάξη. Είναι για να κλάψω. Νιώθω εγκαταλελειμμένη από όλους. Ακόμα και από σένα νιώθω εγκαταλελειμμένη. Οι γιατροί θα έλεγαν τώρα: «Αυτή πρέπει να πάει στον ψυχίατρο», αλλά είμαι νηφάλια και περιμένω να μου πεις τι θέλεις από μένα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, το καθήκον σου είναι να με ακολουθήσεις και να κάνεις ό,τι θέλω, ακόμα κι αν όλα φαίνονται έτσι. Κόρη μου, μου αρέσει ό,τι κάνεις. Άφησε τις ανησυχίες που έχεις τώρα στα χέρια Μου.»

Εγώ: «Όλα αυτά είναι δύσκολο να τα καταλάβω. Παραδίδω στα χέρια Σου όλα τα ακατανόητα.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Και αυτή η δοκιμασία που περνάς τώρα πρέπει να γίνει. Όλα είναι το θέλημά Μου. Τα πέντε σημάδια των πληγών που θα λάβεις θα δώσουν φως σε σένα και στους άλλους, ώστε να Με καταλάβεις καλύτερα. Χωρίς το φως Μου, είστε ακόμα στο σκοτάδι. Όταν το φως διαπεράσει το σκοτάδι, θα δείτε. Εγώ είμαι το Φως και η Αλήθεια.

Αγαπημένη μου κόρη, σε ευχαριστώ που τελικά έγραψες σήμερα. Σε ευλογώ, κόρη μου.

Γονάτισα...

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

20.00 Ομάδα προσευχής.

08.09.92 - Τρίτη

Πρωί: Μετά την προσευχή - Ένωση

Σωτήρας: «Τα πέντε Ιερά Στίγματα θα αποτυπωθούν πολύ σύντομα, γι' αυτό να είσαι πάντα έτοιμη. Κόρη μου, έχω αλλάξει τον χρόνο, έτσι έπρεπε να γίνει.

Όλα συμβαίνουν όπως τα θέλω Εγώ. Δεν θα σου λείψει η αγάπη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, όταν με ρωτούν οι άνθρωποι αν ακούω τη φωνή Σου, μπορώ να τους το πω;»

Σωτήρας: «Μπορείς να το πεις, δεν χρειάζεται να το αρνηθείς. Κόρη Μου, δεν σου μιλάω μόνο για σένα, αλλά και για τους άλλους.»

Εγώ: «Κύριέ μου, όταν θα έχω τα σημάδια των πληγών και δεν θα έχω ιερέα, θα έρθεις τότε σε μένα και πνευματικά;»

Σωτήρας: «Είμαι πάντα μαζί σου, κόρη μου. Τότε θα είμαι τα πάντα μέσα σου, εσύ δεν θα είσαι πια τίποτα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αλλά εγώ ζω ακόμα.»

Σωτήρας: «Η ζωή σου είναι η δική Μου ζωή.»

Εγώ: «Κύριε μου, θα το δεχτώ αυτό, αλλά δεν μπορώ να το καταλάβω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου. Εγώ δεν είμαι παρά ένα εργαλείο Σου.»

Μετά από αυτό, ο Κύριος με ευλόγησε.

9.00 π.μ.: Ήμουν στο Waghäusel με τον Fridolin για την Ιερή Λειτουργία.

18.30: Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot, δεν κοινωνήθηκα στο Rot, αφού είχα ήδη λάβει τον Σωτήρα σήμερα το πρωί στο Waghäusel.

20.30: Ο πάτερ Γκέμπχαρντ τηλεφώνησε, όπως είχε πει ο Σωτήρας. Μιλήσαμε στο τηλέφωνο για περίπου 25 λεπτά. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτό το τηλεφώνημα.

09.09.92 - Τετάρτη

Στο σπίτι — Προσευχή — Ένωση

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.» Εγώ:

«Ναι, αγαπημένε μου Ιησού.»

Σωτήρας: «Ό,τι έγραψες, είναι δικό μου επίτευγμα. Μιλάς όπως θέλω εγώ. Το καθήκον σου είναι να συνεχίσεις να γράφεις, ακόμα κι αν κάνεις τόσα λάθη, μου αρέσει.

Τα λάθη σου είναι αβλαβή σε σύγκριση με τα λάθη των θεολόγων, γιατί τα λάθη των θεολόγων οδηγούν τους ανθρώπους στον γκρεμό. Κόρη μου, συνέχισε να γράφεις.

Γνωρίζω τις δυσκολίες σου. Γνωρίζω την αγάπη σου για Μένα. Και τα δύο Μου αρέσουν σε σένα. Τα παθητικά δεινά που δέχεσαι, είναι η αγάπη Μου για σένα. Όσο πόνο δέχεσαι από Μένα, τόση αγάπη λαμβάνεις επίσης. Στο πόνο βρίσκεται η σωτηρία των ψυχών. Θα πρέπει να υποφέρω πολύ μέσα σου, επειδή θέλω να σώσω πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, καταλαβαίνω καλύτερα. Κύριε, κάνε όπως θέλεις.»

Σωτήρας: «Γράψε λίγο ακόμα. Τα πέντε ΗΙ. Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις από Μένα, θα συμβούν σε σύντομο χρονικό διάστημα. Άφησέ τα να δράσουν, όταν έρθουν τα πάθη.»

Εγώ: «Θα το ξέρω εκ των προτέρων, τότε θα έρθουν τα πάθη;»

Σωτήρας: «Σε προετοιμάζω ήδη, ώστε να το ξέρεις. Αγαπημένη μου κόρη, μου αρέσει όπως είσαι. Μείνε ταπεινή, για να μπορέσω να σε κατακλύσω με πολλές χάρες. Συνέχισε να με αγαπάς, όπως μέχρι τώρα. Η αγάπη σου είναι η δική μου αγάπη. Μου αρέσει που θέλεις να με αγαπάς όλο και περισσότερο. Είμαι πάντα έτοιμος να σου χαρίσω περισσότερη αγάπη.»

Εγώ: «Τι πρέπει να κάνω τώρα;»

Σωτήρας: «Κάνε το καθήκον σου, αυτό που πρέπει να κάνεις τώρα. Σε ευλογώ, αγαπημένη μου κόρη.»

Γονάτισα και ζήτησα από τον Σωτήρα να ευλογήσει και τις δύο γυναίκες που θα έρχονταν τώρα, τη Μαριάννα και την κυρία Μύλερ.

Σωτήρας: «Ναι, τις ευλογώ και αυτές.»

Ο Σωτήρας έδωσε την ευλογία.

ΗΙ. Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ.

10.09.1992 - Πέμπτη

10.30 π.μ. στο σπίτι:

Προσευχή της Ενώσεως.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Θέλω να γράφεις. Θα υπάρξουν πολλές ταραχές, μέχρι να συμβούν όλα αυτά.»

Εγώ: «Τι θα συμβεί, Κύριε και Θεέ μου;» Σωτήρας:

«Αυτό που θέλω να πραγματοποιήσω μαζί σου.»

Εγώ: «Κύριε, τι θέλεις; Τι πρέπει να πραγματοποιήσω μαζί

Σου;» Σωτήρας: «Όλο το Δρόμο του Σταυρού μέχρι το τέλος.»

Εγώ: «Πρέπει να δεχτώ αυτή την ταραχή;»

Σωτήρας: «Αυτή η ταραχή δεν είναι για σένα, αλλά για μένα, όμως ο θυμός μου θα επιδρά πάνω τους. Το αίμα που θα χύσεις είναι για όσους έχουν καλή θέληση, αλλά όχι για τους βλάσφημους.» Εγώ: «Μα, Κύριε, έχυσε το αίμα Σου για όλους.»

Σωτήρας: «Τότε, κόρη μου, όχι πια σήμερα· εκείνοι έχουν ήδη επιλέξει τον πατέρα τους. Δεν χρειάζεται να μιλάς στους βλάσφημους.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι είναι βλάσφημοι;»

Σωτήρας: «Εγώ θα τους αναγνωρίσω, όχι εσύ. Κόρη μου, γράψε κάτι ακόμα. Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις θα συμβούν αυτές τις μέρες.»

Εγώ: «Κύριε, ας γίνει όπως και όταν το θέλεις, δεν φοβάμαι και δεν αμφιβάλλω, σου ανήκω εξ ολοκλήρου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Δεν πρέπει να ακούς όταν οι άλλοι σε επιπλήττουν. Δεν αναγνωρίζεις τις αδυναμίες τους. Άκουσέ με καλά, είμαι ο πνευματικός σου οδηγός· ακόμα κι αν κάνεις κάτι λάθος και οι άλλοι το παρατηρήσουν σε σένα, για μένα είναι παρόλα αυτά σωστό. Έτσι θέλω να είναι. Οι περισσότεροι παραβλέπουν τα δικά τους λάθη. Αν αφήσεις τον καθένα να σε διδάξει, τότε απομακρύνεσαι από Μένα. Ο Σατανάς είναι πονηρός, πρόσεξε: αν κάνεις κάτι κακό και αυτό δεν αρέσει στους άλλους, αυτό προέρχεται από Μένα. Δεν χρειάζεσαι τους περίεργους γύρω σου. Στείλε πρώτα όλους τους περίεργους να προσευχηθούν για να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους· έτσι θα γλιτώσεις πολλούς μπελάδες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, γι' αυτό χρειάζομαι ταπεινότητα. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να είμαι ταπεινή.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα γίνεις ταπεινή και πράα, όπως είμαι Εγώ. Γιατί τότε θα είσαι ολόκληρη μέσα Μου.»

Εγώ: «Τότε όμως είναι άσχημο, αν οι ιερείς δεν πιστεύουν ακόμα.»

Σωτήρας: «Κάθε ιερέας είναι ένας δεύτερος Χριστός, πρέπει να προσευχόμαστε για κάθε ιερέα. Τους αγαπώ όλους, κόρη μου.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, κι εγώ σας αγαπώ όλους, αλλά δεν με αγαπάτε όλοι.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι, κόρη μου, ούτε κι εσείς με αγαπάτε όλοι.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

Ροζάριο και η Ιερά Λειτουργία στο Κόκκινο

11.09.1992 - Παρασκευή

7:40 έως 8:30

Ο σύζυγός μου μου είχε δυσκολέψει τα πράγματα.

Έχουν φτάσει πολλές Βίβλοι από τον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ.

Σωτήρας: «Θέλω να γράψεις. Σ' αγαπώ πολύ. Τις επόμενες μέρες θα δέχεται συχνότερα επιθέσεις από τον Σατανά. Όσον αφορά την οικογένειά σου, σου δίνω δίκιο. Αυτός αναζητά τον πιο σύντομο δρόμο, όπως εσείς αναζητάτε τον πιο σύντομο δρόμο προς Εμένα μέσω της Μαρίας, έτσι και το ακάθαρτο πνεύμα αναζητά τον πιο σύντομο δρόμο προς εσάς. Κόρη Μου, χθες έκανες το σωστό. Κόρη Μου, τα ακάθαρτα πνεύματα είναι ιδιαίτερα οργισμένα εναντίον σου, αλλά μαζί Μου θα τα νικήσεις όλα. Κόρη Μου, προσευχήσου για τον άντρα σου, χρειάζεται τη βοήθειά σου.»

Ο Σωτήρας μου είπε: «Συνέχισε να γράφεις, κόρη Μου. Θα έρθει μια φλεγόμενη φωτιά πάνω σου.»

Εγώ: «Δεν θα το γράψω αυτό. Σίγουρα δεν προέρχεται από Σένα, αγαπητέ

Θεέ.» Σωτήρας: «Ναι! Μια φλεγόμενη φωτιά αγάπης.»

Εγώ: «Κυρίε μου, τώρα φοβήθηκα μήπως καώ.» Σωτήρας: «Θα καείς μέσα στην αγάπη Μου.

Με αυτή τη φωτιά θα γίνεις εντελώς αγνή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, σε παρακαλώ, καθάρισέ με, ώστε να είμαι πάντα

μαζί Σου και να μην χωριστώ ποτέ από Σένα.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευλογώ.» Εγώ:

«Ο Σωτήρας με ευλόγησε...»

Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Κόκκινο

12.09.1992 Σάββατο

7.30 π.μ. έως 9.00 π.μ.

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε. Θέλω να κάνεις ό,τι θέλω εγώ. Όπου σε οδηγώ, εκεί πρέπει να πας.»

Εγώ: «Κύριε, πώς θα καταλάβω ότι με οδηγείς;»

Σωτήρας: «Μπορείς να με ρωτήσεις! Ο δρόμος προς Εμένα γίνεται πιο απτότομος.» Εγώ: «Κύριε, τι σημαίνει “πιο απτότομος”;»

Σωτήρας: «Θα γίνει πιο κουραστικός και θα απαιτεί πολλή δύναμη. Αυτή τη δύναμη μπορείς να την πάρεις μόνο από Μένα. Ζήτη για σένα και τους συνανθρώπους σου, ώστε να περπατήσουν μαζί σου τον δρόμο. Αλλιώς, μπορεί να τους χάσεις από τον απτότομο δρόμο.»

Εγώ: «Ναι, Κυρίε μου, στο μέλλον θα ζητήσω περισσότερη δύναμη για μένα και τους συνανθρώπους μου.»

Σωτήρας: «Η καρδιά σου είναι ήδη η καρδιά μου. Πρέπει να την διορθώσω, όπως μου αρέσει. Από αυτή την καρδιά θα αναβλύζει πολλή χάρη και αυτή η πληγωμένη καρδιά θα γίνει πηγή αγάπης.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, πώς θα καταλάβω ότι είναι ήδη η καρδιά Σου;»

Σωτήρας: «Αυτή η καύση που νιώθεις στην καρδιά σου είναι η φωτιά της αγάπης Μου, και γίνεται πιο δυνατή όταν το θέλω Εγώ.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, νιώθω αυτή τη φλόγα, αλλά δεν ήξερα τι σημαίνει αυτό για μένα.

Συνειδητοποίησα ότι με αυτή τη φωτιά μπορώ να Σ' αγαπώ περισσότερο. Η ψυχή μου λαχταρά έντονα να είναι κοντά Σου. Ένωσα ότι η καρδιά μου αυτή τη στιγμή είναι σαν μια καυτή εστία και αυτή δεν σβήνει ποτέ. Τώρα καταλαβαίνω καλύτερα, όταν διαβάζω στη «Λιτανεία της Καρδιάς του Ιησού»:

Εσύ, φλεγόμενη εστία της αγάπης.

Μέχρι τώρα αυτό δεν μου ήταν σαφές, αλλά τώρα το καταλαβαίνω. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή τη μεγάλη χάρη και διαφώτιση.

Θα προσθέσω ακόμη, Κύριε και Θεέ μου, ότι η καρδιά Σου είναι μια ζωντανή, φλεγόμενη εστία αγάπης. Ω, ας μην σβήσει ποτέ αυτή η φωτιά, γιατί τότε ξέρω ότι είσαι πάντα μαζί μου. Ιησού, Σ' αγαπώ με όλη μου την καρδιά και με όλη μου τη δύναμη, Σ' αγαπώ πάνω από όλα.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, χαίρομαι που το συνειδητοποίησες αυτό, μείνε όπως είσαι, κράτα σφιχτά το χέρι Μου.» Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

16:30 έως 19:45 Προσευχή και Ιερή Λειτουργία στην εκκλησία του Ροτ.

13.09.1992 - Κυριακή

9.30 έως 11.15 στο σπίτι

Σήμερα τη νύχτα, από τις 2.30 έως τις 3.30, υπήρξε αναστάτωση μπροστά από το σπίτι μου.

Μερικοί μεθυσμένοι είχαν παρκάρει απέναντι από το σπίτι μου. Έπρεπε να έρθει η αστυνομία.

Ενωση Προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, είμαι μαζί σου, μέσα σου και μαζί σου, μου ανήκεις εξ ολοκλήρου. Μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν. Το είδες, χθες και σήμερα τη νύχτα. Ο Σατανάς προσπαθεί με κάθε μέσο να σε απομακρύνει από μένα. Είναι ισχυρός, κόρη μου, αλλά εσύ μαζί μου είσαι ακόμα ισχυρότερη. Κόρη μου, μείνε πιστή στην ομάδα προσευχής σου, όπως μέχρι τώρα. Τίποτα δεν ευχαριστεί περισσότερο τον Σατανά από το να διαλύσει την ομάδα προσευχής σου.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, οι καυτοί πόνοι που ένιωσες χθες ήταν οι δικοί μου πόνοι.»

Εγώ: «Τους ένιωθα τόσο καυτούς και διαπεραστικούς όλη την ημέρα, και τώρα δεν τους νιώθω πια.»

Σωτήρας: «Σε προετοιμάζω για ό,τι θα συμβεί αυτές τις ημέρες. Τώρα νιώθεις ένα κάψιμο στην καρδιά σου.»

Εγώ: «Μα δεν είναι έντονο.»

Σωτήρας: «Θα γίνει όμως πολύ έντονο.»

Εγώ: «Θα το αντέξω;»

Σωτήρας: «Θα τα καταφέρεις.»

Εγώ: «Πρέπει τότε να φωνάξω γιατρό;»

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα κάνω ό,τι θέλεις.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια θα τα πάρεις στην εκκλησία.» Εγώ: «Σε κόκκινο;»

Σωτήρας: «Ναι, με κόκκινο χρώμα.»

Εγώ: «Θα σε δω τότε;»

Σωτήρας: «Θα με δεις. Με το φως που εκπέμπει από μένα, θα λάβεις τα σημάδια των πληγών και αυτό το φως θα παραμείνει μαζί σου, για όσο διάστημα το θέλω εγώ. Εγώ είμαι το φως και διώχνω το σκοτάδι.

Κόρη μου, τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις, είναι τα σημάδια των πληγών Μου.»

Εγώ: «Μα αυτό μου το έχεις πει ήδη μια φορά.»

Σωτήρας: «Αυτά δεν μπορεί να τα μιμηθεί ο κόσμος. Ακόμη και οι επίσκοποι δεν μπορούν πλέον να το εξηγήσουν, καθώς τους λείπει το φως. Γι' αυτό να είσαι ταπεινή, γιατί πρέπει να φωτιστούν με αυτό το φως. Κόρη μου, τους αγαπώ όλους.»

Εγώ: «Κυρίε μου, τι γίνεται με τους βλάσφημους;»

Σωτήρας: «Και οι βλάσφημοι μπορούν τώρα να σωθούν.» Εγώ:

«Πώς, Κύριε και Θεέ μου;»

Σωτήρας: «Δίνοντάς τους την αγάπη που τους λείπει.» Εγώ: «Πώς μπορώ να τους δώσω την αγάπη;»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η αγάπη.»

Εγώ: «Αυτό θα κάνω.»

Σωτήρας: «Είσαι το εργαλείο μου, το οποίο χειρίζομαι.»

Εγώ: «Ω, Κύριε και Θεέ μου, αυτό είναι πολύ δύσκολο να το καταλάβει κανείς.»

Σωτήρας: «Θα φωτίσω όσους έχουν καλή θέληση. Θα αναγνωρίσουν μέσα στην καρδιά τους, όπως το αναγνώρισες κι εσύ, ότι εγώ είμαι η αγάπη.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τώρα καταλαβαίνω. Η επιστήμη δεν μπορεί να το συλλάβει με το μυαλό της. Η αγάπη στην καρδιά μας υπερβαίνει την επιστήμη. Αγαπητέ Σωτήρα, πόσο μάταιη πρέπει να είναι η κοσμική επιστήμη μπροστά στο ουράνιο που μας περιμένει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που έγραψες. Σε ευλογώ τώρα.» Εγώ: «Είπα:

Παρακαλώ, ολόκληρο τον κόσμο.»

Σωτήρας: «Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

Στις 12:45 προσευχήθηκα το Ροζάριο και την προσευχή στο κόκκινο.

Στις 14:30 προσευχήθηκα μαζί με τον Χέτβιγκ το Ροζάριο των Πόνων και παρακολούθησα την Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου στο Μίνγκολσχαϊμ. Μετά την Ιερή Λειτουργία, μίλησα με τον ιεραπόστολο πάτερ Στάιλερ για περίπου 30 λεπτά.

9 Σεπτεμβρίου 1992 - Δευτέρα

Στο σπίτι:

2.10 έως 3.05 το βράδυ Προσευχή

9.30 έως 11.15: Συνάντηση προσευχής

Έκλαψα! Ένας πατέρας στο παρεκκλήσι του Ρόχου με έβαλε σε σύγχυση χθες το βράδυ.

Υπερασπίστηκε την κοινωνία με το χέρι. Ζήτησα από τον Σωτήρα, αν το θέλει, να μου δώσει μια απάντηση. Γιατί είμαι σίγουρη ότι ο σωστός τρόπος είναι η κοινωνία με το στόμα.

Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτόν τον ιερέα.

«Αγαπητέ Σωτήρα, μήπως έκανα λάθος;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, δεν έκανες λάθος, είναι μεγάλη αμαρτία εκ μέρους των ιερέων που εξακολουθούν να χορηγούν την Κοινωνία στο χέρι. Επειδή την υπερασπίζεστε ακόμα, πρέπει να...»

να αναλάβουν την ευθύνη. Όσοι εξακολουθούν να δίνουν την κοινωνία με το χέρι, μου είναι αδιάφοροι.

Κόρη μου, ό,τι έκανες μέχρι τώρα είναι σωστό. Γράψε, κόρη μου, τα σημάδια που θα αποκτήσεις θα πονέσουν πολύ».

Εγώ: «Αρχίζω ήδη να φοβάμαι όταν το ακούω αυτό...» Σωτήρας: «Κόρη μου, φοβάσαι τώρα;»

Εγώ: «Όχι.»

Σωτήρας: «Μαζί μου δεν θα φοβηθείς. Οι πόνοι που θα νιώσεις θα είναι πιο έντονοι, αν δεν προσεύχονται αρκετά.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, ποιος τότε θα με ακούσει και θα προσευχηθεί;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, όσοι θέλουν να σωθούν, θα προσεύχονται. Εγώ θα σταυρωθώ μέσα σου για τη σωτηρία των ψυχών. Κόρη μου, ο καθένας έχει λίγο χρόνο για τον εαυτό του. Θα προσεύχονται. Γράψε, κόρη μου, μόνο ένας μικρός αριθμός θα σωθεί.»

Εγώ: «Θα υποφέρω για όλες τις ψυχές.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, σχεδόν όλοι δεν θέλουν να μετανοήσουν.» Εγώ: «Τότε δεν χρειάζεται να υποφέρω για όλους;»

Σωτήρας: «Ναι, αλλιώς δεν θα μπορούν να πουν ότι δεν υπέφερα γι' αυτούς.» Εγώ:

«Αγαπημένε Ιησού, είναι πολύ δύσκολο για μένα να γράφω, είναι οδυνηρό.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευλογώ. Ενώνω ολόκληρο τον κόσμο, ειδικά όλους τους αρρώστους και τους ετοιμοθάνατους, στην ευλογία Μου.»

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία «κόκκινη»

20.00 Ομάδα προσευχής «Κόκκινη».

Τα πρώτα τρία χρόνια προσευχόμασταν περίπου μία ώρα. Εδώ και δύο χρόνια προσευχόμαστε περίπου δύο έως δυόμισι ώρες. Ο Σωτήρας μου είχε ζητήσει να προσευχόμαστε πολύ.

15.09.1992 - Τρίτη

10.30 έως 13.00

Πριν, προσευχήθηκα μαζί με τον Φριντόλιν. Μετά, μόνη μου, ενώθηκα με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τους πόνους που θα υποστείς, ένωσέ τους με τους πόνους της Παναγίας. Οι πόνοι της Παναγίας είναι και δικοί μου πόνοι. Προσφέρε τα πάντα στον Ουράνιο Πατέρα. Μέσα από τις θυσίες σας θα θεραπευτούν πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, σ' αγαπώ τόσο πολύ, θα κάνω ό,τι θέλεις. Απλά πρέπει να μου το πεις, για να το ξέρω. Νιώθω τώρα μια βαθιά ειρήνη που δεν μπορεί να περιγραφεί. Σε αυτή την ειρήνη υπάρχει τόση αγάπη και έχω την επιθυμία να μην χρειαστεί να χωριστώ. Δεν αισθάνομαι το σώμα μου.

Αισθάνομαι απίστευτα ελαφριά και ελεύθερη, χωρίς έγνοιες και πόνους. Τα εγκόσμια είναι σαν να έχουν απομακρυνθεί από μένα. Είμαι τίποτα.

Όλα μέσα μου είναι Θεός. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για αυτή την πεποίθηση και τη χάρη. Έχω τώρα μια επιθυμία, και σου τη γράφω τώρα, γιατί είναι τόσο όμορφη για μένα:

Ιησού, άσε με να ακουμπήσω στο στήθος Σου, όπως ο Ιωάννης. Και τώρα θέλω να Σε αγκαλιάσω, γιατί η καρδιά μου Σ' αγαπά τόσο πολύ. Δεν μπορώ να το εξηγήσω σε κανέναν, γιατί η αγάπη απλά υπάρχει. Μου έρχονται δάκρυα στα μάτια, γιατί Σ' αγαπώ.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, έτσι όπως είσαι τώρα, έτσι θέλω να σε έχω πάντα. Βλέπεις, δεν σου λείπει η αγάπη. Την αποκτάς πολύ περισσότερο μέσα από τον πόνο. Τα πέντε σημάδια των πληγών είναι πολύ κοντά.

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, το έχεις ξαναπεί αυτό.»

Σωτήρας: «Τότε, όμως, δεν ήξερες ακόμα πολλά. Να είσαι έτοιμη για κάθε ώρα που έρχεται τώρα. Θα δοκιμαστείς πολύ, κόρη μου.»

Εγώ: «Ω Σωτήρα, έχω ήδη δοκιμαστεί τόσο πολύ.»

Σωτήρας: «Όχι αρκετά.»

Εγώ: «Και αν οι θεολόγοι δεν πιστέψουν;»

Σωτήρας: «Δεν θυσιάζεσαι για τους θεολόγους, αλλά για όλες τις ψυχές. Θα πιστέψουν οι θεολόγοι που βρίσκονται στο φως. Αγαπημένη μου κόρη, σ' αγαπώ πολύ. Γράψ' το, τα παθήματα της εξιλέωσης θα αρχίσουν σύντομα.»

Εγώ: «Τι περιλαμβάνουν τα παθήματα της εξιλέωσης;»

Σωτήρας: «Οι πονοκέφαλοι και οι καρδιακοί πόνοι, αυτά είναι τα προπαρασκευαστικά παθήματα. Εδώ δεν σε βοηθά κανένα φάρμακο. Αυτά τα παθήματα προέρχονται από Μένα. Υποφέρεις για τη σωτηρία των ψυχών, γι' αυτό δεν σε βοηθά κανένα φάρμακο. Πρέπει να τα υπομένεις όλα με αγάπη και υπομονή. Θα σου δώσω τόση αγάπη, ώστε να μπορείς να τα αντέξεις. Θα είμαι τα πάντα μέσα σου. Η ψυχή σου είναι ενωμένη μαζί Μου, και θα έχεις μόνο ένα μέρος των παθημάτων Μου. Έτσι, κόρη Μου, δεν είσαι πια εσύ.

Εγώ είμαι. Σωτήρας: «Σε ευλογώ και όλους όσους σου είναι κοντά.»

Ο Σωτήρας μας ευλόγησε.

Στις 18.30 βρισκόμουν σε έναν πατέρα από το Περού στο Μίνγκολσχαϊμ. Του χάρισα μια Βίβλο του πατέρα Γκέμπχαρντ Χάιντερ. Εξομολογήθηκα σ' αυτόν. Η Χέντβιχ ήταν μαζί μου σε αυτόν τον πατέρα και με έβριζε. Έπρεπε να ταπεινωθώ. Της συγχώρεσα.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ

16.09.1992 - Τετάρτη

9.30 έως 10.20

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.» Εγώ:

«Ναι, αγαπημένε μου Ιησού.»

Σωτήρας: «Ο Σταυρός που οδηγεί σε Μένα βρίσκεται στο φως. Όλα τα παιδιά Μου τον αναγνωρίζουν. Αυτό το φως που σε φωτίζει, είμαι Εγώ. Κόρη Μου, κανείς δεν μπορεί να σε απομακρύνει από αυτόν τον δρόμο. Όταν κάποιος αναγνωρίζει τον φωτισμένο δρόμο, δεν θέλει πια

να βαδίζει στο σκοτεινό μονοπάτι. Η ανώνυμη επιστολή που έλαβες είναι μια παγίδα του Σατανά.

Θέλει να σε απομακρύνει από το φωτισμένο μονοπάτι, αλλά δεν μπορεί, αφού εγώ είμαι μαζί σου.

Αγάπα τους όλους, όπως μέχρι τώρα. Αγαπημένη μου κόρη, να είσαι έτοιμη να δεχτείς ό,τι σου έρθει.

Ό,τι σου φαίνεται υπερβολικό, δώσ' το σε μένα. Τα πέντε ιερά σημάδια θα τα λάβεις από μένα, να είσαι σίγουρη και πεπεισμένη.»

Σωτήρας: «Δεν αλλάζω τον λόγο Μου. Πρέπει να αντέξεις τις δοκιμασίες που σε περιμένουν. Είμαι ο οδηγός της ψυχής σου και θα τις αντέξεις. Κόρη Μου, Μου αρέσει αυτό που κάνεις και ο τρόπος που συμπεριφέρεσαι στους ανθρώπους.

Όσοι θέλουν να σε διδάξουν, το κάνουν από φθόνο. Να είσαι σε εγρήγορση. Κόρη μου, έχεις πολλούς εχθρούς γύρω σου. Να είσαι φειδωλή στα λόγια σου μπροστά τους. Από ένα λόγο κάνουν δέκα, για να σε χλευάσουν. Κόρη μου, δώσε πάντα όλες τις ανησυχίες σου σε Μένα.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, πήγαινε εκεί που πρέπει να πας. Σε ευλογώ, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Είπα στον Σωτήρα ότι συμπεριλαμβάνω στην ευλογία τους τους αρρώστους, τους ετοιμοθάνατους, τις φτωχές ψυχές στο Καθαρτήριο και τους εχθρούς μου.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

Στις 12:00 το μεσημέρι, στον καθεδρικό ναό του Σπάιερ, προσευχήθηκα τον Άγγελο του Κυρίου και άλλες προσευχές.

19.30 μ.μ. Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

20.30 μ.μ.: έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τη Μάριον.

17.09.1992 - Πέμπτη

Στο σπίτι, από τις 10.30 έως τις

11.30. Αυτή τη στιγμή είμαι ακόμα σε διακοπές.

Σήμερα το βράδυ προσευχήθηκα από τις 20:30

έως τις 03:30, στην Ενωση Προσευχής:

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα πέντε ιερά σημάδια θα χαραχθούν στη μνήμη σου. Θα υπάρξει ένα σημάδι στον ουρανό μπροστά από την εκκλησία, πρέπει να το κοιτάξεις. Αυτό θα είναι η επιβεβαίωσή μου για το γεγονός.»

Εγώ: «Και αν δεν το δω, θα αλλάξει τότε το σχέδιό Σου;» Σωτήρας: «Θα το δεις, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, πιστεύω ότι θα συμβεί. Έχω ακλόνητη πίστη, γι' αυτό πιστεύω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άφησε το έργο να ενεργήσει μέσα σου. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, κόρη μου. Σε έχω επιλέξει. Θέλω να σώσω πολλές ψυχές μαζί σου! Αυτό είναι από καιρό η επιθυμία μου. Η ώρα έχει έρθει και κανείς δεν μπορεί να αλλάξει το χρονοδιάγραμμά μου!

Εγώ είμαι η Αιωνιότητα. Αγαπημένη μου κόρη, όλα έρχονται την κατάλληλη στιγμή.

Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, για το «Ναι» σου. Το «Ναι» σου είναι σταθερό σαν βράχος στη θάλασσα. Το «Ναι» σου είναι το «Ναι» Μου και κανείς δεν μπορεί να σου το πάρει.

Π. Χέιντερ: Σχετικά με αυτό, ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χέιντερ στο Ρέγκενσμπουργκ, αφού εξέτασε το ημερολόγιο, λέει ότι πρέπει να συνεχίσω να γράφω, καθώς αυτό είναι ένα δώρο χάριτος από τον Σωτήρα.

Εγώ: «Σκέφτηκα τώρα: "Χριστέ μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ"».

Σωτήρας: «Η αγάπη σου είναι η δική μου αγάπη. Αυτή την αγάπη μπορείς να τη μεταδώσεις σε όσους έχουν την επιθυμία για αγάπη.»

Εγώ: «Κύριε, όλα όσα σου είπα τώρα από καρδιάς, ας γίνουν όπως εσύ θέλεις και όπως σου αρέσει. Μου είναι ξεκάθαρο και τώρα κατάλαβα ότι πρέπει να το καταλάβω αυτό, ενώ τα υπόλοιπα θα μου τα διδάξεις εσύ αργότερα. Σ' εμπιστεύομαι και θα σου μείνω πιστή. Με τις αρετές που μου δίνεις και με αυτές που μου έχεις ήδη δώσει.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευχαριστώ, μου δίνει μεγάλη χαρά αυτό που έγραψες. Σε ευλογώ και χύνω πάνω σου χάρη, όση χρειάζεσαι. Σου χαρίζω τόση αγάπη, ώστε να μπορέσεις να αντέξεις ό,τι θα σου χαρίσω.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ, μεγάλη μου αγάπη. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.»

18.30 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ.

9 Σεπτεμβρίου 1992 - Παρασκευή

στο σπίτι,

4.00 π.μ. έως 5.30 π.μ. προσευχή.

Προσευχή προς τιμήν της Παναγίας!

Λατρεία των Ιερών Πληγών, προσευχές για τους εχθρούς, στη συνέχεια ένωση με τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχω σχέδια για σένα. Κάνω ό,τι θέλω. Να έχεις υπομονή. Όλα θα γίνουν όπως σου υποσχέθηκα. Εγώ καθορίζω το χρόνο. Όλα πρέπει να γίνουν όπως θέλω εγώ.»

Εγώ: «Κύριε, νόμιζα ότι είχα κάνει κάτι λάθος.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, είσαι ένα ευγενές τριαντάφυλλο, ο εχθρός δεν αντέχει το άρωμά σου. Να είσαι πάντα έτοιμη για Μένα. Πρέπει να δοκιμαστείς, κόρη Μου. Κόρη Μου, σ' αγαπώ, συνέχισε να κοιμάσαι.»

11:45 έως 12:45 Προσευχή-Ενωση!

Προσευχήθηκα με όλη μου την καρδιά και δίστασα να το καταγράψω. Αλλά ο Σωτήρας θέλει να το γράψω.

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, η αγάπη σου για Μένα είναι αληθινή. Γνωρίζω τα παιδιά Μου που Με αγαπούν. Είναι όμως πολύ λίγα. Διψάς μαζί Μου για τις ψυχές, επειδή τις αγαπάς όπως τις αγαπώ Εγώ. Με αγαπάς, αλλά δεν με έχεις δει από κοντά ακόμα. Αυτό όμως έχει μεγαλύτερη αξία, το ότι δεν με βλέπεις και όμως με αγαπάς. Αυτή είναι η αληθινή και ευγενής αγάπη, που δεν μπορεί να απατήσει. Σ' ευχαριστώ που με έβαλες στην πρώτη θέση της καρδιάς σου. Αυτή την ψυχή θα την ανταμείψω με ιδιαίτερο τρόπο στον Ουρανό.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, τα πράγματα δεν φαίνονται καλά στον κόσμο. Όλα κρέμονται από μια κλωστή και αυτή μπορεί να σπάσει ανά πάσα στιγμή. Εγώ κρατάω ακόμα σφιχτά αυτή την κλωστή, για να μην σπάσει. Ο πόλεμος γίνεται ακόμα πιο έντονος. Προσευχηθείτε για την ειρήνη σε όλες τις εκκλησίες και τα σπίτια, ώστε η ειρήνη να επιστρέψει σε όλες τις καρδιές. Ο χρόνος για τη σωτηρία των ψυχών είναι σύντομος και κανείς δεν μπορεί να τον παρατείνει εκτός από εμένα. Προσευχηθείτε, ώστε να σωθούν ακόμα πολλές ψυχές. Εγώ είμαι ο Σωτήρας και το φάρμακό σας.

Μόνο με το φάρμακό Μου μπορείτε να σωθείτε.» Εγώ:

«Ποιο είναι το φάρμακό Σου, Κύριε και Θεέ μου;» Σωτήρας:

«Η αγάπη. Αυτή είναι τα πάντα, κόρη Μου.»

Εγώ: «Έγραψα πάλι τόσα πολλά. Πρέπει πραγματικά να γράφω τόσα πολλά;» Σωτήρας:

«Γράψ' το κάθε μέρα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, Σ' ευχαριστώ.»

Από τις 13:45 έως τις 15:45 προσευχήθηκα τους Ψαλμούς στο δάσος.

18.30 μ.μ. Ιερή Λειτουργία και Ροζάριο στο Ροτ

9 Σεπτεμβρίου 1992 – Σάββατο

8.00 έως 10.00:

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, εγώ θ έ λ ω !

Είσαι η αγαπημένη μου κόρη. Ο πόνος σου είναι ο δικός μου πόνος. Θα σώσω τις ψυχές μαζί σου. Τα δάκρυα που έχυσες, πρόσφερε τα σε μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, σου προσφέρω ως θυσία, ώστε οι ψυχές να μην καταδικαστούν. Είναι τόσο δύσκολο για μένα, όταν ξέρεις ότι τόσες πολλές ψυχές χάνονται και οι άνθρωποι είναι χλιαροί και τυφλωμένοι.

Βλέπουν και όμως δεν βλέπουν τίποτα. Πόσο μεγάλη πρέπει να είναι η αμαρτία.» Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, όλα θα αλλάξουν.»

Εγώ: «Πώς, Κύριε, πώς θα αλλάξουν όλα;»

Σωτήρας: «Οι τελευταίοι θα γίνουν οι πρώτοι. Θα είναι ο λαός Μου. Είμαι ο Πατέρας των φτωχών. Κόρη Μου, θέλω από σένα ό,τι έχεις.»

Εγώ: «Δεν έχω τίποτα και δεν είμαι τίποτα, όλα σου ανήκουν.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

Στις 14:30 με επισκέφθηκε ο πάτερ Μπουράν και του μίλησα για τα σημάδια που θα λάβω. Δεν ήμουν ικανοποιημένη με τις διδασκαλίες του. Αντιτάχθηκε σε ό,τι μου είχε πει ο Σωτήρας.

Από τις 16:15 έως τις 19:45 ήμουν στην εκκλησία του Ροτ για να προσευχηθώ. Η πρώτη ώρα ήταν πολύ κουραστική, καθώς εκείνη την ώρα μια χορωδία έκανε πρόβα στην εκκλησία. Με πόνεσε το γεγονός ότι η χορωδία έπρεπε να κάνει πρόβα ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ενώ γίνονταν εξομολογήσεις και ο Ροζάριος. Προσευχήθηκα για αυτά τα αιτήματα, για τους ιερείς και για την ειρήνη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Δεν έφυγα από την εκκλησία εξαιτίας της χορωδίας. Παρέμεινα στην εκκλησία και συνέχισα να προσεύχομαι.

20.09.1992 Κυριακή

Στο σπίτι, από τις 7:45 έως τις

8:50, προσευχή και ένωση!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, τα σημάδια που θα λάβεις θα πονέσουν. Αυτός ο πόνος συνδέεται με την αγάπη Μου. Θα λάβεις τη χάρη να είσαι ταπεινή. Ό,τι σου είπε ο ιερέας από το Μάνχαϊμ, ο πατέρας Μπουράν, το ένιωσες και εσύ η ίδια, δεν είναι αλήθεια. Το αίμα που θα ρέει από σένα είναι το αίμα Μου. Πρέπει να προσευχηθείς πολύ για αυτόν τον ιερέα. Πίστεψε ό,τι σου εμπνέω να γράψεις. Είμαι ο πνευματικός σου οδηγός.»

Εγώ: «Μετά τη συζήτηση με τον ιερέα, ένιωθα πόνο στην καρδιά για αρκετές ώρες. Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Αυτοί οι πόνοι είναι οι δικοί μου πόνοι. Όταν ένας ιερέας λέει ψέματα, θα νιώθεις τους πόνους πιο έντονα.»

Εγώ: «Ίσως, τότε, είναι καλύτερα να σιωπάς μπροστά τους. Τότε δεν θα σε προσβάλλουν τόσο πολύ.»

Σωτήρας: «Θα μιλήσεις όταν το θελήσω εγώ.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, φύλαξέ με από ιερείς που δεν πιστεύουν ότι είσαι αληθινά, ουσιαστικά, πραγματικά παρών στις ιερές Οστίες, με σάρκα και αίμα, σώμα και ψυχή, θεότητα και ανθρωπότητα.»

Σωτήρας: «Θα είσαι το φως. Γράψε κάτι ακόμα, κόρη μου· τα σημάδια των πληγών θα τα λάβεις μόλις έρθει η κατάλληλη στιγμή για σένα. Να είσαι σίγουρη, θα τα λάβεις. Αγάπησέ με, κόρη μου. Μου αρέσει ο τρόπος που με αγαπάς. Αγαπημένη μου κόρη, έχει λίγη ακόμα υπομονή, δεν θα σου λείψει η αγάπη. Σου χαρίζω αγάπη όποτε θέλω, μου ανήκει το δικαίωμα να επιλέξω την κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, σε ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.»

Σωτήρας: «Να προσέχεις όσους σε ζηλεύουν. Με αυτούς τους ανθρώπους πρέπει να τα βγάζεις πέρα με ιδιαίτερη προσοχή.»

Εγώ: «Πώς, Σωτήρα;»

Σωτήρας: «Άφησέ τους να μιλούν και εσύ σιωπά. Τότε θα συνειδητοποιήσουν ότι έχουν άδικο.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε Ιησού, κατάλαβα.» Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

13:30 Ροζάριο και προσευχή.

15.30 μ.μ. Στο σπίτι, προσευχήθηκα το Ροζάριο και άλλες προσευχές για την αγιοποίηση του Πατέρα Πίο.

18.30 μ.μ. Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου. Στο τέλος της Λειτουργίας, ο ιεραπόστολος δεν μίλησε καλά. Απογοητεύτηκα και γύρισα στο σπίτι με μεγάλη θλίψη.

21.09.1992 - Δευτέρα

8.15 π.μ. έως 9.45 π.μ.

Σύλλογος Προσευχής!

Εγώ: «Ο ιεραπόστολος διάβασε χθες το βράδυ, στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, μια επιστολή που υποτίθεται ότι είχε επικυρωθεί από έναν επίσκοπο και από τον πάστορα Κέσενχαϊμερ. Η επιστολή ανέφερε ότι οι πιστοί που επιθυμούν να λαμβάνουν την Ιερή Κοινωνία μόνο από ιερείς και απορρίπτουν τους λαϊκούς, βρίσκονται σε πλάνη.

Ήταν ένα μεγάλο χαστούκι, που με πόνεσε και με ανησύχησε.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, μου είπες μετά τη Θεία Λειτουργία, όταν σε ρώτησα αν ο ιερέας είπε την αλήθεια, ότι αυτό ήταν ανοησία.

Θα ήθελα να Σε ρωτήσω ξανά, αν είναι σωστό οι λαϊκοί να μοιράζουν την Ιερή Κοινωνία.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Εγώ θέλω και απαιτώ η Ιερή Κοινωνία να λαμβάνεται από τα χειροτονημένα χέρια του ιερέα. Αυτός είναι ο σωστός τρόπος για τη διανομή της Ιερής Κοινωνίας στους πιστούς. Όποιος δεν τηρεί αυτό, θα πρέπει να λογοδοτήσει ενώπιόν μου. Κόρη μου, συνέχισε όπως μέχρι τώρα, ακόμα κι αν είσαι μόνη. Είμαι μαζί σου, κόρη μου.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot γύρω στις 18.30.

20.00 Ομάδα προσευχής.

22.09.1992 Τρίτη

8.30 έως 9.45 π.μ.

Συνάντηση

προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου! Τα σημάδια που θα λάβεις θα εμφανιστούν σύντομα, έχω συντομεύσει και πάλι το χρόνο. Να είσαι έτοιμη, κόρη μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τι σημαίνει ότι θα έρθουν σύντομα;»

Σωτήρας: «Δεν μπορεί να αργήσει πολύ.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Γράψε κάτι εντελώς διαφορετικό. Θέλω να δεχτείς τα πάντα, όπως τα θέλω εγώ.» Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τι είναι αυτό που θέλεις;»

Σωτήρας: «Ό,τι πρόκειται να σου συμβεί.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι προέρχεται από Σένα;»

Σωτήρας: «Θα το αναγνωρίσεις από την αγάπη Μου, κόρη Μου, πρέπει να το δεχτείς, είτε σου αρέσει είτε όχι.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, Νυμφί μου, αν το λες εσύ, τότε θα το κάνω! Ακόμα και αυτό που δεν μου αρέσει, αλλά πρέπει να είμαι σίγουρη ότι προέρχεται από Σένα.»

Εγώ: «Κύριε, πόσο ακόμα πρέπει να γράφω;»

Σωτήρας: «Λίγο ακόμα, κόρη μου. Γράψε λίγο ακόμα!» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Θα δοκιμαστείς ακόμα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, γιατί κλαις; Από το δεξί μου μάτι έτρεχαν τα δάκρυα τόσο γρήγορα, είναι υπερφυσικό. Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Υπάρχει ένας κίνδυνος μπροστά σας. Ο πόλεμος στην Ευρώπη εξαπλώνεται. Πολλές ψυχές θα χαθούν. Για αυτές, η σταύρωσή μου ήταν μάταιη. Κι εσύ θα υποφέρεις μάταια για πολλούς. Είναι μεγάλος πόνος για μένα να χάνω ψυχές εξαιτίας της ανυπακοής τους.

Προσευχήσου, κόρη μου, όταν έρθουν ενώπιον της κρίσης Μου, να νιώσουν βαθιά μετάνοια, επειδή θα τους δοθεί για άλλη μια φορά η ευκαιρία να σωθούν. Τους χαρίζω ακόμα τόσο πολύ χρόνο, ώστε να μπορέσουν να αποφασίσουν. Η κόλαση είναι φρικτή, κόρη μου, και όμως τόσοι πολλοί μπαίνουν εκεί μέσα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω άλλο, ελέησέ με.» Σωτήρας: «Νιώθεις τον πόνο μαζί Μου. Σε ευλογώ, αγαπημένη Μου κόρη.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Ροζάριο και Θεία Λειτουργία γύρω στις 18:30 στο Rot.

23.09.1992 - Τετάρτη

8.00 έως 12.30 στο σπίτι

Εγώ: «Προσευχήθηκα με περισσότερη ευλάβεια από ό,τι συνήθως.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να γράψεις. Σήμερα δεν πρέπει να πας στο Ζωνακέλ. Εγώ είμαι το Ζωνακέλ σου.»

Εγώ: «Να το γράψω αυτό;» Σωτήρας:

«Ναι, γράψ' το.»

Εγώ: «Σκεφτόμουν την εκδρομή της εταιρείας.»

Σωτήρας: «Πρέπει να πας εκεί. Αλλά σε παρακαλώ, να είσαι πράα και ταπεινή, να χαίρεσαι μαζί τους.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, όταν Σου απευθύνομαι με τόσο διαφορετικούς τρόπους, είναι σωστό αυτό;»

Σωτήρας: «Μου αρέσει το πώς με αποκαλείς. Κόρη μου, γράψ' το: τους πόνους που νιώθεις, πρέπει να τους υπομένεις με αγάπη.»

Σωτήρας: «Μου το έχεις ξαναπεί αυτό.»

Εγώ: «Δεν μπορούν να σου τα πάρουν. Ούτε καν το αγιασμένο νερό δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Μην προσπαθείς να βρεις θεραπεία.»

Εγώ: «Και αν αναμιχθούν οι γιατροί;»

Σωτήρας: «Χρειάζονται τη συγκατάθεσή σου.»

Εγώ: «Και αν την έχουν;»

Σωτήρας: «Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούν να σε βοηθήσουν. Αντιθέτως, γιατί τότε οι πόνοι θα γίνουν μεγαλύτεροι. Θα υποφέρεις για τους αμαρτωλούς. Πρέπει να κάνεις ό,τι σου ζητώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, φοβάμαι ότι θα μπερδευτώ και ότι δεν θα έχω αρκετή εμπιστοσύνη και υπομονή. Θα αρχίσω να φοβάμαι τους ανθρώπους;»

Σωτήρας: «Όλα αυτά τα δίνεις ξανά και ξανά σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, η καρδιά μου καίει πάλι.»

Σωτήρας: «Είναι η φλόγα της αγάπης Μου. Κανείς δεν μπορεί να τη σβήσει εκτός από Μένα.»

Εγώ: «Ήμουν τόσο ευτυχισμένη όλο το πρωί, και μπόρεσα να προσευχηθώ εσωτερικά όπως ποτέ πριν. Μου ήρθαν τα σωστά λόγια, σαν ιερέας.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ ήμουν. Ο Ιησούς σου. Δεν είσαι εσύ, αλλά εγώ είμαι.»

Εγώ: «Είναι τόσο όμορφο συναίσθημα όταν μπορείς να προσευχηθείς τόσο βαθιά μέσα σου, ειδικά προς τον Ουράνιο Πατέρα, κάτι που τόσο συχνά ξεχνιέται από τους ανθρώπους. Εγώ επίσης απορώ που από το βάθος της καρδιάς μου βγαίνει μια τόσο πολύτιμη προσευχή. Πιστεύω ότι ο Ουράνιος Πατέρας εισακούσε αυτή την προσευχή.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου έδωσες τα πάντα με αγάπη.»

Εγώ: «Κύριέ μου, δεν πρέπει να πω σε κανέναν ότι είμαι ήδη τέσσερις ώρες ενωμένη μαζί Σου, και δεν νιώθω ότι αυτό είναι πάρα πολύ. Κρίμα που οι διακοπές μου δεν διαρκούν περισσότερο. Σ' ευχαριστώ που μου είπες να μην πάω διακοπές.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Εκπλήρωσε μου μια επιθυμία.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, έχεις μια επιθυμία! Θα σου εκπληρώσω αυτή την επιθυμία, επειδή είσαι μαζί μου και επειδή σ' αγαπώ.»

Σωτήρας: «Ναι, θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Τριαδικό Θεέ, έχεις το «ναι» μου, αν και δεν ξέρω ακόμα ποια επιθυμία σου πρέπει να εκπληρώσω. Η καρδιά μου δεν τρέμει, αλλά χαίρεται για το τι θα μου πεις τώρα. Κύριε και Θεέ μου, εμπιστεύομαι σε Σένα ότι η επιθυμία Σου θα εκπληρωθεί.»

Είναι 12:00, προσευχήθηκα με ευλάβεια τον Άγγελο του Κυρίου και το «Πάτερ ημών» με απλωμένα χέρια· αυτό το κάνω συχνά, όταν προσεύχομαι μόνη μου.

Μετά την προσευχή, ενώθηκα και πάλι με τον Σωτήρα. Εγώ:

«Κύριε, ποια επιθυμία να σου εκπληρώσω;»

Παρέμεινα στη σιωπή και δεν άκουσα τίποτα.

Εγώ: «Τι να είναι αυτό;» Ενώθηκα ξανά και προσευχήθηκα στο Άγιο Πνεύμα. «Σε παρακαλώ, μην επιτρέψεις να παρέμβει κάποιο άλλο πνεύμα, γιατί σου έχω εμπιστοσύνη. Πες μου τι πρέπει να γράψω.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου! Μπορώ να επιτελέσω μέσα σου ό,τι θέλω.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, μπορείς να επιτελέσεις μέσα μου ό,τι θέλεις και αυτή η επιθυμία θα εκπληρωθεί για σένα. Ω, αγαπημένε μου Πατέρα, μπορεί κανείς να αρνηθεί την αγάπη;

Αρνήθηκες να θυσιάσεις τον μοναδικό σου Υιό για εμάς τους αμαρτωλούς; Αρνήθηκες να σταυρωθείς για τη σωτηρία μας; Αρνήθηκες να κατέβεις με φλογερές γλώσσες πάνω στους Αποστόλους; Είσαι η Αγάπη και παραδίδομαι σε Σένα, γιατί Εσύ είσαι η αιώνια ζωή μου και η μακαριότητά μου.»

Σωτήρας: «Μου έδωσες χαρά, ώστε να μπορέσω να ενεργήσω τα πάντα μέσα σου.» Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

Έχασα την αίσθηση του χρόνου· μαζί με τον Σωτήρα, οι τεσσερις ώρες που πέρασα μαζί Του, είναι τόσο

σύντομο σαν αστραπή και αυτό είναι ακατανόητο.

Τώρα καταλαβαίνω όταν κάποιος παραπονιέται ότι μια ώρα στην εκκλησία είναι πάρα πολύ γι' αυτόν, και αυτό συμβαίνει μόνο επειδή του λείπει η αγάπη.

19:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου

24.09.92 - Πέμπτη

8.30 - 9.45 π.μ. Ένωση

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω να.....»

Νόμιζα ότι είμαι μπερδεμένη.

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν είσαι μπερδεμένη. Θέλω να κάνεις κάτι για μένα. Δώσε μου όλες τις δυσκολίες σου.»

Έκλαιγα πικρά και παρέδωσα τις δυσκολίες μου στον Σωτήρα. Ξεφορτώθηκα τα προβλήματά μου και τα παρέδωσα στον Σωτήρα. Είναι ακατανόητο, ένιωσα ανακούφιση. Σωτήρας: «Βλέπεις, κόρη μου, πρέπει πάντα να μου δίνεις τις δυσκολίες σου. Θα τις λύσω όλες για σένα.»

Ζήτησα ένα σημάδι στην εκκλησία για έναν συγκεκριμένο λόγο. Σωτήρας: «Θα σου το δώσω, κόρη μου, ένα σημάδι, ότι θα λάβεις τα Στίγματα.»

Εγώ: «Κύριε, θα τα δουν και οι άλλοι, ή μόνο εγώ;»

Σωτήρας: «Θα το δουν και οι άλλοι. Θα συμβεί μέσα στην εκκλησία.» Εγώ: «Πότε;»

Σωτήρας: «Να είσαι έτοιμη, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, πώς θα ξέρω ότι αυτό είναι ένα σημάδι για τα Στίγματα;»

Σωτήρας: «Θα συμβεί πάνω σου.»

Εγώ: «Θα νιώσω πόνο, φόβο ή χαρά;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα με αγαπήσεις περισσότερο. Μείνε ήσυχη, κόρη μου. Σε ευλογώ.» Ο Σωτήρας με ευλόγησε

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

25.09.92 Παρασκευή

Η τελευταία μέρα των διακοπών

μου. Σύλλογος Προσευχής

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, θέλω

Τον διέκοψα αμέσως και ρώτησα:

«Μα σε παρακαλώ, άσε με να καταλάβω ότι είσαι

εσύ.» Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ είμαι, ο Ιησούς σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τι θέλεις;»

Σωτήρας: «Θέλω να ξεκινήσω με τα παθητικά σου. Να είσαι έτοιμη. Η ώρα έχει ήδη έρθει.»

Εγώ: «Τώρα πρέπει να πάω στην εκδρομή της εταιρείας;»

Σωτήρας: «Πρέπει να πας στην εκδρομή της εταιρείας.»

Εγώ: «Μα πρέπει να δουλέψω την επόμενη εβδομάδα και η συνάδελφός μου είναι τώρα

άρρωστη.» Σωτήρας: «Μην ανησυχείς για την επόμενη μέρα.»

Εγώ: «Κύριέ μου, εννοείς με τον «εξιλεωτικό πόνο» τους πονοκεφάλους;»

Ο Σωτήρας: «Εννοώ τα σημάδια των πληγών που θα χαραχθούν πάνω σου. Έχεις πολύ λίγο χρόνο.»

Ο Σωτήρας συνέχισε:

«Γράψε, κόρη μου, θα λάβεις και τις άλλες αρετές.» Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, ποιες;»

Σωτήρας: «Επιμονή στον πόνο, για να αντέχεις τον πόνο. Σου χαρίζω το φως Μου, ώστε να βλέπουν και οι τυφλοί. Θα λάβεις τη θεραπευτική δύναμη.»

Αρχικά δεν ήθελα να το γράψω, αλλά μετά άκουσα:

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Θα λάβεις τη θεραπευτική δύναμη. Μέσω του πολύτιμου Αίματος σώζονται ψυχές. Προσφέρει το πάντα στον Ουράνιο Πατέρα. Αυτό θα είναι το μεγαλύτερο μέσο σωτηρίας για τις ψυχές. Το πολύτιμο Αίμα Μου θα ρέει από τις πληγές σου.

Κόρη μου, μην με απογοητεύσεις. Είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου. Θα σου χαρίσω πολλή χαρά και αγάπη για τα παθήματά σου. Μην αφήνεις τους άλλους να σε επηρεάζουν. Είσαι απόλυτα ενωμένη μαζί Μου μέσω του πολύτιμου Αίματος. Κανείς δεν μπορεί να μας χωρίσει.»

Εγώ: «Σωτήρα μου, πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, η Επανάσταση θα έρθει. Στην Ευρώπη οι πολιτικοί θα ανατραπούν. Η πείνα θα είναι η μεγαλύτερη από τις σοβαρές καταστροφές που θα ξεσπάσουν.» Σωτήρας: «Η τιμωρία είναι εδώ. Οι άνθρωποι το ήθελαν.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, ποιος επιθυμεί την τιμωρία;» Σωτήρας: «Οι άνθρωποι που θέλησαν τον Πατέρα του Ψεύδους.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, είμαι έτοιμη, ας αρχίσουν τα παθήματα της εξιλέωσης. Αλλά, Κύριε, ας μην γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό Σου. Κάνε το, Κύριε, όπως θέλεις.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ, μείνε πιστή σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, σ' αγαπώ περισσότερο από ποτέ. Κρατιέμαι σφιχτά από το χέρι σου.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, αγαπημένη μου κόρη.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18.30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

26.09.92 — Σάββατο

Στο σπίτι — Προσευχή — Ένωση —

Σωτήρας: «Τα δάκρυα που χύνεις, είναι τα δικά Μου δάκρυα. Με αγαπάς με την αγάπη Μου.

Προσεύχεσαι για την αγάπη και την λαμβάνεις. Κόρη Μου, γράψ' το. Ό,τι έχεις γράψει αποτελεί έγγραφο για τους άπιστους. Φύλαξέ το καλά, μέχρι να το δημοσιεύσει ο κατάλληλος ιερέας. Μην ανησυχείς γι' αυτό.

Κόρη Μου, πρέπει να γράψεις κάτι ακόμα.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ Μου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, να είσαι πάντα χαρούμενη.»

Εγώ: «Όταν νιώθεις πόνο, μπορείς να είσαι χαρούμενη;» Σωτήρας: «Την αγάπη που λαμβάνεις, πρέπει να τη μεταδίδεις.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, δώσε μου, σε παρακαλώ, την πραότητα.» Σωτήρας: «Σου τη δίνω τώρα, γράψ' το.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, και σε ευλογώ. Περιλαμβάνω όλες τις ψυχές στην ευλογία μου.»

16.33 - 19.45 - Προσευχή - Εξομολόγηση - Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια στην εκκλησία.

27.09.92 - Κυριακή

6.30 - 8.15 π.μ. σύμφωνα με τη νέα ώρα.

(Απόψε τα ρολόγια μετατέθηκαν μία ώρα πίσω.)

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Ναι, αγαπημένε μου πνευματικέ οδηγέ, αγαπημένε μου Ιησού.»

Σωτήρας: «Αυτό που συνέβη χθες στον άντρα σου ήταν πολλά ακάθαρτα πνεύματα.»

Εγώ: «Κύριε, θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι ήταν καρδιακή προσβολή. Όμως μπόρεσα να το διακρίνω, όταν του έδωσα αγιασμό, τον ευλόγησα και προσευχήθηκα γι' αυτόν. Ο ιδρώτας έτρεχε στο πρόσωπό του. Μετά ένωσε καλύτερα. Αμέσως μετά γέλασε τόσο άσχημα, όπως μερικές φορές στα όνειρα, όπως το είχα ακούσει ήδη. Είχε συμβεί και άλλες φορές κατά τη διάρκεια της διαδρομής, αλλά προσευχήθηκα έντονα και με όλη μου την καρδιά. Τώρα καθόταν ακόμα στο τιμόνι του αυτοκινήτου και μόλις είχε μπει στην αυλή και δεν μπορούσε πια να βγει έξω. Υπενθύμισα στον άντρα μου ότι έπρεπε να πάει να εξομολογηθεί, αλλά δεν ήθελε.»

Σωτήρας: «Εγώ επέτρεψα αυτές τις επιθέσεις. Ο άντρας σου δεν θέλει να μετανοήσει.»

Εγώ: «Ποιος θα με πιστέψει, αφού πηγαίνει στην εκκλησία τις Κυριακές;»

Σωτήρας: «Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι που πηγαίνουν στην εκκλησία τις Κυριακές. Κόρη μου, άφησε τα πάντα σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, ο πάστορας Φογκτ δεν μπορεί να με βοηθήσει. Μετά τη χθεσινή εξομολόγηση, ήταν πολύ δύσκολο για μένα. Ο πάστορας Φογκτ πιστεύει ότι διαβάζω βιβλία. Του είπα ότι σε κάθε βιβλίο γράφει κάτι διαφορετικό και ότι κατά τη διάρκεια της συνάντησης δεν είχα ποτέ βιβλίο μαζί μου, ούτε στο σπίτι, ούτε στη δουλειά. Θα φρόντιζα επίσης να μην το κάνω αυτό.»

Είπα επίσης στον πάστορα Vogt ότι το αίμα που θα ρέει από τα σημάδια των πληγών θα είναι το αίμα του Σωτήρα. Δεν το πιστεύει, όπως και ο πατέρας Bugn από το Μάνχαϊμ. "

Εγώ: «Πες μου, σε παρακαλώ, κάτι γι' αυτό, ίσως τελικά να έγραψα κάτι λάθος.» Σωτήρας: «Κόρη μου, το αίμα που θα ρέει από τα πέντε σημάδια των πληγών σου θα είναι το αίμα Μου. Αυτό είναι το μυστικό που δεν αποκαλύπτω σε όλους.

Αυτό είναι το αίμα Μου, που θα χύσω για εσάς. Κόρη Μου, το ακατανόητο εδώ προέρχεται από Μένα.

Έτσι είναι. Έτσι θα παραμείνει. Έτσι θα είναι.

Αν ο πάστορας Βογκτ μπορούσε να σου εξηγήσει τα πάντα, τότε δεν θα χρειαζόταν να είμαι ο πνευματικός σου οδηγός. Αγαπημένη μου κόρη, πίστεψέ το. Η θέλησή Μου είναι να προσέχεις ό,τι σου συμβαίνει.» Εγώ: «Ω, Κύριε και Θεέ μου, είμαι όμως ένας αδύναμος άνθρωπος. Είμαι τόσο άπειρη.

Ο Σατανάς με κυνηγάει σαν δαγκώδης σκύλος. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, που δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, αλλά μόνο ό,τι εσύ επιτρέπεις· αλλιώς θα είχε κατακτήσει εντελώς τον κόσμο, αλλά ο κόσμος ανήκει σε σένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, το έγραψες σωστά. Η ψυχή σου είναι έτοιμη για το έργο Μου. Πρέπει μόνο να περιμένεις λίγο ακόμα. Έχε εμπιστοσύνη σε Μένα. Βρίσκεσαι υπό την προστασία Μου.» Εγώ: «Και η Παναγία;»

Σωτήρας: «Όπου είμαι εγώ, εκεί είναι και αυτή.» Εγώ: «Αγαπημένη μου Θεέ, σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Ω, αγαπημένη μου κόρη, πόσο άσχημα είναι τα πράγματα αυτή τη στιγμή. Σε κανέναν αιώνα δεν υπήρχαν τόσο τυφλοί όσο τώρα. Η αίρεση έχει τυφλώσει τις ψυχές. Η αίρεση είναι το δηλητήριο του φιδίου. Το αντίδοτο σε αυτό το δηλητήριο είμαι μόνο εγώ, παιδί μου. Αγαπημένη μου κόρη, πρέπει να γράψεις κάτι ακόμα. Χρειάζομαι από σένα...»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τι λοιπόν;»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, αγαπημένη μου Ιησού, σου δίνω την ελευθερία μου. Αλλά μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από σένα. Αγαπητέ Θεέ, σου έδωσα την ελευθερία μου, αλλά δεν το καταλαβαίνω απόλυτα. Μπορείς να μου πεις κάτι γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Είσαι ελεύθερη μόνο μέσα Μου!»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, τώρα το καταλαβαίνω.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευλογώ τώρα.»

Γονάτισα στο έδαφος και ο Σωτήρας με ευλόγησε.

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία με κόκκινα άμφια.

13:00 Ροζάριο και προσευχή. Από τις

16:00 ανάγνωση της Βίβλου.

Περίπου στις 17.00 η Χέντβιχ ήρθε να με βρει. Μου αποκάλυψε το «μυστικό» της, το οποίο με συγκλόνισε πολύ. Μου είπε ότι ο πάτερ Φογκτ είχε φωτογραφίσει τους ακολούθους της Θείας Λειτουργίας, όλα αγόρια, γυμνά από πίσω. Αυτές οι φωτογραφίες φέρεται να κρέμονται στο ιερό και να βρίσκονται σε ιδιωτικό άλμπουμ ενός αγοριού. Η μητέρα του αγοριού δεν το εγκρίνει και είναι αποτροπιασμένη, αλλά σιωπά. Στη συνέχεια, μου είπε επίσης ότι ο πάτερ Βογκτ είχε δει στη λίμνη Μπάγκερ να ρουφάει το στήθος ενός βοηθού της λειτουργίας και να φιλάει τα αυτιά του.

Στη συνέχεια, η μητέρα παραπονέθηκε ότι ο πάτερ Βογκτ δεν στέλνει τα παιδιά εγκαίρως στα σπίτια τους. Μένουν πάρα πολύ ώρα μαζί του. Από ό,τι γνωρίζω, έχει τους περισσότερους βοηθούς της λειτουργίας

σε ολόκληρη την περιοχή.

Επειδή ξέρω ότι ο πάτερ Βογκτ είναι πολύ ντροπαλός και πολύ ανασφαλής, προσευχήθηκα γι' αυτόν και προσεύχομαι κάθε μέρα να γίνει καλός ιερέας.

Η Χέντβιχ μου είπε ότι το είχε ακούσει και από τη Ζίτα.

Όταν η Χέντβιχ έφυγε, προσευχήθηκα 50 φορές το «Sanctus» με τις μικρές χάντρες, και με τις μεγάλες, την προσευχή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, το «Magnificat», το «Gloria in excelsis Deo», το «Pater noster», το «Ave Maria» και το «Gloria Patri», και στη συνέχεια την προσευχή για τους εχθρούς και τον εξορκισμό. Λυπήθηκα για αυτή την είδηση και μετά έκλαψα.

Θα ήθελα να σταματήσω αμέσως να πηγαίνω στην εκκλησία.

Αφήνω τα πάντα στα χέρια του Θεού. Είναι πιθανό να είναι έργο του Σατανά.

Στις 21:00 πήγα στο Βίζενταλ και έγραψα το ημερολόγιό μου μαζί με τη Μάριον.

Σε εμπιστευτική βάση, είπα στη Μάριον για τον πάστορα Βογκτ. Μου είπε ότι δεν πρέπει να το πω σε κανέναν.

28.09.92 - Δευτέρα

10.00 π.μ. Ιατρείο –

Σύλλογος Προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: Ο πάστορας Vogt θα φύγει.» Εγώ: «Από το St. Leon-Rot;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, κάτι πλησιάζει προς εσένα!» Εγώ:

«Κύριε, πώς να το καταλάβω αυτό;»

Σωτήρας: «Το έργο Μου μέσα σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, είμαι έτοιμη για το έργο Σου και λέω «Ναι»·

Σ' αγαπώ τόσο πολύ, σε παρακαλώ δώσε μου τη χάρη να μην σου πω ποτέ «όχι», ακόμα κι αν κάτι δεν μου αρέσει. Άσε με, σε παρακαλώ, να αναγνωρίζω ότι όλα αυτά προέρχονται από σένα. Θέλω να κάνω τα πάντα για τη σωτηρία των ψυχών.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα αναγνωρίζεις πάντα την αγάπη Μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, πώς δηλαδή;»

Σωτήρας: «Σε οδηγώ εκεί που θέλω. Κόρη μου, γράψ' το.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Τα παθήματα που λαμβάνεις από Μένα πρέπει να τα παίρνεις πολύ σοβαρά. Πρέπει να ζήσεις με αυτά τα παθήματα. Δεν θα σου τα αφαιρέσω, ακόμα κι αν το ζητήσεις.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, το κατάλαβα, αλλά η αγάπη παραμένει μέσα μου, έτσι δεν είναι;»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα παραμείνει για πάντα μαζί σου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου. Κάνε ό,τι θέλεις μαζί μου, σου ανήκω. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, αγαπημένη μου κόρη.» Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

Από σήμερα, το Ροζάριο είναι ήδη γύρω στις 18:00, η Θεία Λειτουργία γύρω στις 18:30 και εγώ παρακολούθησα και τα δύο φορώντας κόκκινο.

20:00 Ομάδα προσευχής.

Όλο και περισσότεροι έρχονται για να προσευχηθούν. Ο χώρος έχει ήδη γίνει πολύ στενός. Στο τέλος εξομολογήθηκα στον πάτερ Ντόχατ για τον πάτερ Φογκτ. Κατά την εξομολόγησή μου ρώτησα τι πρέπει να κάνω, θέλω να τον βοηθήσω, καθώς έχουν ακουστεί διάφορα για αυτόν.

Ο πάτερ Ντόχατ είπε ότι πρέπει να μιλήσω με τον πάτερ Φογκτ για την κατάσταση.

Πριν μιλήσω στον πάτερ Vogt, θέλω πρώτα να μιλήσω με τον Σωτήρα, γιατί πρέπει να είμαι σίγουρη ότι αυτό που μου είπε ο πάτερ Dochat είναι σωστό.

Αν ο Σωτήρας συμφωνήσει μαζί μου, θα κάνω ό,τι μου συνέστησε ο πάστορας Ντόχατ. Μετά την ομάδα προσευχής, ο κύριος Ρόλαντ Σμιντ έμεινε μαζί μας για να συζητήσει με τον άντρα μου. Ένωσα ότι ο σύζυγός μου είχε προσβληθεί από ακάθατο πνεύμα. Ο σύζυγός μου μου αποκάλυψε ότι είχε διαβάσει κρυφά το ημερολόγιό μου. Τρομοκρατήθηκα όταν το άκουσα. Του είπα αμέσως ότι αυτό είναι αμαρτία και ότι δεν πρέπει να κάνει κάτι τέτοιο. Δεν είναι μόνο περιέργεια, αλλά και ανυπακοή προς τον Θεό. Παραδίδω αυτά τα προβλήματα στα χέρια του Θεού.

Από σήμερα θα είμαι πιο προσεκτική με το ημερολόγιό μου. Δεν θέλω να κρύψω ό,τι μου λέει ο Σωτήρας, αλλά πρέπει πρώτα να ελεγχθεί από έναν ιερέα, πριν τυπωθεί. Ο Roland έχει ήδη μεταφέρει τα βιβλία του Πατέρα Johannes από το Rotenberg στην Ουκρανία. Αυτά είναι τα βιβλία για τα οποία ο Σωτήρας είπε ότι δεν είναι σωστά. Το είχα ήδη πει αυτό στον πάτερ Γιόχανες, αλλά δεν με πίστεψε. Ο Ρόλαντ κάνει ό,τι του λέει ο πάτερ Γιόχανες.

29.09.1992 - Τρίτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο της

Ένωσης Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε: Δεν πρέπει να πας στον πάστορα Vogt, γιατί εγώ καθορίζω το χρόνο, πότε θα γίνει κάτι. Γνωρίζω τις καρδιές όλων. Προσευχήσου πολύ για τους ιερείς. Ο Σατανάς είναι τώρα ιδιαίτερα ισχυρός και πολλοί ιερείς υποκύπτουν στον πειρασμό του. Όλη την ιστορία που λέγεται για τον πάστορα Vogt, άφησέ την σε μένα.»

Εγώ: «Σκεφτόμουν το Ροντάλμπεν!

Στις 1 Οκτωβρίου θα τοποθετηθεί το ουράνιο σημάδι. Εκεί θα λατρεύεται το πολύτιμο Αίμα.

Σωτήρας: «Είσαι υπερφορτωμένη.»

Εγώ: «Λοιπόν, αυτή τη φορά δεν θα πάω στο Ροντάλμπεν, έχω τόσα πολλά να γράψω.»

Σωτήρας: «Ναι, γράψε, κόρη μου.»

Εγώ: «Χθες δεν μίλησα στην ομάδα προσευχής. Μερικοί ρώτησαν γιατί δεν μίλησα σήμερα.»

Σωτήρας: «Όταν πρέπει να μιλήσεις, θα σου δώσω τα λόγια. Οι άνθρωποι πρέπει τώρα να προσεύχονται πολύ. Αξιοποιήστε τον χρόνο για να προσευχηθείτε. Η προσευχή είναι απαραίτητη όσο ποτέ άλλοτε. Κόρη μου, χθες προσευχηθήκατε καλά. Ο ουρανός χάρηκε μαζί σας. Θα έρθουν ακόμα πολλοί περισσότεροι να προσευχηθούν. Κόρη μου, μου αρέσει ο τρόπος που προσεύχεσαι μαζί με τους πιστούς. Σ' ευχαριστώ για την προσπάθειά σου.»

Εγώ: «Αγαπημένε Πατέρα, νιώθω τώρα μια φλόγα στην καρδιά μου. Είναι ένα πολύ όμορφο συναίσθημα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είναι η αγάπη Μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για την αγάπη Σου.»

Σωτήρας: «Αντέχεις πολλά, κόρη Μου.»

Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό, ότι αντέχω πολλά;»

Σωτήρας: «Σημαίνει ότι μπορείς να αντέξεις και πολλά βάσανα.» Εγώ: «Ω, ας σωθούν μόνο πολλές ψυχές.»

Σωτήρας: «Ω, κόρη μου, τα παθήματα της εξιλέωσης έχουν ήδη αρχίσει.» Εγώ: «Μα δεν το καταλαβαίνω αυτό.»

Σωτήρας: «Ήδη αντέχεις τα πάντα με την αγάπη Μου. Να είσαι έτοιμη για τα πέντε ιερά Στίγματα που θα λάβεις.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, είμαι έτοιμη να μου χαράξεις τα Στίγματα όποτε θέλεις. Μην με αφήνεις να διψάω για πολύ. Διψάω πολύ. Σε παρακαλώ, σβήσε τη δίψα μου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα σβήσω τη δίψα σου, έφτασε η καθορισμένη ώρα. Κόρη μου, διψάω μαζί σου!»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot.

30.09.1992 - Τετάρτη

10.00 π.μ. στο ιατρείο,

Συνάντηση Προσευχής!

Ευχαριστώ τον Σωτήρα που χθες έλαβα τόση αγάπη όλη την ημέρα. Αισθάνομαι την αγάπη μέχρι και τώρα. Είναι τόσο όμορφα χωρίς ανησυχίες και προβλήματα. Θέλω να είμαι πραγματικά ελεύθερη μαζί με τον Θεό.

Μεγάλε Θεέ, σε δοξάζω και σε υμνώ και σ' ευχαριστώ για τη Βασιλεία Σου που ήρθε σε μένα.

Σε μια τέτοια κατάσταση αγαπάς τα πάντα. Ακόμη και αυτός ο συννεφιασμένος καιρός έξω ήταν όμορφος για μένα. Η αγάπη δεν γνωρίζει μίσος, σε αυτήν δεν υπάρχει τίποτα άσχημο. Ω Ιησού μου, είναι όμορφο να Σ' αγαπώ. Κύριε και Θεέ μου, τι σημάδι είναι αυτό που λαμβάνω τόση αγάπη από Σένα;» Σωτήρας: «Αυτή η αγάπη που λαμβάνεις είναι προάγγελος των παθημάτων που θα υποστείς. Πρέπει πρώτα να γνωρίσεις τον Θεό που αγαπά, και μετά θα γνωρίσεις και τον Θεό που πάσχει· και τα δύο είναι καλά.»

Εγώ: «Δίσταζα να γράψω.»

Σωτήρας: «Γράψ' το. Η αμαρτία είναι μεγάλη και βαριά, έχει ξεπεράσει τα όρια της γης. Πολλές ψυχές θα εξιλεωθούν για τις αμαρτίες του κόσμου. Έτσι, κόρη μου, δεν είσαι μόνη. Κάθε ψυχή έχει να διανύσει έναν Σταυρό. Λίγες μόνο έχουν έναν Σταυρό όπως εσύ.

Κόρη μου, έχεις λάβει την ιδιαίτερη χάρη για αυτόν τον σταυρό. Δεν είναι δικό σου επίτευγμα, είναι το θέλημά Μου. Και ό,τι θέλω, θα το πραγματοποιήσω σε όποιον θέλω. Ό,τι έχεις κάνει μέχρι τώρα για Μένα, το εκτιμώ πολύ και θα σε ανταμείψω στο τέλος του σταυρού. Η ανταμοιβή σου θα είναι μεγάλη, αν επιμένεις μέχρι το τέλος.»

Εγώ: «Και αν δεν αντέξω μέχρι το τέλος;»

Σωτήρας: «Θα αντέξεις μέχρι το τέλος. Κανείς δεν μπορεί πια να μας χωρίσει.»

Εγώ: «Ω, αγάπη μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ. Υπάρχει κάτι πιο όμορφο από το να είμαι μαζί σου;»
Σωτήρας: «Έτσι πρέπει να μιλούν όλοι. Είσαι η ψυχή της εξιλέωσής μου, την οποία έχω επιλέξει.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

12:00 μ.μ. Προσευχήθηκα με πάθος στο παρεκκλήσι και έκλαψα, επειδή τόσες πολλές ψυχές χάνονται. Σωτήρας: «Δώσε μου όλη σου την καρδιά.»

Εγώ: «Σου δίνω όλη μου την καρδιά, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Μου αρέσεις.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, εσύ με βλέπεις, αλλά εγώ δεν σε βλέπω, και παρόλα αυτά μου αρέσεις, γιατί σ' αγαπώ.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, ο δρόμος που περπατάς μαζί Μου θα είναι θυσία για τους άπιστους, αφού δεν γνωρίζουν την αγάπη.»

Εγώ: «Κύριε, δώσε, σε παρακαλώ, στους άπιστους τη χάρη να Σ' αγαπήσουν.»

Σωτήρας: «Αν θέλουν να την δεχτούν. Δεν μου δίνουν την καρδιά τους όπως εσύ.» Εγώ:

«Ζήτησα τη χάρη για τη Βερόνικα, που εργάζεται μαζί μου.»

Σωτήρας: «Πες της να μου δώσει κι αυτή την καρδιά της.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, θα της το πω. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και αγαπητέ Πατέρα μου.»

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot. Ο πατέρας Ferdinand τέλεσε την Ιερή Λειτουργία.

01.10.1992 - Πέμπτη

10.45 π.μ. στο ιατρείο,

Συνάντηση Προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, επιθυμώ από σένα αυστηρή σιωπή σχετικά με τα πέντε σημάδια των πληγών.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, το ξέρουν ήδη τόσοι πολλοί.»

Σωτήρας: «Δεν ξέρουν όμως πότε θα τα αποκτήσεις.» Εγώ: «Αγαπητέ

Θεέ, ούτε εγώ το ξέρω.»

Σωτήρας: «Θα το μάθεις όμως.»

Εγώ: «Θα τηρήσω σιωπή γι' αυτό. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να σιωπήσω. Θέλω να κάνω τα πάντα όπως εσύ θέλεις.»

Σωτήρας: «Θα λάβεις τα σημάδια των πληγών απόψε το βράδυ.» Εγώ:

«Πρέπει τότε να πάω για δουλειά αύριο;»

Σωτήρας: «Όχι.»

Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι είναι από Σένα;» Σωτήρας:

«Θα τα αναγνωρίσεις όταν θα είναι εκεί.»

Εγώ: «Θα λάβω κάποιο σημάδι από Σένα, αν συμβεί απόψε; Στην πραγματικότητα, μου έχεις ήδη δώσει ένα σημάδι: την καυτή αγάπη που νιώθω τώρα και την ευχάριστη ηρεμία και ειρήνη που έχω τώρα.

Συμφωνώ, αν το θέλεις, να χαραχθούν τα σημάδια απόψε. Σε παρακαλώ, μην με αφήσεις να διψάσω.

Νιώθω σαν να καίγομαι εσωτερικά. Έχω συνειδητοποιήσει ότι είναι η αγάπη Σου. Θέλεις να Σε αγαπώ όπως εγώ αγαπώ Εσένα. Κύριέ μου, ας γίνει όπως Εσύ θέλεις.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μου αρέσει αυτό που έγραψες. Μπορώ όμως να το αλλάξω όποτε και όπως θέλω. Κόρη μου, άφησε τα πάντα σε μένα.»

15:00

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: ό,τι θα πρέπει να υποφέρεις μαζί Μου απόψε, πρόσφερε το στον Ουράνιο Πατέρα για τη σωτηρία των ψυχών. Γράψε, κόρη Μου, λέξη προς λέξη.

Οι πόνοι που θα νιώσεις απόψε θα είναι έντονοι. Πρέπει να τους υπομείνεις.»

Εγώ: «Κύριέ μου, είσαι ακόμα μαζί μου;»

Σωτήρας: «Ναι, είμαι ακόμα μαζί σου, σ' αγαπώ.»

Εγώ: «Ιησού, Ζωντανέ Υιέ του Θεού, πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Το να υποφέρεις σημαίνει "Α γά π ο".»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα μπορέσω να το κάνω

αυτό;» Σωτήρας: «Μαζί μου, ναι.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, δώσε μου πολλή χάρη, για να μπορώ να αγαπώ.»

Σωτήρας: «Αν είσαι μαζί Μου, δεν θα σου λείψει η αγάπη. Κόρη Μου, σου δίνω τόση αγάπη, ώστε να μπορείς να υποφέρεις.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε και είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot.

02.10.19 92 Παρασκευή - «Καρδιά του Ιησού»

10.00 π.μ. Ιατρείο, Ομάδα

Προσευχής Ι

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, όταν ξύπνησα σήμερα το πρωί, σκέφτηκα αμέσως ότι δεν μου είχε συμβεί τίποτα. Από τη μία πλευρά χάρηκα, από την άλλη σκέφτηκα: μήπως ήταν αυτό το ακάθαρτο πνεύμα που μου μίλησε χθες το βράδυ; Τότε σκέφτηκα πάλι: όπου υπάρχει αγάπη, δεν μπορεί να υπάρχει ακάθαρτο πνεύμα. Είτε ο Θεός είτε το ακάθαρτο πνεύμα είναι μαζί μου, γιατί ο Θεός δεν μοιράζεται την καρδιά Του με άλλους. Ο Θεός θέλει να έχει την καρδιά ολόκληρη για τον εαυτό Του. Έτσι κατέληξα σε ένα συμπέρασμα: αυτό ήταν το θέλημα του Θεού και έτσι συνέβη.»

Τώρα ενώθηκα με τον Σωτήρα. Ένωσα μια ζεστασιά, ηρεμία και ένιωσα ότι ο Σωτήρας είναι μαζί μου.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε: ανέβαλα τα σημάδια των πληγών για μια άλλη στιγμή. Αυτό ήθελα. Μην ανησυχείς που συνέβη έτσι. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Ήσουν έτοιμη, αλλά δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα. Ήταν για άλλη μια φορά μια δοκιμασία. Μην τα παρατάς, όλα θα έρθουν την κατάλληλη στιγμή.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα μπορούσα να πιστέψω ότι αυτό ήταν το ακάθαρτο πνεύμα, αφού δεν συνέβη τίποτα.»

Σωτήρας: «Όλοι σας βιάζεστε πολύ για τέτοια πράγματα. Πιστεύετε μόνο αυτό που βλέπετε και για τα άλλα δεν ανησυχείτε.»

Εγώ: «Μα τι είναι τα άλλα;»

Σωτήρας: «Δεν μπορείτε να αναγνωρίσετε αυτό που έχει στο μυαλό του ο διάβολος. Κόρη μου, εγώ βλέπω τα πάντα. Γνωρίζω κάθε καρδιά, πόσο έτοιμη είναι, ώστε να μπορέσω να κάνω κάτι μαζί της.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, αυτό σημαίνει ότι δεν ήμουν καλή ή δεν ήμουν ώριμη για αυτά τα παθήματα;»

Σωτήρας: «Δεν φταις εσύ, κόρη μου. Όλα εξαρτώνται από το θέλημά Μου. Μην ανησυχείς, θα λάβεις τα σημάδια των πληγών.»

Εγώ: «Προσευχήθηκα: άσε με, σε παρακαλώ, να μείνω στην καρδιά Σου, γιατί σήμερα είναι Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού. Θέλω να μείνω στην πηγή της αγάπης, στην καυτή εστία της αγάπης.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η καρδιά σου είναι τώρα η καρδιά Μου. Είσαι μέσα Μου. Αγάπησέ Με, κόρη Μου.»

Εγώ: «Σ' αγαπώ, Κύριε μου. Νιώθω κι εγώ τη φλόγα της αγάπης μέσα μου. Σ' ευχαριστώ για αυτή τη χάρη.»

Σωτήρας: «Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου.» Σκέφτηκα:

«Δεν θα υπάρξει ευλογία σήμερα.» Σωτήρας: «Ναι,

όμως, σε ευλογώ, κόρη μου.» Και ο Σωτήρας με

ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

Ο πάστορας Vogt και ο πάστορας Ferdinand τέλεσαν από κοινού τη Θεία Λειτουργία.

03.10.1992 - Σάββατο

8.00 έως 10.00 π.μ. στο σπίτι,

Συνάθροιση Προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ό,τι γράφεις θα τυπωθεί. Ό,τι γράφεις είναι έργο Μου. Τίποτα δεν μπορείς να κάνεις από μόνη σου. Μην αμφιβάλλεις, κόρη μου. Με αυτό Με προσβάλλεις.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σου ζητώ συγχώρεση, δείξε έλεος και οίκτο σε μένα, την φτωχή αμαρτωλή.

Νιώθω εγκαταλελειμμένη από όλους, σαν να είμαι ψεύτρα.

Και τότε μου ήρθαν σκέψεις, σαν να είχα παρασυρθεί και να είχα γίνει κακός άνθρωπος. Αν και κάθε μέρα ενώνομαι μαζί Σου και κάθε εβδομάδα πηγαίνω για εξομολόγηση.

Ένιωθα ότι όλοι είναι καλύτεροι από μένα. Τότε επέστρεψα πάλι σε Σένα, γιατί η αγάπη Σου είναι ισχυρότερη και χωρίς αυτήν δεν μπορώ να ζήσω, και λαχταρώ όλο και περισσότερο να την αγαπώ. Έχω μια μεγάλη λαχτάρα για αυτή την αγάπη. Και ζητώ ξανά και ξανά αυτή την αγάπη.

Αυτή η αγάπη είναι σαν εθισμός ή σαν όπιο.

Ούτε η ιατρική ούτε ο κοσμικός πλούτος μπορούν να την αντικαταστήσουν.

Συχνά νιώθω μια φλόγα στην καρδιά μου. Νιώθω πόσο πολύ Σ' αγαπώ και όλα τα εγκόσμια έχουν φύγει μακριά μου.

Τότε αναρωτιέμαι: γιατί δεν είμαι ήδη στον Παράδεισο;

Αφού συνειδητοποίησα ότι Εσύ είσαι η Αγάπη, εύχομαι τόσο πολύ να το συνειδητοποιήσουν και οι άλλοι άνθρωποι. Είμαι επίσης έτοιμος να υποφέρω για χάρη τους, ώστε να μην χαθούν.

Κύριε και Θεέ μου, όχι το δικό μου, αλλά το δικό Σου θέλημα ας γίνει.

Κάνε με ό,τι θέλεις.

Μην με απομακρύνεις από την αγάπη Σου.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη. Η αγάπη σου για μένα είναι μεγάλη. Το εκτιμώ αυτό σε σένα. Η αγάπη σου για μένα είναι σταθερή. Μην ανησυχείς για τους ανθρώπους, για ό,τι λένε. Για ό,τι λένε, θα λογοδοτήσουν ενώπιον της κρίσης μου. Κάθε λέξη που βγαίνει από την καρδιά τους, είναι λέξεις που οι ίδιοι έχουν σπείρει. Και ό,τι έχουν σπείρει, αυτό θα θερίσουν.

Γι' αυτό, κόρη μου, φρόντισε να μπορέσεις να θερίσεις καλά. Στο τέλος θα διακριθεί τι είναι δικό Μου και τι είναι του ακάθαρτου πνεύματος.

Αγαπημένη μου κόρη, σ' αγαπώ όπως είσαι. Με χάρησε το γεγονός ότι προσευχήθηκες πρώτα στη μητέρα μου και δική σου. Έλαβα όλα όσα της είπες. Σ' αγαπάει πολύ. Δεν σε αφήνει μόνη. Έχε περισσότερη εμπιστοσύνη σ' αυτήν.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Ιησού μου, στο μέλλον θα προσεύχομαι περισσότερο σε αυτήν και θα της έχω περισσότερη εμπιστοσύνη. Θέλω να την αγαπώ όπως αγαπώ εσένα. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη, ώστε να μπορώ να την αγαπώ ακριβώς όπως αγαπώ εσένα. Γιατί είναι η μητέρα μου και η Βασίλισσά μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι ειλικρινής. Μου αρέσει πολύ αυτό σε σένα. Θα σου χαρίσω τη χάρη, ώστε να την αγαπάς όπως εμένα. Αγαπημένη μου κόρη, σε ευλογώ τώρα.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε τώρα.

10.15 π.μ.: Μου τηλεφώνησε ένας νεαρός άνδρας από το Plankstadt. Ήταν τη Δευτέρα στην ομάδα προσευχής μου. Μου είπε ότι τη νύχτα είχε πειρασμούς από τον διάβολο. Μου εξέφρασε την επιθυμία του! Θέλει να γίνει καθολικός. Προς το παρόν είναι ακόμα προτεστάντης. Του έδωσα μια καλή συμβουλή. Να πάει, παρακαλώ, στον πάτερ Switbert στο Stiftneuburg για να εξομολογηθεί.

16.30 έως 19.50 προσευχήθηκα στην εκκλησία του Ροτ.

Εξομολογήθηκα στον πάστορα Vogt. Μου είπε ότι κάνω το σωστό, αλλά δεν μπορεί να με βοηθήσει.

Ήμουν ευγνώμων για την άφεση των αμαρτιών και κατανοώ ότι δεν μπορεί να με βοηθήσει.

Στη συνέχεια, προσευχήθηκα για εκείνον ολόκληρο το Ροζάριο.

Στις 21:15 τηλεφώνησε ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ από το Ρέγκενσμπουργκ. Μίλησα μαζί του για πάνω από 30 λεπτά. Χάρηκα πολύ. Ευχαριστώ τον Θεό που μου τηλεφώνησε. Κλείσαμε ραντεβού για σε οκτώ ημέρες από σήμερα, γύρω στις 18:30, στο Ρέγκενσμπουργκ. Στο τέλος, ευλόγησε εμένα και την οικογένειά μου. Προσευχήθηκα αμέσως γι' αυτόν, καθώς η καρδιά μου γέμισε με τόση χαρά.

4.10.1992 - Κυριακή

7.30 π.μ. - 9.00 π.μ.

Συνάντηση προσευχής!

Πρώτα προσευχή μπροστά στο άγαλμα της Παναγίας. Στη συνέχεια, ενωση και πάλι στην κουζίνα, όπου έλαβα το μήνυμα από τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Κόρη μου, επιθυμώ να γράψεις. Έχω δεχτεί την αγάπη σου προς εμένα. Δεν είναι μια κολακευτική αγάπη.»

Εγώ: «Να γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψε. Μου άρεσε ο τρόπος που προσευχήθηκες σήμερα. Συνέχισε έτσι. Με χαροποιεί που πηγαίνεις στον πάτερ Γκέμπχαρντ. Είναι και δική μου επιθυμία. Θα σου μιλήσω ξανά μέσω αυτού. Έχε εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Κόρη μου, με χαροποιεί ιδιαίτερα που δέχτηκες αυτά τα παθήματα. Η δοκιμασία πλησιάζει στο τέλος της.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, εξήγησέ μου λίγο πιο αναλυτικά γι' αυτό.»

Ο Σωτήρας: «Δοκιμάζεσαι, κόρη μου, για τα βάσανα που θα υποστείς. Κόρη μου, συνέχισε να με αγαπάς όπως μέχρι τώρα. Θα σου χαρίσω ακόμα περισσότερη αγάπη. Ζητάς όλο και περισσότερο και εγώ θα σου δίνω όλο και περισσότερο.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι ακόμα: Εδώ και αρκετούς μήνες πονάω στον ώμο και στο αριστερό χέρι. Ούτε η αλοιφή ούτε τα λουτρά με αλατόνερο βοηθούν. Αυτά τα βάσανα προέρχονται από Σένα, ή μπορώ να τα θεραπεύσω σε νοσοκομείο από γιατρούς;»

Σωτήρας: «Ούτε στο νοσοκομείο μπορεί να σε βοηθήσει κανείς. Αυτά τα βάσανα προέρχονται από Μένα. Είναι το προοίμιο των βασάνων που θα υποστείς ακόμα.»

Σωτήρας: «Μου έδωσες την υγεία σου, κόρη μου.»

Εγώ: «Ας γίνει όπως θέλεις Εσύ. Σου προσφέρω τα βάσανα αυτά ως θυσία για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και για τη σωτηρία των ψυχών.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι καταιγίδες που θα έρθουν θα προκαλέσουν μεγάλη καταστροφή. Προσευχηθείτε για αυτά τα θέματα. Θα γίνουν πολλοί νέοι πόλεμοι. Οι άνθρωποι έχουν γίνει χλιαροί. Δεν αναγνώρισαν τον Πατέρα τους. Προτίμησαν τα εγκόσμια, αλλά τα εγκόσμια δεν μπορούν να τους σώσουν. Η φύση αντιστέκεται στους αμαρτωλούς της. Κόρη Μου, η μεγάλη ασθένεια που θα ξεσπάσει βρίσκεται στα πρώτα της στάδια. Αυτή η ασθένεια θα καταστρέψει τις χώρες. Δεν υπάρχει φάρμακο για αυτή την ασθένεια. Παίρνει μαζί της πλούσιους και φτωχούς, κακούς και καλούς.

Επιτίθεται ξαφνικά στους ανθρώπους. Κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί από αυτήν ή να γλιτώσει. Έρχεται εκεί που εγώ θέλω. Θα παρασύρει πολλά έθνη της γης. Εγώ: «Έχει αυτή η ασθένεια κάποιο όνομα;»

Σωτήρας: «Είναι μια νέα ασθένεια. Δεν έχει ακόμα όνομα, αλλά θα πάρει. Κόρη μου, πρέπει να προσεύχεσαι πολύ.»

Εγώ: «Μπορώ να το διαβάσω στην ομάδα προσευχής μου;»

Σωτήρας: «Το βιβλίο πρέπει να γραφτεί το συντομότερο δυνατό, για να μπορέσουν όλοι να το διαβάσουν. Αν τους πεις κάτι τώρα, δεν θα το πιστέψουν. Ακούουν μόνο ό,τι λέει η πλειοψηφία των ανθρώπων· θα το πιστέψουν μόνο όταν το δουν. Η πίστη τους είναι επιφανειακή και δεν έχει ρίζες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω πια. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με.» Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ, υπήρχαν λίγοι στην εκκλησία
13:00 Ροζάριο και προσευχή.

5.10.1992 - Δευτέρα

9.00 π.μ. στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Από σήμερα το πρωί έχω έντονους πονοκεφάλους. Είπα στον Σωτήρα ότι τους προσφέρω ως θυσία για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και τη σωτηρία των ψυχών. Είπα επίσης ότι δεν χρειάζεται να μου απαλλάξει από τους πόνους.

Μετά, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Τώρα ένιωθα μια ζεστασιά στην καρδιά μου. Είναι μια ευχάριστη αίσθηση. Νιώθεις ότι ο Κύριος είναι μαζί μου.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είμαι μαζί σου. Πρέπει να εξιλεωθούν πολλά για τις ψυχές. Κόρη μου, χρειάζομαι από Σένα...»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού. Σου δίνω ό,τι χρειάζεσαι, αν και δεν ξέρω τι χρειάζεσαι από μένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, χρειάζομαι την όρασή σου.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Δεν θα μπορείς να βλέπεις για κάποιο διάστημα.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα γίνω τότε τυφλή;»

Σωτήρας: «Όχι πνευματικά τυφλή.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, αυτό όμως πρέπει να είναι τρομερό.»

Σωτήρας: «Θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, μπορείς να πάρεις την όρασή μου. Πότε θα συμβεί αυτό; Θα είναι πριν ή μετά την αποτύπωση των σημείων του Σταυρού; Μπορώ να το μάθω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα συμβεί όταν το θελήσω εγώ.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, ας γίνει όποτε το θελήσεις.» Σκέφτηκα ότι δεν έχω κανέναν να με φροντίζει.

Σωτήρας: «Θα έχεις κάποιον.»

Εγώ: «Θα διαρκέσει πολύ αυτή η τύφλωση;»

Σωτήρας: «Για κάποιο χρονικό διάστημα.»

Εγώ: «Ζητάς όμως πολλά από μένα.»

Σωτήρας: «Είναι για την πρόδοό σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αν είσαι μαζί μου, δεν χρειάζεται να ανησυχώ. Εσύ θα με φροντίσεις τότε.»

Σωτήρας: «Έτσι ακριβώς.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, συμφωνώ.» Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

11:45 π.μ. – Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, πάρε μακριά τις ανησυχίες μου για το ενδεχόμενο να τυφλωθώ. Δεν θέλω να σκέφτομαι πώς θα είναι.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα σου το απαλλάξω αυτό.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

18.00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20.00 Ομάδα προσευχής!

6.10.1992 – Τρίτη

9.00 π.μ. Στο ιατρείο, συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, αγαπημένη μου κόρη, θέλω να γράψεις. Με χαροποιεί που μου μίλησες. Η καρδιά σου είναι τώρα γεμάτη αγάπη. Κόρη μου, κανείς δεν μπορεί να σου πάρει αυτή την αγάπη, εκτός αν εσύ δώσεις τη συγκατάθεσή σου. Να είσαι προσεκτική.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, αγαπημένο μου Άγιο Πνεύμα, αγαπημένε μου Ιησού. Σου ζητώ έλεος. Διατήρησε για μένα την αγάπη που μου έδωσες. Μην επιτρέψεις να κάνω άχρηστες συζητήσεις. Άσε με να μιλάω και να σιωπώ όταν εσύ θέλεις. Άσε με να αγαπώ, εκεί όπου το πνεύμα μου αντιστέκεται. Άσε με να αγαπώ όλους με την καρδιά Σου, που είναι μια τόσο φλογερή φωτιά αγάπης. Άσε με να αναζητώ πρώτα τα λάθη μου, πριν κρίνω τους άλλους.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μιλάς από καρδιάς, που μου ανήκει. Αγαπημένη μου κόρη, κάτι σε περιμένει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα θλιφθώ γι' αυτό; Δεν ξέρω όμως τι. Σε παρακαλώ, πες μου. » Τότε προσευχήθηκα: «Έλα, Άγιο Πνεύμα, έλα μέσω της αμωμής καρδιάς της Μαρίας, της τόσο αγαπημένης σου Νύμφης, και πες μου τι πρέπει να γράψω. Είμαι έτοιμη να γράψω ό,τι μου εμπνεύσεις. Είτε θλιφθώ είτε όχι, θα κάνω ό,τι θέλεις.»

Δεν άκουγα ακόμα τίποτα.

Εγώ: «Μίλα, Κύριε και Θεέ μου, η δούλη Σου ακούει.»

Σωτήρας: «Σε περιμένει μεγάλη θλίψη.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Θεέ, τι σημαίνει “πολλή”;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να τα υπομείνεις όλα. Προσευχήσου για την οικογένειά σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σώσε τους όλους, τους αγαπώ. Σε παρακαλώ, μην αφήσεις κανέναν να χαθεί.» Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν θέλουν να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Κύριέ μου, είμαι έτοιμη να υποφέρω για χάρη τους, αλλά μόνο αν το θέλεις Εσύ. Γιατί Εσύ γνωρίζεις τις καρδιές τους, εγώ όμως όχι.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μου αρέσει αυτό που είπες. Θα γίνει όπως το θέλω εγώ. Αγαπημένη μου κόρη, γράψε κάτι ακόμα. Ο πόλεμος στη Σερβία θα ξεσπάσει σύντομα. Προσευχήσου ώστε ο εχθρός να αποδυναμωθεί.»

Εγώ: «Θα προσευχηθώ για αυτά τα θέματα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, όταν χθες γονάτισα μπροστά Σου στην ομάδα προσευχής και προσευχήθηκα, ένιωθα μια συνεχή φλόγα στην καρδιά μου. Ήταν αρκετά έντονη. Νόμιζα ότι καιγόμουν εσωτερικά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό ήμουν εγώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, έχει αυτό κάποια σημασία για μένα;»

Σωτήρας: «Για να αντέξεις τη θλίψη που θα έρθει πάνω σου. Ανταμείβω τα παιδιά Μου με καλή ανταμοιβή για τα καλά έργα τους.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

7.10.1992 – Τετάρτη

8.15 π.μ. στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Είσαι το κόσμημά μου, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριε, το έχω γράψει αυτό και παλιότερα.»

Σωτήρας: «Γράψ' το, οι ανησυχίες σου είναι και δικές μου, κόρη μου.» Εγώ:

«Είναι η ψυχή μου τόσο αγνή, ώστε να μπορείς να την αποκαλείς κόσμημα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Είναι ένα τόσο όμορφο συναίσθημα μέσα μου. Πιστεύω ότι η αγνότητα της ψυχής είναι η Βασιλεία του Θεού.» Σωτήρας: «Με μια αγνή ψυχή μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: Με την τύφλωση είναι έτσι. Θα βλέπεις με την καρδιά σου. Θα βλέπεις περισσότερα από ό,τι οι άλλοι άνθρωποι με τα μάτια τους.

Η όραση είναι κοσμική, το φως της καρδιάς είναι ουράνιο. Μόνο εγώ μπορώ να δώσω αυτό το φως. Γι' αυτό κανένας γιατρός δεν θα σε πιστέψει. Ό,τι θα δεις, πρέπει να το διηγηθείς.

Ένας ιερέας θα το καταγράψει. Δεν θα μιλήσεις εσύ, αλλά εγώ θα μιλήσω για σένα. Κόρη μου, να είσαι πεπεισμένη ότι το φως της καρδιάς αξίζει περισσότερο από την όραση.»

Εγώ: «Κύριέ μου, τώρα το καταλαβαίνω καλύτερα. Σ' ευχαριστώ που μου το είπες αυτό.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, χρειάζομαι κάτι ακόμα από σένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, αν μπορώ να σου το δώσω, μπορείς να το πάρεις.»

Σωτήρας: «Χρειάζομαι τα χέρια σου. Με τα χέρια σου θα θεραπεύσω τις ψυχές.» Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, τι μου κάνεις; Δεν μπορώ να φανταστώ κάτι τέτοιο.

Αλλά αν είσαι μέσα μου, τότε πιστεύω ότι κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί. Κύριε, όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό Σου θέλημα ας γίνει. Όταν πρόκειται για τη σωτηρία των ψυχών, τα χέρια μου είναι ήδη δικά Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό ήταν που μου έλειπε ακόμα από σένα. Οι θεραπείες θα γίνουν όταν το θελήσω εγώ. Όχι όταν το θέλουν οι άνθρωποι.»

Ο Κύριος με ευλόγησε και είπε:

«Πήγαινε με ειρήνη, κόρη μου, και εμπιστέψου με.»

19:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου.

08.10.1992 - Πέμπτη

Αρχείο 10.15 π.μ.

Συνέλευση
προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, υπάρχει ησυχία.»

Εγώ: «Ιησού, Υιέ του ζωντανού Θεού, Νυμφί μου, τι να γράψω;» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, λέξη προς λέξη.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια που θα λάβεις θα έρθουν αιφνιδιαστικά.» Εγώ: «Δηλαδή δεν θα ξέρω την ημέρα ή τις ώρες που θα έρθουν;» Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό το αποφασίζω εγώ.»

Εγώ: «Μπορώ, λοιπόν, να πάω ακόμα στο Ρέγκενσμπουργκ;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς ακόμα να πας. Κόρη μου, ο Σατανάς είναι τώρα πολύ ισχυρός. Δεν μπορεί να σου κάνει τίποτα, αν παραμένεις ισχυρή. Θα κάνει τα πάντα για να μην γράψεις. Κόρη μου, προσπάθησε και συνέχισε να γράφεις. Σύντομα θα νικηθεί. Δεν τον ακούνε όλα τα παιδιά Μου.

Αυτός ο μικρός αριθμός των παιδιών Μου θα τον νικήσει.» Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, γράψε κάτι ακόμα. Οι αρχές είναι έτοιμες να σου μιλήσουν. Άκου καλά τη φωνή Μου. Κόρη Μου, μείνε πιστή σε ό,τι έχεις γράψει. Είμαι μαζί σου. Θα ντροπιάσω τους μεγάλους. Οι μεγάλοι θα κοσκινιστούν.»

Εγώ: «Ποιοι είναι οι μεγάλοι;»

Σωτήρας: «Οι πολιτικοί και οι επίσκοποι, αυτοί είναι υπεύθυνοι για το χάος σε αυτόν τον κόσμο. Γράψε, κόρη μου, σου ζητώ να πας στον ιερέα, τον πάστορα Βογκτ. Πες του να προσευχηθεί το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς πριν από την Ιερή Λειτουργία. Πες του το, εγώ το ζήτησα.»

Εγώ: «Και αν πει ότι δεν μπορεί;» Σωτήρας: «Αυτό άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τότε θέλεις να πάω σ' αυτόν;» Σωτήρας: «Πήγαινε σήμερα ακόμα σ' αυτόν.»

Εγώ: «Να του πω κάτι άλλο, εκτός από το ότι πρέπει να προσευχηθεί το Ροζάριο;» Δεν πήρα απάντηση.

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα πάω σήμερα ακόμα σ' αυτόν και θα του πω ό,τι μου είπες.»

Στο δρόμο προς το Ροτ, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον ιερέα.

Στις 16:10 προσευχήθηκα για λίγο στην εκκλησία του Ρότερ.

Στις 16:15 ήμουν στον πάστορα Vogt.

Του είπα αυτό που ο Σωτήρας ζητούσε από αυτόν.

Εκείνος επανέλαβε το ίδιο: «Πώς θα τα καταφέρω με τους ακολούθους;» Του είπα:

«Με τον Θεό όλα είναι δυνατά.»

Του είπα ακόμα: «Στη θέση σας, θα έκανα αυτό που ο Σωτήρας ζητά από εσάς.» Ένιωθε εσωτερική ανησυχία. Δεν του άρεσε αυτό. Αυτό φαινόταν και στο πρόσωπό του. Ζήτησα ακόμα την ευλογία του και στη συνέχεια έφυγα.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

Ο πάστορας Vogt προσευχήθηκε στο τέλος της Θείας Λειτουργίας μια φράση από το Ροζάριο μπροστά στο Άγιο Θείο.»

09.10.1992 –

Παρασκευή, στο

ιατρείο, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρόσεξε, ό,τι έχεις γράψει, μην το δώσεις σε κανέναν επίσκοπο να το διαβάσει.

Μπορείς να τους το πεις, αλλά τα γραπτά πρέπει να τα φυλάξεις. Όταν το βιβλίο τυπωθεί, τότε θα μπορούν να το διαβάσουν. Γράψε, κόρη μου, ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ θα σου μιλήσει, ό,τι του εμπνέω. Κάνε ό,τι σου λέει. Είναι το θέλημά Μου.

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Αγαπητέ Θεέ, θα ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα, αν ήταν σωστό αυτό που είπα στον πάστορα Vogt;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η αρχή είναι καλή.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα αν έχει να μου πει κάτι που πρέπει να μεταφέρω στον πάστορα Γκέμπχαρντ Χάιντερ.»

Σωτήρας: «Ναι! Μπορείς να του πεις ότι ό,τι έχει κάνει μέχρι τώρα ήταν το θέλημά Μου. Πες του ακόμα κάτι: το έργο του Μου αρέσει. Το έργο που έχει επιτελέσει μέχρι τώρα είναι καλό.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα του μεταφέρω τα πάντα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, νιώθω κάτι πολύ ζεστό στην καρδιά μου. Μήπως το φαντάστηκα;»

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, αυτή είναι η χάρη Μου. Είναι το δώρο Μου για σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αν μου δίνεις ένα τέτοιο δώρο, σίγουρα κάτι με περιμένει. Κύριέ μου, θέλω ακόμα περισσότερη από αυτή την αγάπη για τους ιερείς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που είπες.

Ζήτα πολλή αγάπη για τους ιερείς. Κόρη μου, σ' αγαπώ, γράψ' το.»

Εγώ: Αγαπημένε μου Ιησού, σ' αγαπώ τώρα τόσο πολύ. Αυτή η αγάπη είναι πιο έντονη μέσα μου από ό,τι συνήθως. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για τόση χάρη που μου χάρισες. Ο Σωτήρας με ευλόγησε και συνέχισε λέγοντας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη».
18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ.

10.10.1992 Σάββατο

07.00 Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου

11.30 έως 12.00: Συνάντηση

προσευχής στο σπίτι!

Σωτήρας: «Άκουσε καλά, κόρη μου, σου χαρίζω για κάποιο χρονικό διάστημα τη χάρη μου να θεραπεύεις.» Εγώ: «Όχι, Κύριε, μήπως άκουσα λάθος; Σε παρακαλώ, πες το μου ξανά.»

Ο Σωτήρας επανέλαβε για δεύτερη φορά το ίδιο. Δεν το καταλαβαίνω. Δεν μου φαίνεται σωστό, γιατί είμαι ένα τίποτα.»

Σωτήρας: «Θα θεραπεύσω μέσα σου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, τι είδους θεραπεία θα είναι αυτή;»

Σωτήρας: «Άφησε αυτές τις θεραπείες σε μένα. Είσαι το εργαλείο μου, κόρη μου. Γράψε, κόρη μου, ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεσαι στους ανθρώπους μου αρέσει πολύ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μερικοί άνθρωποι μου λένε ότι είμαι αυστηρή.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μην ακούς τους άλλους, θέλω να μείνεις όπως είσαι.» Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

11.10.1992 Κυριακή

8.00 π.μ. Χώρος στάθμευσης Δούναβης — Ρέγκενσμπουργκ στο τροχόσπιτο»

Salve Regina. Ένωση Προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Θέλω να γράψεις.»

Εγώ: «Δεν ξέρω τι θέλει να μου πει τώρα ο Σωτήρας. Περιμένω το Λόγο. Ο Λόγος δεν έρχεται αμέσως.

Πέρασα λίγο χρόνο στη σιωπή.»

Σωτήρας: «Ο πατέρας Gebhard Heyder είναι ακόμα σήμερα μαζί σου. Μετά θα έρθει σε

Μένα.» Εγώ: «Είναι λοιπόν η τελευταία φορά που είμαι μαζί του;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: «Αυτό όμως με πληγώνει πολύ. Έκλαψα. Κύριε και Θεέ μου, τότε δεν θα έχω πια ιερέα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει κάποιος μετά τον Ροτ.»

04.10.1992 - Κυριακή

7.30 π.μ. - 9.00 π.μ.

Συνάντηση προσευχής!

Πρώτα προσευχή μπροστά στο άγαλμα της Παναγίας.

Στη συνέχεια, η συνάντηση συνεχίστηκε στην κουζίνα, όπου έλαβα το μήνυμα από τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Κόρη μου, επιθυμώ να γράψεις. Έχω δεχτεί την αγάπη σου προς εμένα. Δεν είναι μια κολακευτική αγάπη.»

Εγώ: «Να γράψω αυτό;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψε. Μου άρεσε ο τρόπος που προσευχήθηκες σήμερα. Συνέχισε έτσι. Χαίρομαι που πηγαίνεις στον πάτερ Γκέμπχαρντ. Είναι και δική μου επιθυμία. Θα σου μιλήσω ξανά μέσω αυτού. Έχε εμπιστοσύνη σ' αυτόν. Κόρη μου, χαίρομαι ιδιαίτερα που δέχτηκες αυτά τα παθήματα. Η δοκιμασία πλησιάζει στο τέλος της.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, εξήγησέ μου λίγο πιο αναλυτικά αυτό.»

Σωτήρας: «Δοκιμάζεσαι, κόρη μου, για τα παθήματα που θα υποστείς. Κόρη μου, συνέχισε να με αγαπάς όπως μέχρι τώρα. Θα σου χαρίσω ακόμα περισσότερη αγάπη. Ζητάς όλο και περισσότερο και εγώ θα σου δίνω όλο και περισσότερο.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι ακόμα: Εδώ και αρκετούς μήνες πονάω στον ώμο και στο αριστερό χέρι. Ούτε η αλοιφή ούτε τα λουτρά με αλατόνερο βοηθούν. Αυτά τα βάσανα προέρχονται από Σένα, ή μπορώ να τα θεραπεύσω σε νοσοκομείο από γιατρούς;»

Σωτήρας: «Ούτε στο νοσοκομείο μπορεί να σε βοηθήσει κανείς. Αυτά τα βάσανα προέρχονται από Εμένα. Είναι το προοίμιο των βασάνων που θα υποστείς ακόμα.»

Σωτήρας: «Μου έδωσες την υγεία σου, κόρη μου.»

Εγώ: «Ας γίνει όπως θέλεις Εσύ. Σου προσφέρω τα βάσανα αυτά ως θυσία για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και για τη σωτηρία των ψυχών.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, οι καταιγίδες που θα έρθουν θα προκαλέσουν μεγάλη καταστροφή. Προσευχηθείτε για αυτά τα θέματα. Θα γίνουν πολλοί νέοι πόλεμοι. Οι άνθρωποι έχουν γίνει χλιαροί. Δεν αναγνώρισαν τον Πατέρα τους. Προτίμησαν τα εγκόσμια, αλλά τα εγκόσμια δεν μπορούν να τους σώσουν. Η φύση αντιστέκεται στους αμαρτωλούς της. Κόρη Μου, η μεγάλη ασθένεια που θα ξεσπάσει βρίσκεται στα πρώτα της στάδια. Αυτή η ασθένεια θα καταστρέψει τις χώρες. Δεν υπάρχει φάρμακο για αυτή την ασθένεια. Παίρνει μαζί της πλούσιους και φτωχούς, κακούς και καλούς.

Επιτίθεται ξαφνικά στους ανθρώπους. Κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί από αυτήν

ή να γλιτώσει. Έρχεται εκεί που εγώ θέλω. Θα παρασύρει πολλά έθνη της γης. Εγώ: «Έχει αυτή η ασθένεια κάποιο όνομα;»

Σωτήρας: «Είναι μια νέα ασθένεια. Δεν έχει ακόμα όνομα, αλλά θα πάρει. Κόρη μου, πρέπει να προσεύχεσαι πολύ.»

Εγώ: «Μπορώ να το διαβάσω στην ομάδα προσευχής μου;»

Σωτήρας: «Το βιβλίο πρέπει να γραφτεί το συντομότερο δυνατό, τότε θα μπορούν όλοι να το διαβάσουν. Αν τους πεις κάτι τώρα, δεν θα πιστέψουν. Ακούουν μόνο ό,τι λέει η πλειοψηφία των ανθρώπων· θα το πιστέψουν μόνο όταν το δουν. Η πίστη είναι επιφανειακή και δεν έχει ρίζες.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω άλλο τώρα. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ

με.» Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

10.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ, υπήρχαν λίγοι στην εκκλησία

13:00 Ροζάριο και προσευχή.

5.10.1992 - Δευτέρα

9.00 π.μ. στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Από σήμερα το πρωί έχω έντονους πονοκεφάλους. Είπα στον Σωτήρα ότι τους προσφέρω ως θυσία για τη μεταστροφή των αμαρτωλών και τη σωτηρία των ψυχών. Είπα επίσης ότι δεν χρειάζεται να μου απαλλάξει από τους πόνους.

Μετά, ενώθηκα με τον Σωτήρα. Τώρα ένιωθα μια ζεστασιά στην καρδιά μου. Είναι μια ευχάριστη αίσθηση. Νιώθεις ότι ο Κύριος είναι μαζί μου.

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, είμαι μαζί σου. Πρέπει να εξιλεωθούν πολλά για τις ψυχές. Κόρη μου, χρειάζομαι από σένα...»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού. Σου δίνω ό,τι χρειάζεσαι, αν και δεν ξέρω τι χρειάζεσαι από μένα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, χρειάζομαι την όρασή σου.» Εγώ: «Τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Δεν θα μπορείς να βλέπεις για κάποιο

διάστημα.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θα γίνω τότε τυφλή;»

Σωτήρας: «Όχι πνευματικά τυφλή.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, αυτό όμως πρέπει να είναι τρομερό.»

Σωτήρας: «Θα είμαι μαζί σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, μπορείς να πάρεις την όρασή μου. Πότε θα συμβεί αυτό; Θα είναι πριν ή μετά την αποτύπωση των σημείων του Σταυρού; Μπορώ να το μάθω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα συμβεί όταν το θελήσω εγώ.» Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, ας γίνει όποτε το θελήσεις.»

Σκεφτόμουν ότι δεν έχω κανέναν να με φροντίζει.

Σωτήρας: «Θα έχεις κάποιον.»

Εγώ: «Θα διαρκέσει πολύ αυτή η τύφλωση;»

Σωτήρας: «Για κάποιο διάστημα.»

Εγώ: «Ζητάς όμως πολλά από μένα.»

Σωτήρας: «Είναι για την πρόοδό σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αν είσαι μαζί μου, δεν χρειάζεται να ανησυχώ. Εσύ θα με φροντίσεις τότε.»

Σωτήρας: «Έτσι πρέπει.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, συμφωνώ.» Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

11:45 π.μ. – Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, πάρε μακριά τις ανησυχίες μου για το ενδεχόμενο να τυφλωθώ. Δεν θέλω να σκέφτομαι πώς θα είναι.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα σου το πάρω αυτό.» Εγώ:

«Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

18.00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20.00 Ομάδα προσευχής!

6.10.1992 – Τρίτη

9.00 π.μ. Στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, αγαπημένη μου κόρη, θέλω να γράψεις. Με χαροποιεί που μου μίλησες. Η καρδιά σου είναι τώρα γεμάτη αγάπη. Κόρη μου, κανείς δεν μπορεί να σου πάρει αυτή την αγάπη, εκτός αν εσύ δώσεις τη συγκατάθεσή σου. Να είσαι προσεκτική.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, αγαπημένο μου Άγιο Πνεύμα, αγαπημένε μου Ιησού. Σου ζητώ έλεος. Διατήρησε για μένα την αγάπη που μου έδωσες. Μην επιτρέψεις να κάνω άχρηστες συζητήσεις. Άσε με να μιλάω και να σιωπώ όταν εσύ θέλεις. Άσε με να αγαπώ, εκεί όπου το πνεύμα μου αντιστέκεται. Άσε με να αγαπώ όλους με την καρδιά Σου, που είναι μια τόσο φλογερή φωτιά αγάπης. Άσε με να αναζητώ πρώτα τα λάθη μου, πριν κρίνω τους άλλους.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μιλάς από καρδιάς, που μου ανήκει. Αγαπημένη μου κόρη, κάτι σε περιμένει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, θα θλιφθώ γι' αυτό; Δεν ξέρω όμως τι. Σε παρακαλώ, πες μου. » Τότε προσευχήθηκα: «Έλα, Άγιο Πνεύμα, έλα μέσα από την αμωμο Ψυχή της Μαρίας, της τόσο αγαπημένης σου Νύμφης, και πες μου τι πρέπει να γράψω. Είμαι έτοιμη να γράψω ό,τι μου εμπνεύσεις. Είτε θλιφθώ είτε όχι, θα κάνω ό,τι θέλεις.»

Δεν άκουγα ακόμα τίποτα.

Εγώ: «Μίλα, Κύριε και Θεέ μου, η δούλη Σου ακούει.»

Σωτήρας: «Σε περιμένει μεγάλη θλίψη.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Θεέ, τι σημαίνει “πολλή”;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να τα υπομείνεις όλα. Προσευχήσου για την οικογένειά σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σώσε τους όλους, τους αγαπώ. Σε παρακαλώ, μην αφήσεις κανέναν να χαθεί.» Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν θέλουν να μετανοήσουν.»

Εγώ: «Κύριέ μου, είμαι έτοιμη να υποφέρω για χάρη τους, αλλά μόνο αν το θέλεις Εσύ. Γιατί Εσύ γνωρίζεις τις καρδιές τους, εγώ όμως όχι.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μου αρέσει αυτό που είπες. Θα γίνει όπως το θέλω εγώ. Αγαπημένη μου κόρη, γράψε κάτι ακόμα. Ο πόλεμος στη Σερβία θα ξεσπάσει σύντομα. Προσευχήσου ώστε ο εχθρός να αποδυναμωθεί.»

Εγώ: «Θα προσευχηθώ για αυτά τα θέματα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, όταν χθες γονάτισα μπροστά Σου στην ομάδα προσευχής και προσευχήθηκα, ένιωθα μια συνεχή φλόγα στην καρδιά μου. Ήταν αρκετά έντονη. Νόμιζα ότι καιγόμουν εσωτερικά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό ήμουν εγώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, έχει αυτό κάποια σημασία για μένα;»

Σωτήρας: «Για να αντέξεις τη θλίψη που θα έρθει πάνω σου. Ανταμείβω τα παιδιά Μου με καλή ανταμοιβή για τα καλά έργα τους.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

7 Οκτωβρίου 1992 - Τετάρτη

8.15 π.μ. στο δωμάτιο των

γιατρών, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Είσαι το πετράδι μου, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριε, το έχω γράψει αυτό και παλιότερα.»

Σωτήρας: «Γράψ' το, οι ανησυχίες σου είναι δικές μου, κόρη μου.» Εγώ:

«Είναι η ψυχή μου τόσο αγνή, ώστε να μπορείς να την αποκαλείς κόσμημα;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου.»

Εγώ: «Είναι ένα τόσο όμορφο συναίσθημα μέσα μου. Πιστεύω ότι η αγνότητα της ψυχής είναι η Βασιλεία του Θεού.» Σωτήρας: «Με μια αγνή ψυχή μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: Με την τύφλωση είναι έτσι. Θα βλέπεις με την καρδιά σου. Θα βλέπεις περισσότερα από ό,τι οι άλλοι άνθρωποι με τα μάτια τους.

Η όραση είναι κοσμική, το φως της καρδιάς είναι ουράνιο. Μόνο εγώ μπορώ να δώσω αυτό το φως. Γι' αυτό κανένας γιατρός δεν θα σε πιστέψει. Ό,τι θα δεις, πρέπει να το διηγηθείς.

Ένας ιερέας θα το καταγράψει. Δεν θα μιλήσεις εσύ, αλλά εγώ θα μιλήσω για σένα. Κόρη μου, να είσαι πεπεισμένη ότι το φως της καρδιάς αξίζει περισσότερο από την όραση.»

Εγώ: «Κύριέ μου, τώρα το καταλαβαίνω καλύτερα. Σ' ευχαριστώ που μου το είπες αυτό.» Σωτήρας:

«Κόρη μου, χρειάζομαι κάτι ακόμα από σένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, αν μπορώ να σου το δώσω, μπορείς να το πάρεις.»

Σωτήρας: «Χρειάζομαι τα χέρια σου. Με τα χέρια σου θα θεραπεύσω τις ψυχές.» Εγώ: «Ω,

Κύριέ μου, τι μου κάνεις; Δεν μπορώ να φανταστώ κάτι τέτοιο.

Αλλά αν είσαι μέσα μου, τότε πιστεύω ότι κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί. Κύριε, όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό Σου θέλημα ας γίνει. Όταν πρόκειται για τη σωτηρία των ψυχών, τα χέρια μου είναι ήδη δικά Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό ήταν που μου έλειπε ακόμα από σένα. Οι θεραπείες θα γίνουν όταν το θελήσω εγώ. Όχι όταν το θέλουν οι άνθρωποι.»

Ο Κύριος με ευλόγησε και είπε:

«Πήγαινε εν ειρήνη, κόρη μου, και εμπιστέψου με.»

19.00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

08.10.1992 - Πέμπτη

Αρχείο 10.15 π.μ.

Σύλλογος Προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, υπάρχει ησυχία.»

Εγώ: «Ιησού, Υιέ του ζωντανού Θεού, Νυμφί μου, τι να γράψω;» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, λέξη προς λέξη.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια που θα λάβεις θα έρθουν αιφνιδιαστικά.» Εγώ: «Δηλαδή δεν θα ξέρω την ημέρα ή τις ώρες που θα έρθουν;» Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό το αποφασίζω εγώ.»

Εγώ: «Μπορώ, λοιπόν, να πάω ακόμα στο Ρέγκενσμπουργκ;»

Σωτήρας: «Ναι, μπορείς ακόμα να πας. Κόρη μου, ο Σατανάς είναι τώρα πολύ ισχυρός. Δεν μπορεί να σου κάνει τίποτα, αν παραμένεις ισχυρή. Θα κάνει τα πάντα για να μην γράψεις. Κόρη μου, προσπάθησε και συνέχισε να γράφεις. Σύντομα θα νικήθεί. Δεν τον ακούνε όλα τα παιδιά Μου. Αυτός ο μικρός αριθμός των παιδιών Μου θα τον νικήσει.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, γράψε κάτι ακόμα. Οι αρχές είναι έτοιμες να σου μιλήσουν. Άκου καλά τη φωνή Μου. Κόρη Μου, μείνε πιστή σε ό,τι έχεις γράψει. Είμαι μαζί σου. Θα ντροπιάσω τους μεγάλους. Οι μεγάλοι θα κοσκινιστούν.»

Εγώ: «Ποιοι είναι οι μεγάλοι;»

Σωτήρας: «Οι πολιτικοί και οι επίσκοποι, αυτοί είναι υπεύθυνοι για το χάος σε αυτόν τον κόσμο. Γράψε, κόρη μου, σου ζητώ να πας στον ιερέα, τον πάστορα Βογκτ. Πες του να προσευχηθεί το Ροζάριο μαζί με τους πιστούς πριν από την Ιερή Λειτουργία. Πες του το, εγώ το ζήτησα.»

Εγώ: «Και αν πει ότι δεν μπορεί;» Σωτήρας: «Αυτό άφησέ το σε μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τότε θέλεις να πάω σ' αυτόν;» Σωτήρας: «Πήγαινε σήμερα ακόμα σ' αυτόν.»

Εγώ: «Να του πω κάτι άλλο, εκτός από το ότι πρέπει να προσευχηθεί το Ροζάριο;» Δεν πήρα απάντηση.

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα πάω σήμερα ακόμα σ' αυτόν και θα του πω ό,τι μου είπες.»

Στο δρόμο προς το Ροτ, προσευχήθηκα το Ροζάριο για τον ιερέα.

Στις 16:10 προσευχήθηκα για λίγο στην εκκλησία του Ρότερ.

Στις 16:15 ήμουν στον πάστορα Vogt.

Του είπα αυτό που ο Σωτήρας ζητούσε από αυτόν.

Εκείνος επανέλαβε το ίδιο: «Πώς θα τα καταφέρω με τους ακολούθους;» Του είπα:

«Με τον Θεό όλα είναι δυνατά.»

Του είπα ακόμα: «Στη θέση σας, θα έκανα αυτό που ο Σωτήρας ζητά από εσάς.» Ένιωθε εσωτερική ανησυχία. Δεν του άρεσε αυτό. Αυτό φαινόταν και στο πρόσωπό του. Ζήτησα ακόμα την ευλογία του και στη συνέχεια έφυγα.

18.00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

Ο πάστορας Vogt προσευχήθηκε στο τέλος της Θείας Λειτουργίας μια φράση από το Ροζάριο μπροστά στο Άγιο Θείο.»

09.10.1992 -

Παρασκευή Στο

ιατρείο, συνάντηση

προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρόσεξε, ό,τι έχεις γράψει, μην το δώσεις σε κανέναν επίσκοπο να το διαβάσει. Μπορείς να τους το πεις, αλλά τα γραπτά πρέπει να τα φυλάξεις. Όταν το βιβλίο τυπωθεί, τότε θα μπορούν να το διαβάσουν.

Γράψε, κόρη Μου, ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ θα σου μιλήσει, ό,τι του εμπνέω. Κάνε ό,τι σου λέει.

Αυτό είναι το θέλημά Μου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω. Αγαπητέ Θεέ, θα ήθελα να σε ρωτήσω ακόμα, αν ήταν σωστό αυτό που είπα στον πάστορα Vogt;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, η αρχή είναι καλή.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα αν έχει να μου πει κάτι που πρέπει να μεταφέρω στον πάστορα Γκέμπχαρντ Χάιντερ.»

Σωτήρας: «Ναι! Μπορείς να του πεις ότι ό,τι έχει κάνει μέχρι τώρα ήταν το θέλημά Μου. Πες του ακόμα κάτι: Το έργο του Μου αρέσει. Το έργο που έχει επιτελέσει μέχρι τώρα είναι καλό.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα του μεταφέρω τα πάντα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, νιώθω κάτι πολύ ζεστό στην καρδιά μου. Μήπως το φαντάστηκα;»

Σωτήρας: «Όχι, κόρη μου, αυτή είναι η χάρη Μου. Είναι το δώρο Μου για σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αν μου δίνεις ένα τέτοιο δώρο, σίγουρα κάτι με περιμένει. Κύριέ μου, θέλω ακόμα περισσότερη από αυτή την αγάπη για τους ιερείς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει αυτό που είπες. Ζήτα πολλή αγάπη για τους ιερείς. Κόρη μου, σ' αγαπώ, γράψ' το.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, σ' αγαπώ τώρα τόσο πολύ. Η αγάπη είναι πιο έντονη μέσα μου από ό,τι συνήθως. Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, για τόση χάρη που μου χάρισες.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε και συνέχισε λέγοντας: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»
18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

10.10.1992 - Σάββατο

07.00 Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου

11.30 έως 12.00 στο σπίτι,
συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Άκουσε καλά, κόρη μου, σου χαρίζω για κάποιο χρονικό διάστημα τη χάρη μου να θεραπεύεις». Εγώ: «Όχι, Κύριε, μήπως άκουσα λάθος; Σε παρακαλώ, πες το μου ξανά».

Ο Σωτήρας επανέλαβε για δεύτερη φορά το ίδιο.

Εγώ: «Δεν το καταλαβαίνω. Δεν μου φαίνεται σωστό, γιατί είμαι ένα τίποτα.»

Σωτήρας: «Θα θεραπεύσω μέσα σου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, τι είδους θεραπεία θα είναι αυτή;»

Σωτήρας: «Άφησε αυτές τις θεραπείες σε μένα. Είσαι το εργαλείο μου, κόρη μου. Γράψε, κόρη μου, ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεσαι στους ανθρώπους μου αρέσει πολύ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μερικοί άνθρωποι μου λένε ότι είμαι αυστηρή.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, μην ακούς τους άλλους, θέλω να μείνεις όπως είσαι.» Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε...

11.10.1992 - Κυριακή

8.00 π.μ. Χώρος στάθμευσης Δούναβη - Ρέγκενσμπουργκ, στο τροχόσπιτο

«Salve Regina». Συνάθροιση προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Θέλω να γράψεις.»

Εγώ: Δεν ξέρω τι θέλει να μου πει τώρα ο Σωτήρας. Περιμένω το Λόγο. Ο Λόγος δεν έρχεται αμέσως.

Πέρασα λίγο χρόνο στη σιωπή.

Σωτήρας: «Ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ είναι ακόμα σήμερα μαζί σου. Μετά θα έρθει σε

Μένα.» Εγώ: «Είναι λοιπόν η τελευταία φορά που είμαι μαζί του;»

Σωτήρας: «Ναι.»

Εγώ: Αυτό όμως με πληγώνει πολύ. Έκλαψα. Κύριε και Θεέ μου, τότε δεν θα έχω πια ιερέα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει κάποιος μετά τον Ροτ.»

Εγώ: «Δεν χρειάζεται να το πω στον πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ, ότι θα τον πάρεις.»

Σωτήρας: «Όχι, το ξέρει.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, το ένιωσα χθες το βράδυ ότι κάτι τέτοιο τον περιμένει. Αγαπητέ Θεέ, θέλεις να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Ναι, γράψε κάτι ακόμα: Ό,τι σου πει σήμερα ο πάτερ Γκέμπχαρντ, να το κρατήσεις καλά. Μην αμφιβάλλεις, κόρη μου. Δώσε στον πάτερ Γκέμπχαρντ ένα φιλικό βλέμμα.»

Εγώ: «Πώς να το κάνω αυτό, αν πρέπει να κλάψω;»

Σωτήρας: «Θα σου δώσω τη χάρη γι' αυτό.»

Εγώ: «Έχω κανονίσει να τον συναντήσω εδώ, στο τροχόσπιτο Salve Regina, στις 13:30. Μου υποσχέθηκε ότι θα έρθει.»

Σωτήρας: «Εγώ το θέλησα έτσι. Κόρη μου, χαίρομαι που αγαπάς τόσο πολύ τον πάτερ Γκέμπχαρντ. Πες του ότι τον αγαπώ.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα του το πω.» Ο Σωτήρας με ευλόγησε μετά.

Ο πάτερ Γκέμπχαρντ ήρθε όπως είχαμε συμφωνήσει. Πέρασα μαζί του πάνω από 4 ώρες στο τροχόσπιτο.

Στο τέλος εξομολογήθηκα σ' αυτόν. Του διάβασα το ημερολόγιο, αυτό που μου ενέπνευσε ο Σωτήρας.

Μου επιβεβαίωσε ότι αυτό προέρχεται από τον Σωτήρα και ότι πρέπει οπωσδήποτε να συνεχίσω να γράφω ό,τι μου εμπνέει ο Σωτήρας. Μου είναι πολύ δύσκολο να τον αποχαιρετήσω. Του είπα ότι δεν θα τον ξαναδώ και ότι γι' αυτό έκλαιγα ήδη σήμερα το πρωί στην εκκλησία. Τον ενδυνάμωσα, όπως έκανε κι εκείνος για μένα. Αποχαιρετιστήκαμε ο ένας τον άλλον με οδύνη.

Ένιωθα σαν να μου είχε ξεριζώσει κάποιος ένα κομμάτι από την καρδιά μου. Σε όλη τη διαδρομή προς το σπίτι προσευχόμουν γι' αυτόν.

Παρακολούθησα τη Θεία Λειτουργία στην εκκλησία των Καρμελιτών, το κήρυγμα ήταν καλό.

12.10.1992 - Δευτέρα

8.30 π.μ. στο δωμάτιο των

γιατρών, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη Μου, γράψ' το, σ' αγαπώ. Τίποτα δεν πήγε στραβά χθες, όλα ήταν σωστά. Μην ανησυχείς, γιατί ήμουν μαζί σας. Ο πάτερ Γκέμπχαρντ θα έρθει να με δει μέσα στις επόμενες μέρες. Είναι το θέλημά Μου. Με χάρησε αυτό που του είπες. Σήμερα θα το σκεφτεί και θα καταλάβει. Σε αγαπάει πολύ. Χθες του χάρισες μεγάλη χαρά.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, συνέχισε να γράφεις. Η επόμενη μεγάλη καταστροφή βρίσκεται ακριβώς μπροστά μας. Πολλοί άνθρωποι θα πληγούν. Κανείς δεν μπορεί να σταματήσει αυτή την καταστροφή. Θα αφήσει πίσω της ερήμωση. Προσευχηθείτε πολύ για τους ετοιμοθάνατους. Κόρη Μου, κάτι σε περιμένει.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, ακούω.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια των πληγών θα χαραχθούν πάνω σου. Να είσαι έτοιμη, είναι πολύ κοντά. Μου αρέσει το θάρρος σου. Είναι η χάρη Μου, κόρη Μου.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ για αυτή τη χάρη. Μπορείς, σε παρακαλώ, να μου πεις κάτι; Τι εννοείς όταν μου λες: "Να είσαι έτοιμη!"»

Σωτήρας: «Πρέπει να εξιλεώσεις πολλά, ώστε να σωθούν πολλές ψυχές.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα. Με τη χάρη Σου θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Τα παθήματα της εξιλέωσης θα είναι αφόρητα στην αρχή. Έτσι πρέπει να είναι. Κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί για τα Σταθμά και κανείς δεν τα έχει αγαπήσει. Μόνο η αγάπη Μου μπορεί να τα αντέξει.

Δεν χρειάζεται να ακούς τους άλλους, αν πολλοί σου λένε ότι καυχίσαι για τα σημάδια των πληγών, επειδή δεν θα φοράς γάντια. Το ακάθαρτο πνεύμα είναι αυτό που σου εμπνέει αυτά τα λόγια.»

Σωτήρας: «Ο πάτερ Γκέμπχαρντ συνειδητοποίησε ότι θα λάβεις τα σημάδια των πληγών, επειδή του έδωσα το φως Μου. Χωρίς το φως Μου, κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τίποτα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, ό,τι πρόκειται να μου συμβεί, το εναποθέτω στα χέρια Σου μέσω της Αμωμής Καρδιάς της Μαρίας. Κάνε όπως θέλεις, είμαι η δούλη Σου, ας γίνει σε μένα όπως το είπες.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, κόρη μου.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18.00 Ίερη Λειτουργία και Ροζάριο στο Ροτ

20.00 Ομάδα προσευχής

13.10.1992 - Τρίτη

8.30 π.μ. Ιατρείο,

Σύλλογος Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το: πρέπει να κρατήσεις τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις, στην αρχή, μυστικά. Εγώ θα οδηγήσω τους ανθρώπους προς εσένα. Δεν είναι όλοι προσευχόμενοι αυτοί που θα έρθουν σε εσένα.

Πολλοί από αυτούς θα αποχωρήσουν. Τα πρόβατά Μου ακούν τη φωνή Μου, μην ανησυχείς αν για κάποιο διάστημα θα υπάρχουν λιγότερα άτομα στις ομάδες προσευχής σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα κάνω ό,τι μου είπες στην αρχή. Θα κρατήσω τα σημάδια των πληγών μου κρυφά στην αρχή.»

Σωτήρας: «Στην αρχή χρειάζεσαι πολλή ηρεμία. Η αναταραχή των ανθρώπων μπορεί να σου κάνει κακό. Κόρη Μου, να είσαι έτοιμη για ό,τι θα σου συμβεί. Μου αρέσει η αγάπη σου για Μένα.

Γράψε κάτι ακόμα, κόρη Μου. Τα σημάδια των πληγών είναι τα σημάδια Μου και μόνο Εγώ μπορώ να τα χαράξω. Κανείς δεν μπορεί να τα μιμηθεί. Μπορούν να εξαφανιστούν όποτε θέλω, μπορούν επίσης να παραμείνουν όσο θέλω. Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις θα παραμείνουν όσο θέλω. Τα σημάδια των πληγών έχουν συγκεκριμένο μέγεθος και βάθος.

Ταιριάζουν με τα δικά Μου στο Γολγοθά. Κατά τη χάραξή τους θα νιώσεις μεγάλο πόνο. Προσευχήσου να μπορέσεις να αντέξεις αυτόν τον πόνο. Να έχεις υπομονή με ό,τι θα σου συμβεί. Η υπομονή είναι μεγάλη αρετή.»

Εγώ: «Κύριε, δώσε μου, σε παρακαλώ, μεγάλη χάρη, υπομονή και αντοχή για να αντέξω μαζί Σου και με τους άλλους ανθρώπους.

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ίερη Λειτουργία και Ροζάριο στο Ροτ.

14.10.1992 - Τετάρτη

8.30 π.μ. στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, ζητάς πολλή αγάπη και εγώ θα σου τη δώσω. Πολλή αγάπη σημαίνει πολύ πόνο. Το θέλεις αυτό, κόρη μου;»

Εγώ: «Μεγάλη μου Αγάπη, μαζί Σου ναι, γιατί Σ' αγαπώ πάνω από όλα και επειδή Εσύ είσαι τα πάντα μέσα μου.

Έχω μεγάλη δίψα για τη σωτηρία των ψυχών. Ο δρόμος προς Εσένα περνάει από τον Σταυρό προς το Φως. Στον Σταυρό βρίσκεται η σωτηρία, η ελπίδα και η ζωή. Στον Σταυρό βρίσκεται η σωτηρία του κόσμου.

Κύριε, σου ανήκω ολόκληρη, κάνε με ό,τι θέλεις.» Σωτήρας:

«Αγαπημένη μου κόρη, θα υποφέρεις πολύ.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Νυμφίε, θα Σ' αγαπήσω επίσης πολύ. Διότι ο πόνος μαζί Σου θα μεταμορφωθεί σε αγάπη, και η αγάπη είναι ισχυρότερη από όλα τα βάσανα του κόσμου!»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα έρθει η ώρα που οι άνθρωποι θα υποφέρουν χωρίς τη θέλησή τους. Ο άνθρωπος που αρνείται να δεχτεί τον Σταυρό Μου, δεν μπορεί να είναι μαθητής Μου. Μόνο μέσω του Σταυρού Μου έχετε την αιώνια ζωή. Αγαπάτε κάθε Σταυρό, για να τον δεχτείτε. Θα πρέπει να δεχτείτε πολλούς Σταυρούς.»

Εγώ: «Σκέφτηκα τώρα τους πόνους μου στο αριστερό χέρι και στους ώμους μου.»

Σωτήρας: «Αυτά είναι τα παθήματα εξιλέωσης που υποφέρω εγώ. Μπορείς να μου προσφέρεις κάθε πόνο, όσες φορές θέλεις. Αυτό φέρνει καρπούς. Πρέπει να μου προσφέρετε πολλά, για να έχετε πολλούς καρπούς.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα, Θεέ μου;» Σωτήρας: «Ναι, οι πόνοι που θα υποστείς είναι ανίατοι.» Εγώ: «Τι εννοείς, Κύριε;»

Ο Σωτήρας: «Οι γιατροί δεν μπορούν να τις θεραπεύσουν. Χωρίς πόνο, θα βρεθείς στον άλλο κόσμο.»

Εγώ: «Αυτό σημαίνει ότι υποφέρεις μαζί μου και μέσα μου. Έτσι δεν θα χωριστώ από Σένα. Τότε Εσύ είσαι ο Ιησούς που υποφέρει μέσα μου!»

Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, έτσι είναι. Ο Σωτήρας με ευλόγησε.»

19:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου

15.10.1992 - Πέμπτη

Στο ιατρείο, συνάντηση
προσευχής!

Προσευχήθηκα με πάθος και είπα στον Σωτήρα:

Εγώ: «Κύριε, θέλω να τους αγαπώ όλους με την αγάπη Σου.»

Σωτήρας: «Η αγάπη είναι εδώ, πρέπει να το κάνετε αυτό. Μπορείτε να αντλήσετε πολλή αγάπη. Η πηγή δεν έχει στερέψει ακόμα, ο καθένας μπορεί να αντλήσει όσο θέλει. Η αγάπη δεν έχει όρια.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δώσε μου πολλή αγάπη, για να μπορέσω να τη μεταδώσω. Νιώθω τώρα μια φλόγα στην καρδιά μου.»

Σωτήρας: «Είναι η αγάπη Μου.»

Εγώ: «Αυτή την καυτή φλόγα την έχω νιώσει συχνά τον τελευταίο καιρό. Ο Σωτήρας έρχεται σε μένα όποτε θέλει. Αυτή τη φλόγα της αγάπης τη νιώθω και όταν δεν είμαι ενωμένη με τον Σωτήρα. Τότε νιώθω ότι ο Σωτήρας είναι εκεί. Το σημαντικό είναι η ψυχή να είναι πάντα καθαρή.»

Σωτήρας: «Νύμφη μου, σ' αγαπώ. Τίποτα δεν μπορεί πια να μας χωρίσει. Είσαι μέσα μου, κόρη μου.

Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω μαζί σου.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις μαζί μου, έχεις τη συγκατάθεσή μου γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε: Τα αιματηρά παθήματα αρχίζουν. Πρέπει να ξεκινήσω τώρα, γιατί διψάω. Είσαι το εργαλείο μου, το οποίο χρησιμοποιώ. Μείνε , σε παρακαλώ.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να μπορέσω να σου μείνω πιστή. Διότι από μόνη μου δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Χωρίς τη χάρη σου, είμαι ανίκανη να σου είμαι πιστή. Κύριέ μου, μέχρι τώρα σου έμεινα πιστή. Διότι εσύ μου έδωσες την αρετή της πίστης.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ήθελα να μάθω αν το είχες ήδη ξεχάσει.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, ο λόγος Σου ζει μέσα μου. Ο ζωντανός Σου λόγος δεν μπορεί να σβηστεί, όταν κάποιος είναι πάντα μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, έτσι είναι. Αγάπησέ με περισσότερο, κόρη μου.»

Εγώ: «Θα το κάνω, αγαπημένε μου Νυμφίε. Επιθυμία μου είναι να Σ' αγαπώ πολύ. Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

19:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

16.10.1992 - Παρασκευή

8.30 π.μ. στο ιατρείο,
συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το, είναι σημαντικό.» Εγώ:

«Ναι, αγαπημένε και ελεήμονα Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θέλω να προσφέρεις σε Μένα όλα τα παθήματα που θα υποστείς, για τα απολωλός παιδιά Μου, ώστε να βρουν το δρόμο της επιστροφής στην πατρική οικία.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Τα βάσανα είναι ήδη τόσο κοντά, σαν να έχουν ήδη συμβεί. Κόρη Μου, να είσαι έτοιμη, γιατί μπορούν να έρθουν οποιαδήποτε στιγμή.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, είμαι τώρα στη δουλειά μου. Δεν καταλαβαίνω πια τίποτα. Πώς να το καταλάβω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δεν χρειάζεται να καταλαβαίνεις τίποτα. Μου αρκεί που με αγαπάς. Ο νους σου είναι ο δικός μου νους.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, ένα πράγμα ξέρω: ότι Σ' αγαπώ πολύ.»

Σωτήρας: «Γράψ' το, σου χαρίζω πολλή αγάπη. Αυτή η αγάπη θα σε ενδυναμώσει και δεν θα φοβηθείς. Κόρη μου, αυτό που ξεκίνησα, θα το ολοκληρώσω. Είναι θέλησή Μου να είμαι μέσα σου και θα παραμείνω μέσα σου, και έτσι δεν θα είσαι μόνη. Δεν θα σε εγκαταλείψω. Θα παραμείνω μέσα σου και θα υποφέρω μαζί σου. Έχε μεγάλη εμπιστοσύνη σε Μένα.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν ξέρω τι να πω.»

Σωτήρας: «Μην πεις τίποτα, ξέρω τι σκέφτεσαι.»

Εγώ: «Θα είναι πολύ δύσκολο για μένα, γιατί τώρα δεν έχω ιερέα και δεν θα συναντώ πια τον πάτερ Γκέμπχαρντ. Και δεν έχω πια κάποιον σαν τον πάτερ Γκέμπχαρντ. Αλλά έχω εσένα. Εσύ και μόνο εσύ αρκείς. Είσαι ο μεγαλύτερος από όλους τους ιερείς.

Με αυτό θα παρηγορηθώ.»

Σωτήρας: «Έχω ήδη έναν ιερέα για σένα. Θα έρθει όταν το θελήσω εγώ και όταν έρθει η ώρα.»

Σωτήρας: «Η θέλησή Μου είναι να έχεις έναν πνευματικό οδηγό που θα σε φροντίζει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που τελικά θα έχω έναν πνευματικό οδηγό.» Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, μ' ακούς;»

Εγώ: «Ναι.»

Σωτήρας: «Συνέχισε να γράφεις. Η φλόγα της αγάπης Μου θα σε καθαρίσει. Άσε αυτή τη φωτιά να καίει. Αυτή είναι η φωτιά της αγάπης Μου.»

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Όλη την ημέρα ένιωθα τόση χαρά. Η καρδιά μου έκαιγε από αγάπη. Τόση χάρη μου χάρισε ο Σωτήρας. Αλλά το ακάθαρτο πνεύμα προσπάθησε πολλές φορές να με παρασύρει σε πειρασμό.

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ,

17.10.1992 - Σάββατο

7.00 π.μ. παρακολούθησα την Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου. Μετά την Ιερή Λειτουργία προσευχήθηκα για περίπου μισή ώρα ακόμα.

16.30 έως 17.45 προσευχήθηκα στην εκκλησία του Ρότερ.

Σήμερα δεν έγραψα κανένα μήνυμα.

10.18.1992 - Κυριακή

6.30 έως 9.00 π.μ.

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Σ' ευχαριστώ, κόρη μου, που μίλησες μαζί μου τόσο πολύ. Ό,τι ανέθεσες στην ουράνια Μητέρα σου, το δέχτηκα όλο από αυτήν.

Μέσω Αυτής είναι ο πιο γρήγορος δρόμος προς Εμένα. Αυτή ήταν που σας με έδωσε πιο γρήγορα.

Αγαπήστε την πολύ, γιατί αγαπιέται ελάχιστα από τα παιδιά της.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε.»

Εγώ: «Ιησού, Υιέ του ζωντανού Θεού, τι να γράψω; Τώρα πιστεύω τα πάντα, γιατί ξέρω ότι είμαι μέσα Σου. Είναι μια άπειρη ηρεμία, ειρήνη, ναι, η ζεστασιά ακτινοβολεί στην καρδιά μου. Πραγματικά δεν ξέρω τι θα γράψω τώρα. Περιμένω τη φωνή που λαμβάνω στην καρδιά μου, γιατί αυτό δεν έχει καμία σχέση με το μυαλό μου. Διότι συγκεντρώνομαι πλήρως σε αυτό που λαμβάνω στην καρδιά μου. Περιμένω μέχρι να ακούσω κάτι ξανά.»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι, αυτό που έγραψες. Τίποτα δεν μπορείς να κάνεις από μόνη σου. Κόρη μου, γράψε: Κόρη μου, έρχονται δύσκολες εποχές για εσάς.

Ο εχθρός θέλει να παρασύρει πολύ περισσότερες ψυχές από ό,τι μέχρι τώρα. Οι μεγάλες καταστροφές πλησιάζουν. Η Γερμανία απειλείται από μια μεγάλη καταστροφή. Αυτή τη φορά θα χαθούν πολλές ψυχές. Σχεδόν όλες θα χαθούν. Διότι δεν προσεύχονται πια. Οι ψυχές είναι ψυχρές. Ακόμη και οι επίσκοποι θα χαθούν.

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σίγουρα το έγραψα λάθος.»

Ο Σωτήρας επανέλαβε και είπε ξανά το ίδιο. Με προειδοποίησε για άλλη μια φορά να το γράψω.

Ο Σωτήρας: «Έχετε φέρει τη σύγχυση στην Εκκλησία Μου. Και έχετε διασκορπίσει τα πρόβατά Μου. Δεν καταφέρνετε πλέον να τα συγκεντρώσετε. Τα αποπλανημένα παιδιά βαδίζουν στον ευρύ δρόμο, προχωρούν γρήγορα. Ο Σατανάς τα έχει αιχμαλωτίσει όλα. Ο ευρύς δρόμος είναι ο δρόμος της καταστροφής. Κόρη Μου, δείξε υπομονή απέναντι στον πόνο. Η κατάλληλη ώρα δεν έχει έρθει ακόμα, αλλά βρίσκεται προ των πυλών. Να είσαι έτοιμη για το έργο Μου. Πρέπει να γίνει έτσι, για τον Πατέρα Μου, όπως το θέλουν ο Πατέρας Μου, Εγώ και το Άγιο Πνεύμα. Τίποτα δεν συμβαίνει χωρίς τη θέλησή Μας. Με χαροποιεί, κόρη Μου, που λαχταράς να υποφέρεις μαζί Μου. Αυτό το κάνει η αγάπη που έλαβες από Μένα. Και με αυτή την αγάπη Μ' αγαπάς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε κάτι ακόμα. Δεν θα εργάζεσαι για πολύ ακόμα στην ψυχιατρική κλινική. Αυτό είναι το θέλημά Μου. Θα ασχολείσαι με προσκυνητές στο σπίτι. Πολλοί θα ζητούν τη συμβουλή σου. Να είσαι ευγενική και τρυφερή με όλους. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι αβοήθητοι. Πολλοί έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους στους ιερείς. Πρέπει να επιστρέψουν στην Εκκλησία. Στην Εκκλησία του Πέτρου. Ζήτη για αυτούς πολλή αγάπη. Μόνο η αγάπη μπορεί να τους σώσει.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ. Θα κάνω τα πάντα με τη χάρη και τη δύναμη που μου δίνεις.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σ' αγαπώ. Έχεις μεγάλη προστασία πάνω σου. Εμπιστέψου αυτή την προστασία.

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

10.00 π.μ. Ιερή Λειτουργία

13.00 Ροζάριο και προσευχή.

19.10.1992 - Δευτέρα

Στο ιατρείο, συνάντηση

προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε: Τα παθήματα που δέχεσαι έχουν μεγάλη αξία, μόνο αν είσαι ενωμένη μαζί Μου.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά τότε είμαι πάντα ενωμένη μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Μπορείς όμως να απομακρυνθείς από Μένα. Κόρη Μου, έχεις ελεύθερη βούληση.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, αν σου δώσω τη θέλησή μου, δεν μπορώ να απομακρυνθώ από Σένα.» Σωτήρας: «Αν μου δώσεις τη θέλησή σου, τότε όχι.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, Τριαδικός Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού. Σου δίνω τη θέλησή μου, ώστε να μην απομακρυνθώ ποτέ από Σένα, να είμαι ενωμένη στην αγάπη Σου και να εκπληρώνω πάντα το θέλημά Σου. Αυτό επιθυμώ και έτσι πιστεύω ότι θα ενώσω τα παθήματά μου μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, χαίρομαι για όσα έγραψες. Γράψ' το, ο Τριαδικός Θεός σ' αγαπάει.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ό,τι συμβαίνει, πρέπει πρώτα να το λες σε Μένα.» Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, θα το κάνω.»

Σωτήρας: «Γράψ' το, κόρη μου, είναι σημαντικό. Αγαπημένη μου κόρη, πρέπει να υπομένεις τα παθήματα όπως εγώ το θέλω.»

Εγώ: «Κύριέ μου, δεν το καταλαβαίνω καθόλου αυτό.»

Σωτήρας: «Θα υπάρξουν μέρες που θα νιώθεις περισσότερο ή λιγότερο πόνο. Ο πόνος καθοδηγείται από Εμένα, γι' αυτό δεν χρειάζεται να περιμένεις καμία ανακούφιση.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τώρα αρχίζει να γίνεται σοβαρό για μένα. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη, όταν έρθει η ώρα, να μπορώ να υποφέρω καλά και να αποκτήσω την αντοχή που χρειάζεται. Ω Κύριε και Θεέ μου, κάνε όπως θέλεις. Σ' αγαπώ τόσο πολύ. Δεν μπορώ να το εκφράσω πια με λόγια, αλλά αυτό το ξέρεις και εσύ ο ίδιος. Είμαι έτοιμη να υποφέρω μαζί Σου. Έχω μεγάλη ελπίδα. Στον ουρανό δεν υπάρχει πόνος. Μου δίνει μεγάλη χαρά που μπορώ να υποφέρω μαζί Σου εδώ στη γη.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, χάρηκα που το άκουσα αυτό από σένα.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18.00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία, Κόκκινο

20.10.1992 - Τρίτη Στο

ιατρείο, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει ό,τι έχεις γράψει μέχρι τώρα.

Κόρη μου, δεν γράφεις ό,τι θέλεις, αλλά γράφεις αυτό που θέλω εγώ. Η φωνή που ακούς είναι η δική μου φωνή. Κόρη μου, δεν θα μπορέσεις να πείσεις τους ανθρώπους

, επειδή οι ίδιοι δεν ακούν τίποτα, αλλά μέσα από τα λόγια που λες, θα αναγνωρίσουν ότι είμαι εγώ. Αυτό δεν θα μπορούν να το αρνηθούν. Κόρη Μου, να είσαι έτοιμη, γιατί δεν απέχει πολύ η ώρα για τα διαρκή παθήματα που θα υποφέρεις στη γη. Εγώ είμαι ο Κύριος και ο Θεός. Θα ολοκληρώσω το έργο Μου.

Είσαι το εργαλείο Μου, το οποίο χρησιμοποιώ. Κόρη Μου, θα λάβεις την αγάπη Μου σε αφθονία, γιατί Εγώ είμαι η Αγάπη. Τα παθήματά σου θα είναι η αγάπη Μου.»

Εγώ: «Ο Σωτήρας με ευλόγησε.»

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Rot

21.10.1992 - Τετάρτη

Στο ιατρείο, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Θέλω να το γράψεις, γιατί θα το χρειαστείς αργότερα.» Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, τι να γράψω;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, υπάρχουν ακόμα τόσα πολλά να γράψεις.»

Εγώ: «Κύριε, θα γράψω, αλλά δώσε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να μπορώ να γράψω περισσότερο, και για τη Μάριον επίσης, γιατί αυτό που γράφουμε είναι πολύ λίγο.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, πρέπει να προσπαθήσετε να γράψετε, γιατί είναι θέλησή Μου να γραφτεί γρήγορα. Τη χάρη για το γράψιμο την έχετε ήδη λάβει. Κόρη Μου, χρειάζομαι κάτι από σένα.»

Εγώ: «Πάλι; Νόμιζα ότι σου είχα δώσει ήδη τα πάντα. Μπορώ να μάθω τι;»

Σωτήρας: «Πρέπει να μου εμπιστευτείς όλες τις ψυχές. Πρέπει να σωθούν όλες. Θα υποφέρεις για όλες τις ψυχές.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, είπες ότι πολλές ψυχές δεν ζουν πια.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, δώσε μου και αυτές τις ψυχές. Κόρη μου, μπορώ να τις αναστήσω από τους νεκρούς.»

Εγώ: «Μα έχουν επιλέξει τον Πατέρα του Ψεύδους.» Σωτήρας:

«Στον Σταυρό υπάρχει σωτηρία, στον Σταυρό υπάρχει ζωή.»

Εγώ: «Μέσω της σταύρωσής Σου μέσα μου, μπορούν να σωθούν και οι μεγάλοι αμαρτωλοί!»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, τότε φοβάμαι για τα παθήματα.» Σωτήρας:

«Μαζί μου δεν θα φοβηθείς.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, θα κάνω ό,τι θέλεις. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.» Σωτήρας: «Κάνε τα πάντα όπως θέλω εγώ.»

Εγώ: «Ναι, θα το κάνω με τη χάρη Σου.»

Σκέφτηκα εκείνη την Κυριακή, όταν ο Σωτήρας μου είπε ότι σχεδόν όλες οι ψυχές θα χαθούν από μια καταστροφή.

Σωτήρας: «Μην ανησυχείς αν συμβεί κάτι. Είναι δική μου υπόθεση. Το καθήκον σου είναι να τα καταγράψεις όλα αυτά. Μπορώ να αλλάξω τα πράγματα όπως θέλω. Έχω εξουσία πάνω σε όλα. Τίποτα δεν μπορείτε να κάνετε χωρίς εμένα. Κόρη μου, μείνε πιστή σε μένα. Έχω ήδη ετοιμάσει το σχέδιό μου για σένα.

Πρέπει να εκπληρωθεί.»

Εγώ: Ο Κύριος με έχει ευλογήσει.

12:00 μ.μ. Παρεκκλήσι

Σωτήρας: «Η αγάπη Μου είναι αιώνια. Τα παθήματα στη γη είναι σύντομα. Κόρη Μου, γράψε: το να υποφέρεις μαζί Μου είναι μεγάλη χάρη. Γι' αυτό θυσιάσου, για να υποφέρεις μαζί Μου. Αυτά τα παθήματα θα ενωθούν με την αγάπη Μου.»

Στις 16.30 μ.μ. βρισκόμουν στην κλινική ΩΡΛ, όπου με είχε προσκαλέσει ο γιατρός Meier.

Υπήρχαν αρκετές ομιλίες. Η ομιλία του γιατρού Meier τελείωσε γύρω στις 19.10. Έφυγα από την αίθουσα και έτρεξα με μεγάλη ταχύτητα προς το παρεκκλήσι του Rochus στο Mingolsheim.

Ήμουν ήδη στο παρεκκλήσι στις 19.35. Ο δρόμος ήταν βρεγμένος και προσευχόμουν καθ' όλη τη διαδρομή μέχρι εκεί. Λαχταρούσα τόσο πολύ να δεχτώ τον Σωτήρα. Μετά την Ιερή Λειτουργία, συνομίλησα με τον νέο ιερέα για περίπου 30 λεπτά. Αυτός ο πατέρας από τις Φιλιππίνες ήταν εκεί σήμερα για πρώτη φορά. Πιστεύω ότι ήταν θέλημα του Σωτήρα να μιλήσω μαζί του. Η αίθουσα διδασκαλίας της κλινικής ΩΡΛ απέχει περίπου 30 χλμ. από το παρεκκλήσι του Ρόχους στο Μίνγκολσχαϊμ/Μπαντ Σένμπουργκ.

22.10.1992 - Πέμπτη

8.30 π.μ. στο δωμάτιο των

γιατρών, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Είναι θέλησή Μου να τυπωθεί αυτό που γράφεις. Θέλω να κρατάς απόσταση από όλους εκείνους με τους οποίους έρχεσαι σε επαφή. Όλοι θα προσπαθήσουν να σε επηρεάσουν, λέγοντας ότι αυτή η φωνή που ακούς δεν είναι δική Μου. Μίλα τους ό,τι είναι απαραίτητο. Αγάπα τους όλους. Κόρη Μου, θα έρθει μια εποχή που όλοι θα σε εγκαταλείψουν. Τότε θα εγκαταλείψουν και Εμένα. Εσύ όμως είσαι μαζί Μου. Να έχεις πάντα εμπιστοσύνη σε Μένα.

Εγώ και η Μητέρα Μου δεν θα σε εγκαταλείψουμε. Μείνε πιστή σε ό,τι έχεις γράψει.» Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αλλά αυτή η εγκατάλειψη είναι τόσο βαριά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι θα σωθούν πολλές ψυχές. Κάθε θυσία αποφέρει καρπούς.»

Εγώ: «Κυρίε μου, νιώθω τώρα μια φλόγα στην καρδιά μου. Έχει αυτό κάποιο νόημα, κάτι που πρέπει να ξέρω;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου. Αυτή είναι η αγάπη μου για σένα. Με αυτή τη φλόγα θα σε ενδυναμώνω πάντα. Κόρη μου, δεν είσαι ποτέ μόνη. Ανήκεις εξ ολοκλήρου σε μένα.»

Εγώ: Αναρωτιόμουν αν τα σημάδια θα εμφανιστούν ακόμα φέτος.

Σωτήρας: «Γράψε: θα συμβεί ακόμα φέτος.»

Εγώ: «Τι θα συμβεί; Σκέφτομαι δύο πράγματα!»

Σωτήρας: «Τα σημάδια των πληγών! Από αυτά δεν θα απαλλαγείς. Είναι ένα δώρο χάριτος για σένα. Με αυτά είσαι μέσα μου. Το «Ναι» μου παραμένει «Ναι».»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού. Σ' αγαπώ τόσο πολύ τώρα. Θέλω να σ' αγαπώ πάντα έτσι. Εκτός από την αγάπη σου, δεν χρειάζομαι τίποτα άλλο.»

Σωτήρας: «Όποιος είναι μαζί Μου, δεν χρειάζεται τίποτα άλλο εκτός από Μένα. Εγώ αντικαθιστώ τα πάντα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μην επιτρέψεις αυτές τις καταστροφές να πληξουν τη Γερμανία. Μπορείς να τις αποτρέψεις.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα έρθουν. Γιατί οι άνθρωποι δεν θέλουν να μετανοήσουν. Κόρη Μου, σε ευλογώ τώρα.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18.00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ

23.10.1992 - Παρασκευή

8.30 και 9.30 στο ιατρείο

Κατά τη δεύτερη επικοινωνία, ο Σωτήρας μου είπε:

Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, χαίρομαι που μου μιλάς ξανά. Ήταν το θέλημά Μου.» Εγώ: «Ναι, Κύριε, κάτι με οδήγησε, κάτι που με έλκυσε προς Εσένα.»

Σωτήρας: «Η ζωή σου ανήκει εξ ολοκλήρου σε Μένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε, το ξέρω αυτό, γιατί Σου έχω δώσει τα πάντα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη Μου, θέλω να Μου προσφέρεις ως θυσία όλα όσα είπες σήμερα.»

Εγώ: «Στην πραγματικότητα, μιλάω για Σένα όλη την ημέρα. Θα το κάνω, Κύριε και Θεέ μου.» Σωτήρας: «Συνέχισε να γράφεις, κόρη Μου. Ό,τι είχε πει ο ιερέας Αμπέ Βόντκε σε μια κασέτα για τον κύριο Ματ Τζο από τον Καναδά, θα συμβεί ακόμα φέτος. Η καταστροφή που έρχεται στη Γερμανία, θα συμβεί ακόμα φέτος. Τα σημάδια που θα λάβεις θα εμφανιστούν επίσης φέτος. Προσευχηθείτε πολύ, παιδιά μου. Έχετε πολύ λίγο χρόνο.» Εγώ: «Θα έρθει πρώτα η καταστροφή ή τα δικά μου παθήματα;»

Σωτήρας: «Θέλεις να το ξέρεις, κόρη μου;»

Εγώ: «Ναι, Κύριε μου, αν θεωρείς ότι είναι σωστό.»

Σωτήρας: «Θα υποστείς πρώτα τα βάσανα πριν έρθει η καταστροφή.»

Εγώ: «Ναι, Κύριέ μου, κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ. Αλλά, Κύριε, δεν μπορώ να προειδοποιήσω κανέναν γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα σε πιστέψει κανείς από αυτούς;»

Εγώ: «Έχω την αίσθηση ότι όλοι θα με ακούσουν, αλλά κανείς δεν θα με πιστέψει.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είναι όλοι άνθρωποι με λίγη πίστη.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μερικοί αναστατώνονται όταν λένε ότι έρχεται μια καταστροφή.» Σωτήρας: «Ναι, για να μην χρειαστεί να προσευχηθούν. Θα το πιστέψουν όταν θα είναι πολύ αργά. Κόρη μου, στους λίγους πιστούς υπάρχει και υπερηφάνεια. Πρέπει να μετανοήσουν. Οι ταπεινοί δέχονται την πίστη, οι υπερήφανοι δεν μπορούν να την καταλάβουν. Η πίστη είναι το δώρο μου προς εσάς.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε ξανά.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

24.10.1992 - Σάββατο

11.00 π.μ. στο σπίτι

7.15 π.μ. στην εκκλησία του Βάγκχαουζελ.

Μόλις άρχισε η Θεία Λειτουργία, βγήκαμε από την εκκλησία. Εγώ και ο Φριντόλιν καθόμασταν μπροστά από το Ταμπερνάκλ και προσευχόμασταν.

Όταν ο πάτερ Βέρνερ Έγκον μας είδε, μας είπε: «Θέλετε να συμμετάσχετε στην Ιερή Λειτουργία;» Τότε είπα «ναι». Τότε είπε: «Παρακαλώ, ελάτε από την άλλη πλευρά».

Αυτή είναι η πλευρά από όπου δεν φαίνεται το Ταμπερνάκιο. Διότι το πρωί η Θεία Λειτουργία τελείται πάντα από αυτή την πλευρά. Με ρώτησε για δεύτερη φορά: «Θέλετε να συμμετάσχετε στη Θεία Λειτουργία;» Εγώ απάντησα: «Ναι, αλλά εδώ, μπροστά στο Ταμπερνάκιο.»

Μου είπε το ίδιο για τρίτη φορά. Κατόπιν αυτού, υποκλιθήκαμε μπροστά από το Ταμπερνάκιο και στη συνέχεια βγήκαμε από την εκκλησία. Πήγαμε για περίπατο δίπλα σε μια λίμνη και, εν τω μεταξύ, προσευχηθήκαμε το Ροζάριο και άλλες προσευχές για τον πάτερ Βέρνερ Έγκον και για τους πιστούς που είχαν παραμείνει στην εκκλησία.

Διότι ο Σωτήρας μου είπε να μείνω δίπλα στο Ταμπερνάκλ. Όλοι οι πατέρες μέχρι τώρα συμφωνούσαν, μόνο ο πάτερ Έγκον Βέρνερ όχι.

11:00 π.μ. Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, ήταν πολύ καλό αυτό που κάνατε και οι δύο σήμερα. Κόρη μου, εγώ είμαι ο Κύριος και ο Θεός, έχω την εξουσία πάνω σε όλα.»

Εγώ Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τώρα σίγουρα θα πουν κακά λόγια για εμάς.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, όλοι όσοι θα πουν κακά λόγια για εσάς, θα πρέπει να λογοδοτήσουν ενώπιόν Μου. Διότι είχατε δίκιο.»

Εγώ: «Προσευχήθηκα για τον Κλοντ από το Λουξεμβούργο.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ο Σατανάς είναι ακόμα ισχυρός, προσευχήσου για τον Κλοντ.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα για τον άντρα της Χέντβιχ, επειδή κλαίει τόσο συχνά και παραπονιέται γι' αυτόν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, ο Σατανάς τον έχει κυριεύσει. Πρέπει να γίνει εξορκισμός γι' αυτόν.»

Εγώ: «Πρέπει να το πω αυτό στην Χέντβιχ;»

Ο Σωτήρας: «Ναι, πρέπει πάντα να λες την αλήθεια. Κόρη μου, γράψ' το. Προσευχηθείτε πολύ τις επόμενες μέρες. Η μεγάλη καταστροφή πλησιάζει.»

Εγώ: «Τότε πλησιάζουν και τα δικά μου βάσανα;»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, τα βάσανα σου είναι προ των πυλών.»

Εγώ: «Ρώτησα ακόμα τον Σωτήρα αν ήταν αλήθεια ότι ο γιος μου έμαθε από τον Φριντόλιν ότι θα υποστώ τα βάσανα.»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, ήταν θέλησή Μου να το μάθει. Αγαπημένη Μου κόρη, μην αφήνεις τους ανθρώπους να σε επηρεάζουν. Κάνε ό,τι σου λέω. Είμαι ο πνευματικός σου οδηγός. Ανήκεις εξ ολοκλήρου σε Μένα.

Είμαι πάντα μαζί σου, κόρη Μου. Συνέχισε όπως μέχρι τώρα. Σ' αγαπώ και θα σε ευλογώ πάντα με τη χάρη Μου. Σε ευλογώ.»

Εγώ: Γονάτισα στο έδαφος. Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

16:30

Ο Φρίντολιν και εγώ συνεχίσαμε να προσευχόμαστε στην εκκλησία του Ροτ. Εξομολογήθηκα στον πάστορα Βογκτ.

19.00

Ο Φρίντολιν και εγώ παρακολουθήσαμε την ιερή λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ. Κατά τη λήψη της ιερής κοινωνίας, γονατίσαμε και οι δύο στο πάτωμα. Μετά την ιερή λειτουργία, μια γυναίκα μας πλησίασε: Χάρηκε που είδε κάποιον να λαμβάνει την ιερή κοινωνία γονατιστός. Είπε ότι θα ήθελε να το είχε κάνει και εκείνη, αλλά δεν τολμούσε. Της είπα να προσευχηθεί, ώστε ο Θεός να την απελευθερώσει από τον φόβο των ανθρώπων.

21:00

Ο πατέρας Gebhard Heyder από το Regensburg μου τηλεφώνησε και με παρηγόρησε και μου έδωσε δύναμη

25.10.1992 - Κυριακή

7.30 - 10.30 στο σπίτι - Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: δεν μπορείς να κάνεις τίποτα από μόνη σου. Να το έχεις αυτό κατά νου.» Εγώ: «Ναι, Κύριε, το έχω συνειδητοποιήσει. Αλλά οι πειρασμοί είναι πάντα εκεί.»

Σωτήρας: «Όσο είσαι μαζί Μου, θα υποβάλλεσαι σε πειρασμούς. Όλοι όσοι Μου ανήκουν θα υποστούν πειρασμούς. Το σημαντικό είναι να αντισταθείς στον πειρασμό.

Μου αρέσει που πηγαίνεις συνεχώς για εξομολόγηση. Έτσι ο εχθρός αποδυναμώνεται συνεχώς και εσύ αναγνωρίζεις την πονηριά του. Κόρη Μου, ο εχθρός είναι ιδιαίτερα ισχυρός αυτή την εποχή.»

Δεν μπορώ να σε γλιτώσω από τους πειρασμούς που σου προκαλεί. Όλοι οι εκλεκτοί μου έχουν παλέψει μαζί του. Μαζί μου, μπορείς πάντα να τον νικήσεις.

Κόρη μου, συνέχισε να γράφεις. Θέλω από σένα οι μέρες και οι νύχτες να μου ανήκουν.» Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, αγαπημένε μου Ιησού, πνευματικέ μου οδηγέ, κάθε μέρα και κάθε νύχτα να σου ανήκουν. Γιατί τι ωφέλεια θα είχα από όλες αυτές τις μέρες και τις νύχτες, αν δεν είχα εσένα;

Αγαπημένε μου Πατέρα, άσε με μόνο να είμαι μέσα στην αγάπη σου.»

Σωτήρας: «Είσαι η αγαπημένη μου κόρη και βρίσκεσαι μέσα στην αγάπη Μου.» Εγώ:

«Να πω κάτι από αυτά στον Φριντόλιν;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, του είπες αυτό που ήθελα να του πω εγώ.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε· σου δίνω ένα δώρο.»

Εγώ: «Δεν είμαι περιέργη να μάθω τι μου χαρίζεις, αλλά θα το δεχτώ από Σένα. Όμως, σε παρακαλώ, πες μου να γράψω αυτό που μου χαρίζεις.»

Σωτήρας: «Σου χαρίζω την υπομονή μου στον πόνο.»

Εγώ: «Χαίρομαι πολύ γι' αυτό και Σ' ευχαριστώ, ελεήμονα Θεέ μου. Ω, Κύριέ μου, έτσι θα σωθούν πολλές ψυχές. Η υπομονή στον πόνο έχει μεγάλη σημασία για μένα, γιατί αυτή είναι μια μεγάλη χάρη από Εσένα.»

Σωτήρας: «Γράψε αυτό που μου αρέσει τόσο πολύ σε σένα.»

Εγώ: «Τι είναι αυτό, Κύριε;»

Σωτήρας: «Λες στους ανθρώπους αυτό που εγώ βάζω στην καρδιά σου.» Εγώ: «Τι είναι αυτό που βάζεις στην καρδιά μου;»

Σωτήρας: «Τα λόγια της ζωής. Μου αρέσει που χαρίζεις αυτά τα λόγια στους ανθρώπους.» Εγώ: «Μα, Κύριε, μιλάω τόσο άσχημα γερμανικά, στην πραγματικότητα δεν ξέρω καμία γλώσσα σωστά.» Σωτήρας: «Αλλά αυτά τα λόγια προέρχονται από την καρδιά και όχι από τον κόσμο.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα μιλήσω με τη χάρη Σου και το Άγιο Πνεύμα θα μου δώσει τα σωστά λόγια.»

Σωτήρας: «Είναι θέλησή Μου να μιλήσεις. Πρέπει να το ακούσουν και οι ιερείς Μου. Θα λάβουν τη χάρη και αυτοί καθώς ακούν. Μπορώ να χαρίσω τη χάρη όποτε θέλω. Τα λόγια Μου είναι ζωή, αγάπη και φως.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω πια.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, χάρηκα που έγραψες. Σε ευλογώ και όλους όσους μου σύστησες σήμερα.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Γύρω στις 16:00 με προσκάλεσαν για καφέ. Μίλησα και πάλι για τον Θεό σε δύο γλώσσες.

18:30 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Μίνγκολσχαϊμ. Ήμουν μαζί με τον άντρα μου. Το κήρυγμα ήταν καλό!

26.10.1992 - Δευτέρα

8.30 - 9.30 στο σπίτι,

συνάντηση

προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, άκουσα όλα όσα είπες.

Οι πόνοι εξιλέωσης που νιώθεις τώρα προέρχονται από Μένα. Αυτό το δώρο της χάρης μπορώ να το δώσω σε όποιον θέλω.»

Εγώ: «Μα είναι έντονοι πόνοι στο κεφάλι και στους ώμους, καθώς και στον

αριστερό βραχίονα.» Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε.»

Υπήρξε σιωπή για αρκετή ώρα.

Τότε ο Σωτήρας είπε: «Τώρα πρέπει να γράψεις.»

Σωτήρας: «Θέλω το “ναι” σου, για να μπορέσω να χαράξω μέσα σου τα πέντε σημάδια του

Σταυρού.» Εγώ: «Μα, Κύριε, σου το έχω ήδη δώσει. Το έχεις πει ήδη μια φορά.» Σωτήρας:

«Το ελέγχω ξανά, κόρη μου.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, σου δίνω τώρα αμέσως το «Ναι» μου και μπορείς να χαράξεις τα σημάδια των πληγών μέσα μου για τη σωτηρία των ψυχών.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, το «Ναι» μου είναι τώρα το δικό Σου «Ναι» και το επαναλαμβάνω για άλλη μια φορά: Μην με αφήσεις ποτέ να χωριστώ από Σένα, γιατί Σ' αγαπώ πάνω από όλα και θέλω να Σου ανήκω, γιατί είσαι ο Τριαδικός Θεός μου, ο αγαπημένος μου Πατέρας, ο Ιησούς μου, το Άγιο Πνεύμα του Θεού

και αιώνια φλόγα αγάπης.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, θα χύσω την αγάπη Μου σε μεγάλο βαθμό μέσα σου, ώστε να μπορείς να αντέξεις τα Σταυρώματα. Μην απορρίψεις αυτή την αγάπη. Πρέπει να την αντέξεις, ώστε να μπορείς να υποφέρεις καλά. Αγαπημένη μου κόρη, να είσαι έτοιμη για τα πέντε ιερά Σταυρώματα.»

Εγώ: «Να το γράψω αυτό;» Σωτήρας:

«Πρέπει να το γράψεις.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, δεν έχω ακόμα ιερέα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ είμαι ο πνευματικός σου οδηγός, έχει περισσότερη εμπιστοσύνη σε μένα. Μαζί μου δεν θα σου λείπει τίποτα. Κόρη μου, τα πάθη σου θα είναι και δικά μου πάθη.»

Εγώ: «Ρωτάω: Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;» Σωτήρας:

«Όχι.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18.00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

20:00 Ομάδα προσευχής:

Ήταν παρόντες πολλοί πιστοί. Ήταν εκεί και ο πάτερ Μπέρτολντ από το Βάγκχαουζελ.

Είναι καλός πατέρας. Τον έχουν ήδη μεταθέσει από το Βάγκαουζελ στο Ντάρμστατ. Κρίμα, γιατί είναι ιερέας αφιερωμένος στη Παναγία. Ήταν εκεί και ο πάτερ Ντόχατ. Έκανε εξομολογήσεις. Μετά την ομάδα προσευχής, συνομίλησα με τον πάτερ Ντόχατ παρουσία του Γιόζεφ και της Γκίζελας από το Νέο-Ούλμ και του συζύγου μου. Δεν μου άρεσε αυτό που είπε ο πάστορας Ντόχατ για τον επίσκοπο Λεφέβρ. Η κρίση του για τον επίσκοπο Λεφέβρ με πόνεσε πολύ.

27.10.1992 - Τρίτη

11:55 - 13:15

Ενωση Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε. Η μετάληψη με το χέρι προκαλεί μικρά ψίχουλα που πέφτουν στο πάτωμα και τα ποδοπατούν οι άνθρωποι· αυτά τα ψίχουλα είμαι ΕΓΩ.

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, χθες έθεσα μια ερώτηση στον πάστορα Ντόχατ: Τι είναι χειρότερο, η χειροτονία επισκόπων από τον αρχιεπίσκοπο Λεφέβρ ή τα ψίχουλα που πέφτουν στο πάτωμα και προκαλούνται από την κοινωνία με το χέρι;

Ο ιερέας πάστορας Ντόχατ είπε:

«Η χειροτονία των επισκόπων από τον αρχιεπίσκοπο Λεφέβρ είναι χειρότερη.»

Κυρίε μου, αυτό ήταν για μένα μεγάλος πόνος και δεν μπορώ να το αντέξω.» Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, γράψε το. Αυτός ο ιερέας πρέπει να μετανοήσει.»

Εγώ: «Μα αυτός τελεί την Ιερή Λειτουργία.»

Σωτήρας: «Αν αυτός ο ιερέας δεν μετανοήσει, θα πρέπει να αναλάβει μια μεγάλη ευθύνη απέναντί Μου.»

Εγώ: «Ω, Κυρίε μου, αυτό είναι ένα σοκ για μένα.»

Εγώ: «Αγαπημένε Ιησού, θα του έλεγες εσύ, αντί για μένα, ότι πρέπει να μετανοήσει;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, άφησέ το σε μένα. Θα του δώσω λίγο χρόνο ακόμα να σκεφτεί. Κόρη μου, πρέπει να μιλάς ξανά και ξανά για την στοματική κοινωνία, ώστε οι τυφλοί να ξαναδούν και οι κουφοί να ξανακούσουν.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα αν πρέπει να πάω στη διάλεξη του Ντέρις. Θα είναι εκεί και ο πάστορας Ντόχατ.»

Ο Σωτήρας: «Προσευχήσου για αυτά τα θέματα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, θα ήθελα να σε ρωτήσω για τον πάστορα Βογκτ, καθώς το Σάββατο ήταν ιδιαίτερα ευγενικός μαζί μου στο εξομολογητήριο, εντελώς διαφορετικά από ό,τι συνήθως. Μετά από αυτό ένιωσα τόσο ευτυχισμένη.»

Σωτήρας: «Ο πάτερ Βογκτ θα κάνει ό,τι του πω.»

Εγώ: «Κυρίε μου και Θεέ μου, όλο το πρωί μέχρι τις 12:00 είχα πονοκέφαλο και τώρα που σου μιλάω, δεν έχω πια.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, μπορώ να σου δώσω τους πόνους όποτε θέλω.» Εγώ:

«Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα; Γιατί δεν μπορώ να γράψω πια.» Σωτήρας: «Είσαι κουρασμένη και αυτό αρκεί.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot

Πήγα να λάβω την Κοινωνία, αλλά επειδή την μοίραζε μια αδελφή, έσκυψα χωρίς να λάβω την Κοινωνία και επέστρεψα στη θέση μου. Ένιωσα ότι ο Σωτήρας ήρθε πνευματικά κοντά μου και έλαβα ακόμη περισσότερη χάρη από ό,τι κατά την τελετουργική Κοινωνία. Διότι ο Σωτήρας δεν θέλει να λαμβάνω την Κοινωνία από μη αφιερωμένα χέρια!

28.10.1992 - Τετάρτη

11.00 - 12.30

Σύλλογος Προσευχής!

Εγώ: «Ρώτησα λοιπόν τον Σωτήρα αν ήταν σωστό αυτό που έκανα χθες στην εκκλησία, ή αν έπρεπε να είχα κάνει κάτι άλλο;»

Σωτήρας: «Ήταν το θέλημά Μου αυτό που έκανες. Ήταν σωστό.»

Εγώ: «Σήμερα, μεταξύ 8.30 και 9.00, μου εμφανίστηκε ο διάβολος μπροστά σε μια εικόνα του Ιησού.

Η εικόνα είναι ευλογημένη και είναι της Μάργκαρετ από το Βέλγιο. Μου αρέσει πολύ αυτή η εικόνα και τη φιλάω συχνά. Είδα μόνο το κεφάλι του Διαβόλου μπροστά από την εικόνα. Μου γέλασε άσχημα. Είχε όμως ψεύτικα δόντια, θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι τα είχε πάρει από οδοντίατρο. Αρκετά τριχωτό στο πρόσωπο. Το αριστερό μάγουλο είχε μεγάλες γρατσουνιές, που ήταν αιματηρές. Τα μαλλιά του ήταν σγουρά. Φάνηκε μόνο για λίγο, και μετά εξαφανίστηκε. Ήθελε να μιμηθεί τον Ιησού, αλλά δεν τα κατάφερε.

Ρώτησα τον Σωτήρα αν το είχα απλώς φανταστεί. Σωτήρας:

«Ήθελε απλώς να σε εκνευρίσει.»

Εγώ: «Πριν μου εμφανιστεί ο διάβολος, διάβαζα ένα βιβλίο για τους αγίους. Με ενοχλούσε ήδη ενώ διάβαζα αυτό το βιβλίο.»

Ο Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να γράψεις. Θέλω την άδειά σου, την κατάλληλη στιγμή, για να σου χαράξω τα σημάδια των πληγών.»

Εγώ: «Κύριε, μπορείς να διαλέξεις την ώρα, όποτε θέλεις.» Ο Σωτήρας

με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

29.10.1992 - Πέμπτη

8.00 έως 10.00 π.μ. στο σπίτι,
συνάντηση προσευχής!

Ήμουν πολύ απογοητευμένη από τον πατέρα από τις Φιλιππίνες (ιεραπόστολος του Steiler), ο οποίος υπερασπιζόταν την Κοινωνία στο χέρι. Προσευχήθηκα γι' αυτόν, καθώς είναι φιλοξενούμενος στο Kurhaus Rochus στο Mingolsheim. Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε: πρέπει να επαναλαμβάνεις συνεχώς ότι η Κοινωνία στο χέρι είναι ιεροσυλία. Όλοι όσοι υπερασπίζονται την κοινωνία με το χέρι, κάνουν αυτό που θέλει ο Σατανάς.

Αυτός ο ιερέας βρίσκεται στο σκοτάδι. Ο ιερέας από τις Φιλιππίνες είναι δικό μου πρόβλημα, άφησέ τον σε μένα. Μείνε σταθερή σε ό,τι έγραψες.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έρχονται δύσκολες εποχές.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, αγαπητέ μου Ιησού, τι εννοείς με τους δύσκολους καιρούς;»

Σωτήρας: «Έρχεται μια μεγάλη πείνα. Γράψε, κόρη μου, η οργή μου επί της γης δεν θα μετριαστεί. Οι άνθρωποι πρέπει να μετανοήσουν. Ποτέ δεν έχουν πάει τόσο πολλοί άνθρωποι στην κόλαση όσο σήμερα. Πίστεψαν στον Διάβολο και τον επέλεξαν. Κόρη μου, μόνο ένας μικρός αριθμός ανήκει σε Μένα. Η οργή μου θα πέσει πάνω σε όλους. Τότε θα γνωρίσουν σε ποιον ανήκουν. Κόρη μου, μείνε μακριά από άχρηστες συζητήσεις, γιατί βλάπτουν την πρόδοό σου. Ο χρόνος είναι λίγος. Πρέπει να δίνετε προτεραιότητα στην προσευχή.

Εγώ: «Τι άλλο να γράψω;» Σωτήρας:

«Μείνε πιστή σε Μένα.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

19:00 Ροζάριο στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

30.10.1992 - Παρασκευή

8.30 π.μ. έως 11.20 π.μ.

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε άκουσα, είσαι η υπηρέτριά μου. Το ότι μιλάς στους ιερείς είναι το θέλημά μου. Δεν σε ακούνε, αλλά το σκέφτονται. Όσο πιο βαθιά βρίσκεται ένας ιερέας στη λάσπη, τόσο λιγότερο ακούει. Αγαπημένη μου κόρη, μην λυπάσαι για τους ιερείς, γιατί αυτή τη στιγμή είναι μπερδεμένοι. Το κακό είναι ότι δεν συνειδητοποιούν ότι είναι μπερδεμένοι. Γι' αυτό σε παρακαλώ να τους μιλήσεις.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, αυτό όμως είναι ένα πλήγμα για μένα, γιατί αισθάνομαι τόση υπερηφάνεια μέσα τους.» Σωτήρας: «Προσευχήσου να γίνουν ταπεινοί. Πρέπει να προσευχηθούμε πολύ για τους ιερείς.

Πρέπει να φέρουν πίσω τα παραστρατημένα παιδιά.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, αν οι παραστρατημένοι ιερείς οδηγούν τα παραστρατημένα παιδιά, θα πέσουν και οι δύο στον λάκκο.»

Σωτήρας: «Έτσι είναι.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Η αγάπη σου για μένα είναι αληθινή. Με αγαπάς με την αγάπη μου. Λαχταράς να υποφέρεις μαζί Μου και Εγώ περιμένω με λαχτάρα την ώρα, γιατί Σ' αγαπώ περισσότερο από ό,τι Εσύ Μ' αγαπάς. Μόνο αυτός που Με αγαπάει πραγματικά καταλαβαίνει τι σημαίνει να υποφέρει μαζί Μου. Κόρη Μου, Σ' ευχαριστώ που θέλεις να υποφέρεις μαζί Μου. Τα εθελοντικά παθήματα είναι μεγάλη ανταμοιβή για όσους υποφέρουν μαζί Μου. Κόρη Μου, πρέπει να Σ' καθαρίσω ακόμα.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, πώς;»

Σωτήρας: «Με τη φωτιά της αγάπης Μου.»

Εγώ: «Ω Κύριε, σε παρακαλώ, καθάρισέ με ακόμα.»

Σωτήρας: «Θα νιώσεις και πάλι πόνο στην καρδιά σου.» Εγώ: «Ω,

Κύριέ μου, δεν το καταλαβαίνω αυτό τώρα.»

Σωτήρας: «Θα είναι μια φλεγόμενη φωτιά. Και με αυτή τη φωτιά θα καθαριστείς. Αυτό το ξέρεις ήδη, κόρη μου.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω να θυσιάσεις τους πόνους σου για τη σωτηρία των ψυχών. Κάθε πόνος που ενώνεται έτσι μαζί Μου, αποφέρει καρπούς.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Πατέρα, δεν έχω επιθυμίες. Ζήτα από μένα ό,τι θέλεις.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έχω μια επιθυμία από σένα. Και αυτή είναι να ολοκληρώσεις μαζί μου τον Δρόμο του Σταυρού.»

Εγώ: «Κύριε, η επιθυμία Σου θα εκπληρωθεί. Αγαπημένε μου Ιησού, δεν θέλω να σταματήσω να γράφω τώρα. Θέλω να μείνω μέσα Σου. Είναι τόσο όμορφο. Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου. Δεν μπορώ να το περιγράψω. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορούν οι άνθρωποι να Σε απορρίπτουν.»

Σωτήρας: «Όλοι όσοι με απέρριψαν, επέλεξαν τον Πατέρα του Ψεύδους. Δεν μπορεί κανείς να υπηρετεί δύο κυρίους. Κόρη μου, συνέχισε να με αγαπάς όπως μέχρι τώρα.»

Εγώ: «Προσευχήθηκα με όλη μου την καρδιά και πρόσφερα στον Ουράνιο Πατέρα, μέσω της Ανωμής Καρδιάς της Παναγίας, όλα τα παθήματα του Ιησού Χριστού, τον Σταυρό, όλες τις σταγόνες αίματος που έχασε από τη Σταύρωσή Του, τα πέντε ιερά Τραύματά Του, τα έργα Του και τον θάνατό Του. Μετά πρόσφερα τις επτά θλίψεις της αγαπημένης μας Παναγίας, τα δάκρυα αίματος που έχει χύσει μέχρι τώρα για μας, όλες τις προσευχές που έχει ενώσει με τις δικές μου, τα πάντα για τη σωτηρία των ψυχών, ώστε να απομακρυνθεί η λάσπη από την Εκκλησία και να αναγεννηθεί η αληθινή Εκκλησία του Πέτρου. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, με χάρησε αυτό που έγραψες.

Να σε ευλογεί ο Παντοδύναμος και Ελεήμων Θεός-Πατέρας, ο Θεός-Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Ας είναι δοξασμένος, αγαπητός, λατρευτός και υμνητός ο Τριαδικός Θεός, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. **Αμήν.**

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ.

31.10.1992 - Σάββατο

7.00 π.μ. Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αγίου Ρόχου.

Μετά την Ιερά Λειτουργία προσευχήθηκα για μισή ώρα. Κάθομαι στο παρεκκλήσι ακριβώς μπροστά από το Ταμείο και χαίρομαι πολύ που προσεύχομαι εδώ. Σχεδόν όλοι γονάτισαν σήμερα το πρωί πριν από την Ιερή Κοινωνία, εκτός από τις μοναχές και μερικούς ασθενείς. Χάρηκα πολύ που το είδα αυτό. Συχνά γονάτιζα μόνη μου, καθώς οι άλλοι δεν τολμούσαν. Κάποια στιγμή κάθε γόνατο θα λυγίσει μπροστά στον Κύριό μας.

Στις 11:20, μετά την προσευχή, ενώθηκα μαζί Του.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε.»

Εγώ: «Ιησού, αγαπημένε Θεέ, τι να γράψω;»

Σωτήρας: «Τα Στίγματα που θα σου αποτυπώσω είναι πολύ κοντά. Ήρθε η ώρα. Έχε εμπιστοσύνη σε Μένα. Οι δοκιμασίες για τα Στίγματα πλησιάζουν στο τέλος τους.»

Εγώ: «Πρέπει να ξέρω κάτι ακόμα για τα Σημάδια, αν ξέρεις κάτι που θα έπρεπε να γνωρίζω;»

Σωτήρας: «Ναι, πρέπει να ξέρεις κάτι ακόμα. Πρέπει να δίνεις διαλέξεις για τα σημάδια των πληγών.

Εγώ: «Πού, Κύριε και Θεέ μου;»

Σωτήρας: «Όπου κι αν σε χρειαστούν.»

Εγώ: «Και αν μου το απαγορεύσουν οι επίσκοποι;»

Σωτήρας: «Θα μιλήσω εγώ για σένα, όπου κι αν πας. Αν σε απορρίψουν, τότε θα έχουν απορρίψει και εμένα. Θα πας εκεί όπου θα σε οδηγήσω εγώ.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, από αγάπη για σένα και για τη σωτηρία των ψυχών θα κάνω ό,τι θέλεις.

Κύριε, ας γίνει το θέλημά σου. Κύριέ μου και Βασιλιά μου, αγαπημένε και ελεήμονα Πατέρα μου, θα κάνω τα πάντα, γιατί σ' αγαπώ τόσο πολύ / σ' αγαπώ, Τριάδικε Θεέ.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε. Τα πέντε ιερά σημάδια, που θα σου χαράξω, είναι ένα σημάδι για ολόκληρο τον κόσμο, καθώς θα υποφέρεις για τις ψυχές ολόκληρου του κόσμου. Όλες τις ψυχές που θα σε απορρίψουν, δώσ' τες σε μένα. Κάθε ψυχή πρέπει να παρουσιαστεί ενώπιόν μου και να αναλάβει την ευθύνη μπροστά μου. Γι' αυτό, αγάπα τις όλες, ακόμα και εκείνες που δεν θα σε αγαπήσουν.

Γιατί και για αυτές τις ψυχές θα χύσεις το αίμα Μου. Αγαπημένη Μου κόρη, έχουμε μεγάλο έργο μπροστά μας.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, νόμιζα ότι το έργο μου είχε ήδη τελειώσει.»

Σωτήρας: «Αυτή είναι η αρχή, κόρη μου. Όταν υψωθούμε, θα προσελκύσουμε όλους όσους έχουν καλή θέληση. Το αίμα Μου είναι η σωτηρία και το φάρμακό σας. Σας ελευθερώνει από τον αιώνιο θάνατο. Μόνο το αίμα Μου μπορεί να καθαρίσει τις αμαρτίες σας, αν το ιερό Μου αίμα λατρεύεται πολύ. Εσύ θα είσαι η πηγή του ιερού αίματος, από την οποία θα ρέει αίμα κάθε Παρασκευή. Αγαπημένη Μου κόρη, σε ευχαριστώ για την υπομονή σου».

Εγώ: «Αυτό πρέπει να γράψω;»

Σωτήρας: «Ναι, αυτό πρέπει να γράψεις;»

Εγώ: «Κύριέ μου, κατάλαβα τα πάντα και τα αποδέχομαι όλα, για να εκπληρώσω μαζί Σου το θέλημά Σου. Ας γίνει όπως το είπες, γιατί έχω παραδώσει τη θέλησή μου σε Σένα».

Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

12:45 μ.μ. – Η Ρόσβιθα μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι, αν θέλω, ο γιος της, ο Βόλφραμ, θα γράψει μαζί μου το ημερολόγιό μου. Χάρηκα πολύ γι' αυτό, καθώς ο Σωτήρας με είχε ήδη προτρέψει να γράφω πιο γρήγορα. Της είπα ότι πρώτα θα ρωτήσω τον Σωτήρα.

12:55 μ.μ. – Ρώτησα τον Σωτήρα αν είναι σωστό να γράψει ο Βόλφραμ. Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, ας γράψει.»

Από τις 13:30 έως τις 18:00 έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ. Ήταν πολύ εργατικός και έγραψε 8 σελίδες A4. Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη.

Από τις 18:15 έως τις 21:30 έκανα τις δουλειές του σπιτιού.

22:30 μ.μ. μετέγραψα το ημερολόγιό μου από το χαρτί σημειώσεων στο τετράδιο, ώστε αύριο το πρωί, μετά την Ιερή Λειτουργία, ο Βόλφραμ να μπορεί να γράψει ξανά.

Στις 23:30 προσευχήθηκα το Ροζάριο των Πόνων. Στη συνέχεια, έκανα δύο συνεδρίες σάουνας.

Στις 01:15 π.μ. προσευχήθηκα με πάθος. Μέχρι τις 02:30 π.μ. διάβασα ένα βιβλίο. Κοιμήθηκα περίπου τρεις ώρες και μετά σηκώθηκα γύρω στις 05:50 π.μ. Πρώτα προσευχήθηκα και μετά έλαβα το μήνυμα από τον Σωτήρα.

1 Νοεμβρίου 1992 – Κυριακή

στο σπίτι

Ένωση Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Ο μεγάλος κίνδυνος βρίσκεται προ των πυλών. Ο πόλεμος εξαπλώνεται όλο και περισσότερο.»

Εγώ: «Κύριε, απειλείται και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας;» Σωτήρας: «Κόρη Μου, ολόκληρη η Ευρώπη απειλείται.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σώσε μας, γιατί μπορείς ακόμα να τα σταματήσεις όλα. Σε παρακαλώ, μην αφήσεις την οργή Σου να πέσει πάνω μας. Κύριε, σε παρακαλώ, λυπήσου μας.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα έρθουν δύσκολες μέρες για εσάς.» Εγώ: «Ω Σωτήρα, πρέπει λοιπόν να χτίσω το παρεκκλήσι;»

Σωτήρας: «Χτίσ' την το συντομότερο δυνατό. Κόρη μου, γράψε: η Επανάσταση πλησιάζει. Φέρνει μαζί της χάος. Οι χριστιανοί θα αναμειχθούν με τους Ελευθεροτέκτονες.

Θα υπάρξει μεγάλη αποστασία χριστιανών. Προσευχήσου πολύ, κόρη μου. Κόρη μου, ήταν καλό αυτό που κάνατε χθες.»

Εγώ: «Εννοείς το γράψιμο με τον Βόλφραμ;»

Σωτήρας: «Ναι. Εκπληξάτε το θέλημά Μου. Συνεχίστε να γράφετε, γιατί θα ανταμείψω καλά αυτό το έργο.

Κόρη Μου, θα σας χαρίσω τη χάρη Μου.»

Εγώ: «Πρέπει να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Πρώτα θα διαπεραστεί η καρδιά σου.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, είπες ότι θα λάβω και τα πέντε σημάδια ταυτόχρονα.»

Σωτήρας: «Μπορώ να αποφασίσω διαφορετικά

αργότερα.» Εγώ: «Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έτσι πρέπει να γίνει. Να είσαι έτοιμη, κόρη μου. Σας αγαπώ, παιδιά μου.» Εγώ:

«Τώρα είμαι μόνη.»

Σωτήρας: «Γράψε έτσι. Κόρη μου, σε ευλογώ και όλους όσους σου είναι κοντά.» Εγώ: Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

Στις 8.00 π.μ. παρακολούθησα την Αγία Λειτουργία.

9.30 π.μ. έως 12.30 μ.μ. έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.

13.30 π.μ. Προσευχή.

19.00 έως 20.00 – Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, χαίρομαι που σου μιλάω. Κόρη μου, σου δίνω ένα δώρο.»

Εγώ: «Τώρα ή όταν θα υποφέρω;» Σωτήρας: «Τώρα.»

Εγώ: «Μπορώ να χαρώ γι' αυτό;»

Σωτήρας: «Μπορείς να χαίρεσαι, γιατί σου δίνω την αγάπη Μου.»

Εγώ: «Αυτό είναι ένα υπέροχο δώρο. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Αυτή η αγάπη που λαμβάνεις από Μένα θα είναι η φλόγα στην καρδιά σου.»

Εγώ: «Σε παρακαλώ, άσε αυτή τη φωτιά να καίει.»

Σωτήρας: «Θα το αφήσω να καίει. Κόρη μου, πρέπει επίσης να αντέξεις την αγάπη Μου.» Εγώ:

«Θα το κάνω, Κύριε και Θεέ μου. Είναι αυτό προμήνυμα ότι η καρδιά μου θα διαπεραστεί;»

Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, το κατάλαβες. Μόνο με την αγάπη Μου μπορείς να αντέξεις τους πόνους.»

Εγώ: «Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

02.11.1992 - Δευτέρα

10.45 π.μ. στο ιατρείο,

Συνέλευση Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, πρέπει να γράψεις.»

Εγώ: «Αγαπημένε μου Ιησού, τι να γράψω;»

Σωτήρας: «Ό,τι γράφεις, πρέπει να το φυλάξεις καλά. Ο Σατανάς είναι εξοργισμένος με ό,τι σου εμπνέω.

Θα έρθει η ώρα που όλα αυτά θα εκπληρωθούν. Μου άρεσε το έργο σου σήμερα. Εγώ: «Κύριε, εννοείς ότι σήμερα μίλησα σχεδόν σε όλους τους ασθενείς για Σένα, μοίρασα προσευχές, χάρισα το Θαυματουργό Μετάλλιο ή ότι τους έστειλα όλους στην εξομολόγηση;» Σωτήρας: «Ναι! Κόρη Μου, ήσουν καλή εργάτρια στον αμπελώνα Μου. Αγαπημένη Μου κόρη, θέλω κάτι από σένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, είμαι έτοιμη να σου δώσω τα πάντα, ακόμα κι αν δεν ξέρω ακόμα τι!» Σωτήρας: «Τον χρόνο.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, ο χρόνος ανήκε πάντα σε Σένα.»

Ο Σωτήρας: «Κόρη Μου, το είπες σωστά. Κόρη Μου, επιθυμώ από σένα τη γλώσσα σου.»

Εγώ: «Σου χαρίζω τη γλώσσα μου. Πώς όμως να το καταλάβω αυτό; Πώς θα μιλήσω τότε; Στην πραγματικότητα, σου έχω ήδη δώσει τα πάντα. Εσύ χρησιμοποιείς τη γλώσσα μου. Αν δεν μου είχες δώσει αυτές τις λέξεις, δεν θα μπορούσα να πω τίποτα στους ασθενείς. Η γλώσσα μου είναι η δική σου γλώσσα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, αυτό είναι επίσης σωστό. Βλέπεις, κόρη μου, ενεργώ μέσα σου.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Ιησού μου, γιατί τώρα καταλαβαίνω το έργο μέσα μου, αυτό που εννοείς.»

Σωτήρας: «Έτσι θα συνεχίσω να ενεργώ μέσα σου, κόρη μου. Μόνο που αυτή η δράση θα είναι πιο επώδυνη.»

Εγώ: «Εννοείς με την καρδιά μου, αγαπητέ Θεέ;» Σωτήρας: «Ναι, αυτό εννοώ.»

Εγώ: «Η καρδιά μου σου ανήκει εξ ολοκλήρου. Τότε θα πονάμε και οι δύο.» Σωτήρας: «Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Αγαπητέ Σωτήρα, δράσε στην καρδιά μου, ώστε να σωθούν οι ψυχές. Αγαπητέ Θεέ, έχω μια πολύ μεγάλη επιθυμία.»

Σωτήρας: «Και ποια είναι αυτή;»

Εγώ: «Να είμαι πάντα μαζί Σου, γιατί Εσύ είσαι η Αγάπη.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, είσαι μέσα μου και μαζί μου. Δεν μπορείς πια να ζήσεις χωρίς εμένα, γιατί αλλιώς θα πέθαινες από δίψα. Μου αρέσουν οι προσευχές σου. Προσευχήσου πάντα αδιάκοπα. Κόρη μου, θα σου στείλω έναν δωρητή για το παρεκκλήσι.»

Εγώ: «Να το γράψω αυτό;» Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, αυτό είναι μεγάλη χαρά για μένα, γιατί εύχομαι να γίνεται προσευχή κάθε μέρα σε αυτό το παρεκκλήσι. Κύριε και Θεέ μου, σ' ευχαριστώ εκ των προτέρων.»

Σωτήρας: «Η Μάριον πρέπει να το γράψει. Πρέπει να γράψετε και οι δύο.»

Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου, θα το πω σε αυτήν και σε αυτόν. Και αν δεν θέλει να συνεχίσει να γράφει;»

Σωτήρας: «Θέλει να συνεχίσει να γράφει.»

Εγώ: «Αυτό με χαροποιεί, αγαπημένη Ιησού, γιατί δεν θέλω να τη χάσω. Λοιπόν, αγαπημένε Σωτήρα, χρειάζεσαι τρία άτομα για να συνεχίσουν να γράφουν.»

Σωτήρας: «Πρέπει να γραφτεί γρήγορα.»

Εγώ: «Ναι, αγαπητέ Θεέ, θα γράψουμε με τη χάρη Σου. Δώσε μας, σε παρακαλώ, πολλή χάρη για να γράψουμε.»

Σωτήρας: «Σε ευλογώ, Μάριον και Βόλφραμ.»

Εγώ: «Δόξα στον Κύριο Θεό. Δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία.»

Υ.Γ.: Ο Σωτήρας είπε: «Σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και το Άγιο Πνεύμα». Στο μυαλό μου αναρωτήθηκα, γιατί δεν είπε «εσάς» στην ευλογία.

Σωτήρας: «Τους ευλόγησα, κόρη μου.»

12:30 μ.μ. – προσευχήθηκα με πάθος στο παρεκκλήσι της κλινικής:

Σωτήρας: «Σ' αγαπώ, κόρη μου, περισσότερο απ' ό,τι εσύ εμένα.»

Εγώ: «Δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια μου, γιατί διψούσα για αγάπη. Όσο περισσότερο πίνεις από αυτή την πηγή, τόσο μεγαλύτερη είναι η δίψα.»

Σωτήρας: «Σου χαρίζω κάτι, κόρη μου. Τη χάρη της θεραπείας.» Εγώ: «Πώς;»

Σωτήρας: «Μπορείς να θεραπεύεις, τόσο ψυχικά όσο και σωματικά.» Εγώ: «Μα δεν ξέρω να κάνω τίποτα!»

Σωτήρας: «Εγώ θα θεραπεύω μέσα σου.» Εγώ: «Πότε, αγαπητέ Θεέ;»

Σωτήρας: «Μπορείς να αρχίσεις.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, πνευματικέ μου οδηγέ, θα το κάνω με τη χάρη Σου. Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου.»

Σωτήρας: «Γράψε ό,τι σου είπα για τη θεραπεία.»

13:45 Η Βερόνικα κι εγώ ήπιαμε καφέ και φάγαμε από το κέικ της Ρόσβιθας.

Ήρθε ένας βοηθός γιατρού και μας έφερε έναν ασθενή για ακτινογραφία. Έδωσα στον γιατρό ένα κομμάτι από το κέικ. Με ρώτησε αν το είχα φτιάξει εγώ.

Είπα: «Αυτό είναι θέλημα του Θεού. Πρέπει απλώς να εμπιστευόμαστε τον Θεό.» Εκείνος είπε: «Έχετε δίκιο.»

Του είπα: «Προσεύχομαι για εσάς, να πάτε όλοι στον Παράδεισο.» Εκείνος απάντησε: «Ο Παράδεισος είναι ήδη γεμάτος.»

Του είπα: «Όχι ο Παράδεισος, αλλά η Κόλαση.»

Γέλασε.

Του έδειξα τις προσευχές που ήταν κολλημένες στο ντουλάπι. Και όταν έχει βάρδια, να βρει το χρόνο και να αφιερώσει λίγα λεπτά στις προσευχές. Έφυγε χαρούμενος.

03.11.1992 - Τρίτη στο

ιατρείο, Σύλλογος

Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το, γιατί μου άρεσε ο τρόπος που ενήργησες χθες.» Εγώ: «Δεν ήμουν εγώ, εσύ ενήργησες μέσα μου.»

Σωτήρας: «Αντιλήφθηκες το θέλημά Μου. Κόρη Μου, πρέπει πάντα να Μου προσφέρεις τα παθήματά σου.»

Εγώ: «Σκέφτηκα τον ουράνιο Πατέρα.»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι ο Τριαδικός Θεός. Προσεύχεσαι στον Θεό που είναι τρία πρόσωπα. Θυσίασέ μου τα πάντα.» Εγώ: «Σου έχω ήδη δώσει τα πάντα. Τι δεν σου έχω δώσει ακόμα;»

Σωτήρας: «Την αγάπη σου.»

Εγώ: «Κύριε, σου θυσιάζω την αγάπη μου για τη σωτηρία των ψυχών.» Σκέφτηκα ότι όλα αυτά είναι ακατανόητα για μένα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, μου αρέσει που δεν καταλαβαίνεις τα πάντα. Ένα μικρό παιδί δέχεται τα πάντα, όχι επειδή τα καταλαβαίνει όλα.»

Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου, τα παθήματα που θα υποστείς θα προκαλέσουν σύγχυση σε πολλούς ανθρώπους, επειδή τους λείπει το φως Μου, αλλά προτιμούν να παραμένουν στο σκοτάδι, ώστε να μην αποκαλυφθούν οι κακές τους πράξεις. Ένα γουρούνι αρέσκεται να κυλιέται στη λάσπη του.»

Εγώ: «Ω, Κύριε, δεν μπορώ να το γράψω αυτό.»

Σωτήρας: «Ναι, γράψ' το. Ηρέμησε, κόρη μου, κάποια ζώα είναι καλύτερα από κάποιους ανθρώπους χωρίς μένα.»

Εγώ: «Ω, δεν μπορώ να γράψω άλλο, Σωτήρα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα σου πάρω την κούραση.» Εγώ: «Σ' ευχαριστώ, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Μπορώ να αντικαταστήσω ό,τι σου λείπει. Κόρη μου, θα ξεσπάσει εμφύλιος πόλεμος στη Σερβία. Θα υπάρξουν πολλές καταστροφές. Θα συμβεί σεισμός στα Βαλκάνια. Θα υπάρξουν πολλοί νεκροί. Κόρη μου, κανείς δεν θα γλιτώσει από την οργή Μου. Ο καθένας φέρει ευθύνη για ό,τι συμβαίνει στον κόσμο.

Μείνε πιστή σε Μένα, κόρη Μου. Μου αρέσει η αγάπη σου για Μένα. Συνέχισε να Μ' αγαπάς, κόρη Μου.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Rot.

22.30 μ.μ. Έβλεπα τις ειδήσεις στο δωμάτιο της πεθεράς μου, και μετά μια ταινία. Είχα πολύ καιρό να δω ταινία. Αλλά μετά την ταινία, με κυρίευσε μια δοκιμασία. Έκλαιγα με όλη μου την καρδιά. Σκέφτηκα ότι ο Θεός με είχε εγκαταλείψει. Κατηγόρησα τον Θεό για τόσα πράγματα, ότι Τον ακούω μόνο, αλλά δεν Τον βλέπω. Σκέφτηκα ότι ίσως μου μιλάει και ο διάβολος. Ένιωθα τόσο μόνη και εγκαταλελειμμένη από όλους. Έκλαιγα και ήθελα να τα παρατήσω όλα, αλλά μετά γονάτισα μπροστά στον μεγάλο σταυρό στο υπνοδωμάτιό μου.

Αγκάλιασα τον σταυρό και έκλαιγα. Έπεσαν δάκρυα όπως δεν είχαν πέσει εδώ και πολύ καιρό. Μετά από λίγο δεν μπορούσα πια να κλαίω. Ο Σωτήρας μου αφαίρεσε το κλάμα. Πήγα ήσυχα για ύπνο.

04.11.1992 - Τετάρτη

8.30

Ενωση Προσευχής!

Χθες αργά το βράδυ είχα δοκιμασίες. Σήμερα προσευχήθηκα πολλές προσευχές θυσίας. Τότε ενώθηκα με τον Σωτήρα:

Σωτήρας: «Η αγάπη σου για μένα είναι καλή.» Εγώ: «Πόσο καλή;»

Σωτήρας: «Αλήθεια. Θα σου χαρίσω περισσότερη αγάπη. Γράψ' το, κόρη μου: Η καρδιά σου είναι η καρδιά μου.»

Εγώ: «Μα αυτό μου το έχεις ήδη πει.» Σωτήρας: «Νιώθεις μέσα της τον πόνο Μου.»

Εγώ: «Νιώθω σαν να αρρωσταίνω στην καρδιά μου.»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι ο γιατρός σου. Μπορώ να θεραπεύσω χωρίς φάρμακα. Με τη φλόγα της αγάπης Μου σβήνω όλους τους πόνους. Κόρη Μου, επέτρεψα τις δοκιμασίες χθες. Δεν πρέπει να βλέπεις τηλεοπτικές ταινίες. Ανήκεις εξ ολοκλήρου σε Μένα.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με. Δεν θα ξαναδώ καμία.» Σωτήρας:

«Γράψε, κόρη μου. Χρειάζομαι κάτι από σένα.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου. Θα σου το δώσω, αν και δεν μπορώ να σου δώσω τίποτα άλλο, γιατί όλα σου ανήκουν ήδη.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το λέξη προς λέξη. Χρειάζομαι από σένα το "Ναι" σου για την αποτύπωση των πληγών.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σου δίνω το «ναι» μου, ώστε να μπορείς να χαράξεις τα πέντε ιερά σημάδια. Σ' αγαπώ, Κύριε και Θεέ μου. Δεν μπορώ να απαντήσω διαφορετικά.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είσαι το αγαπημένο μου παιδί. Θα σου χαράξω τα Σταυρώματα ακόμα φέτος.»

Εγώ: «Δηλαδή, ακόμα μέσα στο 1992.»

Σωτήρας: «Ναι! Έτσι είναι. Θα με δεις όταν θα χαράξω τα Στίγματα.» Εγώ: «Πώς θα καταλάβω ότι είσαι εσύ;»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η Αγάπη. Εγώ είμαι το Φως που διώχνει το Σκότος. Κάνε ό,τι σου λέω. Αγαπημένη μου κόρη, έχε περισσότερη εμπιστοσύνη σε Μένα. Μείνε μακριά από τις κοσμικές φλυαρίες. Μπορούν μόνο να σου κάνουν κακό. Βρίσκεσαι υπό την προστασία Μου και της Ουράνιας Μητέρας.

Οι φύλακες άγγελοί σου σε προστατεύουν συνεχώς. Μην είσαι άπιστη. Να είσαι

πιστή.» Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω άλλο.»

Σωτήρας: «Το ξέρω, κόρη μου.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε. Σε αυτή την ευλογία περιέλαβα όλες τις ψυχές του κόσμου.

19:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Ρόχου.

05.11.1992 - Πέμπτη

Στο ιατρείο

7.55 π.μ. Μαζί με τη Βερένα μεταφέραμε τα ρούχα και τα παπούτσια που είχαμε μαζέψει στο αυτοκίνητό μου, για να τα δώσουμε στους άστεγους.

8.30 π.μ. – Μετά από θερμή προσευχή και δεήσεις, μεταξύ άλλων και για το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο (προσωπικό και ασθενείς), ρώτησα τον Σωτήρα: «Θέλεις να γράψω;»

Σωτήρας: «Ναι! Σε παρακαλώ, κόρη Μου.»

Εγώ: «Ελεήμων Θεέ, τι να γράψω;»

Σωτήρας: «Δεν χρειάζεται να φοβάσαι για ό,τι γράφεις. Είναι το θέλημά Μου αυτό που γράφεις. Συνέχισε να γράφεις, κόρη Μου, το καθήκον σου είναι να κάνεις ό,τι σου υποδεικνύω.»

Εγώ: «Ακόμα κι αν οι ιερείς εναντιωθούν σε μένα;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ είμαι η Αλήθεια. Το έργο Μου μέσα σου πλησιάζει. Αλλά πριν από αυτό θα υπάρξουν ακόμα κάποιες δυσκολίες.»

Εγώ: «Πες μου κάτι γι' αυτό.»

Σωτήρας: «Θα υπάρξουν δυσκολίες από την πλευρά της Εκκλησίας.» Εγώ:

«Αγαπητέ Θεέ, αυτό όμως είναι άσχημο για μένα. Τι πρέπει να κάνω;»

Σωτήρας: «Να λες μόνο ό,τι σου έχω εμπνεύσει. Τα υπόλοιπα άφησέ τα σε Μένα.»

Εγώ: «Θα με ανακρίνουν, Σωτήρα;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, έχεις ήδη πάρει πολλές ψυχές από τον Διάβολο. Είναι θυμωμένος μαζί σου. Χρησιμοποιεί καλούς ανθρώπους για να σου κάνει τη ζωή δύσκολη. Να είσαι προσεκτική! Μην βιάζεσαι! Δεν αντέχει την υπομονή σου. Θα τον νικήσεις, κόρη Μου. Να είσαι γενναία και δυνατή. Κόρη μου, γράψε κάτι ακόμα. Ο ιερέας που περιμένεις θα έρθει σύντομα. Να είσαι σίγουρη ότι θα έρθει. Δεν θα μείνεις χωρίς ιερέα. Χρειάζεσαι έναν ταπεινό ιερέα. Αυτός αναγνωρίζει το θέλημά Μου. Κόρη Μου, συνέχισε να γράφεις. Είσαι κουρασμένη και χρειάζεσαι ξεκούραση. Το γράψιμο θα τελειώσει σύντομα. Εκτιμώ την επιμέλειά σου. Και εκείνων που σε βοηθούν. Θα σας ανταμείψω όλους καλά γι' αυτό. Αυτό το έργο θα ανταμειφθεί εκατονταπλάσια. Να είσαι σίγουρη.» Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να γίνεις ακόμα πιο αγνή. Θα σε κάνω ακόμα πιο αγνή με τη φωτιά της αγάπης Μου. Αυτή η φωτιά, που θα νιώσεις, είναι το έργο Μου μέσα σου.»

Εγώ: «Ω Κύριε, τότε ησυχάζω. Σκεφτόμουν ότι κάποιες φορές καίγομαι στην καρδιά μου.» Σωτήρας: «Με αυτή τη φωτιά της αγάπης σώζω πολλές ψυχές. Πολλοί δεν αντέχουν πια αυτή τη φωτιά.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, αφήνω αυτή τη φωτιά της αγάπης να δράσει μέσα μου. Σε παρακαλώ, κάνε με αγνή, ώστε να μην υπάρχει κανένα ψεγάδι μέσα μου.»

Σωτήρας: «Έτσι θα γίνει. Θα είσαι τόσο αγνή, όσο εγώ το θέλω.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σε ευχαριστώ εκ των προτέρων από τα βάθη της καρδιάς μου για αυτή την αγνότητα.» Ο Σωτήρας με ευλόγησε όπως πάντα και είπε: «Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

20.30 έως 23.15: έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ. Ευχαριστώ τον Θεό για τόση χάρη, που μπορέσαμε να γράψουμε τόσο πολύ.

06.11.1992 - Παρασκευή - Καρδιά του Ιησού

8.45 π.μ. Ιατρείο

Σήμερα το πρωί προσευχήθηκα ήδη για πάνω από μιάμιση ώρα.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε. Χρειάζομαι...»

Εγώ: «Τι χρειάζεσαι;»

Σωτήρας: «Ό,τι έχεις γράψει πρέπει να τακτοποιηθεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ό,τι έχεις γράψει πρέπει ακόμα να τυπωθεί.»

Εγώ: «Κύριε μου, δώσε μας τη χάρη να γράφουμε γρήγορα, γιατί έχουμε πολλές παρενοχλήσεις από τον Πονηρό.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, σας έχω δώσει τη χάρη.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα αν είναι σωστό αυτό που έγραψε ο Βόλφραμ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράφει όπως θέλω εγώ. Κόρη μου, να είσαι έτοιμη, τα σημάδια του Σταυρού βρίσκονται στην αρχή.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν το καταλαβαίνω αυτό. Πες μου, τι εννοείς.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχεις λίγο χρόνο. Σχεδόν όλα τα παιδιά Μου δεν θέλουν να μετανοήσουν. Πρέπει να τα τιμωρήσω. Η οργή Μου πέφτει πάνω τους. Όλα τα παιδιά Μου ανήκουν.»

Εγώ: «Σήμερα δεν είσαι όπως συνήθως. Μου φαίνεσαι σαν ένας τιμωρικός Θεός.»

Σωτήρας: «Τίποτα καλό δεν φέρνεται ενώπιον της κρίσης Μου.

Είναι σαν ξερά ξύλα, που μπορούν μόνο να καούν. Προσευχήσου, κόρη μου, να κατευναστεί η οργή Μου.»

Εγώ: «Αγαπητέ ουράνιε Πατέρα, σε παρακαλώ, μην αφήσεις την οργή Σου να πέσει πάνω στη γη.

Πατέρα, δεν ξέρουν τι κάνουν. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ μας. Χύσε τη χάρη Σου πάνω μας, ώστε όλα τα παιδιά της Εύας να γίνουν παιδιά της Μαρίας, γιατί αυτή είναι η Μητέρα μας και η Βασίλισσα όλων των παιδιών στη γη.

Αγία Μητέρα, γίνε το καταφύγιο των αμαρτωλών και η μεσίτριά μας ενώπιον του Θεού. Εμείς, τα παιδιά Σου, Σ' αγαπάμε.

Κάλυψέ μας όλους με το προστατευτικό σου μανδύα.

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, προσεύχεσαι αδιάκοπα, η αμαρτία είναι πολύ μεγάλη. Κόρη μου, κάνε τα πάντα όπως σου έχω πει μέχρι τώρα. Υπερασπίσου την αλήθεια Μου. Είμαι μαζί σου.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία. Δεν εορτάστηκε η γιορτή της Καρδιάς του Ιησού και δεν εκτέθηκε το Άγιο Θείο Δώρο, επειδή γινόταν κηδεία.

07.11.1992 - Σάββατο

12:10 έως 13:10

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε.»

Εγώ: «Τι θέλεις να γράψω;»

Σωτήρας: «Γράψε, είναι σημαντικό. Κόρη Μου, το καθήκον σου είναι να παραμείνεις πιστή σε Μένα, ακόμα κι αν οι πόνοι δεν μειωθούν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, μου έχεις ήδη δώσει τη χάρη να έχω υπομονή μέσα στον πόνο.»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, αν το θυμάσαι ακόμα, είναι ακόμα καλύτερα.» Εγώ:

«Κύριε και Θεέ Μου, τι εννοείς με το “σημαντικό”;»

Σωτήρας: «Τότε θα είσαι ολόκληρη μέσα Μου.»

Εγώ: «Ω, αγάπη μου, τότε θα είμαι μέσα στον πλούτο Σου. Δεν μπορώ να επιθυμήσω τίποτα περισσότερο και αυτό είναι σημαντικό για μένα, να είμαι πάντα μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, είναι σημαντικό να είμαι ο Κύριός σου και ο Θεός σου και το «Ναι» σου να παραμένει «Ναι».»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη ώστε το «Ναι» που σου έδωσα να παραμείνει σταθερό, όπως εσύ το θέλεις.»

Σωτήρας: «Θέλω κάτι από σένα, κόρη μου.»

Εγώ: «Πάλι; Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με. Ναι, αγαπημένε μου Ιησού.»

Σωτήρας: «Θέλω την καρδιά σου, τα χέρια σου και τα πόδια σου, για να μπορέσω να ξεκινήσω.»

Εγώ: «Σου τα έχω ήδη δώσει. Δεν αλλάζω γνώμη. Μπορείς να αρχίσεις όποτε θέλεις.»

Σωτήρας: «Μου έδωσες μεγάλη χαρά.» Εγώ: Ο

Σωτήρας με ευλόγησε.

Από τις 13:35 έως τις 17:05 έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.

Στις 17:20 μ.μ. πήγα στην εκκλησία για εξομολόγηση. Ήταν σκοτεινά και δεν υπήρχε κανείς μέσα. Μπήκα στο εξομολογητήριο, καθώς νόμιζα ότι δεν ήταν κανείς εκεί.

Τότε εμφανίστηκε ο πάτερ Βογκτ.

Πρώτα εξομολογήθηκα τις αμαρτίες μου και στη συνέχεια του είπα τι με είχε ενοχλήσει τόσο πολύ στην εκκλησία. Ζήτησα από τον πάτερ να αφήσει το φως αναμμένο για πέντε λεπτά παραπάνω μετά τη Θεία Λειτουργία. Μου είπε ότι η εκκλησιαστική υπάλληλος πρέπει να πάει σπίτι της. Του είπα να της πάρει το κλειδί, ώστε να μπορεί να κλειδώσει ο ίδιος. Στη συνέχεια, του είπα να μην κάνει πρόβα με τους ακολούθους στις καμπάνες αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία, καθώς υπάρχουν ακόμα αρκετοί άνθρωποι στην εκκλησία που θέλουν να προσευχηθούν.

Του είπα ότι δεν λάβαμε τα ψωμάκια, αλλά τον Τριαδικό Θεό.

Του έκανα παράπονο ότι δεν γιορτάστηκε η Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού και ότι δεν εξέθεσε το Άγιο Θείο. Είπε ότι αυτό δεν είναι δυνατό λόγω της λειτουργίας για τις ψυχές.

Τότε του είπα ότι, όπως μεταθέτει το Σάββατο στην Κυριακή, μπορεί να μεταθέσει και την Παρασκευή της Καρδιάς του Χριστού.

Τότε του είπα ότι δεν είναι σωστό το Σάββατο, κατά τη διάρκεια του Ροζαρίου, η χορωδία να κάνει τις πρόβες της μέσα στην εκκλησία. Το ίδιο συνέβη και κατά τη διάρκεια της εξομολόγησης. Μετά την εξομολόγηση, προσευχήθηκα γι' αυτόν το Ροζάριο των Πόνων.

Από τις 19:00 έως τις 20:00 έγραψα στο ημερολόγιό μου.

Στις 20:45 ήρθε ο Φριντόλιν.

Συζήτησα μαζί του για τη θρησκεία. Μου μίλησε επίσης για τα προβλήματα της κοινωνίας στο χέρι στο Σπάιερ.

Από τις 11.00 έως τις 11.45 έγραψα και πάλι στο ημερολόγιό μου.

08.11.1992 - Κυριακή

Από τις 6.30 έως τις 7.45 π.μ.

Συνάντηση προσευχής στο σπίτι!

Σωτήρας: «Κόρη μου, είναι καλό το πώς προσευχήθηκες. Η αγάπη σου για μένα είναι αληθινή. Ζήτα την αληθινή αγάπη για τους συνανθρώπους σου. Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το: ο πάτερ Βογκτ είναι ο ιερέας μου. Χρειάζεται ακόμα λίγο χρόνο για να καταλάβει αυτό που εσύ έχεις ήδη καταλάβει.

Συνέχισε να προσεύχεσαι γι' αυτόν. Προσεύχονται πολύ λίγοι για τους ιερείς. Ένας ιερέας έχει μεγάλη ευθύνη απέναντί Μου. Προσευχηθείτε γι' αυτούς.

Κόρη μου, ο πάστορας Βογκτ δέχτηκε αυτό που του είπες χθες στο εξομολογητήριο. Τα υπόλοιπα άφησέ τα σε μένα.»

Εγώ: «Ρώτησα για έναν επίσκοπο στο Σπάιερ, ο οποίος επέβαλε σε έναν νεαρό υποψήφιο ιερέα να πάρει ο ίδιος την Ιερή Οσία.»

Σωτήρας: «Ο επίσκοπος δεν κάνει το θέλημά Μου. Κάνει το θέλημα του Πατέρα του

Ψεύδους.» Εγώ: «Τι πρέπει να κάνει ο φοιτητής, όταν ένας επίσκοπος κάνει κάτι τέτοιο;»

Σωτήρας: «Κόρη μου, πρέπει να προσεύχονται για αυτά τα θέματα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, θέλεις να γράψω κάτι ακόμα;»

Σωτήρας: «Αγαπητή μου κόρη, γράψε ότι η αγάπη σου για μένα έχει αντοχή. Αυτή η αντοχή στην αγάπη προς εμένα είναι χάρη δική μου. Διατήρησε αυτή την αντοχή στην αγάπη μου. Αυτή είναι μια μεγάλη αρετή, κόρη μου.»

Εγώ: «Ουράνιε Πατέρα, Σ' ευχαριστώ από καρδιάς και θα το φυλάξω σαν μαργαριτάρι.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψε κάτι ακόμα. Ο μεγάλος πόλεμος πλησιάζει. Θα έρθει από την Ανατολή, κόρη μου. Οι άνθρωποι ορμούν με μεγάλη ταχύτητα προς τον γκρεμό. Ο Σατανάς τους έχει πιάσει στο δίχτυ του. Είναι τυφλοί, δεν το αντιλαμβάνονται. Δεν θέλουν να μετανοήσουν, γιατί αυτός ο δρόμος είναι πολύ άνετος γι' αυτούς.

Αποδεχτείτε όλα τα βάσανα που θα σας έρθουν. Είναι το θέλημά Μου. Έτσι θα μπορέσετε να σώσετε ό,τι μπορεί ακόμα να σωθεί.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, είναι πολύ δύσκολο να το γράψω αυτό.»

Σωτήρας: «Πολύ πιο δύσκολο είναι για μένα να βλέπω τα παιδιά μου να τρέχουν προς τον γκρεμό, από τον οποίο δεν υπάρχει ποτέ επιστροφή. Ναι, κόρη μου, αυτό ήταν για σήμερα.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

8.00 π.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

9.30 π.μ. έως 11.30 π.μ.: έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.

13:00 Ροζάριο και προσευχή. Με εξέπληξε το γεγονός ότι ο πάτερ Βογκτ τέλεσε την εορτή της Καρδιάς του Ιησού και εξέθεσε το Άγιο Θείο.

Στο ενημερωτικό δελτίο της εκκλησίας αναφερόταν προσευχή με ευλογία.

Στις 14:15 ήρθε ο Έριχ να με δει.

Ο σύζυγός μου μου είπε ότι μέσα σε μία ώρα μια γυναίκα είχε τηλεφωνήσει έως και τέσσερις φορές και είχε αναφέρει ότι ο πάτερ Ντόχατ έχει μια φίλη και ότι το αυτοκίνητό του βρίσκεται αυτή τη στιγμή μπροστά από το σπίτι της. Σκέφτηκα ότι ο Σατανάς θέλει να μου πάρει και τον ιερέα από την ομάδα προσευχής. Δεν πίστεψα αυτή τη γυναίκα, καθώς θα μπορούσε να είναι δαιμονισμένη.

09.11.1992 - Δευτέρα

5.15 π.μ. έως 6.15 π.μ. στο σπίτι,

Συνάθροιση Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Τα σημάδια που θα σου αποτυπωθούν, θα τα λάβεις στην εκκλησία. Πρώτα θα διαπεραστεί η καρδιά σου.»

Εγώ: «Μα είπες ότι θα λάβω όλα τα σημάδια ταυτόχρονα.»

Σωτήρας: «Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω. Μπορώ να αλλάξω το σχέδιό Μου. Θα χύσεις πολύ αίμα από το σημάδι στην καρδιά σου. Προσέφερε αυτό το αίμα για όλες τις ψυχές του κόσμου.»

Εγώ: «Και οι φτωχές ψυχές;»

Σωτήρας: «Και για τις φτωχές ψυχές στο Καθατήριο.»

Εγώ: «Ρώτησα τον Σωτήρα αν ήταν σωστό που έγραψα για το “Καθατήριο”;»

Σωτήρας: «Είναι ένας τόπος κάθαρσης.

Θα νιώσεις μεγάλο πόνο κατά τη χάραξη των σημείων των πληγών. Αυτός ο πόνος δεν μπορεί να συγκριθεί με τους πόνους που έχεις νιώσει μέχρι τώρα. Θα είναι ο δικός μου πόνος μέσα σου.»

Εγώ: «Μετά την εξομολόγηση στον πάτερ Βογκτ ένιωσα μεγάλο πόνο στην καρδιά. Με πόνεσε το γεγονός ότι ο πάτερ Βογκτ δεν τέλεσε τη λειτουργία της Καρδιάς του Ιησού. Ήταν αυτός ο πόνος προερχόταν και από Σένα;»

Σωτήρας: «Κόρη Μου, θα νιώθεις πάντα πόνο όταν οι ιερείς Με προσβάλλουν.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, τον τελευταίο καιρό νιώθω πάντα μια ναυτία μετά το φαγητό. Μου έγινε άσχημα ακόμη και στην εκκλησία.»

Σωτήρας: «Αν ανήκεις σε Μένα, δεν χρειάζεσαι να φας τίποτα.» Εγώ: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω ακόμα πολλά από αυτά.»

Σωτήρας: «Εγώ είμαι η ζωή σου. Μπορώ να αντικαταστήσω

τα πάντα.» Εγώ: «Μα ο διάβολος μπορεί επίσης να προκαλέσει κακό.»

Σωτήρας: «Αλλά δεν μπορεί να σου πάρει την κυριότητα, αφού είμαι μαζί σου. Η ναυτία σου είναι το κοσμικό μέσα σου.»

Εγώ: «Τι είναι αυτό;»

Σωτήρας: «Κουβαλάς μαζί σου τις αμαρτίες του κόσμου. Η αμαρτία είναι ένα μεγάλο βάρος και είναι το κακό.» Εγώ: «Μα στην εκκλησία μου έχει γίνει συχνά αηδία.»

Σωτήρας: «Το κακό μέσα στην εκκλησία είναι χειρότερο από ό,τι έξω. Προσευχήσου να εξαλειφθεί το κακό από την εκκλησία.»

Εγώ: «Εννοείς το Σώμα του Χριστού, όταν τα κομμάτια της Θείας Κοινωνίας πέφτουν στο πάτωμα και καταπατούνται;»

Σωτήρας: «Και αυτό, κόρη μου.»

Εγώ: «Ή το ότι κάποιοι σε λαμβάνουν με ακάθαρτη καρδιά;» Σωτήρας:

«Ναι, έτσι προκαλούν την τιμωρία πάνω τους.»

Εγώ: «Ή επειδή σε μοιράζουν μη καθαγιασμένα χέρια. Είναι και αυτή η αδιαφορία ένα κακό;» Σωτήρας:

«Ναι, κόρη μου, έτσι είναι.»

Εγώ: «Τότε, όμως, αυτό το κακό πρέπει να εξαλειφθεί γρήγορα από την Εκκλησία.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, απαιτώ από όλους τους ιερείς να το κάνουν αυτό, αλλιώς η οργή Μου θα πέσει πάνω τους.»

Εγώ: «Ναι, Κύριε και Θεέ μου, το κατάλαβα.»

Σωτήρας: «Με χάρηκε που σηκώθηκες τόσο νωρίς για να γράψεις. Δεν σε ενόχλησε κανείς.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

12:15 μ.μ. στο παρεκκλήσι της κλινικής ΩΡΛ

Μετά την προσευχή «Άγγελος του Κυρίου», προσευχήθηκα στον Σωτήρα. Ήθελα να μάθω αν πρέπει να πω στον πάστορα Ντόχατ ότι μια γυναίκα τηλεφώνησε ανώνυμα και μίλησε άσχημα γι' αυτόν.

Σωτήρας: «Πες του το, ας προσευχηθεί για αυτή τη γυναίκα.»

Και σήμερα το πρωί δέχτηκα αρκετές επιθέσεις από τον Κακό. Ευχαριστώ τον Θεό για τη χάρη που μας δίνει να αναγνωρίζουμε τον Κακό όταν εισχωρεί κρυφά. Αυτή τη φορά ο Κακός δρούσε μέσω της πεθεράς.

18:00 Ροζάριο και Θεία Λειτουργία στο Ροτ.

Η μοναχή ήταν ανυπάκουη και μου πρόσφερε και πάλι την κοινωνία στο χέρι.

Υποκλίθηκα στον Σωτήρα και επέστρεψα στη θέση μου χωρίς να την πάρω. Ο Σωτήρας ήρθε πνευματικά κοντά μου. Έλαβα πάρα πολύ χάρη.

20.00 Ομάδα προσευχής

Υπήρχαν δύο-τρεις που παραπονέθηκαν μπροστά στο Άγιο των Αγίων, επειδή σήμερα προσευχηθήκαμε τόσο πολύ στα λατινικά.

10.11.1992 - Τρίτη

8.00

Ενωση Προσευχής!

Για πρώτη φορά προσευχηθήκαμε πολύ στα λατινικά στην ομάδα προσευχής.

Μετά τις 23.00 εξομολογήθηκα στον πάτερ Ντόχατ. Είδα στα μάτια του μια φρικτή ακαμψία.

Σωτήρας: «Το επέτρεψα, ήταν ο Σατανάς. Οι ιερείς μου απειλούνται, αφού εσύ το ξέρεις.» Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, το είδα μόνο στα μάτια του. Ακόμα νιώθω αδιαθεσία όταν σκέφτομαι το χθες. Θα προτιμούσα να μην είχα πάει ποτέ ξανά στην εκκλησία. Αλλά επειδή Σ' αγαπώ και Σου είμαι πιστή, είμαι έτοιμη να πολεμήσω μαζί Σου ενάντια στον Διάβολο.»

Σωτήρας: «Χαίρομαι που το συνειδητοποίησες. Κόρη Μου, πρέπει να συνεχίσεις, γιατί σου δόθηκε η χάρη να το ξεπεράσεις. Μαζί Μου θα τον νικήσεις.»

Εγώ: «Ρώτησα αν ήταν σωστό χθες που προσευχηθήκαμε το Ροζάριο στα λατινικά.» Σωτήρας: «Γράψε, κόρη μου. Πρέπει να γίνονται πολλές προσευχές στα λατινικά. Επέλεξα τα λατινικά για τον λαό Μου. Η Εκκλησία πρέπει να συνεχίσει να προσεύχεται στα λατινικά. Θα ανταμείψω ιδιαίτερα τα παιδιά Μου που προσεύχονται στα λατινικά. Κόρη Μου, συνέχισε όπως χθες.»

Εγώ: «Μα, Κύριε, παραπονέθηκαν επειδή δεν καταλαβαίνουν τίποτα.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, εγώ το απαιτώ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, οι επίσκοποι κατάργησαν τη χρήση της λατινικής γλώσσας. Σωτήρας: «Θα ξαναπροσεύχονται στα λατινικά στην Εκκλησία.» Εγώ:

«Ναι, Κύριέ μου, θα κάνω όπως μου λες.»

Σωτήρας: «Θα σου φέρνω τους πιστούς, θα προσεύχονται στα λατινικά. Ακόμη και οι λίγοι που παραπονιούνται, πρέπει να προσαρμοστούν σε σένα και όχι εσύ σε αυτούς. Ο στενός δρόμος που οδηγεί σε Μένα απαιτεί μια κοινή προσευχή για όλα τα παιδιά. Δεν χρειάζεται να προσεύχονται όλες οι προσευχές στα λατινικά, Μου αρκεί αυτό που πάντα προσεύχονταν.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, χρειάζομαι κάτι από σένα.»

Εγώ: «Κύριέ μου, θα σου το δώσω και λέω «Ναι», ακόμα κι αν δεν ξέρω τι θα είναι.» Σωτήρας: «Χρειάζομαι από σένα την άδεια, ώστε οι φτωχές ψυχές να μπορούν να σου εμφανιστούν.»

Εγώ: «Δεν μου είναι αδιάφορο. Αλλά αν μπορώ να τις βοηθήσω μαζί Σου, και έτσι να απελευθερωθούν γρηγορότερα από τον τόπο του καθαρισμού, Σου δίνω αμέσως την άδειά μου. Κύριε και Θεέ μου, όχι το δικό μου, αλλά το δικό Σου θέλημα ας γίνει. Πρέπει όμως να μου τις κάνεις να τις αναγνωρίσω, αλλιώς ο διάβολος μπορεί να εμφανιστεί και αυτός ως φτωχή ψυχή.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θα αναγνωρίζεις κάθε φτωχή ψυχή που προέρχεται από Μένα. Γι' αυτό θα σου δώσω τη χάρη Μου. Έχεις ήδη βοηθήσει πάρα πολύ τις φτωχές ψυχές.»

Εγώ: «Κύριε, έχω θυσιάσει πολλές ιερές λειτουργίες γι' αυτές, ανάβω συνεχώς το καλά ευλογημένο κερί γι' αυτές, πολλές φορές την ημέρα δίνω στις φτωχές ψυχές το ευλογημένο νερό και τους προσφέρω πολλές προσευχές για άφεση αμαρτιών. Αυτό εννοείς;»

Σωτήρας: «Με όλα αυτά τις έχεις βοηθήσει πολύ.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ, πάρε από μένα τον φόβο, όταν μου εμφανίζονται οι φτωχές ψυχές.»

Σωτήρας: «Δεν θα φοβηθείς, γιατί οι φτωχές ψυχές προσεύχονται πολύ για το αίτημά σου.»

Εγώ: «Ω Κύριε και Θεέ μου, ευλόγησέ τους όλους, θα προσεύχομαι περισσότερο γι' αυτούς στο μέλλον. Τους αγαπώ όλους, αφού όλοι θα βρεθούν κάποτε στον Παράδεισο και θα σε υμνούν, θα σε δοξάζουν και θα σου αποδίδουν τιμή.»

Σωτήρας: Κόρη μου, με χάρηκε ιδιαίτερα αυτό που έγραψες. Εγώ, ο Σωτήρας, σε ευλόγησα.

18:00 Ροζάριο και Ιερή Λειτουργία στο Ροτ.

Σήμερα ήθελα να πάω για ύπνο γύρω στις 21.30. Αλλά τη στιγμή που ήθελα να ξαπλώσω, ο διάβολος έριξε με όλη του τη δύναμη το μεγάλο σταυρό των δύο μέτρων και το τραπέζι στο πάτωμα. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν το ουράνιο σύμβολο του πολύτιμου αίματος από το Ροντάλμπεν.

Επίσης, υπήρχε μια εικόνα της Αιώνιας Βοήθειας της Παναγίας και μια εικόνα του Ελεήμονος Ιησού της αδελφής Φαουστίνας. Τα πέταξε όλα στο πάτωμα.

Η εικόνα του Πολύτιμου Αίματος δεν έσπασε. Έδειξε και πάλι ότι βρίσκεται κοντά μου.

Μετά, έριξα καθαγιασμένο αλάτι σε όλο το δωμάτιο. Κοιμήθηκα όλη τη νύχτα.

Ο Ιησούς είναι μαζί μου, δεν μπορεί να μου κάνει τίποτα.

11.11.1992 - Τετάρτη

8.30 π.μ. έως 9.20 π.μ.

Συνάντηση προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψ' το. Θέλω να γράψεις.» Εγώ: «Ιησού, Υιέ του ζωντανού Θεού, τι να γράψω;» Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω κάτι από σένα!»

Εγώ: «Τι θέλεις από μένα; Υπάρχει κάτι ακόμα που δεν σου έχω δώσει; Κύριε, δεν θα αρνηθώ τίποτα, γιατί σ' αγαπώ πολύ: Και αν η αγάπη μου δεν είναι σωστή προς εσένα, τότε σε παρακαλώ, δώσε μου τη χάρη να μην σου πω ποτέ "όχι". Γιατί θα κάνω ό,τι θέλεις από μένα. Ας γίνει το θέλημά σου για ό,τι θέλεις από μένα. Και τώρα μπορώ να το ξέρω αυτό, αφού σου έχω ήδη δώσει το «Ναι» μου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, θέλω την συγκατάθεσή σου. Θέλω να σε κάνω εντελώς καινούργια.» Εγώ: «Κύριε, σε παρακαλώ, κάνε με καινούργια. Σε παρακαλώ, εξήγησέ μου λίγο, γιατί δεν το καταλαβαίνω.» Σωτήρας: «Το παλιό θα πεθάνει μέσα σου. Δεν έχεις πια τις παλιές αμαρτίες.»

Εγώ: «Κύριε, με ελευθερώνεις από όλες τις αμαρτίες που έχω διαπράξει;» Σωτήρας: «Κόρη μου, θα είσαι ελεύθερη από όλες τις αμαρτίες.»

Εγώ: «Ω, Κύριέ μου, τι σημαίνει αυτό;»

Σωτήρας: «Μπορώ να το κάνω αυτό, κόρη μου. Κανείς δεν μπορεί να σου προσάψει τις αμαρτίες σου. Σε έκανα καινούργια.»

Εγώ: «Κύριε, αλλά πριν από το βάπτισμα αμάρτησα πολύ.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, σε έκανα καινούργια.» Εγώ: «Αγαπητέ

Θεέ, υπάρχει κάποια άλλη λέξη για το "καινούργια";»

Σωτήρας: «Κόρη μου, έχεις αποθέσει τον παλιό άνθρωπο. Μέσα σου βρίσκεται ο νέος άνθρωπος, με τον οποίο μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.»

Εγώ: «Κύριε, κάνε με τον νέο άνθρωπο μέσα μου ό,τι θέλεις, γιατί εγώ, ως νέος άνθρωπος, είμαι ολόκληρη μέσα Σου και μαζί Σου.»

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Μου αρέσει πολύ αυτό. Θα αρχίσω να κάνω ό,τι θέλω με τον νέο άνθρωπο. Κόρη μου, δεν το καταλαβαίνεις ακόμα. Θα έρθει όμως η ώρα που θα καταλάβεις τα πάντα. Το ακατανόητο είναι να το καταλάβεις μόνο στον ουρανό.

Μου αρκεί η αγάπη σου για μένα. Κόρη μου, αυτό που έγραψες ήταν ήδη σημαντικό.»

Εγώ: «Κύριέ μου και Θεέ μου, πνευματικέ μου οδηγέ. Σ' ευχαριστώ που με έκανες νέο άνθρωπο. Σου προσφέρω τον εαυτό μου, ως νέο άνθρωπο.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, αυτό ήταν.»

Εγώ: Ο Σωτήρας με ευλόγησε.

Από τις 17:55 έως τις 19:05 έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.

19:30 μ.μ. Θεία Λειτουργία στην κλινική Rochus με τη Roswitha.

Από τις 20:30 έως τις 22:00 έγραψα και πάλι το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.

12.11.1992 - Πέμπτη

8.00

Σύλλογος Προσευχής!

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, γράψε.» Εγώ:

«Ναι, Κύριε και Θεέ μου.»

Σωτήρας: «Τα σημάδια των πληγών που θα λάβεις θα πείσουν πολλούς ανθρώπους ότι είμαι εγώ. Πολλοί ιερείς θα μεταστραφούν.

Θα υπάρξει μια νέα γενιά πολλών ιερέων, οι οποίοι θα ανήκουν σε Μένα.

Έδωσα στους αποστόλους Μου τη δύναμη να γίνουν ιερείς και όχι στις γυναίκες. Η γυναίκα δεν έχει επιλεγεί για το ιερατικό λειτούργημα. Κόρη Μου, είναι θέληση του Σατανά να αναλάβει η γυναίκα το ιερατικό λειτούργημα. Αυτές οι γυναίκες θα πρέπει να φέρουν μεγάλη ευθύνη ενώπιόν Μου. Δεν εκπληρώνουν τη δική Μου θέληση, αλλά τη θέληση του Σατανά.

Προσέξτε αυτές τις γυναίκες.

Κόρη Μου, πολλοί από τους παραστρατημένους ιερείς θα επιστρέψουν στην πατρική οικία. Χαίρετε μαζί τους!»

Σωτήρας: «Η τιμωρία θα γίνει ακόμη μεγαλύτερη, ώστε τα παιδιά Μου να αναγνωρίσουν ότι εξακολουθώ να υπάρχω. Όλοι όσοι Μου είναι άπιστοι, είναι προδότες Μου.

Κόρη Μου, η απιστία προς τον Θεό τους, που μπορεί να τους σώσει, είναι ένα μεγάλο κακό. Το κακό πρέπει να εξαλειφθεί επείγοντως.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, δεν μπορώ να γράψω πια. Μου είναι τόσο δύσκολο να γράψω, αφού υπάρχει τόση απιστία προς Εσένα σε αυτόν τον κόσμο.»

Ο ελεήμων Θεός με ευλόγησε.

Μου ήταν αδύνατο να συνεχίσω να γράφω. Ο Σωτήρας μου είπε ακόμα πολλά, αλλά δεν μπορούσα να γράψω τίποτα άλλο, καθώς οι αμαρτίες του κόσμου με βαραίνανε τόσο πολύ. Νιώθω τόσο άσχημα που θα μπορούσα να κάνω εμετό αμέσως.

Στις 10.30 έφυγα από το χώρο εργασίας. Πήγα στον γιατρό με τους πόνους.

Ο Δρ. Stauffer είπε ότι αυτοί οι πόνοι προέρχονταν από τη σπονδυλική στήλη. Είχα επίσης ένα έντονο τσίμπημα στη δεξιά πλευρά, κοντά στα νεφρά. Αυτοί οι πόνοι εκτεινόταν σε όλη την πλάτη. Η ναυτία συνέχιζε να με ταλαιπωρεί. Το απόγευμα οι πόνοι ήταν τόσο έντονοι, που δεν μπορούσα πλέον να περπατήσω.

Προς το βράδυ οι πόνοι ελαφρύνουν.

Στις 18.00 πήγα στην εκκλησία με τους πόνους μου, γιατί ο αληθινός γιατρός μου είναι ο Σωτήρας.

Σήμερα χάρηκα που το φως έμεινε αναμμένο για περισσότερο χρόνο μετά την Ιερή Λειτουργία. Ο πάτερ Vogt δέχτηκε ό,τι του είπα στο εξομολογητήριο.

Ευχαριστώ τον Θεό για αυτή τη χάρη.

Από τις 19.45 έως τις 22.45 συνέχισα να γράφω το ημερολόγιο μαζί με τον

Βόλφραμ. Από τις 23.00 έως τις 23.45 έγραψα τις σημειώσεις μου στο ημερολόγιο.

13.11.1992 - Παρασκευή

10.30 έως 13.00, στο σπίτι,

Συνάθροιση Προσευχής!

Πρώτα προσευχήθηκα μπροστά στο άγαλμα της Παναγίας. Μίλησα στην Παναγία και έκλαψα. Μέσω της Μαρίας παραδίνομαι στον Σωτήρα. Ενώθηκα με την καρδιά της Μαρίας και του Σωτήρα. Στη συνέχεια προσευχήθηκα θερμά στον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Κόρη μου, γράψ' το. Θέλω από σένα ακόμα σήμερα να μου χαρίσεις ό,τι έχεις.»

Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, δεν έχω τίποτα. Όλα σου ανήκουν. Εσύ είσαι τα πάντα μέσα μου. Δεν έφερα τίποτα σε αυτή τη γη. Και δεν θα μπορέσω να πάρω τίποτα μαζί μου. Ήταν καλό ή κακό αυτό που έκανα μέχρι τώρα; Περιμένω την ανταμοιβή μου στον ουρανό. Έχω μεγάλη εμπιστοσύνη σε αυτή την ανταμοιβή. Ήδη τώρα τη χαίρομαι. Χαίρομαι κάθε μέρα, καθώς με κάθε μέρα πλησιάζω λίγο πιο κοντά στον ουρανό. Για να μπορώ εκεί να συνεχίσω να Σ' αγαπώ, να Σ' υμνώ και να Σ' δοξάζω μαζί με την Παναγία, τον Άγιο Ιωσήφ, όλους τους αγγέλους, τους φύλακες αγγέλους και τους αγίους.

Είναι ωραίο να ξέρεις για ποιο λόγο ζεις σε αυτή τη γη.»

Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, Εγώ είμαι η περιουσία σου. Είσαι τα πάντα μέσα Μου. Είμαι το μέλλον σου, είμαι η αιωνιότητά σου. Κόρη Μου, Μου αρέσει το πώς έγραψες σήμερα. Αγαπημένη Μου κόρη, η επιστολή φτάνει στο τέλος της. Θα μπορούσαν να γραφτούν πολλά ακόμα, αλλά Μου αρκεί αυτό που έγραψες. Με χάρησε. Ήσουν επιμελής. Έκανες πολλές θυσίες.

Κόρη Μου, ξεκουράσου λίγο.»

Εγώ: «Πώς είναι τώρα; Κύριε και Θεέ μου, αγαπημένε μου πνευματικέ οδηγέ, δεν θα χρειαστεί να γράψω πια αύριο;»

Σωτήρας: «Μπορείς να μου μιλάς, αλλά δεν χρειάζεται πια να το γράφεις. Αγαπημένη μου κόρη, μείνε πιστή σε Μένα.»

Εγώ: «Αγαπητέ Θεέ, νιώθω τώρα ένα τσίμπημα στην καρδιά, πόνο στην καρδιά.»

Σωτήρας: «Είναι το έργο Μου μέσα σου. Έχω αρχίσει το έργο Μου μέσα σου. Αγαπημένη Μου κόρη, είμαι μέσα σου και θα είμαι πάντα μέσα σου.

Να το θυμάσαι καλά αυτό. Δεν θα είσαι ποτέ μόνη, ακόμα κι αν νιώθεις εγκαταλελειμμένη.»
Εγώ: «Κύριε και Θεέ μου, πιστεύω ό,τι μου είπες. Ας γίνει όπως το είπες. Είμαι το παιδί σου, η κόρη σου, η νύφη σου, η αδελφή σου, η υπηρέτριά σου και το εργαλείο σου, το οποίο χρησιμοποιείς. Κύριε και Θεέ μου, όλα αυτά γίνονται από αγάπη προς εσένα, προς τη μεγάλη σου δόξα και για τη σωτηρία των ψυχών.»
Σωτήρας: «Αγαπημένη μου κόρη, σε ευχαριστώ. Θα παραμείνεις υπό την προστασία Μου.
Σε ευλογώ, κόρη Μου.»
Εγώ: «Κύριε, συμπεριλαμβάνω όλες τις ψυχές, ακόμη και εκείνες που βρίσκονται στον τόπο του Καθαρτηρίου, ώστε κανείς να μην μπορεί να πει ότι δεν έλαβε αυτή την ευλογία.»
Σωτήρας: «Να σε ευλογεί ο Θεός Πατέρας, ο Θεός Υιός και ο Θεός Άγιο Πνεύμα. Πήγαινε εν ειρήνη, αγαπημένη μου κόρη.»
Εγώ: «Δόξα στον Κύριο τον Θεό. Ας είναι δοξασμένος, αγαπημένος, λατρευτός και ευγνώμων ο Τριαδικός Θεός. Ας είναι δοξασμένος ο Ιησούς Χριστός και η Μαρία τώρα και στους αιώνες των αιώνων. **Αμήν.**»
Από τις 13:30 έως τις 16:00 έγραψα στο ημερολόγιό μου από τις σημειώσεις μου.
Από τις 17.00 έως τις 18.15 έγραψα το ημερολόγιο μαζί με τον Βόλφραμ.
18.30 μ.μ. Θεία Λειτουργία στο Ροτ.
Από τις 19.30 έως τις 21.00 συνέχισα να γράφω το ημερολόγιό μου μαζί με τον Βόλφραμ.
Στις 21.30 με τηλεφώνησε ο πάτερ Γκέμπχαρντ Χάιντερ από το Ρέγκενσμπουργκ.
Μου είπε ότι σήμερα ολοκλήρωσε το μεγάλο του έργο. Και ότι πρέπει να σταματήσω κι εγώ το γράψιμό μου, γιατί αρκεί αυτό που έκανα. Του είπα ότι ο Σωτήρας μου το είχε ήδη πει σήμερα το πρωί. Ο πατέρας Gebhard Heyder χάρηκε γι' αυτό, αφού το ήξερα ήδη από τον Σωτήρα. Διότι αυτό ήταν μια επιβεβαίωση ότι ο Σωτήρας ενήργησε μέσω αυτού.
Του είπα ότι σήμερα θα είναι και η τελευταία μου μέρα που θα γράψω. Ο πατέρας Γκέμπχαρντ ευλόγησε τον άντρα μου και εμένα μέσω τηλεφώνου. Χάρηκα που μου έδωσε την ευλογία στα λατινικά. Τον αποχαιρέτησα. Ευχαριστώ τον Θεό και για αυτή τη χάρη, που ο πατέρας Γκέμπχαρντ Χάιντερ μου τηλεφώνησε και μου μίλησε για άλλη μια φορά.

Κατά τη σύνταξη του ημερολογίου δεν χρησιμοποίησα ποτέ τη Βίβλο ή κάποιο άλλο θρησκευτικό βιβλίο. Έχω πολύ περιορισμένο γερμανικό λεξιλόγιο. Επίσης, σχεδόν δεν χρησιμοποίησα ξενόγλωσσες λέξεις, καθώς ήθελα να γράψω με απλό τρόπο, ώστε να είναι κατανοητό από όλους.

Αυτό το ημερολόγιο ολοκληρώθηκε σήμερα, 14.11.1992. υπογ. Julijana E

b e r t

Αυτό το ημερολόγιο δακτυλογράφησαν η Marion Hambsch και ο Wolfram Bellemann.

Δύο προσθήκες στο ημερολόγιο:

5 Νοεμβρίου 1993 – Παρασκευή της Καρδιάς του Ιησού

Η Julijana είχε λάβει το προηγούμενο βράδυ (4 Νοεμβρίου) ένα τηλεφώνημα από έναν άνδρα, ο οποίος είχε πει σε έναν πατέρα από το Waghäusel (ναός προσκυνηματος) ότι η Παναγία επιθυμεί την προφορική κοινωνία.

Ο πατέρας του είχε απαντήσει: «Είναι ο διάβολος που μιλάει μέσα από εσάς!»

Τέλος, ο πατέρας είπε στον άνδρα, που κατάγεται από το Bruchsal, ότι μπορεί να κοινωνήσει ήσυχα γονατιστός.

Η Γιουλιάννα έλαβε τότε τις κατάλληλες λέξεις: Αν ο διάβολος μιλούσε μέσα από τον άνδρα, πώς μπορεί τότε ο ιερέας να του επιτρέψει αυτό που είπε;!

Η Γιουλιάννα ρώτησε την Παναγία στις 5 Νοεμβρίου, περίπου στις 10 το πρωί.

Προσευχήθηκε στη Μητέρα του Θεού να της πει, αν είναι θέλημα του Θεού και δική της θέληση, τι επιθυμεί σχετικά με το θέμα της στοματικής κοινωνίας.

Παναγία: «Σου το λέω, κόρη μου! Ζητώ την στοματική κοινωνία σε όλες τις εκκλησίες, ακριβώς όπως και ο Πατέρας.»

Γιουλιάννα: «Αγαπητή Παναγία, σε ευχαριστώ που μου το είπες αυτό!»

Στη συνέχεια ρωτάει, σχετικά με το Marpingen, αν πρέπει ο Thomas να γράψει, και ρωτάει τον Σωτήρα.

Σωτήρας: «Είναι σωστό να γράψεις! Ό,τι προέρχεται από τον Θεό πρέπει να διαδοθεί, ώστε να πραγματοποιηθεί το σχέδιο του Θεού.»

Η Γιουλιάννα ρώτησε τότε τον Σωτήρα: «Ποιος είναι ο λόγος για τον οποίο οι ιερείς που ήταν στο Μετζουγκόριε φέρουν μερίδιο ευθύνης; (για τον πόλεμο, βλ. 4 Νοεμβρίου).

Σωτήρας: «Στην αρχή υπήρχε ταπεινότητα στο Μετζουγκόριε, μετά όμως όχι πια. Έδωσαν το Σώμα Μου στα χέρια των ανθρώπων.

Κόρη Μου, γράψε: Απαιτώ από τους ιερείς να κηρύττουν για το μεγάλο σεβασμό προς το Σώμα Μου. Όπου υπάρχει σεβασμός, εκεί υπάρχει αγάπη.

Όπου λείπει η αγάπη, εκεί θερίζουν μόνο μίσος.

Γράψε, κόρη Μου: Χαρίζω στους ιερείς τη μετάνοια. Πρέπει να χορηγούν στους πιστούς την στοματική κοινωνία. Κόρη Μου, χαρίζω τον Εαυτό Μου στις ψυχές.»

Η Γιουλιάννα ρωτά τον Σωτήρα αν πρέπει ή αν είναι υποχρεωμένοι να χορηγούν την επικοινωνία στο στόμα. Σωτήρας: «Πρέπει, επειδή Εγώ είμαι ο Όν. Γι' αυτό το έχω επιτρέψει μόνο στους ιερείς Μου. (Να αγγίζουν με τα χέρια το Άγιο των Αγίων Σώμα Μου).

Θα ανταμείψω κάθε ιερέα που αρχίζει ήδη από τώρα να μην χορηγεί την Κοινωνία στο χέρι. Η αγάπη και η χάρη Μου θα κατακλύσουν πλούσια πάνω τους. Πρέπει να Μου προσφέρουν όλη την υπερηφάνειά τους. Αγαπημένη Μου κόρη, Σ' ευχαριστώ που το κατέγραψες!

5 Νοεμβρίου 1994 – Δευτέρα

21:45

Παναγία: «Παιδιά Μου, σας αγαπώ. Όλοι έχετε λάβει χάρη από τον Κύριο.

Ακόμα κι αν σας είναι δύσκολο να προσεύχεστε αυτό το Ροζάριο για τα Ιερά Τραύματα του Κυρίου, προσεύχεστε το κάθε μέρα.

Δεν μπορούν όλοι να προσευχηθούν αυτό το

Ροζάριο. Μέσω αυτού σώζονται πολλές ψυχές.

Σας ευχαριστώ, παιδιά μου, για την ένθερμη προσευχή σας.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Αντιγραφή από το πρωτότυπο ημερολόγιο – Bernhard

Η καλύτερη προσευχή, γεμάτη χάρη – το
«Πάτερ ημών» – για όλους τους
ανθρώπους –

ώστε κάθε καρδιά να χαρεί και πολλές ψυχές να σωθούν

(γερμανικά)

† (Προσευχόμαστε στο όνομα όλων και για όλους τους ανθρώπους)

19.06.2025

† Στο όνομα του Παντοδύναμου Αγίου Τριάδου Θεού,
του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, παρακαλούμε και προσκαλούμε να
προσευχηθούν μαζί μας και να μας προστατεύσουν: την Παναγία Μαρία, τη Μητέρα και
Βασίλισσά μας, τον Άγιο Ιωσήφ, όλους τους Αγίους, τους Αγίους Αγγέλους στον
Παράδεισο – τον Ουρανό και τους Αγίους Φύλακες Αγγέλους, που είναι πάντα μαζί μας.
Παρακαλούμε τις φτωχές ψυχές στον Τόπο Καθαρμού να γίνουν μεσολαβητές μας και να
προσευχηθούν για εμάς.

Αγιε Τριαδικός Θεέ, † Πατέρα, Υιέ και Άγιο Πνεύμα, είσαι ένας, αδιαίρετος,
αγαθός, παντοδύναμος και πανταχού παρών Θεός.

Η Βασιλεία Σου είναι ανάμεσά μας. Εσύ βασιλεύεις στον Ουρανό – τον Παράδεισο
– και επί της γης.

Γενηθήτω το θέλημά Σου, όπως στον Ουρανό – τον Παράδεισο, έτσι και επί της γης.

Ελεήμων ζωντανός Θεός, συγχώρεσέ μας τις αμαρτίες μας, όπως και εμείς
συγχωρούμε τους οφειλέτες μας. Σε ικετεύουμε ταπεινά: Ζήσε και μείνε στις καρδιές
μας με το φως, τη δύναμη και την αγάπη Σου.

Δώσε σε εμάς και σε όλους τους ανθρώπους τη χάρη, ώστε η ειρήνη Σου να ζει
στις καρδιές μας και στις καρδιές των ανθρώπων, για να Σου ανήκουμε, να Σε
υπηρετούμε, να Σου είμαστε πιστοί και να μένουμε για πάντα κοντά Σου.

Πάτερ ημών, Σε ικετεύουμε ταπεινά:

καθάρισέ μας και λύτρωσέ μας από όλες τις αμαρτίες.

Σε παρακαλούμε, δώσε μας το καθημερινό μας ψωμί, το οποίο μεταμορφώνεται
από ρωμαιοκαθολικούς ιερείς σε ζωντανή Ιερή Οσία. Μετά τη μεταμόρφωση, η
Οσία είναι ο παρών, ζωντανός Άγιος Θεός, Βασιλιάς και Λυτρωτής για
όλους τους ανθρώπους. Τον οποίο υποδεχόμαστε στην Εκκλησία με
ταπεινότητα και καθαρή καρδιά και προσδοκούμε την αιώνια ζωή.

Παντοδύναμε Αγιε Θεέ, Σε ικετεύουμε,

ρίξε τους διαβόλους για πάντα στην κόλαση, ώστε οι άνθρωποι και εμείς να μην τους
ακούμε, να μην τους υπηρετούμε, να μην αμαρτάνουμε, να μην μας επιτίθενται,
να διεξάγουν πόλεμο, να μας βασανίζουν, να μας δολοφονούν, να μην μας οδηγούν
σε πειρασμό, να μην μας ενοχλούν, να μην μας επηρεάζουν και να μην ρίχνουν
εμάς και τους ανθρώπους στην κόλαση.

Αγιε Θεέ, σε παρακαλούμε, μην επιτρέψεις να απομακρυνθούμε εμείς και οι
άνθρωποι από Σένα και να παραμείνουμε σε θανάσιμο αμάρτημα, αλλά θέλουμε,
σύμφωνα με το θέλημά Σου, να είμαστε μαζί Σου τώρα και για πάντα.

Αγιε Τριαδικός Θεέ, με τη χάρη Σου και το θέλημά Σου θα είμαστε ευτυχισμένοι στον
Παράδεισο.

Αιώνιε, πιστέ, Αγιε Θεέ, Σε τιμούμε, Σε δοξάζουμε, Σε αγαπάμε και Σε λατρεύουμε,
Σου εμπιστευόμαστε και Σου ευχαριστούμε για όλα, τώρα και πάντα και στους αιώνες
των αιώνων. **Αμήν.**

Αγία της ημέρας – Αγία Ιουλιανή του Φαλκονιέρι

D-Forbach, Erbersbronn

Υστερόγραφο (PS) – σημαντικό να διαβάζουμε και να πράττουμε το θέλημα του Θεού:

(γερμανικά) Ο όρος «Ρωμαιοκαθολικός ιερέας» δεν αναφέρεται στους Ρωμαίους, αλλά στον πρώτο Πάπα, τον Άγιο Πέτρο στη Ρώμη.

Μπορούμε να γράψουμε μόνο όσα μπορούμε να αντέξουμε. Γι' αυτό ο Σωτήρας μας δίνει ισχυρότερα λόγια,

όταν ο πόλεμος εξαπλώνεται και πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν.

Σημασία – Transformāta – Μεταμόρφωση. Consecrata – «Αφιέρωση» ή «Αγιασμός».

Ανταμείβω – praemium dare

Στα κλασικά λατινικά δεν υπάρχει το γράμμα J. Το όνομα Julijana γράφεται με «I», το «I» σημαίνει J, γι' αυτό και Julijana!

Giuliana – Julijana στα ιταλικά προφέρεται όπως το αγγλικό **Juliana** (Dsch)

Αγία Ιουλιανή της Λιέγης – Βέλγιο. Η προφήτισσα της γιορτής του Σώματος του Κυρίου, είχε μεγάλη αγάπη για το Άγιο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Ο Πάπας Ουρβανός Δ΄ καθιέρωσε το 1264 τη γιορτή του Σώματος του Κυρίου για ολόκληρη την Εκκλησία. Η Ιουλιανή της Λιέγης τιμάται μαζί με την Ιταλίδα Ιουλιανή Φαλκονιέρι στις 19 Ιουνίου,

και μπορεί να είναι μεσίτρια. Η Ιουλιανή της Νικομήδειας τιμάται στην Καθολική Εκκλησία στις 16 Φεβρουαρίου.

Προσευχή «Πάτερ ημών» τροποποιημένη κατά την εορτή του Σώματος του Κυρίου – (19 Ιουνίου 2025):

Δοκιμασίες - Tribulationes

μην μας εισάγεις σε πειρασμό – ne inducas in tentationem

και μη μας ρίξεις στην κόλαση – et ne nos in infernum praecipites

Βασιλιάς και Σωτήρας για όλους τους ανθρώπους – Rex et Salvator pro omnibus

hominibus στον Παράδεισο – Ουρανός

Άγιοι φύλακες άγγελοι, που είστε πάντα μαζί μας

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) Κολωνία – κατά τη Θεία Λειτουργία:

οι κίτρινες και οι κόκκινες ομπρέλες κατά τη διανομή της Θείας Κοινωνίας, αυτό είναι αίρεση – ο Σωτήρας δεν αρρωσταίνει τους ανθρώπους, είναι και θεραπευτής.

Όλοι όσοι λαμβάνουν ή έχουν λάβει την Κοινωνία στο χέρι, πρέπει να εξομολογηθούν!

Επειδή η Θεία Κοινωνία στο χέρι είναι βδέλυγμα στα μάτια του Θεού, αλλά δεν είναι συνηθισμένο ψωμί – μετά τη μεταμόρφωση στην Οσία, ο Άγιος Ιησούς Χριστός είναι αδιαχώριστος από τον Θεό Πατέρα και τον Άγιο Πνεύμα – με σάρκα και αίμα, σώμα και ψυχή, θεότητα και ανθρωπότητα, πραγματικά, αληθινά, ουσιαστικά, ζωντανά παρόν και παντοδύναμος.

(Ιωάν. 14, 8-11: Ο Φίλιππος είπε στον Ιησού: «Δείξε μας τον Πατέρα και μας αρκεί».

Ο Ιησούς Χριστός απάντησε: «Όποιος είδε εμένα, είδε τον Πατέρα», και: «...ο Πατέρας μάλιστα, που μένει μέσα μου...»).

Ο σωστός τρόπος είναι η προφορική κοινωνία να χορηγείται μόνο από τον ιερέα.

(19.06.2025 – 14:10) Η προσευχή του «Πάτερ ημών» έχει ολοκληρωθεί

Η προσευχή του «Πάτερ ημών» ολοκληρώθηκε σήμερα και ολόκληρος ο Παράδεισος – ο Ουρανός – χαίρεται που προσεύχεται μαζί μας. Για πάνω από 30 χρόνια στη Σχολή του Σωτήρα μάθαμε πώς να

να προσευχόμαστε καλύτερα το «Πάτερ ημών». Πρέπει να προσευχόμαστε πριν και μετά τη Λειτουργία, και αν προσευχόμαστε πολλές φορές την ημέρα, θα σωθούν περισσότερες ψυχές! Ο Σωτήρας είπε: «Είναι θέλησή Μου να προσεύχεται αυτή η προσευχή!» Σας παρακαλούμε, συμπεριλάβετε και εμένα, τη Γιουλιάννα, και τον Μπέρνχαρντ στην προσευχή σας, σας ευχαριστούμε – ο Άγιος Θεός θα σας ανταμείψει.

Ο Άγιος Τριαδικός Θεός να σας ευλογεί όλους,

† Πατέρα, Υιό και Άγιο Πνεύμα!

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

(Ας προσευχηθούμε στο όνομα όλων και για όλους τους ανθρώπους)

† Στο όνομα του Αγίου και Τριαδικού Θεού, του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, καλούμε να προσευχηθούν μαζί μας και να μας προστατεύσουν: την Αγία Παρθένο Μαρία, τη Μητέρα και Βασίλισσά μας, τον Άγιο Ιωσήφ, όλους τους Αγίους, τους Αγίους Αγγέλους στον Παράδεισο – τον Ουρανό και τους Αγίους Φύλακες Αγγέλους, οι οποίοι επίσης βρίσκονται πάντοτε κοντά μας. Ζητούμε από τις φτωχές ψυχές στο Καθαρτήριο να γίνουν μεσολαβητές μας και να προσευχηθούν για εμάς.

Αγία Τριάδα, Θεέ, † Πατέρα, Υιέ και Άγιο Πνεύμα, Εσύ είσαι ο ένας, αδιαχώριστος, παντοδύναμος και πανταχού παρών Θεός. Η βασιλεία Σου είναι ανάμεσά μας. Βασιλεύεις στους ουρανούς – στον Παράδεισο – και στη γη. Ας γίνει το θέλημά Σου, όπως στον ουρανό – στον Παράδεισο, έτσι και στη γη.

Ελεήμων και ζωντανός Θεέ, σε ικετεύουμε, συγχώρεσε μας τα χρέη μας, όπως και εμείς συγχωρούμε τους οφειλέτες μας· σε ικετεύουμε ταπεινά: Ζήσε και μείνε στις καρδιές μας με το φως Σου, τη δύναμη και την αγάπη Σου.

Χάρισέ μας και σε όλους τους ανθρώπους τη χάρη, ώστε η ειρήνη Σου να ζει στις καρδιές των ανθρώπων, που Σου ανήκουν, Σε υπηρετούν, είναι πιστοί και μένουν μαζί Σου για πάντα.

Πατέρα μας, σε ικετεύουμε:

καθάρισέ μας και σώσε μας από όλες τις αμαρτίες. Σε ικετεύουμε, δώσε μας τον καθημερινό σου άρτο, ο οποίος μέσω του Ρωμαιοκαθολικού ιερέα μεταμορφώνεται σε ιερή και ζωντανή Θυσία. Μετά τη μεταμόρφωση, η Θυσία είναι ο Άγιος Θεός μας

ζωντανός και παρών, Βασιλιάς και Σωτήρας για όλους τους ανθρώπους.

Τον δεχόμαστε στην Εκκλησία με ταπεινότητα και καθαρή καρδιά και προσδοκούμε την αιώνια ζωή.

Άγιε και ισχυρέ Θεέ, σε ικετεύουμε: ρίξε τους διαβόλους για πάντα στην κόλαση, ώστε ούτε οι άνθρωποι ούτε εμείς να τους ακούμε, να τους υπηρετούμε, ούτε να αμαρτάνουμε· ώστε να μην μας επιτίθενται, να μην ξεκινούν πολέμους, να μην προκαλούν θλίψεις και να μην μας σκοτώνουν, να μην μας οδηγείς σε πειρασμό, να μην μας ταραζουν, να μην μας προκαλούν, και να μην μας ρίξεις εμάς και τους ανθρώπους στην κόλαση.

Άγιε Θεέ, σε ικετεύω, μην επιτρέψεις να απομακρυνθούμε από Σένα και να παραμείνουμε σε θανάσιμη αμαρτία, αλλά επιθυμούμε, σύμφωνα με το θέλημά Σου, να είμαστε μαζί Σου τώρα και για πάντα.

Άγιε Τριαδικό Θεέ, με τη χάρη Σου και το θέλημά Σου θα είμαστε ευτυχισμένοι στον παράδεισο. **Αιώνιε Άγιε Θεέ**, Σε τιμούμε, Σε δοξάζουμε, Σε αγαπάμε και Σε λατρεύουμε, εμπιστευόμαστε και Σου ευχαριστούμε για όλα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες. **Αμήν.**

**Υστερόγραφο (PS) – να διαβάζεται και να εκτελείται με
σοβαρότητα, σύμφωνα με το θέλημα του
Θεού:**

(λατινικά)

Ο Ρωμαιοκαθολικός ιερέας δεν υπάγεται στους Ρωμαίους, αλλά στον πρώτο πάπα, τον Άγιο Πέτρο της Ρώμης. Μπορούμε να γράψουμε μόνο ό,τι μπορούμε να αντέξουμε. Γι' αυτό ο Σωτήρας μας δίνει πιο δυνατά λόγια, αν ξεσπάσει πόλεμος και πεθάνουν πολλοί άνθρωποι.

Η προσευχή «Πάτερ Ημών» τροποποιημένη κατά την εορτή του Σώματος του Χριστού (19.06.2025)

Πληγές - Θλίψεις

μην μας οδηγήσεις σε πειρασμό – ne inducas in tentationem

και μην μας ρίξεις στην κόλαση – et ne nos in infernum praecipites

Βασιλιάς και Σωτήρας για όλους τους ανθρώπους – Rex et Salvator pro omnibus hominibus
Παράδεισος, Ουρανός και κοντά μας – Paradiso – caelum et apud nos

(19.06.2025) Κολωνία – κατά τη Θεία Λειτουργία:

Οι κίτρινες και κόκκινες ομπρέλες είναι αίρεση.

Ο επίσκοπος στην Θεία Λειτουργία της Ημέρας του Σώματος του Κυρίου είπε: Ο Ιησούς Χριστός είναι το Σώμα και το Αίμα! Αυτός είναι Θεός και άνθρωπος, αληθινά, πραγματικά, ζωντανός, παρών και παντοδύναμος, ο ένας Τριαδικός Θεός – Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα.

Η Κοινωνία στο χέρι – σας παρακαλώ, ομολογήστε το!

(19.06.2025 – ώρα 14:10) Η προσευχή «Πάτερ ημών»

ολοκληρώθηκε. Η προσευχή «Πάτερ ημών» ολοκληρώθηκε σήμερα και ολόκληρος ο παράδεισος – ο ουρανός χαίρεται που προσεύχεται μαζί μας.

Για περισσότερα από τριάντα (30) χρόνια στη σχολή του Σωτήρα μάθαμε πώς μπορούμε να προσευχόμαστε καλύτερα. Πρέπει να προσευχόμαστε πριν και μετά τη Θεία Λειτουργία, και αν προσευχόμαστε περισσότερες φορές την ημέρα, θα σωθούν περισσότερες ψυχές!

Ο Σωτήρας είπε: «Είναι θέλησή μου να προσεύχεται κανείς αυτή την προσευχή!»

Σας παρακαλούμε, συμπεριλάβετε εμένα, τη Γιουλιάνα και τον Μπέρνχαρντ στην προσευχή σας, σας ευχαριστούμε – ο Άγιος Θεός να σας ανταμείψει.

**Η Αγία Τριάδα, ο ένας Θεός,
† Πατέρα, Υιέ και Άγιο Πνεύμα.**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

**Τιμούμε την Παναγία και θυμόμαστε τη
γέννησή της**

09.09.2025

Εις το όνομα της Αγίας Τριάδας, του † Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.

Αγία Θεοτόκος Μαρία, Βασίλισσα της Ειρήνης, σε αγαπάμε και σε δοξάζουμε,
Είσαι η Αμωμος Σύλληψή μας, η Θεοτόκος που συλλήφθη χωρίς προπατορικό αμάρτημα,
που μας αγαπάς και ενεργείς μέσα μας με την αγάπη του Θεού από τον Παράδεισο.

Σε παρακαλούμε, Αγία Μητέρα της Εκκλησίας, άνοιξε τα χέρια σου και τύλιξέ μας με τους αγίους αγγέλους σου.

Οδήγησέ μας και συμφιλίωσέ μας με τον Υιό σου, τον Βασιλιά και Σωτήρα μας, ώστε να ζούμε στο φως του Αγίου Πνεύματος του Θεού.

Αγία Μητέρα, ικέτευσε για μας την ταπεινότητα, την πραότητα, την πίστη και την επιμονή στην προσευχή, ώστε η ειρήνη και η αγάπη να βασιλεύουν σε όλες τις καρδιές των ανθρώπων.

Σ' ευχαριστούμε, ισχυρή Παναγία, είσαι το καταφύγιο των αμαρτωλών, βοήθεια των χριστιανών, μεγάλη μεσίτρια όλων των χαρών.

Με τη γέννησή σου αρχίζει για μας μια καλύτερη ζωή με το φως σου, την προστασία και την ασφάλεια που μας προσφέρεις.

Είθε ο Υιός Σου, ο Άγιος Θεός μας, να είναι πάντα μαζί μας, μαζί Σου, να μας ευλογεί, να μας λυτρώνει και να μας προφυλάσσει από τις αμαρτίες.

Αιώνιε, Παντοδύναμε, Άγιε Τριαδικό Θεέ, Πατέρα, Υιέ και Άγιο Πνεύμα, σε δοξάζουμε, σε ευχαριστούμε και σε υμνούμε, τώρα και στους αιώνες.

Αμήν.

Μασπαλόμας - Γκραν Κανάρια - 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard